This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

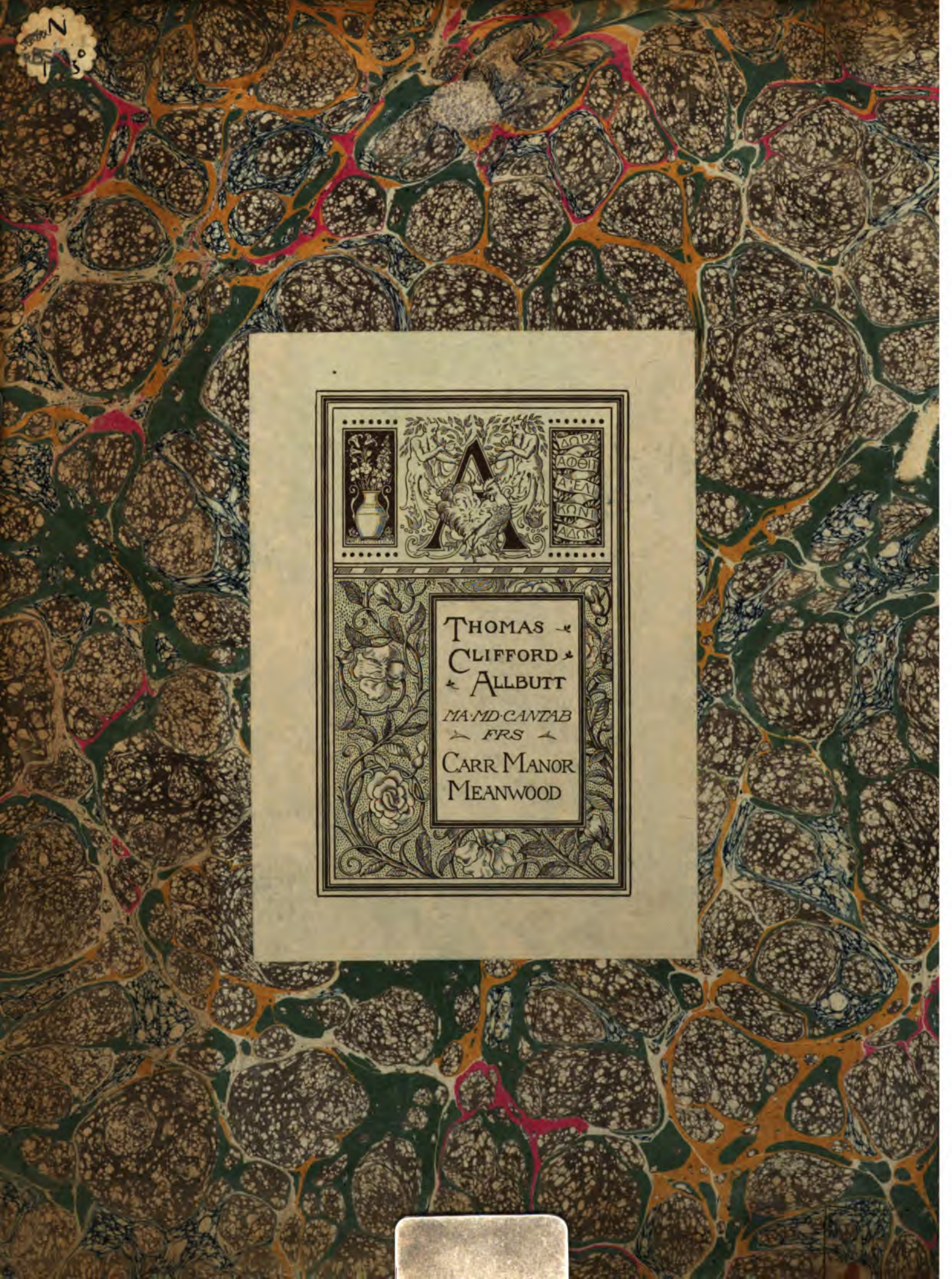
ΔΩΡΑ
ΑΘΕΩΝ
ΑΝΘΡΩ
ΠΟΙΣΙ
ΔΟΘΕΙ
ΑΛΛΟΝ
THOMAS
CLIFFORD
ALLBUTT
MA·MD·CANTAB
FRS
CARR MANOR
MEANWOOD

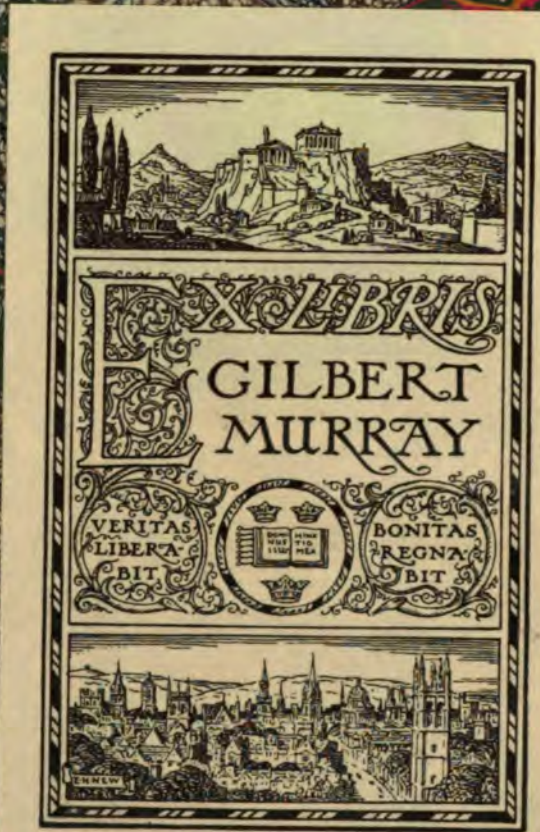
EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS
LIBERA
BIT
BONITAS
REGNA
BIT

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Euripidis quæ extant omnia.

Tragœdias ſuperſtites ad fidem Veterum Editionum Codicumque MSS. cùm aliorum, tùm præcipuè Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis recenſuit:

Fragmenta Tragœdiarum deperditarum collegit:

Varias Lectiones Inſigniores Notaſque perpetuas ſubjecit:

Interpretationem Latinam ſecundùm probatiſſimas lectiones reformavit:

SAMUEL MUSGRAVE M. D.

Accedunt Scholia Græca in Septem priores Tragœdias ex optimis et locupletiſſimis Editionibus recuſa.

VOL. II.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCLXXVIII.

In hoc volumine continentur,

ANDROMACHE.

SUPPLICES.

IPHIGENIA in AULIDE.

IPHIGENIA in TAURIS.

RHESUS.

TROADES.

Variæ Lectiones et Notæ in Tragœdias antedictas.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ.

Νεοπτόλεμος ὁ Τροίᾳ γέρας λαβὼν Ἀνδρομάχην τὴν Ἕκτορος γυναῖκα, παῖδα ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μολοσσόν· ὕστερον δὲ ἐπέγημεν Ἑρμιόνῃ, τὴν Μενελάου θυγατέρα· δίκας δ' ὑπὲρ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως τίνων ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα, πάλιν ἀπῆλθεν ὅτι τὸ χρηστήριον, μεταγνόντες, ἵνα τὸν θεὸν ἐξιλάσηται· ζηλοτύπως δὲ ἔχουσα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἡ βασιλὶς, ἐβουλεύσατο κατὰ ταύτης θάνατον, μεταπεμψαμένη τὸν Μενέλαον· ἡ δὲ τὸ παιδίον μὲν ὑπεξέθηκεν, αὐτὴ δὲ κατέφυγεν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος· οἱ δὲ περὶ τὸν Μενέλαον, καὶ τὸ παιδίον ἀνεῦρον, καὶ σκέψιν ἀπατήσαντες ἀνήγειραν· καὶ σφάττειν μέλλοντες ἀμφοτέρους, ἐκωλύθησαν, ὑπὸ Πηλέως διαφυγόντος. Μενέλαος μὲν οὖν ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην. Ἑρμιόνη δὲ μετενόησεν, εἰλαθεῖσα τὴν παρουσίαν τοῦ Νεοπτολέμου· ὠδινομένη δὲ ὁ Ὀρέστης, παύτην μὲν ἀνήγαγεν εἰς Σπάρτην, Νεοπτολέμῳ δὲ ἐπεβούλευσεν· ὃν καὶ φονευθέντα παρῆσαν οἱ Φέροντες. Πηλεῖ δὲ μέλλοντι τὸν νεκρὸν θρηνεῖν, Θέτις φανεῖσα τοῦτον μὲν ἐν Δελφοῖς ἐπίταξε θάψαι, τὴν δὲ Ἀνδρομάχην εἰς Μολοσσοὺς ἀποστεῖλαι μετὰ παιδός· αὐτὸν δ' εἰπὲν ἀθανασίαν παρασχεῖσθαι· τυχὼν δὲ ταύτης, εἰς μακάρων νήσους ᾤκισεν. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Φθίᾳ κεῖται· ὁ δὲ χόρος συνέστηκεν ἐκ Φθιωτίδων γυναικῶν· προλογίζει δὲ Ἀνδρομάχη· τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων· ὁ πρόλογος σαφὴς, καὶ εὐλόγως εἰρημένος· ἔστι δὲ καὶ τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει ῥῆσις Ἑρμιόνης τὸ βασιλικὸν ἐμφαίνουσα· καὶ ὁ πρὸς Ἀνδρομάχην λόγος καλῶς ἔχων· ὧν δὲ καὶ ὁ Πηλεὺς, ὁ τὴν Ἀνδρομάχην ἀφελόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ ΦΘΙΩΤΙΔΩΝ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΜΟΛΟΤΤΟΣ.
ΠΗΛΕΥΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΤΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀσιατίδος γῆς χῆμα, Θηβαία πόλις,
Ὅθεν πόθ', ἕδνων σεὺ πολυχρύσῳ χλιδῇ,
Πελάμου τύραννον ἑσίδω ἀφικόμην,
Δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι,
Ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχῃ χρόνῳ
Νεῷ δ' οὔτις ἄλλη δυσυχεστάτη γυνὴ
Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.
Ἥτις πόσιν μὲν Ἕκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
Θανόντ' ἐσεῖδον, παῖδά θ', ὃν τίκτω πόσῃ,
Ῥιφθέντα πύργων Ἀσυάναχτ' ἀπ' ὀρθίων,
Ἐπεὶ τὸ Τροίας εἷλον Ἕλλωνες πέδον.
Αὐτὴ δ' δούλη, τῶν ἐλευθεροτάτων
Οἴκων νομισθεῖσ', Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην,
Τῷ νησιώτῃ Νεοπτολέμῳ δορὸς γέρας
Δοθεῖσα, λείας Τρωϊκῆς ἐξαίρετον.

Φθίας

Φθίας ἦ τῆσδε, κὴ πόλεως Φαρσαλίας,
Σύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία
Πηλῆ ξυνώκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις
Φεύγουσ' ὁμιλον· Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς
Θετίδειον αὐδᾷ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων.
Ἐνθ' οἶκον ἔχε τόνδε παῖς Ἀχιλλέως,
Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας,
Ζῶντος γέροντος σκῆπτρον ἀφελὼν λαβεῖν.
Κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρῳ,
Πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότῃ τ' ἐμῷ.
Καὶ σὺν μὲν ἐν κακοῖσι κειμήλιον ὅμως
Ἐλπίς μ' ἀεὶ σῳζουσα, σωθέντος τέκνου,
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν, καὶ πικρὸν σκῆψιν κακῶν.
Ἐπεὶ δ' ἐς Λάκαιναν Ἑρμιόνην γαμεῖ,
Τὸν μὸν πρόσω δεσπότης δοῦλον λέχος,
Κακοῖς σοῖς αὐτῆς θετλίοις ἐλαύνομαι.
Λέγει γὰρ, ὡς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις
Τίθημ' ἄπαιδα, κἀπόσ' μισουμένην·
Αὐτὴ δ' ἐμοὶ μὲν οἶκον ἀντ' αὐτῆς θέλω
Τόνδ', ἐκβαλοῦσα λέκτρα τἀκείνης βίᾳ,
Ἃ δ' ἐγὼ τὸ σοφὸν οὐκ ἐκοῦσ' ἐδεξάμην,
Νεῷ δ' ἐκλέλοιπα· Ζεὺς τάδ' εἰδείη μέγας,
Ὡς οὐκ ἐκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέχει.
Ἀλλ' οὔ σφε πείθω, βούλεσθαι δέ με κτανεῖν·
Πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως σπουδῇ τάδε·
Καὶ νεῷ κατ' οἴκους ἐς δ' ὑπὸ Σπάρτης μολὼν
Ἐπ' αὐτὸ τοῦτο· δειμαλυμφὴς δ' ἐγὼ,

Δόμων

Δόμων παρῆκον, Θέτιδος εἰς ἀνάκτορα
Θάλασσαν τόδ' ἐλθοῦσ', ἄν με κωλύσῃ θανεῖν.
Πηλεύς τε γάρ νιν ἔκγονοί τε Πηλέως
Σέβουσιν, ἐρμήνευμα Νηρῇδος γάμων.
Ὃς δ' ὄζοι παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρα
Ἄλλους ἐς οἴκους, μὴ φανῇ φονευμένη.
Ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτόν, ὅτ' ἐμοὶ πάρεσ
Περσωφελῆσαι, παῖδά τ' ὄντ' ἔς, ἀπὸν
Δελφῶν κατ' αἶαν, ἔνθα Λοξίᾳ δίκην
Δίδωσι μανίας, ἣν πότ', ἐς Πυθὼ μολών,
Ἧψεν Φοῖβον πατρὸς ὃν τίνειν δίκην·
Εἴ πως, τὰ πρόσθεν σφάλματ' ἐξαιτούμενος,
Θεὸν προσάρχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ.

Θε. Δέσποιν', ἐγώ τοι τοὔνομ' ὃ φεύγω τόδε
Καλεῖν σ', ἐπείπερ κατ' οἶκον ἠξίωσ
Τὸν σὸν, τὸ Τροίας νικηφόρον πέδον·
Εὔνους δ' κἀμοί, ζῶντί τ' ἦν τῷ σῷ πόσει,
Καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους,
Φόβῳ μέν, εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται,
Οἴκτῳ δ' τῷ σῷ· δεινὰ γὰρ βουλεύεται
Μενέλαος εἰς σέ, παῖς θ', ἃ σοὶ φυλακτέα.

Ἀν. Ὦ φιλτάτη σιώδυλε, σιώδυλος γὰρ εἶ
Τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε, νεῦε δ' εὐτυχεῖ·
Τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσι νεῦ,
Κτεῖναι θέλοντες τ' παναθλίαν ἐμέ;

Θε. Τὸν παῖδα σὲ μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σύ,

Κτείνειν, ὃν ἐξῶ δωμάτων ὑπεξιέναι.
Ἀν. Οἴμοι· πέπυσαι τ' ἐμὸν ἔκθεσιν γόνου;
Πόθεν ποτ'· ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην.
Θε. Οὐκ οἶδ'· ἐκείνων δ' ἠθόμην ἐγὼ τάδε.
Φεύγω δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἄπο.
Ἀν. Ἀπωλόμην ἄρ', ὦ τέκνον· κτενοῦσί σε
Διοτοὶ λαβόντες γύπες· ὁ δ' ἡ κεκλημένη
Πατὴρ ἔτ' ὢν Δελφοῖσι τυγχάνει μόλων.
Θε. Δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἀν' ὁδὸν πορεύσειν κακῶς,
Κεἰνὸς παρόντος· νεῶ δ' ἔρημος εἶ φίλων.
Ἀν. Οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις;
Θε. Γέρων ἐκεῖνος, ὥστέ σ' ὠφελεῖν πάρα.
Ἀν. Καὶ μὴν ἔπεμψ' ἐπ' αὐτὸν οὐχ ἅπαξ μόνον.
Θε. Μῶν οὖν δοκεῖ σοι φρονίσας τὴν ἀγγέλων;
Ἀν. Πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελον μολεῖν σύ μοι;
Θε. Τί δῆτα φήσω, χρόνιος ὢν ἐπὶ δωμάτων;
Ἀν. Πολλὰς δὴ εὕρῃς μηχανάς· γυνὴ γὰρ εἶ.
Θε. Κίνδυνος· Ἑρμιόνη γὰρ ἡ σμικρὰ φύλαξ.
Ἀν. Ὁρᾷς, ἀπαυδᾷς ὧν κακοῖς φίλοισι σοῖς;
Θε. Οὐ δῆτα, μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί.
Ἀλλ' εἶμι, ἐπεί τοι κἀπιβλεπτὸς βίος
Δέλης γυναικὸς, ἤν τι κἀγὼ πάθω κακόν.
Ἀν. Χώρει νυν· ἡμεῖς δ', οἵπερ ἐγκείμεθ' ἀεὶ
Θελήσεσι, γόοισι, δακρύμασι,
Πρὸς αἰθέρ' ἐντείνωμεν· ἐμπέφυκε γὰρ
Γυναιξὶ τέρψις τῆς παρεστώτων κακῶν,

Ἀνα-

Ἀνὰ σόμ' αἰεὶ χ' ἁλὸς γλώσσης ἔχειν.
Πάρεστι δ' ἐχ ἓν, ἀλλὰ πολλά, μοι σέβειν,
Πόλιν πατρῴαν, τ' θανόντα θ' Ἕκτορα,
Σπέρμόν τε τ' ἐμὸν δαίμον', ᾧ συνεζύγην,
Δύσλεον ἦμαρ εἰσιδεῖν' ἀναξίως.
Χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν ὧδε' ὄλβιον βροτῶν,
Πρὶν δὺ θανόντος τ' πελασπαίαν ἴδῃς
Ὅπως πρᾴσας ἡμέραν ἥξει χάρω.

Ἔλεγοι.

Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις ἐ γάμων, ἀλλά τιν' ἄταν
Ἠγάγετ' εἰναίαν εἰς θαλάμους Ἑλένην.
Ἃς ἕνεκ', ὦ Τροία, δορὶ Ϲ πυρὶ δῃϊάλωτον
Εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης.
Καὶ τ' ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα, τ' περὶ τείχη
Εἵλκυσε διφρεύων παῖς αἰλίας Θέτιδος.
Αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν ὑπὸ δίνα θαλάσσης,
Δακρυσιόεσσαν συγγερὰν ἀμφιβαλοῦσα χέρα.
Πολλὰ ὦ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς, αἰνὰ δ' ἔλειπον
Ἄσυ τε, κ' θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κονίαις.
Ὤ μοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγγος ὁρᾶσθ,
Ἑρμιόνας δύλαν; ἃς ὕπο τειρομένα,
Πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα,
Τάκομαι, ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ὦ γύναι, ἃ Θέτιδος διάπεδον, ἃ ἀνάκτορα θάσσεις
2 Δαρὸν, οὐδὲ λείπεις,
3 Φθιὰς ὅμως ἔμολον ποτὶ σὰν Ἀσπίδα γθόνα,
4 Εἴ τι σοὶ δυναίμαν
5 Ἄχος τ' δυσλύτων πόνων εὑρεῖν,
6 Οἵ σε κὴ Ἑρμιόνᾳ ἕεισι συγερᾷ συνεκλύϊσαν,
7 Τλᾶμον, ἀμφὶ λέκτρων
8 Διδύμων ὄπιν οἰνον
9 Ἐξσαν ἀμφὶ παῖσὶ' Ἀχιλλέως·

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Γνῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακὸν εἰς ὅπερ ἥκεις.
2 Δεσπόταις ἀμιλλᾷ
3 Ἰλιὰς οὖσα κόρα Λακεδαίμονι σκηνέταισι;
4 Λεῖπε δεξίμηλον
5 Δόμον πᾶς ποντίας θεοῦ· τίς σοι
6 Καιρὸς ἀτυζομένᾳ, δέμνιος ἀεικέλιον καταλείβειν
7 Δεσποτῶν ἀνάγκαις;
8 Τὸ κρατοῦν δέ σε πείσει.
9 Τί μόχθον, οὐδὲν οὖσα, μοχθεῖς;

Στροφὴ

Στροφὴ β'.

1 Ἀλλ' ἴθι· λεῖπε θεᾶς Νηρηίδος ἀγλαὸν ἕδρας,
2 Γνῶθι δ' οὗσ' ὑπὸ ξένας
3 Δμωὶς ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως,
4 Ἔνθ' ἀ φίλων τὶν εὐτρεπὴς
5 Σῶν, ὦ δυστυχεστάτα,
6 Ὦ παντάλαινα νύμφα.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Οἰκτρὸν γὰρ ἔρραγ' ἔμολες, γύναι Ἰλιὰς, αἴκως
2 Δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ,
3 Ἡσυχίαν ἄγομεν (τὸ δ' οὐ
4 Κέκτηται φέρεσθαι τοῦχάνευ)
5 Μὴ παῖς τὰς Διὸς κόρας
6 Σοί μ' εὖ φρονοῦσαν ἴδῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἑρ. Κόσμον μὲ ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδᾶς,
Στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων,
Οὐ τ' Ἀχιλλέως, ὃν δὲ Πηλέως ἄπο
Δόμων ἀπῆρχες, δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην,
Ἀλλ' ἐκ Λακαίνης Σπαρτιάδος χθονὸς
Μενέλαῳ ἡμῶν τυῦτα δωρεῖται πατὴς,
Πολλοῖς σὺν ἄλλοις, ὥστ' ἐλευθερωθεῖν.
Ὑμᾶς μὲν οὖν τοιοῖσδ' ἀμείβομαι λόγοις.
Σὺ δ', οὖσα δούλη, τὴν δεσποτῶν γυνὴν,

Δόμους κατασχεῖν, ἐκβαλὼν ἡμᾶς, θέλεις
Τόνδε; συγγόμῃ δ' ἀνδρὶ, φαρμάκοισι σοῖς.
Νηδὺς δ' ἀκύμων λῷστ' ἔμοι διόλλυται.
Δεινὴ γὰρ Ἠπειρῶτις εἰς τὰ τοιάδε
Ψυχὴ γυναικῶν, ὧν ἐπιχῶσω σ' ἐγώ.
Κἀδέν σ' ὀνήσει δῶμα Νηρῄδος τόδε,
Οὐ βωμὸς, οὐδὲ ναὸς, ἀλλὰ καταθανῇ.
Ἦν δ' ὧν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σώσῃ θέλῃ,
Δεῖ σ', ἀντὶ τ' πρὶν ὀλβίων φρονημάτων,
Πτῶξαι ταπεινὴν, προσπεσεῖν τ' ἐμὸν γόνυ,
Σαίρειν τε δῶμα τόνδε, κἀκ χρυσηλάτων
Ταυχέων χέρνιβ' ἀπείρυσαν Ἀχελῴῳ δρόσον,
Γνῶναί θ' ἵν' εἶ γῆς· ὁ γὰρ ἔθ' Ἕκτωρ πάλαι,
Οὐ Πέραμος, οὐδὲ χρυσὸς, ἀλλ' Ἑλλὰς πόλις.
Εἰς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστην σὺ,
Ἢ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν,
Τολμᾷς ξυνοδεύειν, ἃ τέκν' αὐθέντου πάρα
Τίκτειν· τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος·
Πατρί τε θυγατρὶ, παῖς τε μητρὶ, μίγνυται,
Κόρη τ' ἀδελφῷ· πολλὰ φόνια δ' ἁ φίλτατοι
Χωρεῖσι· κεἰ τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος.
Ἃ μὴ πρὸς ἡμᾶς εἰσφέρ'· οὐδὲ γὰρ καλὸν,
Δυοῖν γυναιξὶν ἄνδρ' ἓν' ἰσίας ἔχειν.
Ἀλλ' εἰς μίαν βλέποντας εὐναίαν κύπρειν
Στέργουσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλῃ.

Χο. Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
Καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί

Ἀν.

Ἀν. Φεῦ, φεῦ·
Κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον, ἔν τε τῷ νέῳ
Τὸ μὴ δίκαιον ὅσις ἀνθρώπων ἔχει.
Ἐγὼ γὰρ ταρβῶ, μὴ τὸ δουλεύειν με σοὶ
Λόγων ἀπώσῃ, πολλ' ἔχουσαν ἔνδικα·
Ἢν δ' αὖ κρατήσω, μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην.
Οἱ γὰρ πένητες μεγάλα, κοὐ κρείσσους λόγῳ
Πειθῶς φέρουσι τὴν ἐλαστόνων ὕπο.
Ὅμως δ' ἐμαυτὴν ὑποθοῦσ' ἀλώσομαι.
Εἶτ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐγχείρω λόγῳ
Πειθεῖσ', ἀπωθῶ γησίων νυμφευμάτων;
Ὡς ἡ Λάκαινα τὴν Φρυγῶν μείων πόλις,
Τύχῃ δ' ὑπάρξῃς, καί μ' ἐλευθέρου ὀρᾷς;
Ἢ τῷ νέῳ τε κἀ σφριγῶντι σώματι;
Πόλεώς τε μεγέθει, κἀ φίλοις ἐπηρμένη;
Οἷόν κ' ἔλαχεῖν τὴν σὴν ἀντί σε θέλω;
Πότερον ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω
Δέλους, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα;
Ἢ κοὐ ἐμοὺς τις παῖδας ὀξανέξεται
Φθίας τυράννους οἴκαδ', ἢν σὺ μὴ τέκῃς;
Φιλοῦσι γὰρ μ' Ἕλληνες· Ἑκτορός τ' ἄπο,
Αὐτή τ' ἀμαυρὰ, κἀ τύραννος ἦν Φρυγῶν.
Οὐκ ὀξ ἐμοῦ σε φαρμάκων σύριγξ πόσις,
Ἀλλ' εἰ ξιφεῖναι μὴ 'πιδεία χειρός.
Φίλτρον γὰρ κἀ πόλις· ἀ τὸ κάλλος, ὦ γύναι,
Ἀλλ' αἱ ῥεταὶ τέρπουσι κοὐ ξιφηνέας.
Σὺ δ' ἴσθι τοι κἀμοῦ, ἡ Λάκαινα μὲ πόλις.

Μέν-

Μέγ' ἔστι, τ' ὦ Σκύθαινα δαιμονᾷ τινι,
Πλουτεῖς δ' ἐν ᾧ πλουτοῦσα, Μενέλεως δέ σοι
Μείζων Ἀχιλλέως· παῖδά τοι σ' ἔχθει κτανεῖν.
Χρὴ γὰρ γυναῖκα, κἂν κακὴ τύχῃ δοθῇ,
Στέργειν, ἄμιλλαν τ' οὐκ ἔχειν φρενώματος.
Εἰ δ' ἀμφὶ θρήνοις, χόπτε τὰν κατάρρυτον,
Τύραννον ἔχεις αὐθ', ἵν' ἐν μέσῃ λέχος
Δίδωσι πολλαῖς εἷς ἀνὴρ κοινούμενος·
Ἕκτεινας ἐν τάχει; εἶτ' ἀπλοΐαν λέχους
Πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖτ' ἂν εὐφρόνης.
Αἰσχρόν γε· καί τοι χρεὼν ἀρσένων τόσον
Ταύτῃ νοσεῖσθαι· δίπλοα προσῴκηται κακά.
Ὦ φίλτατ' Ἕκτορ, σοὶ μὲν ἐγὼ τὰ σὰ χρεὼν
Σοὶ κἀξυπῆρον, εἴ τι σοι σφάλλει Κύπρις·
Καὶ μαστὸν ἔδωκα πολλάκις τόδ' εἰς
Ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἀνδράσιν πικρόν.
Καὶ, ταῦτα δρῶσα, τῇ φρενῇ προσημύλουν
Πόσιν· σὺ δ' ἐς δὲ μανίαν ὑπαιθρίους δορὸς
Τῷ σῷ προσῄζεις ἀνδρὶ δειμαίνουσ' ἐᾷς.
Μὴ τλῶ τεκοῦσαν τῇ φιλοψυχίᾳ, γύναι,
Ζήτει πρὸ δούλης· τῶν κακῶν γὰρ μητέρων
Φεύγειν τέχνοις χρὴ τέκνα, ὅσοις ἔστι νοῦς.

Χο. Δέσποιν', ὅσον σοι ῥᾴδιος πορεύσεται,
Τοσόνδε πείθου τῇδε συμβούλου λόγοις.

Ἑκ. Τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων,
Ὡς δὴ σὺ σώφρων, πάμπαν δ' ἐγὼ σάφρονος;

Ἀν. Οὔκουν ἔφ' οἷς γε νῦν κατῄσχυνας λόγοις.

Ἑκ.

Ἑρ. Ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι.
Ἀν. Νέα πέφυκας, κ᾽ λέγεις αἰσχρῶν πέρι.
Ἑρ. Σὺ δ᾽ ὦ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ᾽, εἰς ὅσον δύνῃ.
Ἀν. Οὐκ δὴ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;
Ἑρ. Τί δ᾽; ὦ γυναιξὶ ταῦτα τοῦπος πανταχῇ;
Ἀν. Καλῶς γε χρωμένοισιν· εἰ δ᾽ μὴ, ὦ κακά.
Ἑρ. Οὐ βαρβάρων νόμοισιν οἰκοῦμεν πόλιν.
Ἀν. Καὐτεῖ τά γ᾽ αἰσχρὰ κἀνδαδὶ αἰσχύνεται ἔχει.
Ἑρ. Σοφὴ, σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ᾽ ὅμως σε δεῖ.
Ἀν. Ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος εἰς σ᾽ ἀποβλέπον;
Ἑρ. Μισεῖν γε πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως φόνῳ.
Ἀν. Ἑλένην νιν ὤλεσ᾽, οὐκ ἐγὼ, μήτης γε σή.
Ἑρ. Ἦ τοῦτο δῆτα τῷδ᾽ ἐμῷ ψαύσεις κακῶν;
Ἀν. Ἰδοὺ σιωπῶ, κἀπιλάζυμαι σόμα.
Ἑρ. Ἐκεῖνο λέξον, ὅπερ οὕνεκ᾽ ἐστάλην.
Ἀν. Λέγω σ᾽ ἐγὼ νοῦν οὐκ ἔχειν, ὅσον σε δεῖ.
Ἑρ. Λείψεις τόδ᾽ ἄγνὸν τέμενος ἁγαλίας θεοῦ;
Ἀν. Εἰ μὴ θανοῦμαί γ᾽· εἰ δ᾽ μὴ, ὦ λείψω ποτέ.
Ἑρ. Ὡς τοῦτ᾽ ἄρηρε, κοὐ μεθήσω πόσιν μολεῖν.
Ἀν. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐγὼ μὴν τοῦδέν ἐκδώσω μέ σοι.
Ἑρ. Πῦρ σοι τοσοῦτον, κοὐ τὸ σὸν τοσπέψομαι.
Ἀν. Σὺ δ᾽ οὖν κάπαιδε· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε.
Ἑρ. Καὶ χρωτὶ δεινῶν πραυμάτων ἀλγηδόνας.
Ἀν. Σφάζ᾽· αἵματοῦ θεᾶς βωμὸν, ἣ μέτεισί σε.
Ἑρ. Ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα, τοῦ σπληροῦ θράσους.
Ἐξαρτερεῖς δὴ θάνατον; ἀλλ᾽ ἐγώ σ᾽ ἔδρας
Ἐκ τῆσδ᾽ ἐκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα.

Τοιόνδ' ἔχω σε δέλεαρ· ἄλλα γὰρ λόγῳ
Κρύψω· τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανῇ τάχα.
Κάθησ' ἑδραία· σὺ γὰρ, εἰ πίεζέ σ' ἔχθ'
Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξόκασόν σ' ἐγὼ,
Πεὶν, ᾧ πέποιθας, παῖδ' Ἀχιλλέως μολεῖν.
Αν. Πέποιθα· δεινὰ δ', ἑρπετῶν ἃ αἰχμάεν
Ἄκη βεβῶσι θεῶν ἐπαπατήσασά τινα,
Ἃ δ' ἔς' ἐλπίδας καὶ πυρὸς πέμπτερα,
Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω
Κακῆς· τοσοῦτον ἐσμὲν πλήρεσοι κακῶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν,
2 Ὅτ' Ἰδαίαν ἐς πάταν ἦλθ' ὁ
3 Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος,
4 Τείπωλον ἄγαλμα δαιμόνων
5 Ἄγων τὸ καλλιζυγὲς,
6 Ἔνθ' ἱερὰ συγκρᾷ
7 Κεκορυθμένον εὐμορφίας,
8 Σταθμοὺς ὃν βὰν βάτα,
9 Βοτῆρά τ' ἀμφὶ μανύσσοπον νεμήσαν,
10 Ἑρμῆν θ' ἑτοῦχον αὐλᾶν.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ α'.

Ταί δ' ἐπεὶ ὑλοκόμων ναὸς ἦλθον,
Ὀρείδω παίδων ἔκψυξάν τ'
Αἰγλάεντα σώματ' ἐν ῥοαῖς,
Ἔβαν τε Πελαμίδαν, ἵππευ-
σόλαις λόγων δυσφόρων
παρεβαλλόμαν,
Κῦπρις εἶλε λόγοισι δολίοις,
Τερπνοῖς μ' ἀκοῦσαι,
Πικρὰν ἣ σύγχυσιν βίου Φρυγῶν πόλει
Ταλαίνᾳ, πεζάμοις τε Τροίας.

Στροφὴ β'.

Εἴθε δ' ἵππευ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν,
Ἄτις τέκεν ποτὲ Πάριν,
Πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας,
Ὅτε νιν ἁβρὰ θεαυτοῦ δάφνα
Βόασε Κασσάνδρας κτανεῖν,
Μεγάλαν Πριάμου πόλεως λώβαν.
Τίν' οὐκ ἐπῆλθε; ποῖον οὐκ ἐλίσσετο
Δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;

Ἀντιστροφὴ β'.

Οὔτ' οὖν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸς ἤλυθεν
Δόλιος, οὔτε σὺ, γυῖαι,
Τυραίνων ἔχες ἂν δόμων ἕδραν.

4 Παρέλυσε

4 Παρέλυσε δ' ἀν Ἑλλάδος ἀλκεινὰς
5 Πόνους, οὓς ἀμφὶ Τροίαν
6 Δεκέτεις ἀλαλάλευτο νέοι λόγχαις·
7 Λέχη τ' ἔρημ' ἀν ὑποτ' ὠκελείπετο,
8 Καὶ τεκέων ὀρφανοὶ γέροντες.

ΙΑΜΒΟΙ.

Με. Ἥκω λαβοὼν σὸν παῖδ', ὃν εἰς ἄλλους δόμους
Λάθρα θυγατρὸς τ' ἐμῆς ὑπεξέθου.
Σὲ γὰρ ἥυχεις θεᾶς βρέφος σῶσαι τόδε,
Τῦδέν γ' ὃ σὺ κρύψασα· ἀλλ' ἐφυρέθης
Ἧσσον φρονοῦσα τῆδε Μενέλεω, γύναι.
Καί μὴ τόδ' ἐκλιποῦσ' ἐρημώσεις πέδον,
Ὅδ' ἀντὶ σῆς σώματος σφαγήσεται.
Ταῦτ' οὖν λογίζου, πότερα κατθανεῖν θέλεις,
Ἢ τόνδ' ὀλέσασ σῆς ἁμαρτίας ὕπερ,
Ἣν εἰς ἐμ' εἴς τε παῖδ' ἐμὸν ἁμαρτάνεις;

Αν. Ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν
Οὐδὲν γεγῶσι βίοτον ὤγκωσας μέγαν.
Εὔκλεια δ' οἷς μὴ ἔς' ἀληθείας ὕπο,
Εὐδαιμονίζω· τοὺς δ' ἐκτὸς ψευδῶν, ἔχειν
Οὐκ ἀξιώσω, πλὴν τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν.
Σὺ δὴ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ,
Τροίαν ἀφεῖλες Πέλοπος, ὧδε φαῦλος ὤν;
Ὅστις θυγατρὸς ἀντίπαιδος ἓκ λόγων
Τοσόνδ' ἔπνευσας, ἐς γυναικὶ δυσχόλῳ
Δόλῳ κατέστης εἰς ἀγῶν'· οὐκ ἀξιῶ

Οὔτ'

Οὔτ' οὖν σε Τροίας, οὔτε σοὶ Τροίαν ἔτι.
Ἔξωθέν εἰσιν, ὦ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν,
Λαμπροί· τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι,
Πλεῖν εἴ τι πλείστῳ· τοῦτο δ' ἰσχὺς μέγα.
Μενέλαε, φέρε δὴ διαπερᾶνωμεν λόγους.
Τέθνηκα τῇ σῇ θυγατρὶ, καί μ' ἀπώλεσε·
Μιαιφόνον μ' ἔσχεν' ἐν φόνοι μύσος.
Ἐν τοῖς γὰρ πολλοῖς σὺ τὸν δειλὸν ἀγωνίᾳ
Φόνον· τὸ σωφρόνων γὰρ σ' ἀπαλλάσσει χρέος.
Ἦν δ' οὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδραμὼν,
Τὸν παῖδά μου κτενεῖτε; κἄτα πῶς πατὴρ,
Τέκνου θανόντος, ῥᾳδίως ἀνέξεται;
Οὐχ ὧδ' ἄνανδρον αὐτὸν ἡ Τροία καλῇ.
Ἀλλ' εἶσιν οἳ χρὴ Πηλέως γ' ἄξια
Πατρός τ' Ἀχιλλέως ἔργα δρῶν φανήσεται.
Ὥστ' ἢ σὲ παῖδ' ἐν δόμοισι· σὺ δ', ἐπιδοὺς
Ἄλλῳ, τί λέξεις; πότερον, ὡς κακὸν πόσιν
Φεύγῃ τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται.
Γαμεῖ δ' τίς νιν; ἢ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις
Χήρευν καθέξεις πολιόν; ὦ τλήμων ἄνερ,
Κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ὑπερροάς;
Πόσας δ' ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην
Βέλοι' ἂν εὑρεῖν, ἢ παθεῖν ἃ γὼ λέγω;
Οὐ χρὴ τὰ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακά,
Οὐδ', εἰ γυναῖκες ἐσμὲν αἰτηρὸν κακὸν,
Ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν.
Ἡμεῖς γὰρ, εἰ σοὶ παῖδα φαρμακεύομεν,

Καὶ νηδὺν ἐξαμβλῶμεν, ὡς αὐτὴ λέγῃ,
Ἔχόντες, ὄχ ἄχοντες, ὅδὲ βώμιοι
Πίτνοωῦτες, αὐτοὶ τ᾽ δίκην ὑφέξομεν
Ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν ὄχ ἐλάσσονα
Βλάβλω ὀφείλω, ωρὸς τὸ δεῖσ᾽ ἀπαιδίαν.
Ἡμεῖς μὲ οὖν τοιοίδε· τ᾽ ἢ σῆς φρενὸς,
Ἔν σε δέδοικα· ἀλλὰ γυναικείαν ἔχειν,
Καὶ τὼ τάλαιναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.
Χο. Ἄγαν γ᾽ ἔλεξας, ὡς γυνὴ, ωρὸς ἄρσενας,
Καί σε τὸ σῶφρον ἐξετόξωσε φρενός.
Με. Γυνὴ, πάλ᾽ ὅτι σμικρὸν, ὃ μοναρχίας
Οὐκ ἄξι᾽, ὡς φῂς, τ᾽ ἐμῆς, ὑπὲρ Ἑλλάδος.
Εὖ δ᾽ ἴσθ᾽, ὅτι τις τυγχάνει χρείαν ἔχων,
Τῶτ᾽ ἔσθ᾽ ἑκάστῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἐλεῖν.
Κἀγὼ θυγατρὶ, μεγάλα γὰ χρίνω τάδε,
Λέχους στέρεσθ, σύμμαχος καθίσταμαι.
Τὰ μὲ γὰρ ἄλλα, δεύτερ᾽ ἂν πάσχοι γυνή·
Ἀνδρὸς δ᾽ ἁμαρτάνουσ᾽, ἁμαρτάνει βίου.
Δύλων δ᾽ ἐκεῖνον τῷ ἐμῷ ἄρχειν χρεὼν,
Καὶ τ᾽ ἐκείνου θὺ ἐμοὺς, ἡμᾶς τε ωρός.
Φίλων γὰρ ὅδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι
Ὀρθῶς πεφύκασ᾽, ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.
Μένων ἢ τὺς λόγους, εἰ μὴ θήσομαι
Τἄμ᾽ ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι κὐ σοφός.
Ἀλλ᾽ ἐξανίστω τῶνδ᾽ ἀναχτόρων θεᾶς·
Ὡς, ἢν θάνῃς σὺ, παῖς ὅδ᾽ ἐκφεύγῃ μόρον,
Σοῦ δ᾽ ἢ Θελέσπις χαθανεῖν, τόνδε χτενῶ·

Δυοῖν

Δυοῖν δ' ἀνάγκη θατέρῳ λιπεῖν βίον.

Αν. Οἴμοι, παφαὶν κλήρωσιν αἵρεσίν τέ μοι
Βίᾳ καθίσης· ἦ, λαχοῦσά γ' ἀθλία,
Καὶ, μὴ λαχοῦσα, δυσυχὴς καθίσαμεν.
Ὦ μεγάλα φρονοῦσιν αἰτίας μικρᾶς πέρι,
Πιθοῦ· τί καίνεις μ' ἀντὶ σοῦ; ποίαν πόλιν
Προὔδωκα, τίνα σῶν ἔκτανον παίδων ἐγώ;
Ποῖον δ' ἔπρησα δῶμ'; ἐκοιμήθην βίᾳ
Σοὶ δεσπόταισι· κἄτ' ἔμ', ὃ κεῖνον, κτενεῖς,
Τὸν αἴτιον τῶνδ'; ἀλλὰ, τὰ δ' ἀρχὴν ἀφεὶς,
Πρὸς τἀ τελευτῆ, δύσερον οὖσαν, φέρε;
Οἴμοι κακῶν τῶνδ'· ὦ τάλαιν' ἐμὴ πατρίς.
Ὡς δεινὰ πάσχω· τί δέ με χὴ τεκεῖν ἐχρῆν,
Ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθεῖσ' ἁπλοῦν;
Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ; πρὸς τί χρὴ βλέπειν;
Πρὸς τὰς παρούσας, ἢ παρελθούσας τύχας;
Ἥτις σφαγὰς ᾗ Ἕκτορ' ἐστέγαζε πρὶν
Κατεῖδον, οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρούμενον,
Αὐτὴ ᾗ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβην,
Κόμης ἀπαυδεῖσ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, φονεῦσιν Ἕκτορ' ὠμφόουν.
Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ὄντα πρὸν
Οὐκ ἐξικμάζω χὤ λογίζομαι κακά;
Εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ἀφθαλμὸς βίου·
Τοῦτον κτενεῖν μέλλουσιν, οἷς δοκῇ τάδε,
Οὐ δῆτα τοὐμοῦ γ' οὕνεκ' ἀθλίου βίου·
Ἐν τῷδε μὴ γὰρ ἐλπὶς, εἰ σωθήσεται,

Ἐμοὶ

Ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου.
Ἰδὲ προλείπω βωμόν, ἥδε χειρία,
Σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην.
Ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὡς σὺ μὴ θάνῃς,
Στείχω πρὸς ᾅδην· ἢν δ' ὑπεκδράσῃς μόρον,
Μέμνησο μητρὸς, οἵα πλάσσ' ἀπωλόμαν,
Καὶ πατρὶ τῷ σῷ, καὶ φιλημάτων ἰὼν,
Δάκρυά τε λείβων, καὶ προσπίτνων χέρας,
Λέγ' οἷ' ἔπραξα· πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
Ψυχὴ τέκνοις· ὅστις δ' αὖτ', ἄπειρος ὤν, ψέγει,
Ἧσσον μὲν ἀλγεῖ, δυσχερῶν δ' εὐδαιμονεῖ.

Χο. Ὠιχτειρ' ἀκούσας· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυσχερῆ
Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.
Εἰς ξύμβασιν ἦλθες καὶ σὺ πρὸς παῖδ' ἄγαν,
Μενέλαε, καὶ τοῦδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων.

Με. Λάβεσθέ μοι, τῆσδ' ἀμφελίξαντες χέρας,
Δμῶες· λόγους γὰρ οἱ φίλοι ἀκούσεται.
Ἐγώ σ', ἵν' αἰγὰν βωμὸν ἐκλίπῃς θεᾶς,
Περῦτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον
Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ὅπλ' σφαγάν.
Καὶ ταῦτ' ἐκεῖ μὲν ὧδ' ἔχοντ' ἐάσομεν·
Τὰ δ' ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε, παῖς ἐμὴ κελεύει,
Ἤν τε κτανεῖν νιν, ἤν τε μὴ κτανεῖν, θέλῃ.
Ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους τοὺσδ', ἵν' ἐς ἐλευθέρους,
Δύλη γεγῶσα, μή ποθ' ὑβρίζειν μάθῃς.

Ἀν. Οἴμοι· δόλῳ μ' ὑπῆλθες· ἡπατήμεθα.

Με. Κήρυσσ' ἅπασιν· οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα.

Ἀν.

Ἀν. Ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν, τοῖς πρὶν Εὐρώτᾳ, σοφά;
Με. Καὶ τοῖς γε Τροίᾳ, σοῦ παιδόντας ἀντιδρᾶν.
Ἀν. Τὰ θεῖα δ' ὦ θεῖ, δοῦλ' ἔχειν ἡγῇ δίκιμα;
Με. Ὅταν τάδ' ᾖ, τότ' οἰσομεν· σὲ δ' οὐ κτενῶ.
Ἀν. Ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σώσας;
Με. Οὐ δῆτα· θυγατρὶ δ', ἣν θέλῃ, δώσω κτανεῖν.
Ἀν. Οἴμοι· τί δῆτα σὲ καταινέσω, τέκνον;
Με. Οὔκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμμίμν.
Ἀν. Ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια,
Ψευδῶν ἄναντες, μηχανορράφοι κακῶν,
Ἑλικτά, κοὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ
Φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.
Τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἔξιν; ὦ πλεῖστοι φόνοι;
Οὐκ αἰσχροκερδεῖς; ὦ λέγοντες ἄλλα μὲν
Γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ', ἐφευρίσκειθ' ἀεί;
Ὄλοισθ'· ἐμοὶ γὰρ θανάτου οὐχ οὕτω βαρὺς,
Ὡς σοὶ δέδοκται· κεῖνα γὰρ μ' ἀπώλεσεν,
Ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν,
Πόσις θ' ὁ κλεινὸς, ὅς σε πολλάκις δορὶ
Ναύτῃσι ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακοῦ.
Νεῦ δ', εἰς γυναῖκα γοργὸς ὁπλίτης φανείς,
Κτείνεις μ'· ἀπόκτειν'· ὡς ἀθῴπαυτον γέ σε
Γλώσσης ἀφήσω θ' ἡμᾶς, οὐ παῖδα σὸν.
Ἐπεὶ σὺ γ' ἦλθες ἐν Σπάρτῃ μέγας,
Ἡμεῖς γ' ἐν Τροίᾳ γ'· εἰ δ' ἐγὼ θεράπαινα κακῶς,
Μηδὲν τόδ' αὔχει· οὐ γὰρ θεράπαινά σ' ἄν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Οὐδέποτ' ἂν δίδυμα
2 Λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
3 Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους,
4 Ἔριν ἥ οἶκων,
5 Δυσμβρεῖς τε λύπας.
6 Τιὼ μίδυμοι στρέφετω πόσις γάμους
7 Ἀκοινώνητον δώδρὸς εἶναι.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Οὐδὲ γλῶ ἐν πόλεσι
2 Δίπτυχοι τυραννίδες
3 Μιᾶς ἀμείνονες φέρειν·
4 Ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει,
5 Καὶ στάσις πολίτας.
6 Τεκτόνων θ' ὕμνοισιν ἐργάταν δυοῖν
7 Ἔριν μῦσος φιλῶσι κραίνειν.

Στροφὴ β'.

1 Πνοιαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλους θοαὶ,
2 Κατὰ πηδαλίων
3 Δίδυμα φρενῶν γνώμα,
4 Σοφῶν τε πλῆθος ἀθρόον, ἀσθενέστερον
5 Φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατῶς.

6 Ἑνὸς

6 Ἐνὸς αἱ δυώσεις ἀνά τε μέλαθρα,
7 Κατά τε πόλιας,
8 Ὁπόταν εὐρεῖν θέλωσι χαμιόν.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ἔδειξεν ἡ Λάκαινα τῷ στρατηλάτᾳ,
2 Μενέλαε· σοὶ γὰρ
3 Πυρὸς ἦλθ' ἑτέρῳ λέχει,
4 Κτείνει τ' ἐμὸν πάλαιστρον Ἰλιάδα κόρην,
5 Παῖδά τε, δύστροπον ἔριδος ὕπερ.
6 Ἀθεόςγ', ἄνομος, ἄχαρις ὁ φόνος.
7 Ἔπεσε, πότνια,
8 Μεταίτιος τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὲν ἐσορῶ τάδε σύγκοιτον
Ζεῦγος πρὸ δόμων,
Ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον.
Δύσανε γύναι, τλήμων δ' σὺ, ποῦ,
Μητρὸς λεχέων ὃς ἐβλάστησας,
Οὐδὲν μετέχων,
Οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν.

Στροφὴ γ'.

Ἀν. 1 Ἀλλ' ἐγὼ, χέρας αἱματη-
2 ρὰς βρόχοισι κεκλεμμένα,
3 Πέμπομαι κεῖ γαίας.

Μα-

Μο. 4 Μᾶτερ, μᾶτερ· ἐγὼ δὲ σᾶ
5 Πτέρυγι συγκαβαίνω,
6 Καὶ θῦμα δαΐον.
7 Ὦ χθονὸς Φθίας κρέοντες.
8 Ὦ πάτερ, ὦ μόλε
9 Φίλοις ὀπάκουρος.
Ἀν. 10 Κείσῃ δὴ, τέκνον, ὦ φίλος,
11 Μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς,
12 Νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ, σιὼ νεκρῷ τε.
Μο. 13 Ὤ, μοί, μοι, τί πάθω;
14 Τάλας δῆτ' ἐγὼ, σύ τε, μᾶτερ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Με. Ἴθ' ὑποχθόνιοι·
Καὶ γὰ ἀπ' ἐχθρῶν ἵκετε πύργων.
Δύο δ' ὃν διοσεῖν θνήσκετ' ἀνάγκαιν·
Σὲ μὲ ἡμετέρα ψῆφος ἀναιρεῖ,
Παῖδα δ' ἐμὴ παῖς τόνδ' Ἑρμιόνη.
Καὶ γὰ ἄνοια μεγάλη, λείπειν
Ἐχθρὸς ἐχθρῶν, ἐξὸν κτείνειν,
Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Ἀν. 1 Ὦ πόσις, πόσις, εἴθε σὰν
2 Χεῖρα κὴ δόρυ σύμμαχον
3 Κτησαίμαν, Πειάμου παῖ.
Μο. 4 Δύστανος, τί δ' ἐγὼ μόχθων

5 Παρέπεσον

5 Παρήτησον μέλῳ εὕρω;
Ἀν. 6 Λίσσου σὺ, γουνάσι
7 Δεσπότου χείμπλων, ὦ τέκνον.
Μο. 8 Ὦ φίλος, ὦ φίλῳ,
9 Ἄνες θάνατον μοι.
Ἀν. 10 Λείβομαι, δάκρυσι κόρας
11 Στάζω, λιασάδος ὡς πέτρας
12 Λιβὰς ἀνήλιῳ, ἃ τάλαινα.
Μο. 13 Ὤ, μοί, μοι· τί δ' ἐγὼ
14 Κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Με. Τί με παραπίπλεις, ἁλίαν πέτραν
Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων;
Τοῖς γὰρ ἐμοῖσι γέγον' ὠφέλια,
Σοὶ δ' οὐδὲν ἔχω φίλτρον, ἐπεί τοι,
Μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόριον,
Τεθίαν εἶλον, ἃ μητέρα σήν·
Ἧς ἀπολαύων,
Αἴδην χθόνιον καταβήσῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Καὶ μιὰν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας,
Σπουδῇ πεφεντὰ δεῦρο γηραιὸν πόδα.
Πη. Ὑμᾶς ἐρωτῶ, τόν τ' ἐφεστῶτα σφαγῇ,
Τί ταῦτα, κἀπῶς, κἀκ τίνος λόγου νοσῇ
Δόμος; τί πράσσετ' ἄκεστα μηχανώμενοι;

Μενέλα', ὄπιθες· μὴ τάχιον' ἐμὲ δίκης.
Ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· ὡ γὰ, ὡς ἔοικέ μοι
Σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν
Ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτε.
Πρῶτον μὲ οὖν κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίον,
Ἐμπνεύσομαι τῇδ'· εἶπε, τὴν δίκην, γέρον,
Βρέχοισιν ἐκδήσαντες, οἵδ' ἄγουσί σε,
Καὶ παῖδ'; ὕπαρνον χαίρε πᾶ ὡς ἀπόλλυσαι,
Ἡμῶν ἀπόντων, τῶν τε κυρίων σέθεν.
Αν. Οἴδ', ὦ γεραιέ, σοὶ τέκνων ἀναγκάζομαι
Ἄγουσί μ' οὕτως, ὡς ὁρᾷς· τί σοι λέγω;
Οὐ γὰ μιᾶς σε κληδόνος ἐσῆλθομεν
Μεθ' ἡδονὴν, ἀλλὰ μυρίων ἀπ' ἀγγέλων.
Εἰ μὴ γὰ τ' κατ' οἶκον οἵδε τὴν κλύων
Τῆς τῆδε θυγατρὸς, ὧν τ' ἀπόλλυμαι χάριν.
Καὶ νιῷ με βωμοῦ Θέτιδος, ἣ τ' εὐγενῆ
Ἔτικτέ σοι παῖδ', ἵν' σὺ θαυμαστὴν σέβεις,
Ἄγουσ' ἀπαπάσαντες, οὔτε τῷ δίκῃ
Κείναντες, οὐδὲ σὺν ἀπόνοις ἐν δόμοις
Μείναντες, ἀλλὰ τ' ἐμοὶ ἐρημίᾳ
Γυνῆτες, τέκνα τε τῆδ', ὃν, οὐδὲν αἴτιον,
Μέλλουσι, σοὶ ἐμοὶ τῇ ταλαιπώρῳ, κτενεῖν.
Ἀλλ' ἀντάιζω σ', ὦ γέρον, τ' σῶν πάρος
Πιτνῶσα γονάτων, χειρὶ δ' οὐκ ἔξεστί μοι
Τῆς σῆς λαβέσθαι φιλτάτης γενειάδος,
Ῥῦσαί με τοῦδε δεσμὸν· εἰ δὲ μὴ, θανούμεθα
Αἰσχρῶς μὲ ὑμῶν, δυστυχῶς δ' ἐμοὶ, γέρον.

Πη.

Πη. Χαλᾶν κελεύω δέσμιὰ, πρὸ κλῄθρων πύλας,
Καὶ τῆσδε χεῖρας ἀμφὶ πήχεσι στρόφους.
Με. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ἄλλῳ, σὺ δ' οὐκ ἔσθ' ὅπως τάδε
Καὶ τῆσδε πολλῷ κρείσσονι γενοῦ κρατεῖν.
Πη. Πῶς; ἢ τὸ μὲν σὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν
Δεῦρ'· οὐκ ἄλλης σοι τῆδ' ἐν Σπάρτῃ κρατεῖν;
Με. Εἶλόν νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἐγώ.
Πη. Οὐμὸς δέ γ' αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας.
Με. Οὐκοῦν ἐκείνῳ τιμὰ, τοὐκείνου τ' ἐμά.
Πη. Δρᾶν εὖ, κακῶς δ' οὐ μάλ' ἐπιστήμων βίᾳ.
Με. Ὡς τοιόδ' ἀπάξει δῶμ' ἐξ ἐμῆς χερός.
Πη. Σκήπτρῳ γ' ὃ τῶδε σὺν καθαιμάξει κάρα.
Με. Ψαῦσόν γ', ἵν' εἰδῇς, ἢ πέλας προσστὰς μόλῃ.
Πη. Σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὧ κάκιστε, κἀν κακοῖς;
Σοί που μέτεστιν, ὡς ἐν ἀνδράσιν, λόγου;
Ὅστις πρὸς ἀνδρὸς φεύγεις ἀπαλλαγὰς λέχους,
Ἀκλῆς, ἄδικα δώμασ' ἑστίας λιπών,
Ὡς δὴ γυναῖκα σώφρον' ἐν δόμοις ἔχων,
Πασῶν κακίστην; οὐδ' ἂν, εἰ βύλοιτό τις,
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
Αἳ ξὺν νέοισιν, ἐξερημώσασαι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, ἐν πέπλοις ἀναμίλοις,
Δρόμους, παλαίστρας τ', οὐκ ἀνασχετὰς ἐμοὶ,
Κοινὰς ἔχουσι· κἄπειτα θαυμάζειν χρεών,
Εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;
Ἑλένην ἔρεφε χείλεσι πόλις, ἥτις ἐν δόμοις
Τὸν σὸν λιποῦσαν φίλτρον ἐξεκύμανε

Νεανίσκε

Νεανίδ' μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλου χθόνα.
Κἄπειτ', ἐκείνης οὕνεχ', Ἑλλήνων ὄχλον
Τοσόνδ' ἀθροίσας, ἦγες ἐς Ἴλιον.
Ἣν χερὶ σ' ἀπαμύσαντα, μὴ κανεῖν δόρυ,
Κακὴν ἐφυρέτ', ἀλλ' ἐᾶν αὐτῇ μόνον,
Μισθόν τε δόντα, μήποτ' εἰς οἴκους λαβεῖν.
Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρένημ' ἐπέρισας·
Ψυχὰς δὲ πολλὰς καὶ ταλαθὰς ἀπώλεσας,
Παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις,
Πολιάς τ' ἀφείλου πατέρας εὐγενῆ τέκνα.
Ὧν εἷς ἐγὼ δύστηνος, αὐθέντην δέ σε,
Μιάστορ' ὡς τιν', εἰσδέδορκ' Ἀχιλλέως.
Ὃς σοῦδὲ τρωθεὶς ἦλθες ἐκ Τροίας μόνος,
Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν
Ὅμοι' ἐκεῖσε δεῦρό τ' ἦγες πάλιν.
Κἀγὼ μὲν ἤδομ τῷ γαμοῦντι, μήτε σοὶ
Κῆδος σιωπᾷν, μήτε δώμασιν λαβεῖν
Κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ
Μητρῷ' ὀνείδη· τοῦτο κἀμοὶ σκόπει τέκνοις,
Μνησῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
Πρὸς τοῖσδε δ' εἰς ἀδελφὸν οἵ' ἐφύβρισας,
Σφάξας κελεύσας θυγατέρ' εὐπρεπεστάτα.
Οὕτως ἔδεισας, μὴ ὐ καλῶ δαίμονά σ' ἔχῃς.
Ἑλὼν δὲ Τροίαν, εἶμι γὰρ καὶ ταῦθά σοι,
Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα, χειρίαν λαβών,
Ἀλλ', ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
Φίλημ' ἐδέξω, πρόδοτον αἰχμάλωτον κύνα,

Ἥσσων

Ἕκτορος πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ.
Κἄπειτ', ἐς οἴκους τ' ἐμὰς ἐλθὼν τέκνων,
Πορθεῖς ἀπόντων, κ' γυναῖκα δυστυχῆ
Κτείνεις ἀτίμως, παῖδά θ', ὃς κλαίοντά σε
Καὶ πρὸ ἐν οἴκοις σὴν καταστρώσῃ χόρῳ,
Κεἴ τις νόθος πέφυκε· πολλάκις δέ τοι
Ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά,
Νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες.
Ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα· κύδιον βροτοῖς
Πένητα χρηστὸν, ἢ κακὸν κ πλούσιον,
Γαμβρὸν πεπᾶσθ κ φίλον· σὺ δ' ὧδ' ἔα.

Χο. Σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα
Γλῶσσ' ἐκπορίζει· τοῦτο δ' ④ σοφοὶ βροτῶν
Ἐξαλλαξῶνται, μὴ φίλοις τύχειν ἔρῳ.

Με. Τί δῆτ' ἂν εἴποις σὺ γέροντας ὡς σοφοὶ,
Καὶ τὰς φρονεῖν δοκούσας Ἕλλησιν ποτέ;
Ὅτ' ὢν σὺ Πηλεὺς, κ πατρὸς κλεινοῦ γεγὼς,
Κῆδος σεαύτῳ λέξεις, αἰσχρὰ μ' αὐτῷ λέγεις,
Ἡμῖν δ' ὀνείδη ἀλλὰ γυναῖκα βάρβαρον,
Ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τῆσδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς,
Ὑπέρ τε Φᾶσιν, κἀμὲ κωδαιμαλεῖν ἀεὶ,
Οὕσαν μ' Ἠπειρῶτιν· ἣ πεσήματα
Πλεῖθ' Ἑλλάδος πέπλωκε δυσπετῆ νεκρῶν·
Τἄ σἄ τε παιδὸς αἵματος κοινωμήλια.
Πάρεις γὰρ, ὃς σὸν παῖδ' ἔπεφν' Ἀχιλλέα,
Ἕκτορος ἀδελφὰς ἦν, δάμαρ δ' ἦδ' Ἕκτορος·
Καὶ τῆδέ γ' εἰσέρχῃ σὺ ταυτὸν εἰς στέγος,

Καὶ ξυντεάπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον.
Τίκτειν δ' ὃν οἴκοις παῖδας ἐχθίστους ἐμοῖς,
Ἃ γὼ, πρεσβείᾳ τῇ τε σῇ κἀμῇ, γέρον,
Κτανεῖν θέλων τεύξῃ, ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι.
Καίτοι φέρ', ἄψαιμ' γὼ σὸν οὐκ αἰσχρὸν λόγου,
Ἢν παῖς μὲ ἡ μὴ μὴ τέκῃ, ταύτης δ' ἄπο
Βλαστῶσι παῖδες, τῆσδε γῆς Φθιώτιδος
Στήσεις τυράννους, βαρβάροις δ' ἔσῃ γένος,
Ἕλλησιν ἄρξας; ἦ τ' ἐγὼ μὲ ὁ φρονῶ,
Μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ' ἔνεστι νοῦς;
Κἀκεῖνο νῦν ἄθρησον· εἰ σὺ, παῖδα σὴν
Δὸς τῷ πολιτῶν, εἶτ' ἔπαρχε τοιάδε.
Σιγῇ κάθησ' ἐκεῖ; ὁ δακὼ ξένης δ' ὕπερ,
Τοιαῦτα λάσκεις σὺν ἀναισχύντοις φίλοις;
Καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε κἠ γυνὴ σθένει
Ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ
Γυναῖκα μωραίνουσ' ἐν δόμοις ἔχων.
Καὶ τᾷ μὲ ἔστιν ἐν χεροῖν μέγα σθένος,
Τῇ δ' ἐν γονεῦσι κἠ φίλοις τὰ πράγματα.
Οὐκοῦν δίκαιον τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν.
Γέρων, γέρων εἶ· τὴν δ' ἐμὴν σεσηψίαν
Λέγων, ἔμ' ὠφελοῖς ἂν, ἢ σιγῶν, πλέον.
Ἑλένη δ' ἐμόχθησ' οὐχ ἑκοῦσ', ἀλλ' ἐκ θεῶν·
Καὶ τοῦτο πλεῖστον ὠφέλησεν Ἑλλάδα.
Ὅπλων γὰρ ὄντες ἐς μάχης ἀΐσσοντες,
Ἔβησαν εἰς τὰνυδρεῖον· ἡ δ' ὁμιλία,
Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.

Εἰ

Εἰ δ', εἰς ταὐτὸν σ' ἐμῆς ἐλθὼν ἐγὼ
Γυναικὸς, ἔχων μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνουν.
Οὐδ' ἄν σε Φθίωσι ἤγειρον καὶ Ἑλλάνων.
Ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν·
Ἦν δ' ὀξυθυμῇς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
Μείζων, ἐμοὶ δ' ἥδιστος ἡ σωφροσύνη.
Χο. Παύσασθον ἤδη, λῶστε γὰρ μιᾶς πάρα,
Λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῆτ' ἄκρα.
Πη. Οἴμοι, κατ' Ἑλλάδ' ὡς κακοῖς νομίζεται·
Ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατὸς,
Οὐ τὸν πονοῦντων ἔργα τιμῶσιν τάδε,
Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς πᾶν δόκησιν ἔρχεται,
Ὃς, εἷς μετ' ἄλλων μυρίων πάλλων δόρυ,
Οὐδὲν πλέον σθένει ἑνὸς, ἔχει πλείω λόγον.
Σεμνοὶ δ' ἐν ἀγοραῖς ἤμβροι κοὐ πόλιν,
Φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες·
Οἳ δ' εἰσὶν αὐτῶν μυρίῳ σοφώτεροι,
Εἰ τόλμα παρεγίνοιτο βέλτιστοι θ' ἅμα.
Ὡς κἀγὼ, σός τ' ἀδελφὸς, ἐξωλωμένοι
Τροίᾳ κάθησθε, τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ,
Μόχθοισιν ἄλλων κἀπόνοις ἐπημμένοι.
Δείξω δ' ἐγώ σοι, μὴ τὸ Ἰδαῖον Πάριν
Μείζω νομίζειν Πηλέως ἔχθρὸν ποτε,
Εἰ μὴ φθερᾷ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης,
Καὶ παῖς ἄτεκνος· ἣν ὅδ' ἐξ ἐμοῦ γεγὼς
Ἐλᾷ δι' οἴκων τῶνδ' ἐπαιόσας κόμης.
Ἥ, σεῖρε οὖσα μόχλος, οὐκ ἀνέξεται.

Τίκτουσας

Τίκτουσας ἄλλους, οὐχ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα·
Ἀλλ', εἰ τὸ κείνης δυσυχὲς παίδων πέρι,
Ἀπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων;
Φθείρεσθε πῆσδε, δμῶες, ὡς σὺ ἐκμάθῃ,
Εἴ τις με λύειν τῆσδε κωλύσει χέρας.
Ἕπαιρε σαυτὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ πρέμων,
Πλεκτὰς ἱμάντων σροφίδας ἐξανήσομαι.
Ὧδ', ὦ κάκιστε, τῆσδ' ἑλυμαίνω χέρας;
Βοῶ δὴ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις;
Ἢ μὴ, ξίφος λαβὼν, ἀμυνάθοιτό σε
Ἔδεισας; ἕρπε δεῦρ' ὑπ' αἰχμάλας, βρέφος,
Ξύλλυε δεσμὰ μητρός· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ
Θρέψω, μέγαν τοῖσδ' ἐχθρὸν· εἰ δ' ἀπὼν δορὸς
Τοῖς Σπαρτιάταις δόξα, τῇ μάχης ἀγὼν,
Τἄλλ' ὄντες ἴσε μηδενὸς βελτίονες.

Χο. Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος,
Καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο.

Με. Ἄγαν σφοδρωπὸς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.
Ἐγὼ γὰρ πρὸς βίαν μὲ, εἰς Φθίαν μολὼν,
Οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον, οὔτε σείσομαι.
Καὶ νῦν μὲ, δ' γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω,
Ἀπειμ' ἐς οἴκους· ἔστι γάρ τις δὴ πρόσω
Σπάρτης, πόλις τις, ἣ σφετὸν μὲ ἦν φίλη,
Νῦν δ' ἐχθρὰ ποιῇ· τοὐμὸν ἐπεξελθεῖν θέλω,
Στρατηλατήσας, χὑποχείριον λαβεῖν.
Ὅταν γὰρ ἐκεῖ θὼ κἀγὼ γνώμην ἐμὴν,
Ἥξω· παρὼν γὰρ πρὸς πατρῴας ἐμφανῶς

Γαμβροὺς

Γαμβροὺς διδάξω, ⸌ διδάξομαι λόγους.
Κἂν μὲν χολαίζῃ τῇδε, ⸌ τοὐμοῦ ἦ κρατεῖ
Σώφρων καθ' ἡμᾶς, σώφρονι ἀντιλήψεται·
Θυμούμενῳ δ', τεύξῃ θυμουμένων,
Ἔργοισι δ' ἔργα ταὐθὸν ἀντιλήψεται.
Τὰς σὰς δ' μύθους ῥᾳδίως ἐγὼ φέρω.
Σκιᾷ γὰρ ἀντίσοιχος ὡς, φωνὴν ἔχεις,
Ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο, πλὴν λέγειν μόνον.
Πη. Ἡγοῦ, τέκνον, μοι δεῦρο, τῶν αἰχμαλώτων σταθείς,
Σύ τ', ὦ πάλαινα· χείματος γὰρ ἀγρίου
Τυχοῦσα, λιμένας ἦλθες εἰς εὐδουμένους.
Ἀν. Ὦ πρέσβυ, θεοί σοι δοῖεν εὖ, ⸌ τοῖσι σοῖς,
Σώσαντι παῖδα κἀμὲ τὴν δυσδαίμονα.
Ὄρα δ', μὴ νεῷ, εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ
Πτήξαντες, οἵδε τοῦδε βίαν ἄγωσί με,
Γέροντα μέν σ' ὁρῶντες, ἀθενῆ δ' ἐμέ,
Καὶ παῖδα τόνδε νήπιον· σκόπει τάδε·
Μὴ, νῦν φυγόντες, εἶτ' ἀλῶμεν ὕστερον.
Πη. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσόψει λόγον.
Χώρει· τίς ὑμᾶς ἅψεται; κλαίων ἄρα
Ψαύσει· θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἱππικοῦ τ' ὄχλου,
Πολλῶν θ' ὁπλιτῶν, ἄρχομεν Φθίου χθονός.
Ἡμεῖς δ' ἔτ' ὀρθοί, κἀγέροντες, ὡς δοκεῖς.
Ἀλλ', εἴς γε τοιόνδ' ἀποβλέψας μόνον,
Τρεπαῖον αὐτοῦ σήσομαι, πρέσβις περ ὤν.
Πολλῶν νέων γὰρ κἀν γέρων εὔψυχος ἦ
Κρείσσων· τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν;

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἢ μὴ γλυοίμαν, ὦ
2 Πατέρων ἀγαθῶν
3 Εἴλιν, πολυκτίτων-
4 τε δόμων μέθεχε.
5 Εἴ π γὰρ ἂν πάρος τις ἀμήχανον,
6 Ἀλκᾷς ὁ σὸς εἰσήμετερος
7 Κηρυσσομένων ἀπ' ἐσθλῶν, δαμάτων
8 Τιμὰ, καὶ κλέος.
9 Οὔτοι λείψανα τ' ἀγαθῶν
10 Ἀνδρῶν ἀφανῆτας
11 Χρόνος ἀ δ' ἀγαθὰ
12 Καὶ θανοῦσι λάμπει.

Ἀντιστροφή.

1 Κρεῖσσον ἢ νίκαν μὲν
2 Κακόδοξον ἔχειν,
3 Ἢ ξὺν φθόνῳ σφάλλειν
4 Δυσέριν τε δίκαν.
5 Ἡδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν,
6 Ἐν δ' χρόνῳ τελέθει ξυνοχή·
7 Καὶ μὴν ἐς ἀνέδαστον ἔγκλειν δόμων.
8 Ταύταν ἔγωγε.

9 Ταύταν

9 Ταύταν, καὶ Φθίαν βιοτὰν,
10 Μηδὲν δίκας ἔξω
11 Κεῖτ' ὀν γαλκέμους
12 Καὶ πόλι δύσαξ.

Ἐπῳδός.

1 Ὦ γέρον Αἰακίδα,
2 Πείθομαι σὺ, σοὶ Λακαίναισί σε, Κεν-
3 ταύρων ἁμιλῆσαι δορὶ πλησιάτᾳ
4 Καὶ ἐπ' Ἀργείᾳ δορὶ
5 Ἄξενον ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι
6 Ποντίαν Ξυμπληγάδα,
7 Κλειναὶ ἵνα ναυστολίαι
8 Ἰλιάδα τε πόλιν ὅτε πάρῳ
9 Εὐδόκιμος ὁ Διὸς
10 Ἶνις ἀμφέβαλεν φόνῳ,
11 Κοιναὶ τὰν εὔκλειαν
12 Ἔχοντ', Εὐρώπαν ἀφικέσθαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θε. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς χαλκὸν χαλκῷ
Διάδοχον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ πορσύνεται.
Δέσποινα γὰρ κατ' οἶκον, Ἑρμιόνην λέγω,
Πατρός τ' ἐρημωθεῖσα, συμφορᾷ θ' ἅμα,
Οἷον δέδρακεν ἔργον, Ἀνδρομάχην κτανεῖν
Καὶ παῖδα βουλεύσασα, κατθανεῖν θέλει,

Πόσιν

Πόσιν τρέμουσα, μὴ, ἀντὶ τ' δεδραμμένων,
Ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀπωσθῇ;
Ἢ κατθανὴν, κτείνασα σὸν ὃ χρὴ θανεῖν.
Μόλις δέ νιν, θέλοντ' ἀρπάσαι δέμλιν,
Ἔρξουσι φύλακες δμῶες, ἔκ τε δεξιᾶς
Ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι·
Οὕτω μέγ' ἀλγῶ· τὰ πρὶν δεδραμμένα
Ἔγνωκε προξασ' ὃ καλῶς· ἐγὼ μὲ σοῦ,
Δέσποινα, ἔργου' αἰσχύνης, κάμνω, φίλαι.
Ὑμεῖς δ', βάσαι τῶνδε δωμάτων ἔσω,
Θανάτῳ νιν ἐκλύσασθε· τῶν γὰρ ἡδάδων
Φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέστεροι.

Χο. Καὶ μὴν ἐν οἴκοις προξαπόλλων ἀκούομεν
Βοὴν, ἐφ' οἷσιν ἦλθες αἰγέλλουσα σύ.
Δείξειν δ' ἔοικεν ἡ τάλαιν', ὅσον σθένει,
Προξασα δεινά· δωμάτων γὰρ ἐκπερᾷ,
Φεύγουσα χεῖρας προξαπόλλων, πόθῳ θανεῖν.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Ἑρ. Ἰὼ μοί, μοι·
Σπάραγμα κόμας, ὀνύχων τε δά-
ϊ' ἀμύγματα δήσομαι.

Χο. Ὦ πῶ, τί δράσεις; σῶμα σὸν καθαιμήν;

Στροφὴ

Στροφὴ β'.

Ἑρ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ· 830
Ἐρρ' αἰθέριον, πλοκάμων ἐμῶν
Ἄπο, λεπτόμιτον φάρος.
Θε. Τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σιδόνησιν πέπλοις.

Στροφὴ γ'.

Ἑρ. Τί δέ με δεῖ καλύπτειν πέπλοις στέρνα;
Δῆλα, ὦ ἀμφιφθονῆ, καὶ 835
Ἀκρυπτα, δεδράκαμεν πόσιν.
Θε. Ἀλγεῖς, φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν;

Στροφὴ δ'.

Ἑρ. Κατὰ μὲν οὖν σένω δαΐας τόλμας,
Ἂν ἔρεξ', ὦ κατάρατος·
Ἐγὼ, κατάρατος ἀνδράσιν. 840
Θε. Συγγνώσεταί σοι τλήμονι ἁμαρτίαν πόσις.

Στροφὴ ε'.

Ἑρ. Τί μοι ξίφος ἐν χερὸς ἠγρύσω;
Ἄπόδος, ὦ φίλη,
Ἄπόδος, ἵν' ἀνταίσω
Ἐρείσω πλαγάν· 845
Τί με βρόχων ἔργεις;
Θε. Ἀλλ' ἤ σ' ἀφείλω, μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις;

Στροφὴ ε'.

Ἑρ. Οἴμοι πότμε, ποῦ μοι πυρὸς φίλα φλόξ;
Πῆ δ' εἰς πέτρας ἀείρῃ;
Κατὰ πόντον, ἢ καθ' ὕλαν ὀρέων,
Ἵνα θανοῦσα νερτέροισι μέλω;
Χο. Τί ταῦτα μοχθεῖς; συμφορὰ θέλατοι
Πᾶσι βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον, ἢ τότε.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἑρ. Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπαυχήσαν
Ὡσεὶ μονάδ', ἔρημον οὖσαν
Ἐναλίᾳ κώπας.
Ὄλεῖ μ', ὀλεῖ με·
Οὐκέτι τᾷδ' ἐνοικήσω
Νυμφιδίῳ στέγᾳ.
Τίνῳ ἀγαλμάτων ἱκέτις ἁρμαίῳ;
Ἢ δούλα δούλοις γοεδίασι συνεστάσω
Φθιάδῳ ἐπὶ γᾶς;
Κυδιόπερῳ ὄρνις εἴθ' εἴλιν,
Ἢ πτυχαῖον σκάφῳ, ἢ
Διὰ χιονέας ἐπέρασε ἀκτὰς
Περωτόπλους πλάτα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θε. Ὦ παῖ, τὸ λίαν αὖτ' ἐκεῖν' ἐπήνεσα,
Ὅτ' εἰς γυναῖκα Τρωάδ' ἐξημάρτανες,

Οὔτ'

Οὔτ' αὖ τὸ νεῶ σε δεῖμ', ὃ δειμαίνεις ἄγαν.
Οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσει πόσις,
Φαύλοις γυναικὸς βαρβάρου πειθεὶς λόγοις.
Οὐ γάρ τι σ' αἰχμάλωτον ὄντα Τρῳάς ἔχει,
Ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα σὺν πολλοῖς λαβὼν
Ἕλλησι, πόλεώς τ' ἐκ μέσης εὐδαίμονος.
Πατὴρ δέ σ' ἐχθρός, ὥσθ', ὡς σὺ δειμαίνεις, τέκνον,
Πεφυκὼς, ἐάσει δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν.
Ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζου δόμων
Πάρεδρος εἶναι τῶνδε, μή τιν' αἰχμοῦ λάβῃς,
Πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένην, τέκνον.
Χο. Καὶ μὴν ὅδ' ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος
Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς δωμάτων πορεύεται.
Ὀρ. Ξένας γυναῖκες, ἦ τάδ' ἔστ' Ἀχιλλέως
Παιδὸς μέλαθρα κἠγενναιοκαὶ στέγας;
Χο. Ἔγνως· ἀτὰρ τίς ὧν γε πυνθάνῃ τάδε;
Ὀρ. Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος,
Ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἔρχομαι δ' ἐς πρὸς Διὸς
Μαντεῖα Δωδωναῖα· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, δοκῶ μοι ξυγγενὲς μαθεῖν πέρι
Γυναικὸς, εἰ ζῇ, κἀτυχοῦσα τυγχάνει,
Ἡ Σπαρτιᾶτις Ἑρμιόνη· πλευρὰ γὰρ
Ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πεδί', ὅμως δ' ἔστιν φίλη.
Θε. Ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς,
Ἀγαμέμνονος πολῖ, πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων,
Οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ὑπεσκοπεῖς τύχας,
Πρόσοντας οὐκ εὖ· σεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας

Σοῖς

Σοῖς προσίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς.
Ὀρ. Ἔα·
Τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμαθ'; ἢ σαφῶς ὁρῶ
Δόμων δύασταν τῶνδε Μενέλεω κόρην;
Ἑρ. Ἥπερ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει κόρη
Ἑλένη κατ' οἴκους πατρὶ, μηδὲν ἀγνοῇ.
Ὀρ. Ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν.
Τί χρῆμα; πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακά;
Ἑρ. Τὰ μὲν πρὸς ἡμῶν, τὰ δ' πρὸς ἀνδρὸς, ὅς μ' ἔχει,
Τὰ δ' ἐκ θεῶν τε· πανταχῇ δ' ὀλώλαμεν.
Ὀρ. Τίς οὖν δύ' εἶπ, μὴ πεφυκότων γέ πω
Παίδων, γυναικὶ συμφορὰ, πλεῖω εἰς λέχος;
Ἑρ. Τῦτ' αὐτὸ κἀγὼ νοσοῦμεν· εὖ μ' ὑπηγάισω.
Ὀρ. Ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σῆς στέργει πόσις;
Ἑρ. Τὴν αἰχμάλωτον Ἑκτορὸς ξυνευνέτην.
Ὀρ. Κακόν γ' ἔλεξας, ἓν' ἄνδρα δισσ' ἔχειν λέχη.
Ἑρ. Τοιαῦτα ταῦτα· κἀπ' ἐμοῦ' ἠμυνάμην.
Ὀρ. Μῶν εἰς γυναῖκ' ἔβραψας, οἵα δὴ γυνή;
Ἑρ. Φόνον γ' ἐκείνῃ κ τέκνῳ νοθαγενεῖ.
Ὀρ. Κἄκτεινας, ἤ τις συμφορὰ σ' ἀφείλετο;
Ἑρ. Γέρων γε Πηλεὺς, σὺν κακίοναις σέθεν.
Ὀρ. Σοὶ δ' ἦν τις, ὅστις τῶνδ' ἐκοινώνει φόνου;
Ἑρ. Πατὴρ γ', ἐπ' αὐτὸ τῦτ' ἀπὸ Σπάρτης μολών.
Ὀρ. Κἄπειτα δ' γέροντος ἡττήθη χερί;
Ἑρ. Αἰδοῖ γε· καί μ' ἔρημον οἴχεται λιπών.
Ὀρ. Συνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμμένοις πόσιν.
Ἑρ. Ἔγνως· ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως· τί δεῖ λέγειν;

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον,
Πέμψον με χώρας τῆσδ' ὅποι ταχθσωτάτω,
Ἢ πρὸς πατρῷον μέλαθρον· ὡς δοκοῦσί μοι
Δόμοι γ' ἐλαύνειν, φθέγμ' ἔχοντες, οἷδέ με,
Μισῆ τε γαῖα Φθίας· εἰ δ' ἥξω πάρος,
Φοίβῳ λιποὺν μαντεῖον, εἰς δόμους πόσις,
Κτενεῖ μ' ἐπ' αἰσχίστοισιν, ἢ δεδούμεθα
Νόθοισι λέκτροις, ὧν ἐδέσποζον ταχύ.
Ὀρ. Πῶς οὖν πάθῃ, ὡς εἶπέ τις, ἐξημάρτανες;
Ἑρ. Κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν,
Αἵ μοι λέγουσαι τῇσδ' ἐχαύνωσαν λόγοις·
Σὺ δ' ἀκίνητον αἰχμάλωτον ἐν δόμοις
Δέσποιν' ἀνέξῃ, σοὶ λέχους κοινωμύλους;
Μὰ δ' ἄναστον, οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις,
Βλέπουσ' ἂν αὐγάς, τἄμ' ἐκφερῆτ' ἂν λέχη.
Κἀγὼ, κλύουσα τῇσδε Σειρήνων λόγους,
Σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων,
Ἐξημεμώθην μωρίᾳ· τί γάρ μ' ἐχρῆν
Πόσιν φυλάσσειν, ἢ πάρην ὅσων ἔδει;
Πολὺς μὲν ὄλβος· δωμάτων δ' ἐπαίσομεν·
Παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔκτησ' ἂν,
Ἡ δ' ἠμυδρὸν τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.
Ἀλλ' οὔποτ', οὔποτ', ὦ γὰρ εἰσάπαξ ἐρῶ,
Χρὴ τὰς γε νῦν ἔχοντας, οἷς ἔστιν γυνὴ,
Πρὸς δ' ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾶν ἐᾶν
Γυναῖκας· αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.
Ἡ μὲν, τι κερδαίνουσα, συμφθείρει λέχος·

Ἦ δῆ, ἀμπλακεῖσα, σωφρονεῖν αὐτὴ θέλεις
Πολλαὶ γ', μαργόπιν' κἀντεῦθεν δόμοι
Νοσοῦσιν ἀνδρῶν· πρὸς τάδ' εὖ φυλάσσετε
Κλείθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας·
Ὑγιὲς γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν ἔσοδοι
Δρῶσιν γυναικῶν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ κακά.
Χο. Ἄγαν γ' ἐφῆκας γλῶσσάν εἰς τὸ σύμφυτον·
Συγγνωστὰ μὲν οὖν σοι τάδ', ἀλλ' ὅμως χρεὼν
Κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείας νόσους.
Ὀρ. Σοφόν τι χρῆμα δ' ἀδαὴς ἀνδρὸς βροτὸς
Λόγους ἀκούειν τ' ἐναντίων πάρος.
Ἐγὼ γὰρ, εἰδὼς τῶνδε σύγχυσιν δόμων,
Ἔξειν τε τ' σιὼ καὶ γυναικὸς Ἕκτορος,
Φυλακὰς ἔχων, ἔμιμνον, εἴτ' αὐτοῦ μόρους,
Εἴτ', ἐκφοβηθεὶς αἰχμαλωτίδος φόβῳ
Γυναικὸς, οἴκων τῶνδ' ἀπαλλάχθαι θέλεις·
Ἦλθον δ', τὰς σὰς δ' μόρων ἔλυσα,
Εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγους,
Πέμψω σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ'· ἐμὴ γὰρ οὖσα πρὶν,
Σὺν τῷδε ναίεις ἀνδρὶ, σὸς πατρὸς κάκην·
Ὃς, πρὶν τὰ Τροίας εὐβουλεῦσ' ὁρίσματα,
Γυναῖκ' ἐμοὶ δοὺς, εἶτ' ἀπέσχε τοῦτέρου
Τῷ νεῷ σ' ἔχοντα, Τροιάδ' εἰ πέρσοι πόλιν.
Ἐπεὶ δ' Ἀχιλλέως δεῦρ' ἐνόσησεν γόνος,
Σοὶ μὲν συνέγνων παρὸν, τὸν δ' ἐλωτόμουν
Γάμους ἀφεῖναι σοὺς, ἐμοὺς λέγων τύχας,
Καὶ τ' παρόντα δαίμον'· ὡς φίλων μὲν δὺ

Γήμαιμ'

Γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' ἐ ῥᾴδιον,
Φεύγων ἀπ' οἴκων ἃς ἐγὼ φεύγω φυγάς.
Ὁ δ' ἦν ὑβριστὴς, εἰς τ' ἐμὲ μητρῷος φόνου,
Τάς θ' αἱματωπὸς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί.
Κἀγὼ, ταπεινὸς ὢν τύχαις τοῖς θεῖς θεόν,
Ἤλγουν μὲν, ἤλγουν, συμφοραῖς δ' ἡττώμην.
Σῶν γ' στερηθεὶς ἐγχώριων ἄκων γάμων·
Νεῳ οὖν, ἐπειδὴ πρεπτετεῖς ἔχεις τύχας,
Καὶ, ξυμφορᾶν σὴν δ' εἰσιδοῦσ', ἀμυνεῖς,
Ἄξω σ' ἀπ' οἴκων, ἣ πατὴρ δώσω χερί.
Τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν· ἔν τε τοῖς κάκοις
Οὐκ ἔστιν ὅστις κρεῖσσον οἰκείου φίλου.

Ἑρ. Νυμφευμάτων μὲ τῶν ἐμῶν παῖδες ἐμοὶ
Μερίμναν ἔξω, κἀκ ἐμοῦ κρύπτειν τάδε.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα τῶνδέ μ' ἔκπεμψον δόμων,
Μὴ φθῇ με, πρόσθεν δῶμα καὶ μολὼν, πόσις,
Ἢ, παιδὸς οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθὼν,
Πηλεὺς μετέλθῃ πολιοῖς δώγμασι.

Ὀρ. Θάρσει γέροντος χεῖρα, τὸν δ' Ἀχιλλέως
Μηδὲν φοβηθῇς παῖδ', ὃς εἰς ἐμ' ὕβρισε·
Τοῖα γὰρ αὐτῷ μηχανὴ, πεπλεγμένη
Βρόχοις ἀκινήτοισιν, ἔσχεν φόνου
Πρὸς τῆσδε χειρὸς, ἣν πάρος μὲ σὸν κρεών,
Τελευμένων γ', Δελφὶς εἶσε πέτρα.
Ὁ μητροφόντης δ', ὢν δορυξένων ἐμῶν
Μείνωσιν ὄρκοι Πυθικοὶ ἀνὰ χθόνα,
Δείξει γαμεῖν σφε μηδὲν, ὧν ἐχρῆν ἐμέ.

Πικρῶς

Πυρφῶς ὁ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην
Ἄναχτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μεπάσεσις
Γνώμης ὁπόσῃ, θεῷ διδόντα νεῦ δίκας·
Ἀλλ' ἔκ τ' ἐκείνου, ἀμβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς,
Κακῶς ὀλεῖται· γνώσεται δ' ἔχθραν ἐμήν.
Ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀνασροφὴν
Δαίμων δίδωσι, κἀκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ὦ Φοῖβ', ὁ πυργώσας τ' ἐν Ἰλίῳ
2 Εὐτείχη πάγον, κἀ πόντιε,
3 Κυανέαις ἵπποις διφρεύων
4 Ἅλιον πέλαγος,
5 Τίνα σὺν ἀπίμων ἀρά-
6 νᾳ χέρα τεκτοσύας
7 Ἐναλίῳ δορυμήσει πεσσθέντες,
8 Τάλαιναν μεθεῖτε, τάλαιναν Τροίαν;

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Πλείσοις δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίσιν
2 Εὐίπποις ἔχοις ἐζεύξατε,
3 Καὶ φονίους ἀνδρῶν ἀμίλλας
4 Ἕθετ' ἀσεφάνους·
5 Ἀπὸ δ' ὀφθαλμοὶ βεβᾶσιν

6 Ἰλιάδαν

6 Ἰλιάδαι βασιλῆ-
7 ες· ὧδ' ἔτι πῦρ ἔπλεθρον ἐν Τροίᾳ
8 Θεοῖσιν λέλαμπεν καπνῷ δυώδη.

Στροφὴ β'.

1 Βέβακε δ' Ἀτρείδας
2 Ἀλόχῳ παλάμας·
3 Αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ
4 Πρὸς τέκνων ἀπῦρεν·
5 Θεοῦ, θεοῦ νιν
6 Κέλευσμ' ἐπέσκηψη
7 Μαντόσυνον, ὅτε νιν,
8 Ἀργόθεν πορθητὰς,
9 Ἀγαμεμνόνειον κέλευε,
10 Ἀδύτων ἔπλευσ' κτεάνων, μαντεῖος Φοιβός.
11 Ὦ δαῖμον, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Πολλαὶ δ' ἀν' Ἑλλάνων
2 Ἀγόρευς συναχαὶς
3 Μέλπονται δυστάνων τεκέων ἄλγεσι·
4 Ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους
5 Πρὸς ἄλλον εὐνά-
6 τορ'· οὐχὶ σοὶ μόνᾳ
7 Δύσφρονες ἐπέπεσον,
8 Οὐ φίλοισι, λύπᾳ·
9 Νόσον Ἑλλὰς ἔτλα, νόσον·

10 Διέβα ᾽ἢ Φρυγῶν κ᾽ πεδὸς εὐκάρπους γύας
11 Σκηπτὸς, σαλαύστων αἵδε φόνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Πη. Φθιώτιδες γυναῖκες, ἱσορᾳῶτί μοι
Σημήνατ᾽· ἠθόμιλω γὰρ ὡς σαφῆ λόγον,
Ὡς δώματ᾽ ἐκλιπεῦσα Μενέλεω κόρη
Φεύδη τάδ᾽· ἥκω δ᾽, ἐκμαθεῖν πανυδὴν ἔχων
Εἰ ταῦτ᾽ ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκθήμων φίλων
Δεῖ σὺ κατ᾽ οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας.
Χο. Πηλεῦ, σαφῶς ἥκουσας· ὡδὶ ἐμοὶ καλὸν
Κρύπτειν ἐν οἴκοις οὖσα τυγχάνω κακοῖς·
Βασίλεια γὰρ τῶνδ᾽ οἴχεται φυγὰς δόμων.
Πη. Τίνος φόβῳ τυχοῦσα, λαμπέρανέ μοι.
Χο. Πόσιν τρέμουσα, μὴ δόμων νιν ἐκβάλῃ.
Πη. Μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασίμων βεβλαμμάτων;
Χο. Ναὶ, ϛ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ.
Πη. Σεῦ πατρὶ δ᾽ οἴκου, ἢ τίνος λείπῃ μέτα;
Χο. Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ᾽ ἄγων χθονός.
Πη. Ποίαν πρὸς αἶνων ἐλπίδ᾽; ἢ γῆμαι θέλων;
Χο. Καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσυνῶν μόρον.
Πη. Κρυπτὸς κατασὰς, ἢ κατ᾽ ὄμμ᾽ ἐλθὼν μάχῃ.
Χο. Ἁγνοῖς ἐν ἱεροῖς Λοξίου Δελφῶν μέτα.
Πη. Οἴμοι· τόδ᾽ ἤδη δεινόν· ὀχ᾽ ὅσον τάχος
Χωρήσεταί τις Πυθικὼν πεδὸς ἑστίαν,
Καὶ τἀνθάδ᾽ ὄντα τοῖς ἐκ᾽ λέξῃ φίλοις,
Πεὶν παῖδ᾽ Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο;

Ἀγ.

Ἀγ. Ἰώ μοί, μοι·
Οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας,
Σοί τ', ὦ γεραιὲ, Ϛ φίλοισι δεσπότᾳ.
Πη. Αἰ, αἰ· πρέμπτης θυμὸς, ὥς τι προσδοκᾷ.
Ἀγ. Οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδός, ὡς μάθῃς, γέρον
Πηλεύ· τοῖασδε φασγάνων πληγὰς ἔχει
Δελφῶν ὑπ' ἀὐδρῶν Ϛ Μυκηναίᾳ ξένᾳ.
Χο. Ἆ, αἰ· τί δράσεις, ὦ γεραιέ; μὴ πέσῃς·
Ἔπαιρε σαυτόν. Π. οὐδὲν εἰμὶ· ἀπωλόμαν·
Φερύδη μ' αὐδὴ, φέρεδα δ' ἄρθρα μου κάτω.
Ἀγ. Ἄκουσον, εἰ μὴ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν
Χρῄζεις, τὸ πρόσχθες, σὸν καθερπύσας δέμας.
Πη. Ὦ μοῖρα, γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν
Οἵα με τ' δύστηνον ἀμφιβάσ' ἔχεις.
Πῶς οἴχεταί μοι παῖς μόνα παιδὸς μόνου;
Σήμαιν'· ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκουσθ' ὅμως θέλω.
Ἀγ. Ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον,
Τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους
Θέᾳ δι δόντες, ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.
Καὶ τῇδ' ὕποπλον ἦν ἄρ'· εἰς ὃ συστάσεις
Κύκλως τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.
Ἀγαμέμνονος ὃ παῖς, πρασείχων πόλιν,
Εἰς οὓς ἐκάστῳ δυσμαχεῖς ὕδατα λόγους·
Ὁρᾶτε τοῦτον, ὃς πρασείχει θεοῦ
Χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυρὸς βροτῶν,
Τὸ δεύτερον παρόντ', ἐφ' οἷσι Ϛ πάρος
Δεῦρ' ἦλθε, Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων.

Κἀκ

Καὐτ τῶδ' ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακόν,
Ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ', ἐς τε βουλευτήρια,
Ἰδίᾳ θ', ὅσοι θεῶν κτεάνων ἐφέστασαν
Φερεκλῆ. ἁπάξαντ' ἐς ἀθεμίστους δόμους.
Ἡμεῖς δὲ μῶλα, Φυλλάδος Παρνησίας
Παιδεύματ', οὐδὲν τῶνδέ πω πεπυσμένοι,
Λαβόντες ἦμεν, ἐκ θεᾶς τ' ἐφέσταμεν,
Σὺν ταρβέουσι μαντεῖόν τε Πυθικοῖς.
Καί τις τόδ' εἶπεν· ὦ ξενοῖσα, τί σοι
Θεὸν κατευξόμεσθα; τίνα ἥκεις χάριν;
Ὁ δ' εἶπε· Φοίβῳ τ' πάροιθ' ἁμαρτίας
Δίκας παρασχεῖν βουλόμεθ'· ἦπιος γὰρ
Πατρὸς ποτ' αὐτὸν αἵματος δουΐου δίκῃ.
Καὐτῶν θ' Ὀρέστου μῦθον ἰχνῶν μέγα
Ἐφαίνεθ', ὡς ψεύδοιτο δεσπότης ἐμός,
Ἥκων ἐπ' αἰχμὰς· ἔρχεται δ' ἀναντόρων
Κηπῖδος ἐντὸς, ὡς πάρος χρησηρίων
Εὔξαιτο Φοίβῳ· τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις
Τῷδε ξιφήρης ἆρ' ὑφειμένῃ λόχῳ,
Δάφνῃ σκιαδεὶς· ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος
Εἷς ἦν, ἁπάντων τῶνδε μηχανορράφος.
Χὠ μὲν, κατ' ὄμμα στὰς, παρεστύχει θεῷ·
Οἱ δ', ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι,
Κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα·
Χωρὶς δὲ πτύμενον· ὁ γὰρ εἰς χαμεὼν τυπεὶς
Ἐτύγχαν'· ἐξέλκει δ', ἵν' ὡδασάδος
Κρεμαστὰ τοίχῳ πεσσάλων κἀθαρπάσας,

Ἕρπ

Ἔσῃ πὶ βωμοῦ, γοργὸς ὁπλίτης ἰδεῖν,
Βοᾷ ϑ' Δελφῶν παῖδας, ἱερῶν πάρος
Τίνος μ' ἔκανε κτείνετ', εὐσεβῆς ὁδοὺς
Ἥκουσα; ποίας ὄλωμεν πρὸς αἰτίας;
Τῶνδ' οὐδὲν ἴσθι, μυρίων ὄντων πέλας,
Ἐφθέγξατ', ἀλλ' ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτρας.
Πυκνῇ ϑ' νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος,
Προὔτεινε τύχῃ, κἀ φυλάσσετ' ἐμβολάς,
Ἔκειτο κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί.
Ἀλλ' οὐδὲν ἦνεν· ἄλλα πολλ' ὁμοῦ βέλη,
Οἴσοι, μεσαίχμ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι,
Σφαγεῖς τ' ἐχώρουν βεσπόροι ποδῶν πάρος.
Δειναὶς δ' ὁπὼ εἶδες πυρρίχας φερεσυμβίου
Βέλεμνα παιδὸς· ὡς δέ μιν σφε σταδὸν
Κύκλῳ κατεῖχον, ὑπ' ἀδόντες ἀμπυκαῖς,
Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἑρκέων,
Τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν,
Χωρεῖ πρὸς αὐτούς· οἱ δ', ὅπως πελειάδες
Ἱέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν.
Πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες, ἐκ τε τραυμάτων,
Αὐτοί θ' ὑπ' αὐτῶν συνοπόρους κατ' ὁδούς,
Κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις
Πέτρασιν ἀντέκλαζεν· εὐδία δ' ὅπως,
Ἔσῃ φασγάνοις δεσπότης σίλβων ὅπλοις,
Περὶ δή τις αὐδὴν ἐκ μέσων ἐφθέγξατο
Δεινόν τε, κἀ φοβερῶδες· ὦρσε δ' εὐσεβῆ
Στρέψας πρὸς ἀλκὴν· ἔνθ' Ἀχιλλέως πιτυὸς

Παῖς, ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς
Δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις οὐτὸν ὤλεσε
Πολλῶν μετ' ἄλλων· ὡς δ' πρὸς γαῖαν πεσεῖ,
Τίς ὑ σίδηρον ἀπεστράφει; τίς ὑ πόρον,
Βάλλων, ἀρείαν; πᾶν δ' ἀνάλωτ' δέμας
Τὸ χαλλίπεπλον πρευμένοιν ὑπ' ἀγρίων.
Νεκρὸν δ' δή νιν, κεῖμβρον βωμοῦ πέλας,
Ἐξέβαλον ἔκτὸς Θεσπιῶτιν ἀνεκτόρων.
Ἡμεῖς δ', ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χερῶν,
Κομίζομέν νιν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις,
Κλαῦσαί τε, πρόσθεν, γῆς τε χοῦν πῦσαι τάφῳ.
Τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ,
Ὁ τ' δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κρατῶν,
Δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρασ' Ἀχιλλέως.
Ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακὸς,
Παλαιὰ νείκη· πῶς ἂν δῦν εἴη σοφός;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ Φοιβάδην αὐτὸς
Δελφίδος ἐκ γᾶς δῶμα πελάζει.
Τλήμων, ὁ παθών· τλήμων δ', γέρον,
Καὶ σὺ δέχῃ γὸν ἢ 'Αχίλλειον
Σκύμνον ἐς οἴκους, οὐχ ὡς σὺ θέλεις·
Αὐτός τε καλοῖς πήμασιν κύρσας,
Εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας.
Ὤ μοι ἐγὼ, κακὸν οἷον ὁρῶ τόδε,
Καὶ δέχθαι χερὶ δώμασιν ὅδ' ἁμοῖς.

Πη.

Πη. Ἰώ μοί, μοι, αἰ, αἰ·
Ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν.
Ὠ χθόνιε Ἑρμῆ, ἀκέπι μοι γένος,
Οὐκέτι μοι τέκνα λείπει ἐν οἴκοις.
Ὦ τλῆτλα παθὼν ἐγὼ, εἰς τίνα δὴ
Φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι;
Ὦ φίλιον σῶμα, καὶ γένυ, καὶ χέρες·
Εἴθέ σ' ὦ Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων,
Σιμοεντίδα πρὸ ἀκτάν.

Σύσημον.

Χο. Οὕτω μὰ Δία ἐκ τῶνδ' ἐπιμάτ' ἀὴν, γέρον,
Θανών· τὸ σὸν δ' ἰὼ ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πη. Ὦ γάμος, ὦ γάμος,
Ὃς τάδε δώματα καὶ πόλιν ἀμὰν
Ὤλεσας· αἰ, αἰ, αἰ, αἰ· ὦ ποῖ;
Μή ποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον
Ὤφελ' ἐμὸν γόνυ εἰς τέκνα καὶ δόμον
Ἀμφιβαλέσθαι
Ἑρμιόνας αἰδὼν ὑπὸ σοὶ, τέκνον,
Ἀλλὰ κεραυνῷ πρόσθεν ὀλέσθαι,
Μήδ' ὑπὸ τοξοσύνᾳ Φοίβου παιδὸς
Αἷμα τὸ διογενές ποτε Φοῖβον
Βεγτὸς εἰς θεὸν ἀνεῖφιαι.

ΑΝΟΜΟΙΟΣ

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ὀπποτοὶ, ὀπποτοί·
Θανόντα δεσπόταν γόοις
Νόμῳ τ' νερτέρων καταρξόμαν.
Πη. Ὀτοτοὶ, ὀτοτοί·
Διαίδοχα πάλας ἐγὼ
Γέρων καὶ δυσυχὴς δακρύω.
Χο. Θεῦ γὰ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφορᾶς.

Στροφὴ β'.

Πη. Ὦ φίλτρ, δόμον ἔλειπες ἔρημον,
Ἰώ μοί, μοι,
Ταλαίπωρον ἐμὲ γέρον-
τα παῖδα τ' ἀσφίσας.
Χο. Θανεῖν, θανεῖν σε, πρέσβυ, χρὴ πάντας τέκνων.

Στροφὴ γ'.

Πη. Οὐ παρρήξομαι κόμαν,
Οὐκ ὀπτήσομαι
Ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν;
Ὦ πόλις, διπλῶν τέκνων
Μ' ἐστέρησε Φοῖβος.
Χο. Ὦ, κακὰ παθὼν ἰδών τε, δυσυχὴς γέρον.

Στροφὴ

Στροφὴ δ'.

Τίν' αἰῶνά γ' εἰς τολοιπὸν ἕξεις;
Πη. Ἄτεκνος, ἔρημος, οὐκ ἔχων πτέρυγας κούφων,
Διαντλήσω πόνους εἰς ἅιδαν.
Χο. Μάτην δέ σ' ἐν γάμοισιν ὤλβισε θεά.

Στροφὴ ε'.

Πη. Ἀμπλάκημα πάντα φεύγειν κεῖται,
Κόμπῳ μεταρσίῳ πτερύσσω.
Χο. Μόνῳ μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφῃ.

Στροφὴ ς'.

Πη. Οὐκέτι μοι πόλις, πόλις
Σκηπτρεύσαι τ' ἐρρέτω τάδ' ὅπᾳ χαΐαν.
Σύ τ', ὦ κατ' ἄντρα νύχια Νηρέως κόρη,
Πτυχωλεθρεύσασ' ὄψεσι, πτυσσομένα πρὸς γᾶν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἰὼ, ἰώ·
Τί κεκίνηται; τίνα αἰσθάνομαι
Θείαν; κοῦφαι, λύσατ', ἀθρήσατε.
Δαίμων ὅδέ τις, λευκὰν αἰθέρα
Ποδὶ μυθόμενος, τὰ ἱπποβότων
Φθίας πεδία πλεκόμενος.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θε. Πηλεῦ, χάρειν σῶν τ' πάρος νυμφόμενον
Ἥκω Θέτις, λιποῦσα Νηρέως δόμους.
Καὶ σοῦτα μοὶ σοι, τοῖς πάροιθεν κακοῖς
Μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν, πρίνουσα·
Κἀγὼ γὰρ, ἡνίκ' ἄκλαυς ἐχρῆν τίκτειν τέκνα,
Ἀπώλεσ' ἓκ σῶν παῖδα τ' ταχὺν πόδας
Ἀχιλλέα τεκοῦσα, κοσμοῦσιν Ἑλλάδος.
Ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον, σημανῶ· σὺ δ' ἐνδέχου.
Τὸν μὲ θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον
Θάψον, πορεύσας Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν,
Δελφοῖς ὀνειδος, ὡς ἀπαγγέλλῃ τάφος
Φόνον βίαιον τ' Ὀρεστείας χερός.
Γυναῖκα δ' αἰχμάλωτον, Ἀνδρομάχην λέγω,
Μολοσσίαν μὲν χὴ καθιππάσαις γέρας,
Ἑλένῳ στείχουσαν ἐν δόμοις γαμους·
Καὶ παῖδα τόνδε, τῶν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον
Λελειμμένον δή· βασιλέα δ' ἓκ τῆσδε χὴ
Ἄλλου δι' ἄλλα πρεσβεῦον Μολοσσίαν,
Εὐδαιμονοῦντας· ὃ γὰρ ὧδ' ἐπάξεται
Γένος γένεσθαι δεῖ τὸ σὸν καὶμὸν, γέρον,
Τροίας τε· ἓς γὰρ θεοῖσι κἀκείνης μέλει,
Καίπερ πεσούσης Παλλάδος κατὰ θυμόν.
Σὲ δ', ὡς σὺ εἰδῇς τ' ἐμῆς εὐνῆς χάριν,
Θεὰ γεγῶσα, κἠ θεῶν πατρὸς τόκος,
Κακῶν ἀπαλλάξασα τ' βεβηκόων,

Ἀθάνατον

Ἀθάνατον ἄφθιτόν τε ποιήσω θεόν.
Κἄπειτα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμοῖς μέτα
Τοὐλοιπὸν ἤδη θεὸς συνοικήσεις θεῷ·
Ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα,
Τὸν φίλτατόν σοι παῖδ' ἐμοί τ', Ἀχιλλέως
Ὄψει δόμους ναίοντα νησαντικοὺς,
Λευκὴν ἐπ' ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.
Ἀλλ' ἔρπε Δελφῶν εἰς θεόδμητον πόλιν,
Νεκρὸν κομίζων τόνδε· κρύψας χθονὶ,
Ἐλθὼν παλαιᾶς χαιρέδος κοῖλον μυχὸν
Σπιλάδος ἴζου· μίμνε δ' ἕως τ' ἂν, ἐξ ἁλὸς
Λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρήδων χορὸν,
Ἔλθω, κομιῶ σε· τὸ γὰρ πεπρωμένον
Δεῖ σ' ἐκκομίζειν· Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τάδε.
Παῦσαι δὲ λύπης τ' τεθνηκότων ὕπερ·
Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν
Ψῆφος κέκρανται, καταθανεῖν τ' ὀφείλεται.

Πη. Ὦ πότνι', ὦ γλυκεῖα συγκοιμήματα,
Νηρέως γλυκεῖα, χαῖρε· ταῦτα δ' ἀξίως
Σαυτῆς τε ποιεῖς κἀμὲ τέκνων τῶν ἐκ σέθεν.
Παύω δὲ λύπης, σοῖς κελεύσμασι θεᾶ·
Καὶ τόνδε θάψας εἶμι Πηλέως πρύχας,
Οὗπερ σὸν εἷλον χερσὶ κἀλλίσταν δέμας.
Κἄτ' ἀ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γυναίων χρεών;
Δούλαι τ' ἐς εὐνὰς, ὅστις εὖ βουλεύεται;
Κακῶν δὲ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν,

Μήδ' εἰ

Μήδ' εἰ ζαπλύτους οἴσεται φερνὰς δόμοις·
Οὐ γὰρ ποτ' ἂν προφέξειαν ἐκ θεῶν κακῶς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πολλαὶ μορφαὶ τ̃ δαιμονίων·
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, 1290
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.
Τοίονδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Εὐριπίδου τῆς Ἀνδρομάχης τέλος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΙΚΕΤΙΔΩΝ.

Ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Ἐλευσῖνι· ὁ δὲ Χορὸς, ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἱ μητέρες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτωκότων ἀριστέων· τὸ δὲ δρᾶμα ἐγκώμιον Ἀθηναίων.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΙΘΡΑ.
ΧΟΡΟΣ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΑΔΡΑΣΤΟΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΑΔΝΗ.
ΙΦΙΣ.
ΠΑΙΣ.
ΑΘΗΝΑ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΑΙΘΡΑ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΔΗΜΗΤΕΡ, ἑστῶσ' Ἐλευσῖνος χθονὸς
Τῆσδ', οἵ τε ναοὺς ἔχετε, περίπολοι, θεᾶς,
Εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν,
Πόλιν τ' Ἀθηνῶν, καὶ τε Πιτθέως χθόνα·
Ἐν ᾗ με, θρέψας ἀλβίους ἐν δώμασιν,
Αἴθρᾳ πατὴρ δίδωσι τῷ Παραλίῳ·
Αἰγὶς δάμαρτα, Λοξίᾳ μαντεύμασιν.
Εἰς τάσδε γῆ βλέψασ' ἐπευξάμην τάδε
Γεγῶς, ἀὴ, λιπεῖσα δώματ' Ἀργείας χθονὸς,
Ἱκτῆρι θαλλῷ περιπεπτυγῶσ' ἐμὸν γόνυ,
Πάθος παθοῦσαν δεινόν· ἀμφὶ γὰρ πύλας
Καδμεῖα θανάτων ἑπτὰ γενναίων τέκνων,
Ἄπαιδές εἰσιν, οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ
Ἄδραστος ἦγεν, Οἰδίπου παίκλειας
Μέρος καταχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων

Γαμβρῷ·

Γαμβρῷ· νεκρὸς ᾖ σὺ ὀλωλότας δορὶ
Θάψαι θέλουσι τῶνδε μητέρες χθονί·
Εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, οὐδ' ἀναίρεσιν
Δοῦναι θέλουσι, νόμῳ' ἀτίζοντες θεῶν.
Κοινὸν ᾖ φάρτον παῖσδ' ἔχων χρείας ἐμῆς,
Ἄδραστος ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε
Κεῖται, τό τ' εἶχος, πάν τε δυσυχεστάτῳ
Στένων στρατείαν, ἣν ἔπεμψεν ἐς δόμους·
Ὃς μ' ἐξορεύνᾳ παῖδ' ἐμὸν πείσας λιταῖς,
Νεκρῶν κομιστὴν, ἢ λόγοισιν, ἢ δορὶ
Ῥώμῃ, γενέσθαι, κἠ τάφου μεταίτιον,
Μόνον τόδ' ἔργον προσθεὶς ἐμῷ τέκνῳ,
Πόλιν τ' Ἀθηνῶν· τυγχάνω δ' ἱκτὶς χθονὸς
Ἀρότου προσθύσων, ἐς δόμους ἐλθοῦσ' ἐμοὺς
Πρὸς τόνδε σηκὸν, ἔνθα πρόσπολον φαίνεται
Φείξας ὑφ' ὕδωρ γῆς τῆσδε χάρπιμος στάχυς.
Δεσμὸν δ' ἄδετον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος,
Μίνω πρὸς αἰγιαῖς ἑαλίαις δυοῖν θεαῖν,
Κόρης τε κἠ Δήμητρος, οἰκτίρουσα μὲν
Πολιὰς ἄπαιδας τάσδε ματέρας τέκνων,
Σέβουσα δ' ἱερὰ σέμνατ'· οἴχεται δέ μοι
Κῆρυξ πρὸς ἄστυ, δεῦρο θοπία καλῶν,
Ὡς ἢ τὸ τέκτων λυπρὸν ἐξέλῃ χθονὸς,
Ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ, θεὸς
Ὅσιόν τι δράσας· πάντα γὰρ δι' ἐρσένων
Γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵπτινες σοφοί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἱκετεύω σε γεραιὰ
2 Γεραιῶν ἐκ σωμάτων,
3 Πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σόν,
4 Ἄναξ μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
5 Νεκύων, οἳ καταλείπουσι μέλη,
6 Θανάτῳ λυσιμελεῖ,
7 Θηρσὶν ὀρείοισι βορὰν,

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Ἐσιδοῦσ' ὀίκτιρε μὲ δύστανον
2 Δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
3 Ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
4 Καταῤῥήματα χειρῶν· πῆ γὰρ; ἆ
5 Φθιμένους παῖδας ἐμοὺς οὔτε δόμοις
6 Περθέμαν, ὅτε πάφων
7 Χώματα γαίας ἐσορῶ.

Στροφὴ β'.

1 Ἔτεκες ἢ σύ ποτ', ὦ πότνια, κοῦρον,
2 Φίλα ποινοπαθῆ λέκτρα πόσει σῷ·
3 Μετὰ νεῶν δὸς ἐμοὶ σὰς ἀγανοίας,
4 Μετάδος σῆ, δόσον ἐπαλγῶ μελέα

5 Τῶν φθιμένων, οὓς ἔτεκον· παράπει-
6 σον ἢ σὸν, ὃν λιτόμιθ', ἐλθεῖν,
7 Τέκνον, Ἰσμηνὸν, ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι
8 Νεκύων θαλερῶν σώματα λαΐνον τάφον.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ὁσίως ἠχ', ὡς ἀνάγκας ἢ πεφύκα-
2 σι, πεφυκυῖ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν
3 Θυμέλας· ἔχομεν δ' ἴδικα· κἀγὼ σοί
4 Τι πάρεστι δένδρων, ὡς εὐτεκνίᾳ
5 Δυσυχίαν τὴν πρὶν ἐμοὶ καθελεῖν.
6 Οἴκτιρα δὲ πάσχουσ', ἱκετεύω
7 Τὸν ἐμὸν παῖδα πάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι,
8 Νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδὸς γ' ἐμοῦ.

Στροφὴ γ'.

1 Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἕρχεται γόων, γόων
2 Διάδοχος· ἀχῶσι πεπόλων χέρες.
3 Ἴτ', ὦ ξυνωδοὶ κακοῖς,
4 Ἴτ', ὦ ξυναλγηδόνες,
5 Χορὸν, τ' ἀΐδας σέβοι·
6 Διὰ πρηΐδος ὄνυχα λαιχὸν
7 Αἱματοῦτε, κρωτά τε φόνιον·
8 Τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσιν κόσμος.

Ἀντιστροφὴ γ'.

1 Ἄπλητος ἄδε μ' ἐξάγει κάρες γόων
2 Πολύπονος

2 Πολύπονος, ὡς ἔξ ἀλιβάτε πέτρας
3 Ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν,
4 Ἄπαυστος αἰεὶ γόων.
5 Τὸ γὰρ θανόντων τέκνων
6 Ἐπίπονόν τι κῆρ γυναῖκας
7 Εἰς γόους πέφυκε πάθος· ἦ, ἔ·
8 Θανοῦσα τῷδ' ἀλγέων λαθοίμαν.

IAMBOI.

Θη. Τίνων γόων ἥκουσα ἢ σέρνων κτύπον,
Νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο
Ἠχοῦς ἰάσπις; ὡς φόβος μ' ἀναπτερῇ,
Μή μοί τι μήτηρ, ἣν μεταστείχω ποδὶ,
Χρηίαν δόμοις ἐκ δόμων, ἔχῃ νέον.
Ἔα·
Τί χρῆμα; καινὰς εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων,
Μητέρα γεραιὰν βωμίοις ἐφημένην,
Ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας, οὐχ ἕνα ῥυθμὸν
Κακῶν ἐχούσας· ἔκ τε γὰρ στεφαμάτων
Ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ,
Κυρεῖ ᾗ, ἢ πέπλωμαι· ἀ δεινά.
Τί ταῦτα, μῆτερ; σὸν τὸ μυκᾶσθαι ἐμοί;
Ἡμᾶς δ' ἐχούσῃ· προσδοκῶ τι χρηστέον.
Αι. Ὦ παῖ, γυναῖκες αἵδε μητέρες τέκνων
Τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας,
Ἑπτὰ στρατηγῶν· ἱκεσίοις ᾗ σὺν κλάδοις
Φρουροῦσί μ', ὡς δέδορκας, ἐν κύκλῳ, τέκνον.

Θη.

Θη. Τίς δ' ὁ σεναίζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε;
Αι. Ἄδραστος, ὡς λέγουσιν, Ἀργείων ἄναξ.
Θη. Οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τέτυ τέκνα;
Αι. Οὐκ, ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόρος.
Θη. Τί χρῄζων ἡμᾶς ἦλθεν ἱκεσίᾳ χερί;
Αι. Οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὐντεῦθεν, τέκνον.
Θη. Σὲ, τὸν κατὰ γῆν χλιδανιδίους, ἀύτερον·
Λέγ', ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ πάρες γόον·
Πέρας γὰρ οὐδὲν, μὴ λίαν γλώσσης ἴσον.
Ἀδ. Ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηναίων ἄναξ
Θησεῦ, σὸς ἱκέτης καὶ πόλεως ἥκω σέθεν.
Θη. Τί χρῆμα θηρῶν, ἢ τύμβου χρείαν ἔχων;
Ἀδ. Οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν;
Θη. Οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.
Ἀδ. Ἐν ζωῖσιν ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.
Θη. Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.
Ἀδ. Τέτρις θανόντας ἦλθον ἑπτὰ πρὸς πύλας.
Θη. Κήρυξιν Ἑρμοῦ πίσυνος, ὡς θάψῃς νεκρούς;
Ἀδ. Καὶ πρὶν γ' οἱ κρατοῦντες οὐκ ἐῶσί με.
Θη. Τί δῆτα λέξων, ὅσια χρῄζων τεύξεται;
Ἀδ. Τί δ'; εὐτυχοῦντες, οὐκ ἐπαισθάνῃ φέρων.
Θη. Ξύμβολον οὖν μ' ἐπῆλθες; ἢ τόνδε χρέων;
Ἀδ. Κομίσαι σε, Θησεῦ, παῖδας Ἀργείων θέλων.
Θη. Τὸ δ' Ἄρεος ὑμῖν πῶς ἔστιν; ἢ κόμπῳ μαίνῃ;
Ἀδ. Σφαλέντες οἰχόμεσθα· πρὸς σὲ δ' ἥκομεν.
Θη. Ἰδίᾳ δοκοῦσάν σοι τόδ', ἢ πάσῃ πόλει;
Ἀδ. Πάντες σ' ἱκνοῦνται Δηναΐδαι θάψαι νεκρούς.

Θη.

Θη. Ἐκ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους;
Ἄδ. Διοσοῖσι γαμβροῖς τλῶδε πορσυνῶν χάριν.
Θη. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;
Ἄδ. Οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις.
Θη. Ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας χόρας;
Ἄδ. Τυδεῖ τε, Πολυνείκει τε τῷ Θηβαιγενεῖ.
Θη. Ἵν' εἰς ἔρωτα τῆσδε κηδείας μολών;
Ἄδ. Φοίβῳ μ' ὑπῆλθε δυσπάλειας αἰνίγματα.
Θη. Τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις κραίνων γάμον;
Ἄδ. Κάπρῳ με δοιοῖσι καὶ λέοντι παῖδ' ἐμῷ.
Θη. Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα;
Ἄδ. Ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας.
Θη. Τίς ἢ τίς, εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.
Ἄδ. Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε, Πολυνείκης θ' ἅμα.
Θη. Ἦ τοῖς ἔδωκας, θηρσὶν ὡς, χόρας σέθεν;
Ἄδ. Μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας.
Θη. Ἦλθον ἢ δὴ πῶς, πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὅρους;
Ἄδ. Τυδεὺς μέ, αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.
Θη. Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;
Ἄδ. Ἀρᾶις πατρῴαις, μὴ καταίγνητον κτάνῃ.
Θη. Σοφιᾷ ἔλεξας τλῆ γ' ἐκεῖσον φυγήν.
Ἄδ. Ἀλλ' ᾗ μιμνόντες σοῦ λόγους ἠδίκουν.
Θη. Ἦ πᾶ σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται;
Ἄδ. Ταυτὶ δικάζων ἦλθον, εἶτ' ἀπωλόμην.
Θη. Μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα;
Ἄδ. Οἴμοι· διώκεις μ', ἢ μάλις' ἐγὼ σφάλλω.
Θη. Οὐκ ἦλθες, ὡς ἔοικεν, εὐνοίᾳ θεῶν.

Ἀδ. Τί δέ; πλέον ἦλθον Ἀμφιάρεω σοὺς βίαν.
Θη. Οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ' ἀπεσφάλη.
Ἀδ. Νέων γὰρ ἀνδρῶν δόξιος ἐξέπλησέ με.
Θη. Εὐψυχίᾳ ἔπεσους ἀντ' εὐβουλίας.
Ἀδ. Ὁ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.
Ἀλλ', ὦ κατ' Ἑλλάδ' ἀλκιμώτατον κάρα,
Ἄναξ Ἀθηνῶν, ἐν σὲ αἰχμάσας ἔχω,
Πιτνῶν πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί,
Πολιὸς αἰτῆς, εὐδαιμονοῦν ἴσους πάρος·
Ὅμως δ' ἀνάγκη συμφοραῖς εἴκειν ἐμαῖς.
Σῶσον νεκρούς μου, τἀμά τ' οἰκτίσας κακά,
Καὶ τῶν θανόντων τόσδε μητέρας τέκνων,
Αἷς γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν·
Ἐλθεῖν δ' ἔτλης δεῦρ', ὡς ξένον πόδα
Θεῖναι, μόλις γεραιὰ κινοῦσαι μέλη,
Πρεσβεύματ', ὦ Δήμητρος εἰς μυχήλατα,
Ἀλλ' ὡς νεκροὺς θάψωσιν, ὡς αὐτὰς ἐχρῆν
Κείνων ταφείσας χερσὶν ὡραίων τυχεῖν.
Σοφὸν γ', πενίαν τ' εἰσορᾶν τ' ὄλβιον,
Πέπτηκ' εἰς οὐ πλουσίους ἀποβλέπειν,
Ζηλωτῶς', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ,
Τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδοικέναι·
Τὸν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη,
Χαίρειν τίκτειν· λυὸν γὰρ μὴ πάσχῃ τόδε,
Οὗτοι δυώδεκ' ἂν, οἴκοθέν γ' ἀτώμενοι,
Τέρπειν δὺ' ἄλλους· τοῦδε γὰρ δίκλου ἔχει.
Τάχ' οὖν ἂν εἴποις, Πελοπίαν πρὸς χθόνα,

Πῶς

Πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προσστάσεις πόνον;
Ἐγὼ δίκαιός εἰμι ἀφηγεῖσθαι τάδε·
Σπάρτη μὲ ὠρμᾶ, κἀ πεποίκιλ' τρόπους·
Τὰ δ' ἄλλα, μικρὰ κἀδενῆ πόλις ἡ σὴ
Μόνη διοίσει' ἐν τάνδ' ὑποσπάσαι πόνον·
Τά τ' οἰκτρὰ γὼ δέδηγμαι, κἀ νεανίδων
Ἔχθ' ὅς, ποιμέν' ἐάλων· ἔ χρείας πόλεις
Πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς στρατηλάτου.
Χο. Κἀγὼ τ' αὐτὸν τῷδέ σοι λόγον λέγω,
Θησεῦ, δι' οἴκτου τὰς ἑρμὰς λαβεῖν τύχας.
Θη. Ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἀμιλληθεὶς λόγῳ
Τοιῷδ'· ἔλεξε γάρ τις, ὡς τὰ χείρονα
Πλείω βροτοῖσιν ἢ τ' ἀμείνονα·
Ἐγὼ δ' ἐν τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
Πλείω τὰ χρηστὰ τ' κἀγαθὰ εἶ βροτοῖς·
Εἰ μὴ γὰρ ἦμεν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει·
Αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ τοῦ φυτεμένου
Καὶ θηρίωδους θεῶν διεσταθμήσατο.
Πρῶτον μέν, ἐνθεὶς σπέρμασιν· εἶτα δ', ἄγγελον
Γλῶσσαν λόγων δούς, ὥστε γνωρίσαι ὅπα·
Τροφήν τε καρποῖς, τὴν τροφὴν τ' ἀπ' ὀρέων
Σταγόνας ὑδρηλάς, ὡς τάχ' ἐκ γαίας πέφῃ·
Ἁρδῆ τε νηδὺν πρὸς ἣ τοῖσι, χείματος
Προβλήμασ', αἰθὼν ἐξαμύναιθ' θεός·
Πόντου τε ναυτολήμαθ', ὡς ἀλλαγαῖς
Ἔχωμεν ἀλλήλοισιν, ὧν πένοιτο γῆ·
Ἃ δ' ἔς τ' ἄσημα, κἀ σαφῶς γνώσιμα,

Εἰς

Εἰς πῦρ βλέποντες ⸌ κ⸍ ⸌ στολάϊχνων πτύχας,
Μάντεις ⸌ θεσπιμαίνεσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο.
Ἆρ' ὀ τευφῶμεν, θεῦ καθαισθάνῃ βίῳ
Δόντος τοιαύτην, οἵαν οὐκ ἀρκῇ τάδε;
Ἀλλ' ἡ φρόνησις ⸌ θεοῦ μεῖζον σθένειν
Ζητῇ· τὸ χαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι,
Δοκοῦμεν ⸌ εἶ δαιμόνων σοφώτεροι.
Ἧς γ' σὺ φαίνῃ δεκάδος, ὀ σοφὸς γεγώς·
Ὅσις κόρας μ', θεσφάτοις Φοίβου ζυγείς,
Ξένοισιν ὤδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν·
Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν,
Ἤλλωσας οἴκους· χρεὼν γὰρ οὔτε σώματα
Ἄδικα δικαίοις τ' σοφὸν συμμιγνύναι,
Εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους·
Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
Τοῖς ⸌ νοσοῦσιν πήμασιν διώλεσεν
Τὸν ὀ νοσοῦντα κοὐδὲν ἠδικηκότα.
Εἰς ⸌ σε τείθω πάντας Ἀργείους ἄγων,
Μάντεων λεγόντων, θέσφατ' εἶτ' ἀπιμάσας,
Βίᾳ πρελθὼν θεὸς, ἀπώλεσας πόλιν,
Νέοις ⸌ δαχθείς· οἵπινες τιμώμενοι
Χαίρουσι, πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης,
Φθείροντες ἀσοὺς· ὁ μ', ὅπως στρατηλατῇ,
Ὁ δ', ὡς ὑβρίζῃ, δύναμιν εἰς χεῖρας λαβών,
Ἄλλῳ ⸌ κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν
Τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάπτεται πάρον πάλαι.
Τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες· ⸌ μ' ὄλβιοι,

Ἀνωφελεῖς

Ἀνωφελεῖς τε, πλοίοισι τ' ἐμοῖσι ἀεί.
Οἱ μὴ σὺν ἔγχεσι, καὶ σπουδίζοντες βίᾳ,
Δεινοὶ, πρίοντες τῇ φθόνῳ πολέων μέρος,
Εἰς αὖθ' ἔχοντας κέντρ' ἐφιέντες χθονὶ,
Γλώσσαις πικρῶν ἀκεστῶν φαλέρωμα.
Τειῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλις,
Κόσμον φυλάσσων· ὅταν δ' ἀν τάξῃ πόλις.
Κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι;
Τί πρὸς πολίτας σὺν ἐμοὶ λέγων καλόν;
Χαίρων ἴθι νυν, μὴ γὰρ βουλόμενον κακῶς
Αὐτὸς, πάσχειν δ' τύχην ἡμᾶς λίαν.

Χο. Ἥμαρτον· ἐν κόποις δ' ἀνθρώπων τόδε
Ἔνεστι, συμβούλοισιν ἢ τῇδ' ἔχειν χρεών.

Ἀδ. Ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τόνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα·
Οὗτοι δίκαζε· εἰλόμεθα δ' ἀμφὶ κακῶν,
Οὐδ', ἤ τι περίεστι μὴ κακῶς εἰρέσθαι μοι,
Τούτων χολᾷ· χαίπλημμελῶ, ἄναξ,
Ἀλλ' ὡς ὀναίμεθ'· εἰ δ' μὴ βέλτιστά δε,
Στέρξειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς· τί γὰρ πάθω;
Ἀγ', ὦ γεραιαὶ, στείχετ', ἐλαιπλεκῆ κλάδον
Αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος καθαγισμάτων,
Θεούς τε, τὴν γᾶν, τόν τε πυρφόρον θεὰν
Δήμητρα θέλγητ' αἰδέσει μείζους, ἐλθόν τε φῶς,
Ὡς σώσειν ἡμᾶς ἄρχεῖ λιταὶ θεῶν.

Λείπει.

Ὃς Πέλοπος ἐκ μὲν πατὸς, Πελοπίας δ' ἐμᾶς χθονὸς

Ταυτὸν παιτεῖον αἷμά σοι κεκτήμεθα.
Τί δρᾷς; ἀποθώσεις παῦπα; κἀκβαλεῖς χθονὸς
Γραῦς, ὑ τυχοῦσας ὧδ', ἂν αὐτὰς ἐχρῆν;
Μὴ δῆτ'· ἔχ' γὰρ καταφυγὴν, δὴρ ἦ πέσαν,
Δῦλος ἢ βωμοὺς θεῶν· πόλις δὲ πρὸς πόλιν
Ἔπηξε, χειμασθεῖσα· τ' γὰρ ἐν βροτοῖς
Οὐκ ἔστιν ὧδ' ἀμοτέλες εὐδαιμονεῖν.

Ἐξάμετρα.

Χο. Βᾶθι, πάλαιν', ἱερῶν δαπέδων ἀπὸ Περσεφονείας·
Βᾶθι, ζ ἀντίασον, γονάτων ἅπτὰ χεῖρας βαλοῦσα,
Τέκνων τε θνατῶν κόμισαι δέμας· ὦ μελέα γὰ,
Οἷς ὑσὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσας κούρους.
Ἰώ μοι· λάβεσθε, φέρεσθε, πέμπετε·
Κρίνετε παλαίνας χέρας γεραιάς.
Πρὸς γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δωμῳώτατος Ἑλλάδι,
Ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν
Γόνυ, καὶ χέρας δειλαίσιν·
Οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέταν,
Ἢ τιν' ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰήλεμον, οἰκτρὸν ἰεῖσαν·
Μήδ' ἀτάφους, τέκνον, ἐν χθονὶ Κάδμου χάρμασι θηρῶν,
Παῖδας ἐν ἡλικίᾳ τὰ σὰ καπίδῃς, ἱκετεύω,
Βλέψον ἐμῶν βλεφάρων ἐπιδάκρυον, ἃ σοὶ σοῖσιν.
Γόνασιν ὧδε πίτνω, τέκνους τάφον ἐξανύσασα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Μῆτερ, τί κλαίεις, λέπ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη

Βαλοῦσα

Βαλῶσα τ' σῶν; ἆρα δύσπνους γόους
Κλύουσα τῶνδε; κἀμὲ γὰρ διῆλθέ π.
Ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυρρόᾳ,
Σεμνεῖσι Δηοῦς ἐγκάρσαις πρημάσιν.
Αι. Αἰ, αἰ. Θη. Τὰ τέτων ἐχὶ σοὶ σεναχτέον.
Αι. Ὦ τλήμονες γυναῖκες. Θη. Οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς.
Αι. Εἶπω τι, τέκνον, σοί τε καὶ πόλει καλόν;
Θη. Ὡς πόλλα γ' ἔξει κἀπὸ θηλειῶν σοφά.
Αι. Ἀλλ' εἰς ὄχνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.
Θη. Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρὴ δ' ἁπαρύπτειν φίλοις.
Αι. Οὕτοι σιωπῶσ', εἶτα μέμψομαί ποτε
Τιὼ νεῶ σιωπὴν, ὡς ἐσηγόμην κακῶς·
Οὐδ' ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν
Δείσασ', ἀφήσω τῇ φόβῳ τιμὴν καλόν.
Ἐγὼ δέ σ', ὦ πάτ, ὀρθοῦται μὴ τὰ τ' θεῶν
Σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῇς ἀπρασίᾳ·
Σφαλῇ γὰρ ὢν τέτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν.
Πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὴ δικαίοις ἐχρεῖ
Τολμᾶν τῆδ', χάρετ' ἂν εἶχον ἡσύχως.
Νεωὶ δὲ σοί τε τῦτο τ' πιμεῖ φέρει,
Κἀμοὶ σῶζειν ὀ φόβον φέρει, τέκνον,
Ἄνδρας βιαίους, ἢ κατείργοντας νεκρὸς
Τάφου τε μοίρας ἢ κτερισμάτων λαχεῖν,
Εἰς πόλ' ἀπάγειν σῇ καταστῆσαι χερὶ,
Νόμιμά τε πείσας συλλέοντας Ἑλλάδος
Παῦσαι· τὸ γάρ τοι σωφρονεῖν ἀνθρώπων πόλεις
Τῦτ' ἔδ', ὅταν τις σὺ νόμους σώζῃ καλῶς.

Ἐρεῖ

Ἐρεῖ γὰ δή τις, ὡς ἀναιδείᾳ χρῶν,
Πόλιν παρὼν σὺν στέφεσιν εὐκλείας λαβεῖν.
Δείσας ἀπέρρης· ἦ σὺς μὲ ἀγρίᾳ
Ἀγαθῶν ἤψω, φεῦλον ἀθλήσας πόνον,
Οὗ δ', ὡς κρατοῦντος βλέψαντα, τὴν λόγχης ἀκμὴν,
Χρῆν ἀσπονῆσαι, δοῦλος ὢν ἐφυβρίζεις.
Μὴ δῆτ' ἐμός γ' ὢν, ὦ τέκνον, θρασύσῃς τάδε·
Ὁρᾷς, ἄβυλος ὡς κακοξυμπλοκὴν
Τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπεις·
Σὴ παρρησία· ἐν γὰ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.
Αἱ δ' ἥσυχοι σκοτειναὶ σεσωσμένου πόλιν,
Σκοτειναὶ τὴν βλέπουσιν εὐλαβούμενον.
Οὐκ εἶ νεμεσῆσαι τὴν γυμνικὴν ἀθλίοις
Περισωφελήσειν, ὦ τέκνον, κεχρημένους;
Ὡς οὔτε παρὼν σοὶ δίκην σ' ἀμυνόμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσι λαὸν οὗ πεπραγότα,
Ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλάπτειν ἐν χύδην βουλῶν
Πέποιθ'· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.

Χο. Ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἶπας καλῶς,
Καί μοι· διπλοῦν γὰ χρέος γίγνῃ τόδε.

Θη. Ἐμοὶ λόγοι μὲν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι,
Ὀρθῶς ἔχουσ' εἰς τόνδε, κἀπαφηκάμην
Γνώμην, ὑφ' οὗπερ ἐσφάλη βουλευσάμην.
Ὁρῶ γὰ κἀγὼ ταῦθ', ἅπερ μὲ πυθέσθαι,
Ὡς τοῖς ἐμοῖσιν ἐχὶ σεσῶφρονεν τέκνοις
Φεύγειν τὰ δεινά· πολλὰ γὰ ἐρέσσας κἀγὼ,
Ἐθῶ τάδ' εἰς Ἕλληνας ἐξαλαξάμενος,

Ἀεὶ

Ἀεὶ κολαζὴς τὴν χαλεπῶν καθεσάναν.
Οὕτως ἀπαυδᾶν δυνατὸν ἔστι μοι πόνους·
Τί γὰρ μ' ἐρύσαν οἵγε δυσμενεῖς βερτῶν,
Ὀφ' ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑπερφρονοῦσ' ἐμοῦ,
Πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑπασπίαν πόνον;
Δεῖσαν τάδ' ἔμε, κὴ πεκρὸς ἐκπύσομαι,
Λόγοισι πείσαν· εἰ δ' μὴ, βίᾳ δορός.
Ἦδη τόδ' ἔσαν, κὐχὶ σοὶ φθόνῳ λέγω.
Δόξαν δ' χρήζω κὴ πόλει πάσῃ τάδε·
Δόξει δ' ἐμοὶ θέλοντος· ἀλλὰ, δ' λόγου
Πεφυκὼς, ἔχομεν οὐ δίκαιον εἰσφέρειν.
Καὶ γὰρ κατέστην' αὐτὸν εἰς μεσαγέων,
Ἐλευθερώσας τλεύδ' ἰσόψηφον πόλει.
Λαβὼν δ' Ἄδραστου δεῖμα τ' ἐμοὶ λόγων,
Εἰς πλῆθος αὐτῶν εἶμι· κὴ πείσας τάδε,
Λεκτὰς ἀθρόους δεῦρ' Ἀθηναίων κόρας,
Ἥξω πρὸ ἕπλους δ' ἡμέρᾳ, πόρευμα λόγοις
Κρέοντι, νεκρῶν σώματ' ἐξαιτούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιὰ, σὲμὲ ἀφυρῆτε σῴζετε
Μητρὸς, πρὸς οἴκους ὡς ἂν Αἰγέως ἄγω,
Φίλιον προσάψας χεῖρα· τοῖς τεκοῦσι γὰρ,
Δύσπνους, ὅστις μὴ 'πιδουλεύει τέκνοις.
Κάλλιστον ἔργον δοὺς γὰρ, ἀνταμείψεται
Παίδων πρὸ αὐτοῦ τοιάδ', ἂν τοκεῦσιν ᾖ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἱππόβοτον Ἄρ|γος, ὦ πάτριον ἐμὸν πέδον,
2 Ἐκλύετε τάδε γ', ἐκλύετ' ἄνακτος
3 Ὅσια περὶ θεὸς, μεγάλα
4 Πελασγία, τ' κατ' Ἄργος.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Εἰ γὰρ, ὅπ τέρμα τ' τὸ πλέον ἐμβῇ κακῶν
2 Ἰκόμᾳ|ος, ἔπ ματέρος ἄγαλμα
3 Φόνιον ἐξέλοι, γᾶν ἣ φίλαν
4 Ἰνάχου θεῖτ' ὀπάσας.

Στροφὴ β'.

1 Καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβὴς πόνος·
2 Χάριν τ' ἔχει τὰν ἐσαιεὶ
3 Τιμόπολις· κεφαὶ ποτ' ἄρηγε φίλιά μοι
4 Τεμοῖ, τ' τέκνοισιν ταφὰς λιψόμ|θα;

Ἀντιστροφὴ β.

1 Ἄμυνε ματρὶ πόλις, ἄμυνε, Παλλάδος,
2 Νόμους βροτῶν μὴ μιαίνειν.
3 Σύ τοι σέβεις δίκαν· τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ
4 Νέμεις αἰεὶ, τ' δυσυχῆ πάντα ῥύῃ.

IAMBOI.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Τέχνιον ὦ αἰαῖ τλήσομ' ἔχων, ὑπηρετεῖς
Πολλά τε καμοῖ, ἀμφέρων κηρύγματα.
Ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ,
Σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε·
Θησεύς σ' ἀπαυτῇ πρὸς χάριν θαίψαι νεκρὼς,
Συγγείτον' οἰκῶν γαῖαν, ἀξιῶν τυχεῖν,
Φίλον τε θέσθ πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών.
Κἢν ὦ θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσσυτος
Στεῖχ'· ἐμὲ δ' ἀπιστῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι·
Κῶμον δέχεσθ τ' ἐμὸν ἀσπιδηφόρων.
Στρατὸς ὃ θαίσει, κἀξετάζεθ πρώην
Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν, εὐπρεπὴς ὅδε.
Καὶ μὴν ἐκοῦσά τ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο
Πόλις πόνον τόνδ', ὡς θέλοντά μ' ἤδετο.
Ἔα· λόγων τίς ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται;
Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, ὁ σάφ' οἶδ' ὅτι,
Κῆρυξ· ὄπιχες, ἢν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου,
Μολὼν δ' ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν.
Κῆ. Τίς γῆς τύραννον τῆσδε τὸν Θησεῶ τόπος;
πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ
Λόγους Κρέοντος, ὃς κρατεῖ Καδμου χθονὸς,
Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ' ἑπτάπυλα
Πύλας, ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους ὕπο;
Θη. Πρῶτον μὲν ἦρξω δ' λόγου ψευδῶς, ξένε,
Ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'· ὁ γὰρ ἄρχεται
Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.

Δῆμος

Δῆμος δ' ἀνάστατ' ἀμαθοχαΐαν ἐν μέρει
Ἐνιαυσίαισιν, ἠχὶ τῷ πλέτῳ δίδὼς
Τὸ πλεῖσον, ἀλλὰ χ' ἡ πένης ἴσχων ἴσον.
Κῆ. Ἐν ᾧ τόδ' ἡμεῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως
Κρεῖσσον πόλις γὰρ, ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο,
Ἑνὸς ἀνδρὸς ἀνόδου, σὺκ ὄχλῳ, κρατύνεται,
Οὐδ' ἔστιν αὐτῇ ὅστις, ἐκκαινῶν λόγοις,
Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλο' ἄλλοσε τρέφει.
Ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς, ἢ δίδοὺς πολλοὺ χάριν,
Εἰσαῦτις ἔβλαψ'· εἶτα ἀμαθόλαιτις νέας
Κλέψας τὰ πανδὸς σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.
Ἄλλως τε πῶς ἂν, μὴ σπουδεῖον λόγους,
Ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐβουλεῖσθαι πόλιν;
Ὁ γὰρ χρόνος μαθοῦσι σύντομος τύχης
Κρείσσω δίδωσι· γηπόνος δ' αἰὲν πένης,
Εἰ καὶ πένοιτο, καὶμαθὴς ἔργων ὕπο,
Οὐκ ἂν δύναιτο πανδὸς τὰ κοινὰ δισκοπεῖν.
Ἡ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
Ὅταν πονηρὸς ἐξέσω' ἀνὴρ ἔχῃ,
Γλώσσῃ καταρχὼν δῆμον, οὐδὲν ὢν τοπρίν.
Θη. Κομψός γ' ὁ κῆρυξ, καὶ περιργάτης λόγων.
Ἐπεὶ δ' ἀγῶνα τὸν σὺ τόνδ' ἠγωνίσω,
Ἄκου'· ἄμεινόν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγον
Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
Ὅτῳ, τὸ μὲν πανδάπτον, οὐκ εἰσὶν νόμοι
Κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς τ' νόμων κεκτημένος·
Αὐτὸς παρ' αὑτῷ, κοὐ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.

Γεγραμμένων

Γεγραμμένων ἢ τ' νόμων, ὃ τ' ἀδυνὸς
Ὁ πλούσιός τε πρὸς δίκην ἴσον ἔχει.
Ἔστιν δ' ὑπαστεῖν τοῖσιν ἀδυνεστέροις
Τὸν εὐτυχοῦντα ταῦθ', ὅταν κλύῃ κακῶς·
Νικᾷ δ' ὁ μείων τ' μέγαν, δίκαι' ἔχων.
Τἀλεύθερον δ' ἐκεῖνο, ΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΠΟΛΕΙ
ΧΡΗΣΤΟΝ ΤΙ ΒΟΥΛΕΥΜ' ΕΙΣ ΜΕΣΟΝ
ΦΕΡΕΙΝ, ΕΧΩΝ;
Καὶ ταῦθ' ὁ χρήζων, λαμπρὸς ἔφυ· ὁ μὴ θέλων,
Σιγᾷ· τί τούτων ἔστιν ἰσότερον πόλει;
Καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονὸς,
Ὑπῶπιν αἰσῖς ἥδεται νεανίαις·
Ἀνὴρ ἢ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,
Καὶ σὲ ἀεί τους, οὓς ἂν ἡγῆται φρενῶν,
Κτείνει, δεδοικὼς τ' τυραννίδος πέρι.
Πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐμφρὼν πόλις,
Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἡσυχου τύχῃ,
Τόλμας ἀφαιρῇ, καπολωτίζῃ νέους;
Κτᾶσθ' ἢ πλοῦτον ἢ βίον τί δεῖ τέκνοις,
Ὃς τῷ τυράννῳ πρείσσον' ἐμοχθῇ βίον;
Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ,
Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι; μὴ ζώην, ἔτι,
Εἰ ταμιὰ τέκνα σοὶς βίᾳ νυμφεύσεται.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα.
Ἥκεις ἢ δή τί τῇδε γῆς κεχρημένος;
Κλαίων δ' ἀν ἦλθες, εἴσω μὴ 'πεμψεν πόλις,

Πεισοὶ φωνῶν· ἡ γὰρ ἀγγέλων χρεὼν
Λέξαντ', ὅσ' ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πόλει
Χωρεῖν· τὸ λοιπὸν αὖ εἰς ἐμὴν πόλιν Κρέων
Ἥκων λαΐλαπ' ὥσπερ πέμπετω τιν' ἄγγελον.

Χο. Φεῦ, φεῦ· κεκοίσιν ὡς ὅταν δαίμων θεὸς
Καλῶς; ὑβρίζου; ὡς ἀεὶ σοφίζονται εὖ.

Κῆ. Λέγω μὲ' ἂν ἤδη τἀ μηχανορραφούμενα
Σοὶ μὲν δοκεῖτω ταῦτ' ἐμοὶ δ'; τἀναντία.
Ἐγὼ γὰρ ἀπαυδῶ, πᾶς τε Καδμεῖος λεὼς,
Ἄφρασον εἰς γῆν τήνδε μὴ παρεῖναι.
Εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ, πεῖν θεοῦ δίκην τίλοις;
Λύσαντα σμικρὰ σεμνὰ σεμνάτων μυσήματα;
Τῆσδ' ἐξελαύνειν, μηδ' ἀναιρεῖσθ' ὅπερ θεὸς
Βίᾳ, σοφοῖσιν ὧδ' ἐν Ἀργείων πόλει.
Κἂν μὲν πίθῃ μοι; κοὐ μάτων ἄτερ πόλιν
Σιὼ ναυσολήσεις· εἰ δ' μὴ; πολὺς κλύδων
Ἡμῖν τε, κοὐ σοὶ, συμμάχοις τ' ἔσται δορός.
Σκέψαι δέ· κἀμὲ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμοῦσθαι
Λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων,
Σφεῖς τῶν ἀμείψῃ μῦθον ἐν βραχίοσιν.
Ἐλπὶς γάρ ἔστ' κἀκεῖσον, ἢ πολλὰς πόλεις
Σωσῶν, ἄγουσα θυμὸν εἰς εὐβουλίας.
Ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος εἰς ἱππόβοτον πόλεως,
Οὐδεὶς ἔθ' αὑτὸν θανάτου ἐπιλογίζεται,
Τὸ δυσχερὲς ἢ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει.
Εἰ δ' ἦν παρ' ὅπλα θανάτου ἐν ψήφου φορᾷ,
Οὐκ ἂν ποθ' Ἑλλὰς δορὶ μιανῆς ἀπώλετο.

Καὶ

Καίτοι δυοῖν γε πάντες ἄνθρωποι λόγοιν
Τὸν κρείσσον' ἴσμεν, ϗ τὰ χρηστὰ ϗ κακά·
Ὅσῳ τε πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς·
Ἡ μὲν γὰρ οὐδὲν μέσφιν ἀσπὶς ἐστάτη·
Ποναῖσι δ' ἐχθρὸν, πέρπεταί τ' εἰσαυλίαις,
Χαίρει τ' ἄλοχος τοῦτ' ἀφέντες, ϗ κακὰ
Πολέμου ἀναιρεῖσθαι, χ' ἅ ἔστιν ἄλγεα.
Δυοῖν δ' ὅπλοιν ἄνδρες ἄσπις, ϗ πύλος πάλαι,
Σὺ δ' ἄνδρας ἐχθροὺς κἀπὶ γῆν τείνοντας ὡφελεῖς,
Θάπτων, νομίζων θ', οὓς ἔκτεις ἀπώλεσας.
Οὔτ' ἂν γ' ἔτ' ἐκβὰς Καπανεὺς κεραύνιον
Δέμας κρατοῦσαν πλημμύραν ἀφυσσάτω,
Ἃς ἀσφοδελὼν πύλησιν ἅμασιν πόλιν
Πέρσειν, θεὸν θέλοντας, ἦν τε μὴ θέλῃ.
Οὐδ' ἥρπασεν Χάρυβδις αἰσιοσκόπον,
Τέθριππον ἅρμα τοξοδαϊκτὸν χθόνα
Ἄλλοι τε κεῖνται πρὸς πύλαις λοχαγέται,
Πέπρωσις κατθανόντας ὀστέων μάφαις.
Ἢ νεὼ φορεῖν ἄρσενας ἀξιώχθ' Διὸς,
Ἢ θεὸς δικαίως τὰς κακὰς ἀπωλλύσας.
Φιλεῖν μ' οὐκ χρὴ τὰς σοφὰς ἀστῶν τέκνα,
Ἔπειτα τοκέας, παιδεύσαντ', ἵν' αὔξειν χρεών,
Καὶ μὴ καταίξαι σφαλερὸν, ἡμῶν θρασεῖς,
Νέως τε ναύτης ἥσυχος χαμαρῆ, σοφός·
Καὶ τοῦτό μοι τὸν ἄφρονα ἀσπὶς ἐστάτω.

Ἀδ. Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ σωσαρούμενος·
Ὑμᾶς δ' ὑφίζειν ὧδε χερὶ τοιᾷδ' ἔκας,

Θη. Λέγ', εἴ τι βούλῃ· σὸς γὰρ ἐστ' ἀγγελὸς ἐγώ.
Κῆ. Οὐκ ἄν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.
Θη. Καὶ μοὶ νεῶν ἀνῆπτεσθαι βούλῃ, πάλιν.
Κῆ. Κλύοιμ' ἄν· ἐς γὰρ ἄλλα δεῖ δικαίων μέτα.
Θη. Θάψω νεκρούς, γῆς ἔξελὼν Ἀσωπίας.
Κῆ. Ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνεύσεις.
Θη. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.
Κῆ. Ἦ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν τύχη;
Θη. Ὅσοι γ' ὑβρισαί· χρηστὰ δ' ἐς καλὰ ζόμεν.
Κῆ. Περᾶσειν σὺ πόλλ' ἔσωθας, ἢ τὰ σὰ πάλαι.
Θη. Τοιγὰρ, πονοῦσα πολλὰ, πάλλ' εὐδαιμονῶ.
Κῆ. Ἔλθ', ὡς σε λόγχη σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ.
Θη. Τί δ'; ἐν δράκοντος δοῦρος ἀν γένοιτ' Ἄρης;
Κῆ. Γνώσῃ σύ πάσχων· νεῶν δ' ἔτ' εἶ νεφύσας.
Θη. Οὗτοι μ' ἀπείρες, ὥστε δυμοῦσθαι φρένας,
Τοῖς σοῖσι κόμποις· ἀλλ' ἀπόστελλε χθονὸς,
Λόγους ματαίους, οὕσπερ ἤγαγες, λαβών.
Περᾶν ἐμοὶ χρὴ σοῦδέν· ὁρμᾶσθαι χρεὼν
Πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπιβάτην,
Μοναμπύκων τε Φάλαρα χειρὶ σώματα.
Ἀφρῷ καταστάζοντα Καδμείαν χθόνα.
Χωρήσομαι γὰρ ἑπτὰ πρὸς Κάδμου πύλας
Αὐτός γε κήρυξ· σοὶ δ' ὑπηρέτου μόνον,
Αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χερσὶν ἔχων,
Ἄδρασε, κἀμοὶ μὴ 'ναμίγνυσθ' τύχας
Τὰ σὰς· ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοῦμοῦ μέτα,
Στρατηλατήσω καινὸς ἐν καινῷ δορί.

Ἐν

Ἐν δεῖ μόνον μοι, τὰς θεὰς ἔχειν, ὅσαι
Δίκλειν σέβουσ· ταῦτα γὰρ, ξυνόντ' ὀρθῶς,
Νίκλειν δίδωσιν· ἡ ἔρις δ' οὐδὲν φέρει
Βροτοῖσιν, εἰ μὴ τ' ἄρθρον χρήζοντ' ἔχῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Αι. 1 Ὦ μέλεσιν μελέων ματέρες λοχαγῶν,
2 Ὡς μοι ὑφ' ἵππαις δεῖμα χλοερὸν παρέστα.
Χο. 3 Τίν' αὐδὰν τάνδε προσφέρεις πέδῳ;
Αι. 4 Στράτευμα Παλλάδος κελαδήσεται.
Χο. 5 Διὰ δορὸς ἅπας, ἢ λόγων ξυναλλαγαῖς;
Αι. 6 Γένοιτ' ἂν κέρδος· οἱ δ' ἐρείφαται
7 Φόνοι, μάχαι, στερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόποι
8 Πάλιν κτύποι φοινήσονται.
Χο. 9 Ὦ πάλαινα, τίνα λόγον,
10 Τίν' ὧδ' ἐπῳδὰν αἰτίαν λάβωμι;

Ἀντιστροφὴ α'.

Αι. 1 Ἀλλὰ τ' εὐτυχῆ, λαμπρὸν, ἂν τις αἴρῃ
2 Μοῖρα πάλιν· τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει.
Χο. 3 Δισσαίους δαίμονας σύ γ' ἐπέπεις.
Αι. 4 Τίνες γὰρ ἄλλοι νέμουσι συμφοράς;
Χο. 5 Διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν ἐπορεῖν.

Αι.

Αι. 6 Φόβῳ γὰρ τῷ πάρος ὀλλυσαι.
7 Δίκα δίκαν ἐξεκάλεσε, κἠ φόνῳ
8 Φόνον· κακὰν δ' ἀνὰ ψυχὰς
9 Θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν,
10 Ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί.

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἰκοίμ' ἂν,
2 Καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιποῦσα;
Αι. 3 Ποσειδὼν εἴ σε τις θεῶν κτίσαι.
Χο. 4 Διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω;
Αι. 5 Εἰδείης δὺ φίλων, εἰδείης ἂν, ψυχάς.
6 Ἔπι πότ' αἶσα· τίς ἄρα πότμῳ
7 Ἐπιβρίθ τὸν ἄλκιμον
8 Τῆσδε γῆς ἄναξα;

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. 1 Κεκλημένους μ' ἀναβοᾶν θεούς.
2 Ἀλλὰ φόβων πίσις ἄδε πρῶτα.
3 Ἰὼ, Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος
4 Παιδογόνε πόλεως Ἰνάχου,
5 Πόλλ' μοι ξύμμαχος γᾶς τᾶσδ' εὐμβρίθης.
6 Τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἴδρυμα
7 Πόλεως ἐκπομίζομαι
8 Πρὸς πυρὰν ἱδρυθέν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀγ. Γυναῖκες, ἦκω πολλὰ ἔχων λέγειν φίλα,
Αὐτός τε σωθεὶς (ἠρέθην γὰρ ἐν μάχῃ,
Ἵν' οἱ θανόντες ἐπὶ δεσπότων λόχοι
Ἠγωνίσαντο, ῥεῦμα Δίρκαῖον πάρα)
Νίκλῳ τε Θησέως ἀγγελῶν· λόγου δέ σε
Μακρᾶς ἀποπαύσω· Καπανέως γὰρ υἱὸν λάτρις,
Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ κατεβαλεῖ.
Χο. Ὦ φίλτατ', εὖ μὲ νόσου ἀγγέλλεις σέθεν,
Τλῶ τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν· εἰ γὰρ ἔστ σεσῳσμένος
Σῶς ἔς' Ἀθηνῶν, πάντ' ἂν ἀγγέλλοις φίλα.
Ἀγ. Σῶς· κἀγὼ πεπραγμένα, ὡς Ἄδραστος ὤφελε
Πεζᾷ ξυὼν Ἀργείοισιν, ὡς ἀπ' Ἰναχὲ
Στείλας ἐπεσεράτευσε Καδμείων πόλιν.
Χο. Πῶς γὰρ πεπαιὰ Ζηνὸς Αἰγέως τόκος
Ἔσπεν, οἵ τε συμμεταχόντες δορός;
Λέξον· παρὼν γὰρ σοῦ λιπόντας εὐφρανεῖς.
Ἀγ. Λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, χανὼν σαφὴς,
Ἔβαλλε γαῖαν· ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
Ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβών.
Ὁρῶ δ' ὅπλα πρία πρὸς σεσυρμάτων,
Τυχεσφόρον μὲ λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω
Ἰσμηνίου ῥοᾶς ὄχθον, ὡς μὲ ἦν λόγος,
Αὐτόν τ' ἄνακτα, παῖδα κλεινὸν Αἰγέως,
Καὶ σοῦ σεσῳσμένου δεξιὸν πεζαλμούς
Κέρας, παλαιᾶς Κεκροπίας οἰκήτορας,

Αὐτὸν ᾗ Παίραλον, ἐσλισμῷον δορὶ,
Κρεώντ παρ' αὐτὸν Ἄρεος, ἱππότου ὄχον
Πρὸς κραιπέδοισι σκοπέλου τεταγμένον,
Ἵσας ἀριθμὸν· ἁρμάτων δ' ὀχήματος
Ἔνερθε σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος. 665
Κάδμος ᾗ λαὸς ἦτο πρόσθεν τειχέων,
Νεκρὸς ὅπαζον θέμενοι, ὧν ἕκατ' ἀγών.
Ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,
Τετραόροισί τ' ἀντὶ ἅρματ' ἄρματα.
Κῆρυξ ᾗ Θησέως εἶπεν εἰς πάντας τάδε. 670
Σιγᾶτε λαοὶ, σῖγα, Καδμείων τίχες,
Ἀκούσατ'· ἡμεῖς ἤκομεν νεκροὺς μέλοι,
Θάψαι θέλοντες, ἣ Πανελλήνων νόμον
Σώζοντες, ὅσθ' ἱερὸν δεόμενοι τεῦξαι φόνον.
Κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις, 675
Ἀλλ' ἦς' ἐφ' ὅπλοις σῖγα· ποιμένες δ' ὄχων
Τετραόρων κατῆρχον ἐντεῦθεν μάχης·
Πέρσαι ᾗ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους,
Παραβάζας ἔστησαν εἰς τάξιν δορός.
Χ' ὁ μὲ σιδήρῳ διεμάχοντ', οἱ δ' ἕτερθεν 680
Πῶλοις ἐς ἀλκὰν αὖτις ἐς παραβάτας.
Ἰδὼν ᾗ Φόρβας, ὃς μοναμπύκων ἄναξ
Ἦν τοῖς Ἐρεχθείδαισιν, ἁρμάτων ὄχον,
Οἵ τ' αὖ τὸ Κάδμου διεφύλασσον ἱππικὸν,
Σεισῆψαν ἀλκὰν, κἀ κατόπιν, ἠσπάζοντό τε. 685
Λεύσσων ᾗ ταῦτα, κἀ κλύων, ἐκὰς γὰρ ἦν
Ἔνθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ' οἵ τ' ἐπεμβάται,

Τάχ'

Τάχ' ἂν παρείην πολλὰ πήματ', οὐκ ἔχω
Τί πρῶτον εἴπω, πότερα δ' εἰς ὄρεγνὸν
Κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ πρέπει,
Ἢ τὰς ἄνω τε κἀ κάτω φορουμένας
Ἱμάσιν αἵματός τε φοινίᾳ ῥοᾷ,
Τῶν μὲν πιπόντων, τῷ δὲ θραυσθέντων δίφρων,
Εἰς κρᾶτα τοὺς γῇ ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
Πρὸς αἱμάτων τ' αἰχαῖσι λειπόντων βίον.
Νικῶντα δ' ἵππους ὡς ὑπεῖδέτο στρατὸν
Κρέων, τὸ γ' ἐνθένδ' ἱππέαν λαβὼν χερὶ
Χωρὰς, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυναμίδι.
Καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διέφθαρη,
Ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς, λόγχας ἀναρπάσας ὅπλα·
Καὶ συμπαπάξαντες μέσον πάντα στρατὸν,
Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο· κἀπ πρηγίων
Κελαδισμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ;

ΘΕΙΝ', ΑΝΤΕΡΕΙΔΕ ΤΟΙΣ ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΙΣ ΔΟΡΥ.

Λόχος δ', ὀδόντων ὄφεος ἐξεσπειρωμένος,
Δεινὸς παλαιστὴς ἦν· ἔκλινε γὰρ χέρας
Τὸ λαιὸν ἡμῶν· δεξιᾷ δ' ἠσκήμενον
Φάλαγξ τὸ κείνων ἦν δ' ἀγὼν ἰσόῤῥοπος,
Κἂν τῇδε τ' στρατηγὸν αἰνέσαι πρέπει.
Οὐ γὰρ τὸ νικᾶν τοῦτ' ἐπέρδαινεν μόνον;
Ἀλλ' ᾤχετ' εἰς τὸ κάμνον οἰκείᾳ στρατῷ.
Ἔῤῥηξε δ' αὐδὴν, ὥσθ' ὑπαντῆσαι χθόνα.

Ω ΠΑΙΔΕΣ, ΕΙ ΜΗ ΣΧΗΣΕΤΕ ΣΤΕΡΡΟΝ ΔΟΡΥ
ΣΠΑΡΤΩΝ ΤΟΔ' ΑΝΔΡΩΝ, ΟΙΧΕΤΑΙ ΤΑ ΠΑΛΛΑΔΟΣ·

Θάρσος δ' ἐνῆρσε παντὶ Δαναϊδῶν στρατῷ.
Αὐτός θ', ὅπλισμα τὐπιδαύριον λαβὼν
Δεινῆς χορωύης, ἀμφέρων ἐσφενδόνα,
Ὅμοῦ τε ἀχίλλεως κἀπικείμβμον χάρα
Κωνέας θεείζων κἀποδαυλίζων ξύλῳ.
Μόλις δέ πως ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πόδα.
Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνορχησάμην,
Κἄχρυσα χεῖρας· ⓐ δ' ἔτεινον εἰς πύλας.
Βοὴ γὰρ ἦν κωκυτὸς ἦν ἀνὰ πόλιν
Νέων, γερόντων, ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν
Φόβῳ· παρὼν γὰρ τειχέων εἴσω μολεῖν,
Θησεὺς ἐπέσχεν· ὁ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν
Μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς.
Τοίονδε τ' στρατηγὸν αἱρεῖσθ χρεὼν,
Ὃς ἔν τε τοῖς δεινοῖσιν ὀξὺν ἄλκιμος,
Μισεῖ θ' ὑβρισὴν λαὸν, ὃς περάσαντων καλῶς,
Εἰς ἄκρα βλῶπ κλιμάκων ἐπήλατα
Ζητῶν, ἀπώλεσ' ὄλβον, ᾧ χρῆθ πρᾶν.

Χο. Νεῦ, τὐμὸν ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ', ἐγὼ
Θεοὺς νομίζω, κ δοκῶ τὰς συμφορὰς
Ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε πασάντων δίκην.

Ἀδ. Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα σὺ ταλαιπώρους βροτοὺς
Φρονεῖν λέγουσι; σὲ γὰρ ἐξηρτήμθα,

Δρᾶμέν

Δρῶμέν τε τοιαῦθ', ἂν σὺ τυγχάνῃς θέλων.
Ἡμῖν γὰρ ἦν τὸ τ' Ἄργος οὐχ ὑπόστατον,
Αὐταί τε πολλοὶ κἀγὼ παῖδες βραχίονι·
Ἐτεοκλέης τε σύμβασιν ποιεμένω,
Μέτρια θέλοντας, ὅπα ἐλεήζομεν λαβεῖν,
Κἄπειτ' ἀπωλόμεθ'· ὁ δ' αὖ τότ' εὐτυχὴς,
Λαβὼν, πένης ὡς, δεῖπλεστα χρήματα,
Ὑβρίζ', ὑβρίζων τ' αὖτις ὠκίσπόλετο,
Κάδμου κακόφρων λαός· ὦ κενοὶ βροτῶν,
Οἱ, τόξον ἐντείνοντες ὡς καιρὸν πάρα,
Καὶ σοφὸς δίκης γε πολλὰ πάσχοντες κακὰ,
Φίλοις μὲ ὐ πείθεσθε, τοῖς ἧ πρέγμασιν·
Πόλεις τ', ἔχουσαι λόγου κάμψαι κακὰ,
Φόνῳ καθαιρεῖσθ', ὐ λόγῳ, τὰ πρόσφορα.
Ἀπὸ τί ταῦτα; κεἶσο βούλομαι μαθεῖν,
Πῶς ἐξεσώθης; εἶτα τἄλλ' ἐρήσομαι.
Ἀγ. Ἐπεὶ ταρσμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορὶ,
Πύλας δ' ἦλθον, ἧπερ εἰσῆλθ' στρατός.
Ἀδ. Ὢν δ' οὐκέτ' ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε;
Ἀγ. Ὅσοι γε κλεινοῖς ἔστ' ἐφέστασαν δόμοις.
Ἀδ. Πῶς φῄς; ὁ δ' ἄλλου πού κεκμηκότων ἔχλου;
Ἀγ. Τάφῳ δέδοικ' πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
Ἀδ. Τἀκεῖθεν ἢ τοιῷδε; τίς δ' ἔθαψέ νιν;
Ἀγ. Θησεὺς, σκιώδης ἔνθ' Ἐλευθερεὶς πέτρα.
Ἀδ. Οὓς δ' οὐκ ἔθαψε, πῶς νεκροὺς ἦκεν λιπών;
Ἀγ. Ἐγὼ· πέλας γὰρ πᾶν ὅ, τι σπουδάζεται.
Ἀδ. Ἦτε πυρῶσιν θέσπιν ἦγον ἐκ φόνου;

Ἀγ. Οὐδεὶς ἐπέσχε τῶνδε δοῦλος ὢν πόνων
Φαίης ἂν, εἰ παρῆν, ὅτ' ἠγάπα νεκρούς.
Χο. Ἔνιψεν αὐτῶν τ' παλαιπώρων σφαγάς;
Ἀγ. Κἄστρωσε γ' εὐνὰς, κ' ἐκάλυψε σώματα.
Χο. Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, κ' αἰσχύλον ἔχειν.
Τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι πὰλλήλων κακά;
Ἀδ. Οἴμοι· πόσῳ σφὼν σωφρονεῖν ἂν ἤθελον.
Ἀγ. Ἀκουετ' ὀδύρη, ταῦσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.
Ἀδ. Δοκῶ μέν· αὐταί γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι.
Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς,
Ἅιδου τε μολπὰς ἐγχέω δακρυρρόους,
Φίλοις ὠφσαυδῶν, ὧν λελειμμένος πάλαι
Ἔρημα κλαίω· τοῦτο γὰρ μόνον βροτῶν
Οὐκ ἔστι πανάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν,
Ψυχὴν βροτείαν· κτημάτων δ' ἐστὶν πόροι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Τὰ μὲν εὖ, τὰ δ' δυσυχῆ·
2 Πόλλ' μὲν εὐδοξία,
3 Καὶ στρατηλάτας δορὸς
4 Διπλάζεται τιμή·
5 Ἐμοὶ δ' τ' παίδων μὲν εἰσιδεῖν μέλη
6 Πικρόν· καλὸν θέαμα δ', ἔπερ ἔψαυσας
7 Τὰν ἄελπτον ἡμέραν,
8 Ἰδοῦσα πάντων μέγιστον ἄλγος.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Ἄγαμόν μ' ἔπι δεῦρ' αἰεὶ
2 Χέρνιβ', παλαιὸς πατήρ,
3 Ὤφελ' ἁμέρᾳ κτίσαι·
4 Τί γάρ με δεῖ ταλαίνων;
5 Τὸ μὴ γὰρ οὐκ ἤλπιζον δὺ πεπονθέναι
6 Πάθος τοιοῦτον, εἰ γάμων ἀπεζύγην·
7 Νεῶν δ' ὀρῶ σταφίδα τὸν
8 Κακὸν, τέκνων φιλτάτων στερεῖσ'.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λιβάδος
Τῶν ὀιχομένων παίδων· μελέα,
Πῶς ἂν ὀλοίμαν σὺν τοῖσδε τέκνοις,
Κοινὸν ἐς ᾅδην καταβᾶσα;

Στροφὴ β'.

Ἀδ. 1 Στεναγμοὶ, ὦ μητέρες,
2 Τῶν κατ' χθονὸς νεκρῶν
3 Ἀΰσατ', ἀπύσατ', ἀντίφωνα δ' ἐμοῦ
4 Στεναγμάτων κλύουσαι.
Χα. 5 Ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων
6 Περισπόρημα μητέρων,
7 Περισαυδῶ σε τὸ θανόντα.
Ἀδ. 8 Ἰὼ, ἰὼ τό γ' ἐμοῦ κακῶν ἐγώ.
Χα. 9 Αἰ, αἰ· — ἐπάνδομεν ὦ

10 Τοὶ

Τὰ κύπατ' ἄλγη κακῶν.
Ἀδ. Ὦ πόλις Ἀργεία, τ' ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε;
Χο. Ὁρῶσι κἀμὲ δῆτα σὺν πάλαι.
Ἰώ, τέκνων ἄπαιδα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀδ. Προσάγετ' ὦ δυσπότμῳ
Σώματ' αἱματοσαγῆ,
Σφαγάς τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' ἐμοῦ ἀξίων,
Ἐν οἷς ἀγὰν ἐκρήνω.
Χο. Δόθ' ὡς, ἀμπλυχαῖσι δὴ
Χέρας ἀμφιταμόσας, ἐμοῖς
Ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι.
Χο. Ἔχεις, ἔχεις. Ἀδ. Πημάτων γ' ἄλις βαρέων.
Χο. Αἰ, αἰ· τοῖς τεκοῦσι δὴ ὀ λάϊος. Ἀδ. Ἀϊστά μου.
Χο. Στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη.
Ἀδ. Εἶδε με Καδμείων ἔναρον στίχος ὀν κονίαισιν.
Χο. Ἐμὸν ᾧ μή ποτ' ἐζύγη δέμας
Εἰς τὸν ὑδρὸς εὐναίαν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἀδ. Ἴδετε κακῶν πέλαγος, ὦ ματέρες
Τάλαιναι τέκνων. Χο. Κατὰ μὲν ὄνυξιν
Ἠλοκίσμεθ', ἀμφὶ δ' ἀνδρὸς
Κάρα κεχύμεθα.
Ἀδ. Ἰὼ, ἰώ μοί, μοι.

Κατὰ

Κατά με πέδον γᾶς ἔλοι,
Διὰ δὲ θύελλα ἀπύσαι,
Πυρός τε φλογμὸς
Ὁ Διὸς ἐν χάρᾳ πέσοι.

Χο. Πικρὰς ἐστείδες γάμους,
Πικρὰν ᾧ Φοίβε φάτιν·
Ἔγημας· ἀ πολύσυρ@,
Οἰδιπόδα δώματα
Λιπῦσ', ἦλθ' Ἐρινύς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Μέλλων σ' ἐρωτᾶν ὑπίκ' ἐξιύτλεις στρατῷ
Γόας, ἀφήσω, σὺ δὲ μὴ ἐκλιποὺν
Εἰς τὰ σά γε μύθους· νῦν δ' Ἄθρασον ἴσρῳ·
Πόθεν πόθ' οἵδε λαμπρεπεῖς εὐψυχίᾳ
Θηπτῶν ἔφυς; εἰπέ γ', ὡς σοφώτερ@
Νέοισιν ἀστῶν τῶνδ'· ὀπαδήμων γὰ εἶ.
Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον', ἢ λέξαι λόγῳ,
Τολμήματ', οἷς ἤλπιζον αἱρήσειν πόλιν.
Ἂν δ' οὐκ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω,
Ὅτῳ ξυνέζη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ,
Ἢ τραῦμα λόγχης πολεμίων ἐδέξατο.
Κοινοὶ γὰ ἕτοι τ' ἀκουόντων λόγοι
Καὶ τ' λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβὼς,
Λόγχης ἰθυσης πρόσθεν ὀμμάτων πυκνῆς,
Σαφῶς ἀπήγγειλ' ὅστις ἔστιν ἀγαθός.

Οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ' ἐρωτᾶσαι τάδε,
Οὔτ' ἂν πιθέσθαι τοῖσι τολμῶσιν λέγειν·
Μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρᾷν
Δυνάιτ' ἄν, ἐστὼς πολεμίοις ἐναντίος.
Αδ. Ἄκουε δὴ νυν· οὐ γὰρ οὐκ ἄκουτί μου
Δίδως ἔπαινον, τ' ἔλαβε βούλομαι
Φίλων ἀληθῆ καὶ δίκαι' εἰπεῖν πέρι.
Ὁρᾷς τ' ἀέρα, ὃν βέλος διέπατο;
Καπανεὺς ὅδ' ἔστι, ᾧ βίος μ' ἦν πολύς,
Ἥκιστα δ' ὄλβῳ χαῦρος ἦν, φρόνημα δὲ
Οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν, ἢ πένης ἀνήρ·
Φεύγων, τραπέζας ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν,
Τ' ἀρκοῦντ' αἰτίζων· ἐν γὰρ ὀλίγοις βαρεῖ
Τὸ χρηστὸν εἶδος, μέτρια δ' ἐξαρκεῖ ἔφυ·
Φίλος τ' ἀληθὴς ἦν· φίλος παρεῖναί τε
Καὶ μὴ παρεῖναι, ὧν ἀεννᾶται ὁ πόλις·
Ἀψαυδὲς ἦθος, εὐπροσήγορος τ' ἰδεῖν,
Ἄκραντον ὀργὴν δ' ἐς οἰκέτας ἔχων,
Οὔτ' εἰς πολίτας. Τὸν δὲ δεύτερον λέγω,
Ἐτέοκλον, ἄλλον χρηστότητ' ἀσκοῦντα·
Νεανίας μὲν, τῷ βίῳ μὲν ἁβρὸς,
Πλείας δὲ τιμὰς ἔσχε Δαναΐδος χθονός·
Φίλων δὲ χρυσὸν πολλάκις διαρραμμένων,
Οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον, ὥστε σὺν τρόποις
Δόλιος ὠφελεῖν, κεκμαότων ζυγχθεὶς ὕπο.
Τὸς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐκ ἐμὴ πόλις,
Ἤχθαιρ'· ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτίαν πόλις,

Κακῶς

Κακῶς κλύουσι μᾶλλον ἢ καλῶς ποτε.
Ὁ δ' αὖ τείτος τῶνδ' Ἱπποκλέδων, τοιόσδ' ἔφυ·
Παῖς ὤν, ἐτόλμησ' αὐτὸς ἐς τοὺς ἡδονὰς
Μισῶν τραπέσθαι, πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου,
Ἀγρὸν δ' ἢ ναίων, σπανίᾳ τῇ φύσει δίδους,
Ἔχαιρε τοῖς τοιῆρεσιν, εἰς τ' ἄγρας ἰὼν,
Ἵπποις τε χαίρων, τόξα τ' ἐντείνων χερῖν,
Πόλλ' ἀσκεῖν σῶμα χρήσιμον θέλων.
Ὁ τ' Ἀταλάντης δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος,
Παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος,
Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ῥοὰς,
Παιδεύεται κατ' Ἄργος· ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ,
Πρῶτον μὲν, ὡς χρὴ σὺν δίκῃ μετοικοῦντας ξένους,
Λυπηρὸς οὐκ ἦν, οὐδ' ὑπέφθονος πόλει
Οὐδ' ἐξεισὶς τὸν λόγον, ὅθεν βαρὺς
Μᾶλλ' ἂν εἴη δημότης τε, κἀξένοις·
Λόχοις δ' ἐνέστης, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς,
Ἥμυνε χώρᾳ· κἀπότ' εὖ πράσσοι πόλις,
Ἔχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυσκλεᾶ·
Πολλὰς δ' ἐρέτας, καὶ πὸ θηλειῶν ὄσους,
Ἔχων, ἐφρύαξε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.
Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ πόνου μέγαν·
Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι·
Δεινὸς σοφιστὴς, πολλὰ δ' ἐξευρὼν σοφά.
Γνώμην δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένῳ,
Ἴσον πρέπειν ὅπλοισι καὶ τέχνης δορὸς,
Εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι,

Φιλόπρων

Φιλότιμον ἦθος, πλέσιον· φρόνημα δὲ
Ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις, ἴσον.
Ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων,
Θησεῦ, πρὸ πύργων τόσδε τολμῆσαι θανεῖν.
Τὸ γὰρ τεθραμμένοις μὴ κακῶς, αἰδὼς φέρει.
Αἰσχύνη δ' ἁπάσης ἀσκήσας ἀνὴρ,
Κακὸς γλυκὺς πᾶς τις· ἡ δ' εὐσωφρία
Διδακτὸς, ἔκ τε τοῦ βραχέος διδάσκεται
Λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει.
Ἃ δ' ἂν μάθοι τις, ταῦτα σώζειν φιλεῖ
Πρὸς γῆρας· οὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε.

Σύσημα.

Χο. Ἰὼ τέκνον, δυσυχῆ σ' ἔτρεφον,
Ἔφερον ὑφ' ἥπατος,
Πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσι·
Καὶ νεῦ Ἅιδας τ' ἐμὸν
Ἔχει μόχθον ἀθλίας·
Ἐγὼ γηροβοσκὸν οὐκ ἔχω,
Τεκοῦσα τάλαινα παῖδα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀδ. Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον
Θεοὶ, ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς ψυχὰς χθονὸς
Αὐτῆς τεθρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς.
Τὸν Οἰδίπου τε παῖδα, Πολυνείκην λέγω,
Ἡμεῖς ἐπαινέσαντες οὐ ψευδόμεθ' ἄν.

Ξένος

Ξένος γῶ ἦν μοι, πρὶν, λιπὼν Κάδμου πόλιν,
Φυγῇ πρὸς Ἄργος ἀμβαλεῖν αὐθαίρετος.
Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσαι βέλτιον τούτων πέρι;
Θη. Οὐκ οἶδα, πλεὶν ἢ σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.
Ἀδ. Τὸν μὲν Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρί —
Θη. Ἦ χωλὸς, ἱερὸν ὡς νεκρὸν, θάψαι θέλεις;
Ἀδ. Ναί· σοῦ δέ γ' ἄλλης πάντας ἐν μιᾷ πυρᾷ.
Θη. Πῶ δῆτα θήσεις μνῆμα τῷδε χωλίσας;
Ἀδ. Αὐτῦ, πρὸ οἰκτρᾶς τόσδε συμπίπτας τάφου.
Θη. Αὐτὸς μὲν ἤδη δμωσὶν ἂν μέλοι πόνου,
Ἡμῖν δέ γ' οἵδε· σειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν.
Ἀδ. Ἴτ', ὦ τάλαιναι μητέρες, τέκνων πέλας.
Θη. Ἧκε, Ἄδραστε, τοῦτο πρόσφορον λέγεις.
Ἀδ. Πῶς; τὰς τεκούσας ἀ χρεὼν ψαύσας τέκνων;
Θη. Ὅλλοιντ' ἰδοῦσαι τόσδ' ἂν ἠλλοιωμένους.
Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν·
Τί δῆτα λύπῃ ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις;
Ἀδ. Νικᾶς· μῦθον χρὴ τημόνως· λέγει γὰρ εὖ
Θησεύς· ὅταν δ' τόσδε προσθῶμεν πυρὶ,
Ὅσα προσαύξειθ'. Ὦ παλαίπωροι βροτοὶ,
Τί κτᾶσθε λόγχας, κἀ κατ' ἀλλήλων φόνους
Τίθεσθε; παύσασθ'· ἄλλα, λήξαντες πόνων,
Ἄσπ φυλάσσεθ', ἥσυχοι μᾶθ' ἡσύχων.
Σμικρὸν τὸ χρῆμα δ' βίᾳ· τοῦτον δ' χρὴ
Ὡς ῥᾷστα, κἀ μὴ σκαὶ πόνοις, διεκπερᾶν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Οὐκέτ' εὔτεκνος, οὐκέτ' εὔπαις,
2 Οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι
3 Κεκροπίοις ἐν Ἀρχείοις·
4 Οὐδ' Ἄρτεμις λοχία
5 Περσοφόνους ἐν τὰς ἀτέκνους.
6 Δυσαίων δ' ὁ βίος·
7 Πλακτὰ δ' ὡσεί τις πτερόεις,
8 Πνευμάτων ὑπὸ δυσχείμων αἴνετα.

Ἀντιστροφή.

1 Ἑπτὰ μητέρες ἑπτὰ κούρους
2 Ἐξενάριμεν αἱ τλαίπωροι
3 Κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις·
4 Καὶ νεῶ ἄπαις, ἄτεκνος,
5 Γηραίσκω δυσπότμως,
6 Οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις
7 Οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη,
8 Χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχουσα μοῖραν.

Ἐπῳδός.

1 Ὑπολελειμμένα μοι δύπρωρα
2 Μελέα, παιδὸς ἐν οἴκοις
3 Κεῖται μνήματα, πένθιμοι
4 Κραὶ,

Κυραὶ, ἡ σέφνοι κόμας,
Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων
Ἀοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας
Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται·
Γόοισι δ' ὀρθρευομένα,
Δάκρυσι νοτερὴν αἰεὶ πέπλων
Πρὸς στέρνῳ πλύχα τέγξω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὴν θαλάμους τάσδ' ἐσορῶ δὴ
Καπανέως ὕβρει, τύμβον θ' ἱερὸν,
Μελάθρων τ' ἐκτὸς
Θησέως ἀναθήματα νεκρῶν,
Κλεινὰν τ' ἄλσος Ἄρεως καθαφθιμένων
Τῶνδε χεραυνῷ πέλας Εὐάδνας,
Ἣν Ἶφις ἄναξ παῖδα φυτεύσας
Τί ποτ' αἰθερίων ἔσπευδε πάτρῳον;
Ἢ τῶνδε δόμων ὑπερορεύξ,
Τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Εὐά. Τί φέγγος, τίν' αἴγλαν
Ἐλιφρύετο τάλας;
Σελάνα τε κατ' αἰθέρα
Λαμπάδ', ἵν' ὠκυδόαν νύμφαν
Ἵππειύσαι

5 Ἱππεύσει δ' ὀρφναίας,
6 Ἡνίκα γάμων
7 Τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους
8 Ἀοιδὰς εὐδαιμονίας
9 Ἐπύργωσε, κ' γαμέτα
10 Χαλκοτευχὴς τε Καπανέως;
11 Προσέβαν δρομὰς ἀξ ἐμῶν
12 Οἴκων ἐκβακχευσαμένα,
13 Πυρὸς φῶς καθέξουσα, τάφον τε
14 Βατεύσουσα τὸν
15 Αὐτὸν, ἐς ἀΐδαν καταλύσασ' ἔμμοχθον
16 Βίοτον, αἰῶνός τε πόνους·
17 Ἥδιος γάρ τοι θανάτος
18 Σωθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις,
19 Εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνοι.

Χο. Καὶ μὴν ὁρᾷς πεύκᾳ, ἧς ἐφέσπετο πύλας,
Πυρὸς, Διὸς θησαυρόν; ἔνθ' ἔνεστι σὸς
Πόσις, δαμασθεὶς λαμπάσιν χερωνίοις.

Ἀντιστροφή.

Εὐά. 1 Ὁρῶ δὴ πελανὸν
2 Ἣν ἔσχα· τύχα δέ μοι
3 Ξυναπτὰ ποδὸς ἄλλα τῆς
4 Εὐκλείας χάριν, ἵν'
5 Ἔνθεν ὁρμάσω,
6 Τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας
7 Πηδήσασα πυρὸς ἔσω,

8 Σῶμά

Σῶμά τ' αἴθοπι φλογμῷ
Πόσι συμμίξασα φίλαν,
Χθονὶ χθονὶ πέλας θεμθέα,
Περσεφονείας ἵξω θαλάμους,
Σὲ τ' θανόντ' οὔ ποτ' ἐμοῖ
Περθᾶσα ψυχᾷ κῦ γᾶς.
Ἴτω φῶς, γάμοι τε.
Εἴθ' εἶεν δικαίων ὑμεναίων
Ἐν Ἄρᾳ φανῶσι τέκνοισιν·
Ὅσος δ' εὐναῖος γαμέτας
Σωτηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις,
Γενναίας ἀλόχῳ ψυχάς.

IAMBOI.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς σὸς πατὴρ βαίνει πέλας
Γεραιὸς Ἴφις, εἰς νεωτέρους λόγους,
Οὓς ἐ κατειδὼς ὠφόθεν ἀλγύνει κλύων.
Ἴφ. Ὦ δυσάλαινα, δυσάλας δ' ἐγὼ γέρων
Ἥκω, διπλοῦν πένθος γε δαιμόνων ἔχων
Τὸν τῦ θανόντα παῖδα Καδμείων δορὶ
Ἐτέοκλον εἰς τάφον πατρίδα ναυστολοῦσιν νεκρὸν,
Ζητῶν τ' ἐμαυτοῦ παῖδ', ἣ δόμων ἐξώπτα
Βέβηκε πυθόμενα, Καπανέως δάμαρ,
Θανεῖν ἐρῶσα σοῦ πόσει· χρόνον τῦ οὖν
Τὸν πρόσθ' ἐφρυρεῖτ' ἐν δόμοις· ἐπεὶ δ' ἐγὼ
Φυλακὰς ἀνῆκα τοῖς πρέσβεσιν χαλκοῖς,
Βέβηκεν· ἀλλὰ τῆδέ νιν δοκάζομεν

Μάλις' ἂν ἔι· φεράζετ', εἰ καλόν ἐστε.
Εὐά. Τί τάσδ' ἐρωτᾷς; ἥδ' ἐγὼ πέτομαι ἔπι
Ὄρνις τις ὡσεί, Καπανέως ὑπὸ πυρᾶς,
Δύσπνουν αἰώρημα κουφίζω, πάτερ.
Ἰφ. Τέκνον, τίς αὔρα; τίς σάλος; τίνος χάριν
Δόμον γ' ὑπερβᾶσ' ἦλθες εἰς τὸνδε χθόνα;
Εὐά. Ὁρμᾶι λάβοις ἂν τ' ἐμὸν βαλβυμάτων
Κλύων· ἀκούσαι δ' οὔ σε βάλομαι, πάτερ.
Ἰφ. Τί δ'; ἃ δίκαιον πατέρα τ' σὸν εἰδέναι;
Εὐά. Κεἰπὰς ἂν εἴης ἃ σοφὸς γνώμης ἐμῆς.
Ἰφ. Σκιᾶι ἢ τῆδε ἢ χάριν κοσμεῖς δέμας;
Εὐά. Θέλω τι κλεινὸν ὅστος ὁ σάλος, πάτερ.
Ἰφ. Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμωι πρέπει σ' ὁρᾶν.
Εὐά. Εἰς γάρ τι θεάγμα νεοχμὸν ἐσκυάσμεθα.
Ἰφ. Κἄπειτα τύμβωι ἐν πυρᾶι φαίνηι πέλας;
Εὐά. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καλλίνικος ἔρχομαι.
Ἰφ. Νικῶσα νίκην τίνα; μαθεῖν χρήζω σέθεν.
Εὐά. Πάσας γυναῖκας, ἃς δέδορκεν ἥλιος.
Ἰφ. Ἔργοις Ἀθάνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίαι;
Εὐά. Ἀρετῆι· τόσσ γὰρ σωφρονοῦσα κείσομαι.
Ἰφ. Τί φῄς; τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαφές;
Εὐά. Αἴαντα θανόντος Καπανέως τὸνδ' εἰς πυρᾶν.
Ἰφ. Ὦ θύγατερ, ἃ μὴ μῦθον ὄφελε πολλὰς ἐρεῖς.
Εὐά. Τοῦτ' αὐτὸ χρήζω πάσας Ἀργείους μαθεῖν.
Ἰφ. Ἀλλ' οὐδέ τοι σοὶ πείσομαι δρώσηι τάδε.
Εὐά. Ὅμοιον· ἃ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἐλὼν χρεών.
Καὶ δὴ πρέπει σῶμα, σοὶ μὲν ἃ φίλον,

Ἡμῖν

Ἡμῖν ἦ, ϛ τῷ συμπυρουμβώῳ πόσι.
Χο. Ἰὼ, γυνάϊ, δεινὸν ἔργον ἐξειργάσω.
Ἰφ. Ἀπωλόμην δύστηϛ', Ἀργείων χόραι.
Χο. Ἔ, ἔ· φέτλια τάδε παθών,
Τὸ πάντολμον ἔργον ὄψι τάλας.
Ἰφ. Οὐκ ἄν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον.
Χο. Ἰὼ τάλας· μετέλαχες
Τύχας Οἰδιπόδα, γέρον,
Μέρϛ', ἢ σὺ, πόλις ἐμὰ τλάμων.
Ἰφ. Οἴμοι· τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν τόδε,
Νέους δὶς εἶναι, ἢ γέροντας αὖ πάλιν;
Ἀλλ' ἐν δόμοις ἦν, ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ,
Γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα,
Αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν· εἰ δ' ἦμεν νέοι
Δὶς ϛ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανεν,
Διπλᾶ βίου λαχόντες, ἐξωρθούμεθ' ἄν.
Ἐγὼ γὰρ, ἄλλως εἰσορῶν τεκνωμένους,
Παίδων τ' ἐρασὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην·
Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, καὶ ξυπεραίθην τέκνων,
Οἷον σέρεθϛ πατέρα γίγνεσθαι τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν·
Ὅστις φυτεύσας, καὶ νεανίαν τεκὼν
Ἄεισον, εἶτα τῶδε νῦν σεείσομαϛ.
Εἶεν· τί δὴ χρὴ τ' ταλαίπωρόν με δρᾶν;
Στέγειν πρὸϛ οἴκους; καὶτ' ἐρημίαν ἴδῳ
Πολλῶν μελάθρων, ἀπορίδν τ' ἐμῷ βίῳ;
Ἢ πρὸς μέλαθρα τῶδε Καπανέως μόλω;
Ἡδίστα πρίν γε δή ποτ' ἰὼ παῖς ὅδε μοι, Ἀλλ'

Ἀλλ' οὐκέτ' ὄζῃ, ἢ γ' ἐμὲν γενειάδα
Πεφύκετ' αἰεὶ σώματι, κἀμὲ χὠδὲ
Κατεῖχε χερὶ· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
Γέροντι θυγατρός· ἀρσένων ἢ μείζονες
Ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἦσαν εἰς φιλεύματα.
Οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' εἰς δόμους,
Σκότῳ ἢ δώσετ', ἔνθ', ἀσιτίαις ἐμὲν
Δέμας γεραιὸν συντακεὶς, ἀποφθερῶ;
Τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀσέων θιγεῖν;
Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων·
Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον,
Νώτοισι, κἀ στρωμναῖσι, κἀ μαντεύμασιν
Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν·
Οὓς χρῆν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλωσι πόλιν,
Θανόντας ἔρρειν, κἀχποδὼν εἶ) νέοις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἡμ. Ἰώ·
Τάδε δὴ παίδων, κἀ δὴ φθιμένων,
Ὅσα φέρεῖ)· λάβετ', ἀμφίπολοι,
Γραίας ἀμφὶς (ἐ γὰ ἔνεστιν
Ῥώμη παίδων ἐκὼ πένθους)
Πολλοῦ ἢ χρῆν σώζειν μέτα δή,
Καταλειβομένας τ' ἄλγεσι πολλοῖς.
Τί γὰ ἂν μεῖζον τῦδ' ἔτι θνατοῖς
Πάθος ἐξεύροις,
Ἢ τέκνα θανόντ' ἐσιδέσθαι;

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Παῖς. 1 Φέρω, φέρω,
2 Τάλαινα μᾶτερ, ὦ πυρὸς πατρὸς μέλη,
3 Βάρος γ' ὦ ἀχ ἀθεμιθὲς ἀλγέων ὕπερ,
4 Ἐν δ' ὀλίγῳ τάμὰ πάντα σωθείς.
Ἡμι. 5 Ἰὼ, ἰώ.
6 Πᾷ δάκρυα φέρεις φίλα
7 Ματρὶ τᾷ ὀλωλότων,
8 Σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων
9 Εὐδοκίμων δή ποτ' ὢν Μυκιλίους;

Ἀντιστροφὴ α'.

Παῖς. 1 Παπαὶ, παπαί.
2 Ἐγὼ σὶ, ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας,
3 Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβὼν,
4 Οὐ πατρὸς ὢν χερσὶ δ' τεκόντος.
Ἡμι. 5 Ἰὼ, ἰώ.
6 Ποῦ ἦ πόνος ἐμῶν τέκνων;
7 Ποῦ νυχευμάτων χάρις;
8 Τροφαί τε μητρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη,
9 Καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;

Στροφὴ β'.

Παῖς. 1 Βεβᾶσιν, οὐκ ἔτ' εἰσί σοι, μᾶτερ, τέκνα·
2 Βεβᾶσιν, αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη,

3 Πυρὸς τεταχόᾶς ἀποδῷ,
4 Ποταμοί σ' ἤνυσαν τ' αἴδαν.
5 Πάτερ, σὺ μ' ἐν τῶν κλύεις τέκνων λόγοις,
6 Ἀεὶ ἀσπιδοῦχος ἔπι πότ' ἀντίσομαι
7 Σὸν φόνον; Ἀδ. Εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον,

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ὅταν θεοὶ θέλωντ' ἔλθοι μοι δίκα
2 Πατρῷ' οὔπω κακὸν τόδ' εὗδεν.
Παῖς. 3 Αἰ, αἰ· γόων ἄλις τύχας,
4 Ἄλις ἀλγέων πάρεσί μοι.
5 Στάσω· ποῦ μ' δέξεται, γάν'
6 Χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναϊδῶν στρατηλατῶν,
7 Τᾷ φθιμένᾳ πατρὸς ἐκδικαστάν;

Στροφὴ γ'.

1 Ἔτ' εἰσορᾷν σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ,
2 Φίλον φίλημα σᾷδε γένυ πλέκτα σόν·
3 Λόγων θ' ὡδὰ κέλευσμα σῶν
4 Ἀεὶ φερέμφυον οἴχεται,
5 Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες,
6 Σέ τ' οὔ ποτ' ἄλγη παρέσσα λείψει.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Ἰφ. 1 Ἔχω τοσόνδε βάρος, ὅσον μ' ἀπώλεσεν·
2 Φέρ', ἀμφὶ μαστὸν ἀμβάλω στολάν.
Παῖς. 3 Ἐκλαυσα, τόδε κλύων ἔπος·

4 Σπεύσατε

4 Στυγνότατον ἔθηκέ μου φρενῶν.
Χο. 5 Ὦ τέκνον, ἔβας· ἀπέπτ φίλον
6 Φίλον ἄγαλμ' ὄψιμον σε μαντεύος.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θη. Ἄδρασε, ὦ γυναῖκες Ἀργεῖαι χθονός,
Ὁρᾶτε παῖδας τῶσδ' ἔχοντας ὃν χερῖν
Πατέρων ἀείσων σώματ', ὧν ἀνειλόμεθα;
Τούτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρούμεθα.
Ὑμᾶς δ' τῶνδε χεὶρ χέρα μεμνημένους
Σώζειν ὁρῶντας, ὧν ἐπύρσευτ' ἐξ ἐμοῦ.
Πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τῶσδε κἀπὶ τοῖσδε λόγους,
Τιμᾶν πόλιν τήνδ', ἐν τέκνων αἰεὶ τέκνοις
Μνήμην πραγέντων ὧν ἐπόρσατε.
Ζεὺς δὲ ξυνίστωρ, οἵ τ' ὀργανῷ θεοί,
Οἷων ὑφ' ἡμῶν εἴχετ' ἠξιωμένοι.
Ἀδ. Θησεῦ, ξυνίσμεν πάνθ', ὅσ' Ἀργείων χθόνα
Δέδρακας ἀνδρὸς, δεομένῳ εὐεργετῶν,
Χάριν τ' ἀχάρων ἔξομεν· γενναῖα γὰρ
Παθόντες, ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν.
Θη. Τί δή ποθ' ὑμῶν ἄλλ' ἐπουρεῖ μοι χρεών;
Ἀδ. Χαῖρ'· ἄξιος γὰρ εἶ, σὺ κἡ πόλις σέθεν.
Θη. Ἔσαι τάδε· ἀλλὰ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις.
Ἀθ. Ἄκουε, Θησεῦ, τῶνδ', Ἀθηναίας λόγους,
Ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν τάδε.
Μὴ δῶς τάδ' ὀστᾶ τοῖσδ' ἐς Ἀργείων χθόνα
Παισὶν κομίζειν, ῥᾳδίως οὕτω μεθείς.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἀντὶ τ' σῶν Ϛ πόλεως μοχθημάτων,
Πρῶτον λαβ' ὅρκον· τόνδε δ' ὁμνύαι χρεὼν
Ἄδραστον· ἔτω, κύριω τύραννος ὤν.
Πάσης γὰρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτῆ.
Ὁ δ' ὅρκος ἔστω, μή ποτ' Ἀργείας χθόνα
Εἰς τιὐδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν,
Ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.
Ἢν δ' ὅρκον ὀκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν,
Κακῶς ὀλέσθ πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα.
Ἐν ᾧ ᾗ τέμνειν χρὴ σφάγια σ', ἄκουέ μου.
Ἔστι τρίπους σοι χαλκόπους ἔσω δόμων,
Ὃν, Ἰλίου πόλιν ἐξῳκισμένος βάθρα,
Σπουδὴν ἐπ' ἄλλῳ Ἡρακλῆς ὁρμώμενος,
Στῆσαί γ' ἐφεῖτο Πυθικῷ πρὸς ἑστίᾳ.
Ἐν τῷδε, λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τμηθ,
Ἔγγραψον ὅρκους τείποδος ἐν κοίλῳ κύτει.
Κἄπειτα σώζειν θεῷ δὸς, ᾧ Δελφῶν μέλει,
Μνημεῖά θ' ὅρκων, μαρτύριά θ' Ἑλλάδι.
Ἥ, δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, γῇ τρώσῃς φόνον,
Ὀξύστομον μάχαιραν ἐς γαίας μυχοὺς
Κρύψον, πρὸ αὐτῆς ἑπτὰ πυρκαϊὰς νεκρῶν.
Φίλον γὰρ αὐτοῖς, ἤν ποτ' ἔλθωσιν πόλιν,
Δειχθεῖσα θήκη Ϛ κακὸν νόσον πάλιν.
Δράσας θ' ταῦτα, πέμπε γῆς ἔξω νεκρούς.
Τεμοῦμαι δ', ἵν' αὐτῶν σώματ' ἁγνιῶ πυρί,
Μέθες παρ' αὐτὸν τρίοδον Ἰσθμίας θεοῦ.
Σοὶ μὲ τάδ' εἶπον· παῖσι δ' Ἀργείων λέγω,

Πορεύσεσθ'

Πορθήσετ' ἠβήσαντες Ἰσμήνου πόλιν,
Πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον·
Σύ τ' ἀντὶ πατρὸς, Αἰγιαλεῦ, στρατηλάτης
Νέῳ καζασὰς, παῖς τ', ἀπ' Αἰτωλῶν μολὼν,
Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδην πατήρ.
Ἀλλ' ὦ φθονεῖν χρὴ συνιάζοντας γένυν,
Καὶ χαλκοπλῆθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾷν στρατὸν,
Ἑπτάσολον πύργωμα Καδμείων ἔπι.
Πικρὸν γὰρ αὐτοῖς ἥξετ', ἐκτεθραμμένοι
Σκύμνοι λεόντων, πόλεῳ ἐκπορθήτορες.
Κὐκ ἔστιν ἄλλως· ἐπίγονοι δ' αὖ' Ἑλλάδα
Κληθέντες, ὠδὰς ὑστέροισι θήσετε.
Τοῖον στράτευμα σοὶ θεῷ πορεύσετε.

Θη. Δέσποιν' Ἀθάνα, πείσομαι λόγοισι σοῖς,
Σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς, ὥστε μὴ ξαμαρτάνειν.
Καὶ τόνδ' ἐν ὅρκοις ζεύξομαι· μόνον σύ με
Εἰς ὀρθὸν ἵστη· σοῦ γὰρ εὐμενοῦς πόλις
Οὔσης, τὸ λοιπὸν ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Στείχωμεν, Ἄδραστ'· ὄχεα δῶμεν
Τῷδ' ἁρμάτῃ, πόλει τ'· ἄξια δ' ἡμῖν
Πεπραγμένα σέβεσθε.

Εὐριπίδου Ἱκετίδων τέλος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΙΑ

Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Περιλογίζει δὲ ὁ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάρεδρος
Στεῖχε. Πρ. Στείχω· τί ᾧ καινοργεῖς,
Ἀγάμεμνον ἄναξ; Ἀγα. Πάσῃ. Πρε. Σπεύδω.
Μάλα τοι γῆρας τὸμὸν ἄϋπνον,
Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν.
Ἀγα. Τίς ποτ' ἄρ' ἀίσσει ὧδε πορθμεύων;
Πρέ. Σείριος, ἑπτὰ τ' ἐπλαπόρου
Πλειάδος αἰώρων ἔπι μεσάτης.
Ἀγα. Οὔκουν φθόγγῳ γ' οὔτ' ὀρνίθων,
Οὔτε θαλάσσης· σιγᾷ δ' ἀνέμων
Τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.
Πρέ. Τί ᾧ σὺ σκιερὸς ἐκτὸς αἰώσεις,

Ἀγάμεμνον ἄναξ;
Ἐπ᾽ ἠσυχίαν τῇδε κατ᾽ Αὐλιν,
Καὶ ἀκίνητοι φυλακαὶ τειχέων.
Στείχομεν εἴσω; Ἀγα. Ζηλῶ σε, γέρον
Ζηλῶ δ᾽, ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον
Βίον ἐξεπέρασ᾽ ἀγνὼς, ἀκλεής·
Τὰς δ᾽ ἐν μεσαῖς ἦσον ζηλῶ.
Πρέ. Καὶ μὴν τὸ καλόν γ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐστὶ βίου.
Ἀγα. Τοῦτο δέ γ᾽ ἔστιν τὸ καλὸν σφαλερόν
Καὶ τὸ φιλότιμον
Γλυκὺ μέν, λυπρὸν δ᾽ ὅμως ἐπεισάμβυον.
Τοτὲ μὲν τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέν-
τ᾽ ἀνέτρεψε βίον,
Τοτὲ δ᾽ ἀνθρώπων γνώμαι πολλαὶ
Καὶ δυσέριστοι διέκναισαν.
Πρέ. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ᾽ ἀνδρὸς ἀεισέπτου.
Οὐκ ὅτι πᾶσιν σ᾽ ἐφύτευσ᾽ ἀγαθοῖς,
Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς.
Δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι·
Θνητὸς γὰρ ἔφυς· κἂν μὴ σὺ θέλῃς,
Τὰ θεῶν ὅπως βουλόμεθ᾽ ἕξομεν.
Σὺ δὲ λαμπρῷ φάει ἀμπετάσας,
Δέλτον τε γράφεις
Τλήμων, ἐμὲ πρὸς χερῶν ἔπι βασάζεις,
Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς,
Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ᾽ ὀπίσω,
Ῥίπτεις τε πέδῳ πτύχας, θαλερὸν

Κατὰ

Κατὰ θαλάσσης χέων·
Καὶ τ' ἀπόρων ἀσθενὴς ἐνδεῖς
Μὴ ὑ μαίνεσθ· τί πονεῖς; τί πονεῖς;
Τί νέον, τί νέον ἀφελὲ σοὶ, βασιλεῦ;
Φέρε, κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς·
Πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν πιστόν τε φρονοῦσας.
Σὴ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως
Πέμπειν φερνὰν,
Συμφοιτόμαν τε δίκαιον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀγα. Ἐλθόντο Λήδᾳ Θεσταλὸν τρεῖς παρθένοι;
Φοίβη, Κλυταιμνήστρα τ' ἐμὴ ξυναόρους,
Ἑλένη τε· ταύτης ἀ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι,
Μνηστῆρες ἦλθον Ἑλλάδος νεανίαι.
Δειναὶ δ' ἀπειλαὶ, ἐς κατ' ἀλλήλων φόνους
Ξυνίσταθ'; ὅστις μὴ λάβοι τ' ἄρρενον.
Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ,
Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε; τ' τύχης ὅπως
Ἄψαιτ' ἄριστα· καί νιν εἰσῆλθεν τάδε,
Ὅρκους σωάψας, δεξιάς τε συμβαλεῖν.
Μνηστῆρας ἀλλήλοισι, κἠ δι' ἐμπύρων
Σπονδὰς καθεῖναι, καὶ παραίσασθαι τάδε,
Ὅτῳ γυνὴ γένοιτο Τυνδαρὶς κόρη,
Τύτῳ στεναμεῖν, εἴ τις ἐκ δήμων λαβὼν
Οἴχοιτο, τόν τ' ἔχοντ' ἀπωθοῖη λέχους,
Καὶ πιστατοῦσιν, ἐς καθαιρήψειν πόλιν,

Ἕλλη-

Ἕλλην' ὁμοίως, βάρβαρόν θ', ὅπλων μέτα.
Ἐπεὶ δ' ὑπεσώθησαν, εὖ δέ πως χέρσου
Ὑπῆλθεν αὐτὰς Τυνδάρεως σωτηρίᾳ φρενὶ,
Δίδωσ' ἐλέσθαι θυγατέρ' ἣ μητρὸς ἔσαι,
Ὅτου πρόσω φέροιεν Ἀφροδίτης φίλας.
Ἡ δ' ἔλεθ', ὡς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν,
Μενέλαον· ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνας ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,
Λακεδαίμονι, ἀνθηρὸς ἁβρύπωλον σταλῇ,
Χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,
Ἑρῶν ἐρῶσαν ὦχετ' ἁρπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἴδης βάσεσιν μ', ἔκθημον λεχέων
Μενέλαον· ὁ δ' ἐκ χθονὸς Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος
Ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
Ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.
Ἐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες αἰχμάζοντες ποσὶ,
Τύχῃ λαβόντες, στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα
Ἥκουσι τῇδε, ναυσὶν ἀσπίσιν θ' ὁμοῦ,
Ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν γ' ἠσκημένοι·
Κἀμὲ στρατηγεῖν, κἀπὶ Μενέλαῳ χάριν,
Εἵλοντο, σύγγονόν γε παῖδ' ἐμὴν δὲ
Ἄλλῳ τις ὤφελ' ἀντ' ἐμοῦ λαβεῖν τόδε.
Ἠθροισμένοι γὰρ ἐς ξυνεστῶτος στρατοῦ,
Ἡμῶν, ἁπλοίᾳ χειμάζοντο κατ' Αὐλίδα.
Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένῳ
Ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔτικτ' ἐγὼ,
Ἀρτέμιδι θύσαι, τῇ τόδ' οἰκίστῃ πέδου·

Καὶ

Καὶ πλοῦν τ' ἔσεσθαι, κἠ καταπαφὰς φρενῶν
Θύσαι, μὴ θύσαι δ' οὐκ ἔτ' τάδε.
Κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθὸν κηρύγματα
Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφέναι στρατὸν,
Ὡς οὔποτ' ἂν τλαὶς θυγατέρα κτανεῖν ἐμὴν.
Οὗ δή μ' ἀδελφὸς, πάντα σοφὸς φέρων λόγον,
Ἔπεισε τλημῦναι δεινά· κἀν δέλτοις πτυχαῖς
Γράψας, ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν,
Πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην,
Τό, τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐπαυξούμενος,
Συμπλεῖν τ' Ἀχαιοῖς τοιὠνεκ' ἠθέλει λέγων,
Εἰ μὴ πρὸ ἡμῶν εἶσιν εἰς Φθίαν λέχος.
Πειθὼ γὰρ εἶχον τῇδε πρὸς δάμαρτ' ἐμὴν,
Ψευδῆ σιγάψας ἀντὶ παρθένου γάμον.
Μόνοι δ' Ἀχαιῶν ἴσμεν ὡς ἔχει τάδε
Κάλχας, Ὀδυσσεὺς, Μενέλεως θ'· ἃ δ' ἠ καλῶς
Ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
Εἰς τῇδε δέλτον, ἣν κατ' εὐφρόνης σκιὰν
Λύοντα κἠ συνδοῦντά μ' εἰσεῖδες, γέρον.
Ἀλλ' ἴσα, χώρει, τάσδ' ὑπηρέτας λαβὼν,
Πρὸς Ἄργος· ἃ δ' ἦλθε δέλτος ἐν πτυχαῖς,
Λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα·
Πιστὸς γὰρ ἀλήθῃ τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πέμπω σοι πρὸς ταῖς πρώραις
Δέλτους, ὦ Λήδας ἔρνος·

Πρέ. Λέγε δ' σήμειον, ἵνα δ' γλώσσῃ
Σωύτοια τοῖς σοῖς γεγράμμασιν αὐδῶ.
Ἀγα. Μὴ σέλλειν τὰν σὰν ἵππον πρὸς
Τὰν κολπώδη πέρυγ' Εὐβοίας,
Αὖλιν ἀκλύσαν·
Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰ δὴ
Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.
Πρέ. Καὶ πῶς Ἀχιλλεὺς, λέκτρ' ἀμπλακὼν,
Οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαίρει
Σοὶ, σῇ τ' ἀλόχῳ;
Τόδε δ' δεινὸν, σήμειον ὅ, τι φής.
Ἀγα. Ὄνομ', οὐκ ἔργον, πρέπων Ἀχιλλεύς,
Οὐκ οἶδε γάμους, οὐδ' ὅ, τι πράσσομεν,
Οὐδ' ὅπι κείνῳ παῖδ' ἐπέφηνα
Νυμφείους εἰς αἰθώνων
Εὐνὰς ἐνδύσειν λέκτρους.
Πρέ. Δεινά γε τολμᾷς, Ἀγάμεμνον ἄναξ,
Ὅς, τῇ τ' θεᾶς σὺν παῖδ' ἄλοχον
Φατίσας, ἦγες σφάγιον Δαναοῖς.
Ἀγα. Οἴμοι, γνώμας ἐξέσταν.
Αἰαῖ, αἰαῖ· πίπτω δ' εἰς ἄπαν.
Ἀλλ' ἴθ', ἑρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
Μηδὲν ὑστέρων.
Πρέ. Σπεύδω, βασιλεῦ.
Ἀγα. Μὴ νεῷ μήτ' ἀλσώδεις ἵζου
Κρήνας, μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς.
Πρέ. Εὔφημα θρόει.

Ἀγα.

Ἀγα. Πάντῃ ἴ, πόρευ χισὸν ἀμείβων,
Λεῦσε, φυλάσσων μή τί σε λάθῃ,
Τετραλόφοισιν ὄχας ἀθρήσας ἀμφίπυλα,
Παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδε πόντου
Δαναῶν πρὸς ναῦς.
Περέ. Ἕσαι πάδε. Ἀγα. Κλήθρων δ' ἔξορμα·
Ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς,
Πάλιν ἐξορμάσεις σὺν χαλινοῖς,
Ἐπὶ Κυκλώπων ἰεὶς θυμέλας.
Περέ. Πιστὸς ἴ, φράσας πάδε, πῶς ἔσομαι,
Λέγε, παιδὶ σέθεν, τῇ σῇ τ' ἀλόχῳ;
Ἀγα. Σφραγῖδα φύλασσ', εἰ σὺ δὴ δέλτῳ
Τῇδε κομίζεις.
Ἰφι· λαμπάδ' ἐν τάδε φῶς ἔδη
Λάμπουσ' ἠοῦς,
Πύρ τε τετρίπτων τ' ἀελίου
Σύλλαβε μόχθων.
Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς,
Οὐδ' εὐδαίμων·
Οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἔμολον ἀμφὶ θάλασσαν
2 Ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,

Εὐρίπου ἀμφὶ χευμάτων
Κέλσασα σενόπορθμον
Χαλκίδα, πόλιν ἐμὰν περιλιποῦ-
σ', ἀϊγιαλίων ὑδάτων πεφθὸν,
Τᾶς κλεινὰς Ἀρεθούσας,
Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς ἴδοιμ' ἂν,
Ἀχαιῶν τε πλάτας ναυσιπόρους
Ἡμιθέων· ὡς ὅτι Τρί-
ου ἐλάταις χιλιόναυσιν
Τὸν ξανθὸν Μενέλαον
Ἀμέτεροι πόσεις
Ἐνέπουσ', Ἀγαμέμνονά τ' εὐπατρίδαν,
Στέλλειν ὅτι ταὶ Ἑλέναν,
Ἀπ' Εὐρώτα δονακοτρόφου
Πάεις ὁ βακχόλος ἂν ἔλαβεν,
Δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας·
Ὅτ' ὅτι κριναίαισι δρόσοις
Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν ἔθεν
Μορφᾶς ἁ Κύπρις ἔσχεν.

Ἀντιστροφὴ α'.

Πολύθυτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρ-
τέμιδος ἦλυθον, ὁρωμέναν
Φοινίσσουσα παρηίδι' ἐμὰν
Αἰσχύνα νεοθαλής,
Ἀσσίδος ἕρυμα, χὴ χλισίας

6 Ὁπλοφόρους

6 Ὁπλοφόρους Δαναῶν θέλγ-
7 σ', ἵππων ὄχλον τ', ἰδέᾳ.
8 Κατεῖδον ἢ δὺ Αἴαντε συνόδῳ,
9 Τὸν Ὀϊλέως, Τελαμῶνός τε, γόνον,
10 Τῆς Σαλαμῖνος στέφανον,
11 Πρωτεύλαόν τ', ὅπλ' ἄχθος 195
12 Πεσσῶν ἡδομένους μορ-
13 φαῖσι πολυπλόκοις·
14 Παλαμήδεά θ', ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσει-
15 δᾶνος· Διομήδεά θ', ἡ-
16 δοναῖς δίσκου κεχαρημένον· 200
17 Παρὰ ἢ Μηριόνει, Ἄρεος
18 Ὄζον, θαῦμα βροτοῖσι,
19 Τὸν ὑπὸ νησαίων τ' ὀρέων
20 Λαέρτα τόκον ἄρμα ἢ Νη-
21 ρέα κάλλιστον Ἀχαιῶν· 205

Ἐπῳδὸς α'.

1 Τὸν ἰσάνεμον τε ποδοῖν
2 Λαιψηδρόμον Ἀχιλῆα,
3 Τὸν αἱ Θέτις τέκε, κοῦ
4 Χείρων ὄξεπόησεν,
5 Εἶδον, αἰγιαλοῖσι 210
6 Παρά τε κορυκάλαις
7 Δρόμον ἔχοντα σὺν ὄπλοις·
8 Ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν
9 Πρὸς ἅρμα τέτρωρον

Ἑλίωτων πεδὶ νίκας.
Ὁ ᾧ διφηλάτας βοᾶτ' Εὔ-
μηλος Πελοπιάδας,
Ὦ, καλλίστους εἰδόμαν
Χρυσοδαιδάλτοις σημείοισι πώλοις
Κέντρῳ θεινομένους· σὺ
Μὲν μέσους ζυγίους, λευ-
κοίκτῳ τελχὶ βαλιούς,
Τὼς δ' ἔξω στεροφόρους,
Ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων,
Πυῤῥότριχας, μονό-
χαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ
Ποικιλοδέρμονας·
Οἷς περιπάλλετο
Πηλείδας σὺν ὅπλοις περὶ ἄντυγα,
Καὶ σύριγγας ἁρματείους.

Στροφὴ β'.

Ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἤλυθον,
Καὶ θέαν ἀθέσφατον,
Τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων
Ὡς πλήσαιμι μείλινον ἀδονάν.
Καὶ χέρας τῷ λῷ
Δεξιὸν πλάτας ἔχων
Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης,
Πεντήκοντα ναυσὶ θοὐρείας.
Χρυσέας δ' εἰκόσιν

10 Κατ'

Κατ' ἄκρων Νηρῆδες ἔσασαν θεαὶ,
Πρύμναις σὴμ' Ἀχιλλέως σεβιζόμεν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀργείων ᾗ ταῖσδ' ἱσήρετμοι
Νᾶες ἔσασαν πέλας·
Ὧν ὁ Μηκυσέως στρατηλάτας
Παῖς ἦν, Ταλαὸς ὃν τρέφει πατήρ·
Καπανέως τε παῖς
Σθένελος· Ἀτρείδας δ' ἄγων
Ἐξήκοντα νῆας ὁ Θησέως
Παῖς ἐξῆς ἐναυλόχει, θεὰν
Παλλάδ' ἐν μωμύχοις
Ἔχων πλευστοῖσιν ἄρμασιν, θετὸν
Εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις.

Στροφὴ γ'.

Τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, πεντίας
Πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν,
Σημείοις εὐ ἐσλισμένας.
Τοῖς ᾗ Κάδμος ἦν
Χρύσεον δράκοντ' ἔχων
Ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα.
Λήϊτος δ' ὁ γηγενὴς
Ἦρχε ναΐοις στρατοῦ,
Φωκίδος δ' ἀπὸ χθονός.
Λοκρῶν ᾗ τοῖσδ' ἴσας ἄγων

Ναῦς

11 Ναῦς Οἰλέως τέκος, χλυτὰν
12 Θρονιάδ' ἐκλιποῦν πόλιν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

1 Ἐκ Μυκηνῶν δὲ τᾶς Κυκλωπίας
2 Παῖς Ἀτρέως ἔπεμπε ναυβάτᾳ
3 Ναῶν ἑκατὸν ἠθροισμένους.
4 Σωὶ δ' Ἄδραστος ἦν
5 Ταγὸς, ὡς φίλος φίλῳ,
6 Τᾶς φυγούσας μέλαθρα
7 Βαρβάρων χάριν γάμων,
8 Πρᾶξιν Ἑλλὰς ἃς λάβοι.
9 Ἐκ Πύλας δὲ Νέστορος
10 Γερηνίας χαποπέμπων
11 Πρύμνας, σῆμα ποντίαν ὁδῶν,
12 Τὸν πάρσικον Ἀλφέον.

Ἐπῳδὸς β'.

1 Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλος
2 Ναῶν ἦσαν· ὧν ἄναξ Γομφεὺς
3 Ἦρχε· τῶνδε δ' αὖ πέλας
4 Ἡλιδὸς δυνάστορες,
5 Οὓς Ἐπειὸς ὠνόμαζε πᾶς λεώς·
6 Εὔρυτος δ' ἄναστε τῶνδε.
7 Λευκήρετμον δ' ἄρη
8 Τάφιον ἦγεν, ὧν Μέγης
9 Ἄναστε, Φυλέως λοχεύματα,
10 Τᾶς

Τὰς Ἐχίδνας λιπὼν
Νήσους, ναυβάτας ἀπεστόρεις.
Αἴας δ', ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος,
Δεξιὸν κέρας
Πρὸς τὸ λαιὸν ξυίαζε·
Τῶν ἄσσον ὥρμα πλάταισιν
Ἐχέταισι συμπλέκων
Δώδεκ' εὐστροφωτάταισι
Ναυσὶν, ὡς εἶεν· ἢ ναυβάται
Εἰδόμαν λεών,
Ὦ τις εἰ σωσαιμόσθ'
Βαρβάρους βαείδας,
Νόστον ὃν ἀπύσεται.
Ἦιξα δεῖον εἰδόμαν
Ναΐων πόρθμα.
Τάδε κατ' οἴκους κλύουσι, συγκλήτῳ
Μνήμαν σώζομαν στρατεύματος.

IAMBOI.

Πρέ. Μενέλαε, παλμοῖς δεῖν', ἢ σ' ὐ παλμοῖν χερῶν.
Με. Ἄπελθε, λίσσω δεσπόταισι πιστὸς εἶ.
Πρέ. Καλὸν γέ μοι τοιῶνδος ἀξωνείδισας.
Με. Κλαίοις ἂν, εἰ πείσοις γε μὴ πρᾶξαι σε δεῖ.
Πρέ. Οὐ χρεὼν σε λῦσαι δέλτον, ἣν ἐγὼ φέρω.
Με. Οὐδέ σε φέρειν δεῖ πᾶσιν Ἕλλησιν κακά.
Πρέ. Ἄλλως ἀμιλλᾷ ταῦτ'· ἄφες ἢ πείσῃ ἐμοί.
Με. Οὐκ ἂν μεθείμην. Πρ. Οὐδ' ἔγωγ' ἀφήσομαι.

Με. Σκήπτρῳ τάχ' ἄρα σὸν καθαιμάξω κάρα.
Πρέ. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ.
Με. Μέθες· μαινὰς γὰ δοῦλος ὢν λέξεις λόγους.
Πρέ. Ὦ δέσποτ', ἀδικούμεθα· σὰς δ' ὑπεσπάσω
Ἑξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμᾶν βίᾳ,
Ἀγάμεμνον, οὐδὲν τῇ δίκῃ χρησθεὶς φίλᾳ.

Τρωϊκὸς.

Ἀγα. Ἔα· τίς δῆτ' ἐν πύλαισι θόρυβος, ἢ λόγων ἀκοσμία;
Πρέ. Οὐ μὸς, οὐκ ὁ τῦδε μῦθος, κρείσσων λέγειν.
Ἀγα. Σὺ γὰ τί τῶνδ' ἐς ἔριν ἀφῖξαι, Μενέλεως, βίᾳ τ' ἄγεις;
Με. Βλέψον εἰς ἡμᾶς, ἵν' ἐρχὰς τῶν λόγων παύσας λάβω.
Ἀγα. Μῶν πρέσσας οὐκ ἀναχαλύψω βλέφαρον, Ἀτρέως γεγὼς;
Με. Τιὼδ' ὁρᾷς δέλτον, καινίσιν γραμμάτων ἐστηρέτιν;
Ἀγα. Εἰσορῶ· κἀ φροῦτα ταύτῃ σῶν ἀπάλλαξον χερῶν.
Με. Οὐ, πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖς ἅπασι ταὐγγεγραμμένα.
Ἀγα. Ἦ γὰ οἶσθ' ἃ μή σε καιρὸς εἰδέναι, σήμαντρ' ἀνεὶς;
Με. Ὡσέ σ' ἀλγυνῶ γ', ἀνοίξας ἃ σὺ κἀκ εἰργάσω λάθρα.
Ἀγα. Πῶ δὲ κἄλαβές νιν; ὦ θεοὶ, σῆς ἀναισχύντου φρενός.
Με. Προσδοκῶν σὸν παῖδ' ἀπ' Ἄργους εἰ στρατεύμ' ἀφίξεται.
Ἀγα. Τί δέ σε τἀμὰ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντου τόδε;
Με. Ὅτι τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε· σὸς γὰ δοῦλος οὐκ ἔφυν.
Ἀγα. Οὐχὶ δεινά; τ' ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;
Με. Πλάγια γὰ φρονεῖς· τὰ μὲ νεῦ, τὰ γὰ πάλαι, τὰ δ' αὐτίκα.
Ἀγα. Ἐκκεκόμψευσαι· σοφὸν γλῶσσαν ἢ φθόνον σοφή.
Με. Νῦς γὰ γ' ὁ βέβαιος ἄδικον κτῆμα, κοὐ σαφὲς φίλοις.
Βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, κἢ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο

Ἀποτρέπου

Ἀποτρέπου τἀληθές· οὗτοι καταινῶ λίαν σ' ἐγώ.
Οἶδ', ὅτ' ἐπαύδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις στρὸς Ἴλιον,
Τῷ δοκεῖν μὲ μὴ χρῄζων, τῷ δ' βούλεσθαι θέλων,
Ὡς ταπεινὸς ἦς, ἀπαίσιος δεξιᾶς στρόσθ' ἀγγελούων,
Καὶ θύρας ἔχων ἀκλείστους τῷ θέλοντι δημοσίων, 340
Καὶ διδὺς στρόσωπον ἐξῆς πᾶσι, κεἰ μή τις θέλοις
Τοῖς τρόποις ζητῶν στρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐν μέσῳ;
Κἄτ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχάς, μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους,
Τοῖς φίλοισιν οὐκ ἔτ' ἦσθα τοῖς πρὶν, ὡς πρόσθεν, φίλος,
Δυστρόπους, ἔσω τε κλειθρῶν σπανίους; ἄνδρα δ' ἐκ χρεὼν
Τὸν ἀγαθὸν, πράσσοντα μεγάλα, δοῦ τρόπους μεθιστάναι.
Ἀλλὰ κῆ βέβαιον ἦ τότε μάλιστα τοῖς φίλοις,
Ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιστα δυνατὸς ᾖς εὐτυχῶν.
Ταῦτά μέν σε στρὸς τότ' ἐπῆλθον, ἵνα σε στρὸς τὸ νῦν εὕρω χαλκόν. 345
Ὡς δ' ἐς Αὐλιν ἦλθες αὖθις, χ' ὡ πανελλήνων στρατὸς,
Οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξεπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ τ' θεῶν,
Οὐρίας πομπῆς ἀπαίζων. Δαναΐδαις δ' ἀφίεναι
Ναῦς διήγγελον, μάτην ᾗ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι.
Ὡς δ' ἀθρόον εἶχες ἅμιλλα, σύγχυσίν τε, μὴ νεῶν
Χιλίων ἄρχων, Πειραιᾶ τε πεδίον ἐμπλήσας δορός. 350
Κἀμὲ παρεκάλεις, τί δράσω; τίνα δὲ πόρον εὕρω πόθεν;
Ὥστε μὴ στρέντα σ' ἀρχὰς ἀποτλέσαι καλὸν κλέος.
Κἄτ', ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεροῖς εἶπε σοὶ θῦσαι χόρευ
Ἀρτέμιδι, ἐκ πλοῦν ἔσεσθ' Δαναΐδαις, ἀδεὶς φρένας,
Ἄσμενος θύσειν ὑπέσης παῖδα· κῆ πέμπεις ἐκών, 355
Οὐ βίᾳ, μὴ τοῦτο λέξῃς, σῇ δάμαρτι, παῖδα σὴν
Δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλῆ πρόφασιν ὡς γαμουμένου.

Κἄθ'

Καὖθ' ὑποστρέψας λέληψαι, μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς,
Ὡς φονεὺς ἱκέτη θυγατρὸς σῆς ἔσῃ μάλιστά γε.
Οὔτοι σαυτὸς ἦσθ' αἰνῆς, ὃς τάδ' ἤκουσεν σέθεν.
Μυρίοι δέ σ' ἀπόλλυσ' αὐτὸ τοῦτο τὰ πράγματα,
Ἐκπονοῦντ' ἔχοντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησε κακῶς,
Τὰ μὲν ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δ' ἐνδίκως,
Ἀθύναις γεγῶτες αὐτοὶ βαρφυλάξασθ' πόλιν.
Ἑλλάδος μάλις' ἔγωγε τ' παλαιπόρου σέθεν,
Ἥ, θέλουσα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρους, τὸν Φόδδένας,
Καθαγελῶντας ἐξαπίνης ἔβαλε, κ' τ' σὴν κόρην.
Μηδὲν ἂν χρείας ἔχοιμι τοιούτου θέσμιον χθονός,
Μήδ' ὅπλων ἄρχοντα· νῶν χρὴ τ' στρατηλάτου ἔχειν
Πόλεος· ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξυνέσιν ἢν ἔχων τύχῃ.
Χο. Δεινὸν, καταγήραια γύναικ' λόγους,
Μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν.
Ἀγα. Βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ, βραχέα, μὴ λίαν ἀν ὦ
Βλέφαρον τοῖς παισὶν ἀγαγών· ἀλλὰ σωφρονέστερος,
Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'· ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' ὁ φίλος.
Εἰπέ μοι, τί δεινὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων;
Τίς ἀδικεῖ σε; τί κέχρησαι; λέκτ' ἐρᾷς γε χρηστὰ λαβεῖν;
Οὐκ ἔχομ' ἄν σοι πλαχεῖν· ὧν γὰρ ἐκτήσω, κακῶς
Ἦρχες· εἶτ' ἐγὼ δίκαιον δώσω κακῶν, ὁ μὴ σφαλείς;
Ἢ δάκνει σε τὸ φιλόψυχον τεκμών; ἀλλ' ἐν ἀγκάλαις
Εὐπρεπῆ γυναῖκα χρῄζεις, τὸ λελογισμένον παρεὶς
Καὶ τὸ καλὸν, ἔχειν; πονηρὸν φωτὸς ἡδονὰ κακαί.
Εἰ δ' ἐγὼ, γυνὰς παρόντα σὸν εὖ, μετετέθην εὐβουλίᾳ,
Μαίνομαι; σὺ μᾶλλον, ὅστις, ἀπολέσας κακὸν λέχος,

Ἀναλαβεῖν

Ἀναλαβεῖν θέλεις, θεοῦ σοι τ' τύχην διδόντος εὖ.
Ὤμοσε τ' Τυνδάρειον ὅρκον ⓐ κακόφρονες
Φιλόγαμοι μνησῆρες· ἡ δέ γ' Ἑλπὶς, οἴμοι μοι, θεὸς,
Καξέπεμψεν αὐτὸ μᾶλλον, ἢ σὺ, κἠ τὸ σὸν σθένος·
Οὓς λαβὼν στράτευέ γ'· οἴμοι δ' εἴσῃ μωρίαν φρενῶν·
Οὐ γὰρ ἀσπούετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχθ' σωτέραν
Τὰς κακῶς παγένδας ὅρκους, κἠ κατλωαΐκασμένους.
Τἀμὰ δ' ὐκ ἀποκτενῶ 'γὼ τέκνα· καὶ τὸ σὸν μὲ εὖ
Πέρα δίκης ἔσαν, κακίσης εὐνίδος πιμορία.
Ἐμὲ γὰ σωτήξουσι νύκτες ἡμέραν τε δακρύοις,
Ἄνομα δρῶντα καὐ δίκαια παῖδας, οὓς ἐγεναμέλευ.
Ταῦτά σοι βραχέα λέλεκ', ⓒ σιφῆ, κἠ ῥᾴδια.
Εἰ γὰ μὴ βούλ' φρονεῖν εὖ, τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Οἵ δ' αὖ ἀμφίφοροι τ' πάρ@· λελεῖμμένων
Μύθων· καλῶς δ' ἔχουσι φείδεσθαι τέκνων.
Με. Αἰ, αἰ· φίλους ἄρ' ὐχὶ κεκτήμεθα πάλαι.
Ἀγα. Εἰ σὺ φίλους γε μὴ θέλεις ἀπολλύναι.
Με. Δείξεις γὰ πῶ μοι πατρὸς ὐκ τοῦδ' γεγώς;
Ἀγα. Σωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' ὐ σωφρονεῖν.
Με. Ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους.
Ἀγα. Εὖ δρῶν σῴζεσθαί μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ.
Με. Οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι τάδε ποιεῖν σὺν Ἕλλησι;
Ἀγα. Ἕλλησ γὰ σωὶ σοὶ κ' θεὸν νοσεῖ τινα.
Με. Σκήπτρῳ νεῶ εὐχεῖς, σὸν κασίγνητον ἀπολοῦσ.
Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας εἶμι μηχανάς τινας,

Φίλοις τ' ἐπ' ἄλλως. Αγ. Ὦ Παναλλήνων ἄναξ
Ἀγάμεμνον, ἦκω παῖδά σοι τὴν σὴν ἄγων,
Ἣν Ἰφιγενείᾳ ὠνόμασας πότ' ἐν δόμοις.
Μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ, σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας,
Καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθεὶς ἰδὼν,
Χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημον ὤν.
Ἀλλ', ὡς μακρὰν ἔτεινον, Εὔρυτον πάρα
Κρήνῃσιν ἀναψύχουσι θηλύποιν βάσιν,
Αὐταί τε πῶλοί γ'· εἰς ὃ λειμώνων χλόην
Καθεῖμεν αὐτάς, ὡς βορᾶς γλυκύτατο.
Ἐγὼ δ' ὑπέρθρομος σῆς θυγατρὸς χάριν
Ἦκω· πέπυσμαι γὰρ στρατὸν παχεῖαν δὴ
Διῆξε φίλην παῖδα σὴν ἀφιγμένην.
Πᾶς δ' εἰς θέαν ὅμιλος ἔρχεται δρόμῳ,
Σὴν παῖδ' ὅπως ἴδωσιν· οἱ δ' εὐδαίμονες,
Ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.
Λέγουσι δ', ἀμφίμικός τις, ἢ τί πράσσεται;
Ἢ, πόθον ἔχων θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,
Ἐκόμισε παῖδα; τῶνδ' ἂν ἤκουσας τάδε·
Ἀρτέμιδι συντελίζουσι τὴν νεανίδα
Αὐλίδος ἀκτὰς ἐν· τίς νιν ἄξεται ποτε;
Ἀλλ' εἶα· τἀπὶ τοῖσδ', ἐξάρχου χοροῖς.
Στεφανώσασθε κρᾶτα· νῦν σὺ, Μενέλεως θύραξ,
Ὑμήναιον εὐτρέπιζε· καὶ χερὶ σείσας
Λωτὸν βοάσω, καὶ ποδῶν ἴστω κτύπος·
Φῶς γὰρ τόδ' ἥκει μακάριον τῇ πρεσβύτῃ.
Αγα. Ἐπίνεσ'· ἀλλὰ σεῖχε δωμάτων ἔσω.

Τὰ

Τὰ δ' ἄλλ', ἰάσεις τ' τύχης, ἔσαι καλῶς.
Οἴμοι τί φῶ δύσπνος; ἄρξομαι σέθεν.
Εἰς οἵ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν.
Ὑπῆλθε δαίμων, ὥστε τ' σοφισμάτων
Πολλῷ γενέαζ τῶν ἐμῷ σοφώτερος.
Ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχ' τι χρήσιμον.
Καὶ γὰ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχ',
Ἀνολβά τ' εἰπεῖν· τῷ γ' γενναίῳ φύσιν
Ἄπαντα ταῦτα· σοφστάτην γε δ' βίᾳ
Τὸν δῆμον ἔχομεν, τ' τ' ὄχλῳ δουλεύομεν.
Ἐγὼ γὰ ἐκβαλεῖν μ' αἰδῶμαι δάκρυ,
Τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖθις αἰδῶμαι πάλιν,
Εἰς τὰς μεγίστας συμφορὰς ἀφιγμένος.
Εἶεν, τί φήσω σοὺς δάμαρτα τ' ἐμούς;
Πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;
Καὶ γάρ μ' ἀπώλεσ' ὅτι κακοῖς, ἃ μοι πάρες,
Ἐλθοῦσ' ἄκλητος· εἰσόταν δ' ἄμ' ἔσπετο
Θυγατρὶ νυμφεύσασα, τὰ φίλτατα
Δώσουσ', ἵν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσ' κακούς.
Τλεύδ' αὖ τάλαιναν παρθένον (τί παρθένον;
Ἄιδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφίδια τάχα)
Ὡς ὤκτισ' αἵμαγ γάρ νιν ἱκετεύουσα τάδε·
Ὦ πάτερ, κτενεῖς με; τοιάδε γάμους.
Γήμειας αὐτὸς, χ' ὥστις ἔστι σοι φίλος.
Παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοᾷ τάδε
Οὐ σιγητὰ σιγητῶς· ἔτι γὰ δεῖ νήπιος.
Αἰαῖ, αἰαῖ· Ἑλένης ὤς μ' ἀπώλεσεν γάμοι

Γήμας

Γήμας ὁ Πειάμυ Πάρις, ὅς μ' ἔργασαι τάδε.
Χο. Κἀγὼ κατώκτειρ', ὡς γυναῖκα δὴ ξένου
Ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς καλασένειν.
Με. Ἀδελφὲ, δός μοι δεξιᾶς τ' σῆς θιγεῖν.
Ἀγα. Δίδωμι· σὸν γὰρ τὸ κράτος, ἄθλιος δ' ἐγώ.
Με. Πέλοπα κατόμνυμ', ὃς πατὴρ τὰμοῦ πατρὸς
Τῶν σῶν τ' ἐκλήθη, τ' τεκόντα τ' Ἀτρέα,
Ἧ μὲν ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας σαφῶς,
Καὶ μὴ πίτνδες μενδὲν, ἀλλ' ὅσον φρενῶ.
Ἐγὼ σ' ἀπ' ὄντων ἐκβαλοῦντ' ἰδὼν δάκρυ
Ὠίκτειρα, κἀυτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν,
Καὶ τῶν παλαιῶν ἐξαφίσαμαι λόγων,
Οὐκ εἰς σὲ δεινός· εἶμι δ' ὅπερ εἶ σὺ νεῦ·
Καί σοι παραινῶ μήτ' ἀποκτείνειν τέκνον,
Μήτ' ἀντελέαζ τὰμόν· ἀ γὰρ ἔνδικον,
Σὲ μ' ἐκσενάζειν, τἀμὰ δ' ἠδέως ἔχειν,
Θνήσκειν τε σοῦ σὲς, τὰς δ' ἐμὰς ὁρᾶν φάος.
Τί βάλλομαι γάρ; ἀ γάμους ἐξαιρέτους
Ἄλλως λάβοιμ' ἄν, εἰ γάμων ἐμέλομαι;
Ἀλλ', ἀπολέσας ἀδελφὸν, ὃν μ' ἦκις' ἐχεῖν,
Ἑλένην ἕλωμαι, τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ;
Ἄφρων, νέος τ' ἦν πρίν· τὰ δ' ἐκ τοῦδε
Σκοπῶν, ἐσεῖδον οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.
Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τ' ταλαιπώρου κόρης
Εἰσῆλθε, συγχύσαν ἐννοουμένῳ,
Ἢ τῶν ἐμῶν ἔκαλε θυέας γάμων
Μέλλοι· τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέλα;

Ἴτω

Ἴτω στρατεία πρὸς τὰ Τροίας ἀπὸ Αὐλίδος.
Σὺ δ' ἔμμα παῦσαι δακρύοις τέγξων τὸ σὸν,
Ἀδελφὲ, κἀμὲ προδακαλῶν εἰς δάκρυα.
Εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεσί σοι,
Μή μοι μετέστω· σοὶ νέμω τιμὴν μέρος.
Ἀλλ' εἰς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων·
Εἰκὸς πέπονθα· τἀμόθεν πεφυκέναι
Στέργων, μετέπεσον· ἀνδρὸς ὁ κακὸς τρόπος
Τοιόσδε, χρῆν δὲ τοῖσι βελτίοσι ἀεί.
Χο. Γενναῖ' ἔλεξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
Πρέπουσα· προγόνους δ' καταισχύνεις σέθεν.
Ἀγα. Αἰνῶ σε, Μενέλαος, ὅτι προδὰ γνώμην ἐμὴν
Ὑπέθηκες ὀρθῶς σὺν λόγοις, σὲ τ' ἀξίως.
Με. Ταραχὴ γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται,
Πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀπέπτυσα
Τοιάνδε συζυγείσαν ἀλλήλων πικράν.
Ἀγα. Ἀλλ' ἤκομεν δὴ εἰς ἀναγκαίας τύχας,
Θυστὸς αἱματηρὸν ἐκπεφᾶχθαι φόνον.
Με. Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τοῦτό γε σοὶ κλαίειν;
Ἀγα. Ἅπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος.
Με. Οὐκ, εἴ γιν εἰς Ἄργος γ' ἀποστελεῖς πάλιν.
Ἀγα. Λάθοιμι τοῦτ' ἄν· ἀλλ' ἐκεῖν' ὃ λήσομαι.
Με. Τὸ ποῖον; οὔτοι χρὴ λίαν ταρβεῖν ὄχλον.
Ἀγα. Κάλχας ἐξῆ μαντεύματ' Ἀργείων στρατῷ.
Με. Οὐκ, ἦν θάνῃ γε πρόσθε· τοῦτο δ' εὐμαρές.
Ἀγα. Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.
Με. Κοὐδέν γ'· ἄχρηστον, οὐδὲ χρήσιμον παρόν.

Ἀγα. Ἐκεῖνο δ' ἀ δέδοικας, ὅτι μ' εἰσέρχεται;
Με. Ὃν μὴ σὺ φεύζεις, πῶς ὑπολάβωμεν λόγον;
Ἀγα. Τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' οἶδεν τάδε.
Με. Οὐκ ἔς', Ὀδυσεῦς ὤ, π σὲ κἀμὲ πημανῇ.
Ἀγα. Ποικίλῳ ἀεὶ πέφυκε, δεῖ γ' ὄχλε μέτα.
Με. Φιλοτιμίᾳ μὲ εἰσέρχεται, δεινῷ κακῷ.
Ἀγα. Οὐκοῦν δοκεῖν, σὺν' ὢν Ἀργείοις μέσοις,
Λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο,
Κἄμ' ὡς ὑπέσχη θῦμα, κἄπα ψυδόμαν,
Ἀρτέμιδι θύσειν· ὃς, ξυναρπάσας στρατὸν,
Σὲ κἄμ' ἀποκτείναντας Ἀργείους, κόρᾳ
Σφάξαι κελεύσι· κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω,
Ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις,
Ξυναρπάσουσι Ἑ καθαιμάξουσι χθόν.
Τοιαῦτα τἀμὰ πάσχετ'· ὦ τάλας ἐγὼ,
Ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.
Ἔν μοι φυλάξον, Μενέλεως, σὺ στρατὸν
Ἐλθών, ὅπως ἓν μὴ Κλυταιμνήστρα τάδε
Μάθῃ, πρὶν ἄδῃ παῖδ' ἐμὴν πρὸς δῶ λαβών,
Ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πέσωσιν κακῶς.
(Ὑμεῖς τε σιγᾶν, ὦ ξέναι, φυλάσσετε.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ,
2 Μετά τε σωφροσύνας μετέσχον

3 Λέκτρων

Λέκτρων Ἀφροδίτας,
Γαλανείᾳ χρησάμβροι.
Μαινόμεν' οἴστρων, ὅτι δὴ
Δίδυμ' ἔρως ὁ χρυσοκόμας
Τόξ' ἐντείνεται χαείτων·
Τὸ μὲ ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ,
Τὸ δ' ὅπη συγχύσῃ βιοτᾶς.
Ἀπενέπω νιν ἀμετέρων,
Κύπρι καλλίστα, φαλάμων.
Εἴη δέ μοι μετεία μὲν
Χάρις, πόθοι δ' ὅσοι·
Καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας,
Πολλάν τ' ἀποθείμαν.

Ἀντιστροφή.

Διάφορα ἃ φύσεις βροτῶν,
Διάτροποι ἃ τρόποις· ὁ δ' ἀρθὸς,
Ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί.
Τροφαί τ' αἱ παιδευόμβραι,
Μέγα φέρουσ' εἰς ἀρετάν.
Τό τε γὰ αἰδεῖας σοφία,
Τάν τ' ἀλλαλάσσους ἔχει
Χάριν, ὑπὸ γνώμας ἐσορᾶν,
Τὸ δέον ἔνθα δόξαν φέρει,
Κλέος ἀγήραντον βιοτάν.
Μέγα τι σθενέων ἀρετάν,
Γυναιξὶ μὴ κὰ Κύπριν

Κυπρίαν.

Κυπλάν· ἐν ἀνδράσι δ' αὖ
Κόσμος ἔνδον ὁ μυελοπλήθὴς
Μείζω πόλιν αὔξῃ.

Ἐπῳδός.

Ἔμολες, ὦ Παέων, ἥ τε σύγε
Βακόλῳ λέγεναῖς ἐτερόφρης
Ἰδαίαις ὧδε μόχοις,
Βάρβαρα συρίζων Φρυγίων
Αὐλῶν, Ὀλύμπου καλάμοις
Μιμήματα πλέκων.
Εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες,
Ὅτε σε χρίσις ἔμβαε θεᾶν,
Ἃ σ' Ἑλλάδα πέμπει,
Ἐλεφαντοδέτων παρεδρεύει
Δόμων, ὃς τὰς Ἑλένας
Ἐν ἀντωπαῖς βλεφάροισιν
Ἔρωτα δέδωκας·
Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπλάσθης.
Ὅθεν ἔρις ἔρις Ἑλλάδα σὺν δορὶ
Ναυσί τ' ἄγει,
Ἐς Τροίας πέργαμα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἰὼ, ἰώ·
Μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι.
Τιὼ δ' βασιλέως

Ἴδετ'

Ἴδετ' Ἰφιγένειαν, ἄναστον ἐμὴν,
Τλιὼ Τυνδαρέῳ τε Κλυταιμνήστρᾳ,
Ὡς ἐκ μεγάλων ἐλαχήκα-
σ', ὅπῃ τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας.
Θεοί γ' ᾧ κρέσσους οἴτ' ὀλβοφόρῳ
Τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι τ' θνατῶν.
Στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα,
Τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχον
Ἄπο, μὴ σφαλερῶς ὅπῃ τ' ποδὶ,
Ἀγανῶς ὦ χεροῖν, μαλακῇ γνώμῃ
Μὴ ταρβήσῃ νεωστί μοι μολὼν
Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμέμνονος,
Μὴ ὦ θόρυβον, μήδ' ἔκπληξιν
Ταῖς Ἀργείαις,
Ξέναι, ξείναις παρέχωμεν.

I A M B O I.

Κλυ. Ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα,
Τὸ σόν τε χρηστὸν, κ᾽ λόγων εὐφημίαν.
Ἐλπίδα δ' ἔχω τιν', ὡς ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις
Πάρειμι νυμφαγωγός· ἀλλ' ὀχημάτων
Ἔξω πορεύσθ' ἃς φέρω φερνὰς κόρῃ,
Καὶ πέμπετ' εἰς μέλαθρον εὐλαβούμενοι.
Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, λεῖπε πωλικὰς ὄχους,
Ἄβρᾳ πεῖσα κῶλον ἁβρένες θ' ἅμα.
Ὑμεῖς ὦ νεηνίδεσσιν αἰχμάλωτις ἔπι
Δέξασθε, κ᾽ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων,

Καί μοι χερός τις ὑνδόπω σπεύγματος,
Θάκους ἀπλώης ὡς ὃν ὑκλείπω χαλκῶς.
Αἰ δ' ἐς τὸ πρόσθεν ἕπτε πωλικῶν ζυγῶν
Φοβερὸν γὸ ἀπαερόμενον ὄμμα πωλικόν.
Καὶ παῖδα τόνδε, Ἀγαμέμνονος γόνον,
Λάζυσθ' Ὀρέστην ἔτι γὸ ὄβριν ἵππος.
Τέκνον, καθεύδεις, πωλικῷ θαρσεῖς ὄχῳ;
Ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς.
Ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος, αὐτὸς ἐσθλὸς ὤν,
Λήψῃ, τὸ Νηρῆδος, ἰσόθεον γένος.
Ἔξῃς χάθησο δεῦρό μοι ποδὸς, τέκνον,
Πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια, μαχαιρίδιόν τε μοι
Ξέναισι ταῖσδε πλησία σεαυτῆσι δός,
Καὶ δεῦρο δὴ πατέρα πρόσειπε σὸν φίλον.
Ἰφι. Ὦ μῆτερ, ὑποδραμοῦσά γ', ὀργισθῇς ἴσως μή,
Πρὸς στέρνα πατρὸς στέρνα τἀμὰ προσβαλῶ;
Κλυ. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον; Ἀγαμέμνων ἄναξ,
Ἥκομεν, ἐφετμαῖς σὰς ἀπισθοῦσαι σέθεν.
Ἰφι. Ἐγὼ ἂν βάλοιμι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ,
Ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν λιπὰ χρόνῳ·
Ποθῶ γὸ ὄμμα δὴ σόν· ὀργισθῇς ἴσως μή.
Ἀγα. Ἀλλ', ὦ τέκνον, χρῶ, φιλοπάτωρ δ' αἰεί ποτ' εἶ
Μάλιστα παίδων τῶνδ', ὅσους ἐγὼ τέκον.
Ἰφι. Ὦ πάτερ, ἐστεῖδον σ' οὐ μιμνήσκουσα πολλῷ χρόνῳ.
Ἀγα. Καὶ γὸ πατήρ σε· τόδ' ἴσον ὑστέρᾳ ἀμφοῖν λέγεις.
Ἰφι. Χαῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρός σ' ἐπόησας, πάτερ.
Ἀγα. Οὔκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο, καὶ μὴ φῶ, τέκνον.

Ἰφι.

Ἰφι. Ἔα·
Ὡς ὀ βλέπεις μ' εὐκηλον, ἄσμβμός μ' ἰδών.
Ἀγα. Πόλλ' ἀνδρὶ βασιλῇ κ᾽ στρατηλάτῃ μέλῃ.
Ἰφι. Παρ' ἐμοὶ γενοῦ νεῦ, κ᾽ μὴ 'πὶ Φρυγίδας πέπου.
Ἀγα. Ἀλλ' εἰμὶ σοὶ νῦν ἅπας, κἀκ ἄλλοθι.
Ἰφι. Μέθες νῦν ὀφρῦν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
Ἀγα. Ἰδὺ γέγηθ', ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν, τέκνον.
Ἰφι. Κἄπειθ' ἅλείσεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
Ἀγα. Μακρὰ γὸ ἡμῖν ἡ 'πὶσ' ἀπουσία.
Ἰφι. Οὐκ οἶδ', ὅ, τι φῄς· οὐκ οἶδα, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ.
Ἀγα. Σιωπὰ λέγουσα, μᾶλλον εἰς οἶκτον μ' ἄγεις.
Ἰφι. Ἀσιώπητα μέν γ' ἐρῶμεν, εἰ σέ γ' ὠφελῶ.
Ἀγα. Παπαῖ· τὸ σιγᾶν ὀ θέλων σὲ δ' ἦκεσα.
Ἰφι. Μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ὃπὶ τέκνοις σέθεν.
Ἀγα. Θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων ἀλγῶ μομαι.
Ἰφι. Ὄλοιντο λόγχαι, κ᾽ τὰ Μενέλεω κακά.
Ἀγα. Ἄλλως ὀλῇ πρόθεν, ἃ με διολέσειτ' ἔχθ.
Ἰφι. Ὡς πολὺν ἀπῶδα χρόνον ὀν Αὐλίδος μοχθῶς.
Ἀγα. Καὶ νῦν γ' μ' ἴσχε δή π μὴ στέλλειν στρατόν.
Ἰφι. Πῇ σοῦ Φρύγας λέγουσιν ὠκῆδε, πάτερ;
Ἀγα. Οὔ μή ποτ' οἰκεῖν ὤφελ' ὁ Πριάμε Πάρις.
Ἰφι. Μακρὰν γ' ἀπαίρεις, ὦ πάτερ, λιποὺν ἐμέ;
Ἀγα. Εἰς ταυτὸν, ὦ θύγατερ, σύ θ' ἥκεις σῷ πατρί.
Ἰφι. Φεῦ·
Εἰθ' ἦν καλόν μοι σοί τ' ἄδειν σύμπλοιον ἐμέ.
Ἀγα. Αἰτεῖς τί; καί σοι πλεῖς, ἵνα μνήσῃ πατρός.
Ἰφι. Σὺν μητρὶ πλεύσασ', ἢ μόνη, πορεύσομαι;

Ἀγαι.

Ἀγα. Μόνη μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς ⸋ μητέρος.
Ἰφι. Ἦπου μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
Ἀγα. Ἔα γέ τ'· ὃ χρή τοι τάδ' εἰδέναι κόρας. 675
Ἰφι. Σπεῦδ' ὡς φεύγων μοι, θέμιν δ' εὖ τάκῃ, πάτερ.
Ἀγα. Θῦσαί με θυσίαν ὡς τάχιστα δεῖ τιν' ἐνθάδε.
Ἰφι. Ἀλλὰ ξὺν ἱερεῖς χρὴ τὸ γ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.
Ἀγα. Εἶσιν σύ· χερνίβων γὰ ἐσήξῃ πέλας.
Ἰφι. Στήσομεν ἆρ' ἀμφὶ βωμόν, ὦ πάτερ, χορούς; 680
Ἀγα. Ζηλῶ σε μᾶλλον, ἤ με, δ' μηδὲν φρονεῖν.
Χώρᾳ ᾗ μελάθρων ἐντὸς, ὀφθῆναι χοραῖς,
Πικρὸν φίλημα δοῦσα, δεξιάν τ' ἐμοὶ,
Μέλλουσα δακρὺν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον.
Ὦ τέρνα, ⸋ πρηῖδες, ὦ ξανθαὶ κόμαι, 685
Ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις,
Ἑλένη τε· παύω σοῦ λόγους· ταχεῖα γὰρ
Νοτὶς διώκει μ' ὀμμάτων, ψαύσαντά σε.
Ἴθ' εἰς μέλαθρα· σὲ ᾗ πρατῦμαι τάδε,
Λήδας γενέθλαν, εἰ κατοικτίσθην ἄγαν, 690
Μέλλων Ἀχιλλεῖ δυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμὴν.
Ἀποσολαὶ γὰρ μαχάιραι ᾗ, ἀλλ' ὅμως
Δάκνουσι τὰς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
Παῖδας φιλίαις πολλὰ μοχθήσας πατήρ.
Κλυ. Οὐχ ὧδ' ἀσυνέτος εἰμὶ· πείσεαι δέ με 695
Καὐτὴ δίκῃ τάδ', ὥστε μή σε νουθετεῖν,
Ὅσων ξὺν ὑμναίοισιν ἐξάγω κόρην.
Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ πᾷ χρόνῳ συνοικάνει.
Τοὔνομα ᾗ σοῦ, παῖδ' οἶδ' ὅτῳ κατήνεσας,

Γένος

Γένυς ὦ ποίας, χ' ὁπόθεν, μαθεῖν θέλω.
Ἀγα. Αἴγινα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός.
Κλυ. Τούτων δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν ἔζευξέ τις;
Ἀγα. Ζεύς· Αἰακὸν δ' ἔφυσεν, Οἰνώνης σεβέμιον.
Κλυ. Τῷ δ' Αἰακοῦ παῖς τίς κατέσχε δώματα;
Ἀγα. Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην.
Κλυ. Θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών;
Ἀγα. Ζεὺς ἠγγύησε, κ' ἐδίδου· ὁ κύριος.
Κλυ. Γαμεῖ ὦ τοῦτον; ἢ κατ' οἶδμα πόντιον;
Ἀγα. Χείρων ἵν' οἰκεῖ σεμνὰ Πηλίου βάθρα.
Κλυ. Οὗ φασὶ Κενταύρειον οἰκεῖας γένος;
Ἀγα. Ἐνταῦθ' ἔδαισαν Πηλέως γάμους θεοί.
Κλυ. Θέτις σ' ἔθρεψεν, ἢ πατὴρ, Ἀχιλλέα;
Ἀγα. Χείρων, ἵν' ἦν μὴ μάθῃ χαλκῶν βοτῶν.
Κλυ. Φεῦ·
Σοφός γ' ὁ θρέψας, κ' οὐ διδοὺς σοφώτερον.
Ἀγα. Τοιόσδε παιδὸς σῆς ἀνὴρ ἔσαι πόσις.
Κλυ. Οὐ μεμπτός· οἰκεῖ δ' ἄρα ποῖον Ἑλλάδος;
Ἀγα. Ἀπιδανὸν ἀμφὶ ποταμὸν ἐν Φθίας ὅροις.
Κλυ. Ἐκεῖσ' ἀπάξεις σὴν ἐμήν τε θυγατέρα;
Ἀγα. Κείνῳ μελήσει ταῦτα, τῷ κεκτημένῳ.
Κλυ. Ἀλλ' εὐτυχοῖτε· τὸν δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμεῖς;
Ἀγα. Ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος.
Κλυ. Πρὸ τέλεια δ' ἦσθ' παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ;
Ἀγα. Μέλλω· πι ταύτῃ κ' καθέσαμεν τύχῃ.
Κλυ. Κἄπειτα δαίσεις τοὺς γάμους ἐσύστεγα;
Ἀγα. Θύσας γε θύμαθ', ἅπερ μ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς.

Κλυ. Ἡμεῖς ᾗ θείνῳ ποῦ γυναιξὶ θήσομεν;
Ἀγα. Ἐνθάδε πρὸ εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις.
Κλυ. Καλῶς σὺ, ἀναγκαίως τε, συνέτεκνον δ' ὅμως.
Ἀγα. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσον, ὦ γύναι, πιθοῦ δέ μοι.
Κλυ. Τί χρῆμα; πειθεσ γὰρ εἰδισμαι σέθεν.
Ἀγα. Ἡμεῖς μὲ ἐνθάδ', ὅπερ ἔσ' ὁ νυμφίος —
Κλυ. Μητρός τι χωρὶς δράσετ', ἢν με δρᾶν χρεών;
Ἀγα. Ἐκδώσομεν σοὶ παῖδα Δαναϊδῶν μέτα.
Κλυ. Ἡμᾶς ᾗ ποῦ χρὴ τλημονοῦντα τυγχάνειν;
Ἀγα. Χώρᾳ πρὸς Ἄργος, πρόξενός τε τυγχάνω.
Κλυ. Λιποῦσα παῖδα; τίς σ' ἀναχήσει φλόγα;
Ἀγα. Ἐγὼ πρέξω φῶς, ὁ νυμφίοις πρέπει.
Κλυ. Οὐχ ὁ νόμος ὅτος, ἣ σὺ ᾗ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.
Ἀγα. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσ σοφὸν.
Κλυ. Καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα.
Ἀγα. Καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἰ χόρους.
Κλυ. Ὀχυρωτῖσι πρόξενοῦσιν φρουρεῖν καλῶς.
Ἀγα. Πιθοῦ. Κλυ. Μὰ τὼ ἄναστον Ἀργείαν θεάν·
Ἐλθὼν ᾗ, τάξω σῴζουσ, τὰν δόμοις σὺ ἐγὼ,
Ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις.
Ἀγα. Οἴμοι· μάτην ἦξ', ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην,
Ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.
Σοφίζομαι ᾗ, καὶ τοῖσι φιλτάτοις
Τέχνας πορίζω, παντὶ χῇ νικώμενος.
Ὅμως ᾗ σὺ Κάλχαντι τῷ θυπόλῳ
Τὸ τ' θεῦ φίλον γ', ἐμοὶ σὺ οὐκ εὐτυχές,

Ἐξισορήσων

Ἐξισωθῆναι εἶμι, μόχθον Ἑλλάδος.
Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τ' σοφὸν τρέφειν
Γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ἦξει δὴ Σιμόεντα καὶ
2 Δίναις ἀργυρεοειδεῖς,
3 Ἄγυιας Ἑλλάνων στρατιᾶς,
4 Ἀνά τε ναυσὶν, κἠ σὺν ὅπλοις,
5 Ἴλιον εἰς τὸ Τρῳάς
6 Φοιβήϊον δάπεδον·
7 Τὰν Κασσάνδραν ἵν' ἀκόλω
8 Ῥίπλαν ξανθὰς πλοκάμους,
9 Χλωρηχόμῳ στεφάνῳ δάφνας
10 Κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοὺ
11 Μαντόσυνοι πυθόσω' ἀνάγκαι.

Ἀντιστροφή.

1 Σπάσον) δ' ὅπλ' ἀμφὶ πλεύραις
2 Τρῳάς ἀμφί τε τείχη
3 Τρῶες, ὅταν χάλκασσις Ἄρης
4 Πόντιος εὐπρῴροισι πλάταις
5 Εἰρεσίᾳ πελάζῃ
6 Σιμοεντίοις ὀχετοῖς,

7 Τὰν

Τὰν τ' ἐν αἰθέρι δισσῶν
Διοσκόρων Ἑλέναν
Ἐκ Πελάμα κομίσαι θέλων
Εἰς γᾶν Ἑλλάδα, δορικτύπους
Ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν.

Ἐπῳδός.

Πέργαμον ἦ, Φρυγῶν πόλιν,
Λαΐνας ὡρὶ πύργους
Κυκλώσας Ἀρὴ φοινίῳ,
Λαμπτόμους κεφαλὰς
Σπάσας πόλισμα Τρῳάς,
Πέρσας καπάφας πόλιν,
Θόσι κόραις πολυκλαύτοις,
Δάμαρτά τε Πελάμα.
Ἃ δὲ Διὸς Ἑλέναν
Κόραν πολύκλαυτος ἐσεῖται,
Πόσιν ὠθλιποῦσα.
Μήτ' ἐμοὶ,
Μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκνοις
Ἐλπὶς ἄδε ποτ' ἔλθοι,
Οἵαν αἱ πολύχρυσοι Λυ-
δαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι
Στήσουσι παρ' ἰσοῖς, μυ-
θεῦσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας.
Τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους,
Ἔρυμα δακρυόεντ' ἀκέσας

21 Παρὶδ@

21 Παῖδ' ἐλεμμίας, ἀπολωλώς;
22 Διά σε, τὰν κύκνε δολιχαύχενα γόνοι,
23 Εἰ δὴ φάτις ἔτυμα,
24 Ὡς ἔτυχε Λήδᾳ ὄρνιθ' ἱπταμένῳ,
25 Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας,
26 Εἴτ' ἐν δέλτοις Πιερίσι
27 Μῦθοι ταῦθ' ἑς ἀνθρώπους
28 Ἤνεγκαν ὧδε καιρὸν, ἄλλως.

IAMBOI.

Ἀχι. Πᾶ τ' Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ὁ στρατηλάτης;
Τίς ἂν φράσειε σταυρόλων, τ' Πηλέως
Ζητουῦτα νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέα;
Οὐκ οἶδ' ἴσα γὰ μθύομεν Εὐείπε πύλας.
Οἱ μὲ γὰρ ἡμᾶς, ὄντες ἄζυγες γάμων,
Οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες, ἐνθάδε
Θάσσουσ' ἐπ' ἀκτάς· ἡ δ' ἔχοντες εὐνίδας,
Ἄπαιδες· οὕτω δεινὸς ἐμπέπλωκ' ἔρως
Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδι γ', οὐκ ἄνθ' ἑνὸς.
Τἀμὸν μὲ οὖν δίκαιον ἐμὲ λέξειν χρεών·
Ἄλλος δ' ὁ χρῄζων, αὐτὸς ὑφ' αὑτῷ φρονῶν.
Γλῶ γὰ λιπὼν Φάρσαλον, ἠδὲ Πηλέα,
Μένω 'πὶ λευκαῖς ταῖσδέ γ' Εὐείπε πύλαις,
Μυρμιδόνας ἔχων· οἳ, μ' ἀεὶ σπουδάζοντες,
Λέγουσ', Ἀχιλλεῦ, τί μθύομεν; ποῖον χρόνον
Ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἴλιον σόλον;
Δρᾶ γ', εἴ τι θράσεις, ἢ 'παγ' οἴκαδε στρατόν,

Τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μύθων μελλήματα.
Κλυ. Ὦ παῖ θεᾶς Νηρῇδος, ἔνδοθεν λόγων
Τῶν σῶν ἀκήκοα, ἐξέβην δ' οὐδὲν ἐμοὶ δωμάτων.
Ἀχι. Ὦ πότνι' αἰδώς, τίνδε τίνα λάθωμεν ποτὲ
Γυναῖκα, μορφὴν εὐπρεπῆ κεκτημένην;
Κλυ. Οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν, οὓς μὴ πάρος
Κατεῖδες· αἰνῶ δ', ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.
Ἀχι. Τίς δ' εἶ; τί δ' ἦλθες Δαναϊδῶν εἰς αἴλογον,
Γυνὴ πρὸς ἄνδρας αἰσχίσιν πεφαγμένους;
Κλυ. Λήδας μέν εἰμι παῖς· Κλυταιμνήστρα δέ μοι
Ὄνομα· πόσις δέ μοι ἐστὶν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Ἀχι. Καλῶς ἔλεξας ἐν βραχεῖ τὰ κρείσσονα.
Αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.
Κλυ. Δεινόν· τί φεύγεις; δεξιάν γ' ἐμὴν χερὶ
Σεσάφηνον, ἀρχὴν μαχαρίαν συμφυμάτων.
Ἀχι. Τί φῄς; ἐγώ σοι δεξιάν; αἰδοῖμ' ἂν
Ἀγαμέμνονα, εἰ ψαύοιμεν, ὧν μή μοι θέμις.
Κλυ. Θέμις μάλιστα, τ' ἐμὲν ἐπεὶ γαμεῖς
Παῖδ', ὦ θεᾶς παῖ ποντίας Νηρηΐδος.
Ἀχι. Ποίους γάμους ἔφηθ'; ἀφασία μ' ἔχει, γύναι,
Εἰ μή, τι παραπλαγεῖσα, καινουργεῖς λόγον.
Κλυ. Πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν, αἰδεῖσθαι φίλους
Καινὰς ὀρῶσι, καὶ γάμου μεμνημένους.
Ἀχι. Οὐ πώποτ' ἐμνήσευσα παῖδα σὴν, γύναι,
Οὐδ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἦλθέ μοι λόγος γάμων.
Κλυ. Τί δῆτ' ἂν εἴη; σὺ πάλιν αὖ λόγους ἐμοὺς
Θαύμαζ'· ἐμοὶ γὰ θαύματ' ἔστὶ, τὰ σὰ σοί.

Ἀχι.

Ἀχι. Εἴκαζε· κοινὸν ἔστιν εἰκάζειν τάδε·
Ἄμφω γὰρ ἐ ψυδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως.
Κλυ. Ἀλλ' ἦ πέπυσθε δεινά· μνηστεύω γάμους
Οὐκ ὄντας, ὡς ἔλεξαν· αἰδοῦμαι τάδε.
Ἀχι. Ἴσως ἐκεκτόμησε καί μὲ ⟨κ⟩ σέ τις.
Ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτά, κ' φαύλως φέρε.
Κλυ. Χαῖρε· ἐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ,
Ψευδὴς γενομένη, κ' παθοῦσ' ἀναξία.
Ἀχι. Καί σοι τόδ' ἔστιν ἐξ ἐμοῦ· πόσιν δ' ἐὸν
Στείχω ματεύσων τῶνδε δωμάτων ἔσω.

Τρωχαῖοι.

Πρέ. Ὦ ξέν' Αἰακοῦ γενέθλαν, μεῖνον, ὡς σέ τοι λέγω,
Τὸν θεᾶς γεγῶτα παῖδα, ⟨κ⟩ σὲ τ' Λήδας κόρῃ.
Ἀχι. Τίς ὁ καλῶν, πύλας παρῄξας; ὡς πεζαρχικῶς καλᾷ.
Πρέ. Δοῦλος· ἐκ ἀθρεύομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' ὧδε ἐᾷ.
Ἀχι. Τίνος; ἐμὸς δ' ἐκί· χωρεῖς ταμά, καταμέμνονος.
Πρέ. Τῆσδε τῆς παρῳδεῖν οἴκων, Τυνδαρέῳ δόντος πατρός.
Ἀχι. Ἔσαμεν· φράζ', εἴ τι χρῄζεις, ὧν μ' ἐπέσχες οὐδέπω.
Πρέ. Ἦ μόνῳ παρῳδεῖν δῆτα ταῖσδ' ἐφέστακεν πύλαις;
Κλυ. Ὡς μόνοις λέγοις ἄν, ἔξω δ' ἐλθὲ βασιλείων δόμων.
Πρέ. Ὦ τύχη, τροφοῖά θ' ἡ μὴ, σῶσον οὓς ἐγὼ θέλω.
Ἀχι. Ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἂν ὦσῃ χρόνον· ἔχει δ' ὄγκου τινά.
Κλυ. Δεξιᾶς ἔκαπι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέξειν.
Πρέ. Οἶδα δῆτά γ', ὅστις ὤν, σοὶ κ' τέκνοις εὔνους ἔφυν.
Κλυ. Οἶδα σ' ὄντ' ἐγὼ παλαιὸν δωμάτων ἐμῶν κάτοιν.
Πρέ. Χ' ὅπι μ' ἐν παῖς σαῖσι φρεναῖς ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄιαξ;

Κλυ.

Κλυ. Ἦλθες εἰς Ἄργος μῶν ἡμῖν, κἀμὸς ἦσθ' αἰεί ποτε.
Πρέ. Ὧδ' ἔχει· σὸς μὲν εὔνους εἰμὶ, σῷ δ' ἧσσον πόσει.
Κλυ. Ἐκκάλυπτε νεῷ ποθ' ἡμῶν οὕστινας λέγεις λόγους.
Πρέ. Παῖδα σὴν πατὴρ ὁ φύσας αὐτόχειρ μέλλει κτανεῖν.
Κλυ. Πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ γεραιὲ, μῦθον· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖς.
Πρέ. Φασγάνῳ λαιχὴν φονεύων σ' ταλαιπώρᾳ δέρην.
Κλυ. Ὦ τάλαιν' ἐγὼ, μεμηνὼς ἆρα τυγχάνει πόσις;
Πρέ. Ἀρτίφρων, πλὴν εἰς σὲ κἠμὴν παῖδα· τοῦτο δ' οὐ φρενῶ.
Κλυ. Ἐκ τίνος λόγου; τίς αὐτὸν οὐπάγων ἀλαστόρων;
Πρέ. Θέσφατ', ὡς γε φησὶ Κάλχας, ἵνα πορεύῃ στρατός.
Κλυ. Ποῖ; τάλαιν' ἐγώ· τάλαινα σὴ, ἣν πατὴρ μέλλει κτανεῖν.
Πρέ. Δαρδάνου πρὸς δώμαθ', Ἑλένην Μενέλεως ὅπως λάβῃ.
Κλυ. Εἰς ἅρ' Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόσος σὴν πεπρωμένην;
Πρέ. Πάντ' ἔχεις· Ἀρτέμιδι θύσειν παῖδα σὴν μέλλει πάτηρ.
Κλυ. Ὁ γάμος τίν' εἶχε πρόφασιν, ἣ μ' ἐκόμισ' ἐκ δόμων;
Πρέ. Ἵν' ἀγάγῃς χαίρουσ' Ἀχιλλεῖ παῖδα νυμφεύσουσα σήν.
Κλυ. Ὦ θύγατερ, ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ σῷ σὺ, κοὐ μήτηρ σέθεν.
Πρέ. Οἰκτρὰ πάσχομεν δύ' ὄσσα, δεινὰ δ' Ἀγαμέμνων ἔτλη.
Κλυ. Οἴχομαι τάλαινα· δακρύουτ' ὄμματ' ἐκ πέπλων σέθεν.
Πρέ. Εἴπερ ἀλγεινὸν, τὸ τέκνων στερομένοις δακρυρροεῖν.
Κλυ. Σὺ δ' τάδε, ὦ γέρον, πόθεν φῆς εἰδέναι πεπυσμένος;
Πρέ. Δέλτον ᾠχόμην φέρων σοὶ πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα.
Κλυ. Οὐκ ἐῶν, ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην;
Πρέ. Μὴ μὲ οὖν αἰτιᾶν· φρονῶν γὰρ ἔτυχε σὸς πόσις τότ' εὖ.
Κλυ. Κἄπειτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;
Πρέ. Μενέλεως ἀφείλετ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος.
Κλυ. Ὦ τέκνον Νηρῇδος, ὦ παῖ Πηλέως, κλύεις τάδε;

Ἀχ.

Ἀχι. Ἕκλυον οὖσαν ἀθλίαν σε, τὸ δ' ἐμὸν φαύλως φέρω.
Κλυ. Παῖδά μ' ἀκτενῆσι, σοῖς δολώσαντες γάμοις.
Ἀχι. Μέμφομαι κἀγὼ πόσει σῷ, κοὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω.
Κλυ. Οὐκ ἐπαιδεωθήσομαί γε σοῦ παπεῖν τὸ σὸν γόνυ,
Θνητὸς ὢν θεᾶς γεγῶτα· τί γὰρ ἐγὼ σεμνύομαι;
Ἐπὶ τίνος κατοκνάσεόν μοι μᾶλλον, ἢ τέκνα πέλει;
Ἀλλ' ἄμμιον, ὦ θεᾶς παῖ, τῇ τ' ἐμῇ δυσκραξίᾳ,
Τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ· μάτην μέν, ἀλλ' ὅμως
Σοὶ κατασκέψασ' ἐγώ νιν ἦγον, ὡς γαμβρὸν ἐμόν.
Νεῦ δ' ὅπι σφαγὰς κομίζω· σοὶ δ' ὄνειδος ἵξεται,
Ὅστις οὐκ ἤμυνας· εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης,
Ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν παλαίνης Πριθένα φίλῳ πόσις.
Πρὸς γενειάδος, πρὸς σῆς δεξιᾶς, πρός τε μητέρος,
Ὄνομα γὰρ τὸ σὸν μ' ἀπώλεσ', ὥ σ' ἀμυνάθειν χρεών.
Οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ,
Οὐδὲ φίλῳ σθένει γελᾷ μοι· τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλύεις
Ὠμά, κἠ πάντολμ'· ἀφῖγμαι δ', ὥσπερ εἰσορᾷς, γυνὴ
Ναυλικὸν φράτορ' ἄναρχον, καὶ πὶ τοῖς κακοῖς θρασύ·
Χρήσιμον δ', ὅταν θέλωσιν· λυὸν ἢ τολμήσῃς σύ μοι
Χεῖρ' ὑφεῖναι, σεσώσμεθ'· εἰ δὲ μὴ, ὀ σεσώσμεθα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Δεινὸν τὸ τίκτειν, ὦ φέρ' φίλτρον μέγα·
Πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.
Ἀχι. Ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεῖ πρόσω,
Ἐπισπᾷ θ' οἷς κακοῖσί τ' ἀρκαλᾷν,
Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωκωμμένοις.

Χο. Λελογισμένοι γὰρ ὦ τοιοίδ' εἰσὶ βροτῶν,
Ὀρθῶς ἀφιζῆν τ' βίον γνώμης μέτα.
Ἀχι. Ἔστιν ἦ οὖν, ἵν' ἡδὺ, μὴ λίαν φρονεῖν,
Ἔστιν δέ χ' ὥπου χρήσιμον, γνώμῃ ἔχειν.
Ἐγὼ σοί, ἐν δώμοις εὐσεβεστάτῃ τραφεῖς
Χείρωνος, ἔμαθον σὺν τέρπει ἁπλοῦς ἔχειν.
Καὶ τοῖς Ἀτρείδαις, ἴσθ' ἦ μὴν ἡγοῦμ' καλῶς,
Πείσομ'· ὅταν δ' μὴ καλῶς, οὐ πείσομαι.
Ἀλλ', ἐνθάδ' ἐν Τροίᾳ τ' ἐλευθέραν φύσιν
Παρέχων, Ἀρὰ τὰ κατ' ἐμὲ κοσμήσω δορί.
Σὲ δ', ὦ φέτλια παθοῦσα πρὸς τὸν φιλτάτων,
Ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν,
Τοσοῦτον οἶκτον ὀφθαλμῶν, καταστελῶ,
Κούποτε χόρη σὴ πρὸς πατρὸς σφαγήσεται,
Ἐμὴ φαλιωθεῖσ'· οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς
Ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τεύχων δέμας.
Τοὔνομα γάρ, εἰ χὴ μὴ σίδηρον ἥρατο
Τεύχων, φονεύσει παῖδα σὸν· τὸ δ' αἴτιον,
Πόσις σὸς, ἀγὼν δ' οὐκέτ' ἔστι σῶμ' ἐμὸν,
Εἰ δ' ἔμ' ὀλεῖται, σφᾶ τε σοὺς ἐμοὺς γάμους,
Ἥ, δεινὰ τλᾶσα κοὐκ ἀνεκτὰ, πρὸς θεῶν,
Θαυμαστὰ δ' ὡς δικαίᾳ ἠτιμασμένη.
Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ,
Ἐγὼ τὸ μηδὲν, Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν,
Ὡς οὐχὶ Πηλέως ἀλλ' ἀλάστορος γεγὼς,
Εἶπερ φονᾷ τέκνον ὄνομα σῷ πόσει.
Μᾶ τ' δι' ὑγρῶν κυμάτων τεθραμμένον

Νηρέα,

Νηρέα, φυτεργὸν Θέτιδος, ἥ μ' ἐγείνατο,
Οὐχ ἅψῃ σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ;
Οὐδ' εἰς ἄκρον χεῖρ', ὥστε σαγοβαλεῖν πέπλους·
Ἡ Σίπυλός ἐσαν πόλις ὄφισμα βαρβάρων,
Ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται ἐμοί,
Φθίαι θ' ὑπὸ τέμνὸν ὕδατος κεκλήσεται.
Πικρὸς δὲ σεσχύκας χέρνιβάς τ' ἀνάξεται
Κάλχας ὁ μάντις· τίς θ' μαντις ἔσ' ἀνήρ;
Ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δ' ψευδῆ, λέγει,
Τυχών· ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διόλλυται.
Ἦ τ' γαμουμένων ἕκατι μυρίας κόρας
Θηρῶσι λέκτρων τὸν ἐμὸν· εἶεν δὴ τόδε.
Ἀλλ' ἦλθεν ἐς ἡμᾶς ἦλθεσ' Ἀγαμέμνων ἄναξ·
Χρῆν δ' αὐτὸν αἰτεῖν τὸν ἐμὸν ὄντα δεσπότην,
Θήραμα παιδός· ἡ Κλυταιμνήστρα δέ μοι
Μᾶλλ' ἐπείθη, θυγατέρ' ὡς σπουδάσαι πόσει.
Ἔδωκά τ' ἂν Ἕλλησιν, εἰ πρὸς Ἴλιον
Ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος· οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν·
Τὸ κοινὸν αὔξειν, ὧν μέτ' ἐστρατευόμην.
Νῦν δ' οὐδέν εἰμι πρὸς γε τοῖς στρατηλάταις,
Ἐν εὐμαρεῖ τε θρᾴν τε κ' μὴ θρᾴν καλῶς.
Τάχ' εἶσῃ πάθημος, ὃν, πρὶν εἰς Φρύγας
Ἐλθεῖν, φόνῳ χιλίῳν αἵματι χρανῶ,
Εἴ τίς με τ' σὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται.
Ἀλλ' ἡσύχαζε, θεὸς ἐγὼ πέφυκά σοι
Μέγιστος, οὐκ ὤν, ἀλλ' ὅμως γενήσομαι.
Χο. Ἔλεξας, ὦ παῖ Πηλέως, σὺ τ' ἄξια,

Καὶ

Καὶ τ' ἐναλίας δαίμονος σεμνῆς θεοῦ.
Κλυ. Φεῦ.
Πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις,
Μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσαιμι τἀ χρέων;
Αἰνέμψοι γὰρ ὦ γαθοί, τρόπον τινα
Μισεῖσι δὴ αἰνοῦντας, ἐὰν αἰνῶσ' ἄγαν.
Αἰσχύνομαι δ' ἀφέρουσ' οἰκτρὰς λόγους,
Ἰδίᾳ νοσοῦσα· σὺ δ' ἄνοσος κακῶν ἐμοῦ.
Ἀλλ' οὖν ἔχει τι σῆμα, κἂν ἄπωθεν ᾖ,
Ἀπὸ ὁ χρησὸς δυσυχοῦσι ὠφελεῖν.
Οἴκτειρε δ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν.
Ἢ φεῦγε μοῦ, σε γαμβρὸν οἰηθεῖσ' ἔχειν,
Κενὸν κατέχον ἐλπίδ'· εἶτά σοι τάχα
Ὀργὴ γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις,
Θανοῦσ' ἐμὴ παῖς, ὅ σε φυλάξασ' χρεών.
Ἀλλ' εὖ μὲ λέγοις εἶπας, εὖ δ' ἐτέλη.
Σοῦ γὰρ θέλοντος, παῖς ἐμὴ σωθήσεται.
Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπλύξαι γόνυ;
Ἀπαρθένευτα μὲ τάδ'· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
Ἥξει δ' αἰδοῦς, ὅμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.
Ἢ, μὴ παρούσης, ταῦτα εὔξομαι σέθεν;
Ἀχι. Μενέτω κατ' οἴκους· σεμνὰ γὰρ σεμνεύεται.
Κλυ. Ὅμως δ', ὅσον γε δυνατόν, αἰδεῖσθ' χρεών.
Ἀχι. Σὺ μήτε σὴν παῖδ' ἔξαγ' ὄψιν εἰς ἐμήν,
Μήτ' εἰς ὄνειδος ἀμαθὲς ἔλθωμεν, γύναι.
Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, λόγος ὢν τ' οἴκοθεν,
Λέσχας ποιεῖται κἀκκαλύπτους φίλους.

Παύσω

Πάντως δέ μ' ἱκέτευοντες ἥξετ' εἰς ἴσον,
Εἴτ' ἀνικέτευτος ἦς· ἐμοὶ γὰρ ἔς' ἀγὼν
Μέγιστος, ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν.
Ὡς, ἔν γ' ἀκούσασ', ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν.
Ψευδῆ λέγων ἦ, ϛ μάτην ἐξχερτομῶν,
Θάνοιμι· μὴ θάνοιμι δ', ἀλλὰ σώσω κόρην.
Κλυ. Ὄναιο, συνεχῶς δυσυχοῦσ' ὠφελῶν.
Ἀχι. Ἄκουε δὴ νῦν, ἵνα τὸ πρᾶγμ' ἔχῃ καλῶς.
Κλυ. Τί τοῦτ' ἔλεξας; ὡς ἀκουστέον γέ σου.
Ἀχι. Πειθώμεθ' αὐτὸς πατέρα βέλτιον φρονεῖν.
Κλυ. Κακὰς τίς ἕξει, ϛ λίαν ταρβεῖ στρατόν.
Ἀχι. Ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους.
Κλυ. Ψυχρὰ γὰρ ἐλπίς· τί ἦ χρή με δρᾶν, φράσον.
Ἀχι. Ἱκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα, μὴ κτείνειν τέκνα.
Ἂν δ' ἀντιβαίνῃ, πρὸς ἐμέ σοι πορευτέον.
Εἰ γὰρ τὸ χρῄζον θήσετ', ὀ τιμὼν χρεὼν
Χωρεῖν· ἔχει γὰρ τοῦτο τὴ σωτηρίαν,
Κἀγώ τ' ἀμείνων πρὸς φίλον γνήσομαι,
Στρατός τ' ἂν οὐ μέμψαιτό μ', εἰ τὰ πράγματα
Λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ φρενί.
Καλῶς ἦ κερδανθέντων, πρὸς ἡδονὴν φίλοις,
Σοί τ' ἂν γένοιτο κἀν ἐμοῦ χωρεῖς πάρα.
Κλυ. Ὡς σώφρον' εἶπας, δρατέον δ' ἅ σοι δοκεῖ.
Ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν, ἃ 'γὼ θέλω,
Ποῦ σ' αὖθις ὀψόμεσθα; ποῦ χρή μ' ἀθλίαν
Ἐλθοῦσαν εὑρεῖν σοὶ χέρ' ὑπέχουσαν κακῶν;
Ἀχι. Ἡμεῖς σε φύλακες, ὦ χρεών, φυλάσσομεν·

Μή τις σ' ἴδῃ τείχους ἐπομμψίου
Δρυαῶν δι' ὄχλου, μήδε παιτρῴου δόμου
Αἴσχυν· ὁ γάρ τοι Τευθρέως σὸν ἄξιος
Κακῶς ἀκούειν· ἐν γὰ Ἕλλησιν μέγας.
Κλυ. Ἔστιν τάδ'· ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών.
Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε
Ἐθλῶν χωρήσεις· εἰ δὲ μή, τί δεῖ πονεῖν;

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Τίς ἄρ' ὑμφίαυλος ἀμὰ λωτοῦ Λίβυος,
2 Μετά τε φιλοχόρου κιθάρας,
3 Συρίγων θ' ὑπὸ, καλαμόεσσαν
4 Ἔσασαν ἰαχάν;
5 Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι
6 Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν,
7 Χρυσοσάνδαλον ἴχνος
8 Ἐν γᾷ κρούουσαι,
9 Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον
10 Μελῳδοὶ Θέτιν ἰαχή-
11 μασι, τόν τ' Αἰακίδαν,
12 Κενταύρων ἐν ὄρεσι κλείουσαι
13 Πηλιάδα καθ' ὕλαν.
14 Ὁ δ' Δαρδανίδας, Διὸς
15 Λέκτρων τεύχημα φίλον,

16 Χρυσέοιαν

Χρυσέοισιν ἄφυσε λοιβαὶν
Ἐν κερατήρων γυάλοις,
Ὁ Φρύγιος Γανυμήδης.
Παρὰ δ' ἀλυκοφανῆ
Ψάμαθον εἰλιοστόμβυας
Κύκλια, πεντήκοντα κόρας
Νηῒς γάμους ἐχόρδισαν.

Ἀντιστροφή.

Ἀνὰ δ' ἐλάταισι, σεφολυώδει τε χλόᾳ,
Θίασος ἔμολεν ἱπποδόας
Κενταύρων, ὅπι δαῖτα τ' ἦεν,
Κερατῆρά τε Βάκχας.
ΜΕΓΑ δ' ἀνέκλαγον, Ω ΝΗΡΗΙ ΚΟΡΑ,
Παῖδες αἱ Θεοστόλαι, ΜΕΓΑ ΦΩΣ
Μάντις δ' ὁ Φοῖβος, ὁ μυχᾶν.
Τ' εἰδὼς ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ,
Χείρων ὀξυόμασεν,
ὌΣ ΗΞΕΙ ΧΘΟΝΑ ΛΟΓΧΗ
ΡΕΣΙ ΣΥΝ ΜΥΡΜΙΔΟΝΩΝ
ΑΣΠΙΣΤΑΙΣΙ, ΠΡΙΑΜΟΙΟ ΚΑΕΙΝΑΝ
ΓΑΙΑΝ ΕΚΠΤΡΩΣΩΝ,
ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΙ ΧΡΥΣΕΩΝ
ὍΠΛΩΝ ἩΦΑΙΣΤΟΠΟΝΩΝ
ΚΕΚΟΡΥΘΜΕΝΟΣ ΕΝΔΥΤ' ΕΚ ΘΕΑΣ
ΜΑΤΡΟΣ ΔΩΡΗΜΑΤ' ΕΧΩΝ

ΘΕΤΙΔΟΣ, Ἃ ΝΙΝ ΕΤΙΚΤΕ
ΜΑΚΑΡΙΟΝ. Τότε δαί-
μονες τᾶς εὐπατρίδος
Γάμον Νηρηΐδος ἔθεσαν
Πρώτας, Πηλέως θ' ὑμεναίους.

Ἐπῳδός.

Σὲ δ' ὅτι κάρα στέφουσι καλλικόμαν
Πλόκαμον Ἀργεῖοι γ', ἁλιᾶν
Ὡσε πετραίων ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν,
Ὀρέων μόχον ἀκήρατον,
Βρέτειον αἱμάσσοντες λαιμόν·
Οὐ σύεγλι τεκφεῖσαν, ὐ-
δ' ἐν ροιβδήσι βακχόλων,
Παρὰ ἣ μητέρι νυμφοκομόν
Ἰναχίδαις γάμον.
Ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς,
Ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς δυνάσειν ἔχει
Σθένειν τι πρόσωπον;
Ὁπότε τὸ μὴ ἄσεπτον ἔχει
Δυνάμειν, αἱ δ' ἀρεταὶ κατόπιθεν
Θνατοῖς ἀμελεῖται.
Ἀνομία ἣ νόμων κρατεῖ,
Καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς,
Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κλυ. Ἐξῆλθον οἴκων πρόσκοπος μολὼν πόσιν,
Χρόνιον δ' ὀπάονα καὶ λελοιπότα στέγας·
Ἐν δακρύοισί θ' ἡ τάλαινα παῖς ἐμὴ,
Πολλὰς ἰεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων,
Θάνατον ἀκέσασ', ὃν πατὴρ βεβούλευται.
Μνήμιλλον δ' ἄρ' εἶχον πλησίον βεβηκότα·
Ἀγαμέμνονος τῇδ', ὃς δὴ τοῖς αὐτοῦ τέκνοις
Ἀνόσια πρόφασιν αὐτίχ' εὑρεθήσεται.
Ἀγα. Λήδας γένεθλον, σὲ καλῶ σ' ἔξω δόμων
Εὕρηχ', ἵν' εἴπω πρόσθεν ἢ χωρεῖς λόγους,
Οὓς σὸν ἀκούειν τὰς γαμουμένας πρέπει.
Κλυ. Τί δ' ἔστιν, ᾧ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται;
Ἀγα. Ἔκπεμπε παῖδα δωμάτων πατρὸς μέτα,
Ὡς χέρνιβες πάρεισιν ἠυτρεπισμέναι,
Περχύτας τε βάλλειν πῦρ καθαίρειον σὲ χερῶν,
Μόρσιμόν τε, πρὸ γάμων ἃς θεᾷ πρέπει χέειν
Ἀρτέμιδι, μέλανος αἵματος φυσήματα.
Κλυ. Τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σε
Οὐκ οἶδ' ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν εὖ λέγειν.
Χώρει δ', ὄφθαλμοί, ἐκτός· οἶσθα γὰρ πατρὸς
Πάντως ἃ μέλλει γε, χ' ὑπὸ τοῖς πέπλοις ἄγε
Λαβοῦσ' Ὀρέστην, σὸν καταίγνητον, τέκνον.
Ἰδοὺ πάρεσμεν ἥδε πρειαρχοῦσά σοι.
Τὰ δ' ἄλλ' ἐγὼ πρὸ τῆσδε κἀμαυτῆς φράσω.

Ἀγα. Τέκνον, τί κλαίεις; οὐδ' ἔτ' ἰδέως ὁρᾷς,
Εἰς γῆν δ' ἐρείσας ὄμμα, πρόσθ' ἔχεις πέπλους.
Ἰφι. Φεῦ·
Τίν' ἀῦ λάβοιμι τῶν ἐμῶν δεχίων κακῶν;
Ἅπασι γὰρ παρόντα χρήσιμος πέφυ
Κἀν ὑστάτοισι κἀν μέσοισι παντάχοι.
Ἀγα. Τί δ' ἔστιν; ὡς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε;
Σύριγγιν ἔχοντες ἢ παρειμὸν ὀμμάτων;
Κλυ. Εἶφ', εἴ τι χρῄζουσί σε γενναίως, πόσι.
Ἀγα. Οὐδὲν κελεύσμῳ δεῖ γ', ἑκοῦσα θέλω.
Κλυ. Τέκνοις παῖδα τὸν σὸν τόν τ' ἐμὸν μέλλεις κτανεῖν;
Ἀγα. Ἔα·
Τλήμονά γ' ἔλεξας, οὐ νοοῦσ' ἃ μή σε χρή.
Ἔχ' ἡσυχος.
Κλυ. Κἀκεῖνο μοι τοσῷδον ὑπόπεμψαι πάλιν.
Ἀγα. Σὺ δ' ἴθι γ' ἑρῶσ' αὐτοῦ, ἐκτὸς τῶν κλύειν.
Κλυ. Οὐκ ἀλλ' ἑρῶν, εἰ σὺ μὴ λέγ' ἄλλα μοι.
Ἀγα. Ὦ πότνια τύχη θ' μοῖρα καὶ δαίμων γ' ἐμός.
Κλυ. Κἀμός τε, θ' τῆσδ', οἳς τελῶν δυσδαιμόνων.
Ἀγα. Τῶν ἀδίκημα; Κλυ. Τοῦτ' ἐμοῦ πυθοῦ πάρα;
Ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων ὑ τυγχάνει.
Ἀγα. Ἀπωλόμεσθα· προδέδοται τὰ κρυπτά μου.
Κλυ. Πάντ' οἶδα, κἀγὼ πέπυσμαι, εἰ σύ γε μέλλεις με θρᾴξειν.
Αὐτὸ γὰρ τὸ σιγᾶν, ὁμολογουμένως ἔστ' σε,
Καὶ τὸ σπεύδειν πολλὰ, μὴ κρύπτης λέγων.
Ἀγα. Ἰδοὺ σιωπῶ· τὸ γὰρ αἰσχυντόν με δεῖ
Ψευδῆ λέγοντα προσλαβεῖν τῇ συμφορᾷ.

Κλυ.

Κλυ. Ἄκουε δὴ νεῶ· ἀναπαλύψω γὰρ λόγους,
Κἀκέτι πρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν.
Πρῶτον μέ, ἵνα σοι ῥᾴδια τἄστ' ὀνειδίσω,
Ἔγημας ἄκουσάν με, κἀλλαξες βίᾳ,
Τὸν πρόσθεν ἄνδρα Τάνταλον καταλιπών,
Βρέφος τε τὠμὸν σῷ προσούσας πάλῳ,
Μαστῶν βιαίως τ' ἐμφὺς ἀποσπάσας.
Καὶ τὼ Διός γε παῖδ', ἐμώ τε συγγόνω,
Ἵπποισι μαρμαίροντ', ἐπεσεκπευσάτην.
Πατὴρ ὃ πρέσβυς Τυνδάρεώς σ' ἐρρύσατο
Ἱκέτην γενόμενον, τἀμὰ δ' ἔχεις αὖ λέχη·
Οὗ σοι καταλλαχθεῖσα, φεῦ σὲ τὴν δόμοις
Συμμαρτυρήσειν ὡς ἄμεμπτ' ἦν γυνὴ,
Εἰς τ' Ἀφροδίτην σωφρονοῦσα, τὴν τὸν
Μέλαθρον αὔξουσ', ὥστε σ' εἰσιόντα τε
Χαίρειν, θύραζέ τ' ἐξιόντ' εὐδαιμονεῖν.
Σπάνιον ὃ θῆρα ἀνδρὶ, τοιαύτην λαβεῖν
Δάμαρτα· φλαύρως δ' ἃ σπάνις γυναῖκ' ἔχει.
Τίκτω δ' ὑπὸ τρισὶ πρῴθενοισι παῖδά σοι
Τόνδ', ὧν μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποστερεῖς.
Κἄν τις σ' ἔρῃ, τίν' ἔκατί νιν κτενεῖς,
Λέξον, τί φήσεις, ἢ 'μὲ χρὴ λέγειν τὰ σά;
Ἑλένην Μενέλαῳ ἵνα λάβῃ· καλόν γε νῷ
Κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἐκτίσαι τέκνα,
Τάχθησα τοῖσι φιλτάτοις ὠνήμενα.
Ἀγ', ἢν σεσωμένη, καταλιπών μ' ἐν δώμασιν,
Καὶ γενήσῃ μὲν μακρᾶς ἀπουσίας,

Τὴν

Τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἔξειν δοκεῖς,
Ὅταν θρόνους τῆσδ' εἰσίδω πάντας κενούς,
Κενὰς δ' πθηνᾶνας; ὅπῃ δ' δακρύοις
Μόνη χάθημαι, πῶδε θρηνῳδοῦσ' ἀεί·
Ἀπώλεσέν σ', ὦ τέκνον, ὁ φυτεύσας πατήρ,
Αὐτὸς κτανών, οὐκ ἄλλος, ἀλλ' ἄλλῃ χερί,
Τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς σοὺς δόμους·
Ἐπεὶ βραχείας προσφάσεως ἔδη μόνον,
Ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ κἠ παῖδες, οἱ λελειμμένοι,
Δεξόμεθα δέξιν, ἣν σε δέξασθ' χερών.
Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, μήτ' ἀναλκάσῃς ἐμὲ
Καλεῖν γενέσθ' πρὸς σὲ, μήτ' αὐτὸς γένῃ.
Εἶεν·
Θύσεις δ' τὸν παῖδ'· ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;
Τί σοι καταύξῃ πάγαθὸν, σφάζων τέκνον;
Νόσον πονηρὸν, οἴκοθέν γ' αἰσχρῶς ἰών;
Ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαι τί σοι;
Οὔτ' ἄρ' ἀσωμένοις τὸς θεὸς ἡγοίμεθ' ἄν,
Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν;
Ἦκων δ' ἐς Ἄργος, πρόσπτοις τέκνοισι σοῖς;
Ἀλλ' ἁ θέμις σοι· τίς δ' κ προσβλέψεται
Παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά;
Ταῦτ' ἦλθον ἤδη λάβρ' λέγων· ἢ σκῆπτρόν σοι
Μόνον λαφέρειν, κ στρατηλατεῖν σε δεῖ;
Ὃν χρὴ δίκαιον λόγον ἐν Ἀργείοις λέγειν;
Βάλεσθ', Ἀχαιοὶ, πλεῖν φυγῶν δπὶ χθόνα;
Κλῆρον τίθεσθε, παῖδ' ὅτῳ θανεῖν χρεών.

Ἐν

Ἐν ἴσῳ γὰ ἦν τόδ', ἀλλὰ μή σ' ἐξαίρετον
Σφάγιον ὠδαχεῖν Δαναΐδαισι παῖδα σὴν
Ἢ Μενέλεων περὶ μητρὸς Ἑρμιόνην κτανεῖν,
Οὕπερ πεφεύγμ' ἦν· νεῷ δ' ἐγὼ μέ, ἢ τὸ σὸν
Σώζουσα λέκτρον, παιδὸς ὑστερήσομαι·
Ἡ δ' ἐξαμαρτοῦσ', ὑπότροφον νεανίδα
Σπάρτῃ νομίζου, εὐτυχὴς γενήσεται.
Τέκνων ἄμειψαί μ', εἴπ μὴ καλῶς λέγω.
Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῷν, μὴ δέ γε κτάνῃς
Τὴν σήν τε καὶ μὴν παῖδα, κὐ σώφρων ἔσῃ.

Χο. Πιθοῦ· τὸ γάρ τοι τέκνα σωστὰ ζῆν καλόν,
Ἀγάμεμνον· σοὶ δὲ τάδ' ἀντίπαλα βεβηκέναι. 1220

Ἰφι. Εἰ μὲν τ' Ὀρφέως ἔσχον, ὦ πάτερ, λόγον
Πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥστ' ὀμαρτεῖν μοι πέτρας,
Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην,
Ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον· νῦν δ', ταῦτ' ἐμοὶ σοφά,
Δάκρυα προΐεμαι· ταῦτα γὰ δυναίμεθα. 1225
Ἱκετηρίαν δ' γόνασιν ἐξάπτω σέθεν
Τὸ σῶμα τέμνων, ὅπερ ἔπεκτεν ἥδε σε.
Μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναλκάσῃς.
Πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, κὐ σὺ παῖδ' ἐμέ· 1230
Πρώτη δ', γουνοῦσι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν,
Φίλας χαρείσας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
Λόγῳ δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ'· ἆρά σ', ὦ τέκνον,
Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
Ζῶσάν τε, καὶ θαλλοῦσ' ἀξίως ἐμοῦ; 1235

Οὐ μὸς δ' ὅδ' ἦν αὖ, πρὶν σὸν ἐξαρτωμένης
Γένειον, ἃ νῦν ἀντιλαζόμαν χερί·
Τί δ' ἆρ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ' εἰσδέξομαι
Ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
Πόνων τιθηνὰς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
Τούτων ἐγὼ μὲν τ' λόγων μνήμην ἔχω,
Σὺ δ' ἐπιλέλησαι, καί μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
Μὴ, πρός γε Πέλοπος, ⸗ πρὸς Ἀτρέως πατρὸς,
Καὶ τῆσδε μητρὸς, ἣ, πρὶν ὠδίνασ' ἐμέ,
Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τῇδε λαμβάνει.
Τί μοι μέτεστι τ' Ἀλεξάνδρου γάμων,
Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷμῷ, πάτερ;
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς, φίλημά τε·
Ἵν' ἄλλα τοῦτο καταθανοῦσ' ἔχω σέθεν
Μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πειθῇ λόγοις.
Ἀδελφὲ, μικρὸς μὲν σύ γ' ὑπείκουσας φίλοις,
Ὅμως ᾧ σοι δάκρυσιν ἱκέτης γίνει πατρὸς,
Τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἴσθημά τι
Καὶ νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγίγνεται.
Ἰδοὺ· σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ.
Ἀλλ' αἴδεσαί με, κἀ κατοίκτειρον βίον.
Ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύο φίλω·
Ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ἠυξημένη.
Ἓν σιωπήσασα, πάντα νικήσω λόγον,
Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιον βλέπειν·
Τὰ νέρθε δ' ὐδείς· μαίνεσθ' ὃς εὔχεται
Θανεῖν· κακῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ θανεῖν καλῶς.

Χο.

Χο. Ὦ τλῆμον Ἑλένη, ἁμὲ σὲ ἓς σὺν σὰς γάμους
Ἀγὼν Ἀτρείδαις κὴ τέκνοις ἦκε μέγας.
Ἀγα. Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ κἀνετός εἰμι, καὶ τὰ μὴ, 1265
Φιλῶν ἐμαυτῆ τέκνα· μαινοίμην γὼ ἄν.
Δεινῶς δ' ἔχει με ταῦτα πολμῆσαι, γύναι,
Δεινῶς ἦ, κὴ μὴ τῦτο γὼ πεφεύξομαί με δή.
Ὁρᾷς τ' ὅσον στράτευμα ναύφεακτον τόδε,
Χαλκέων ὅπλων ἄναχτες Ἑλλήνων ὅσοι, 1270
Οἷς νόσος ὠκ ἔς' Ἰλίῳ πύργους ἔπι,
Εἰ μή σε θύσω, μάντις ὡς Κάλχας λέγει.
Οὐδ' ἔστι Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον.
Μέμνησ δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ,
Πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα, 1275
Παῦσαί τε λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικάς,
Οἳ τὰς ἐν Ἄργει πρόξενους κτενοῦσι μου,
Ὑμᾶς τε κἀμὲ, θέσφατον εἰ λύσω θεᾶς.
Οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον,
Οὐδ' ἐπὶ τὸ κεῖνο βουλόμενον ἐλήλυθα, 1280
Ἀλλ' Ἑλλὰς, ἣν δεῖ κἀν θέλω, κἀν μὴ θέλω,
Θῦσαί σε· τῦτο δ' ἡσσονες καθέσταμεν.
Ἐλευθέραν γὼ δεῖ νιν, ὅσον ἐν σοὶ, τέκνον,
Κἀμοὶ, γενέσθ, μὴ δὲ βαρβάροις ὕπο,
Ἕλληνας ὄντας, λέκτρα συλᾶσθ βίᾳ. 1285

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Κλυ. Ὦ τέκνον, ὦ ξέναι,
Οἷ ἐγὼ, θανάτου σου μελέα.

Φεύγει

Φεύγε σε πατὴρ ἄδην καδαδούς.

Ἰφι. Οἰ ἐγὼ, μῆτερ, μῆτερ· ταυτὰ γὰρ
Μέλος εἰς ἄμφω πέπλωκε τύχης,
Κἀκέτι μοι φῶς,
Οὐδ' αἰθὴρ τόδε φέγγος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰὼ, ἰώ· νιφοβόλων
Φευγῶν νάπος,
Ἴδας τ' ὄρεα· Πέλοπος ὅθι ποτὲ
Βρέφος αἰπολὸν ἔβαλε,
Μητρὸς δισσὸν νοσφίσας,
Ἐπὶ μόρῳ θανατόεντι,
Παίειν, ὃς Ἰδαῖος, Ἰδαῖος
Ἐλέγετ', ἐλέγετ' ὀν Φρυγῶν πόλει.
Μή ποτ' ὤφελε τ' ἀμφὶ
Βυσὶ βυκόλων τεαφέντ'
Ἀλέξανδρον οἰκίσαι
Ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κριοῦσαι
Νυμφᾶν κέντρα,
Λειμώνι τ' ἄνθεσι
Θάλλων χλωρεῖς,
Καὶ ῥοδόεντ' ἄνθεα, ὑακίν-
θινά τε θεαῖσι σρέπειν.
Ἔνθά ποτε Παλλὰς ἔμολε, καὶ
Δολιόφρων Κύπρις,
Ἥρα θ', Ἑρμᾶς θ', ὁ Διὸς ἄγγελος.

Ἁ μὲ δὴ πόθῳ τερφῶσα Κύπρις,
Ἁ ὃ δορὶ Παλλὰς,
Ἥρα τὲ Διὸς ἄνακτος
Εὐναῖσι βασιλίσι,
Κείσιν ὅτι συγγὰν,
Ἕξιν τε τὰς καλλονᾶς,
Ἐμοὶ ὃ θάνατον, ὄνομα μὲν
Φέρουτα Δαναΐδαισιν, ὦ κόραι.
Χο. Περόθυμά σ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον.
Ἰφι. Ὁ ὃ τεκών με τὰν τάλαιναν,
Ὤ μῆτερ, ὦ μῆτερ,
Οἴχεται πρόδὸς ἔρημον.
Ὤ δυσάλαιν' ἐγὼ, πικρὰν,
Πικρὰν ἰδοῦσα δυσελέναν,
Φονεύομαι, διόλλυμαι
Σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν
Ἀνοσίᾳ πατρός.
Μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων
Πεύμνας ἄδ' Αὐλὶς δέξαιτ'
Τέσδ' εἰς ὅρμους εἰς Τροίαν
Ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν·
Μήτ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν
Ζεὺς, μειλίσσων αὔραν ἄλλοις
Ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρειν,
Τοῖς ὃ λύπαν, τοῖς δ' ἀνάσσαν,
Τοῖς δ' ὄρμαν, τοῖς ὃ σέλλειν,
Τοῖσι ὃ μέλλειν.

Ἦ πολύμοχθον ἆρ' ἦν γένος
Ἦ πολύμοχθον ἀμερίων.
Χρεὼν δέ τι
Δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνθρεῖν;
Χο. Ἰὼ, ἰώ· μεγάλα πάθεα, μεγάλα δ' ἄχεα
Τοῖς Δαναΐδαις πεῖσα, Τυνδαρὶς κόρα·
Ἐγὼ μὲν οἰκτείρω σε συμφορᾶς κακῶν
Τυχοῦσαν, οἵας μή ποτ' ὤφελες τυχεῖν.

Τρωϊκοῖ.

Ἰφι. Ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορᾷ πέλας.
Κλυ. Τόν τε τᾶς θεᾶς παῖδ', ὦ τέκνον γ', ᾧ δοῦρ' ἐλήλυθας.
Ἰφι. Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας.
Κλυ. Τί ᾧ φεύγεις, τέκνον; Ἰφι. Τὸν Ἀχιλλέα, τὸ ἰδεῖν αἰσχύνομαι.
Κλυ. Ὡς τί δή; Ἰφι. Τὸ δυσυχές μοι τῶν γάμων αἰδῶ φέρει.
Κλυ. Οὐκ ἐν ἀβρότητι κεῖσαι πρὸς τὸ νεῦν πεπαικότα.
Ἀλλὰ μίμν'· ὀ σεμνότητος ἔργον, ἣν ἀμυκάμεθα.
Ἀχι. Ὦ γύναι πάλαινα, Λήδας θύγατερ. Κλυ. Οὐ ψευδῆ φρονεῖς.
Ἀχι. Δεινὰ ἐν Ἀργείοις βοᾶται. Κλυ. Τίνα βοήν; σήμαινέ μοι.
Ἀχι. Ἀμφὶ σῆς παιδός. Κλυ. Πονηρὰ εἶπας οἰωνὸν λόγον.
Ἀχι. Ὡς χρεὼν σφάξαι νιν. Κλυ. Κἀδεὶς τοῖσδ' ἐναντίον λέγει;
Ἀχι. Εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἦλυθον. Κλυ. Ἐς τίν', ὦ ξένε;
Ἀχι. Σῶμα λαοθοίναν πέτρωσι. Κλυ. Μῶν κόρην σώζειν ἐμήν;
Ἀχι. Αὐτὸ τοῦτο. Κλυ. Τίς δ' ἂν ἔτλη σώματος σὸ θιγεῖν;
Ἀχι. Πάντες Ἕλληνες. Κλυ. Στρατὸς ᾧ Μυρμιδόνων ἅσοι πάρα;
Ἀχι. Πρῶτος ἦν ἐκεῖνος ἐχθρός. Κλυ. Δι' ἄρ' ὀλώλαμεν, τέκνον.
Ἀχι. Οἵ με τῶν γάμων ἀπεκάλεσαν ἥσσον'. Κλυ. Ἀπεκρίνω ᾧ τί;

Ἀχι.

Ἀχι. Τὴν ἐμὴν μέλλοῃ εὐνὴν μὴ κτενεῖν — Κλυ. Δίκαια γάρ.
Ἀχι. Ἣν ἐφήμοσεν πατήρ μοι. Κλυ. Καὶργόθεν γ' ἐπέμψατο.
Ἀχι. Ἀλλ' ἐνικώμην κεκραγμοῖ. Κλυ. Τὸ πολὺ γὼ δεινὸν κακόν.
Ἀχι. Ἀλλ' ὅμως ἀρήξομέν σοι. Κλυ. Καὶ μάχῃ πολλοῖαιν ἓς;
Ἀχι. Εἰσορᾷς τύχη φέρουσας τόσδ'; Κλυ. Ὁναιο τ' φρενῶν.
Ἀχι. Ἀλλ' ὀνησόμεσθα. Κλυ. Παῖς ἄρ' ἐκέπι σφαγήσεται.
Ἀχι. Οὐκ ἐμοῦ γ' ἐκόντος. Κλυ. Ἥξει δ' ὅστις ἄψεται χόρης;
Ἀχι. Μυρίοι γ'· ἄξει δ' Ὀδυσεύς. Κλυ. Ἆρ' ὁ Σισύφου γόνος;
Ἀχι. Αὐτὸς ὅτος. Κλυ. Ἴδια πράσσων, ἢ στρατῷ ταχθεὶς ὕπο;
Ἀχι. Αἰρεθεὶς ἐκών. Κλυ. Πονηρόν γ' αἵρεσιν μιαιφονεῖν.
Ἀχι. Ἀλλ' ἐγὼ φόνου νιν. Κλυ. Ἄξει δ' οὐκ ἐκοῦσ' ἁρπάσας;
Ἀχι. Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. Κλυ. Ἐμὲ ὦ τί χρὴ δρᾶν τότε;
Ἀχι. Ἀντέχου θυγατρός. Κλυ. Ὡς τοῦδ' ἕνεκ' ἐ σφαγήσεται;
Ἀχι. Ἀλλὰ μὴν εἰς τοῦτό γ' ἥξει. Ἰφι. Μῆτερ, εἰσακούσατε
Τῶν ἐμῶν λόγων· μάτην γάρ σ' εἰσορῶ θυμουμένην
Σῷ πόσει· τὰ δ' ἀδύνατ' ἡμῖν καρτερεῖν ἐ ῥᾴδιον.
Τὸν μὲ ἄνω ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας.
Ἀλλὰ χὴ σὲ τοῦτ' ὁρᾶν χρὴ, μὴ ξυγκληθῆς στρατῷ,
Καὶ πλέον πράξωμεν ὧδε, ὅδε ὦ συμφορᾶς τύχη.
Οἷα δ' εἰσῆλθεν μ' ἄκουσαν, μῆτερ, ἐννοουμένην.
Κατθανεῖν μέν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι
Εὐκλεῶς πρᾶξαι, πρέπουσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσμενές.
Δεῦρο δὴ σκέψαι μὸ ἡμᾶς, μῆτερ, ὡς καλῶς λέγω.
Εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
Κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν, ἐ Φρυγῶν καταισκαφαὶ,
Τάς τε μελλούσας γυναῖκας, ἵν τι δρῶσι βάρβαροι,
Μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾶν τὰς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος,

Τὸν

Τὸν Ἑλένης τίσαντας ὄλεθρον, ἥντιν' ἥραντο Πάεις.
Ταῦτα πάντα, κατθανοῦσα, ῥύσομαι· καί μιν κλέος,
Ἑλλάδι ὡς ἠλευθέρωσα, μακάριον γήσεται.
Καὶ γὰ ὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών·
Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοί μόνῃ.
Ἀλλὰ μυρίοι μὲ ἄνδρες ἀσπίσιν πεφραγμένοι,
Μυρίοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, πατρίδος ἠδικημένης,
Δρᾶν τι τολμήσουσιν ἐχθρούς τε, χ' ὑπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν·
Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὖσα πάντα κωλύσει τάδε.
Τί τὸ δίκαιον τοῦτο γ'; ἆρ' ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος;
Κἄπ' ὀκεῖν' ἔλθωμεν· ἡ δὲ τόνδε λέξ' μάχης μολεῖν
Πᾶσιν Ἀργείοις γυναικὸς οὕνεκ', ὃδὲ κατθανεῖν.
Εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος.
Εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τὰμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν,
Ἐμποδὼν γενήσομ' ἐγὼ θνητὸς οὖσα τῇ θεᾷ;
Ἀλλ' ἀμήχανον· δίδωμι σῶμα τὰμὸν Ἑλλάδι.
Θύετ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν· ταῦτα γὰ μνημεῖά μου
Διὰ μακροῦ, ὦ παῖδες ὅτοι, κοὐ γάμοι, κοὐ δόξ' ἐμή.
Βαρβάρων δ' Ἕλλησιν εἰκὸς ἄρχειν, ἀλλ' ἡ βαρβάρους,
Μῆτερ, Ἑλλήνων· τὸ μὲ γὰ δοῦλον, ὁ δ' ἐλεύθεροι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Τὸ μὲ σὸν, ὦ νεᾶνι, γενναίως ἔχει·
Τὸ τ' τύχης ᾗ, καὶ τὸ τ' θεοῦ, νοσεῖ.
Ἀχ. Ἀγαμέμνονος παῖ, μακάριόν με τις θεῶν
Ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων.
Ζηλῶ ᾗ σὲ μὲ Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δέ σε.

Εὖ γὰ τόδ' εἶπας, ἀξίως τε πατρίδος.
Τὸ θεομαχεῖν γὰ ἀπολιπεῖσ', ὅσα κρατεῖ,
Ἐξελογίσω τὰ χρησὰ πἀναληθῆ γε.
Μᾶλλον ἢ λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται,
Εἰς τ' φύσιν βλέψασα· γενναία γὰρ εἶ.
Ὅρα δή· ἐγὼ γὰ βέλομαί σ' εὐεργετεῖν,
Λαβεῖν τ' ἐς οἴκους ἀχθομαί τ', ἴστω Θέτις,
Εἰ μή σε σώσω, Δαναΐδαισι μὰ χρὰ μάχης
Ἐλθών· ἄθρησον, ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.
Ἰφι. Λέγω πάρ', οὐδὲν ὠδὲ εὐλαβουμένη.
Ἡ Τυνδαρὶς παῖς μὰ τὸ σῶμ' ἀρχά, μάχας
Ἀνδρῶν πιθεῖσα, ἢ φόνους· σὺ δ', ὦ ξένε,
Μὴ θνῄσκε δι' ἐμέ, μήδ' ἀποκτείνῃς τινά.
Ἔα ἢ σώσαί μ' Ἑλλάδ', ἰὼ δυσώνυμα.
Ἀχ. Ὦ λῆμ' ἄριστον, οὐκ ἔχω πρὸς τοῦτ' ἔπι
Λέγειν, ἐπεί σοι τάδε δοκεῖ· θηναῖα γὰρ
Φρονεῖς· τί γὰ ταλήθες οὐκ εἶπον τις ἄν;
Ὅμως δ' ἴσως γε κἀν μεταγνοίης τάδε.
Ὡς οὖν ἂν εἰδῇς ταῦτ' ἐμοὶ λελεῖμμένα,
Ἐλθών, τάδ' ὅπλα θήσομαί βωμοῦ πέλας·
Ὡς οὐκ ἐάσων σ', ἀλλὰ κωλύσων θανεῖν.
Χρήσῃ ἢ κἀ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,
Ὅταν πέλας σῆς φάσγανον δέρης ἴδῃς.
Οὕκουν ἐάσω σ' ἀφρονοῦντ' τῇ σῇ θανεῖν·
Ἐλθὼν ἢ σὺ ὅπλοις τοῖσδε πρὸς ναὸν θεᾶς,
Καραδόκησόν σ' οὐ σὲ παρουσίαν.
Ἰφι. Μῆτερ, τί σιγᾷ δακρύοις τέγγεις κόρας;

Κλυ. Ἔχω τάλαινα σοῖς φάσιν, ὥς᾽ ἀλγεῖν φρένα.
Ἰφι. Παῦσαί· με μὴ κάκιζε· τάδε σ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ.
Κλυ. Λέγ᾽, ὡς παρ᾽ ἡμῖν ὐδὲν ἀδικήσῃ, τέκνον.
Ἰφι. Μήτ᾽ οὖν γε τ᾽ σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς ξιφος,
Μήτ᾽ ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους.
Κλυ. Τί δῆτα τόδ᾽ εἶπας, ὦ τέκνον, ἀπολέσασά σε;
Ἰφι. Οὐ σύ γε, σέσωσμαι· κατ᾽ ἐμὲ δ᾽ εὐκλεὴς ἔσῃ.
Κλυ. Πῶς εἶπας; ἢ πεθεῖν με σὶν ψυχὶν χρεών;
Ἰφι. Ἥκιστ᾽, ἐπεί μοι τύμβος ἀ χωσθήσεται.
Κλυ. Τί δαί; τὸ θνήσκειν οὐ τάφου νομίζεται;
Ἰφι. Βωμὸς θεᾶς μοι μνῆμα τ᾽ Διὸς κόρης.
Κλυ. Ἀλλ᾽, ὦ τέκνον, σοὶ πείσομαι· λέξεις γὰρ εὖ.
Ἰφι. Ὡς εὐτυχοῦσά γ᾽, Ἑλλάδος τ᾽ εὐεργέτις.
Κλυ. Τί δαὶ καταιγήσαισιν ἀγγελῶ σέθεν;
Ἰφι. Μήθ᾽ ἁμφὶ κόσμαις μέλανας ἆξάψῃ πέπλους.
Κλυ. Εἶπω δ᾽ ὦδε σὸν φίλον ἔπος τί πρὸς φίλους;
Ἰφι. Χαίρειν γ᾽· Ὀρέστην τ᾽ ἔκτεφ᾽ ἄνδρα τόνδε μοι.
Κλυ. Προσέλκυσάν νιν ὕστατον θεωμένη.
Ἰφι. Ὦ φίλτατ᾽, ἐπεκούρησας ὅσον εἶχες φίλοις.
Κλυ. Εὖ δ᾽ ὅτι κατ᾽ Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω;
Ἰφι. Πατέρα γε τὸν ἐμὸν μὴ σύγχει, πόσιν τε σόν.
Κλυ. Δεινὰς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δῆ δραμεῖν.
Ἰφι. Ἄκων μ᾽ ὑπὸ γῆς Ἑλλάδος ἀπώλεσεν.
Κλυ. Δόλῳ δ᾽, ἀγεννῶς, Ἀτρέως τ᾽ οὐκ ἀξίως.
Ἰφι. Τίς μ᾽ ἔσθ᾽ ἄξων πρὶν ἀπαερίξεσθαι κόμας;
Κλυ. Ἐγὼ μετά γε σοῦ. Ἰφι. Μὴ σύ γ᾽· ἀ καλῶς λέγεις.
Κλυ. Πέπλων ἐχομένη σῶν. Ἰφι. Ἐμοὶ, μῆτερ, πιθοῦ.

Μέν᾽,

Μέν', ὡς ἐμοί τε σοί τε κάλλιον τόδε.
Πατρὸς δ' ὀπαδῶν τῶνδέ τίς με πεμπέτω
Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ὅπου σφαγήσομαι.
Κλυ. Ὦ τέκνον, οἴχῃ. Ἰφι. Καὶ πάλιν γ' ὐ μὴ μόλω.
Κλυ. Λιποῦσα μητέρ'. Ἰφι. Ὡς ὁρᾷς γ', οὐκ ἀξίως.
Κλυ. Σχὲς, μή με προσλίπῃς. Ἰφι. Οὐκ ἐῶ στάζειν δάκρυ.
Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες,
Παιᾶνα, τῇ μὴ συμφορᾷ, Διὸς κόρῃν
Ἄρτεμιν· ἵπτω δ' Δαναΐδαις εὐφημία,
Κόμαι δ' ἐναρχέσθω τις, αἰθέσθω δὲ πῦρ,
Περιχύταις καθαρσίοισι· κἠ πατὴρ ἐμὸς
Ἐνδεξιούσθω βωμὸν, ὡς σωτηρίαν
Ἕλλησι δώσουσ' ἔρχομαι νικηφόρον.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰφι. Ἄγετέ με τὰν Ἰλίαν
Καὶ Φρυγῶν ἐλέπολιν.
Στέφεα πρόβολα δίδοτε, φέρε-
τε, πλόκαμον ὅδε καθαγίσαι.
Χερνίβων τε παγαῖσιν
Ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν,
Ἀμφὶ βωμὸν, Ἄρτεμιν,
Τὰν ἄναασαν Ἄρτεμιν,
Τὰν μάκαιραν.
Ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεών,
Αἵμασι, θύμασί τε,
Θέσφατ' ἐξαλείψω.

Χο.

Χο. Ὦ πότνια, πότνια μάτερ,
Ὡς δάκρυα χέ σοι
Δώσομεν ἀμέτερα·
Παρ' ἱερᾶις χαὶ ἐ πρέπῃ.
Ἰφι. Ὦ νεάνιδες,
Σὺν πατρὶ δὲτ' Ἄρτεμιν,
Χαλκίδ' ἀντίπορον,
Ἵνα τε δόρατα
Μέμονε δαΐα δι' ἐμοῦ ἄναμα,
Τᾶς γ' Αὐλίδ' σεμνοπόρους
Ὄρμους· ἰὼ, χαῖ μᾶτερ
Ὦ Πελασγία,
Μυκηναίαί τ' ἐμαὶ θεράπναι.
Χο. Καλεῖς πόλισμα Περσέως,
Κυκλωπίων πόνων χερῶν.
Ἰφι. Ἔθρεψας Ἑλλάδι μέγα φάος,
Θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι.
Χο. Κλέος γὰρ οὔ σε μὴ λίπῃ.
Ἰφι. Ἰὼ, ἰώ· λαμπαδοῦχος ἀμέρα,
Διός τε φέγγος, ἕτερον,
Ἕτερον αἰῶνα
Καὶ μοῖρά μοι οἰκήσομεν.
Χαῖρέ μοι φίλον φάος.
Χο. Ἰὼ, ἰώ· ἴδεσθε τὰν Ἰλίου
Καὶ Φευγῶν ἐλέπολιν
Στείχουσ', ὅπῃ κάρα σέφη
Βαλλομένα, χερίβων τε παγαῖς;

Βωμόν

Βωμόν γε δαίμονος θεᾶς,
Ῥαντῆρι αἵματος ῥοῇ τύτοις
Θανοῦσαν, εὐφυῆ τε σώματος
Δέρλιω σφαγεῖσαν· εὔδροσοι παγαὶ
Πατρῷαι μολύνσί σε, χέρνιβές τε,
Στρατός τ' Ἀχαιῶν, θέλων
Ἰλίᾳ πόλιν μολεῖν.
Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόρᾳν
Κλήσωμεν Ἄρτεμιν, θεᾶν ἄναστον,
Ὡς ἐπ' εὐτυχῇ πότμῳ.
Ὦ πότνια, θύμασι βροτησίοις
Χαρεῖσα, πέμψον εἰς Φρυγῶν
Γαῖαν Ἑλλάνων στρατὸν,
Καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη.
Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
Ἑλλάδι κλεινότατον στέφανον
Δὸς ἀμφὶ κάρᾳ τεὸν
Κλέος ἀείμνηστον ἀμφιθεῖναι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀγ. Ὦ Τυνδαρεία παῖ Κλυταιμνήστρα, δόμων
Ἔξω πέρασον, ὡς κλύῃς ἐμοῦ λόγων.
Κλυ. Φθογγῆς κλύουσα δεῦρο σῆς ἀφικόμην,
Ταρβοῦσα τλήμων, κἀκπεπληγμένη φόβῳ,
Μή μοι τίν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκεις φέρων
Πρὸς τῇ παρούσῃ. Ἀγ. Σῆς μὲν οὖν παῖδος πέρι
Θαυμαστά σοι νῦν δεινὰ σημῆναι θέλω.

Κλυ. Μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φεύγ' ὅσον τάχος.
Ἀγ. Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν σθένουσα σαφῶς·
Λέξω δ' ἀπαρχῆς, ἤν τι μὴ σφαλεῖσά μου
Γνώμη παρέλθῃ χλωάσειν ἐν λόγοις ἐμοί.
Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τ' Διὸς κόρης
Ἀρτέμιδος ἄλσος, λείμακάς τ' ἀνθηφόρους,
Ἵν' ἦν Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος,
Σοὶ παῖδ' ἄγοντες, εὐθὺς Ἀργείων ὄχλος
Ἠθροίζετ'· ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ
Ἐπὶ σφαγὰς στείχουσ' εἰς ἄλσος κόρης,
Ἀνεστέναζε, κἀμπαλιν στρέψας χέρα,
Δάκρυα προσῆκεν, ὀμμάτων πέπλον προσθείς.
Ἡ δ', σαθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον,
Ἔλεξε τοιάδ'· ὦ πάτερ, παρεμά σοι·
Τεμοῦσι δ' σῶμα τ' ἐμὸν ὑπὲρ πάτρας,
Καὶ τ' Ἑλλάδος ἁπάσης ἕνεκα θύουσι,
Θύσαι δίδωμ' ἑκοῦσα, πρὸς βωμοὺς θεᾶς
Ἀγοῦσα, εἴπερ ὄφελ' θέσφατον τόδε.
Καὶ τῶνδ' ἔμ' εὐτυχεῖτε, κ νικηφόρα
Δώρα τύχητε, πατρίδα τ' ἐξίκοισθε γαῖαν.
Πρὸς ταῦτα, μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων ἐμοῦ·
Σιγῇ παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐθαμβήσθη λεώς
Εὐψυχίαν τε καρτερεῖ τ' ἄπρεπτόν νιν.
Στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον,
Εὐφημίαν ἀνεῖπε καὶ σιγὴν στρατῷ.
Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς χρυσηλάτου

Ἔθηκεν

Ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ Φάσγανον ἁπάσας
Κολεῶν ἔσωθεν, κρᾶτά τ' ἔστεψεν χάρις.
Ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέως ἐν κύκλῳ βωμὸν θεᾶς,
Λαβὼν χαλκῶν, ἔδρεξε, χέρνιβάς θ' ὁμοῦ.
Ἔλεξε δ'· ὦ θηρόκτονε Ἄρτεμι, παῖ Διός,
Τὸ λαμπρὸν εἰλίσσουσ' ἐν εὐφεγγὴ φάει,
Δέξαι τὸ θῦμα τόνδ', ὅπως σοι δωρήματα,
Στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,
Ἄχραντον αἷμα χαλλιπαρθένου δέχῃς,
Καὶ δὸς γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα,
Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορί.
Εἰς γῆν δ' Ἀτρείδαις πᾶς στρατὸς τ' ἔσῃ βλέπων
Ἱερεὺς ὃ Φάσγανον λαβὼν, ἐπεύξατο,
Λαμπάς τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν.
Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος ἐς μυχὸν εἰσῆλθε φρενὶ,
Καίσῃ νεβρικὰς· θῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν.
Πλαγᾶς κτύπον γὰρ παῖς τις ἠσθετ' ἂν σαφῶς,
Τὴν παρθένον δ' οὐκ οἶδεν ἐς γῆς εἰσέδυ.
Βοᾷ δ' ἱερεὺς, ἅπας δ' ἐπῄχησε στρατὸς,
Ἄελπτον εἰσιδόντες ἐν θεῶν τύχῃ·
Φάσμ', ὃ γε μήθ' ὁρωμένοις πίστις σαφὴς.
Ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτο θηρὶ χθονὶ,
Ἰδεῖν μεγίστη, θηρσὶ τ' ἀγροτῆρσί τε θεὰν,
Ἧς αἵματι βωμὸς ἐρράνθη· δέρην θεοῦ.
Κἀν τῷδε Κάλχας, (πῶς, δοκεῖς, χαίρων;) ἔφη·
Ὦ τῆσδ' Ἀχαιῶν κοίρανοι κοινοῦ στρατοῦ,
Ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν, ἣν ἡ θεὸς

Προὔθηκε

Προὔθηκε βωμίαν, ἔλαφον ὀρειδρόμων;
Ταύτῃ μάλιστα τ' χάρις ἀσπάζεται,
Ὡς μὴ μιαίνοι βωμὸν εὐγενὴς φόνῳ,
Ἡδέως τε τῦτ' ἐδέξατο, κ' πλοιῶ σὺν ἐμοὶ
Δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίᾳ τ' θαδρομάς.
Πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος αἴρε ναυβάτης,
Χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δὴ
Λιπόντες ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλας μυχοὺς,
Αἰγαῖον οἶδμα λαμπερᾶν. Ἐπεὶ δ' ἅπαν
Κατηυθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογὶ,
Τὰ πρόσφορ' ἤυξαθ', ὡς τύχοι νόσου κρατός.
Πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ', ὥστε σοι φέρουσαν τάδε,
Λέγειν θ' ὁπόσας ἐκ θεῶν μοίρας κυρῇ,
Καὶ δόξαν ἔχειν ἄφθιτον κἀθ' Ἑλλάδα.
Ἐγὼ παρὼν ᾔδη τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν, λέγω,
Ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεὰς ἀφίκετο.
Λύπης δ' ἀφαίρει, κ πόσει πάρες χόλον.
Ἀπροσδόκητα δ' βροτοῖς τὰ τ' θεῶν·
Σώζουσί θ', οὓς φιλοῦσιν· ἦμαρ γὰρ τόδε,
Θανοῦσαν εἶδε κ βλέπουσ' παῖδα σήν.
Χο. Ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσασ' ἀγγέλου.
Ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μόχθον φέρῃ τέκνον.
Κλυ. Ὦ πᾶ, θεῶν δ' πλέμμα γέγονας;
Πῶς σε πρόσπτυξ; πῶς δ' φῶ;
Παραμυθεῖσθ τόσδε μάτην μύθους,
Ὡς σε πένθους λυγροῦ παυσαίμαν.
Χο. Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων ἄναξ σήκῳ,

Τόσθ'

Τόσδ' αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους.
Ἀγα. Γύναι· θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν,
Ἔχθ γὰρ ἔντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.
Χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόχον νεαγενῆ,
Στείχειν πρὸς οἴκους, ὡς τέρατος πρὸς πλουτῶ ὀφᾷ.
Καὶ χαῖρε· χρόνια γε τιμά σοι πρόσφθεγματα
Τεύξηται ἔσαι· κἀ γένοιτό σοι καλῶς.
Χο. Χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἵκου Φρυγίαν·
Χαίρων δ' ἐπάνηκε,
Κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τρίας ἑλών.

Εὐριπίδε Ἰφιγενείας ἡ ἐν Αὐλίδι τέλος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Ὀρέστης κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας μετὰ Πυλάδου, παραγενηθεὶς, τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ὑφελέσθαι προῃρεῖτο· προελθὼν δ' ὀπὸ τῆς νεὼς, καὶ φανεὶς ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἅμα τῷ φίλῳ συλληφθεὶς, ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἐθισμὸν, ὅπως τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Ἱεροῦ σφάγιον γένωνται· τὰς δὲ καταπλεύσαντας ξένους ἀπέσφαττον. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας· ὁ δὲ Χόρος συνέσηκεν ἐξ Ἑλληνίδων γυναικῶν, θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΒΟΥΚΟΛΟΣ.
ΘΟΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΑΘΗΝΑ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΕΛΟΨ ὁ Ταντάλεω, εἰς Πίσσαν μολὼν
Θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάου γαμεῖ κόρην,
Ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλασεν· Ἀτρέως δ' παῖς
Μενέλαος, Ἀγαμέμνονά τε· τοὺς δ' ἔφυν ἐγὼ
Τῆς Τυνδαρέως θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς,
Ἣν ἀμφὶ δίνας, ἃς ζέμεν Εὔριπος πυκνὰς
Αὔραις ἑλίσσων, χιονέαν ἄλσει σκέπῃ,
Ἔσφαξ' Ἑλένης οὕνεκ', ὡς δοκεῖ, πατὴρ
Ἀρτέμιδι, χλεινὰς ὑπὸ πτυχαῖσιν Αὐλίδος.
Ἐνταῦθα γὰρ δὴ χαλκέαν ναυῶν σέλαν
Ἑλλήνικὸν διεῖπαν Ἀγαμέμνονά τ' ἄνακτ',
Τὸν χαλκόπουν πέφανον Ἰλίᾳ βέλος

Λαβεῖν Ἀχαιὰς, τάδ' ὑμεναίους γάμους
Ἑλένης μετελθεῖν, Μενέλεῳ χάριν φέρων.
Δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων,
Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, κἀγὼ λέγω Κάλχας τάδε.
Ὦ, τῆσδ' ἀϊάστων Ἑλλάδος στρατηγάς,
Ἀγάμεμνον, ὃ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς,
Πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις
Λάβοι σφαγεῖσαν· ὅ, τι γὰρ σὸν αὐτὸς τέκοι
Κάλλιστον, εὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.
Παῖδ' οὖν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ
Τίκτει (τὸ χαλλίστειον εἰς ἐμ' ἀναφέρων)
Ἦν χρή σε θῦσαι. Καί μ' Ὀδυσσέως τέχναις
Μητρὸς παρέλαβε' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.
Ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἡ τάλαινα, ὡς πυρᾶς
Μέλαθρα λαμπρὰ, ἐκαινόμην ξίφει.
Ἀλλ' ἐξέκλεψεν, ἔλαφον ἀντιδοῦσα μου,
Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς· ἐμὲ δ' ὑπερθοῦσ' αἰθέρος
Πέμψασά μ', εἰς πόλιν δ' ἵκεσθαι Ταύρων χθόνα,
Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας, ὃς, ὠκὺν πόδα τιθεὶς, ἴσον πτεροῖς,
Εἰς τοῦμὸν ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.
Ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερέαν πέπηγέ με,
Θεὰ νόμοισι τοῖσιν ὕδε θεὰ
Ἄρτεμις ἑορτὴν, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον.
Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη.
Θύω γὰρ, ἔντος ὃν νόμου κἀγὼ πόλει,
Ὃς ἂν καπέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ.

Κατάσχομαι

Κατέχομαι δῶ, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλῃ
Ἀρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
Ἃ χαιτὰ δ' ἵκει νὺξ φέρουσα φάσματα,
Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος.
Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ, τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς,
Οἰκεῖν ἐν Ἄργει, παρθένοισι δ' ἐν μέσαις
Εὕδειν, χθονὸς ᾗ νῶτα σειωπὴν σάλῳ,
Φεύγειν ᾗ, κἀξῶ στέγαις θριγκὸν εἰσιδεῖν
Δόμων πίτνοντα, πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος.
Βεβλημένην πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν.
Μόνος δ' ἐλείφθη ξύλος, ὡς ἔδοξέ μοι,
Δόμων πατρῴων· ἐκ δ' ἐπικρέανων κόμας
Ξανθὰς χαθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν·
Κἀγὼ τέχνῳ πιθοῦ', ἣν ἔχω, ξενοκτόνον
Τιμῶσ', ὕδραινον αὐτὸν, ὡς θανούμενον,
Κλαίουσα· τοῦναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε·
Τέθνηκ' Ὀρέστης, ᾧ καταῤῥάμπω ἐγώ·
Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες·
Θνήσκουσι δ', οὓς ἂν χέρνιβας βάλλωσ' ἐμάς·
Οὐδ' αὖ σφαγὰς τομώσας εἰς φίλους ἔχω.
Στροφίῳ γὰρ ὤκα ἦν παῖς, ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
Νῦν οὖν ἀδελφῷ βέλεμνα δοῦσα χαλκᾶς,
Πατρῷα' ἀπόντι ταῦτα γὰρ δικαίως ἂν
Σιὼ σφαγείοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ
Ἑλλωίδας γυναῖκας· ἀλλ' ἐξ αἰτίας
Οὔπω τινὸς πάρεισιν ἐς ἐμ' εἴσω δόμων,
Ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.

Ὀρέ-

Ὀρέ. Ὄρα, φυλάσσου, μή τις ὀν τόδε βροτῶν.
Πυλ. Ὁρῶ· σκοπῶμαι δ', ὄμμα πανταχοῦ τρέφων.
Ὀρέ. Πυλάδη, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἰς θεᾶς,
Ἔνθ' Ἀργόθεν ναῦν πορτίων ἐστείλαμεν;
Πυλ. Ἔμοιγ', Ὀρέστα· σοὶ δ' ἀπωδοκῶν χρεών.
Ὀρέ. Καὶ βωμός, Ἕλλην οὐ κατασκάζει φόνῳ;
Πυλ. Ἐξ αἱμάτων γοῦν ξαίνθ' ἕχει τεχνώματα.
Ὀρέ. Θεοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα;
Πυλ. Τῶν καταθανόντων τἀπερθύσια ξένων.
Ὀρέ. Ἀλλ' ἐγκυκλοῦσθ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπῶν χρεών.
Ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' εὖ πιὼν ἐς ἄρκυν ἤγαγες
Χρήσας; ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐπωνόμην,
Μητέρα καθαιρεῖς, ἀμφιδρακὴς δ' Ἐρινὺων
Ἠλαυνόμεσθα, φυγάδες, ἔξεδροι χθονός,
Δεῖμούς τε πολλοὺς ἐξέπλησε καμπίμους.
Ἐλθὼν δέ σ' ἠρώτησα, πῶς φοβηλάτου
Μανίας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος, πόνων τ' ἐμῶν,
Οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν κατ' Ἑλλάδα.
Σὺ δ' εἶπας ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὅρους χθονὸς,
Ἔνθ' Ἄρτεμις σὴ σύλλογον βωμοὺς ἔχει,
Λαβεῖν τ' ἄγαλμα δεᾶς, ὃ φασιν ἐνθάδε
Εἰς τοῦδε νεὼς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο.
Λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινὶ,
Κίνδυνον ἐκπλῆσαντ', Ἀθηναίαν χθονὶ
Δοῦναι τόδ'· ἐνθένδ' ὧδέ μ' ἐρρῆθη πέρι·
Καὶ, ταῦτα δράσαντ', ἀμπνοὰς ἕξειν πόνων.
Ἦλθον δὲ, πειθοῖς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε

Ἄγγελος

Ἄγνωτον εἰς χλιῶ, ἄξενον· σὲ δ' ἱστορῶ,
Πυλάδη· σὺ γάρ μοι τῶνδε συλλήπτωρ πόνων·
Τί δρῶμεν; ἀμφίβλησεσ γὰρ τοίχων ὀρᾶς
Ὑψηλά· πότερα δωμάτων πρὸς ἀμβάσεις
Ἐκβησόμεσθα; πῶς ἄρ' οὖν μάθοιμεν ἄν;
Ἢ χαλκότευκτα κλῆθρα λύσαντες μοχλοῖς;
Ὧν σοῦδὲν ἴσμεν· ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας
Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι,
Θανούμεθ'· ἄλλα πρὶν θανεῖν, νεὼς ἔπι
Φύγωμεν, ἧπερ δεῦρ' ἐναυστολήσαμεν.
Πυλ. Φύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν, εἰ δ' εἰώθαμεν.
Τὸν θεοῦ γὰ χρησμὸν οὐ καινιστέον.
Ναῦν δ' ἀπαλλαχθέντε, κρύψωμεν δέμας
Κατ' ἄντρ', ἃ πόντου νοτίᾳ λιμνάζει μέλαν,
Νεὼς ἄπωθεν, μή τις, εἰσιδὼν σκάφος,
Βασιλεῦσιν εἴπῃ, κἄπειτα ληφθῶμεν βίᾳ.
Ὅταν γὰ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ,
Τολμητέον τοι ξεστὸν ἐκ ναὸς λαβεῖν
Ἄγαλμα, πάσας προσφέροντε μηχανάς.
Ὅρα δέ γ' εἴσω σιγλύφων, ὅποι κενὰν,
Δέμας χαθεῖναι· τὰς πόρους γὰ οἱ ἁγνοὶ
Τολμῶσι· δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν ἁδάμαν.
Ὀρέ. Οὗτοι μαχεῦν μὲ ἤλθομεν κούπῃ πόρευ,
Ἐκ τερμάτων γὰ νόστον ἄρασθαι πάλιν.
Ἀλλ', εὖ γὰ εἶπας, πειστέον· χωρεῖν χρεὼν
Ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας.
Οὐ γὰρ τὸ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται,

Πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον. Τολμητέον·
Μόχθῳ γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰφι. Εὐφαμεῖτ', ὦ Πόντιαι
Διοτὰς συρίχωρούσας πέτρας
Εὐξείνου ναίοντες.
Ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς,
Δίκτυ' ἱερεία,
Πρὸς σὰν αὐλάν, εὐσύλων
Ναῶν χρυσήρεις θριγκούς,
Πόδα πρόθυρον
Ὅσιον ὁσίας
Κληδόχου δούλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργους,
Καὶ τείχη, χώρων τ' εὐδένδρων
Ἐξαλλάξασ' Εὐρώπαν,
Πατρώων οἴκων ἕδρας.
Χο. Ἔμολον τί νέον; τίνα φρουτίδ' ἔχεις;
Τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες;
Ὦ παῖ Διὸς τᾶς Τεγέας πύργους
Ἐλθόντ' κλεινὰ σὰ χώρα
Χιλιοναύτα μυριοτάλαις
Τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν.
Ἰφι. Ὦ δμωαί, δυσθρηνήτοις
Ὡς θρηνώδεις ἔγκειμαι,
Τᾶς σὰν εὐμόρου μολπᾶς βοᾶν

Ἀλύουσ

Ἀλύεις ἐλέγοις.
Ἔ, ἔ· ἐν κηδείοις οἴκτοισιν,
Αἵ μοι συμβαίνουσ' ἄταν,
Σύγγονον ἀμὸν κατα-
κλαιομένᾳ ζωᾶς,
Οἴδω ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
Νυκτὸς, τᾶς ὄλωλ' ὅρφνα.
Ὤλόμαν, ὠλέμαν·
Οὔκ εἴσ' οἶκοι πατρῴοι·
Οἴμοι, φεῦδ' ἐμὰ.
Φεῦ, φεῦ, τᾶ Ἄρει μόχθων.
Ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν
Μόνον με κατέσχες συλᾷς,
Ἀΐδᾳ πέμψας, ᾧ τάσδε
Χοὰς μέλλω, κρατῆρά τε
Τὸν φθιμένων,
Ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις,
Πήγας τ' ἐρεσίων ἐκ μόχων,
Βάκχᾳ τ' οἰνηρὰς λοιβὰς,
Ξυθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
Ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖ-
τ'· ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον
Τεῦχος, κἠ λοιβὰν αἰδᾳ.
Ὦ κτὶ γαίας
Ἀγαμεμνόνειον θάλῳ,
Ὡς φθιμένῳ τάδε σοι
Πέμπω· δέξαι δ'· ὑ γὰ πάρῳ

Τύμβῳ

Τύμβοισι ξανθὰν χαίταν,
Οὐ δάκρυ' οἴσω.
Τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπεναίσθην
Πατρίδος, κἠμᾶς· ἔνθα δοκίμα
Κεῖμαι σφαχθεῖσ' ἀ τλάμων.
Χο. Ἀνθιψάλμους ᾠδὰς,
Ὕμνον τ' Ἀσιήταν σοι
Βάρβαρον ἰαχὰν,
Δέσποιν', ἐξαυδάσω,
Τὰν ἐν θρηνήροις μοῦσαν,
Νέκυσιν μέλεον·
Τὰν ἐν μολπαῖς ἀΐδας
Ὑμνᾷ, δίχα παιάνων.
Ἰφι. Οἶμοι τᾶν Ἀτρειδᾶν οἴκων.
Ἔρρει φόως σκήπτρων.
Οἶμοι πατρῴων οἴκων.
Τίν' ἐκ τᾶν εὐόλβων
Ἀρχὰ βασιλέων
Ἀρχά· μόχθος δ' ἐκ μόχθων
Αἰσχύνοις ἀνιδρώσαις ἵπποιον
Πώλοις, ἀλλάξας
Δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἄλιος.
Ἄλλοις δ' ἄλλα πρόσοικα
Χρυσέας δρυὸς μελάθροις ὀδυρά,
Φόνῳ ἐπὶ φόνῳ,
Ἄχεα ἄχεσιν.

Ἔνθεν

Ἔνθεν τ' ἀπόδεν δμωιδέν-
των Τανταλιδᾶν ἐκβαίνει
Ποιναί γ' ἐς οἴκους· ἀπὸ δὲ
Δ' ἀπαύδας· ὦπαι σοὶ δαίμων,
Ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων,
Δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας·
Καὶ, νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς,
Λοχείαν σερραὶν παιδείῳ
Μοῖραν στυπτείνοισι θεαὶ,
Ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων,
Ἂν, ἀπατόγονον θάλαμον ἐν θαλάμοις,
Λήδας ἀ τλάμων κόρα
Σφάγιον, πατρῴα λώβα,
Καὶ θῦμ' ὦκ εὐγάθητον
Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίῳ
Ἱππείοισιν ἐν δίφροισι
Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασεν
Νύμφαιον, οἵμοι δύσνυμφον,
Τᾷ τᾶς Νηρέως κόρας.
Αἰ, αἰ· νεῶ σὺ ἀξείνᾳ πόντᾳ ξείνα
Δυσχόρτοις οἴκοις ναίω,
Ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος.
Οὐ τὰν Ἀργᾷ μέλπουσ' Ἥραν,
Οὐδ' ἰσοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
Κερκίδι Παλλάδος Ἀθάνας εἰκὼ
Τιτάνων ποικίλλουσα,

Ἀλλ' αἱμορράντων δυσφόρμαγ-
γα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄπαν,
Βωμὺς οἰκτρὰν τ' αἰαζόντων,
Οὐδ' ἀνοικτρόν τ' ἐκβαλόντων δάκρυον.
Καὶ νεῶ κείνων μόλις μοι
Λάθα, τὸν δ' Ἄργᾳ δμαλόντα
Κλαίω σύγγονον·
Ὃν ἔλιπον Ἀπιδανίδιον
Ἐπὶ βρέφος, ἔτι νέον,
Ἐπὶ γάλως ἐν χερσὶ
Ματρὸς, πρὸς πέρσαισά-
τ', Ἄργᾳ σκηπτοῦχον Ὀρέστᾳ.

IAMBOI.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ', ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίας,
Βυφορβὸς ἥκει, σημανῶν τί σοι νέον.
Βυ. Ἀγαμέμνονος παῖ, Κλυταιμνήστρας τέκος,
Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
Ἰφι. Τί δ' ἔστι τοὺς παρόντας ἐκπλῆσσον λόγῳ;
Βυ. Ἥκουσιν εἰς γῆν Κεκροπίδων Συμπληγάδες,
Πλάτῃ φυγόντες, δίπτυχοι ναυσίν, θεᾶς
Θεᾶς φίλον πρόσφαγμα· κἠγὼ δυσμενὲς
Ἀρτέμιδι χέρνιβας ᾗ κἀπέγραψέ με
Οὐκ ἂν φθάνοις δὺς εἰσπεσὼν πομπεύματος.
Ἰφι. Ποδαπούς; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσι κἀξ ἥκουσι;
Βυ. Ἕλληνες· ἓν τοῦτ' οἶδα, καὶ πρόσαντρον.
Ἰφι. Οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;

Βυ.

Βε. Πυλάδης ἁλυσίζεθ' ἅπερος πρὸς θατέρου.
Ἰφι. Τᾷ συζύγῳ δ' ἃ ξένου τί πῶνομ' ἐμοῦ;
Βε. Οὐδεὶς τόδ' οἶδεν· ἐς γὰ εὐτυχούσαμεν.
Ἰφι. Πῶς δ' εἶδετ' αὐτὼς, ἃ τυχόντες εἴλετε;
Βε. Ἄκρωρις ὅτι ῥηγμῖνων εὐξείνου πόρου.
Ἰφι. Καὶ τίς θαλάσσης βακχίοις κωμαία;
Βε. Βᾶς ἦλθομεν νίφοντας ἐναλίᾳ δρόσῳ.
Ἰφι. Ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, πῶς μιν εἵλετε;
Τέρπῳ δ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰ μαθεῖν θέλω.
Χέρνιοι γὰ ἦκουσ'· οὐδέπω βωμὸς θεᾶς
Ἑλλωτιᾶσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
Βε. Ἐπεὶ τ' εἰσέβημεν ἀμφὶ Συμπληγάδων
Βᾶς ὑλοφορβὲς πόντου εἰσβαίλλομεν,
Ἦν τις ἀμφ' ἀκτὰς κυμάτων πολλῷ σάλῳ
Κοιλωπὸς ἀγμὸς, πορφυρᾶσι κηλὶ σέγαμ.
Ἐζῶθεν ἀθρεῖ δώμασιν εἰδέ τις ἐσω
Βουφορβὸς ἡμῶν, καὶ μεταχώρησιν πάλιν,
Ἀκροισι δακτύλοισι προβλῆδ' ἴχνος.
Ἔλεξε δ'· ὐχ ὁρᾶτε; δαίμονες τινες
Θεάσασθαι οἴδε. Θοἠμῶν δ' ἡμῶν τις ὧν
Ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσεύξατ' εἰσιδών·
Ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
Δέσποτα Παλαίμων, ἵλεως ἡμῖν γένοι·
Εἴτ' ὢν ἐπ' ἀκταῖς θεόσεπτον Διοσκόρων,
Ἢ Νηρέως ἁλίαλμα θ', ὃς τ' εὐγενῆ
Ἔπικτε πεντήκοντα Νηρήδων χορόν.
Ἄλλος δέ τις μέτοικος, ἀνομίᾳ θρασύς,

Ἐγέλασεν

Ἐγέλασεν εὐχαῖς· ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
Θάλασσαν φάραγξ' ἔφασκε, θ' νόμου φόβῳ,
Κλύοντας, ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
Ἔδοξε δ' ἡμῖν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν,
Θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τἀπιχώρια.
Κἂν τῷδε πέτρου ἄπεργ' λιπὼν ξένον
Ἔσῃ, χέρας τε διπτύαξ' ἄνω κάτω,
Κἀπεσύραξεν, ὠλένας τρέμων ἄκρας,
Μανίαις ἀλαίνων, ἢ βοᾷ, κυνηγὸς ὥς·
Πυλάδη, δέδορκας τοῦδε; τοῦδε δ' οὐχ ὁρᾷς
Αἰδου δράκαινάν, ὥς με βούλεθ' κτανεῖν,
Δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐσορμωμένην;
Ἥ δ', ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον,
Πτερυγῖς ἐρέσσει, μητέρ' αἰσχάλαις ἐμὴν
Ἔχουσα, πέτεινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ.
Οἴμοι, κτενεῖ με· ποῖ φύγω; ποῖ δ' οὐρανὸν
Οὐ ταυτὰ μορφῆς σχήματ'· ἀλλ' ἠλλάσσετο
Φθογγάς τε μόχων, ἐκ κυνῶν ὑλάγματα,
Ἃ φάσ' Ἐριννὺς ἴσχνα μιμήματα.
Ἡμεῖς δ' συναλέντες, ὡς θανούμενοι,
Σιγῇ καθήμεθ'· ὁ δ', ὡς εἰσεπάσας ξίφος,
Μόχους ὀρούσας εἰς μέσους, λέων ὅπως,
Παῖδ' σιδήρῳ λαγόνας, εἰς πλευρὰς ἰείς,
Δοκῶν Ἐριννὺς θεὰς ἀμυνέσθαι τάδε,
Ὡς αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός.
Κἂν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὁρᾷ βουφόρβια
Πίπτοντα ἐκ πορθούμεν', ἐξοπλίζεται,

Κόχλοις

Κόχλοις τε φυσῶν, συλλέγων τ' ἐξ ἠϊόνων
Πρὸς εὐτρεφεῖς γὰρ ἦλθ' νεανίας ξένους
Φαύλως μάχεσθαι βουκόλοις ἠγούμεθα.
Πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ.
Πίπλῃ δ' ὁ μανίαις πίτνων ὁ ξένος μεθεὶς,
Στάζων ἀφρῷ γένειον· ὡς δ' ἐσείδομεν
Πρὸς γῦργον πεσόντα, πᾶς αὐτὸς ἔσχεν πόνον,
Βάλλων, ἀρείοσιν ἄτερος ὢν τοῖν ξένοιν
Ἀφρόν τ' ἀπέψαι, σώματός τ' ἐπιμέλῃ,
Πέπλων τε προσβὰς ἀνέλυσεν εὐπήνους ὑφάς,
Καρδοκῶν μὲν τὰ πάντα τεκμήραντα,
Φίλον δ' θεραπείαισιν ἄνδρ' εὐεργετῶν.
Ἔμφρων δ' ἀνεῖξας ὁ ξένος πεσήματος,
Ἔγνω κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον,
Καὶ τὼ παρεῦσαι συμφορᾶν αὑτοῖν πάλας·
Ὤμωξέ θ'· ἡμεῖς δ' ὧδε ἀνίσταν πέτρους
Βάλλοντες, ἄλλῳ ἄλλοθεν προσκείμενοι.
Οὔ δὴ τὸ δεινὸν ἀσχαλῶσαμ' ἠνύσαμεν·
Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
Κάλλιστ', ἔπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί.
Ὡς δ' εἴδομεν σπαλεῖς πολεμίων ξίφη,
Φυγῇ λεπαίας ἐξεπέμπαλμεν νάπας.
Ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτερος προσκείμενος
Ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δ' τέσοιτ' ὠσαίατο,
Αὖτις τὸ νικᾶν ἐσπάνιον ἤρεσεν πέτρῳ.
Ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
Οὐδεὶς τὰ τ' θεῶν δύναται' εὐτύχει βελῶν.

Μόλις δέ νιν τάλμη ἓμ᾽ ὰ χειρούμβα,
Κύκλῳ ᾗ περιβάλλοντες, ἐξεκλέψαμεν
Πέτροισι χειρῶν φάσγαν᾽· εἰς ᾗ γλεῶ γόνυ
Καμάτῳ καθεῖσαν· πρὸς ὅ᾽ ἄνακτα τῆσδε γῆς
Κομίζομέν νιν· ὅ ὅ᾽ ἐσιδὼν ὅσον τάχος
Ὡς χέρνιβάς τε ϗ σφάγι᾽ ἐξέπεμπέ σοι.
Εὔχου ᾗ τοιάδ᾽, ὦ νεᾶνι, σοὶ ξένων
Σφάγια πρέπειν· καὶν ἀναλίσκῃς ξένους
Τοιάσδε, τ᾽ σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσῃ φόνον,
Δίκας τίνουσα τ᾽ ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.
Χο. Θαυμάς᾽ ἔλεξας τ᾽ φανέντ᾽, ὅστις ποτε
Ἕλλην ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.
Ἰφι. Εἶεν· σὺ μ᾽ κομίζε· σοῦ ξένως μολών·
Τὰ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἡμεῖς οἷα φρονπεύμεθα.
Ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μ᾽ εἰς ξένους
Γαλεώδη ἦδα κ᾽ φιλοικτίρμων ἀεί,
Εἰς τὸ μόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἰκνέ᾽ εἰς χέρας λάβοις.
Νεῶ δ᾽ ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα,
Δοκοῦσ᾽ Ὀρέστην μηκέθ᾽ ἥλιον βλέπειν·
Δύστοκον με λήψεθ᾽ οἵτινές ποθ᾽ ἥκετε.
Καὶ τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἦν ἀληθές· ἠχθόμην, φίλαι·
Οἱ δυσυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις,
Αὐτοὶ κακῶς πεφῦτες, ὰ φρονοῦσιν εὖ.
Ἀλλ᾽ οὔτε πνεῦμα δόλιον ἦλθε πώποτε,
Οὐ ποσθμὸς, ὅτις ἀμφὶ πέτρας Συμπληγάδας
Ἑλένιον ἀπῆρεν᾽ ἐνθάδ᾽, ὅ μ᾽ ἀπώλεσεν,

Μενέλαόν

Μενέλαόν θ', ἵν' αὐτοὺς ἀντελυμωρησάμην,
Τλιὺ ἐνθάδ' Αὖλιν ἀνιθεῖσα τ' ἐκ δ,
Οἵ μ', ὥστε μόχον, Δαναΐδαι χειρώμασι
Ἔσφαζον· ἱερὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
Οἴμοι· κακῶν γὰρ τ' τότ' οὐκ ἀμνημονῶ,
Ὅσας γενείᾳ χεῖρας ἐξηκόντισε
Γονάτων τε θ' τεκόντ@ ἐξαρτωμένη,
Λέγουσα τοιάδ'· ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
Νυμφεύματ' αἰσχρὰ τοῖς σέθεν· μήτης δ' ἐμὴ,
Σέθεν κατακτάνοντος, Ἀργείᾳ τέ νιν
Ὑμνῳδὸν ὑμεναίοισιν· αὐλεῖται ὃ πᾶν
Μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα τοῖς σέθεν.
Ἅιδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
Ὃν μοι τροφεῖπας πόσιν· ἐν αἱμάτων δ' ὄχοις,
Εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ.
Ἐγὼ δ', λεπτῶν ὄμμα ἀφ' κακλυμμάτων
Ἔχουσ', ἀδελφὸν τοῦτον εἰλόμην χεροῖν,
Ὃς νεῷ ὄλωλεν· ὁ κασιγνήτη σόμα
Σιωπῇ' ὑπ' αἰδοῦς, ὡς ἴδοι εἰς Πηλέως
Μέλαθρα· πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματα·
Εἰσαῦτις, ὡς ἥξοι εἰς Ἄργος αὖ πάλιν.
Ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ὡς οἵων κακῶν
Ἐρρεις, Ὀρέστα, κ' πατρὸς ζηλωμάτων.
Τὰ τ' θεῦ δ' μέμφομαι σοφίσματα,
Ἥτις, βροτῶν ἓν ἦν τις ἀψῇ φόνου,
Ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκρῷ θίγῃ χεροῖν,
Βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη

Αὖτε

Αὐτὴ ᾗ θυσίας ἥδε βροτοκτόνους.
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ,
Λητὼ, τοσαύτῶν αἱμάτων ἐγὼ φέρω
Τὰ Ταντάλου θοίνασιν ἐπαίμονα.
Ἄπιστα κρίνω, παιδὸς πάθημα βορᾷ.
Τὰς δ' ἐνθάδ', αὐτὰς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
Εἰς τ' θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.
Οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἰ κακόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Κυδύσαι, κυάνεαι
2 Συμπλοκάδες θαλάσσιαι.
3 Ἦν Οἰσέος ὁ ποταμόρρυτος Ἀχελῷος
4 Εὔξενον ἐπ' οἶδμα
5 Διεπέρασέν ποτ',
6 Ἀσιήτιδα γαῖαν
7 Εὐρώπας ἀγαμέμψας.
8 Τίνες ποτ'; ἆρα τ' εὔυδρον
9 Καὶ δονακόχλοα λιπόντες Εὐρώταν,
10 Ἢ ῥόμβοις σεμνὰ Δίρκας,
11 Ἑβαΐ, ἔβασαν ἄμικτον
12 Αἶαν, ἔνθα κούρας
13 Διατέγλει βωμὸς,
14 Καὶ πρὸ ναὸς χίονας ἀ-
15 ῶν αἵμα βρέτειον.

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἢ ῥοδίοις εἰλατίνοις,
Δικρήτοισι κώπαις,
Ἔπλευσαν ὅτι πόντια κύματα
Ναΐων ὄχημα
Λιποπόρους αὔρας,
Φιλόπλεθρον ἄμιλλαν
Αὔξοντες μελάθροισιν.
Φίλα γὰ ἐλπὶς ἐγένετ', ὅτι
Πήμασι βροτῶν, ἄπλητος ἀνθρώποις,
Ὅλβῳ βάρος οἱ φέρονται
Πλάνητες ἐπ' οἴδμα, πόλεις τε
Βαρβάρους ἔξωντες.
Κεναὶ δόξαι γνώμαι
Δ' οἷς μὴ ἄκαιρος ὄλβος,
Τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει.

Στροφὴ β'.

Πῶς τὰς σωφρομάδας πέτρας,
Πῶς Φινείδας αὐπνους
Ἀκτὰς ἐπέρασαν,
Παφλίον αἰγιαλὸν
Ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ
Δερκιόντες; ὅπου πεντήκοντα κορᾶν
Τῶν Νηρήδων χοροὶ
Μέλπουσιν ἐγκυκλίοις,

9 Καὶ πλησίοισι πνοαῖς,
10 Συριζόντων κῆ πεύμναν
11 Εὐναίων πηδαλίων,
12 Αὔραις ἐννοτίαις, ἢ
13 Πνοαῖσι Ζεφύρου, τὰν
14 Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
15 Λευκὰν ἀκτὰν Ἀχιλῆος,
16 Δρόμους καλλισταδίους, Εὔ-
17 ξεινον κῆ πόντον.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνας
2 Λήδας Ἑλένα φίλα παῖς
3 Ἐλθοῦσα τύχοι, τὰν
4 Τερψάδα λιποῦσα πόλιν,
5 Ἴν', ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱ-
6 ματερὰν ἐλιχθεῖσα, λαμπαδόμοι
7 Δεσποίνας χερὶ θαίνῃ,
8 Ποιναὶς δοῦσ' ἀντιπάλοις.
9 Ἥδις' ὦ τιμᾷ' ἀγγελίαν
10 Δεξαίμεθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς
11 Πλωτῆρων εἴ τις ἔβα,
12 Δυλείας ἐμέθεν δει-
13 λαίας παυσίπονος· καὶ
14 Γὰρ ὀνείρασι συμβαίλω
15 Οἴκοις, πόλει τε πατρίᾳ.

16 Τερπνὰν

16 Τερπνῶν ὕμνων ἀπαλαύειν,
17 Κοινὰν χάριν ὄλβου.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἰφι. Ἀλλ' οἶδε, χέρας δεσμοῖς διδύμοις
Συνερειδέντες, χωρεῖτε νέον
Περόναιον θεᾶς· στεῖχε, φίλα.
Τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ
Ἐν ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει,
Οὐδ' ἀγελείας ψυδεῖς ἔλαχεν
Βωμοφόρους ἀνής.
Χο. Ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως
Πόλις ἥδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,
Ἃς ὁ πρὶν ἡμῖν νόμος οὐκ ὀσίας
Ἕλλησι διδοὺς ἀναφαίνει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἰφι. Εἶεν·
Τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρεπόντως ὡς κάλλως ἔχει,
Φροντιστέον μοι· μέλετε τἄμ' ξένων χέρας,
Ὡς, ὄντες ἱεροί, μηκέτ' ὦσι δέσμιοι.
Ναοὺς δ' ἔσω στείχοντες, εὐτρεπίζετε
Ἃ χρὴ πρὸ τοῖς παροῦσι, κἀνομίζεται,
Φερεῖν.
Τίς ἆρα μήτηρ ἢ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε,
Πατήρ τ'; ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνοι,
Οἵων στερεῖσα δυστυχῶν νεανιῶν.

Ἀναδέλφ-

Ἀναδελφῷ ἔσαι; τὰς τύχας τίς οἶδ', ὅτῳ
Τοιαῖδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τ' θεῶν
Εἰς ἀφανὲς ἕρπει, κοὐδὲν οἶδ' ὁδοὺς κακόν·
Ἡ γὰρ τύχη πρήσσει τὸ δυσμαθές.
Πόθεν ποθ' ἥκετ', ὦ παλαίπωροι ξένοι;
Ὡς μῆ μακρὰν γῆν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἕσεσθ' ἀεὶ κάτω.
Ὀρέ. Τί ταῦτ' ὀδύρῃ, καὶ πὶ τοῖς μέλλουσι νῷν
Κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;
Οὕτοι νομίζω σοφὸν, ὃς ἂν, μέλλων θανεῖν,
Οἴκτῳ τὸ δεῖμα τἀλέθρου νικᾶν θέλῃ,
Οὔθ' ὅστις ἄδην ἐγγὺς ὢν' οἰκτίζεται,
Σωτηρίας ἄνελπις· ὡς δύ' ἓξ ἑνὸς
Κακὼ σεσάφηκ, μωρίαν τ' ὀφλισκάνει,
Θνήσκει θ' ὁμοίως· τὴν τύχην δ' ἐᾷν χρεών.
Ἡμᾶς γὴ μὴ θρηνεῖ σύ· τὰς γὰρ ἐνθάδε
Θυσίας θυτεύομεθα καὶ γινώσκομεν.
Ἰφι. Πότερον ἄρ' ὑμῖν ἐνθάδ' ὠνομασμένον
Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν θέλω.
Ὀρέ. Οὐδ'· εἴ τι δήσοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.
Ἰφι. Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλλην γεγώς;
Ὀρέ. Τί δ' ἂν, μαθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις, γύναι;
Ἰφι. Πότερον ἀδελφὸν μητρὸς ἐσὸν ἐκ μιᾶς;
Ὀρέ. Φιλότητί γ'· ἐσμὲν δ' ἃ κασιγνήτω, γυναι.
Ἰφι. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθετ' ὁ γεννήσας πατήρ;
Ὀρέ. Τὸ μὲν δίκαιον, δυσυχεῖς καλοίμην ἄν.
Ἰφι. Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.

Ὀρέ.

Ὀρέ. Ἀνώνυμοι θανόντες, ὦ γελώμεθ' ἄν.
Ἰφι. Τί δ' ὦ φθονεῖς τᾶτ', ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;
Ὀρέ. Τὸ σῶμα θήσεις τύμβον, ἀχὶ τοιοῦτμα.
Ἰφι. Οὐδ' ἂν πόλιν φρονήσειας, ὅπως ἔστι σοι;
Ὀρέ. Ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένῳ.
Ἰφι. Χαίρειν δ' ὁμαίμων τλήμονι κωλύει τί σε;
Ὀρέ. Τὸ κλεινὸν Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
Ἰφι. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς;
Ὀρέ. Ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἳ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.
Ἰφι. Φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος, ἢ ποίᾳ τύχῃ;
Ὀρέ. Φεύγω, τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκών, ἑκών.
Ἰφι. Ἆρ' ἂν τί μοι φράσειας, ὧν ἐγὼ θέλω;
Ὀρέ. Ὡς οὐ προήσω γ' ἐμῆς δυστροπίας.
Ἰφι. Καὶ μὴν ποθεινὰς γ' ἦλθες ἐξ Ἄργους μολών.
Ὀρέ. Οὔκουν ἐμαυτῷ γ'· εἰ δέ σοι, σὺ τᾶτ' ἔρᾳ.
Ἰφι. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἀπαγγελῶ λόγος;
Ὀρέ. Ὡς μή ποτ' ὤφελόν γε, μήδ' ἰδὼν ἄναρ.
Ἰφι. Φασίν νιν, ἀκέτ' οὖσαν, οἴχεσθαι δορί.
Ὀρέ. Ἔστιν γὰρ οὕτως, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε.
Ἰφι. Ἑλένη δ' ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
Ὀρέ. Ἥκει, κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινα.
Ἰφι. Καὶ πῶς ἔτι; καίτοι γέ τι προσῳφείλετο κακόν.
Ὀρέ. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
Ἰφι. Ὦ μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
Ὀρέ. Ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῆς κείνης γάμων.
Ἰφί. Νόσος δ' Ἀχαιῶν ἐγκύρσασ', ὡς κηρύσσεται;
Ὀρέ. Ὡς πάντ' ἄπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς.

Ἰφι. Πεὶν γὼ θανεῖν σε; τῦδ' ἐπαυρέσθω θέλω.
Ὀρέ. Ἔλεγχ', ἐπειδὴ τῦδ' ἐρᾷς· λέξω δ' ἐγώ.
Ἰφι. Κάλχας τις ἦλθε μαντις ἐκ Τροίας πάλιν;
Ὀρέ. Ὄλωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
Ἰφι. Ὦ πότνι'· ὡς ἔστι γαῖ' ὁ Λαέρτου γόνος;
Ὀρέ. Οὔπω νενόσηκ' οἶκον· ἔστι δ', ὡς λόγος.
Ἰφι. Ὄλοιθ', νόσου μή ποτ' ἐς πάτρ' ἐλθὼν τυχών.
Ὀρέ. Μηδὲν κατεύχου· πάντα τὰ ἐκείνου νοσῶ.
Ἰφι. Θέτιδος δ' ὁ τᾶς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι;
Ὀρέ. Οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημεν Αἰολίδι.
Ἰφι. Δόλια γαῖ, ὥς γε φασὶν οἱ πεπονθότες.
Ὀρέ. Τίς εἶ πόθ'; ὡς εὖ τοὐμοῦ πάτρ' Ἑλλάδος.
Ἰφι. Ἐκεῖθέν εἰμι· παῖς ἔτ' οὖσ', ἀπωλόμην.
Ὀρέ. Ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τἀκεῖ, γύναι.
Ἰφι. Τί δ' ὁ στρατηγὸς, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
Ὀρέ. Τίς; ὁ γὼ, ὃν γ' ἐγὼδα, τᾶς εὐδαιμόνων.
Ἰφι. Ἀτρεως ἐλέγετο δή τις Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Ὀρέ. Οὐκ οἶδ'· ἄπελθε δ' τοῦδε λόγου τούτου, γύναι.
Ἰφι. Μὴ θεὸς θεῶν, ἀλλ' εἰπέ, ἵν' εὐφρανθῶ, ξένε.
Ὀρέ. Τέθνηκ' ὁ τλήμων, θεὸς δ' ἀπώλεσέν τινα.
Ἰφι. Τέθνηκε; ποίᾳ συμφορᾷ; πάλαι' ἐγώ.
Ὀρέ. Τί δ' ἐξεναίξας τοῦτο; μῶν θεοπτικὸς σοι;
Ἰφι. Τὸν ὄλβον αὐτοῦ τ' πάροιθ' ἀνασκέω.
Ὀρέ. Δεινὰς γὼ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγάς.
Ἰφι. Ὦ παιδοκάρπου τᾶς τεκούσας, ὦ θάνων.
Ὀρέ. Παῦσαι νῦν ἤδη, μηδ' ἐρωτήσῃς πέρα.
Ἰφι. Τοσόνδε γ', εἰ ζῇ τοῦδε παλαιπώρου δάμαρ;

Ὀρέ.

Ὀρέ. Οὐκ ἔστ' παῖς νιν, ὃν ἔτεχ', ὅτῳ ὤλεσεν.
Ἰφι. Ὦ συμπαραχθεὶς οἶκος· ὡς τί δὴ θέλων;
Ὀρέ. Πατρὸς θανόντῳ, τῷδε τιμωρούμενος.
Ἰφι. Φεῦ·
Ὡς εὖ, κακὸν δίκαιον εἰσπεράσατο.
Ὀρέ. Ἀλλ' ἀπὸ σοῦ θεῶν εὐτυχῆς, δίκαιος ὤν.
Ἰφι. Λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον;
Ὀρέ. Λέλοιπεν, Ἠλέκτραν γε παρθένον μίαν.
Ἰφι. Τί δῆτα; σφαγείσης θυγατρὸς ἔστι τις λόγος;
Ὀρέ. Οὐδείς γε, πλὴν θανεῖσαν ἐκ' ἀρᾶν φάος.
Ἰφι. Τάλαιν' ἐκείνη, κ' ὦ κτανὼν αὐτὴν πατήρ.
Ὀρέ. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλεσε.
Ἰφι. Ὁ δ' θανόντος δὴ ἔστι παῖς Ἀρχὴ πατρός;
Ὀρέ. Ἔς' ἄθλιός γε, κὐδαμοῦ, κ' πανταχοῦ.
Ἰφι. Ψυδεῖς ὄνειροι χαίρετ' οὐδὲν ἦτ' ἄρα.
Οὔθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι
Πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
Πολὺς παραγμὸς ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι,
Κἀν τοῖς βροτείοις· ἓν δὲ λείπει μόνον,
Ὅτ', οὐκ ἄφρων ὤν, μάντεων τοὺς ἀληθεῖς λόγους,
Ὀλωλεν, ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.
Χο. Φεῦ, φεῦ· τί δ' ἡμεῖς, οἵ τ' ἐμοὶ γυνήτορες;
Ἆρ' εἰσίν; ἆρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἄν;
Ἰφι. Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον,
Ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σοὶ δ' αὖ φίλαις ἅμα,
Κἀμοί· τόδ' εὖ μάλιστα γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταὐτὸν θεσφάτ' ἐκπεπόνθοτες ἔχοι.

Θέλω

Θέλεις ἀν, εἰ σώσαιμι σ', ἀγγεῖλαι τί μοι,
Πρὸς Ἄργος ἐλθὼν, τοῖς ἐμοῖς ἐκ φίλοις,
Δέλτον τ' ἐνεγκεῖν, ἥν τις, οἰκτείρας ἐμὲ,
Ἔγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ τλὰς ἐμοὶ
Φονέα νομίζων χεῖρα, θ' νόμου σ' ὕπο
Θνήσκειν γε, τ' θεᾶ ταῦτα δικαί' ἡγουμένης;
Οὐδέν γ' ἔχων, ὅστις ἀγγεῖλαι, μολὼν
Εἰς Ἄργος αὖτις, τὰς ἐμὰς ἀπιστολὰς
Πέμψεις σωθεὶς τ' ἐμοῦ φίλων τινί.
Σὺ σ'· εἶ γὰρ, ὡς ἔοικας, οὔτε δυσγενὴς,
Καὶ τὰς Μυκηνὰς οἶδα, χ' οὓς κἀγὼ θέλω·
Σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν,
Κύφων ἕκατι γραμμάτων, σωτηρίαν.
Οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
Θεᾷ γενέσθω θῦμα, χοιρειοὺς σέθεν.

Ὀρέ. Καλῶς ἔλεξας τἄλλα, πλὴν ἓν, ὦ ξένη.
Τὸ γὰρ σφαγεῖον τόνδε, μοι βάρος μέγα.
Ὁ ναυκλῆρος γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφορᾶς·
Οὗτος δ' συμπλεῖ τ' ἐμοῦ μόχθων χάριν.
Οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ
Χάριν τίθεσθαι, κἀυτὸν ἐκδῦσαι κακῶν.
Ἀλλ', ὡς γενέσθαι, τῷδε μὲν δέλτον δίδου·
Πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρῄζων κτεινέτω. Τὰ τοῦ φίλου
Αἴρεσον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφοράς,
Αὐτὸς σέσωσται· τυγχάνει δ' ὢν οὗτος ὢν φίλος,
Ὃν, οὐδὲν ἧσσον ἢ με, φῶς ὁρᾶν θέλω.

Ἰφι.

Ἰφι. Ὦ λῆμ' ἄϱισον, ὡς εἰπ' εὐγενοῦς τινος
Ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀϱθῶς φίλος.
Τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμαιμόϱων
Ὅστις λέλειπται· καὶ γὰϱ οὐδ' ἐγὼ, ξένοι,
Ἀναδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐκ ὀϱθοῦσί νιν.
Ἐπεὶ σὺ βᾶλε ταῦτα, τόνδε πέμψομεν
Δέλτον φέϱουσα, σὺ δὲ θανῇ· πολλὴ δέ τις
Πεϱθυμία σε τῶνδ' ἔχουσα τυγχάνει.
Ὀϱέ. Θύσει δὴ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται;
Ἰφι. Ἐγὼ· θεᾶς γὰϱ τῆσδε πϱοσϱοπὴν ἔχω.
Ὀϱέ. Ἄζηλά γ', ὦ νεᾶνι, κοὐκ εὐδαίμονα.
Ἰφι. Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον.
Ὀϱέ. Αὐτὴ ξίφει θύσουσα, θῆλυς ἄϱσενας;
Ἰφι. Οὐκ, ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χϱνίψομαι.
Ὀϱέ. Ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἰ τάδ' ἱσϱεῖν με χϱή.
Ἰφι. Εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν, οἷς μέλει τάδε.
Ὀϱέ. Τάφῳ δὴ ποῖος δέξεται μ', ὅταν θάνω;
Ἰφι. Πῦϱ ἱεϱὸν ἔνδον, χάσμα τ' εὐϱωπὸν πέτϱας.
Ὀϱέ. Φεῦ·
Πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶϱ ὠφεισείλεεν ἄν;
Ἰφι. Μάταιον εὐχὴν, ὦ τάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
Ἤυξω· μαχϱὰν γὰϱ βαϱβάϱου ναίει χθονός.
Οὐ μὴν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀϱγείᾳ ὤν,
Ἀλλ', ὧν γε δυνατὸν, οὐδ' ἐγὼ λείψω χάϱιν,
Πολλοῦ τε γάϱ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
Ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν καταστέσω.

Καὶ τ' ὀρείας ἀνθεμόῤῥυτον γάνος
Ξυθῆς μελίσσης εἰς πυρὸν βαλῶ σέθεν.
Ἀλλ' εἶμι, δέλτον τ' ὀπὶ θεᾶς ἀναπτύξων
Οἴσω· τὸ μῦθοι δυσμενὲς μή μὲ λάβῃς.
Φυλάσσετ' αὐτὰς, πρόσπολοι, δεσμῶν ἄτερ.
Ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ
Πέμψω πρὸς Ἄργος, ὧν μάλισθ' ἑκὼν φίλω,
Καὶ δέλτος αὐτῷ ζῶσα, οὓς δοκῇ χαίρειν,
Λέγουσα, πιστὰς ἡδονὰς ἀπαγγελῶ.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Καλλιφύεμμαί σε
Τὸν χερνίβων ῥανίσι
Μελόμβιον αἱμακταῖς.
Ὀρέ. Οἶκτος μ' ἰὼ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρετ', ὦ ξέναι.

Στροφὴ β'.

Χο. Σὲ δ' ὦ τύχας μάκαρ',
Ὦ νεανία,
Σεβόμεθ', εἰς πάτραν
Ὅτι ποτ' ἐπεμβάσῃ.
Πυλ. Ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων.

Στροφὴ

Στροφὴ γ'.

Χο. Ὦ ϰέτλιοι πομπαί,
Φεῦ, φεῦ· διόλλυσαι.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
Πότερα δ' ὁ μέλλων;
Ἐπὶ γὰ ἀμφίλογα
Δίδυμα μέμονε φρενὶ,
Σὲ πάρος, ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ὀρέ. Πυλάδη, πέπονθας ταυτὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;
Πυλ. Οὐϰ οἶσθ· ἐρωτᾷς ϰἀλέγειν ἔχοντά με.
Ὀρέ. Τίς ἐστιν ἡ νεᾶνις; ὡς Ἑλληνιϰῶς
Ἀνήρεθ' ἡμᾶς, τούς τ' ἐν Ἰλίῳ πόνους,
Νόστον τ' Ἀχαιῶν, τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν
Κάλχαντ', Ἀχιλλέως τ' ὄνομα, ϰἀθλίαν
Ἀγαμέμνον' ὡς ὤϰτειρεν; ἀνηρώτα τ' ἐμὲ
Γυναῖϰα, παῖδας τ'· ἐστὶν ἡ ξένη χρεών.
Ἐϰεῖθεν Ἀργεία τις· ϰἀγὼ γὰρ ἦν ποτε
Δέλτον τ' ἔπεμπε, ϰοὐϰ ἀξεμάνθανεν,
Ὡς ϰοινὰ φρονοῦσα, Ἄργος εἰ φρονοῖ ϰαλῶς.
Πυλ. Ἔφθης με μιϰρόν· ταυτὰ γὰ φθάσας λέγεις,
Πλὴν ἓν· τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα
Ἴσασι πάντες, ὧν ἐπῃσθόμην τις ἦν.
Ἀτὰρ διῆλθε χ' ἕτερον λόγον πιϰρά.
Ὀρέ. Τίν'; εἰς τὸ ϰοινὸν δοὺς ἄμεινον ἂν μάθοις.

Πυλ.

Πυλ. Αἰσχρὸν, θανόντος σε, βλέπειν ἡμᾶς φάος.
Κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με κἀ κοινῇ θανεῖν.
Καὶ δειλίαν γὰρ, κἀ κάκην κεκτήμεθα,
Ἄργει τε, Φωκέων τ' ὢν πολισσοῦχον χθονί.
Δόξω δ' τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ καλοί,
Προδοὺς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς αἴσας μολών·
Ἢ κἀ φονεύσας ὅτι νοσοῦσι δώμασιν,
Ῥάψας μόρον σοι, σῆς τυραννίδος χάριν,
Ἔκλῆρον ὡς δὴ σοὶ καταστάσειν γαμῶν.
Ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, κἀ δι' αἰσχύνης ἔχω·
Κὐκ ἔσθ' ὅπως ἃ χρὴ συνεπνεύσας μέ σοι,
Καὶ συσφαγιάσας, κἀ πυραθήσας δέμας,
Φίλον γεγῶτα, & φοβούμενον ψόγον.

Ὀρέ. Εὔφημα φώνει· πάντα δὴ φέρειν καλά.
Ἁπλᾶς δ' λύπας εἶχον, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
Ὃ γὰρ σὺ λυπεῖσθαι καὶ πονεῖσθαι λέγεις,
Ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, εἰ σε, συμπαρεῖσθαι ἐμοί,
Κτενοῦσ· τὸ γὰρ εἰς ἔμ', ἃ κακῶς ἔχει,
Περάσουθ' ἃ πράσσω, πρὸς θεῶν λύσειν βίον.
Σὺ δ' ὄλβιός τ' εἶ, καθαρά τ', ἃ πατρῴ' ἔχεις
Μέλαθρ'· ἐγὼ δ' δυστεκνῶ, & δυσυχῶ·
Σωθεὶς δ', παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου
Κτησάμενος, λεὼ ἔδωκά σου διάμιγρ', ἔχειν·
Ὀνομά τ' ἐμοῦ γήροιτ' ἂν, ἐν δ' ἄπαις δόμος
Πατρῷος ἃ μὸς ἐξαλειφθείη πότ' ἂν.
Ἀλλ' ἕρπε, κἀ ζῆ, καὶ δόμοις οἴκει πατρός.
Ὅταν δ' ἐς Ἑλλάδ' ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς,

Πρὸς

Πρὸς δεξιᾶς σε τῶνδ' ἐπικάμπτω πάλιν,
Τύμβον τε χώσον, καὶ πίδες μνημεῖά μοι,
Καὶ δάκρυ' ἀδελφὴ ϛ κόμας δότω πάφῳ.
Ἄγγελλε δ', ὡς ὄλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
Γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἀγνιᾶδεις φόνῳ.
Καὶ μὴ ψεύδῶς με τὴν καταιγήτιν ποτὲ,
Ἔρημα κήδη καὶ δόμους ὀρῶν πατρός.
Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ φίλτατόν σ' εὗρον φίλων.
Ὦ συγκυναγὲ, κ' συνεκτροφὲς ἐμοὶ,
Ὦ πόλλ' ἐπεύχων τ' ἐμοὶ ἄχθη καμῶν.
Ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὢν, ἐψεύσατο·
Τέχνῃσι δ' ἔμῳγε, ὡς σωθώτ' Ἑλλάδος
Ἀπήλασεν, αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων.
Ὦ, πάντ' ἐγὼ δὲς τάμὰ, ϛ πειθεὶς λόγοις,
Μητέρα καθαχτὰς, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
Πυλ. Ἔσαι τάφος σοι, κ' καταγήτης λέχος
Οὐκ ἂν σφαδάζω, ὦ τάλας, ἐπεί σ' ἐγὼ
Θάνοντα μᾶλλον, ἢ βλέποντ', ἔξω φίλων.
Ἀτὰρ τὸ δεῦρ γ' ἐς δέμνιον σέ που
Μάντευμα, καίτοι γ' ἐγχὺς ἔσπεσας φόνου.
Ἀλλ' ἔστιν, ἔστιν ἡ λίαν δυσπραξία
Λίαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχῃ.
Ὀρέ. Σίγα· τὰ Φοίβου δ' οὐδὲν ὠφελῇ μ' ἔπη·
Γυνὴ γὰρ ἥδε δωμάτων ἔξω πρέᾳ.
Ἰφι. Ἀπέλθετ' ὑμεῖς, ϛ προθυτεσπίζετε
Τάνδον μολόντες, τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῆ.
Δέλτοι μ' αἵδε πολύθυροι λαμπηνοὶ,

Ξένοι, πάρεισιν· ἃ δ' ὅδ' ἐπὶ ταῖσδε βάλλομαι,
Ἀκούσατ'· ἐσθλὸς αὐτὸς ἐν πόνοις εἶπε,
Ὅταν τε πρὸς τὸ θαῖσσον ἐκ φόβου πάσῃ.
Ἐγὼ γὰρ ταρφεῖ, μὴ, πονησάσας χθονὸς,
Θῆται πρὶν ἐσθλὴν τὰς ἐμὰς θυσολάς
Ὁ τῆνδε μέλλων δέλτον εἰς Ἄργος φέρειν.
Ὀρέ. Τί δῆτα βάλῃ; πῶς ἀμηχανεῖς πέρι;
Ἰφι. Ὅρκον δότην μοι τῆσδε παρθμεύσειν γραφῆς
Πρὸς Ἄργος, οἵαν βάλλομαι πέμψαι φίλων.
Ὀρέ. Ἢ καὶ πιθώσεις τῷδε σὺν αὐτῇ λόγους;
Ἰφι. Τί χρῆμα δράσειν; ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Ὀρέ. Ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανεῖσθαι βαρβάρου.
Ἰφι. Δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ αἰχμάλωτον ἄν;
Ὀρέ. Ἢ καὶ τέθνηκε ταῦτα συγχωρήσεται;
Ἰφι. Ναὶ·
Πείσω σφε, καὐτὴ ναὸς ἐσβήσω σταφῶ.
Ὀρέ. Ὄμνυ· σὺ δ' ἔξαρχ' ὄρκον, ὅστις εὐσεβής.
Ἰφι. Δώσω, λέξον χρὴ, τῆνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.
Πυλ. Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἐκπεμπώσω τάδε.
Ἰφι. Κἀγώ σε σώσω Κυκλώπειος ἔξω πέτρας.
Ὀρέ. Τὶν' οὖν ἐπόμνυς τοῖσιν ὄρκιον θεῶν;
Ἰφι. Ἄρτεμιν, ἐν ἧπαρ δώμασιν πιμπρὰς ἔχω.
Πυλ. Ἐγὼ δὲ, ἄναντά γ' ἐρχομοῦ, σεμνὴν Δίαν.
Ἰφι. Εἰ δ' ἐκλίποιμ' τὸν ὅρκον ἀδίκοις ἐμέ;
Πυλ. Ἄνοσος εἴην· τί γὰρ σὺ, μὴ σώσασά με;
Ἰφι. Μή ποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἴχνος θείην ποδός.
Πυλ. Ἄκουε δὴ νυν, ὡς ἀπόλωμεν λόγῳ.

Ἰφι.

Ἰφι. Ἀλλ' αὖθις ἔσαν καινὸς, ἰὼ κελαὰς ἔχων.
Πυλ. Ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἤν τι ναῦς πάθῃ,
Χ' ἡ δέλτος ἐν κλύδωνι, χειμάτων μέσα,
Ἀφανὴς γένῃ, σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον,
Τὸν ὅρκον εἰ τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον.
Ἰφι. Ἀλλ' οἶδ' ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν πλέξ.
Ταύτὸν τὰ γεγραμμέν' ἐν δέλτοι πλοχεῖς,
Λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγκαῖα φίλοις
Ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ· ἢν μὲ ἐκσώσῃς γραφίδι,
Αὐτὴ φράσεις σιγῶσα τἀγγεγραμμένα·
Ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανιθῇ τάδε,
Τὸ σῶμα σώσεις, οὐδὲ λόγος σώσει ἐμοί.
Πυλ. Καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν ἐμὲ θ' ὑπέρ.
Σήμαινε δ' ᾧ χρὴ ταῦθ' ἁπλοῖς φέρειν
Πρὸς Ἄργος, ἅ τε χρὴ κλύοντά σε λέγειν.
Ἰφι. Ἄγγελλ' Ὀρέστῃ παιδὶ ταγαμέμνονος,
Ἢ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ', ἁπιστέλλει τάδε,
Ζῶσ' Ἰφιγένειαν, τοῖς ἐκεῖ δ' ὡς ζῶσ' ἔτι.
Ὀρέ. Πῶς δ' ἐς ἐκείνην; κατθανοῦσ' ἥκει πάλιν;
Ἰφι. Ἥδ', ἰὼ ὁρᾷς σύ· μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με.
Κόμισόν μ' ἐς Ἄργος, ὦ σώσαιμι, πρὸς θεῶν,
Ἐκ βαρβάρου γῆς, κἀ μετάστασιν θεᾶς
Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους πομπὰς ἔχω.
Ὀρέ. Πυλάδη, τί λέξω; πῶς ποτ' οὖν εὑρήσομεν;
Ἰφι. Ἢ σοῖς λόγοισι δώμασιν γλῶσσαν μίαν,
Ὀρέστ', ἵν' αὖθις ὄνομα δὶς κλύων μάθῃς.
Πυλ. Ὦ θεοί. Ἰφι. Τί σοῦ θεὸς ἀναπαλαίει ἐν τοῖς ἐμοῖς;

Πυλ.

Πυλ. Οὐδέν· πέφασται δ', ἐξέλειν γὰρ ἄλλοσε.
Τάχ' οὖν ἐρωτῶν εἰς ἅπας ἀφίξομαι.
Ἰφι. Λέγ', οὕνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μοι, θεὰ
Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', εἰ δ' ἔθυσ' ἐμὸς πατὴρ,
Δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὀξὺ φάσγανον βαλεῖν·
Εἰς τήνδε δ' ἦκον αἰθέρ· αὖθ' ὑπεσταλάι,
Ταύθ' ἕξι τἀν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
Πυλ. Ὦ ῥαδίους ὅρκοισι θελξαλοῦσά με,
Κάλλιστα δ' ὀμόσασ', εἰ πολλὸν χρόνον χρόνου,
Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν.
Ἰδού· φέρω σοι δέλτον ἀποδίδωμί τε,
Ὀρέστα, τῆσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.
Ὀρέ. Δέχομαι· πρὸς δὲ γραμμάτων ἀμφιπλυχὰς,
Τίν' ἡδονὴν φρονοῦσ', εἰ λόγοις, αἰρήσομαι.
Ὦ φιλτάτη μοι σύγγον' ἐκπεπληγμένη,
Ὅμως ἀπίστῳ, θελξαλὼν βεβαίοις,
Εἰς τέρψιν εἶμι, πυθόμενος θαυμαστ' ἐμοί.
Χο. Ξεῖν', εἰ δικαίως τοῦ θεοῦ τ' ἀπόλλωνος
Χραίνεις, ἀθίκτοις θελξαλὼν πέπλοις χέρα.
Ὀρέ. Ὦ συγκασιγνήτη τε, καὶ πατρὸς
Ἀγαμέμνονος γεγῶσα, μή μ' ἀποστρέφου,
Ἔχουσ' ἀδελφὸν, εἰ δικαίων ἔξειν πότε.
Ἰφι. Ἐγώ σ' ἀδελφὸν τ' ἐμόν; εἰ παύσῃ λέγων;
Τὸ δ' Ἄργος αὐτοῦ μεσοῖ, ἥ τε Ναυπλία.
Ὀρέ. Οὐκ ἔστ' ἐκεῖ σοὶ, ὦ τάλαινα, σύγγονος.
Ἰφι. Ἀλλ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς σ' ἐγείνατο;
Ὀρέ. Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ.

Ἰφι.

Ἰφι. Τί φῄς; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;
Ὀρέ. Ἔχω· πατρῴων ἐν δόμοις τι συνθήκης.
Ἰφι. Οὐκοῦν λέγειν χὴ χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ.
Ὀρέ. Λέγοιμ' ἄν· ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε.
Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶδα γενομένην ἔριν.
Ἰφι. Ἤκουσα χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι.
Ὀρέ. Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶδ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς;
Ἰφι. Ὦ φίλτατ', ἐγγὺς τῆδ' ἐμῶν καμπὴν φρενῶν.
Ὀρέ. Εἶχώ τ' ἐν ἱστοῖς, ἢ λέως μετάστασιν;
Ἰφι. Ὑφῆνα κἀπὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.
Ὀρέ. Καὶ λῦτε' ἐς Αὐλὶν μητρὸς ἀνεδέξω πάρος;
Ἰφι. Οἶδ'· ἡ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο.
Ὀρέ. Τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σὴ φέρειν;
Ἰφι. Μνήμεῖά γ' ἀντὶ σώματος τύμβου τάφῳ.
Ὀρέ. Ἃ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμήρια.
Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
Ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισσάτιδα
Ἔκτησαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανὼν,
Ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰφι. Ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατόν γε εἶ,
Ἔχω σ', Ὀρέστα, τηλύγετον
Χθονὸς ἀπὸ πατρίδος,
Ἀργόθεν, ὦ φίλος.
Ὀρέ. Κἀγώ σε θανοῦσ', ὡς δοξάζεται.
Κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, καὶ δὲ γόοις ἄμυα χαρᾷ,

Τὸ σὸν νοτίζῃ βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.
Ἰφι. Τόδ' ἔτι βρέφος ἔλιπον αἰχμάλως
Νεαρὸν τροφοῦ,
Νεαρὸν ἐν δόμοις.
Ὦ πρέσβυ, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν ἐμοί
Ψυχὰ, τί φῶ;
Θαυμάτων πέρα,
Καὶ λόγων ἔσω, τάδ' ἐπέβα.
Ὀρέ. Τὸ λοιπὸν εὐτυχῶμεν ἀλλήλων μέτα.
Ἰφι. Ἄτοπον ἡδοναὶ ἔλαβον, ὦ φίλαι·
Δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ, πρὸς αἰθέρα
Ἀμπάλμῳ, φύγῃ· ὦ Κυκλωπίδες ἑστίαι,
Ὦ πατρὶς Μυκηνὰ φίλα,
Χάριν ἔχω ζωᾶς,
Χάριν ἔχω τροφᾶς,
Ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε δόμοις
Ἐξεθρέψω φάος.
Ὀρέ. Γένοιτ' ἂν εὐτυχοῦμεν, εἰς ὃ συμφορὰς,
Ὦ σύγγον', ἡμᾶς δυσυχὴς ἔφυ βίος.
Ἰφι. Ἐγὼ μέλεος οἶδ', ὅτε φάσγανον
Δέρᾳ θῆκέ μοι
Μελεόφρων πατήρ.
Ὀρέ. Οἴμοι· δοκῶ γὰρ ὃν πρὸ σ' ὁρᾶν ἐκ.
Ἰφι. Ἀνυμφίου, σύγγον', Ἀχιλλέως,
Εἰς κλισίαν λύκων
Δολίαν ὅτ' ἀγόμαν·
Παρὰ ᾧ βωμὸν ἦν

Δάφνα,

Δάκρυα, ἠ γόοι.
Ὀρέ. Φεῦ, φεῦ χερνίβων ἐκεῖ.
Ἰφι. Ὤμωξα καἀγω τόλμαν, ἣν ἔτλη πατήρ,
Ἀπάτορ', ἀπάτορες
Πότμον ἔλαχον.
Ὀρέ. Ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ·
Εἰ σόν γ' ἀδελφὸν, ὦ πάλαι', ἀπώλεσας
Δαίμονός τύχα τινὸς,
Ὦ μελέα δεινᾶς τόλμας.
Ἰφι. Δεινὰ ἔτλαν, δεινὰ ἔτλαν,
Ὤμοι σύγγονε.
Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες
Ὄλεθρον φώσιον ἐξ ἐμᾶν
Δαϊχθεὶς χειρῶν· ἀ
Δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελθυτά;
Τίς τύχα μοι συγχωρήσει;
Τίνα σοι πόρον εὑρεμβῶ,
Πάλιν ἀπὸ πόλεως,
Ἀπὸ φόνου, πέμψω
Πατρίδ' ἐς Ἀργείαν,
Πρὶν θανὼ ξίφος
Αἵματι σῷ παλαίσας;
Τόδε τόδε σὺν, ὦ μελέα ψυχά·
Χρέος ἀνυσίσειν,
Πότερον κατὰ χέρσον, ἢ ναὶ,
Ἀλλὰ ποδῶν ῥιπαῖς,
Θοάτῳ πελάσεις ἄρᾳ.

Βάρβαρος

Βάρβαρα φῦλα,
Καὶ διόδους ἀνόδους τείχων,
Διὰ Κυανέας
Μιὼ τενοπόρου
Πέτρας, μακρὰ κέλθεται
Ναΐοις δρασμοῖς.
Τάλαινα, τάλαινα.
Τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν,
Ἢ θεὸς, ἢ βροτὸς, ἢ
Τι τῶν ἀδοκήτων,
Πόρον ἄπορον ἐξανύσας,
Δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν
Φανῇ χαρὰν ἔκλυσιν;

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Ἐν τοῖσι θαυμασοῖσι, κοὐ μύθων πέρα,
Τάδ' εἶδον αὐτὴ, κἀκλυσ' ἀπαγγελῶ.
Τὸ μὲ φίλτρον, ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
Ὀρέστα, χειρῶν σφαγιαστὰς εἰκὸς λαβεῖν.
Λήξθαι δ' οἴκτων, κἀπ' ἐκεῖν' ἐλθεῖν χρεών,
Ὅπως, τὸ κλεινὸν ὄνομα τ' σωτηρίας
Λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.
Σοφῶν γὰ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ κακάνδας τύχης,
Καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν.
Ὀρε. Καλῶς ἔλεξας· τῇ τύχῃ δ' οἶμαι μέλειν
Τῶνδε ξυὼ ἡμῖν· μὴ δέ τις σφάγιμος ᾖ,
Σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει.

Ἰφι.

Ἰφι. Οὐδέν μ' ὄπιχθ γ', ἀλλ' ἀποσπᾷ λόγου,
Πρῶτον πυθέσθαι, τίνα ποτ' Ἠλέκτρας πότμον
Εἵληχε βιότου· φίλα γὰρ ἔσεσθ' πάντ' ἐμοί.
Ὀρέ. Τῶνδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Ἰφι. Οὕτω δὴ ποδαπὸς, ἢ τίνος πέφυκε παῖς;
Ὀρέ. Στρόφιος ὁ Φωκεὺς τῆνδε κλῄζεθ' πατήρ.
Ἰφι. Ὃν ἔστι γ' Ἀτρέως θυγατρὸς, ὁμογλὼς ἐμοί;
Ὀρέ. Ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος.
Ἰφι. Οὐκ ἦν τόθ' ὅτε, ὅτε πατρὸς ἔκτεινέ με;
Ὀρέ. Οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά.
Ἰφι. Χαῖρ', ὦ πόσις μοι τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρου.
Ὀρέ. Κἀμός γε σωτὴρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον.
Ἰφι. Τὰ δεινὰ δὴ τἄργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;
Ὀρέ. Σιγῶμεν αὐτὰ, πατρὶ πημονῶν ἐμῷ.
Ἰφι. Ἡ δὴ αἰτία τίς, ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν;
Ὀρέ. Ἔα τὰ μητρός· οὐδέ σοι κλύειν καλόν.
Ἰφι. Σιγῶ· τὸ δ' Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ὑποβλέπει.
Ὀρέ. Μενέλαος ἄρχει· φυγάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας.
Ἰφι. Ἦπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;
Ὀρέ. Οὐκ, ἀλλ' Ἑρμιόνης δείματά μ' ἐκβάλλει χθονός.
Ἰφι. Ταῦτ' ἆρ' ἐπ' ἀκταῖς καὶ θαὰδ' ἠγέλης μακείς.
Ὀρέ. Ὤφθημεν ὑπὸ νεῶ πρόσθεν ὄντες ἄθλιοι.
Ἰφι. Ἔγνωκα, μητρὸς οὕνεκ' ἠλάσθην θεᾶ.
Ὀρέ. Ὤλεσ' αἱματηρὰ σύμμ' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί.
Ἰφι. Τί γάρ ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα;
Ὀρέ. Φοίβου κελευσθεὶς θεσπίσαις, ἀφικόμην.
Ἰφι. Τί χρῆμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγώμενον;

Ὀρέ. Λέγοιμ' ἄν· ἀρχὴ δ' αἴδε μοι πολλῶν πόνων.
Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ
Εἰς χεῖρας ἦλθε, μεθορμαῖς Ἐριννύων
Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες· ἔνθεν μοι πόδα
Εἰς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε Λοξίας, 950
Δίκην ἀπράκτειν ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς.
Ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
Ζεὺς εἶσατ', ἔκ τε δὴ χερῶν μιάσματος.
Ἐλθόντα δ' ἑκεῖσε, πρόσθεν μέν μ' ὑπόδεις ξένων
Ἑκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς συγκύρσαντ'· 955
Οἱ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένια μοι στρώσαντές μοι
Παρέσχον οἴκων, ὄντες ἐν ταυτῷ στέγῃ,
Σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀποφθείκτον μ', ὅπως
Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' ἄπρακτος ἐν δίκαις·
Εἰς δ' ἄγγος ἴδιον, ἴσον ἅπασι, βακχίου 960
Μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν.
Κἀγὼ ξελέγξαι μὲ ξένους οὐκ ἠξίουν,
Ἤλγουν δ' σιγῇ, κἀδόκουν ὐκ εἰδέναι,
Μέγα σεναίζων, οὕνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.
Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυσχερῆ 965
Τελετὴν γενέσθαι, κἄτι τ' νόμον μθρέειν,
Χοῆρες ἄγαλμα Παλλάδος τιμᾶν λεών.
Ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἦκον, ἐς δίκην
Τ' ἔστην, ἐγὼ μὲ πατέρων λαβὼν βάθρον,
Τὸ δ' ἄλλο πρόσθεν ἦπερ ἦν Ἐριννύων, 970
Εἰπὼν, ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
Φοῖβός μ' ἔσωσε, μαρτυρῶν· ἴσας δὲ μοι

ψήφους

Ψήφῳ διημίθησε Παλλὰς ἀλέᾳ·
Νικῶν δ' ἀπῆρε φόνια πιειρατίδα.
Ὅσαι μὲ οὖν ἔζοντο πειθοῦσαι δίκῃ,
Ψῆφον πρὸ αὐτοῦ ἱερὸν ἀείσαντ' ἔχειν·
Ὅσαι δ' Ἐρινύων οὐκ ἐπείσθησ' νόμῳ,
Δεῖμαις ἀνισχύτοισιν ἀλάτρουν μ' ἀεί,
Ἕως ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον,
Καὶ, πρόθεν αὐδὴν ἐκπαγεὶς, νῆσις βορᾶς,
Ἐπώμοσ' αὐτῷ βίον διοπτρήξειν ἀνιᾶν,
Εἰ μή με σώσει Φοῖβος, ὃς μ' ἀπώλεσεν.
Ἐντεῦθεν, αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβών,
Φοῖβος μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν
Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρύσαι χθονί.
Ἀλλ', ἦνπερ ἡμῖν ὦρσεν εὐπρεπείαν,
Σύμπραξον· ἐν γὰρ θεᾶς κραταίχμιον βρέτας.
Μανιῶν τε λήξω, κεἰ σε, πολυκώπῳ σκάφει
Στείλας, Μυκηναίας ἐγκαταστήσω πάλιν.
Ἀλλ', ὦ φίλη γ', ὦ κασίγνητον κάρα,
Σῶσον πατρῷον οἶκον, ἔκσωσον δέ με·
Ὡς τάμ' ὄλωλε πάντα, κἠ τὰ Πελοπιδῶν,
Οὐρανίου εἰ μὴ πληρόμεσθα θεᾶς βρέτας.

Χο. Δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν
Τὸ Ταντάλειον σπέρμα, λᾳὸς πόνων τ' ἀεί.

Ἰφι. Τὸ μὲν θέλημον, πρίν σε δεῦρ' ἐλθεῖν, ἔχω,
Ἄργει γηρᾷν, σὲ, σύγγον', εἰσιδεῖν.
Θέλω δ' ἅπερ σὺ, σέ τε μεταῤῥῦσαι πόνων,
Νασσιῶτά τ' οἶκον, ἀχὶ τῇ κλεινοτάτῃ με

Θυμελικῆς.

Θυμωμήν, πατρῷον ὀρθῶσαι θέλω.
Σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἂν,
Σώσαιμι θ' οἴκους· ἥ θεὸν θ' ὅπως λάθω,
Δέδοικα, κἠ τύραννον, ἡνίκ' ἂν κενὰς
Κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος.
Πῶς δ' ὐ θανοῦμαι; τίς γ' ἔνεστί μοι λόγος;
Ἀλλ' εἰ μὲ ἕν τι τῷδ' ὁμοῦ γενήσεται,
Ἀγαλμά τ' οἴσεις, κἀμ' ἐπ' ἐκπύμνου νεὼς
Ἄξεις, τὸ κινδυνεύσιμα γίνεσθ' καλόν.
Τύτυ δ' χωρισθεῖσ', ἐγὼ μὲ ὄλλυμαι,
Σὺ θ' ἂν, τὸ σαυτῆ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις.
Οὐ μιὼ τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεών,
Σώσασά σ'· ὐ γὰρ ἄλλ' ἀνὴρ μὲ, ἢ δόμων
Θάνω, πατρικός· τὰ δ' γυναικὸς, ἀσθενῆ.

Ὀρέ. Οὐκ ἂν γενοίμην σῆς τε κ μητρὸς φονεύς.
Ἅλις τὸ κείνης αἷμα· κοινόφρων δέ σοι
Καὶ ζῆν θέλοιμ' ἄν, κ θανὼν λαχεῖν ἴσον.
Ἥξω δέ γ', ἥνπερ καὐτὸς εἰσωθοῖ πέσω,
Πρὸς οἶκον, ἤ σε καταθανὼν μόνῳ μέτα.
Γνώμης θ' ἄκουσον· εἰ πεισθέντες ἦν τόδε
Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισεν
Κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος,
Καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν; ἅπαντα γὰρ
Σωθεὶς ταὐθ' εἷς ἓν, νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.

Ἰφι. Πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν,
Λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα (τῆδε γὰρ νοῦς)
Νόστος πρὸς οἴκους; ἢ γὰρ βέλπεαι, πάτερ.

Ὀρέ.

Ὀρέ. Ἆρ' ἂν τύραννον δολέσαι δυναίμεθ' ἄν;
Ἰφι. Δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας.
Ὀρέ. Ἀλλ', εἴ σε σώσω κἀμέ, κινδυνευτέον.
Ἰφι. Οὐκ ἂν δυναίμην, τὸ γὰρ πρόθυμον ἦνεσα.
Ὀρέ. Τί δ' εἴ με ναοῦ τῶνδε κρύψειας λάθρα;
Ἰφι. Ὡς δὴ, σκότος λαβόντες, ἐκσωθεῖμεν ἄν.
Ὀρέ. Κλεπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆσδ' ἀληθείας τὸ φῶς.
Ἰφι. Εἴσ' ἔνδον ἱερὰ φύλακες, οὓς ὰ λήσομεν.
Ὀρέ. Οἴμοι· διεφθάρμεσθα· πῶς σωθεῖμεν ἄν;
Ἰφι. Ἔχειν δοκῶ μοι καινὰν ἐξεύρημά τι.
Ὀρέ. Ποῖον τί; δόξης μετάδος, ὡς κἀγὼ μάθω.
Ἰφι. Ταῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν.
Ὀρέ. Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
Ἰφι. Φονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἄργους μολεῖν.
Ὀρέ. Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.
Ἰφι. Ὡς ὰ ἡμῖς γε λέξομεν θύειν θεᾷ.
Ὀρέ. Τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ἐκσοφίζου τὶ γλῶ.
Ἰφι. Οὐ καθαρὸν ὄντα· τὸν δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
Ὀρέ. Τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἁλίσκεται;
Ἰφι. Πόντῳ σε πηγαῖς ἁγίσαι βουλήσομαι.
Ὀρέ. Ἔτ' ἐν δόμοισι βρέφος, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν;
Ἰφι. Κἀκεῖνο νίψαι σε θιγόντος ὡς ἐρῶ.
Ὀρέ. Ποῖ δῆτα; πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;
Ἰφι. Οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμᾷ σέθεν.
Ὀρέ. Σοὶ δὴ τίς ἄλλῳ ἐν χερῶν οἵσει βρέφος;
Ἰφι. Ἐγώ· θιγεῖν γὰρ ὅσιον ἐς ἐμοὶ μόνῃ.
Ὀρέ. Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν πῶς τεταξεῖ φόνου;

Ἰφι. Ταυτὸν χεροῖν σοὶ λέξεσ' μίασμ' ἔχων.
Ὀρέ. Λάθρα δ' ἄναικτος ἢ εἰδότος δράσεις τάδε; 1055
Ἰφι. Πείσασα μύθοις· οὐ γὰρ ἐκὼν λάθοιμί γε.
Ὀρέ. Καὶ μὴν νεώς γε πτυχλῶν εὐπρεπὴς πάρα.
Ἰφι. Σοὶ δὴ μέλειν χρὴ ταῦτ', ὅπως ἔξει καλῶς.
Ὀρέ. Ἑνὸς μόνου δεῖ, τοῖσδε συλλαβεῖν τάδε.
Ἀλλ' αἰτίαζε, κἀν λόγοις πείσῃς ἴσως 1060
Εὖ εἰσι· ἔχει τοι δυσμαμὲς ἐς θῆλυν γένος.
Τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίνει καλῶς.
Ἰφι. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω,
Καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ὄξιν, ἣ καλῶς ἔχει,
Ἢ μηδὲν εἰδέναι, σε σεσωθῆναι πάτρας, 1065
Φίλης τ' ἀδελφῆς, φιλτάτης τε συμφόρας.
Καὶ σωφρονεῖτα μέν μοι τῷ λόγῳ τάδ' ἀρχέτω.
Γυναῖκες ἐσμὲν φιλόφρονες ἀλλήλων φύσει,
Σώζειν τε κοινὰ σωφρονέστατον φρενί.
Σιγήσατ' ἡμῖν, κἀν συνεκπονήσετε 1070
Φυγάς· καλὸν γὰρ τῶν φίλων σῴζειν πάρα.
Ὁρᾶτε δ', ὡς τρεῖς μία τύχη δοῦ φιλτάτους
Ἢ γῆς πατρῴας νόστον, ἢ θανεῖν ἔχει.
Σωθεῖσα δ', ὡς ἂν κἀγὼ κοινωνῆς τύχης,
Σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'· ἀλλὰ σωθεὶς σὺ δεξιᾶς, 1075
Σέ, καί σ' ἰκετεύσαν, σὺ δὲ φίλης σῴσαι δόμους,
Γονάτων τε, θῆκ' ἐν δέμνιοις φιλτάτων,
Μητρὸς, πατρός τε, κἀγὼ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.
Τί φατέ; τίς ὑμῶν φησιν; ἢ τίς οὐ θέλει;
Φθέγξασθε ταῦτα· μὴ γὰρ αἰνέσῶν λόγους, 1080

*Ὀλωλα

Ὄλωλα κἀγὼ καὶ κασίγνητος τάλας.
Χο. Θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σύζυγι φόνου,
Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα συμβήσεται,
Ἴσθ' μέγας Ζεὺς, ὧν ἐπισκήπτεις πέρι.
Ἰφι. Ὄναιο μύθων, καὶ γένοιθ' εὐδαίμονες.
Σὸν ἔργον ἤδη, καὶ σὺν, εὐσεβοίνεν δόμους,
Ὡς αὐτίχ' ἥξει τῇδε κοίρανος χθονὸς,
Θυσίαν ἐλέγχων, εἰ κατείργασται, ξένων.
Ὦ πότνι', ἥπερ μ' Αὐλίδος κἀπὸ πτύχας
Δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς,
Σῶσόν με καὶ νῦν, τήνδέ τ'· ἢ τὸ Λοξίου
Οὐκέτι βεβᾶσι λῆμά σ' ἐπίτομον τόμα.
Ἀλλ' εὐμενὴς ἔκβηθι βαρβάρου χθονὸς
Εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ γὰρ εὐτάκτῳ πρέπει
Ναίειν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ὄρνις, ἃ πρὸς τὰς πετεήνας
2 Πόντου διερέσσεις, Ἀλκυών,
3 Ἕλεγον οἷον αἰείδεις,
4 Εὐξυνέτοιν ξυνετοῖσι βοάν,
5 Ὅτι πόσιν κελαδεῖς αἰεὶ μολπαῖς·
6 Ἐγώ σοι προσβάλλομαι
7 Θελγίοις, ἄπτερος ὄρνις,

8 Ποθεῖσ'

Ποθῶσ' Ἑλλάνων ἀγόρους,
Ποθῶσ' Ἄρτεμιν ἁγχείαν,
Ἃ ᾠδὰ Κωΐτιον ὄχθον οἰκεῖ,
Φοίνικά θ' ἁβρεχόμαν,
Δάφναν τ' εὐερνέα, καὶ
Γλαυκᾶς θάλλον ἱερὸν ἐλαίας,
Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν,
Λίμναν θ', εἰλίσσουσ' ὕδωρ
Κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελῳδὸς
Μοῦσαις θεραπεύει.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες,
Αἱ πρῳρίδας εἰς ἐμὰς
Ἔπεσον, ἀνίκα πύργων
Οὐλομένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν,
Πολεμίων ἐρετμοῖσι, Σ λόγχας.
Ζαχρύσου δ' ἐμπολᾶς
Νόστον βαρβάροις ἦλθον,
Ἔνθα τὰς ἐλαφοκτόνου
Θεᾶς ἀμφίπολον κούραν,
Παῖδ' Ἀγαμεμνονίαν, λατρεύω,
Βωμούς τε μιλοθύτας,
Ζηλοῦσ' ἄταν ἀφαντος-
τὸς δυσδαίμον'· ἐν γὰρ ἀνάγκαις
Οὐ χάμνεις σώφρων ὤν.
Μεταλλάσσει δυσδαιμονία·

16 Τὸ

16 Τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι,
17 Θανατῖς βαρὺς αἰών.

Στροφὴ β'.

1 Καὶ σὲ μὲν, Πότνι', Ἀργέα
2 Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει.
3 Συρίζων δ' ὁ κηρόδετος
4 Κάλαμος ἱερὸν Πανὸς
5 Κώπαις ὑπηνύξει.
6 Ὁ Φοῖβός θ' ὁ μαντις, ἔχων
7 Κέλαδον ἐπτατόνου λύρας,
8 Ἀοιδὰν, ἄξει λιπαρῆν
9 Εἰς Ἀθηναίων ὑπὲρ γᾶν.
10 Ἐμὲ δ' αὐτῇ λιποῦσα,
11 Βύσῃ ῥοθίοις πλάταις.
12 Ἄελλαι δ' ἱσίαι, πρόσπολοι κώπης
13 Πεύκαν, ἐπὲς σόλων
14 Ἐκπετάσουσι πόδα
15 Ναὸς ὠκυπόμπου.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Λαμπρὸν ἱπποδρόμων βαίνων,
2 Ἵν' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ.
3 Οἰκείων δ' ὑπὸ θαλάμων
4 Πτέρυγας ἐν νώτοις ἁμοῖς
5 Λήξαιμι θοάζουσα.
6 Χορῶν ὃ στείλει, δὸς καὶ

7 Παρθένος εὐδοκίμων γάμων,
8 Παρὲὰ πόδ' εἰλίσσουσα φίλας
9 Ματρὸς ἡλίκων θιάσους,
10 Ἐς ἁμίλλας χαρίτων,
11 Χαίτας ἀβροπλόκου 1155
12 Ἐς ἔριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα
13 Φάρεα καὶ πλοκά-
14 μους ῥεβαλλομένα,
15 Γένυσιν ἐσκίαζον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θό. Πῦ 'θ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ 1160
Ἑλλὰς; ἢ δὴ τῷδ' ξένων κατήρξατο;
Ἀδύτοις ἐν ἀγνοῖς σῶμα λάμπον πύρι;
Χο. Ἡδ' ὅδ', ἄναξ, ἔστιν, ἣ σοι πάντ', ἄναξ, ἐρᾷ σαφῶς.
Θό. Ἔα·
Τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων, 1165
Ἀγαμέμνονος παῖ, θεᾶς ἄγαλμ' ἐν ὠλένῃ;
Ἰφι. Ἄναξ, ἔχ' αὐτὸ πόδα σὸν ἐν ῥᾳστώσιν.
Θό. Τί δ' ἔστιν, Ἰφιγένεια, καινὸν ἐν δόμοις;
Ἰφι. Ἀπέπυσ'· οὐσία γὰ δίδωμ' ἔπος τόδε.
Θό. Τί φροιμιάζῃ νεοχμόν; ἐξαύδα σαφῶς. 1170
Ἰφι. Οὐ καθαρά μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσατ', ἄναξ.
Θό. Τί τεκμηράξαν τοῦτό σ'; ἢ δόξαν λέξεις;
Ἰφι. Βρέτας τὸ τ' ἐκ θεοῦ πάλιν ἕδρας ἀπεστράφη.
Θό. Αὐτόματον, ἢ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονός;
Ἰφι. Αὐτόματον· ἔψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν. 1175

Θό.

Θό. Ἡ δ' αἰτία τίς; ἢ τὸ τ' ξένων μῶσος;
Ἰφι. Ἥδ', οὐδὲν ἄλλο· δειναὶ γὰρ δεδράκαμεν.
Θό. Ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἔπι;
Ἰφι. Οἰκεῖον ἦλθον τ' φόνον κεκτημένοι.
Θό. Τίν'; εἰς ἔρον γὰρ ἅπαντ' ἀποβλέπειν πεφύκαμεν.
Ἰφι. Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνὸν ξίφους.
Θό. Ἄπολλον, ὦδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν.
Ἰφι. Πάσης διωγμοῖς ἠλάθην Ἑλλάδος.
Θό. Ἦ τῶνδ' ἕκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις;
Ἰφι. Σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὡς μεθῆσπον φόνου.
Θό. Μίασμα δ' ἔγνως τοῖν ξένοιν ποίῳ τρόπῳ;
Ἰφι. Ἤλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεστράφη πάλιν.
Θό. Σοφὼ σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς, ὡς ἤδου καλῶς.
Ἰφι. Καὶ νεὼ καθεῖς δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.
Θό. Τῶν Ἀργόθεν τί φίλτρον ἀγγέλλοντε σοί;
Ἰφι. Τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.
Θό. Ὡς δή σφε σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων;
Ἰφι. Καὶ πατέρα γε ζῆν θ' καλῶς σωθέντα μόνον ἐμόν.
Θό. Σὺ δ' εἰς τὸ τ' θεῦ γ' ἐξένθυσας εἰκότως.
Ἰφι. Πᾶσάν γε μισῶ σ' Ἑλλάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν.
Θό. Τί δῆτα δρῶμεν φεύγε τοῖς ξένοις πέρι;
Ἰφι. Τὸν νόμον ἀνάγκη τ' παρκείμενον σέβειν.
Θό. Οὐκοῦν ἐγὼ ἔργῳ χέρνιβες ξίφους τε σούς;
Ἰφι. Ἁγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω.
Θό. Πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ;
Ἰφι. Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.
Θό. Ὁσιώτερον γᾶν τῇ θεῷ πόσοιεν ἄν.

Ἰφι.

Ἰφι. Καὶ τἀμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
Θό. Οὐκοῦν πρὸς αὐτὸν ναὸν εἰσπίπτῃ κλύδων;
Ἰφι. Ἐρημίας δὴ τῆς γὰ ἄλλας δεόμεθα. 1205
Θό. Ἄγ' ἔνθα χρῄζεις· ἡ φιλὴ τάρρηθ' ὁρᾷν.
Ἰφι. Ἁγνιστέον μοι χὠ τ' ἐν θεᾷ βρέτας.
Θό. Εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέν νιν μητρικοῦ φόνου.
Ἰφι. Οὐ γάρ ποτ' ἂν νιν ἐν ἠρέμᾳ βάθρων ἄπο.
Θό. Δίκαιος ἡ ὑσέβεια τῆς προμηθίας. 1210

Τροχαῖοι.

Ἰφι. Οἶσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω; Θό. Σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.
Ἰφι. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσδες. Θό. Ποῖ ἢ σ' ἐκφύγοιεν ἄν.
Ἰφι. Πιστὸν Ἕλλας οἶδεν ὄδε. Θό. Ἴτ' ὦπὶ δεσμά, πρόσπολοι.
Ἰφι. Κἀχνομιζόντων ἢ δεῦρο σοῦ ξένους. Θό. Ἕσαν τάδε.
Ἰφι. Καλαφύψαντες πέπλοισιν ἡλίου προσώδεν φλογός. 1215
Ἰφι. Σῶν τε μοι σύμπεμπ' ἀπαλῶν. Θό. Οἶδ' ὁμιλητήσιοί σοι.
Ἰφι. Καὶ πόλιν πέμψον τιν', ὅσις σημανεῖ. Θό. Ποίας τύχας;
Ἰφι. Ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας. Θό. Μὴ σωθυτῶσιν φόνῳ;
Ἰφι. Μυσαρὰ γὰ τὰ τοιάδ' ὄψι. Θό. Στεῖχε, καὶ σήμαινε σύ,
Μηδὲν εἰς ὄψιν ἐλάζειν. Ἰφι. Εὖ γε κηδεύεις πόλιν, 1220
Καὶ φίλων δ' ὁδοῖς μάλιστα. Θό. Τῦτ' ἔλεξας εἰς ἐμέ·
Ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.
Ἰφι. Σὺ δ' ἐλθὼν αὐτὸς πρὸ ναῶν τῇ θεῷ. Θό. Τί χρῆμα δρῶ;
Ἰφι. Ἅγνισον χρυσῷ μέλαθρον. Θό. Καθαρὸν ὡς μόλυς πάλιν;
Ἰφι. Ἡνίχ' ἂν δ' ἔξω πρῶσιν οἱ ξένοι. Θό. Τί χρή με δρᾶν;
Ἰφι. Πέπλον ἀμπάτων προθές. Θό. Μὴ παλαμναῖον λάβω;
Ἰφι. Ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν. Θό. Τῦδ' ὅρος τίς ἔστι μοι;

Ἰφι.

Ἰφι. Θαυμάσῃς μηδέν. Θό. Τὰ τ' ἐκεῖ πρὸς ὀρθὰ μὴ σχολῇ καλῶς.
Ἰφι. Εἰ γὰρ, ὡς θέλω, καθαρμὸς ὅδε πέσοι. Θό. Σιωπάτω λεώς.
Ἰφι. Τέσσ' ἄρ' ἐκβαίνουσας ἥδη δωμάτων ὁρῶ ξένους,
Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνούς τ' ἄρσενας, ὡς φόνῳ φόνον
Μυσαρὸν ἐκνίψω, στέλας τε λαμπάδων, τά τ' ἄλλ', ὅσα
Περὶ θέμιν ἐγὼ ξένοισι, ἣ θεᾷ καθάρσια.
Ἐκποδὼν δ' αὐδᾷ πολίταις τῇδ' ἔχειν μιάσματος,
Εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἁγνὰς θεοῖς,
Ἢ γάμων σείχει σταλάγμων, ἢ τόκοις βαρυύεται,
Φεύγετ', ἔξιστασθε, μή τῳ πρασσέσῃ μῶσος τόδε.
Ὦ Διὸς, Λητοῦς τ' ἄναστα παῖ θέν', ἣν νίψω φόνον
Τῶνδε, κἠ θύσωμεν οὗ χρὴ, καθαρὰν οἰκήσεις δόμον,
Εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμθα· τἄλλα δ' ἃ λέγουσ', ἔμοιγε
Τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσι θεοῖς σοί τε σημαίνω θεᾷ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος, ὅν ποτε
Δηλίας ἐν καρποφόροις
Γυάλοις χρυσοκόμαν
Φοῖβον ἐν κιθάρᾳ σοφὸν,
Ἃ τ' ὑπὸ τόξων
Εὐσοχίᾳ γάνυται,
Φέρει νιν ὑπὸ
Δειράδος ἐναλίας,

Λογχεῖα χλειναὶ λιπεῖσ', ἀ-
στείχετον μάτηρ ὑδάτων,
Τὰν βακχεύσᾳ Διονύσῳ
Παρνάσσου κορυφαὶν,
Ὅθι ποικιλόνωτος αἰνιπὸς δρακόν-
των, σκιερᾷ κατέχαλκος,
Εὐφύλλῳ δάφνᾳ,
Γᾶς τέλειον τέρμα, ἀμφ-
ὲπτὰ μαντεῖον χθόνιον.
Ἔπι μὲν, ἔπι βρέφθω, ἔπι φίλας
Ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων,
Ἔκαγες, ὦ Φοῖβε, μαν-
τεύων δ' ἐπέβας ζαθέων,
Τρίποδά τ' ἐν χρυσέῳ
Θάσσεις, ἐν ἀψύδῃ θρόνῳ,
Μαντείας βεβτοῖς ἀναφαίνων,
Θεσφάτων ἐμᾷ ἀδύτων, ὦ
Κασταλίας ῥεέθρων γείτων, μέσον
Γᾶς ἔχων μέλαθρον.

Αντιστροφή.

Θέμιν δ' ὑπὸ γᾶς ἰὼν παῖδ'
Ἀπενάσατο, δι' ὸ ζαθέων χρηστηρίων
Νύχια χθὼν ἐτεκνώσατο
Φάσματ' ὀνείρων.
Οἱ πολέσιν μεδόντων.

Τά τε

Τά τε ωρῶσα, τά τ' ἔπειθ',
Ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν,
Ὑπνῳ κλῃδ' ἀνοφερᾶς γᾶς ἔν-
νας ἔφερζον· γαῖα δὲ
Μαντεῖον ἀφείλετο πιμὰν
Φοίβου φθόνῳ θυγατρός· ταχύπους
Δ' ἐς Ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄ-
ναξ χέρα ψεδνὸν ἔλεξ'
Ἐκ Διὸς θρόνων,
Πυθίων δόμων χθονίων ἀφελεῖν
Θεᾶς μιῶιν, νυχίας τ' ὀνοπάς.
Γέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα,
Πολύχρυσα θέλων λαιψηρὰ μαζὸν χερὶ
Ἐπεὶ δ' ἔσεισε κόμαν,
Παῦσε νυχίους ὀρείους.
Ἀπὸ δ' μαντοσυνᾶν
Νυκτωπὸν ἔλειπε βροτῶν,
Καὶ πιμὰς πάλιν ἔλαχε Λοξίας,
Πολυσθόρους δ'
Ἐν ξενόεντι θρόνῳ γαίρων βροτοῖς
Θεσφάτων ἀοιδαῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἄγγ. Ὦ πασφύλακες, βωμοί τ' ἄπυστα,
Θόας, ἄναξ γᾶς τῆσδε, πῦ κωιρῇ βεβώς;
Καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας.
Ἔξω μελάθρων τῶνδε κοίσεται χθονός.

Χο.

Χο. Τί δ' ἔστιν, εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;
Ἀγ. Βεβᾶσι φρῦδοι δίπτυχοι νεανίαι,
Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων
Φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε, καὶ σεμνὰν βρέτας
Λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
Χο. Ἄπιστον εἶπας μῦθον· ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις
Ἄνακτα χώρας, φρῦδος ἐκ ναοῦ στυγεῖς.
Ἀγ. Ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα.
Χο. Οὐκ ἴσμεν· ἀλλὰ σεῖχε, κἀξάνιστό νιν,
Ὅπως χερῶσας τῶνδ' ἀπαγγελεῖς λόγους.
Ἀγ. Ὁρᾶτ'· ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γλύφω,
Μέτεσί θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος.
Χο. Μαίνῃ· τί δ' ἡμῖν ξὺν ξένων δρασμοῦ μέτα;
Ἀγ. Οὐκ εἶ κεραστοιῶν ἐφ' ὃς πύλας ὅσον τάχος;
Χο. Οὔ· πρίν γ' ἂν εἴπῃ τῶνδε ἑρμηνεὺς τόδε,
Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον ἐρχηγὸς χθονός.
Ἀγ. Ὦ μὴ χαλᾶτε κλῆθρα, τοῖς ἔνδον λέγω·
Καὶ δεσπότῃ σημαίνατ', οὕνεκ' ἐν πύλαις
Πάρειμι, καινῶν φόρτον ἀγγέλων κακῶν.
Θό. Τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἵσταται βολὴ,
Πύλας ἀραξας, καὶ φόβον πέμψας ἔσω;
Ἀγ. Ψευδῶς ἔλεγον αἵδε, εἰ μ' ἀπήλαυνον δόμων,
Ὡς ἐκτὸς ἦς· σὺ δ' ἦ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα.
Θό. Τί προσδοκῶσαι κέρδος ἢ θηρώμεναι;
Ἀγ. Αὗτις τὰ τῶνδε σημανῶ· τὰ δ' ἐν ποσὶ
Παρόντ' ἄκουσον· ἡ νεᾶνις, ἣν ὁρᾷδε
Βωμοῖς παρίστατ', Ἰφιγένει' ἔξω χθονὸς

Σὺν

Σὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεται, σεμνὸν θεᾶς
Ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
Θό. Πῶς φῄς; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;
Ἀγ. Σώζου· Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσῃ.
Θό. Τὸν ποῖον; ἆρ' ὃν Τυνδαρεὶς τίκτει κόρη;
Ἀγ. Ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο.
Θό. Ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω;
Ἀγ. Μὴ 'νταῦθα τρέψῃς σὸν φρέν', ἀλλ' ἀκουέμου.
Σαφῶς δ' ἀθρήσας κἀκλύων, ἐκφεύγετον,
Δικαιμὸς ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.
Θό. Λέγ· εὖ γὰρ εἶπας· ὡς γὰρ αἰχμάλωτον πόρῃ
Φεύγουσιν, ὥστε ἀμφυγεῖν τιμὴν δόρυ.
Ἀγ. Ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,
Οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἐν ὁρμισμοῖς,
Ἡμᾶς μέν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
Ἔχοντας, ἐξένυσσ' ἀναστῆναι πρόσω
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὡς ἀπορρήξων φλόγα
Θύσσα, καὶ καθαρμόν, οὗ μετῴχετο.
Αὐτὴ δ' ὄπισθε δέσμ' ἔχουσα τοῖν ζένοιν
Εἶειχε χερσὶ κἀπέδει βαίβαιρα
Μέλη ματεύσασ', ὡς φόνον πίζουσα δή.
Ἐπεὶ δ' ἀρεὼν ἦμεν ἥμισυ χρόνου,
Εἰσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες ὦ ξένοι

Κτάνοιεν αὐτὴν, δραπέτας τ' οἰχήσεται.
Φόβῳ δ' ἃ μή 'χρῆν εἰσορᾶν, καθήδεται
Σιγῇ· τέλος δ' ἦν πᾶσιν ἡδὺ αὐτὸς λόγος,
Στέγειν ἵν' ἦσαν, καίπερ οὐκ εὐμηχάνοις.
Καὐτῶνδ' ὀρῶμεν Ἑλλάδος ναὸς σκάφος,
Ταρσῷ κατ' ἀρᾳ πίτνον ἐπιρρωμένῳ,
Ναύτας τε πρέντιχοντ' ὄπισθε σκαλμῶν πλάτας
Ἔχοντας· ὀπὸ δεσμῶν δ' ἦν νεανίας
Ἐλευθέρους πρύμνηθεν ἑστῶτας νεώς.
Κοντοῖς δ' πρῴρας εἶχον· ὡς δ' ἐπωτίδων
Ἀγκύρας ἐξωνῆσθον· οὐ δ' ἁλίμαχας
Σπεύδοντες, ἦγον λῷστ' χερῶν πρυμνήσια.
Πόντῳ δ' δόντες ἐς ξένην κατέσχεσαν.
Ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν
Δόλια τεχνήματ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
Πρυμνησίων τε καὶ διατμητείους,
Οἴακας ἐξαράξαμεν εὐπρῴρους νεώς.
Λόγοι δ' ἐχώρουν, τίνι λόγῳ πορθμεύσετε,
Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον, κἀκ δυσπόλου;
Τίνος; τίς ὤν, τινοῖ' ἀπεμπολᾷς χθονός;
Ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστης τῶνδ' ἁμαυρὸς, ὡς μαθῇς,
Ἀγαμέμνονος παῖς, τοῦδ' ἐμοὶ νομίζομαι
Λαβὼν ἀδελφοὺς, ἦ ἀπώλεσ' ἐκ δόμων.
Ἀλλ' ὧδ' ἦσαν ἡσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
Καὶ πρός σ' ἔπεμψ' ἀκριβάζοντες τὸν
Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν Ἀθηναίων.

Κεῶν

Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ ἔχον χερῖν,
Ἡμεῖς τε· πυγμὴ δ' ἦσθ' ἐγκεκτύμβωμαι,
Καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα
Εἰς πλευρὰ καὶ πρὸς ἦπαρ ἱκοντίζετο,
Ὥστε ξιφαίρειν καὶ συναποκαμεῖν μέλη·
Δεινοῖς δ' σημάντροισιν ἐσφαγιασμένοι,
Ἐφεύγομεν πρὸς κρημνόν· ὃ μὲν ἐν χέρσῳ
Κάθημαι ἔχοντες τεύρεσιν, οἱ δ' ἐν ὕδασιν.
Ὀκτὼ δ' ἁπαντες, εὐλογέστερος
Ἐμαριάμεθα, ἓξ πέτρας ἐβάλλομεν.
Ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται, πτερύγων ἔπι
Σταθέντες, ἰοῖς, ὡς ἀναστεῖλαι πρόσω.
Κἀν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν
Πρὸς γῆν, φόβῳ δ' ἐγὼ ναυάταις τέγξαι πόδα,
Λαβὼν Ὀρέστην εἶμον εἰς ἀριστερὸν,
Βὰς εἰς θάλασσαν, καὶ πὸ κλίμακος φορὰν,
Ἔθηκ' ἀδελφῷ ἐντὸς εὐστόλου νεώς.
Τὸ δ' ἀραιὸν πόντιον, τ' Διὸς κόρης
Ἄγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφεζόμην
Βοή τις, ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται, νεώς
Λάβεσθε κώπης, ῥοθιάζετε πλάτας·
Ἔχομεν γὰρ, ὥσπερ σύνεσ' Εὔξεινον πόρον
Συμπλησίαζον ἔσω θεν εἰσπλεύσαμεν.
Οἱ δ', σεσαγμὸν ἡδὺν ἐκφερόμενοι,
Ἔπαιρ' ἄλμιον νεῶς ὁ, ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
Λιμένος, ἐχώρει σῶμα κἀκπεφεύγει ἦν.

Λάβετε.

Λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ', ἠπείγετο.
Δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης, νεὼς
Ὤθη πάλιν πρυμνήσι'· οἱ δ' ἐναρτέρουν,
Πρὸς κῦμα λακτίζοντες· εἰς γλῶ δ' πάλιν
Κλύδων παλίρρυτος ἦγε ναῦν· σαθεῖσα δὲ,
Ἀγαμέμνονος παῖς εὔξατ'· ὦ Λητοῦς κόρη,
Σῶσόν με, τ' σὴν ἑρίαν, πρὸς Ἑλλάδα
Ἐκ βαρβάρου γῆς, κ' κλοπαῖς σύγγνωθ' ἐμαῖς.
Φιλεῖς δ' σὺ σὸν κασίγνητον, θεά·
Φιλεῖν δ' κἀμὲ σοῦ ὁμαίμονας δόκει.
Ναῦται δ' ἐπαυφήμησ' εὐχαῖσιν κόρης
Παιᾶνα, γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας
Κώπῃ προσαρμόσαντες ἐκ κελεύσματος.
Μᾶλλον δ' μᾶλλον πρὸς πέτρας ἦλθ σκάφος·
Χ' ὠ μθύ πις εἰς θάλασσαν ὡρμήθη ποσὶν,
Ἄλλοι δ' πλεκτὰς ἐξυπῆλον ἀγκύρας.
Κἀγὼ μ εὐθὺς πρὸς σὲ θεοῦ' ἀπεσάλευ,
Σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημαινῶν, ὦναξ, τύχας.
Ἀλλ' ἕρπε, δεσμὰ κ' βέβηκας λαβὼν χερῖν·
Εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νηνέμου γενήσεται,
Οὐκ ἔστιν ἐλπὶς τοῖς ξένοις σωτηρίας.
Πόντιε δ' ἀνάκτωρ, Ἰλιόν τ' ἐπίσκοπε
Σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος·
Καὶ νεῶ πρέσβ τ' Ἀγαμέμνονος γόνον
Σοὶ, δ πολίτας, ὡς ἔοικεν, ἐκ χερῶν,
Λαβεῖν τ' ἀδελφῷ, θ φόνον τ' Αὐλίδ

Ἀμυνμόνιον

Ἀμνημόνευτον θεᾷ προσόδου ἁλίσκεται.
Χο. Ὦ τλῆμον Ἰφιγένεια, συζύγου μέτα
Θανῇ, πάλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας.
Θό. Ὦ πάντες ἀσοὶ τῆσδε βαρβάρου χθονὸς,
Οὐκ, εἶα, πώλους ἐμβαλόντες ἡνίας,
Παράκτιοι δραμεῖσθε, καὶ χαλκόλαις νεὼς
Ἑλλωίδος δέξεσθε; σεσὶ γὰ τῇ θεῷ
Σπεύδοντες, ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε;
Οἵ σ' ὠκυπομποὺς ἔλξετ' εἰς πόντου πλάτας;
Ὡς ὀκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι
Λαβόντες αὐτὰς, ἢ κατ' οὖφλου πέτρας
Ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας.
Ὑμᾶς γὰ, τὰς τῶνδ' ἴσορας βεβουμάτων,
Γυναῖκας, αὖθις, μὴκ' ἐμοὶ φρονὴν λάβω,
Ποινασόμεσθα· νεῶ γὰ τὸν προσκειμένων
Σπουδὴν ἔχοντες, ἐκ μόρου μεθέμεν ἥσυχοι.
Ἀθ. Ποῖ, ποῖ διωγμὸν τόνδε παρθεμένοις, ἄναξ
Θόας; ἄκουσον τῆσδ' Ἀθηναίας λόγου.
Παῦσαι δώμων, ῥῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ·
Πεπρωμένοις γὰ θεσφάτοισι Λοξίου
Δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τὸν τ' Ἐρεννύων χόλον
Φεύγων, ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψων δέμας,
Ἄγαλμά θ' ἱερὸν εἰς ἐμὴν ἄξων χθόνα,
Τῶν νεῶ παρόντων πημάτων ἀναψυχάς.
Πρὸς μέν σ' ὅδ' ἡμῶν μῦθος· ὃν δ' ἀποκτενεῖν
Δοκεῖς Ὀρέστην, πειθόμενος λαβὼν σάλῳ,

Ἤδη Ποσειδῶν χάσμα γᾶς ἐπώμοσε
Πόντῳ τίθησι, ναῦται πορθμευόντων πλάτη.
Μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἀπιστίας,
(Κλύεις γὰρ αὐδὴν, κἀπὸ παρῴδων, θεᾶς)
Χώρᾳ λαβὼν ἄγαλμα, σύγγονόν τε σὴν. 1460
Ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους πόλης,
Χῶρόν τις ἔστιν Ἀττικὸς πρὸς ἑσπέρους
Ὄρθιοι, γείτων δειρὰδος Καρυάτιδος,
Ἱερὸς, Ἄλσος νιν ὄρθρος ὀνομάζῃ λεώς.
Ἐνταῦθα, τάξας ναὸν, ἵδρυσον βρέτας, 1465
Ἐπώνυμον σὸν Ταυροκτόνης, πόνων τε σῶν,
Οὓς ἐξεμόχθεις, ἐκπολῶν χθὼ Ἑλλάδα,
Οἴστρῳ Ἐρινύων. Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ
Τολοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν.
Νόμον τε θέσθ τόνδ', ὅθ' ἑορτάζῃ λεὼς 1470
Τῆς σῆς σφαγῆς εἵπου', ὑπηχέτω ξίφος
Δέρῃ τοὺς ἀνδρὸς, αἷμά τ' ἐξανύσῃ
Ὁσίας ἕκατι θεᾶς, ὅπως πρέπει ἔχῃ.
Σὲ δ' ἀμφὶ σημνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας
Βεαυρωνίας δεῖ τῇδε κλῃδουχεῖν θεᾶς· 1475
Οὗ καὶ τεθάψῃ κατθανοῦσα, καὶ πέπλων
Ἀγάλματά σοι θήσουσιν, εὐπήνεις ὑφάς,
Ἃς δὴ γυναῖκες, ὅσαι τόκοις ψυχορραγοῦς,
Λείπουσ' ὀπίσω οἴκους· τοῦδε δ' ἐπέρασεν χθονὸς
Ἑλλὰς γυναῖκας ἐξαφίεμαι, 1480
Γνώμης δικαίας οὕνεκ', ἐπαινούσαί σε,

Καὶ

Καὶ πρίν γ' Ἀρείου ἐν πάγοις ψῆφον λαβεῖν
Κείνασ', Ὀρέστα, ἐς πόλιν πάλιν μολεῖν;
Νικᾷν, ἰσήρεις ὅσις ἂν ψῆφον λάβῃ.
Ἀλλ' ἐκκομίζε σὴν κασιγνήτην χθονὸς,
Ἀγαμέμνονος παῖ, μὴ σὺ μὴ θυμοῦ, φίλας.
Θό. Ἄναξ Ἀθάνα, τοῖσι σοῖς λόγοις
Ὅσις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
Ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ', εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
Βέβηκ', ἀδελφῇ τ', οὐχὶ θυμοῦμαι· τί γὰρ
Πρὸς τὸν σθένοντα θεὸς ἀμιλλᾶται κραλτί;
Ἴτω δὲ εἰς σὴν σὺν θεᾶς ἀγάλματι
Γαῖαν, κατθρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
Πέμψω δ' ἐγὼ πάσῃ Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονας
Γυναῖκας, ὥσπερ σὴν κέλευσμ' ἐφίεται.
Παύσω δ' λόγχλην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,
Νεῶν τ' ἐρετμά· σοὶ πάρεσθ' ὡς δοκεῖ, θεά.
Ἀθη. Αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεών σε τ' οὐ θεῶν κρατεῖ.
Ἴτ', ὦ πτεραί, ναυστολεῖτε τὸν Ἀγαμέμνονος
Παῖδ' εἰς Ἀθήνας· συμπορεύσομαι δ' ἐγὼ,
Σώζουσ' ἀδελφῆς τὸ ἐμὸν σεμνὸν βρέτας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τὸ σωζόμενος
Μοίρας, εὐδαίμονες ὄντες.
Χο. Ἀλλ', ὦ σεμνὴ πόλις τ' ἀθανάτοις,
Καὶ πόλις θηβαῖς, Παλλὰς Ἀθάνα,

Δρόμοι μεν

Δεξόμεθ' οὕτως ὡς σὺ κελεύεις.
Μάλα γὰρ τερπνὸν καὶ ἐλπίσιν
Φήμαν ἀκοαῖσι δέδεγμαι.
Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις σεφανοῦσα.

Εὐριπίδου Ἰφιγενείας ἡ ἐν Ταύροις τέλος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΡΗΣΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΡΗΣΟΥ.

Ῥῆσος, παῖς μὲν Στρυμόνος τοῦ ποταμοῦ, καὶ Τερψιχόρης, Μουσῶν μιᾶς, Θρᾳκῶν δὲ ἡγούμμος, εἰς Ἴλιον παραγίνεται νυκτὸς, στρατευομένων Τρώων παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων. Τὸν Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης, κατασκόπους ὄντες, ἀνευρόντες, Ἀθηνᾶς αὐτοῖς ὑποδειξάσης, ὡς μέγαν ἐσόμενον τοῖς Ἕλλησι κίνδυνον ἐκ τούτου. Τερψιχόρη δὲ ἐπιφανεῖσα τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα ἀνείλετο. Τὸ δὲ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, ὡς οὐκ ὂν Εὐριπίδου· τὸ γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει χαρακτῆρα. Ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις, ὡς γνήσιον ἐπεγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη, τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροίᾳ. Ὁ δὲ Χόρος συνέστηκεν ἐκ Φυλάκων Τρωϊκῶν, οἱ καὶ προλογίζουσι· σύγκειται δὲ νυκτοφυλακίαν.

Hactenus Ed. Ald. Reliquà primus edidit Valckenaerius V. Cl. ex MSi Florentini Excerptis, in MSS. quoque Parisiensibus extantia.

Πρόλογοι δὲ διττοὶ φέρονται· ὁ μὲν οὖν δικαίαν ἔκθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν ἅπερ,

Νιῶν εὐσέλμων φέγγος ἡ διφρήλατος ——

Καὶ ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος, πιθὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ, καὶ τάχα ἄν τινες τῶν ὑποκριτῶν διασκευάκοτες εἶεν αὐτόν· ἔχει δὲ οὕτως·

Ὦ, ᾧ μεγίστε Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,
Παλλὰς, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἔτι
Μέλλειν Ἀχαιῶν ἀφελεῖν στρατεύματα.
Νιῶ γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορὸς,
Λόγχῃ βιαίᾳ γ' Ἕκτορος στροβούμενοι·
Ἐμοὶ γὰ ἐδὲν ἐστιν ἄλγιον βάρος,
Ἐξ ὅ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεὰν
Κάλλει πεσήκειν τ ἐμῆς εὐμορφίας,
Καὶ σῆς, Ἀθήνα, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν
Πριάμου, βίᾳ πεσόῤῥιζον ἐκτετειμένην.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ φυλάκων.

ΕΚΤΩΡ.

ΑΙΝΕΙΑΣ.

ΔΟΛΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΟΙΜΗΝ.

ΡΗΣΟΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΠΑΡΙΣ.

ΜΟΥΣΑ.

ΡΗΣΟΥ ἀπίοχθ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΧΟΡΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΡΗΣΟΣ.

Δείπν. ὁ Πέλοπος.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΒΑΘΙ πρὸς εὐναὰς τὰς Ἑκτορέους
Τίς ὑπασπιστῶν ἀγρυπνῶ βασιλέως;
Εἰ ταυροφόρων δέξαιτο νέων
Κληδόνα μύθων,
Οἳ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρᾶν
Πάσης σπερχάθησαν.
Ὄρθου κεφαλὴν, πῆχυν ἐρείσας,
Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἔδραν,
Λεῖπε χαμεύνας φυλλοσρώτους.
Ἕκτωρ· καιρὸς γῶ ἀκοῦσαι.
Ἑκ. Τίς ὅδ'; ἢ φίλιος φθόγγῳ; τίς αὐής;
Τί τὸ σῆμα; λέγοι.

Τύχες;

Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας
Κοίτας πλάθουσ'; ἐνέπειν χρή.

Χο. Φύλακες στρατιᾶς. Ἑκτ. Τί φέρη θορύβῳ; 15
Χο. Θάρσει. Ἑκτ. Θαρσῶ.
Μῶν τις δόλῳ ἐκ νυκτῶν; Χο. Οὐκέτι.
Ἑκ. Τί δ' ἦλθ', φυλακὰς καταλιπών, ἥδη
Κινεῖς στρατιάν, εἰ μή τιν' ἔχων
Νυκτηγορίαν; οὐκ οἶδα δορὸς 20
Πέλας Ἀργείας νυχίαν ἁμάς
Κοίταν παννύπλοις κατέχοντας;

Στροφή.

Χο. 1 Ὁπλίζου χέρα σύμμαχον, Ἕκτορ·
2 Βᾶθι πρὸς εὐνάς,
3 Ὅτεινον ἔγχος ἀείρειν· ἀφύπνισον· 25
4 Πέμπε φίλοις ἰέναι ποτὶ σὸν λόχον·
5 Ἁρμόσατε ψαλίοις ζυγὸν ἵππους.
6 Τίς δ' εἶσ' ἐπὶ Παλλάδιον, ἢ τᾶς
7 Εὐρώπας Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν;
8 Πῦ σφαγίων ἔφορος; 30
9 Ποῦ ᾖ γυμνητῶν μόναρχοι;
10 Τοξοφόροι τε Φρυγῶν;
11 Ζεύγνυτε κερόεντα τόξα νευρᾶις.
Ἑκ. Τὰ μὲν ἀγγέλλεις δείματ' ἀκούειν,
Τὰ δ' ἡσυχίους· κοὐδὲν καθαρῶς. 35
Ἀλλ' ἢ Κρονίᾳ Πανὸς τρομερᾷ
Μάστιγι φοβῇ, φυλακὰς ἢ λιπών,

Κινεῖς

Κυεῖς στρατιάν; τί θροεῖς; τί σε φῶ
Νέον ἀγγέλλειν; πολλὰ γὰρ εἰπών,
Οὐδὲν τραπὼς ἀπέδειξας.

Ἀντιστροφή.

Χο. 1 Πυρσίθη στρατὸς Ἀργόλας, Ἕκτορ,
2 Πᾶσαν αὐ' ὄρφναν.
3 Διίπετῆ ὑ νεῶν πυρσοῖσι σαθμά.
4 Πᾶς δ' Ἀγαμεμνόνειαν ἀσπαίρει στρατὸς
5 Ἐννύχῳ σὺν θορύβῳ σκευαὶν,
6 Νέαν τιν' ἐφιέμενοι βάξιν.
7 Οὐ γάρ πω παύῳ ὧδ' ἐφοβήθη
8 Ναυσιπόρῳ στρατιᾷ.
9 Σοὶ δ', ὑποπτεύων τὸ μέλλον,
10 Ἦλυθον ἄγγελῳ, ὡς ἂν
11 Μὴ ποτέ τινα μέμψῃ ἐς ἡμᾶς ἔπη.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἕκ. Εἰς χαιρὸν ἦλθες, χαίπερ ἀγγέλλων φόβον·
Ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ,
Λαθόντες ἄμμας τῆμόν, αὔρᾳ φυγεῖν
Μέλλουσι· σοὶ δ' ἔννυχῳ φευκτοείᾳ.
Ὦ δαῖμον, ὅστις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας,
Θοίνης λέοντα, πρὶν τ' Ἀργείων στρατὸν
Σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί.
Εἰ γὰρ φανεραὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου
Λαμπῆρες, ὡς ἂν ἔσχον εὐτυχῆ δόρυ,

Πελὶν ναῦς πυρῶσαι, ϗ χερὸς σκιμπῶν μολεῖν,
Κτείνων Ἀχαιὸς τῆδε πολυφόνῳ χερί.
Κἀγὼ μὲ ἦν προθυμος ἱέναι δόρυ
Ἐν νυκτὶ, χερδαί τ' εὐτυχὴ ῥύμη θεοῦ·
Ἀλλ' οἱ σοφοί με ϛ, τὸ θεῖον εἰδότες,
Μάντεις ἔπειϱ ἡμέρας μεῖναι φάϱ',
Κἄπειτ' Ἀχαιῶν μηδὲν ἐν χέρσῳ λιπεῖν.
Οἱ δ' ὰ μιμοῦσι τ' ἐμὲ δυσκόπων
Βουλαί· ἐν ἔρφ δραπέτης μέγα σθένϵ.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ σαγλέλλειν στρατῷ,
Τύχη προθέσθαι λαμβάνειν, λῆξαί θ' ὕπνου,
Ὡς ἄν τις αὐτῶν, ϛ νεὼς θρώσκων ἔπι,
Νῶτον χαραχθεὶς, κλίμακας ῥάψῃ φόνῳ·
Οἱ δ' ἐν βρέχοισι δέσμιοι λελημμένοι,
Φευγῶν ἀρέσθαι σκιμπόδων γυμνοῦν.
Χο. Ἕκτορ, ταχεῖαι πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον·
Ἄνδρες γὰϱ εἰ φαίγουσιν οὐκ ἴσμεν τορῶς.
Ἕκ. Τίς γὰϱ πυραίθειν προθέσθαι Ἀργείων στρατόν;
Χο. Οὐκ οἶδ'· ὕποπτον δ' ὄϱνις ἐμὴ φρενί.
Ἕκ. Πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴοιθι, δειμαίνων τόδε.
Χο. Οὔπω πελὶν ἦψαν πολέμιοι τοσόνδε φῶς.
Ἕκ. Οὐδ' ὧδέ γ' αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τϵχπῇ δορός.
Χο. Σὺ ταῦτ' ἔπραξας· ϗ τὰ λοιπὰ νεῦ σκόπει.
Ἕκ. Ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος, ὁπλίζειν χέρα.
Χο. Καὶ μὴν ὅδ' Αἰνέας, ϛ μάλα σπουδῇ ποδὸς,
Στείχει, νέον τι φϱάγμ' ἔχων φίλοις φϱάσαι.
Αἰνέ. Ἕκτορ, τί χρῆμα νύκτεροι κῦ στρατὸν

Τὰς

Τὰς σὰς πρὸς εὐνὰς φύλακες ἐλθόντες φόβῳ
Νυκτηγορῦσι, κ' κεκίνηϰ' στρατός;
Ἕκ. Αἰνέα, πόλιζε τύχαισιν δέμας σέθεν.
Αἰνεί. Τί δ' ἔστι; μῶν τις πολεμίων ἀγγέλλεται
Δόλῳ κρυφαῖος ἑστάναι κατ' εὐφρόνην;
Ἕκ. Φεύγουσιν ἄνδρες, καὶ πεδαίνυσιν νεῶν.
Αἰνεί. Τί τῆδ' ἂν εἴποις ἀσφαλὲς τεκμήριον;
Ἕκ. Αἴθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός,
Καί μοι δοκοῦσιν ὠθμεῖν ἐσαύριον,
Ἀλλ', ἐκκέαντες πῦρ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν,
Φυγῇ πρὸς οἴκους τῆσδ' ἀφορμήσειν χθονός.
Αἰνεί. Σὺ δ', ὡς τί δράσων, πρὸς τάδ' ὁπλίζῃ χέρα;
Ἕκ. Φεύγοντας αὐτοὺς, καὶ πιθρώσκοντας νεῶν,
Λόγχῃ καθέξω, καὶ πικείσομαι βαρύς·
Αἰσχρὸν γὰρ ἡμῖν, ἢ πρὸς αἰσχύνῃ κακὸν,
Θεοῦ διδόντος, πολεμίους ἄνευ μάχης
Φεύγειν ἐᾶσαι, πολλὰ δράσαντας κακά.
Αἰνεί. Εἶἑν· ἦδ' αἰνῶ εὐβουλον, ὡς δράσαι χρεών.
Ἀλλ' ἡ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίσταται βροτῶν
Πέφυκεν, ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειϰ' χρέος,
Σὲ μὲ μάχεσθ, ἐμὲ δ' ἢ βουλεύειν καλῶς·
Ὅστις πυρὸς λαμπῆρας ἐξήρθης κλύων
Φεύγειν Ἀχαιὰς, ἢ στρατὸν μέλλεις ἄγειν,
Τάφρους ἐφεδρὰς νυκτὸς ἐν κατασκάσαι.
Καί τοι, πρὶν ἄσαι κοῖλον αὐλώνων βάθος,
Εἰ μὴ χωρήσεις πολεμίους ὑπὸ χθονὸς
Φεύγοντας, ἀλλὰ σὸν βλέποντας εἰς δόρυ,

Νικᾷ μὲν

Νικώμενο- μ̓, τλήσδε μὴ μάλης πόλιν.
Πῶς γὰ πρᾶσσεις σκόλοπας ἐν τροπῇ δορός;
Πῶς δ̓ αὖ γεφύρας ἁλιβαλοῦσ̓ ἱππηλάτας,
Ἦν ἆρα μὴ θραύσαντες ἀντύγων χνόας;
Νικῶν δ̓; ἔφεδρον παῖδ̓ ἔχεις τ̓ Πηλέως,
Ὃς σ̓ οὐκ ἐάσει ναυσὶν ἐμβαλεῖν φλόγα.
Οὐδ̓ ὦδ̓ Ἀχαιὸς, ὡς δοκεῖς, ἀναρπάσαι·
Αἴθων γὰρ ἀνὴρ, κ̓ πεπύρωμαι χερί.
Ἀλλὰ στρατὸν μ̓ ἥσυχον πρὸ σταθμῶν
Εὕδειν ἐῶμεν ἐν κόποις ἀρειφάτοις,
Κατάσκοπον δ̓ πολεμίων, ὃς σὺ θέλῃ,
Πέμπειν δοκεῖ μοι· κἂν μ̓ ἀέρων φυγὴν,
Στείχοντες ἐμπέσωμεν Ἀργείων στρατῷ·
Εἰ δ̓ εἰς δόλον τιν̓ ἥδ̓ ἄγγελ φρυκτωρία,
Μαθόντες ἐχθρῶν μηχανὰς κατασκόπου,
Βουλευσόμεσθα· τλήσομαι γὰρ μῦθον, ἄναξ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ταῖδε δοκῶ, ταῖδε μεταπρέμνω- νόῳ·
2 Σφαλερὰ δ̓ ἃ φιλῶ στρατηγῶν κράτη.
3 Τί γὰρ ἄμεινον, ἢ
4 Ταχυβάταν νεῶν καταπλῆσαι μολεῖν
5 Πέλας, ὅτι πότ̓ ἄρα δαΐοις
6 Πυρὰ κατ̓ ἀντίπρῳρα ναυστάθμων δαίεται.

Ἐκ.

Ἑκ. Νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἀνδάνει τάδε.
Στείχων ἴθ', κόσμει συμμάχους· τάχ' ἂν σφατὸς
Κινοῖτ', ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας.
Ἐγὼ δὲ πέμψω πολεμίων κατάσκοπον.
Κἂν μῦθόν τιν' ἐχθρῶν μηχανὴν πυθώμεθα,
Σὺ πάντ' ἀκούσῃ, κ᾽ οὐ πρὸς εἴσῃ λόγον.
Ἐὰν δ' ἀπαίρω δ' εἰς φυγὴν ὁρμώμενοι,
Σάλπιγξ αὐδὴν πρεσβολῶν χαραδόκει,
Ὡς ὐ μθυομῶτά μ', ἀλλὰ πρεσμίξω νεῶν
Ὁλκοῖσι νυκτὸς πῶσθ' ἑπ' Ἀργείων σφατόν.
Αἰνέ. Πέμφ' ὡς τάχιστα· νεῦ γὰ ἀσφαλῶς φρονεῖς.
Σεὼ σοὶ δέ μ' ὄψει καρτερουῦθ', ὅταν δέῃ.
Ἑκ. Τίς δῆτα Τρώων, οἳ πάρεισιν ἐν λόγῳ,
Θέλει κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν;
Τίς ἂν γένοιτο πῶσδε γῆς εὐεργέτης;
Τίς φησιν; οὗτοι πάντ' ἐγὼ διωκήσομαι
Πόλει πατρῴᾳ συμμάχοις θ' ὑπηρετεῖν.
Δό. Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω
Ῥίψας, κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν·
Καὶ πάντ' Ἀχαιῶν ἐκμαθὼν βουλεύματα,
Ἥξω· πὶ τοῖσδε τόνδε ὑφίσταμαι πόνον.
Ἑκ. Ἐπώνυμος μὲν χάρτα, κ᾽ φιλόπολις
Δόλων· πατρὸς γὰ πρὶν εὐκλεᾶ δόμον
Νεῷ δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον.
Δό. Οὐκουῦ πονεῖν με χρή· πονουῦτα δ᾽ ἄξιον
Μισθὸν φέρεσθ· πιστὶ γὰ πρόσκειμθον
Κέρδος πρὸς ἔργῳ τ' χέρα τίκτει διπλοῦν.

Ἑκ. Ναὶ, ⸀ δίκαια ταῦτα, κἀκ ἄλλως λέγω.
Τάξαι ὃ μοδὼν, πλὴν ἐμῆς τυραννίδος.
Δό. Οὐ σῆς ἐρῶμεν παλυάχλου τυραννίδ⸀ν.
Ἑκ. Σὺ δ' ἀλλὰ χήμας Περαμιδῶν χαμβρὰς χθονὸς.
Δό. Οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων χαμεῖν θέλω.
Ἑκ. Χρυσὸς πάρεσιν, εἰ τόδ' αἰτήσεις γέρας.
Δό. Ἀλλ' ἔς' ὃν οἴκοις· ὡ βίᾳ πατνίζομεν.
Ἑκ. Τί δῆτα χρήζεις, ὧν κέκθθεν Ἴλι⸀ν;
Δό. Ἑλὼν Ἀχαιὰς, δῶρά μοι ξυναίνεσον.
Ἑκ. Δώσω· σὺ δ' αὖτά, πλὴν σφαπαλάθας νεῶν.
Δό. Κτεῖν', οὔ σ' ἀπαιτῶ Μενέλεω χέρας χέρας.
Ἑκ. Οὐ μὴν τ' Ὀϊλέως παῖδά μ' ἐξαιτεῖς λαβεῖν.
Δό. Κακὰ γεωργεῖν χεῖρες εὖ πεπραμμένα.
Ἑκ. Τίν' ὧν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀπαλάθας θέλεις;
Δό. Καὶ τοῦθεν εἶπον, ἔστι χρυσὸς ἐν δόμοις.
Ἑκ. Καὶ μὴν λαφύρων αὐτὸς αἱρήσῃ πρώτων.
Δό. Θεοῖσιν αὐτὰ παρατίλθε πρὸς δόμους.
Ἑκ. Τί δῆτα μεῖζον τῶνδε μ' αἰτήσεις χέρας;
Δό. Ἵππους Ἀχιλλέως· χρὴ δ' ἐστ' ἀξίοις τανῦν,
Ψυχὴν παρβαίλλοντ' ἐν κύδοια δαίμον⸀ν.
Ἑκ. Καὶ μὴν ἐρῶντί γ' ἀντερᾷς ἵππων ἐμοί·
Ἐξ ἀφθίτων γὰρ ἄφθιτοι πεφυκότες,
Τὸν Πηλέως φέρουσι θεῖον γόνον·
Δίδωσι δ' αὐτὰς πωλοδαμνήσας ἄναξ
Πηλῆ Ποσειδῶν, ὡς λέγουσι, πόντιος.
Ἀλλ' οὔ σ' ἐπαίρας ψεύσομαι· δώσω δέ σοι
Κάλλιστον οἴκοις κτῆμ' Ἀχιλλέως ἄχος.

Δό.

Δό. Αἰνῶ· λαβὲν δὲ φημὶ χάλκασον Φρυγῶν
Δῶρον δέχεσθαι τ' ἐμῆς σὺ παραινέσεως.
Σὲ δ' ὑ φθονεῖν χρὴ· μυρί' ὄζιν ἄλλα σοι,
Ἐφ' οἷσι τέρψῃ, τῶνδ' ἀμείνων ὢν ἐγώ.

Ἀντιστροφή.

Χο. 1 Μέγας ἀγών· μεγάλα δ' ἔπινοᾶς ἐλεῖν·
2 Μαχαίρας γε μὴν πυρᾶσαι ἔσῃ,
3 Πόνος δ' εὐκλεής.
4 Μέγα γὰ κοιρανίοισι γαμβρὸν πέλειν.
5 Τάδε θεάζειν ὀπαδέτω δίκα·
6 Τὰ γὰ πρὸ ἀνδράσιν, τέλεια σοι φαίνεται.
Δό. Στείχωμ' ἄν· ἐλθὼν δ' εἰς δόμους ἐφέστιος,
Σκηνῇ πρεσβεύοντας αὖμ' ἐμὸν καθάψομαι.
Κεῖθεν δ' ἐφήσω ναῦς ἐπ' Ἀργείων πόδα.
Χο. Ἐπεὶ τίν' ἄλλην ἀντὶ τῶνδ' ἕξεις σοφήν;
Δο. Πρέπουσ' ἔργῳ κλωπικοῖς τε βήμασι.
Χο. Σοφὸς πρὸ ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
Λέξον τίς ἔσαι τῶνδε σώματος σάγη.
Δό. Λύκειον ἀμφὶ νῶτον εἵψομαι δορᾶν,
Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ,
Βάσιν τε χερσὶ ποσθίδιν καθαιμόσας,
Καὶ κῶλα κώλοις, πτερύγιστον μιμήσομαι.
Λύκου κέλευθον, πολεμίοις δυσεύρετον,
Τάφρους πελάζων καὶ νεῶν προβλήμασιν.
Ὅταν δ' ἔρημον χῶρον ἐμβαίνω ποδί,
Δίβαμός εἰμι· τῇδε σύγχει δόλος.

Χο.

Χο. Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν
Πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε φηλητῶν ἄναξ·
Ἔχεις ὃ τοὔργον, εὐτυχεῖν μόνον σε δεῖ.
Δέ. Σωθήσομαί τε, καὶ κλεινὰν Ὀδυσσέως
Οἴσω κάρα σοι· σύμβολον δ' ἔχων σαφές,
Φήσεις Δόλωνα ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν·
Ἢ παῖδα Τυδέως· ὃν δ' ἀναμάκτῳ χερὶ
Ἥξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν θανών.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Θυμβρεῖε, καὶ Δάλιε, καὶ Λυκίας
2 Ναὸν ἐμβατεύων,
3 Ἄπολλον, ἃ δία κεφαλὰ μόλε το-
4 ξήρης, ἵκου δ' ἐπ' ἐμὰν
5 Ἀγεμὼν, σωτῆρι
6 Ἀνερὶ πομπᾶς
7 Καὶ γυιοῦ, ὃς ξύλλαβε Δαρδανίδαις·
8 Ὦ παγκρατὲς, ὦ Τρῳάς
9 Τείχη παλαιὰ δείμας.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Μόλοι δ' ναυκληρία, καὶ στρατιᾶς
2 Ἑλλάδος διόπτας
3 Ἵκοιτο, καὶ κάμψειε πάλιν θυμέλας

4 Οἴκων

Οἴκων πάτρας Ἰλιάδ@.
Φθιάδων δ' ἵππων ὕπὸ
Ἄντυγα βαίη,
Δεσπότᾳ πέρσαντ@ Ἀχαιὸν Ἄρη,
Τὰς πόντιος Αἰακίδᾳ
Πηλῇ δίδωσι δαίμων.

Στροφὴ β'.

Ἐπεὶ σὺ τ' οἴκων,
Πρό τε γᾶς ἔτλα μόν@
Ναύσταθμα βὰς κατιδεῖν.
Ἀγαμεμνήματ@· ἦ ἀπάνις
Τῶν ἀγαθῶν; ὅταν ἦ
Δυσάλιος ἐν πελάγει,
Καὶ σαλεύῃ πόλις,
Ἔστι Φρυγῶν τις ἔστιν ἄλκιμος·
Ἔνι ϑ' ἥρως
Ἐν αἰχμαῖς ποτὲ Μυσῶν,
Ὃς ἐμαὶ συμμαχίᾳ αἰτίζῃ.

Ἀντιστροφὴ β'.

Τίν' ἄνδρ' Ἀχαιῶν
Ὁ πεδοσιβὴς σφαγεὺς
Οὐπάσῃ ἐν κλισίαις;
Τετράποιον μῖμον ἔχων ὕπὸ
Γαιὰς, ἔλθοι Μενέλαον.
Κτανὼν δ', Ἀγαμεμνόνειον

7 Κρᾶτ' ἐνέγκοι Ἑλέ-
8 να κακόγαμβρον ἐς χάρας γάμων.
9 Ὃς δὴ πόλιν,
10 Ὃς δὴ τὰν Τροίαν χι-
11 λιόναυν ἤλυθ' ἔχων στρατιάν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀγ. Ἄναξ, τοιῶνδε δεσπόταισιν ἀγγέλῳ
Εἶλω τολοιπὸν, οἷά σοι φέρω μαθεῖν.
Ἐκ. Ἦ πολλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσεστι φρενί·
Καὶ γὰρ σὺ πόλιν δεσπότιν τυγχάνουσ' ἔχειν
Ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν, ὧν οὐ πρέπει.
Οὐκ οἶδα δῶμα τοῦμὸν, ἢ γονέας πέλας,
Οἷς χρὴ γεγῶτα σ' εὐτυχοῦντα πέμπεσθαι;
Ἀγ. Σκαιοὶ βοτῆρες ἐσμέν· οὐκ ἄλλως λέγω·
Ἀλλ' οὐδὲν ἧσσόν σοι φέρω κείνοις λόγους.
Ἐκ. Παῦσαι λέγων μοι τὰς περισσαυλείους τύχας·
Μάχας περὶ χειρῶν ἃ δόρυ βεβοσκόμεθα.
Ἀγ. Τοιαῦτα κἀγὼ σημανῶν ἐπήλυθον·
Ἀνὴρ γὰρ, ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν,
Στείχει φίλος σοι, συμμαχός τε τῇδε γῇ.
Ἐκ. Ποίας πατρῴας γῆς ἐρημώσας πέδον;
Ἀγ. Θρῄκης· πατρὸς δ' Στρυμόνος κικλήσκεται.
Ἐκ. Ῥῆσον τί θέντ' ἔλεξας ἐν Τροίᾳ πόδα;
Ἀγ. Ἔγνως· λέξω δ' ὅτι τάχος μ' ἐκούφισας.
Ἐκ. Καὶ πῶς πρὸς Ἴδης ὀργάδας πορεύεται,
Πλαγχθεὶς πλατείας πεδιάδος θ' αἱμαξιτοῦ;

Ἀγ.

Ἀγγ. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, εἰκάσαι γε μὲν πάρα·
Νυκτὸς γὰρ οὔτι φαῦλον ἐμβαλεῖν στρατὸν,
Κλύοντα πλήρη πεδία πολεμίας χερός.
Φόβον δ' ἀγρώσας, οἱ κατ' Ἰδαῖον λέπας
Οἰκοῦμεν, αὐτόφωνον ἐσέπων χθονὸς,
Παρέσχε, θρυμὸν νυκτὸς ἔνθεσθαι μολών.
Πολλῇ γὰρ ἠχῇ Θρῄκιος ῥέων στρατὸς
Ἔσειε· θάμβει δ' ἐκπλαγῆτες, ἔσμεν
Ποίμνας ἐς ἄκρας, μήτις Ἀργείων μόλῃ
Λεπλατήσων, καὶ σὲ πορθήσων στέγας·
Περὶ δὴ δ' ὅπλων χῆμεν ἐς Ἑλλησικλεᾶ
Ἐδεξάμεθα, κ' μετέσχημεν φόβου.
Στείχων δ' ἄναικτος πεζοστερνήτας στρατῷ,
Ἀνισόσπαστ' Θρηϊκίοις πεζοσφάγμασι,
Τίς ὁ στρατηγὸς, κ' τίνος κεκλημένος,
Στείχει πρὸς ἄστυ Πριαμίδαισι σύμμαχος;
Καὶ πάντ' ἀκούσας, ὧν ἐφέρμην μαθεῖν,
Ἔστην· ὁρῶ γὰρ Ῥῆσον, ὥστε δαίμονα,
Ἑστῶτ' ἐν ἱππείοισι Θρηϊκίοις ὄχοις.
Χρυσῆ γ' πλάσιγξ ἀμφέπει ζυγὴ φοξὸν
Πώλων ἔλκης, χιόνος ἐξαυγέστερον.
Πέλτη δ' ἐπ' ὤμων χρυσοκολλήτοις τύποις
Ἔλαμπε· Γοργὼ δ', ὡς ἐπ' αἰγίδος θέας,
Χαλκῆ, μετώποις ἱππίοισι πρέσβετος,
Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.
Στρατὸς γ' πλῆθος ἡδὺ ἂν ἐν ψήφῳ λέγων
Θείης δυναίμιλλον, ὡς ἄπλαστον ἦν ἰδεῖν.

Πολλοὶ

Πολλοὶ μὲ ἱππεῖς, πολλὰ πελταστῶν τέλη,
Πολλοί τ' ἀτρέκτων τοξόται, πολὺς δ' ὄχλος
Γυμνὴς ὁμαρτῇ, Θρηκίων ἔχων σολήν.
Τοιόσδε Τρωΐᾳ σύμμαχος πάρεσ' ἀνήρ,
Ὃν, οὔτε φεύγων οὔθ' ὑποσταθεὶς δορὶ,
Ὁ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνήσεται.
Χο. Ὅταν πολίταις εὖ σαθῶσι δαίμονες,
Ἔρπει κατάντης συμφορὰ πρὸς τἀγαθόν.
Ἑκ. Πολλὰς, ἐπειδὴ τῆμὸν εὐτυχεῖ δόρυ,
Καὶ Ζεὺς πρὸς ἡμῶν ἔστιν, εὑρήσω φίλους.
Ἀλλ' ὧδ' ἐᾶν αὐτῶν δεόμενθ', οἵτινες πάλαι
Μὴ ξυμπονοῦσιν, ἡνίκ' ὀξώσης Ἄρης
Ἔθραυσε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων.
Ῥῆσος δ' ἔδειξεν οἷος ἦν Τρωΐᾳ φίλος.
Ἥκει γὰρ ἐς δαῖτ', ἃ πρὶν κυνηγέτας
Αἰρῆσι λείαν, ὧδε συγκαμὼν δορί.
Χο. Ὀρθῶς αἰτίζεις καὶ πίμπλαμεν εἰ φίλοις.
Δέχου δ' ὅδ' ἥλιον ὠφελεῖν πόλιν.
Ἑκ. Ἀρχώμεθ' ὦ σώζοντες Ἴλιον πάλαι.
Χο. Πέποιθας ἤδη πολεμίους ἡρπακέναι;
Ἑκ. Πέποιθα· δείξει τἀπιὸν σέλας θεῶν.
Χο. Ὅρα τὸ μέλλον· πόλλ' ἀναστρέφει θεός.
Ἑκ. Μισῶ φίλοισιν ὕστερον βοηδρομεῖν.
Ἀγ. Ἄναξ, ἀπωθεῖν συμμάχους οὐ φθονον.
Φόβος γένοιτ' ἂν πολεμίοις ὀφθεὶς μόνον.
Χο. Ὅσ' οὖν ἐπείπες ἦλθε, σύμμαχος μὲν ὤν,
Ξένος δ', πρὸς τραπέζαις ἡκέτω ξένων·

Χάρις

Χαίρεις γὰρ αὐτῷ Πειραμιδῶν διώλετο.
Ἕκ. Σύ τ' εὖ πρανεῖς, κ' οὐ καιρίως σκοπεῖς.
Ὁ χρυσοτυχὴς δή, οὐκέτ' ἀγγέλῳ λόγων,
Ῥῆσος παρέστω τῇδε σύμμαχος χθονί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἀδράστεια ἦ, ἃ Διὸς παῖς,
2 Εἴεργοις σωμάτων φθόνον·
3 Φεύσω γὰ δή, ὅσον μοι
4 Ψυχᾷ φερέφιλές ἔξιν εἰπεῖν.
5 Ἧκεις, ὦ ποταμοῦ παῖ,
6 Ἧκεις, ἐπλάθης Φρυγίαν πρὸς αὐλὰν
7 Ἀσπασὸς, ἐπεί σε χρόνῳ
8 Πίεις μάτηρ, ὅ, τε καλλιγέφυ-
9 ρος ποταμὸς πορεύῃ

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Στρυμών· ὅς ποτε τὰς μελῳδοῦ
2 Μούσας δι' ἀκηράτων
3 Δινηθεὶς ὑδροειδὴς
4 Κόλπων, σὰν ἐφύτευσεν ἕδραν.
5 Σύ μοι Ζεὺς ὁ φαναῖος
6 Ἧκεις, διφρεύων βαλιαῖσι πώλοις.
7 Νῦν, ὦ πατρὶς, ὦ Φρυγία,

8 Ξυὼ θεὼ νῦν σοι τ' ἐλθέειν
9 Ζωὸν πάρεστιν εἰπεῖν.

Στροφὴ β'.

1 Ἄρά ποτ' αὖθις αἱ παλαιαὶ
2 Τρῳάδες σὺν δεσπόσαις παναμερεύσαι
3 Θιάσους ἐρώτων
4 Ψάλμοῖσι, καὶ κωλίκων οἰναπλανήτοις
5 Ὑποδρομαῖς ἀμίλλαις,
6 Κατὰ πόντον Ἀτρειδᾶν
7 Σπάρξαν οἰχομένων Ἰλιάδος πρὸ ἀκτᾶς.
8 Ὦ φίλος, εἶθε μοι,
9 Σᾷ χερὶ καὶ σῷ δορὶ πρόσ-
10 ξας πάλαι, ἐς οἶκον ἔλθοις.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ἐλθὲ, φάνηθι, τὰν ζάκορον
2 Πηλείδᾳ παρθαλοῦ κατ' ὄμμα πέλᾳν,
3 Δοχμίαν παιδείων,
4 Σχιστὰν πρὸ ἄντυγα κώλοις ἐρεθίζων,
5 Δίκολόν τ' ἄκοντα πάλλων.
6 Σὲ γὰρ οὔτις ἐκπλαγὰς
7 Ἀργείας πότ' ἐν Ἥρας δαπέδοις χορεύσει,
8 Ἀλλά νιν ἄδε γᾶ
9 Καπνοθύμων θερμὰ μόρῳ
10 Φίλταρον ἄχθος οἴσει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἰὼ, ἰώ·
Μέγας ὦ βασιλεῦ· καλὸν, ὦ Θρήϊκη,
Σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν.
Ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκίμου,
Κλύε δ' ὁμπνοις καναχηκρότοις,
Παρδὰ ποδπάκων κελαδουμένας.
Θεὸς, ὦ Τροία, θεὸς αὐτὸς Ἄρης,
Ὁ Στρυμόνιος πῶλος ἀοιδοῦ
Μύσης ἦκων, καταπλήξας.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ῥῆ. Χαῖρ', ἐλθὲς ἐλθὲ παῖ, τύραννε τῆσδε γῆς,
Ἕκτορ· πολλαῖς σ' ἡμέραις προσεννέπω.
Χαίρω δέ σ', εὐτυχοῦντα, δορὶ πεφαιμένων
Πύργοισιν ἐχθρῶν· συλλαβὼν δ' ἐγὼ
Τείχη πάρειμι, δεσμίους πρήσων πάλιν.
Ἕκ. Παῖ τᾶς μελῳδοῦ μητέρος, Μουσῶν μιᾶς,
Θρηκός τε ποταμοῦ Στρυμόνος, φίλος λέγειν
Ταὐληθὲς αἰεὶ, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.
Πάλαι, πάλαι 'χρῃῦ τῆδε συλλαμένων χθονὶ
Ἐλθόντα, δεῦρ' ἐς μὴ τὰ πρὸς Ἀργείων ὕπο
Τροίᾳ ἐάσαι πολεμίων πεσεῖν δορί.
Οὐ γάρ τι λέξεις, ὡς, ἄκλητος ὢν φίλοις,
Οὐκ ἦλθες, οὐδ' ἤμυνας, ὧδ' ἐπεσράφης.
Τίς γάρ σε κῆρυξ, ἢ γερουσία Φρυγῶν

Ἐλθοῦσ',

Ἐλθοῦσ', ἀμύνειν οὐκ ἐπέσκηψεν πόλει;
Ποίων γ' δώρων κόσμον οὐκ ἐπέμψαμεν;
Σὺ δ' ἐγχώριος ὢν, βάρβαρός τε, βαρβάρους
Ἕλλησιν ἡμᾶς περᾷπιες τὸν σὸν μέρος.
Καίτοι σε, μικρᾶς ἐκ τυραννίδος, μέγαν
Θρηκῶν ἄνακτα τῇδ' ἔθηκ' ἐγὼ χερί,
Ὅτ' ἀμφὶ Παίγαιόν τε, Παιόνων τε γῆν,
Θρηκῶν ἀρίστους ἐμπεσὼν κτείνω στόμα,
Ἐρρηξα πέλτην· σοὶ γὰρ δεδωκυίας λεὼς
Παρέσχον· ὧν σὺ λαμπτίσας πολλὴν χάριν,
Φίλων νοσούντων ὕστερος βοηδρομεῖς.
Οἱ δ' οὐδὲν ἡμῶν ἐγγενεῖς πεφυκότες,
Πάλαι παρόντες, ἢ μὲ ἐν χωστοῖς τάφοις
Κεῖν' πεσόντες, πίστις ἀμικρὰ πόλει·
Οἱ δ' ἐνθάδ' ὅπλοις, ἢ πρὸ ἱππείοις ὄχοις,
Ψῦχραν ἄπιον, δίψιόν τε πῦρ θεοῦ
Μένουσι καρτερηκότες, οὐκ ἐν δεμνίοις
Πυκινὴν ἄμυσιν, ὡς σύ, δεξιώμενοι.
Ταῦθ', ὡς ἂν εἰδῇς Ἕκτορ' οὐτ' ἐλεύθερον,
Καὶ μέμφομαί σοι, ἢ λέγω κατ' ὄμμα σόν.

Ῥῆ. Τοιοῦτός εἰμι κἀὐτὸς, εὐθεῖαν λόγων
Τέμνων κέλευθον, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.
Ἐγὼ γὰρ μεῖζον, ἢ σύ, τῆσδ' ἀπὸν χθονὸς,
Λύπῃ σφε θεὸς ἦπαρ δυσφορῶν ἐτειρήμην.
Ἀλλ' ἀγχιτέρμων γαῖα μοι Σκύθης λεὼς
Μέλλοντι νόστου τ' πρὸς Ἴλιον πρᾶξαι,
Ξυνῆψε πόλεμον· Εὐξένου δ' ἀφικόμην

Πόντου

Πόντε πρὸς ἀκτὰς, Θρῇκα ποδὶ μεῦσαι στρατόν.
Ἔνθ' αἱματηρὸς πέλανος εἰς γαῖαν Σκύθης
Ἠντλεῖτο λόγχῃ, θρῄξ τε συμμιγὴς φόνῳ.
Τοιάδέ τοι μ' ἀπεῖργε συμφορὰ πέδον
Τεῦκρος ἰκέσθαι, σύμμαχόν τε σοι μολεῖν.
Ἐπεὶ δ' ἔπεσε, τῶνδ' ὁμηρεύσας τέκνα,
Τάξας ἔτειον δασμὸν εἰς δόμους φέρειν,
Ἦκω, πρᾶσσας ναυσὶ πόντιον σῶμα,
Τὰ δ' ἄλλα πεζὸς γῆς πρῶν δείσματα,
Οὐχ, ὡς σὺ κομπεῖς, τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας,
Οὐδ' ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κοιμώμενος,
Ἀλλ' οἷα πόντου Θρῄκιον φυσήματα
Κρυσταλλόπηκτα, Παίονάς τ', ἐπεζάρκη,
Ξυὺ τοῖσδ' ἀόπλοις οἷα τλὰς πεπτήκεσαν.
Ἀλλ' ὕστερον μὲ ἦλθον, ἐν καιρῷ δ' ὅμως.
Σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος,
Κἀδὲν πρᾶσσεις· ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας
Πίπτεις, κωδεύων τ' ἀστὸς Ἀργείους Ἄρει.
Ἐμοὶ δ' ὃς φῶς ἐν ἡλίῳ καθαρκέσει,
Πέρσαντι πύργους, ναυσάθμους ἐπεισπεσεῖν,
Κτεῖναί τ' Ἀχαιὺς θ' ἥτερά τ' ἀπ' Ἰλίου
Πρὸς οἶκον ἦμι, σωτεμὼν σὸν σὰς πόνους.
Ὑμᾶς δ' μή τις ἀσπίδ' αἰρέτω χερί.
Ἐγὼ γὰρ ἔξω σὸν μέγ' αὐχοῦντας δορὶ
Πέρσας Ἀχαιὺς, καίπερ ὕστερον μολών.

Σύσημα.

Χο. Ἰὼ, ἰώ· φίλα θροεῖς,
Φίλῳ Διόθεν εἷ· μόνον
Φθόνον ἄμαχον ὕπατῳ Ζεὺς
Θέλοι ἀμφὶ σοῖς λόγοισιν
Εἴργειν· τὸ γὰ ναίιον Ἀργόθεν δόξυ
Οὔτε πρὶν, οὔτε νῦν, τιν' ἀνδρῶν
Ἐπόρθυσε σέθεν κρείσσω.
Πῶς μοι Ἀχιλλεὺς τὸ σὸν
Ἔγχος ἂν διώσαιτο,
Πῶς δ' Αἴας, ὑπομεῖναι;
Εἰ γὰ ἐγὼ τόδ' ἦμαρ εἰσ-
ίδοιμ', ἄναξ, ὅπως πολυφόνε
Χειρὸς ἀπονάσαιο λόγχα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ῥῆ. Τοιαῦτα μὴν σοι τ' μακρᾶς ἀπουσίας
Πεφῖξαι παρέξω· σιὼ δ' Ἀθρασείᾳ λέγω,
Ἐπειδὰν ἐχθρῶν τιμὼδ' ἐλευθέραν πόλιν
Θῶμεν, θεοῖά τ' ἀκροθίν' ὀξέλης,
Ξὺν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων θέλω,
Καὶ πᾶσαν ἐλθὼν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορὶ,
Ὡς δὴ μάθωσιν ἐν μέρᾳ πάσχειν κακῶς.
Ἑκ. Εἰ δ' παρόντος τῆδ' ἀπαλλαχθεὶς κακοῦ,
Πόλιν νεμοίμιλω, ὡς τοπρίν ποτ', ἀσφαλῆ,
Ἧ κάρτα πολλὼ θεοῖς ἂν εἰδείην χάριν.

Τὰ

Τὰ δ' ἀμφί τ' Ἄργος, ϗ νομὸν τ' Ἑλλάδος,
Οὐχ ὧδε πορθεῖν ῥᾴδι', ὡς λέξεις, δορί.
Ῥῆ. Οὐ τόσδ' ἀρωγὰς φασὶν Ἑλλήνων μολεῖν;
Ἕκ. Κὐ μεμφόμεσθά γ', ἀλλ' ἄδην ἐλαύνομεν.
Ῥῆ. Οὐκοῦν, κτανόντες τόνδε, πάντ' εἰργάσμεθα.
Ἕκ. Μὴ νυῶ τὰ πόρρω, τἀγγύθεν μεθεὶς σκόπει.
Ῥῆ. Ἀρκεῖν ἔοικέ σοι παθεῖν, δρᾶσαι δ' μή;
Ἕκ. Πολλῆς γὰρ ἄρχω, κἀνδρὸς εὐγενοῦς ὤν,
Ἀλλ' εἴτε λαιὸν, εἴτε δεξιὸν χέρας,
Εἴτ' ἐν μέσοισι συμμάχοις, πάρεσί σοι
Πέλτην ἐρεῖσαι, κἠ καταιχῆσαι σέθεν.
Ῥῆ. Μόνῳ μάχεσθ' πολεμίοις, Ἕκτορ, θέλω.
Εἰ δ' αἰχμὰν ἡγῇ μὴ σὺν ἐμπεσῆσαι νεῶν
Πέμψας, πονήσας τ' πάρος πολὺν χρόνον,
Τάξον μ' Ἀχιλλέως κἠ σέθεν κἠ σόμα.
Ἕκ. Οὐκ ἔς' ἐκείνῳ θοῦρον ἐντάξαι δέρυ.
Ῥῆ. Καὶ μοὶ λόγος γ' ἴσως, ὡς ἔπλευσ' ἐπ' Ἴλιον.
Ἕκ. Ἔπλευσε, ϗ πάρεσιν· ἀλλὰ μυρίων
Στρατηλάταισιν, ὃ συναίρει δόρυ.
Ῥῆ. Τίς δὴ μετ' αὐτὸν ἄλλος εὐδοξεῖ σέθεν;
Ἕκ. Αἴας ἐμοὶ μὲν ὧδ' ἐπ' ἀξίαν δοκεῖ,
Χ' ὁ Τυδέως παῖς· ἔστι δ' αἱμυλώτατον
Κέαρ μ' Ὀδυσσεύς, λῃστά τ' ἐξευρίσκων δόλους,
Καὶ πολλὰ χώραν τὴνδ' ἀνὴρ καθυβρίσας,
Ὃς εἰς Ἀθηνᾶς σηκὸν ἔννυχος μολὼν,
Κλέψας ἄγαλμα, ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει.

Ἥδη.

Ἦδη δ' ἀγίετης, πλαγκτὴν ἔχων στολιὰν,
Εἰσῆλθε πύργους· πολλὰ δ' Ἀργεῖος καμὼν
Ἠρᾶτο, πεμφθεὶς Ἰλίου κατάσκοπος.
Κλανὼν ὃ φεύγων ἐς φυλακὰς πυλῶν,
Ἐξῆλθεν· αἰεὶ δ' ὀφ λόχους εὐείσκετος,
Θυμβραῖον ἀμφὶ βωμὸν ἄστρ' πέλας
Θάσσων· καμὼ ὃ μαρμάρῳ παλαιόμην.

Ῥῆ. Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρᾳ
Κτεῖναι τ' ἐχθρὸν, ἀλλ' ἰὼν κρ' σάμα.
Τοῦτον δή', ὃν ἵζεν φὴς σὺ κλωπικὰς ἕδρας,
Καὶ μηχανᾶσθ, ζῶντα συλλαβὼν ἐμὲ,
Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισιν ἀμπείρας βάχιν,
Στῆσω πετεινοῖς γυψὶ δωνατήριον·
Λῃστὴν γὰρ ὄντα, κ' θεῶν ἀνάκτορα
Συλῶντα, δεῖ νιν τῷδε καταθανεῖν μόρῳ.

Ἑκ. Νεῦ μ' καζωλίωτε· ἐς γὰ εὐφρόνη.
Δείξω δ' ἐγώ σοι χῶρον, ἔνθα χρὴ στρατὸν
Τὸν σὸν νυχεύσαι κ' πεζαγμὸν δίχα.
Ξυνώθημα δ' ἡμῖν Φοίβ· ἢν τι καὶ δέῃ,
Μέμνησ' ἀκούσας, Θερμί τ' ἄγγελον στρατῷ.
Ὑμᾶς ὃ βαίνω χρὴ σταθμὸν τάξεων
Φερῶν ἐγερτὶ, κ' νεῶν κατάσκοπον
Δέχθαι Δόλωνα· κ' γὰ, εἰπέρ ὄρθι σῶς,
Ἤδη σελάζει στρατοπέδοισι Τρωικοῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Τίνα δ' ἀ φυλακά; τίς ἀμείβει
2 Ταὺν ἐμάν; φοβοῦμαι
3 Δύεται σημεῖα, & ἑπτάπορος
4 Πλειάδες αἰθέριαι·
5 Μέσαι δ' αἰετὸς ἱερανοῦ ποτᾶται.
6 Ἔγρεσθε, (τί μέλλετε;) κοιτᾶν,
7 Ἔγρεσθε πρὸς φυλακάν.
8 Οὐ λεύσσετε μιμναίδα αἴγλαν;
9 Ἀὼς δὴ πέλας, ἀὼς
10 Γίγνει, κὴ τίς πρὸ δόμων;
11 Ὅδε γάρ ἔξιν ἀνήρ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἡμ. Τίς ἐκηρύχθη φοβοῦ φυλακήν;
Ἡμ. Μυγδόνος ἰὼν φασιν Κόρυβον.
Ἡμ. Τίς λὰρ ἐπ' αὐτῷ;
Ἡμ. Κίλικας Παιόνων στρατὸς ἤειρεν.
Ἡμ. Μυσοὶ δ' ἡμᾶς.
Ἡμ. Οὐκοῦν Λυκίους πέμπειν φυλακὴν
Βάντας ἐγείρειν
Καιρὸς, κλήρου κτ' μοῖραν.

Ἀντιστροφή.

Ἡμι. 1 Καὶ μιὰν αἴω· Σιμόεντος
2 Ἡμθύα κοίτας
3 Φοινίας, ὑμνᾷ πολυχορδοτάτᾳ
4 Γήρυϊ παιδολέτωρ
5 Μελοποιὸς ἀηδονὶς μέριμνα·
6 Ἤδη ᾗ νέμουσι κατ' Ἴδαν
7 Ποίμνια, νυκτηθόρμω
8 Σύριγγος ἰὰν καλαμεύσω.
9 Θέλγᾳ σ' ὄμματος ἔρμαν
10 Ὕπνος· ἄδικος γὰ ἕρως
11 Βλεφάροισι πρὸς αἰῶς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἡμι. Τί ποτ' ἐ πελάθᾳ σκοπὸς, ὃν ναῶν
Ἔκτως ὤτρυνε κατόπιον;
Ἡμι. Ταρβῶ, χρόνιος γὰ ἄπεστιν.
Ἡμι. Ἀλλ' εἰ, κρυπθὸν λόχον εἰσιοῦσα,
Διόλωλε, τάχ' ἂν ἔτι φοβερόν.
Ἡμι. Αὐδῶ Λυκίους πέμπθειν φυλακίμὰ
Βάντας ἐγείρειν
Ἡμᾶς, κλύειν χ' μοῖραν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ὀδυ. Διόμηδες, οὐκ ἤκουσας (ἢ κενὸς ψόφος
Σαίζᾳ δ' ὦτων;) τειχέων τινὰ κτύπον;

Διο.

Διό. Οὐκ, ἀλλὰ δεμνὰ πολιτῶν ἐξ αὐτύχων
Κλάζῃ σιδήρου· καίριέ τοι, σὺ εἰν ἡσθόμην
Δεσμῷ ἀεθλμὸν ἵππιον, ἔδυ φόβος.
Ὀδυ. Ὅρα κατ' ὄρφναν, μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς.
Διο. Φυλάξομαί τοι καὶν σκότῳ πιθεὶς πόδα.
Ὀδυ. Ἦν δ' ὧν ἐγείρῃς, οἶδα σεμνὸν σχῆμα σοῦ;
Διο. Φοῖβον Δόλωνος οἶδα σύμβολον κλύων.
Ὀδυ. Ἔα·
Εὐναὶς ἑρήμοις τάσδε πολεμίων ὁρῶ.
Διο. Καὶ μὰν Δόλων γε τάσδ' ἔφραζεν Ἕκτορος
Κοίτας, ἐφ' ὥπερ ἔγχος ἔλκυσται τόδε.
Ὀδυ. Τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν λόχος βέβηκέ πη;
Διο. Ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὰν ἑτοίμην τινά.
Ὀδυ. Θρασὺς γὰρ Ἕκτωρ νεῦ, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς.
Διο. Τί δῆτ', Ὀδυσσεῦ, δρῶμεν; ἢ γὰρ εὔρομεν
Τόνδ' ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ὀδυ. Στείχωμεν ὡς τάχιστα ναυστάθμους πύλας·
Σώζῃ γὰρ αὐτὸν, ὅστις εὐτυχῆ θεῶν
Τίθησιν· ἡμῖν δ' ἢ θανεῖν τύχην.
Διο. Οὐκοῦν ἐπ' Αἰνείαν, ἢ τ' ἔχθιστον Φρυγῶν
Πάειν μολόντε, χἠ κατασμικρῦν ξίφει.
Ὀδυ. Πῶς δῆτα δρᾶν, πολεμίων αἰνὰ σχετόν,
Ζητῶν, ἀμυήτῳ τόνδ' ἀκαδόντε κτανεῖν;
Διο. Αἰχεόν γε μέν τοι ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν,
Δρᾴσαντε μηδὲν πολεμίους κεύθειν.
Ὀδυ. Πῶς δ' ἢ δέδρακας; ἢ, παινέστε ναυσταθμοῦ
Κατάσκοπον Δόλωνα, σώζομεν τάδε.

Σκυλεύματ' ἐμ

Σκυλεύματ'; ἢ πᾶν στρατόπεδον πέρσειν δοκεῖς;
Πείθε, πάλιν στείχωμεν· εὖ δ' εἴη τυχεῖν.
Ἀθη. Ποῖ δὴ λιπόντε Τρωϊκῶν ἐκ πάξεων
Χωρεῖτε, λύπῃ καρδίαν δεδηγμένοι,
Εἰ μὴ κτανεῖν σφῶν Ἕκτορ' ἢ Πάριν θεὸς
Δίδωσιν; ἄνδρα δ' ὃς πέπυσθε σύμμαχον
Τεῖχος μολόντα Ῥῆσον, ὃν φαύλῳ τρόπῳ;
Ὃς, εἰ δι' οἰσθ' νύκτα τ' ἐς αὔριον,
Οὐτέ σφ' Ἀχιλλέως οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ,
Μὴ πάντα πέρσαι παύσαθ' Ἀργείων, φθόνῳ,
Τείχη κατασκάψαντα, κ' πυλῶν ἔσω
Λόγχῃ πλατεῖαν εἰς ὁμιλοῦ ποιήμενον.
Τῶνδ' αἰτίαν, πάντ' ἔχεις· τὰς δ' Ἕκτορος
Εὐνὰς ἔασον, κ' καρατόμους σφαγάς.
Ἔσαι γὰρ αὐτῷ θάνατος ἐξ ἄλλης χερός.
Ὀδυ. Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ἡδόμην
Τῷ σῷ συνήθη γῆρυν, ἐν πόνοισι γὰρ
Παρῆσ' ἀμυνεῖς τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε.
Τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν πῶς κατεύνασαν φόνον,
Πόθεν τέταχ' βαρβάρου στρατεύματος;
Ἀθη. Ὅδ' ἐγὼ ἦσα, κ' συνήθροισα στρατόν,
Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατεῦνασεν
Ἕκτωρ, ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος.
Πέλας γὰρ πῶλοι Θρηκίων ἐξ αἱμάτων
Λευκὰ δέδεγ', ἁλοῦσ' ἐν εὐφρόνῃ.
Στίλβουσι δ', ὥστε στοιβὰς νιφὸς πτερόν.
Ταύτας, κτανόντες δεσπότην, κομίζετε,

Κάλλιστα

Κάλλιστον εἴκοις σκῦλον· ὦ γαῖ' ἐφ' ὅπῳ
Τοιόνδ' ὄχημα χθὼν κέκευθε πωλικόν.
Ὀδυ. Διόμηδες, ἢ σὺ κτεῖνε Θρῄκιον λεών,
Ἢ μοὶ πάρες γε· σοὶ γὰρ οὐ πώλων μέλειν.
Διο. Ἐγὼ φονεύσω, πωλοδαμνήσεις γὰρ σύ·
Τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψά, κοὐ νοεῖν σοφός.
Χρὴ δ' ἄνδρα τέρπειν ὅ μάλις' ἂν ὠφελοῖ.
Ἀθη. Καὶ μὴν καθ' ἡμᾶς τόνδ' Ἀλέξανδρον βλέπω
Στείχοντα, φυλάκων ἔκ τινος τεθυμμένον
Δόξας ἀσήμους, πολεμίων μεμβλωκότων.
Διο. Πότερα σοὶ ἄλλοις ἢ μόνῳ τορεύεται;
Ἀθη. Μόνῳ τοιὸς εἶναι, ὡς ἔοικεν, Ἕκτορι·
Χωρεῖ, κατόπτας σημανῶν ἥκειν στρατοῦ.
Διο. Οὐκοῦν ὑπάρχειν τόνδε καθανόντα χρή;
Ἀθη. Οὐκ ἂν δύναιο τῷ τεθραμμένῳ πλέον.
Τὸν γὰρ τοιὸς σῶς ὁ θέμις χεροὶ θανεῖν.
Ἀλλ', ὥσπερ ἥκεις μοχθήσιμος φέρων σφαγάς,
Τάχυν'· ἐγὼ γὰρ τῷδε σύμμαχος Κύπρις
Δοκοῦσ' ἀρωγὸς ἐν πόνοις τοῖσδε σταθεῖσ',
Σαθροῖς λόγοισιν ἐχθρὸν ἄνδρ' ἀμείψομαι.
Καὶ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εἶπον· ἃν δ' χρὴ παθεῖν,
Οὐκ οἶδεν, ὧδ' ἤκουσεν ἐγγὺς ὢν λόγου.
Πά. Σὲ τὸν στρατηγὸν καὶ κασίγνητον λέγω,
Ἕκτορ, καθεύδεις; οὐκ ἐγείρεταί σε χρή;
Ἐχθρῶν τις ἡμῖν χρίμπτει στρατεύματι,
Ἢ κλῶπες ἄνδρες, ἢ κατάσκοποί τινες.
Ἀθη. Θάρσει· φυλάσσει σ' ὧδε πρόθυμος Κύπρις.

Μέλῳ δ' ὁ σός μοι πόλεμος, ὑδ' ἀμνημονῶ
Τιμῆς, ἐπαινῶ δ', εὖ παθοῦσα τοὺς σέθεν.
Καὶ νεῶ ἐπ' εὐτυχοῦντι Τρωϊκῷ στρατῷ
Ἥκω, πορεύσω' ἄνδρα σοὶ μέγαν φίλον,
Τῆς ὑμνοποιοῦ παῖδα Θρήκιον θεᾶς
Μούσης, πατρὸς δ' Στρυμόνος κικλήσκεται.
Πά. Ἀεί ποτ' εὖ φρονοῦσα τυγχάνεις πόλει,
Κἀμοί· μεγίσην ἐν βίῳ κειμήλιον,
Κρίνας σε, φημὶ τῆδε τοὺς φιλτάτους πόλει.
Ἥκω δ' ἀκούσας ὑ τορῶς· φήμη δέ τις
Φύλαξιν ἐμπέπλωκεν, ὡς κατάσκοποι
Ἥκουσ' Ἀχαιῶν· χ' ὡ μὲν οὐκ εἰδὼς λέγει,
Ὁ δ' εἰσιδὼν μολόντας, οὐκ ἔχει φράσαι,
Ὧν οὕνεκ' εὐναὰς ἦλυθον πρὸς Ἕκτορος.
Ἀθ. Μηδὲν φοβηθῇς· τοῦδέ γ' ὢν στρατῷ νέον.
Ἕκτωρ δ' ὁ φρυδὸς, Θρῇκα κοσμήσων στρατόν.
Πά. Σύ τοι με πείθεις, σοί τε πιστεύω λόγοις·
Τάξιν φυλάξων εἶμι, ἐλεύθερον φόβου.
Ἀθ. Χώρει· μέλειν γὰρ πάντ' ἐμοὶ δοκεῖ τάδε,
Ὡς εὐτυχοῦντας συμμάχους ἐμοὺς ὁρᾶν.
Γνώσῃ δ' ἃ κἀγὼ σὺ τ' ἐμοὶ προθυμίαν.
Ὑμᾶς δ' αὐτῶ, σοὶ ἄγαν γ' ἐρωμένους,
Λαερτίου παῖ, νυκτὶ κοιμίσω ξίφη·
Κεῖται γὰρ ἡμῖν Θρήκιος στρατηλάτης,
Ἵπποι τ' ἔχουσ'· πολέμιοι δ', ἡδυμβόοι,
Χωροῦσ' ἐφ' ὑμᾶς· ἀλλ' ὅσον τάχος' ἐχρῆν

Φεύγειν

Φεύγειν πρὸς ὁλκὰς ναυστάθμων· τί μέλλετε,
Σκηπτῦ πόντῳ πολεμίων, σῶσαι βίον;

Σύσημα.

Χο. Ἔα, ἔα· βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε.
Θεῖνε, θεῖνε· τίς δ' ἀνήρ;
Λάβεσθε, τῦτον αὐδῶ.
Κλῶπες, οἵπινες κατ' ὄρφναν
Τόνδε κινῦσι στρατόν.
Δεῦρο, δεῦρο πᾶς.
Τόσδ' ἔχω, κ τόσδ' ἔμαρψα.
Τίς ὁ λόχος; πόθεν ἔβας; πόδαπος εἶ;

Τροχαῖοι.

Ὀδυ. Οὗτός σε χρὴ εἰδέναι· θανῇ γὰρ σήμερον, δράσας κακῶς.
Χο. Οὐκ ἐρεῖς σεαυτῦ μόλυβδον πρὶν ἀφ' ἑστερνων μολεῖν;
Ὀδυ. Ἴσως θάρσει. Χο. πέλας τις ἴθι παῖε, παῖε· πᾶς τις ἄν.
Ἡμι. Ἦ σὺ Ῥῆσον κατέκτας; ἀλλὰ τ' ἀγαθὰ σε.
Ὀδυ. Ἴσχε πᾶς τις. Χο. Οὐ μὰ Δία. Ἡμι. Ἄ, ἄ· φίλον ἄνδρα μὴ θένης.
Ἡμι. Καὶ τί δὴ τὸ σῆμα; Ὀδυ. Φοῖβος. Ἡμι. Ἔμαθον· ἴσχε πᾶς δόρυ.
Ἡμι. Οἶδ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες; Ὀδυ. Τῇδε πῇ κατείδομεν.
Ἡμι. Ἕρπε πᾶς κατ' ἴχνος αὐτῶν, ἢ βολῇ ἐγρετέον.
Ἡμι. Ἀλλὰ συμμάχους παρεῖσιν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Ἡμ. 1 Τίς ἀνδρῶν ὁ βάς;
2 Τίς, ὃς μέγα θράσος ἐπεύξεται,
3 Χεῖρα φυγὰν ἐμαὶ;
4 Πόθεν νιν χωρήσω;
5 Τίνι συσσκιάσω;
6 Ὅσις δι' ὄρφνας ἦλθ' ἀδειμάντῳ ποδὶ,
7 Διά τε τάξεων καὶ φυλάκων ἕδρας;
8 Θεοστυγὴς, ἢ
9 Παραλίδιν Λοκρῶν νεμόμβρῳ πόλιν;
10 Ἢ νησιώτιν ἀποβάδα κέκτηϐ' βίον;
11 Τίς, ἢ πόθεν, ἢ ποίας πάτρας;
12 Ὁποῖον εὐχῇ τ' ὕπατον θεῶν;
Ἡμ. 13 Ἆρ' ἔσ' Ὀδυσσέως τύραννον, ἢ τίνῳ τόδε;
Ἡμ. 14 Εἰ τοῖς πάρεστιν χὴ τεκμαίρεσθαι, τί μή;
Ἡμ. 15 Δοκεῖς γάρ; Ἡμ. Τί μὴν οὔ;
Ἡμ. 16 Θερσὶς γοῦν ἐς ἡμᾶς.
Ἡμ. 17 Τίν' αἰλιλεῖ; τίν' αἰνεῖς; Ἡμ. Ὀδυσσῆ.
Ἡμ. 18 Μὴ κλωπὸς αἴνῃ φωτὸς αἰμύλον δόρυ.

Ἀντιστροφή.

Χο. 1 Ἔβα καὶ πάρος
2 Κατὰ πόλιν, ὕπαφρον ὄμμ' ἔχων,

3 Ῥαχοδύτῳ

3 Ῥαιωδύτῳ σολῇ
4 Πυκναδεὶς, ξιφήρης
5 Κρυφαίῳ ἐν πέπλοις.
6 Βίον δ' ἐπαιτῶν, ἕρπ' ἀγύρτης τις λάτρις,
7 Ψαφαρόχροιαν κόμαν πουλυπίνές τ' ἔχων.
8 Πολλὰ ὦ πῦ
9 Βασιλίδ' ἐσίδω Ἀτρειδῶν κακῶς
10 Ἔβαζε, δῆθεν ἐχθρὸς ὢν στρατηλάτας.
11 Ὄλοιτο δ', ὄλοιτο παυδίκως,
12 Πεὶν ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν.
Ἡμι. 13 Εἴτ' οὖν Ὀδυσσέως, εἴτε μὴ, φόβῳ μ' ἔχει·
14 Ἔκτωρ γὰρ ἡμῶν τοῖς φύλαξι μέμψεται.
Ἡμι. 15 Τί λάσκων; Ἡμι. Δυσπίζων.
Ἡμι. 16 Τί δρᾷς δή; τί παρβεῖς;
Ἡμι. 17 Καθ' ἡμᾶς πᾶσαν. Ἡμι. Τίν' ἀνδρῶν;
Ἡμι. 18 Οἱ τῶνδε νυκτὸς ἦλθον εἰς Φρυγῶν στρατόν.

Ἐπῳδός.

Οἰκ. Ἰώ· δαίμονος τύχα βαρεῖα· φεῦ, φεῦ.
Ἡμι. Ἔα· σίγα πᾶς.
Ἡμι. Ἀβείξ· ἴσως γὰ εἰς βόλον τις ἔρχεται.
Οἰκ. Ὦ συμφορὰ βαρεῖα Θρηκῶν συμμάχων.
Ἡμι. Τίς ὁ σένων;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οἰκ. Ἰώ·
Δύσπνος ἐγὼ, σύ τ', ἄναξ Θρηκῶν,

Ὦ συγγοπάτλιν Τρῳάν ἐπιδών·
Οἷόν σε βίᾳ τέλος εἷλεν;

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Τίς εἶ ποτ' ἀνδρῶν συμμαίχων; κατ' εὐφρόνιν
Ἀμβλωπες αὐγαὶ, κοὔ σε γινώσκω τορῶς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οἰκ. Πῇ πιν' ἀνάκτων Τρωϊκῶν εὔξω;
Πῇ δῆθ' Ἕκτορ
Τὸν ὑπαστίδιον κοῖτον ἰαύῃ;
Τίνι σημήνω διοπῶν στρατιᾶς;
Οἷα πεπόνθαμεν· οἷά τις ἡμᾶς
Δορίσας ἀφανῆ, φρενῶδες, φανερὰν
Θρηΐξιν πένθος τολυπεύσας.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Κακὸν κυρεῖν τι Θρηϊκίῳ στρατεύματι
Ἔοικεν, οἷα τῆσδε γινώσκω κλύων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οἰκ. Ἐρρῖ στραλιὰ, πέπτωκεν ἄναξ
Δολίῳ πληγῇ.
Οἵα μ' ὀδυνᾷ τείρει φονίᾳ
Τραύματι εἴσω· πῶς δ' ἂν ὀλοίμαν;
Χερὶ γὰρ μ' ἀχλεῶς, Ῥῆσόν τε, θανεῖν,
Τρῳὰ κέλσαντ' ὄπιζουσιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Τάδ' οὐκ ἐν εἰνισμοῖσι σημαίνει κακά·
Σαφῶς γὰρ αὐδᾷ συμμάχους ὀλωλότας.
Οἰκ. Κακῶς πέπραχ'· καὶ πῶς κακοῖσι σοῖς
Αἴχισα· καί τοι δὶς τόσον κακὸν τόδε.
Θανεῖν γὰρ εἰκλεῶς μέν, εἰ θανεῖν χρεών,
Λυπρὸν μὲν οἴμαι τῷ θανόντι· πῶς γὰρ οὔ;
Τοῖς ζῶσι δ' ὄγκος κἀ δόμων εὐδοξία.
Ἡμεῖς δ' ἀβύλως κἀκλεῶς ὀλώλαμεν.
Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὖναι' Ἑκτορέα χέρι,
Ξυνθήμασι λέξας, εὕδομεν πεδοσταθεῖς,
Κάτω δαμῶτες, ὑδὲ ἐφεῤῥεῖτο στρατὸς
Φυλακαῖσι νυκτέροισιν, ὑδ' ἐν τάξεσιν
Ἔκειτο τύχη, πλῆκτρά τ' οὐκ ἦν ἵπποις ζυγοῖς
Ἵππων καθῆμαι', ὡς ἄναξ ἐπεύθετο
Κρατοῦντας ὑμᾶς, κἀφεδρεύοντας νεῶν
Πρύμναισι· φαύλως δ' εὕδομεν ὡπλισμένοι.
Κἀγὼ μελίσσῃ καρδίᾳ λήξας ὕπνου,
Πώλοισι χόρτον, ἀσπίδων ἐκπωλικὸν
Ζεύξειν ποδὸς ἀριστερᾶς, ἀφθόνῳ μετρῶν χερί.
Λεύσσω δ' ὑφ' ὅπλοις πολεμίων στρατὸν
Πυκνῆς δι' ὄρφνης· ὡς δ' ἐκινήθην ἐγὼ,
Ἐπηξάτην τε, κἀνεχωρείτην πάλιν.
Ἤπυσα δ' αὐτοῖς μὴ ποτ' ἀζέσθαι στρατῷ,
Κλῶπας δοκήσας συμμάχων πλάθειν τινάς.

Οἱ δ' οὐδέν· ὃ μὲν οἶδ' ἐγὼ τὰ πλείονα.
Εὗδον δ' ἀπελθὼν αὖθις εἰς κοίτην πάλιν.
Καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται.
Ἵππους γὰρ, ἃς ἔθρεψα, καὶ διφηλάτας,
Ῥήσῳ πρέπουσ', εἶδον, ὡς ὄναρ δοκῶν,
Λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑλαίαν ῥάχιν.
Θέουσι δ' ἱερᾶ πωλικῆς ῥινοῦ τρίχα,
Ἤλαυνον· αἱ δ' ἔρεγχον ἐξ ἀντηρίδων
Θυμὸν πνέουσαι, κἀνεχαίτιζον φόβῳ.
Ἐγὼ δ' ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι
Πώλοισιν, ἔννυχος γὰρ ἐξώρμα φόβος·
Κλύω δ', ἐπάρας κρᾶτα, μυχθισμὸν νεκρῶν·
Θερμὸς δ' κρυνὸς δεσπότου σφαγαῖς
Βάλλει με δυσθήσκοντος αἵματος νέου.
Ὀρθὸς δ' ἀναΐσσω χειρὶ σὺν κενῇ δορός.
Καί μ' ἔγχος αὐχάζοντα, ὃ θηρώμενον,
Παῖδ' ὤδασας νεάνιν εἰς πλευρὰν ξίφει
Ἀνὴρ ἀκμάζων· φασγάνου γὰρ ἡδόμην
Πληγῆς βαθεῖαν ἄλκαρ τραύματος λαβών.
Πίπτω δ' πρὸς· ὁ δ', ὄχημα πωλικὸν
Λαβόντες ἵππων, ἵεσαν φυγῇ πόδα.
Ἆ, ἆ·
Ὀδύνη με τείρει, κοὐκέτ' ὀρθὸν μέλας
Καὶ ξυμφορᾶν μὲ οἶδ' ὁρῶν, τέγπω δ' ὅτῳ
Τεθνᾶσιν ὁ θανόντες, οὐκ ἔχω φράσαι,
Οὐδ' ἐξ ὁποίας χειρός· εἰκάσαι δέ μοι

Πάρεστι,

Πάρεστι, λυπρὰ τοῖς φίλων πεπονθέναι.

Χο. Ἡνίοχε Θρηκὸς δ' κακῶς ἐπεσαγότ@,
Μηδὲν δύσοιζ' ὁ πολεμίους δρᾶσαν τάδε.
Ἕκτωρ ὁ κἀυτὸς, συμφορᾶς πεπυσμέν@,
Χωρεῖ· σιωπᾶλγε δ', ὡς ἔοικε, σοῖς κακοῖς.

Ἐκ. Πῶς, ὦ μέγιστα πήματ' ἐξεργασμένοι,
Μολόντες ὑμᾶς πολεμίων κατάσκοποι
Λήθουσιν αἰσχρῶς, κ' κατεσφάγη στρατὸς,
Κἄτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἐξαπώσατε,
Οὔτ' ἐξίοντας; τῶνδε τίς τίσιν δίκην,
Πλὴν σοῦ; σὲ γὰρ δὴ φύλακα φημ' εἶ στρατοῦ.
Φεῦδοι δ' ἄπληκτοι, τῇ Φρυγῶν κακανδρίᾳ
Πόλλ' ἐγγελῶντες, τῷ στρατηλάτῃ τ' ἐμοί.
Εὖ νυῶ τόδ' ἴστε, Ζεὺς ὁμώμοσαι πατὴρ,
Ἢ τοι μαρφάγα γ', ἢ κατασανισὰς μόρῳ,
Μενεῖ σε δρῶντα τοιάδ', ἢ τ' Ἕκτορα
Τὸ μηδὲν εἶ κ' κακὸν νομίζετε.

Σύσημα.

Χο. Ἰὼ, ἰώ· μέγας ἐμοὶ μέγας ἀγών.
Ὦ πολιοῦχον κρᾶτ@,
Τόδ' ἆρ' ἔμολεν, ὅτε σοι ἄγγελ@ ἦλθον,
Ἀμφὶ ναυσὶ πυρείθεν Ἀργείων στρατὸν,
Ἐπεὶ ἄγρυπναν ἔμε' ἐν εὐφαεῖ
Οὔτ' ἐκοίμασ', οὔτ' ἔδεμξα,

Οὐ μὰ τὰς Σιμοεντίδας
Πηγάς· μή μοι κότον, ὦ ἄνα, θῇς,
Ἀναίτιός γὰρ ἔγωγε πάντων.
Εἰ δ' ἦλθον ἀδίκως καιρὸν
Ἔργ' ἢ λόγον πύθῃ,
Κατά με γᾶ ζῶντα πόρθυσον·
Οὐ φθαιτέμμαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Οἰκ. Τί τοῖσδ' ἀπειλεῖς, βαρβαρός τε βαρβάρῳ
Γνώμλιν ὑφαιρῇ τ' ἐμλιν, πλέκων λόγους;
Σὺ ταῦτ' ἔδρασας· οὐδέν' ἂν δεξαίμθα
Οὔθ' Ἕλληνες, οὔτ' ἂν οἱ τετρωμθοί,
Ἄλλον· μακροῦ γε δεῖ σε τῆς σοφοῦ λόγου,
Ὅτῳ μὲ πείσεις μὴ φίλους καθαπτανεῖν,
Ἵππων ἐραθείς, ὧν ἔκατι συμμάχους
Τοὺς σοὺς φονεύεις, πόλλ' ὑπεκπίπλων μολεῖν.
Ἦλθον· τεθνᾶσιν· εὐπρεπέστερον Πάεις
Ξενίαν κατήχμω', ἢ σὺ, συμμάχους κτανών.
Μὴ γάρ τι λέξῃς, ὡς τις Ἀργείων μολὼν
Διώλεσ' ἡμᾶς· τίς δ' ὑφαλῶν λίχας
Τρώων ἐφ' ἡμᾶς ἦλθεν, ὥστε δηθεῖν;
Σὺ πρόσθεν ἡμῶν ἦσο, δορυγῶν στρατός.
Τίς δῆτα τέτρω(μ)κε; τίς τέθνηκε συμμάχων
Τῶν σῶν, μολόντων ὡς σὺ πολεμίων λέγεις;

Ημεῖς

Ἡμεῖς γὰρ τετρώμεθ'· ὃ γὰρ μειζόνως
Παθόντες, οὐχ ὁρῶσιν ἡλίου φάος.
Ἁπλῶς δ' Ἀχαιῶν οὐδὲν αἰτιώμεθα.
Τίς δ' ἂν χαμεύνας πολεμίων κατ' εὐφρόνην
Ῥᾴσει μολὼν ἐξεῦρεν, εἰ μή τις θεῶν
Ἔφερζε τοῖς κτανοῦσιν; οὐδ' ἀφίγμεθα
Τὸ πάμπαν ὄντες· ἀλλὰ μηχανὰς τάδε.
Ἐκ. Χρόνον μὲν ἤδη συμμάχοισι χρώμεθα,
Ὅσοιπερ ἐν γῇ τῇδ' Ἀχαϊκοὶς λεώς,
Κοὐδὲν πρὸς αὐτῶν οἶδα πλημελὲς κλύων.
Ἐν σοὶ δ' ἂν ἐλπίμεσθα· μή μ' ἔρως ἕλοι
Τοιοῦτος ἵππων, ὥστ' ἀποκτεῖναι φίλους.
Καὶ ταῦτ' Ὀδυσεύς· τίς γὰρ ἄλλος ἄν ποτε
Ἔδρασεν ἢ ἔβλαψεν Ἀργείων ἀνήρ;
Δέδοικά γ' αὐτόν· καί τι μου θράσει φρένας,
Μὴ δὲ Δόλωνα συντυχὼν καταπτάνῃ·
Χρόνον γὰρ ἤδη φρυγὸς ὢν, ὃ φαίνεται.
Οἰκ. Οὐκ οἶδα σοῦ σὺ σὰς, οὓς λέγεις, Ὀδυσέας·
Ἡμεῖς δ' ὑπ' ἐχθρῶν οὐδενὸς πεπλήγμεθα.
Ἐκ. Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπείπερ σοι δοκεῖ.
Οἰκ. Ὦ γαῖα πατρὶς, πῶς ἂν ἐκφύγοιμί σου;
Ἐκ. Μὴ θῇς· ἄλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.
Οἰκ. Ποῖ δῆτα τράπωμαι δεσποτῶν μονόμορφος;
Ἐκ. Οἶκός σε κεύθων ὡς ἐμὸς ἐξιάσεται.
Οἰκ. Καὶ πῶς με κηδεύσουσιν αὐθέντων χέρες;
Ἐκ. Οὐδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον ὡς λήξῃ λέγων.

Οἰκε

Οἰκ. Ὄλοιθ' ὁ δεσπὼν· ἢ μὲν ἐς τὸ πέμπτον
Γλῶσσ', ὡς σὺ κομπεῖς· ἡ δίκη δ' ὑπέστατεν.
Ἑκ. Λάζυσθ'· ἄγοντες αὐτὸν εἰς δόμους ἐμούς,
Οὕτως, ὅπως ἂν μὴ 'γχαλῇ, πορσύνετε·
Ὑμᾶς δ' ἰόντας παῖσιν ἐν τείχει χερὼν,
Πελάμῃ τε καὶ γέρυσι, σημῆναι νεκρὸς
Θάπτειν κελεύειν λαιφόρους πρὸς ὀκτηρίας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Τί ποτ' εὐτυχίας ἐκ τ' μεγάλης,
Τροίαν ἄγχι πάλιν εἰς πόνθ'
Δαίμων, ἄλλό τι φυτεύων;
Ἔα, ἔα· ὤ, ὤ.
Τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεὸς, ὦ βασιλεῦ,
Τὸν νεόδμητον νεκρὸν ἐν χερσῖν
Φορεῖδλω πέμπει;
Ταρβῶ, λύσσων τόδε πῆμα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μῦ. Ὁρᾶν πάρεστι Τρῶες· ἡ γὰρ, ἐν σοφοῖς
Τιμὰς ἔχουσα, Μοῦσα συγγόνων μία,
Πάρειμι, παῖδα τὸνδ' ἀφ' αἱκτρᾶς φίλον
Θανόντ' ὑπ' ἐχθρῶν· ἦν ποθ' ὁ κτείνας χέρα
Δόλιος Ὀδυσσεὺς ἀξίαν τίσει δίκην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟ-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

1 Ἰαλέμῳ αὐθιγλυξ,
2 Τέκνον, σ' ὀλοφύρομ'· ὦ
3 Ματερὸς ἄλγος, οἵδω
4 Ἔκελσας ὁδὸν ποτὶ Τροίαν.
5 Ἦ δυσδαίμονα ⟨ς⟩ μελεᾶν,
6 Ἀποπεμψαμβίας ἐμοῦ, πορθηθείς,
7 Ἀπὸ δ' ἀντομένᾳ πατρὸς βιαίως.
8 Ὤμοι ἐγὼ σέθεν· ὦ φιλία
9 Φιλία κεφαλά· τέκνον, ὤ μοι.

Χο. Ὅσοι σοφοῖσι μὴ χθόνες κοινωνίαν
Ἔχουσι, λύπῃ τ' σὸν οἰκτείρω γόνον.

Αντιστροφή.

Μῆ. 1 Ὄλοιτο μοι Οἰνείδας,
2 Ὄλοιτο δ' Λαερτίδας,
3 Ὅς μ' ἄπαιδα γέννας
4 Ἔθηκεν ἀειστοτόκου·
5 Ἃ δ' Ἑλένα, σοὶ λιποῦσα δόμων,
6 Φευγίων λεχέων ἔπλευσε πλαθεῖ-
7 σ' ὑπ' Ἰλίῳ· ὤλεσε μέν σε κἀμὲ Τροίας,
8 Φίλτατε, μυριάδας τε πόλεις
9 Ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωσεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μῶ. Ἦ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς ᾅδου μολών,
Φιλάμμονος παῖ, τ' ἐμὴς ἤψω φρενός.
Ὑβρεις γὰρ, ἣ σ' ἔσφηλε, καὶ Μούσων ἔρις,
Τεκεῖν μ' ἔθηκε τόνδε δύστηνον γόνον.
Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους ἀχερδοὰς,
Λέκτροις ἐπλάθλευ Στρυμόνος φυταλμίοις,
Ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον εἰς λέπας
Πάγγαιον, ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι,
Μοῦσαι, μέγιστα εἰς ἔριν μελῳδίας,
Κέαν σοφιστῇ Θρῃκὶ, καὶ στυφλώσαιμεν
Θάμυριν, ὃς ἡμῖν πόλλ' ἐδέννασεν τέχνῃ.
Καὶ πεί σε τίκτει, συγγόνοις αἰδουμένη,
Καὶ πρόφασιν, ἣν ἐς εὐσέβειαν πατρὸς
Δίνας· τρέφειν δ' ἐς ὠβρότειόν ἐχέφρων
Στρυμὼν δίδωσιν, ἀλλὰ πηγαίαις κόραις.
Ἔνθ', ἐκτραφεὶς κάλλιστα πρὸς θεῶν ὕπο,
Θρῃκὸς ἀνάσσων ὧδε τῷ δ' ἀνδρῶν, τέκνον.
Καί σ', ἀμφὶ γῆν τὴν πατρίαν φιλαμάτους
Ἀλκὰς χορεύσοντ', οὐκ ἐδείμαινον θανεῖν·
Τερίας δ' ἀπιδὼν ἄξυ μὴ κέλσαι ποτὲ,
Εἰδυῖα τ' οὐ πότμον· ἀλλά σ' Ἕκτορος
Προσβεύμασθ', οὗ τε μυρία γερουσία,
Ἔπεισαν ἐλθεῖν καὶ πονουμένοις φίλοις.
Καὶ τῶδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόχθου;

(Οὐδὲν

(Οὐδὲν σ' Ὀδυσσεύς, οὐδ' ὁ Τυδέως τόκος
Ἔδρασε, δρᾶσαι) μὴ δόκει λελησθέναι.
Καί τοι πόλιν σὴν σύγγονοι πρεσβεύομεν
Μῶσαν μάλιστα, κἀπιχρώμεθα χθονὶ,
Μυρηίων τε τὴν Λιπορήτων φάτιν
Ἔδειξεν Ὀρφεύς, αὐτανέψιος νεκροῦ
Τοῦδ', οὕνεκα κτείνασσε Μυσαῖόν τε σὸν
Σεμνὸν πολίτην, καὶ πλέον σθένος ἔσω
Ἐλθόντα, Φοίβου σύγγονοί τ' ἠσκήσεμεν.
Καὶ τῶνδε μαθὼν παῖδ' ἔχουσ' ἐν αἰχμάλοις,
Θρῃκὶ σοφιστὴ δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι.
Χο. Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρῄκιος στρατηλάτης
Ἐδέησεν, Ἕκτορ, τῷδε βουλεῦσαι φόνον.
Ἑκ. Ἤδειν τάδ'· οὐδὲν μάντεως ἔδει φράσαι,
Ὀδυσσέως τέχναισι τοῦδ' ἁλωτέα.
Ἐγὼ γὰρ ἦλθον Ἑλλήνων στρατὸν
Λύσων, τί μέλλων ἢ πέμψειν φίλοις
Κήρυκας ἐλθεῖν, κἀπικουρῆσαι χθονί;
Ἔπεμψ'· ὀφείλων δ' ἦλθε συμπονεῖν ἐμοί
Οὐ μέλλων θανάτῳ γ' ἀδαμῶς σταυήσεσθαι.
Καὶ νεῶ ἕτοιμος τῷδε δὲ τεύξας τάφον,
Καὶ συμπυρώσας μυρίων πέπλων χλιδήν·
Φίλος γὰρ ἐλθών, δυσχερῶς ἀπέρχεται.
Μῶ. Οὐκ εἶσι γαίας εἰς μελαγχίμου πέδον
Τοσόνδε νύμφιον τιὼ ἔνερθ' αἰπόσμιον
Τῆς καρποποιοῦ παῖδα Δήμητρος θεᾶς;

Ψυχὴν

Ψυχὴν ἀνεῖναι τῇδ'· ὀφειλέτης δέ μοι
Τὰς Ὀρφέως τιμῶσα φαίνεσθ' φίλας.
Κἀμοὶ μὲν ὡς θανόντε, καὶ λόγων φάτιν,
Ἔσαι τοιοῦτον· ἐς γὰρ ἐς ταυτόν ποτε
Οὔτ' εἶσιν, οὔτε μητρὸς ὄψεσθ' δέμας·
Κρυπτὸς δ' ἐν ἄντροις τῇδ' ὑπαργύρου χθονὸς,
Ἀνθρωποδαίμων κείσεσθ' βλέπων φάος,
Βάκχου θεσφάτης, ὅς τε Παγγαίου πέτραν
Ὤικησε σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν θεός.
Βαιὸν γὴ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ
Οἴσω· θανεῖν γὰρ καὶ τ' ἐκ κείνης χρεών.
Θελεύοις δ' ἀδελφαὶ θεσπτὰ μέν σ' ὑμνήσομεν,
Ἔπειτ' Ἀχιλλέα Θέτιδος ἐν πένθει ποτέ.
Οὐ ῥύσεταί νιν Παλλὰς, ἥ σ' ἀπέκτανε·
Τοῖον φαρέτρας Λοξίου σώζει βέλος.
Ὦ παιδοποιοὶ συμφοραὶ, πόνοι βροτῶν·
Ὡς, ὅστις ὑμᾶς μὴ κακῶς λογίζεται,
Ἄπαις δοίσῃ, κοὐ τεκὼν θάψει τέκνα.

Χο. Οὗτος μὲν ἤδη μητρὶ κηδεύειν μέλει·
Σὺ δ', εἴ τι πράσσειν τῶν θεσκειμένων θέλεις,
Ἔκτος, πάρεσι· φῶς γὰρ ἡμέρας τόδε.

Ἐκ. Χωρεῖτε, συμμάχοις δ' ὁπλίζεσθ τάχος·
Ἀνωχθε· πληροῦτ' αὐχένας ξιφηφόρων.
Πανὸς δ' ἔχοντας χρὴ μολεῖν Τυρσηνικῆς
Σάλπιγγος αὐδήν· ὡς, ὑφαλλομένου τέρατος,
Τείχη τ' Ἀχαιῶν, ναυσὶν αἴθειν ἐμβαλεῖν

Πέποιθα

Πέπεισθε, Τρωσὶ δ' ἡμέραν ἐλευθέραν
Ἀκτῖνα θ' ἑσπέρου φάους ἰδεῖν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πείθου βασιλεῖ· στείχωμεν ὅπλοις
Κοσμησάμενοι καὶ ξυμμαχίᾳ
Τάδε φερίζωμεν· τάχα δ' ἂν νίκαν
Δοίη δαίμων, ὁ μὲν ἡμῖν.

Εὐριπίδου τῦ Ῥήσου τέλος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΡΩΑΔΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΡΩΑΔΩΝ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, ἔδοξεν Ἀθηνᾷ τε καὶ Ποσειδῶνι τὸ τῶν Ἀχαιῶν στράτευμα διαφθεῖραι. ὧν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τῇ πόλει διὰ τέλους κτίσιν, τῆσδε μισησάσης τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὸ Αἴαντος εἰς Κασσάνδραν ὕβριν· οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκληρώσαντο αἰχμαλωτίδας τὰ γυναικῶν· τοῖς γὰρ ἐν ἀξιώμασιν ἔδωκαν, Ἀγαμέμνονι μὲν Κασσάνδραν, Ἀνδρομάχην δὲ Νεοπτολέμῳ, Πολυξένην δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ· ταύτῃ μὲν οὖν διὰ τὸ τάφῳ αὐτοῦ ἐνσφαγῆναι. Ἀγυάνακτα δὲ ἀπὸ τῶν τειχῶν ἔρριψαν. Ἑλένην δέ, ὡς δοκοῦσιν, Μενέλεως ἤγαγεν. Ἀγαμέμνονα δὲ τέλος χρησμῳδὸν ἐνυμφαγώγησεν. Ἑκάβη δὲ τὰ μὲν Ἑλένης κατηγορήσασα, τοὺς ἀναιρεθέντας δὲ κατοδυρομένη τε, καὶ θρηνήσασα, καὶ κηδεύσασα, πρὸς τὰς τοῦ Ὀδυσσέως ἦλθε σκηνὰς, τούτῳ λατρεύειν δοθεῖσα.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΑΘΗΝΑ.
ΕΚΑΒΗ.
ΧΟΡΟΣ αἰχμαλωτίδων ΤΡΩΑΔΩΝ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.
ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ.
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΕΛΕΝΗ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΡΩΑΔΕΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΗΚΩ λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρᾷ βάθῳ
Πόντου, Ποσειδῶν, ἔνθα Νηρῇδων χορὸς
Κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσιν ποδός.
Ἐξ ὃ γὰρ ἀμφὶ πλεύραις Τρωϊκλεὴς χθὼν
Φοίβός τε, καὶ γὰ, λαΐνους πύργους πέσεν
Ὀρθοῖσιν ἔθεμεν καμάτοις, οὔ ποτ' ἐκ φρενῶν
Εὔνοι' ἀπέστη τῇδε φευγόντων πόλει,
Ἡ νεῶν καπνὸς, ἢ τροχὸς Ἀργείας δορὸς
Ὤλωλε πορθηθεῖσ'· ὁ γὰρ Παφλάσπου
Φωκεὺς Ἐπειὸς, μηχαναῖσι Παλλάδος
Ἐσκύμνον ἵππον τευχέων ξυναρμόσας,
Πύργων ἔπεμψεν ἐντὸς ὀλέθριον βάρος.
Ὅθεν τοὶ ἀνδρῶν ὑστέρων κληθήσεται
Δόρειος ἵππος, κρυπτὸν ἁμπίσχων δόρυ.
Ἔρημα δ' ἄλση, καὶ θεῶν ἀναίκτορα

Φόνῳ καταῤῥᾷ· πολὺς ὁ κριπίδων βάθρος
Πέπλωκε Πριάμῳ Ζηνὸς Ἑρκίου δαπών.
Πολὺς ὁ χρυσὸς, φύγαί τε σκυλεύματα
Πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν πέμπε)· μηδὲ δὴ
Πρύμνηθεν ἔρρῃ, ὡς δεκαπτέρῳ χρόνῳ
Ἁλόχους τε κἀγὼ τέκνα εἰσίδωσιν ἄσμενοι,
Οἱ τῷδ' ἐπεσβάτευς' Ἕλληνες πόλιν.
Ἐγὼ δὲ (νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῖν
Ἥρᾳ, Ἀθήνας θ', αἳ συνεξεῖλον Φρύγας)
Λείπω τὸ κλεινὸν Ἴλιον, βωμούς τ' ἐμούς.
Ἐρημία γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακὴ,
Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι φίλα.
Πολλοῖς δὲ κωκυτοῖσιν αἰχμαλωτίδων
Βοᾷ Σκάμανδρος, διαπρέπει δὲ πλημυρίδων.
Καὶ τὰς μὲν Ἀρχάς, τὰς δὲ Θεσσαλὸς λεὼς
Εἵληχ', Ἀθηναίων δὲ Θησεῖδαι κρατοῦσι.
Ὅσαι δ' ἄκληροι Τρῳάδων, ἰὼ σέβας
Ταῖσδ' εἶσι, τοῖς κρατοῦσιν ἐξηρημέναι
Στρατοῦ· σὺ δ' αὐταῖς ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς
Ἑλένη, νομισθεῖσ' αἰχμάλωτος ἐνδίκως.
Τὴν δ' ἀθλίαν τιν' εἴ τις εἰσοράᾳ φίλα,
Πάρεσιν Ἑκάβῃ, κειμένῃ πυλῶν πάρος,
Δάκρυα χέουσα πολλὰ, κἀπολλῶν ὕπερ·
Ἦ, παῖς μὲν, ἀμφὶ μνῆμα Ἀχιλλείου τάφου,
Οἰκτρὰ τέθνηκε πλημόνως Πολυξένη.
Φροῦδος δὲ Πείαμος, κἀτέκνου· λιὼν δ' ἄπαις
Μεθῆκ' Ἀπόλλων δρομάδα Κασσάνδραν ἄναξ,

Τὰ

Τὸ δ' θεῶν τε παρέλιπον τό τ' εὐσεβές,
Γαμῆ βιαίως σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος.
Ἀλλ' ὦ, ποτ' εὐτυχοῦσα, χαῖρέ μοι πόλις,
Ξεστόν τε πύργωμ'· εἴ σε μὴ διώλεσεν
Παλλὰς Διὸς παῖς, ἦλθ' ἂν οὐ βάθροις ἔπι.
Ἀθ. Ἔξεσι τ' ἐμοὶ μ' ἄγχισον πατρὸς,
Μέγαν τε δαίμον', ἐν θεοῖς τε τίμιον,
Λύσαι ἔχθραν τ' πάρος, παρεστέναι;
Πο. Ἔξεσιν· αἱ γὰρ συγγενεῖς ὁμιλίαι;
Ἄναα' Ἀθάνα, φίλτερον ἢ μικρὸν φρενῶν.
Ἀθ. Ἐπῆνεσ' ὀργὰς ἠπίους φέρων δέ σοι
Κοινὰς ἐμαυτῆ τ' εἰς μέσον λόγους, ἄναξ.
Πο. Μῶν ἐκ θεῶν τε κἀμὲ νῶν ἀγγέλλεις ἔπος,
Ἢ Ζηνὸς, ἢ κἀ δαιμόνων τινὸς πάρα;
Ἀθ. Οὐκ, ἀλλὰ Τρῳάς οὕνεκ', ἔνθα βαίνομεν,
Πρὸς σὲ ἀφῖγμαι δυσάρμιν ὡς κοινὴ λάβω.
Πο. Ἦπτε νυν, ἔχθραν τ' πρὶν ἐκβαλοῦσα δή,
Εἰς οἶκον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένης;
Ἀθ. Ἐκεῖσε παρῆν' ἄνελθε κοινώσῃ λόγους,
Καὶ συμπονήσεις, ἂν ἐγὼ παρέξομαι θέλω;
Πο. Μάλιστ· ἀπὸρ δὴ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν,
Πότερον Ἀχαιῶν οὕνεκ' ἦλθες, ἢ Φρυγῶν.
Ἀθ. Τὸν μ' πρὶν ἐχθρὸν Τρῶας εὐφρᾶναι θέλω,
Στρατῷ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἐμβαλεῖν πικρόν.
Πο. Τί δ' ὧδε πηδᾷς ἄλλοτ' εἰς ἄλλους τρόπους,
Μισεῖς τε λίαν κἀ φιλεῖς, ἐν δὺ τύχῃ;
Ἀθ. Οὐκ οἶσθ' ὑβριαθεῖσάν με, ἣ ναὸς ἐμῆς;

Πο.

Πο. Οἶσθ', ἡνίκ' Αἴας ἔλκε Κασάνδραν βίᾳ.
Ἀθ. Κὐδέν γ' Ἀχαιῶν ἔπαθεν ἀδ' ἤκουσ' ὕπο.
Πο. Καὶ μὴν ἔπεσσαν τ' Ἴλιον πᾶσ' σῷ θεᾷ.
Ἀθ. Τοιγάρ σφε σὺν σοὶ βέλεμνα δρᾶσαι κακῶς.
Πο. Ἕτοιμ', ἂν βάλῃ, τἀπ' ἐμοῦ δράσεις ἢ τί;
Ἀθ. Δύσνοσον αὐτοῖς νόσον ἐμβαλεῖν θέλω.
Πο. Ἐν γῇ μόλοῦσιν, ἢ καθ' ἁλμυρὰν ἄλα;
Ἀθ. Ὅταν πρὸς οἴκους ναυστολῶσ' ἀπ' Ἰλίου.
Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον
Πέμψει, γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα,
Ἐμοὶ δ' δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον,
Βάλλειν Ἀχαιούς, ναῦς τε πιμπρᾶναι πυρί.
Σὺ δ' αὖ, τὸ σὸν, πρόβαινε Αἰγαίου πόρου
Τειχωμίαις βρέμουσα κὐναις ἁλός.
Πλῆσον δ' νεκρῶν κοῖλον Εὐβοίας μυχόν,
Ὡς ἂν τολοιπὸν τἄμ' δώματ' εὐσεβεῖν
Εἰδῶσ' Ἀχαιοί, θεούς τε σὺν ἄλλους σέβειν.
Πο. Ἔσται τάδ'· ἡ χάρις δ' ὐ μακρῶν λόγων
Δεῖται· τανύω πέλαγος Αἰγαίας ἁλός.
Ἀκταὶ δ' Μυκόνου, Δήλιοί τε χοραύλαι,
Σκῦρός τε, Λῆμνός θ', αἱ Καφήρεοί τ' ἄκραι,
Πολλῶν θανόντων σώματ' ἔξουσιν νεκρῶν.
Ἀλλ' ἔρπ' Ὄλυμπον, κὐ, κεραυνίους βολὰς
Λαβοῦσα πατρὸς ἐκ χερῶν, καταβάλοῦ,
Ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ὄξίῃ κάλως.
Μῶρα δὲ, θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις,

Ναὸς

Ναός τε, τύμβοις θ', ἱερὰ τ' κεκμηκότων,
Ἐρημίᾳ δοὺς, αὐτὸς ὤλεθ' ὕστερον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἑκά. Ἄναα δυσδαίμων πεδόθεν κεφαλλιὰ
Ἐπάειρε δέρην ἀκέπι Τρφία
Τάδε, κὴ βασιλεῖς ἐσμὲν Τρφίας.
Μεταβαλλομβύου δαίμονος, ἀνέχου·
Πλὴξ κὶ πορθμὸν, πλὴξ κὶ δαίμονα,
Μηδὲ σεσείση σφέραν βιότου
Πρὸς κῦμα, πλέουσα τύχαισιν.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ·
Τί γὰ ἀ πάρα μοι μελέᾳ σεναίχειν,
Ἢ, παιδὶς ἔρρῃ, κὴ τέκνα, κὴ πόσις;
Ὦ πολὺς ὄγκος συσελλομβύων
Προγόνων, ὡς σὰδὲν ἄρ' ἦθα.
Τί με χρὴ σιγᾶν; τί δ' μὴ σιγᾶν;
Τί δ' θρηνῆσαι;
Δύσπον ἐγὼ τ' βαρυδαίμονος
Ἄρθρων κλίσιος, ὡς λῴκειμαι,
Νῶτ' ἐν σερροῖν λέκτροισι ταθεῖσ'.
Οἵ μοι κεφαλῆς, οἵ μοι κροτάφων,
Πλαγρῶν θ', ὡς μοι πόθος εἰλίξαι,
Καὶ λῴδοιῶαι νῶτον, ἄχανθαν
Τ' ἐς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων,
Ἐπὶ σὸν αἰεὶ δακρύων ἐλέγους.

Μῶσα δέ χ' αὐτὰ τοῖς δυσήνοις,
Ἄτας κελαδεῖν ἀχορδύτους.

Πρῶραι ναῶν ὠκεῖαι,
Ἴλιον ἱερὰν αἳ κώπαις
Δι' ἅλα πορφυροειδέα, καὶ
Λιμβάς Ἑλλάδος εὐόρμους,
Αὐλῶν παιδὶ συγγνώς;
Συρίγγων τ' εὐφθόγγῳ φωνᾷ;
Βαίνουσαι, πλεκτὰν Αἰγύπτου
Παιδείαν ἐξηετήσασθε,
Αἲ, αἲ, Τροίας ἐν κόλποις·
Τὸν Μενελάου μεταναστόμβαι
Στυγνὰν ἄλοχον, Κάσσει λώβαν,
Τῷ τ' Εὐρώτα δύσκλειαν,
Ἃ σφάζῃ μὲν
Τὸν πεντήκοντ' ἀρότῆρα τέκνων,
Πέλαμον, ἐμέ τε μελέαν Ἑκάβην
Ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν.
Ὤμοι δαΐους, ἓς δαΐσω,
Σκιωναῖς ἔφεδρος Ἀγαμεμνονείαις.
Δέλτα δ' ἄγομαι γραῦς ἐξ οἴκων,
Κυρᾷ ξυρηκεῖ πενθήρ
Κρᾶτ' ἐκπορθηθεῖσ' οἰκτρῶς.
Ἀλλ', ὦ τ' χαλκεγχέων Τρώων
Ἄλοχοι μέλεαι,
Καὶ κοῦραι, ἢ δύστυμφοι,

Τάφῳ

Τύφε) Ἴλιον· αἰάζωμεν.
Μάτηρ σ' ὡς τις πλευσοῖς πλαγχθὶς
Ὄρνισιν, ὅπως ἐξάρξω γὼ
Μολπάν, ὐ τὰν αὐτὰν, οἵαν ποτὲ δὴ,
Σκήπτρῳ Πριάμου διαπαλαθείσα,
Παῖδος ἀγχέχεσα πλαγαῖς Φευγίοις
Εὐκόμπους, ἐξῆρχον θεούς.
Χο. Ἑκάβη, τί θρῳεῖς; τὶ δὲ μαθοῦσα;
Παῖ λόγος ἵκει;
Διὰ γῶ μελάθρων αἴσιον οἴκτους,
Οὓς οἰκτίζῃ·
Διὰ ϝ σέρνων φόβῳ αἴσσει
Τρῳάσιν, αἳ τῶνδ' οἴκων ἔσαν
Δυλείαν αἰάζουσιν.
Ἑκά. Ὦ τέκν', Ἀργείων ταχὺς ναῦς ἦν
δὴ κινεῖται κωπήρης χεῖρ.
Ἡμι. Οἲ γὼ τλάμων,
Τί θέλουσ'; ἦπου δή με τάλαιναν
Ναυστολώσουσιν πατρῴας ἀπὸ γᾶς;
Χο. Οὐκ οἶδ'· εἰκάζω δ' ἄτας.
Ἡμι. Ἰὼ, ἰώ·
Μέλεαι μόχθων ἐπακουσόμεναι
Τρῳάδες, ἔξω χωρεῖσθ' οἴκων·
Στέλλουσ' Ἀργεῖοι νόστον.
Ἑκά. Ἔ, ἔ· μὴ νεῶ μοι τὰν βακχεύουσαν
Κασάνδραν πέμψαθ' ἔξω,
Αἰχμᾷ Ἀργείοισι

Μαινάδ[α]

Μαινάδ'· ἐπ' ἄλγεσι δ' ἀλημων ῶ.
Ἰώ· Τροία, Τροία δύσαν', ἔρρεις.
Δύσανοι δ' οἱ σὲ λιπόντες,
Καὶ ζῶντες κ' ὀμαθέντες.
Χο. Οἴμοι· τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον
Τάσδ' Ἀγαμέμνονος, ἐπακουσομβύα,
Βασίλεια, σέθεν, μή με κτείνειν
Δόξ' Ἀργείων κέντρα μελέαν.
Ἢ κ' πεύμνας ἤδη ναῦται
Στέλλονται κινεῖν κώπας.
Ἑκά. Ὦ τέκνον, ὀρθρεύουξ ψυχὰν
Ἐκπληχθεῖσ' ἦλθον φείκας·
Ἤδη τις ἔβα Δαναῶν κῆρυξ,
Τῶ πρόσκειμαι δούλα τλάμων.
Χο. Ἐγγύς που κεῖσαι κλήρου. Ἑκά. Ἰώ, ἰώ.
Χο. Τίς μ' Ἀργείων, ἢ Φθιωτᾶν,
Ἢ νησαίαν ἄξει χώραν
Δύσανον πόρρω Τροίας;
Φεῦ, φεῦ.
Ἑκά. Τῷ δ' ἀ τλάμων; πᾶ, πᾶ γαίας
Δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφηνὶ, ἀ
Δειλαία νεκρῶ μορφᾷ,
Νεκύων ἀμφιλυὼν ἄγαλμα, ἢ τὰν
Παρὰ πρόθυρος φυλακὰν κατέχουσα,
Ἢ παίδων θρέπτειρ', ἀ Τροίας
Ἀρχαγοὺς εἶχον τιμάς;
Χο. Αἰ, αἰ· ποίοισιν δ' οἴκτοις

Τὰν

Τὰν σὰν λύμαν ἐξεπάσεις;
Ἑκά. Οὐκ Ἰδαίοις ἰσοῖς κερκίδα
Δινεύσω ἐξαλλάξω.
Νέα τοι τεκέων σώματα λιάσω,
Νέα τοι μόχθοις ἔξω κρείσσους,
Ἢ λέκτροις πλαθεῖσ' Ἑλλάνων
(Ἐρροι νυξ αὐτὰ, ⁊ δαίμων)
Ἢ Πειρήνας ὑδρηλορρύα,
Περάμου θ' οἰκτρὰ
Τῶν σεμνῶν ὑδάτων ἔσομαι.
Χο. Τάν κλεινὰν εἶθ' ἔλθοιμεν
Θησέως εὐδαίμονα χώραν.
Ἑκά. Μὴ γὰρ δὴ δίναν γ' Εὐρώτα,
Τὰν ἐχθίστων θεραπνῶν Ἑλένας·
Ἔνθ' ἀντάσω Μενέλα δούλα,
Τῷ τᾶς Τροίας πορθητᾷ.
Τὰν Πιτανιᾶν σεμνὰν χώραν,
Κρηπῖδ' Ὀλύμπου καλλίστα,
Ὄλβῳ βρίθειν φάμαν ἤκου-
σ' εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπίᾳ·
Τάδε δεύτερά μοι μετὰ τὰν ἱερὰν
Θησέως ζαθέαν χώραν.
Καὶ τὰν Αἰτναίου Ἡφαίστου
Φοινίκας ἀντίαν χώραν,
Σικελῶν ὀρέων ματέρ' ἀκούω
Κηρύσσειν, σεφάνοις τ' ἀρεταῖς
Τάν τ' ἀγχιστεύειν γᾶν

Ἰονίῳ ναίεσ᾽ πόντῳ,
Ἂν ὑδραίνει καλλιτεύων,
Ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσεύων,
Κρᾶδις, ζαθέαις πηγαῖσι τρέφων,
Εὐανδρόν τ᾽ ὀλβίζων γᾶν.
Χο. Καὶ μιὼ Δαναῶν ὅδ᾽ ἀπὸ στρατιᾶς
Κῆρυξ, νεοχμῶν μύθων ταμίας,
Στείχει, ταχύπους ἴχνος ἐξανύων.
Τί φέρει; τί λέγει; δοῦλαι γὰ δὴ
Δωρίδος ἐσμὲν χθονὸς ἤδη.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ταλ. Ἑκάβη, τυχὰς γὰ οἶδά μ᾽ εἰς Τροίαν ὁδοὺς
Ἐλθόντα, κήρυχ᾽ ἐξ Ἀχαιϊκοῦ στρατοῦ.
Ἐγνωσμένος γὰ σ᾽ εἰμὶ πάροιθέ σοι, γύναι,
Ταλθύβιος ἥκω, κοινὸν ἀγγελῶν λόγον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α΄.

Ἑκά. Τόδε, τόδε, φίλαι Τρῳάδες, ὁ φόβος ἦν μοι παλαί.
Ταλ. Ἤδη κεκλήρωσθ᾽, εἰ τόδ᾽ ἦν ὑμῖν φόβος.

Στροφὴ β΄.

Ἑκά. Αἰ, αἰ· τίνα γ᾽ ἢ Θεσσαλίας πόλιν, ἢ Φθι-
άδος εἶπας γ᾽, ἢ Καδμείας χθονός;
Ταλ. Κατ᾽ ἄνδρ᾽ ἑκάστη, κοὐχ ὁμοῦ λελόγχατε.

Στροφὴ

Στροφὴ γ'.

Ἑκά. Τίν' ἄρα τὶς ἔλαχεν; τίνα πότμος εὐτυχὴς
Τῶν Ἰλιάδων μόλοι;
Ταλ. Οἶδ'· ἀλλ' ἔκλυσα πωλοδάμου, μὴ πάντ' ὁμοῦ.

Στροφὴ δ'.

Ἑκά. Τἀμὸν ὦ τίς ἄρ' ἔλαχε τέκος;
Ἔννεπε, τλάμονα Κασάνδραν;
Ταλ. Ἐξαίρετόν νιν ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ.

Στροφὴ ε'.

Ἑκά. Ἦ τᾷ Λακεδαιμονίᾳ νύμφᾳ δούλιον;
Ἰώ μοι, μοι.
Ταλ. Οὐχί, ἀλλὰ πέκτεων σκότια νυμφευτήρια.

Στροφὴ ϛ'.

Ἑκά. Ἦ τὰν Φοίβου παρθένον, ἃ γέρας ὁ χρυσοκόμας
Δῶκεν ἀλεκτρον ζωάν;
Ταλ. Ἕως ἐτόξευσ' αὐτὸν ἐνθέα κόρη.

Στροφὴ ζ'.

Ἑκά. Ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους
Κληῖδας, κἀπὸ χροὸς ἐν-
δυτῶν σεφέων ἱερὰς σολμούς.
Ταλ. Οὐ γὰρ μέγ' αὐτῇ βασιλικῶν λέκτρων τυχεῖν;

Στροφὴ

Στροφὴ η'.

Ἑκά. Τί δ' ὃ νεοχμὸν ἀπ' ἐμέθεν
Ἐλάβετε, τέκος πῦ μοι;
Ταλ. Πολυξένᾳ ἔλεξας, ἢ τίν' ἐτοξᾶς;

Στροφὴ θ'.

Ἑκά. Ταύταν τῷ πάλῳ ἔζευξεν;
Ταλ. Τύμβῳ τέ(αι) προσπολεῖν Ἀχιλλέως.

Στροφὴ ι'.

Ἑκά. Ὤ, μοι ἐγώ· πάφῳ προσπόλων ἐτεκόμαν;
Ἀπὰρ τίς ὅδ' ἦν νόμος, ἢ
Τί θέμιον, ὦ φίλῳ, Ἑλλάνων;
Ταλ. Εὐδαιμόνιζε παῖδα σὴν· ἔχει καλῶς.

Στροφὴ ια'.

Ἑκά. Τί τόδ' ἔλακες; ἆρά μοι αἴλινον λύατ';
Ταλ. Ἔχει πότμος νιν, ὡς ἀπηλλάχθαι κακῶν.

Στροφὴ ιβ'.

Ἑκά. Τί δ' ἡ τῦ χαλκεομίτρου
Ἕκτορ δάμαρ, Ἀνδρομάχη τάλαινα,
Τίν' ἔχει τύχαν;
Ταλ. Καὶ τηύδ' Ἀχιλλέως ἔλαβε παῖς ἐξαίρετον.

Στροφὴ

Στροφὴ ιγ'.

Ἑκά. Ἐγὼ ἰὼ πρόπολοι, αἰ φοινοβάμονος
Χερὶ δεσμᾷα βάκτρου
Γεραιῷ κάρᾳ;
Ταλ. Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἔλαχ' ἄναξ δούλιον ἔχειν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἑκά. Ἔ, ἔ· ἄγεσθε κρᾶτα κλεμμόν,
Ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπλυχα παρειάν.
Ἰώ μοι, μοι μισερᾷ δουλίᾳ πε λέλογχα
Φωτὶ δουλεύειν,
Πολεμίῳ δίκας,
Παρανόμῳ δεκή·
Ὃς πάντα τὰ κεῖσ' ἐνθάδ' ἀντίπαλ', οὐδὲν ἐκεῖσε,
Δίπλυχα γλώσσᾳ,
Ἄφιλα τὰ πρόσθεν φίλα
Τιθέμενος πάντων.
Γοᾶτ', ὦ Τρῳάδες, μοι.
Βέβακα δύστανος· οἴχομαι
Ἄ τάλαινα· δυσυχεστάτῳ προσπέπτωκε κλήρῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Τὸ μὲν σὸν οἶδα, πότνια· τίς δ' ἡμᾶς τύχας
Τίς ἆρ' Ἀχαιῶν, ἢ τίς Ἑλλήνων, ἔχει;
Ταλ. Ἴσ'· σκοπεῖν δεῦρ' Καισάνδρου χρεών,
Ὅσον τάχιστα, δμῶας, ὡς τερπνὰ πάτρᾳ

Εἰς χεῖρα δούς νιν, εἶτα τὰς εἰλεγμβύας
Καὶ τοῖσιν ἄλλοις αἰχμαλωτίδων ἄγω.
Ἔα· τί πεύκης ἔνδον αἴθει σέλας;
Πιμπρᾶσιν, ἢ τί δρῶσι, Τρωάδες μυχούς,
Ὡς ἐξάγεσθ τῆσδε μέλλουσαι χθονὸς
Πρὸς Ἄργος; αὐτῶν τ' ἐκπυρῶσι σώματα,
Θανεῖν θέλουσαι; καίριαι τοι τἀλθ' ἕρκη
Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά.
Ἄνοιγ', ἄνοιγε, μὴ τὸ ταῖσδε σωφρονῶν,
Ἐχθρὸν δ' Ἀχαιοῖς, εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ.

Ἑκά. Οὐκ ἔστιν· ὃ πιμπρᾶσιν, ἀλλὰ παῖς ἐμὴ
Μαινὰς θοάζει δεῦρο Κασάνδρα δρόμῳ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Κα. Ἄνεχε· πάρεχε· φῶς
Φέρω, σέβω, φλέγω
Λαμπάσι τόδ' ἱερόν.
Ὦ Ὑμήν, Ὑμήναι ἄναξ,
Ἰδοὺ, ἰδού· μακαίρᾳ ὁ γαμέτας,
Μακαρία δ' ἐγὼ
Βασιλικοῖς λέκτροις
Κατ' Ἄργος ἃ γαμηθήσομαι·
Ὑμήν, Ὑμήναι ἄναξ.
Ἐπεὶ σὺ, μᾶτερ, ὅτι δάκρυσι καὶ
Γόοισι τ' θανόντα
Πατέρα, πατρίδα τε
Φίλαν, κατασέσυρσ' ἔχεις,

Ἐγὼ

Ἐγὼ δ' ὅπᾳ γάμοις ἐμοῖς
Ἀναφλέγω πυρὸς φῶς
Εἰς αὐγάν, εἰς αἴγλαν·
Ὦ Ὑμέναιέ, σοι παρθένων ὅπᾳ λέκτροις
Δίδωσ', ὦ Ἑκάτα, φάος.
Παρθένων ὅπᾳ λέκτρους, ἃ νόμος ἔχει.
Πάλλε πόδ' αἰθέριον.
Ἄναξ χορῶν, εὐᾶν, εὐοῖ,
Ὡς ὅπᾳ πατρὸς ἐμοῦ μακαριωτάταις τύχαις
Ὁ χρὸς ὅσιος· ἄγε νυν, Φοῖβε, νῦν,
Κατὰ σὸν ἐν δάφνειος
Ἀνάκτορον θυπολῶ.
Ὑμὴν, ὦ Ὑμὴν, Ὑμέναιε.
Χόρευε, μᾶτερ, χόρευ· ἄναγε πόδα σόν.
Ἕλισσε παὶδ' ἐκεῖσε μετ' ἐμέθεν ποδῶν
Φέρουσα φιλτάταν βάσιν.
Βοάσατ' εὖ τ' Ὑμέναιον ὦ
Μακαρίαις ἀοιδαῖς,
Ἰαχαῖς τε νύμφαν.
Ἴτ', ὦ καλλίπεπλοι Φρυγῶν
Κόραι· μέλπετ' ἐμὸν γάμον,
Τὸν πεπρωμένον εὐνᾷ πόσιν ἐμέθεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Βασίλεια, βακχεύσαν ὑ λήψῃ κόρην,
Μὴ κῶφον αἰρῃ βῆμ' ἐς Ἀργείων στρατόν;
Ἑκά. Ἤφαισε, δαδοῦχεῖς γε ἐν γάμοις βροτῶν,

Ἀπὰρ

Ἀτὰρ πικρόν γε πῶλον ἀναθύσασα φλέβα
Ἔξω τε μεγάλων ἐλπίδων· αἷμα, τέκνον,
Ὡς οὐχ ὑπ' αἰχμῆς, οὐδ' ὑπ' Ἀργείων δορὸς, 350
Γάμους γαμεῖσθαι τοὺσδ' ἀδόκαζον ποτέ.
Παροιδὸς ἐμοὶ φῶς· ὁ γὰρ ὀρθρεύων πτερυγεῖς
Μανιὰς θοάζεται, σὰς δ' αἱ τύχαι, τέκνον,
Σεσωφρονίκασιν, ἀλλ' ἔτ' ὂν ταναῖς μολοῦσα.
Εἰσφέρετε πτύχας, δάκρυά τ' ἀνταλλάξασθε 355
Τοῖς τῆσδε μέλεσι, Τρῳάδες, γαμηλίοις.

Κα. Μᾶτερ, πύκαζε κρᾶτ' ἐμὸν μιτρηφόροις,
Καὶ χεῖρε τοῖς ἐμοῖσι βασιλικοῖς γάμοις
Καὶ πέμπε, κἂν μὴ τἄμά σοι φρονοῦντά γ' ᾖ.
Ὤμοι βιαίως· εἰ γὰρ ὃν Λαβὼν Ἑλὴν 360
Ἑλένης γαμεῖ με δυστυχέστερον γάμων
Ὁ τὴν Ἀχαιῶν κλεινὰς Ἀγαμέμνων ἄναξ
Κτενῶ γὰρ αὐτὸν, κἀνταποδώσω δόμους
Ποινὰς ἀδελφῶν τ' ἠδὲ πατρὸς ὧν ἐμοῦ.
Ἀλλά τ' ἐάσω, πέλεκυν οὐχ ὑμηναίαν 365
Ὃς εἰς τραχήλου τ' ἐμὸν εἶσι, χ' ἁτέρων
Μητροκτόνους τ' ἀγῶνας, οὓς ἐμοὶ γάμοις
Θήσουσιν, οἶκον τ' Ἀτρέως ἀνάστασιν.
Πόλιν τε δείξω τήνδε μακαριωτέραν.
Ἦ σὺ Ἀχαιὺς, (ἔνθεν μ', ἀλλ' ὅμως 370
Τοσόνδε γ' ἔξω σπουμα βακχευμάτων)
Οἳ λᾷ μίαν γυναῖκα, τὴν μίαν Κύπριν,
Θηρῶντες Ἑλένην, μυρίους ἀπώλεσαν.
Ὁ γὴ στρατηλὰς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ

Τὰ

Τὰ φίλτατ' ὤλεσ', ἡδονὰς τὰς οἴκοθεν
Τέκνων ἀδελφῷ δὺς γυναικὸς οὕνεκα,
Καὶ ταῦθ' ἑκούσης, κὐ βίᾳ λελησμένης.
Ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἦλυθον Σκαμανδρίους,
Ἔθνησκον, ὑ γῆς δεῖ' ἀποτερύμενοι,
Οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος· οὓς δ' Ἄρης ἔλοι,
Οὐ παῖδας εἶδον, ὑ δάμαρτος ἐν χεροῖν
Πέπλοις σωσεσάλησαν, ἐν ξένῃ ᾗ γῇ
Κεῖνται· τὰ δ' οἴκοι τοῖσδ' ὅμοι' ἐγίνετο·
Χῆραί τ' ἔθνησκον· ᾧ δ', ἄπαιδες ἐν δόμοις,
Ἄλλοις τέκν' ἐκθρέψαντες· οὐδὲ πρὸς τάφοις
Ἔθ' ὅστις αὐτῶν αἷμα γῆ δωρήσεται.
Ἦ τῷδ' ἐπαίνῳ τὸ στράτευμ' ἐπάξιον.
Σιγᾶν ἄμεινον ταὐχρεών· μηδὲ Μουσά μοι
Γένοιτ' ἀοιδὸς, ἥτις ὑμνήσῃ κακά.
Τρῶες ᾗ πρῶτον μέ, τὸ κάλλιστον κλέος,
Ὑπὲρ πάτρας ἔθνησκον· ὃς δ' ἔλοι δόρυ,
Νεκροί γ' ἐς οἴκους φερόμενοι φίλων ὕπο,
Ἐν γῇ πατρῴᾳ πρεσβολὰς εἶχον χθονὸς,
Χερσὶν προσαλέντες, ὧν ἐχρῃῖ ὕπο.
Ὅσοι ᾗ μὴ θάνοιεν ἐν μάχῃ Φρυγῶν,
Ἀεὶ κατ' ἦμαρ σὺν δάμαρτι Ϛ τέκνοις
Ὤκουν, Ἀχαιοῖς ὧν ἀπῆσαν ἡδονή.
Τὰ δ' Ἑκτόρεός σοι λύπη, ἄκουσον ὡς ἔχῃ·
Δόξας ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται θανών·
Καὶ τῦτ' Ἀχαιῶν ἴξις ἐξεργάζεται·
Εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὢν, ἐλάνθανεν.

Πάεις δ' ἔγημε τὴν Διὸς· γήμας ὅ, μὴ
Σιγώμυθον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις.
Φεύγειν χρὴ οὖν χρὴ πόλεμον, ὅστις εὖ φρονεῖ·
Εἰ δ' εἰς τόδ' ἔλθοι, σέφυκεν οὐκ αἰσχρὸς πόλει,
Καλῶς ὀλέσθαι· μὴ καλῶς δὲ, δυσκλέες.
Ὧν οὐνεκ' ἐχρὴν, μῆτερ, οἰκτείρειν σε χρεών,
Ἢ τἀμὰ λέκτρα· σὺν γὰρ ἐχθίστοις ἐμοὶ
Καὶ σοὶ, γάμοισι τοῖς ἐμοῖς ἀφθερῶ.

Χο. Ὡς ἡδέως καινοῖσιν οἰκείοις γελᾷς,
Μέλπεις θ', ἃ μέλπουσ' ἐν σοφῇ δείξεις ἴσως.

Ταλ. Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσε φρένας,
Οὔκουν ἀμοιβὰς τὰς ἐμὰς στρατηλάτας
Τοιαῖσδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός.
Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ, κοὐ δοκήμασιν σοφὰ,
Οὐδέν τι χρείσσω τ' τὸ μηδὲν ὢν ἄρα.
Ὁ γὰρ μέγιστος τ' Παναχαιῶν ἄναξ,
Ἀτρέως φίλτρον παῖς, τῶνδ' ἔρωτ' ἐξαίρετον
Μαινάδος ὑπέστη· κἀγὼ πένης μὲν ἐμὸς ἐγὼ,
Ἀτὰρ λέχος γε τῶνδ' ἂν οὐκ ἐπισπάμην.
Καὶ σοὶ μὲν ἡ γὰρ ἀρτίως ἔχεις φρένας,
Ἀργεῖ' ὀνείδη, κἀ Φρυγῶν ἐπαινέσεις,
Ἀνέμοις φέρεσθ' ὡς ἁδὶ δώμ' ἔπου δέ μοι
Πρὸς ναῦς καλὸν νύμφευμα τῷ στρατηλάτῃ.
Σὺ δ', ἡνίκ' ἄν σε Λαρτίου χρήζοι τόκος
Ἄγειν, ἔπεσθ' σώφρων δ' ἔσῃ λάτρις
Γυναικὸς, ὡς φασ' οἱ μολόντες Ἴλιον.

Κα. Ἦ δεινὸς ὁ λάτρις· τί ποτ' ἔχουσι τοὔνομα

Κήρυκες

Κήρυκες ἔν; ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς,
Οἱ σοὶ τυράννους κ' πόλεις ὑπηρέται.
Σὺ τ' ἐμὲ φὴς μητέρ' εἰς Ὀδυσσέως
Ἥξειν μέλαθρα· ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι,
Οἵ φασιν αὐτὴν, εἰς ἔμ' ἠμελωμένοι,
Αὐτὸν θανεῖσθαι; τἄλλα δ' οὐκ ὀνειδίζω.
Δύστηνος, οὐκ οἶδ' οἷά νιν μένει παθεῖν.
Ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ Φρυγῶν κάκ' ἔσται.
Δόξῃ πότ' ἦ[ι]· δέκα γὰρ ἀντλήσας ἔτη
Πρὸς τοῖσιν ἐνθάδ', ἴξεται μόνος πάτραν·
Οὗ δὴ σφε νὼν διαυλον ὠκυπτ πτέρυξ
Δεινὴ Χάρυβδις, ὠμοβρώς τ' ὀρειβάτης
Κύκλωψ, λίγυστίς θ' ἡ συῶν μορφώτειρα
Κίρκη, θαλάσσης δ' ἁλμυρὰ ναυάγια,
Λωτοῦ τ' ἔρωτες, ἠλίου θ' ἁγναὶ βόες,
Αἳ σάρκα φωνήσουσιν ὅσσοις ποτὲ,
Πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν· ὡς δὴ σωστέμοι,
Ζῶν εἶσ' ἐς ᾅδου, καὶ κ φυγὼν λίμνης ὕδωρ,
Κἀκ' ἐν δόμοισι μνηστὶ εὐρήσει μολών.

Τρῳαῖοι.

Ἀλλὰ γὰρ τί σοῦ Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους;
Στεῖχ', ὅπως τάχος ἐς ᾅδου νυμφίῳ γημώμεθα.
Ἦ κακὸς κακῶς ἀφήσῃ νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ;
Ὦ δοκῶν σεμνόν τι θέσθαι, Δαναϊδῶν στρατηλάτα.
Κἀμέ τοι νεκρὸν φέρουσες, γυμνὰν θ' ἑλκεσπλόκαμον,
Ὑδατι χειμάῤῥῳ ῥέουσαν νυμφίοις πέλας τάφοις,

Θησεὺς.

Θησὶ δώσουσιν δάσασθ, ἣ Ἀπόλλωνος λάτριν.
Ὦ σέφη θ' φιλτάτη μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὔια, 455
Χαίρετ· ἐκλέλοιφ' ἑορτὰς, αἷς πάρος ἠγαλλόμην.
Ἴτ' ἀπ' ἐμᾶ χρωτὸς ἀπαρχαίμοις· ὡς ἔτ' ὦσ' ἀγνὴ χρόα,
Δῶ θοαῖς αὔραις φέρεσθαί σοι τάδ', ὦ μαντεῖ' ἄναξ.
Πᾶ σκάφος τὸ θ' στρατηγοῦ; ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν με χρή;
Οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν, 460
Ὡς μίαν τριῶν Ἐρινυῶν, τῆσδε μ' ἀξάξων χθονός.
Χαῖρέ μοι, μῆτερ, δακρύσῃς μηδέν· ὦ φίλη πατρὶς,
Οἵτε γῆς ἔνερθ' ἀδελφοὶ, χ' ὡ τεκὼν ἡμᾶς πατὴρ,
Οὐ μακρὰν δέξεσθέ μ'· ἥξω σὶ εἰς νεκροὺς νικηφόρος,
Καὶ δόμους πέρσας Ἀτρειδῶν, ὧν ἀπωλόμεσθ' ὕπο. 465

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Ἑκάβης γεραιᾶς φύλακες, ὃ δεδόρκατε
Δέσποιναν, ὡς ἄναυδος εἰς πέδον πίτνῃ;
Οὐκ ἀντιλήψεσθ', ἢ μεθήσετ'; ὦ κακὰ,
Γραῖαν πεσοῦσαν αἴρετ' εἰς ὀρθὸν πάλιν.
Ἑκά. Ἐᾶτέ μ', οὗτοι φίλα τἀμοὶ φίλ', ὦ κόραι, 470
Κεῖσθαι πεσοῦσαν· πλωμάτων γὰρ ἄξια
Πάσχω τε κ πέπονθα, κἄτι πείσομαι.
Ὦ θεοί· κακὸς μ' ἀναπαλῶ τὸν συμμάχοις,
Ὅμως σὶ ἔχει τι χῆμα κυκλῆσκειν θεὸς,
Ὅταν τις ἡμᾶς δυσυχῆ λάβῃ τύχη. 475
Πρῶτον μ' οὖν μοι τἀγαθ' ἐξάσαι φίλον·
Τοῖς γὰρ κακοῖσι πλεῖον οἶκτον ἐμβαλῶ.
Ἦμεν τύραννοι, κεἰς τύραννα ἐγημάμην,

Κἀντεῦθ'

Καὶ τῶνδ' ἀφεισεύσοντ' ἔξω αἱμάλλω τέκνα·
Οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑφορτάτους φυγῶν·
Οὓς Τρῳὰς, οὐδ' Ἕλλησι, οὐδὲ βαρβάροις
Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἂν ποτε.
Καὶ κεῖνά τ' εἶδον δορὶ πεσόντ' Ἀλλεικῷ,
Τρίχας τ' ἐτμήθη τάσδε πρὸς τύμβον νεκρῶν.
Καὶ τὴν φυτεργὸν Πέλοπος, οὐκ ἄλλων πάρα
Κλύουσ', ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν
Αὐτὴ κατασφαγεῖσ' ἐφ' Ἑρκίῳ πυρᾷ,
Πόλιν θ' ἁλοῦσαν· ἃς δ' ἔθρεψα παρθένους
Εἰς ἀξίωμα νυμφίων ἐξαίρετον,
Ἄλλοισι θρέψασ', οὐκ ἐμῶν ἀφηρέθην·
Κοὔτ' ἐξ ἐκείνων ἐλπὶς ὡς ὀφθήσομαι,
Αὐτή τ' ἐκείνας οὐκέτ' ὄψομαί ποτε.
Τὸ λοίσθιον δὴ θρίγκος ἀθλίων κακῶν,
Δέλη γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι.
Ἃ δ' ὄξι γήρᾳ τῷδ' ἀσυμφορώτατα,
Τέκνοις με πεσθήσουσιν, ἢ θυρῶν λάτειν
Κληῖδας φυλάσσειν, ἢ τεκοῦσαν Ἕκτορα·
Ἢ σιτοποιεῖν, κἀν πέδῳ κοῖτας ἔχειν
Ῥυσοῖσι νώτοις βασιλικῶν ἐκ δερμάτων,
Τρυχηρὰ πρὸς τρυχηρὸν εἱμάτων χέδα
Πέπλων λαχίσματ', ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν.
Οἰ' ἐγὼ τάλαινα, πρὸς γάμον μισῆς ἕνα
Γυναικὸς, οἵων ἔτυχον, ὧν τε τεύξομαι.
Ὦ τέκνον, ὦ σύμβαχχε Κασάνδρα θεοῖς,
Οἵαις ἔλυσας συμφοραῖς ἄγνυμα σόν.

Σύ τ', ὦ τάλαινα πῶϊ ποτ' εἶ Πολυξένη;
Ὡς οὔτε μ' ἄρσιν, οὔτε θήλεια πορεᾷ,
Πολλῶν γνωμᾶν, τ' τάλαιναν ὠφελᾷ.
Τί δῆτα μ' ὀρθοῖ; ἐλπίδων ποίων ὕπο;
Ἄγετε τ' ἀείρειν δή ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα,
Νεῶ δ' ὄντα δοῦλον, σκάφα πρὸς χαμαιπετῆ,
Πέτρωά τε κρήδεμν', ὡς πρόσω' ἀποφθαρῶ,
Δακρύοις καταξανθεῖσα; τῶν δ' εὐδαιμόνων
Μηδένα νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θάνῃ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ἀμφί μοι Ἴλιον, ὦ
2 Μοῦσα, καινῶν ὕμνων
3 Ἄεισον ἐν δακρύοις
4 Ὠιδὰν Ἰδαίαν·
5 Νεῶ γὰρ μέλος εἰς Τροίαν ἰαχήσω,
6 Τετραβάμονος ὡς ἵππου ἀπλοΐας
7 Ἀργείων ἀλοίμαν
8 Τάλαινα δορίαλωτος·
9 Ὅτ' ἔλιπον ἵππον, ὠράνια
10 Βρέμοντα, χρυσοφάλαρον, ἔνοπλον,
11 Ἐν πύλαις Ἀχαιοί·
12 Ἀνὰ δ' ἐβόασεν λεώς,
13 Τρῳάδος ἀπὸ πέτρας σαθείς,

14 Ἴτ',

Ἴτ', ὦ πεπαυμένοι πόνων·
Τόδ' ἱερὸν ἀνάγετε ξόανον
Ἰλιάδι διογλυφῆ χορᾷ.
Τίς οὐκ ἔβα ναυτίδων;
Τίς ἀ γεραιὸς ἐκ δόμων;
Κεχαρμένοι δ' ἀοιδαῖς
Δόλιον ἔχον ἄταν.

Ἀντιστροφή.

Πᾶσα ἡ γένεα Φρυγῶν
Πρὸς πύλας ὡρμάθη,
Πεύκᾳ ἐν ὀρείᾳ
Ξεστὸν λόχον Ἀργείων,
Καὶ Δαρδανίας ἄταν θεᾶς δώσων,
Χάριν ἄζυγος ἀμβεβῶτα πώλου.
Κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοι
Σκάφου χελαινὸν, εἰς ἔδρανα
Λαΐνα, δάπεδά τε φόνια παιγνίδι,
Παλλάδος θέσαν θεᾶς.
Ἐπὶ ἡ πόνῳ ἡ χαρᾷ,
Νύχιον ὅπλ' ἐκύκλουν πτόλιν·
Λίβυς τε λωτὸς ἐκτύπη,
Φρύγιά τε μέλεα· πρόθεοι
Δ' ἀείσιον ἀνὰ κρότον ποδῶν,
Βοᾷ τ' ἔμελπον εὔφρονι· ἐν
Δόμοις δὲ παμφαὴς σέλας

Πυρὸς

19 Πυρὸς μέλαιναν αἴγλαν
20 Ἔδωκεν ἅρ' ὕπνῳ.

Ἐπῳδός.

1 Ἐγὼ γὰ τὰν ὀρεσέραν
2 Τότ' ἀμφὶ μέλαθρα πᾶρθένων,
3 Διὸς κόραν Ἄρτεμιν,
4 Ἐμελπόμαν χορῶν.
5 Φονία δ' ἀνὰ πόλιν
6 Βοὰ κατεῖχε Περγάμων
7 Ἕδρας· βρέφη γὰ φίλια πρὸς
8 Πέπλους ἔβαλε ματρὶ χεῖρας
9 Ἐπὶ σημάδας, λόχου
10 Δ' ἐξέβαινεν Ἄρης,
11 Κόραις ἔργα Παλλάδος.
12 Σφαγαὶ δ' ἀμφιβώμιοι
13 Φρυγῶν, ἔν τε δεμνίοις
14 Καρατόμος ἁρπαῖα νεανίδων,
15 Στέφανον ἔφερεν Ἑλλάδι χοροστάτιν,
16 Φρυγῶν πατρίδι πένθη.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἑκάβη, λιάσεις τιμὰ δ' Ἀνδρομάχαν
Ξενικοῖς ἐπ' ὄχοις πορθμεύομεν;
Παρὰ δ' εἰρεσία μασῶν ἔπεται
Φίλος Ἀχιλλέως, Ἕκτορός τινος.
Ἑκ. Ποῖ ποτ' ἀπλοίας νώτοισι φέρῃ,

Δύσαινε

Δύσαντε γναύμᾳ, πάρεσθ' ὦ χαλκέοις
Ἕκτορ' ὅπλοις, σκύλοις τε Φρυγῶν
Δοριθηράτοις·
Οἷσιν Ἀχιλέως παῖς Φθιώτας
Στέψῃ ναὸς ἀπὸ Τροίας;

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Ἀν. Ἀχαιοὶ δεσπόται μ' ἄγουσιν. Ἑκά. Ἰώ μοι, μοι.
Ἀν. Τί παιδὶ τῷδ' ἐμὸν σεναίζεις; Ἑκά. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
Ἀν. Τῶνδ' ἀλγέων. Ἑκά. Ἰὼ Ζεῦ.
Ἀν. Καὶ συμφορᾶς. Ἑκά. Τέκεα.
Ἀν. Πρὶν ποτ' ἦμεν.
Ἑκά. Βέβακεν ὄλβος, βέβακε Τροία. Ἀν. Τλήμων.
Ἑκά. Ἐμοῦ τ' εὐγλώσσου παίδων. Ἀν. Φεῦ, φεῦ.
Ἑκά. Φεῦ δῆτ' ἐμοῦ. Ἀν. Κακῶν. Ἑκ. Ὠκυπόδων τύχα.
Ἀν. Πόλεως. Ἑκ. Ἃ κατέσταν. Ἀν. Μόλοις, ὦ πόσι μοι.
Ἑκά. Βοᾷς τ' ἄρ' ἄδῃ παιδὶ ἐμῷ, ὦ μελέα.
Ἀν. Σᾶς δύμαρτος ἄλαμαι. Ἑκ. Σύ τ', ὦ λῆμ' Ἀχαιῶν,
Τέκνων δέ ποθ' ἁμοῦ πρεσβυγλώς Πείσαμε,
Κόμισαί μ' εἰς ᾅδου.

Ἐξάμετροι.

Χο. Οἵδε πόδοι μεγάλων κέτλια τάδε πάσχομεν ἄλγη,
Οἰχομένας πόλεως, ὅπᾳ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται,
Δυσφροσυνώσαισι θεῶν, ὅτε σὸς γόνος ἔκφυγεν ἅδαν,
Ὃς λεχέων συγερῶν χάριν ὤλεσε Πέργαμα Τροίας.
Αἱματόεντα δὲ θεᾶς πρὸς Παλλάδος σώματα νεκρῶν

Γυψὶ φέρειν τέτᾳ· ζυγὰ δ' ἤνυσε δῄλια Τροία.
Ἑκά. Ὦ πατρὶς, ὦ μελέα, καταλειπομένων σε δακρύω.
Χο. Νεῶ τέλῳ οἰκτρὸν ὁρᾷς. Ἑκά. Κἀγὼ δόμον, ἔνθ' ἐλοχεύθην.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ὦ τέκνα, ἔρημῳ πόλις· ἃ μάτης
Ἀπολείπεθ' ὑμᾶς.
Ἑκά. Οἷος ἰάλεμος, οἷά τε πένθη;
Δάκρυά τ' ἐκ δακρύων, καταλείπεται
Ἀμετέροισι δόμοις· ἀ θαλερὰν δ' ἐπι-
λάθεται ἀλγέων ἀδάκρυτῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Ὡς ἡδὺ δάκρυσι τοῖς κακῶς πεπραγόσιν,
Θελεύων τ' ὀδυρμοὶ, Μοῦσά θ', ἡ λύπας ἔχει.
Ἀν. Ὦ μῆτερ ἀθλία, ὅς ποτ' Ἀργείων δορὶ
Πλείστους ἀπώλεσ', Ἕκτορ, τάδ' εἰσορᾷς;
Ἑκά. Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω
Τὰ μηδὲν ὄντα, τὰ δ' ὄρη δοκοῦντ' ἀπώλεσαν.
Ἀν. Ἀγόμεθα λείαι σοὶ τέκνῳ· τὸ δ' εὐγενὲς
Εἰς δοῦλον ἦκε, μεταβολὰς τοσάσδ' ἔχον.
Ἑκά. Τὸ τ' ἀνάγκης, δεινὸν· ἄρτι καὶπ' ἐμοῦ
Βέβηκ' ἀπαναιδεῖται Κασάνδρα βίᾳ.
Ἀν. Φεῦ, φεῦ·
Ἄλλος τις Αἴας, ὡς ἔοικε, δεύτερος
Παιδὸς πέφηνε σῆς· νοσεῖς δ' ἃ χἀτέρα.

Ὦν

Ἑκά. Ὤμ γ' οὔτε μέτρον, οὔτ' ἀριθμὸς ἔστι μοι
Κακῷ κακὸν γὰρ εἰς ἄμιλλαν ἔρχεται.
Ἀν. Τέθνηκέ σοι παῖς σοῦ τάφῳ Πολυξένη
Σφαγεῖσ' Ἀχιλλέως, δῶρον ἀψύχῳ νεκρῷ.
Ἑκά. Οἰ' ἐγὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖνό μοι πάλαι
Ταλθύβιος αἴνιγμ' ὡς σαφῶς ἔπεμψε σαφές.
Ἀν. Εἶδον νιν αὐτὴν, κἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων;
Ἔκρυψα πέπλοις, κἀπεκοψάμην νεκρόν;
Ἑκά. Αἰαῖ, αἰαῖ, τέκνον, σῶν δυσφρόνων τροφοσφαγμάτων·
Αἰαῖ, αἰαῖ μάλ' αὖθις, ὡς κακῶς διόλλυσαι.
Ἀν. Ὤλωλεν, ὡς ὄλωλεν· ἀλλ' ὅμως ἐμοὶ
Ζώσης γ' ὄλωλεν εὐτυχεστέρῳ πότμῳ.
Ἑκά. Οὐ ταυτὸν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν·
Τὸ μὲν γὰρ οὐδέν, τῷδ' ἔνεισιν ἐλπίδες.
Ἀν. Ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα, κἄλλισον λόγον
Ἄκουσον, ὡς σοι τέρψιν ἐμβαλῶ φρενί.
Τὸ μὴ γενέσθαι τῷ θανεῖν ἴσον λέγω.
Τὸ ζῆν δ' ὑπὲρ λυπρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν·
Ἀλγεῖ γὰρ οὐδὲν τὸμ κακῶν ἠσθημένον.
Ὁ δ' εὐτυχήσας, εἰς τὸ δυστυχὲς πεσὼν,
Ψυχὴν ἀλᾶται τ' πάρεργα εὐπραξίας.
Κεἰνη δ' ὁμοίως, ὥσπερ οὐκ ἰδοῦσα φῶς,
Τέθνηκε, κοὐδὲν οἶδε τ' αὐτῆς κακῶν.
Ἐγὼ δ' ὑπερδύσασα, τῆς τ' εὐδοξίας
Λαχοῦσα πλεῖον, τ' τύχης ἡμάρτανον.
Ἃ γὰρ γυναιξὶ σώφρον' ἔδ' εὑρημένα,
Ταῦτ' ἐξεμόχθουν Ἕκτορος κῦδος σέβας.

Πρῶτον

Πρῶτον μέν, ἔνθα καὶν σοφὸς ᾖ, καὶν μὴ σοφὸς ᾖ,
Ψόγος γυναιξίν, αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται
Κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένῃ·
Τότε πρέπουσα πόθον, ἔμμενον ἐν δόμοις,
Εἴσω τε μελάθρων· κομψαὶ θηλειῶν ἔπη
Οὐκ εἰσφερέμεναι τ' ἦ νοῦν διδάσκαλον
Οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν, ἐξήρκουν ἐμοί.
Γλώσσης τε σιγὴν, ὄμμά θ' ἥσυχον πόσει,
Παρεῖχον· ἡδεῖν δ' ἄ με χρεὼν νικᾶν πόσιν,
Κεῖνῳ τε νίκαν ὧν ἐχρῃζεν παρεῖναι.
Καὶ τῶνδε κληδὼν, εἰς σφ' ἔτυμ' Ἀχαϊκὴν
Ἐλθοῦσ', ἀπώλεσέν μ'· ἐπεὶ γὰ ἠρέθην,
Ἀχιλλέως με παῖς ἐκκλέψ λαβεῖν
Δάμαρτα, δουλεύσω δ' ἐν αὐθεντῶν δόμοις.
Κεἰ μέν, παρώσασ' Ἕκτορ φίλον χάρα,
Πρὸς τ' παρόντα πόσιν ἀναπτύξω φρένας,
Κακὴ φανοῦμαι τῇ θανόντι· τάσδε δ' αὖ
Στυγοῦσ', ἐμαυτῆς δεσπότιδας μισήσομαι.
Καί τοι λέγουσιν, ὡς μί' εὐφρόνη χαλᾷ
Τὸ δυσμενὲς γυναικὸς εἰς ἀνδρὸς λέχη.
Ἀπέπυσ' αὐτὰν, ἥτις ἄνδρα τ' πάρεσ
Καινοῖσι λέκτροις, ἀποβαλοῦσ', ἄλλον φιλῇ.
Ἀλλ' οὐδὲ πῶλον, ἥτις ἀμὰ ζεύγῃ
Τῆς σωτεραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγόν·
Καί τοι τὸ θηριῶδες, ἄφθογγόν τ' ἔφυ,
Ξυνέσει τ' ἄχρηστον, τῇ φύσει τε λείπεται.
Σὲ δ', ὦ φίλ' Ἕκτορ, ἔσχε ἀνδρ' ἀρκοῦντά μοι

Ξυνέσει,

Ξιωνέσι, γένει, πλούτῳ τε, καὶ δορίᾳ μέγαν·
Ἀκήρατον δέ μ' ὄντα πατρὸς λαβὼν δόμων,
Πρῶτος τὸ πρῆγμα ἐζεύξω λέχη θ'.
Καὶ νῦν ὄλωλας κοὐ σὺ, καινοπλάτῳ δ' ἐγὼ
Πρὸς Ἑλλάδ' αἰχμάλωτος εἰς δάλον ζυγόν.
Ἆρ' οὐκ ἐλέσθαι τ' ἐμοῦ ἔχει κακῶν
Πολυξένης ὄλεθρον, ἢν κατασφάγῃς;
Ἐμοὶ γὰρ ᾗδε, ὃ πᾶσι λείπεται βροτοῖς,
Σωτῆρι ἐλπὶς· οὐδὲ κλέπτομαι φρένας
Πρᾴξειν τι κερδάν· ἡδὺ δ' ἔρρε, κοὐ δοκεῖν.
Χο. Εἰς ταυτὸν ἥκεις συμφορᾶς· ἔρημόσαι δὲ
Τὸ σὸν, διδάσκεις μ' ἔνθα πημάτων χρεών.
Ἑκά. Αὐτὴ κοὔπω νεὼς ἐπέβην σκάφος,
Γραφῇ δ' ἰδοῦσα, καὶ κλύουσ', ἐπίσταμαι.
Ναύταις γὰρ ἢν μέσοισι πόντου φέρῃ,
Πρόθυμός ἐστ' ἔχουσι σωθῆναι πόνων,
Ὁ μὲν πρὸ οἴακος, ὁ δ' ἐπὶ λαίφεσιν, κελεύσας,
Ὁ δ' ἀντλον ἐρέσσων ναός· ἐν δ' ἀκροκάλῳ
Πολὺς παρεσχὼς πόντος, ἀνδάσιτος τύχῃ,
Παρεῖσθαι αὐτοὺς χειμάτων δρομήμασιν.
Οὕτω κἀγὼ, πολλ' ἔχουσα πήματα,
Ἄφοβός εἰμι· μὴ πρόσει, δέδοκα·
Νικᾷ γὰρ ἤδη με δύσπους κλύδων.
Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, τὰς μὲν Ἑκτορὸς πύλας
Ἔασον· ἐς μὲν δώματ' εἰσιοῦσ' ἐμὰ
Τίμα τ' ἐμὴν δέσποιναν ἀσπάσθην σέθεν,
Φίλον δ' ἀδοῦσα δέλεαρ ἀνάγαγ' εἰς τρόπον.

Κᾆν δρᾷς τάδ', εἰς τὸ κοινὸν εὐφρανεῖς φίλους,
Καὶ παῖδα τόνδε παιδὸς ἐκθρέψειας ἂν,
Τρωΐας μέγιστον ὠφέλημ'· ἵν' οἵ ποτε
Ἐκ σῶν γενόμενοι παῖδες Ἴλιον πάλιν
Κατοικίσειαν, κ᾽ πόλις γένοιτ' ἔτι.
Ἀλλ', ἐκ λόγε γὰρ ἄλλῳ ἐκβαίνει λόγος,
Τίν' αὖ δέδοκται τόνδ' Ἀχαϊκὸν λάτριν
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων;
Ταλ. Φευγῶν ἀείσει πρὶν πόδ' Ἕκτορος δόμαρ,
Μή με συγχύσῃς· οὐχ ἑκὼν γὰρ ἀγγελῶ,
Δαναῶν τε κοινὰ Πελοπιδῶν τ' ἀγγέλματα.
Ἀν. Τί δ' ἔστιν, ὡς μοι φροιμίων ἀρχὴ κακῶν;
Ταλ. Ἔδοξε τόνδε παῖδα — πῶς εἴπω λόγον;
Ἀν. Μῶν ὑπὲρ αὐτὸν δεσπότην ἡμῶν ἔχειν;
Ταλ. Οὐδεὶς Ἀχαιῶν τῶνδε δεσπόσει ποτέ.
Ἀν. Ἀλλ' ἐνθάδ' αὐτὸν λείψανον Φρυγῶν λιπεῖν;
Ταλ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σοι ῥᾳδίως εἴπω κακά.
Ἀν. Ἐπήνεσ' αἰδῶ· πλὴν ἐὰν λέγῃς κακά.
Ταλ. Κτενοῦσι σὸν παῖδ', ὡς πύθῃ κακῶν μέγα.
Ἀν. Οἴμοι· γάμων τόνδ' ὡς κλύω μεῖζον κακόν.
Ταλ. Νικᾷ δ' Ὀδυσσεὺς ἐν Παναχαιοῖς λέγων.
Ἀν. Αἰαῖ, αἰαῖ μάλ'· ὑπὲρ γὰρ μέτρια πάσχομεν κακά.
Ταλ. Λέξας ἀρίστου παῖδα μὴ τρέφειν πατρός.
Ἀν. Τοιαῦτα νικήσειε τ' αὐτῶν πέρι.
Ταλ. Ῥίψαι γ' ὑπ' πύργων δεῖ σφε Τρωϊκῶν ἄπο.
Ἀλλ' ὡς γενέσθ, ὃ σοφωτέρα φανῇ,
Μήτ' ἀντέχου τῶν γ', εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς.

Μήτε

Μήτε, θέντα μηδὲν, ἰσχύειν δόκει.
Ἔχεις γὰρ ἀλκὴν ὐδαμῆ, σκοπεῖν ᾧ χρή.
Πόλις τ' ὄλωλε, κ᾽ πόσις· κρατῆ δ' σύ·
Ἡμεῖς τε σοὶς γυναῖκα μάργαλγ μίαν
Οἷοί τε· τῶνδ' ἕνεκ' ὐ μάχης ἐρᾷν,
Οὐδ' αἰσχρὸν ὐδὲν, ὐδ' ὀπίσθιον, σε χρή·
Οὔτ' αὖ σ' Ἀχαιοῖς βάλομαι ῥιπτεῖν ἀρᾶς.
Εἰ γάρ τι λέξεις, ᾧ χολώσεσθαι σφατὸς,
Οὔτ' ἂν ταφείη παῖς ὅδ', οὔτ' οἴκτου τύχοι.
Σιγῶσα δ', εὖ τε τὰς τύχας κεκτημένη,
Τὸν τῆδε νεκρὸν σὸν ἀθαπτον ἂν λίποις.
Αὐτή τ' Ἀχαιῶν πρυμνησέρων τύχοις.
Αν. Ὦ φίλτατ', ὦ σοὶ σπουδὰ τιμηθεὶς τέκνον,
Θάνῃ σοὺς ἐχθρῶν, μητέρ' ἀθλίαν λιπών.
Ἡ δ' πατρὸς δέ σ' εὐγένει' ἀποκτενεῖ,
Ἢ τοῖσιν ἄλλοις χάρις σωτηρία.
Τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθέ σοι πατρός.
Ὦ λέκτρα πάμα δυσζυχῆ τε, κ᾽ γάμοι,
Οἷς ἦλθον εἰς μέλαθρον Ἕκτορός ποτε;
Οὐχ ὡς σφάγιον Δαναΐδαις τέξω' ἐμὸν,
Ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυπόρου.
Ὦ παῖ, δακρύεις; αἰσθάνῃ κακῶν σέθεν;
Τί μου δέδρακας χερσὶ, κἀντέχῃ πέπλων,
Νεοσσὸς ὡσεὶ, πτέρυγας εἰσπτηνῶν ἐμάς;
Οὐκ εἶσιν Ἕκτωρ, κλεινὸν ἁρπάσας δόρυ,
Γῆς ἐξαναλθὼν, σοὶ φέρων σωτηρίαν·
Οὐ συγγένεια πατρὸς, οὐκ ἰσχὺς Φρυγῶν·

Δυσχρὼν

Λυγρὸν ᾧ πήδημ' εἰς πεσὼν ὑψόθεν
Πεσὼν ἀνοίκτως, πνεῦμα δισπάρακτον ἔθου.
Ὦ νέον ὑπαλγήλισμα μητρὶ φίλτατον·
Ὦ χρωτὸς ἁβρὸν πνεῦμα· διαπνοαὶ ἄρα
Ἐν ἀπεργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε,
Μάτην δ' ἐμόχθουν, κἀπεξάνθουν πόνους.
Νῦν, εἴ ποτ' αὖ σὺ, μήτερ' ἀσπάζου τέκνα,
Περίπτυξαι τ' ἐκεῖνον· ἀμφὶ δ' ὠλένας
Ἕλισσ' ἐμοῖς νώτοισι, κἀγὼ σόμ' ἄρμοσον.
Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλλησιν κακὰ,
Τί τόνδε παῖδα κτείνετ' οὐδὲν αἴτιον;
Ὦ Τυνδάρειον ἔργον, οὔποτ' εἰ Διὸς,
Πολλῶν γ' ἂν πατέρων φημί σ' ἐκπεφυκέναι.
Ἀλάστορ' ἢ τοιοῦτον, εἴτε γ' Ἄτην,
Φόνον τε, θανάτου θ', ὅστις τε γῆν τρέφει κακά.
Οὐ γάρ ποτ' αὐχῶ Ζηνὰ γ' ἐκφῦσαι σ' ἐγὼ,
Πολλοῖσι κῆδος βαρβάροις, Ἕλλησί τε.
Ὄλοιο, κάλλιστον γὸ ὀμμάτων ἄπο,
Αἰσχρῶς τὰ κλεινὰ πεδὶ ἀπώλεσας Φρυγῶν.
Ἄγετε, φέρετε, κἀς ῥίπτετ', εἰ ῥίπτειν δοκῇ.
Δαίνυσθε τῶνδε σάρκας, ἐκ τε γὰρ θεῶν
Διολλύμεσθα, πρευδή τ' ἐ δυναίμεθα
Θάνατον ἀρῆξαι· κρύπτετ' ἄθλιον δέμας,
Καὶ ῥίπτετ' εἰς ναῦν· ὅπη καλὸν γὰρ ἔρχομαι
Ὑμέναιον, ἀπολέσασα τἀμαυτῆς τέκνον.
Χο. Τάλαινα Τροία, μυρίους ἀπώλεσας
Μιᾶς γυναικὸς, κἀπὸ λέχους σταγοὺς χέει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀν. Ἄγε, πῶλον φίλιον ἀπόσφαγμα μελεῖς
Μητρὸς μογερᾶς, βαῖνε πατρώων
Πύργων ἐπ' ἄκρους σεφάνους, ὄφρα σοι
Πνεῦμα μελεΐναν ψῆφος ἐπεύξῃ.
Λαμβάνετ' αἰπύν· τὰ δ' ἰὼ παίδες χερὶ
Κηρυκεύειν, ὅσις ἄνοικτος,
Καὶ ἀναιδείας τ' ὑμετέρας
Γνώμης μᾶλλον φίλος ἔστω.
Ἑκά. Ὦ τέκνον, ὦ πᾶ παῖδὸς μογερᾶ,
Συλῶμεθα σὴν ψυχὴν ἀδύκως,
Μῆτερ, κἀγώ· τί πάθω; τί σ' ἐγώ,
Δύσμορε, δράσω; τόδε σου δάκεμεν
Πλήγματα χερῶν, στέρνων τε κτύπους·
Τῶνδε γὰρ ἄρχομεν· οἰ 'γὼ πόλεως,
Οἴμοι δῆτα· τί γὰρ ἔτ' ἔχομεν;
Τίνος ἐνδέομεν, μὴ καὶ παντυχίας
Χωρεῖν ὀλέθρου καὶ τῶνδε;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Μελιοστερόφου Σαλαμῖνος
2 Ὦ βασιλεῦ Τελαμών, ναόν
3 Πελασθεῖσαι οἰκήσας ἔδραν,

Τᾶς ἐπικεκλιμμένας
Ὄχθοις ἱερᾶσιν ἐλαίας
Πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκᾶς Ἀθάνα,
Οὐράνιον στέφανον,
Λιπαραῖσι κόσμον Ἀθήναις.
Ἔβας, ἔβας τοξοφόρῳ
Συναορτεύσων ἅμ' Ἀλκμήνης γόνῳ,
Ἴλιον, Ἴλιον ἐκπέρσων,
Πόλιν ἀμετέραν,
Τοπάροιθ', ὅτ' ἔβας ἀφ' Ἑλλάδος.

Ἀντιστροφὴ α'.

Οὐθ' Ἑλλάδος ἄγαγε πρῶτον
Ἄνδρα, ἀτυζόμενον πώλων·
Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρείᾳ πλάτᾳ
Ἔφασε ποντοπόρων,
Καὶ ναύδετ' ἀνήψατο πρυμνᾶν,
Καὶ χερὸς εὐσοχίαν ἔξεπλε ναῶν,
Λαομέδοντι φόνον.
Κανόνων ὃ κτίσματα Φοίβου
Πυρὸς φοίνικι πνοᾷ
Καθελών, Τροίας ἐπόρθησε χθόνα.
Διὸς ὃ δυοῖν πτύλοιν τείχη
Περὶ Δαρδάνας
Φονία κατέλυσεν αἰχμά.

Στροφὴ

Στροφὴ β'.

Μάζαν ἄρ', ὦ χρυσέας
Εἰν οἰνοχόας ἀβρὰ βαίνων,
Λαομεδόντειε πῦ,
Ζηνὸς ἔχεις κωλίκων
Πλήρωμα, κἀλλίστων λατρεύσ-
Ἃ ἢ σὲ γειναμένα Τρωία
Πυελὶ δαίεται.
Ἠϊόνες δ' ἅλιαι
Ἴαχον, οἷον οἰω-
νὸς ὑπὸ τεκέων βοᾷ·
Αἱ μὲν εὐνάτορας,
Αἱ δὲ παῖδας, αἱ δὲ
Ματέρας γεραιάς.
Τὰ δὲ σὰ δροσόεντα λέκτρα,
Γυμνασίων τε δρόμοι βεβᾶ-
σιν· σὺ δὲ πρόσωπα νεαρὰ
Χάλκεα ποδὶ Διὸς θρόνοις
Καλλιχάλκανα τρέφεις.
Πελάμιον δὲ γαῖαν
Ἑλλὰς ὤλεσ' αἰχμά.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἔρως, ἔρως, ὃς ποδὶ
Δαρδάνια μέλαθρά ποτ' ἦλθες,
Οὐρανίδαισι μέλων·

4 Ὦ

4 Ὡς τότε μὲν μεγάλως
5 Τροίᾳ ἐπύργωσας, θεοῖσιν
6 Κῶδος ἀναψάμενος.
7 Τὸ μὲν οὖν Διὸς
8 Οὐκέτ' ὄνειδος ἐρῶ·
9 Τὸ τᾶς δὲ λευκοπέρυ
10 Ἀμέρας φίλιον βροτοῖς
11 Φέγγος ὀλοὸν
12 Εἶδε γαῖαν, εἶδε
13 Περγάμων ὄλεθρον,
14 Τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶσδε
15 Γᾶς πόσιν ἐν θαλάμοισιν, ὃν
16 Ἀετέρων τέθριππος ἔλαβε
17 Χρύσεος ὄχος ἀναρπάσας,
18 Ἐλπίδα γᾷ παιᾶνα
19 Μεγάλαν· τὰ θεῶν δὲ
20 Φίλτρα φρενὸς Τροίᾳ.

IAMBOI.

Με. Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε,
Ἐν ᾧ δάμαρτα τὴν ἐμὴν χειρώσομαι
Ἑλένην· ὁ γὰρ δὴ πολλὰ μοχθήσας ἐγὼ
Μενέλαός εἰμι, κοὐ στρατεύμ' Ἀχαϊκόν.
Ἦλθον δὴ Τροίαν ἐς, ὅσον δοκοῦσί με,
Γυναικὸς οὕνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρα, ὃς ἐξ ἐμῆς
Δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλήσατο.
Κεἶν' ἐμὸν μὲν οὖν δέδωκε σὺν θεοῖς δόμοις,

Αὐτὸς

Αὐτός τε, ὦ γῆ, δορὶ πεσὼν Ἑλληνικῷ.
Ἥκω ὑπ' Ἀχαιῶν, ὡς γὰ ἡδέως 875
Ὄνομα δάμαρτος, ἥ ποτ' ἦν ἐμὴ, λέγω,
Ἄξων· δόμοις γὰ τοῖσδ' ἐν αἰχμαλωτικοῖς
Κατῳκίσθην Τρῳάδων ἄλλων μέτα.
Οἷπερ γὰ αὐτίκ' ἐξεμόχθησ' δορὶ,
Κτανεῖν ἐμοί νιν ἔδοσαν, εἴτε, μὴ κτανών, 880
Θέλοιμ' ἄγεσθ πάλιν ἐς Ἀργείαν χθόνα.
Ἐμοὶ δ' ἔδοξε τ' ἦμ ἐν Τροίᾳ μόρον
Ἑλένης ἐᾶσαι, ναυπόρῳ δ' ἄγειν πλάτᾳ
Ἑλλωίδ' εἰς γῆν, κἄτ' ἐκεῖ δοῦναι κτανεῖν
Ποινὰς ὅσοις πεθνᾶσ' ἐν Ἰλίῳ φίλοι. 885
Ἀλλ' εἶα· χωρεῖτ' εἰς δόμους, ὀπάονες,
Κομίζετ' αὐτὴν, τ μιαιφονωτάτης
Κόμης ἁπτάσαντες· οὔτοι δ' ὅταν
Πνοιαὶ μόλωσι, πέμψομέν νιν Ἑλλάδα.
Ἑκά. Ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν, 890
Ὅστις ποτ' εἶ σὺ δυσπάστος εἰδέναι,
Ζεὺς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος, εἴτε νοῦς βροτῶν,
Προσευξάμην σε· πάντα γὰρ δι' ἀψόφου
Βαίνων κελεύθου, κἄ δίκην τὰ θνητ' ἄγεις.
Με. Τί δ' ἔστιν, εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας θεῶν; 895
Ἑκά. Αἰνῶ σε, Μενέλαε, εἰ κτανεῖς δάμαρτα σήν.
Ὁρᾶν δ' τιν' ὧδε, φεῦγε, μή σ' ἕλῃ πόθῳ.
Αἰρεῖ γὰρ ἀνδρῶν ὄμματ', ἐξαιρεῖ πόλεις,
Πίμπρησι δ' οἴκους, ὧδ' ἔχει κηλήματα.
Ἐγώ νιν οἶδα, κοὐ σύ, κ' οἱ πεπονθότες. 900

Ἑλέ. Μένελαε, φροίμιον μὲ ἄξιον φόβου
Τόδ' ἔστ· ἐς γὰρ χερὸς ἐσφασάλων σέθεν,
Βίᾳ τε τῶνδε δωμάτων ἐκπέμπομαι.
Ἀτὰρ φιλὸν μὲ οἶδά σοι ξυμβαλεῖν,
Ὅμως δ' ἔρεσθαι βέλομαι· γνῶμαι τίνες
Ἕλλησι, καί σοι, τ' ἐμῆς ψυχῆς πέρι;
Με. Οὐκ εἰς ἀκριβὲς ἦλθες, ἀλλ' ἅπας στρατὸς
Κτανεῖν ἐμοί σ' ἔδωκεν, ὅντιν' ἠθέλεις.
Ἑλέ. Ἔξεστιν οὖν τοῖς τοῦτ' ἀμείψασθαι λόγῳ,
Ὡς ὐ δικαίως, ἢν θάνω, θανούμεθα;
Με. Οὐκ εἰς λόγους ἐλήλυθ', ἀλλά σε κτενῶν.
Ἑκά. Ἄκουσον αὐτῆς, μὴ θάνῃ τοῦδ' εἵνεκα,
Μενέλαε, ἣ δὸς σοῦ ἐναντίους λόγους
Ἡμῖν κατ' αὐτῆς· τ' γὰρ ἐν Τροίᾳ κακῶν.
Οὐδὲν κάτοιδα· σαυτεθεὶς δ' ὁ πᾶς λόγος
Κτενεῖ νιν οὕτως, ὥστε μηδαμοῦ φυγεῖν.
Με. Σχολῆς τὸ δῶρον· εἰ δ' βέλεις λέγειν,
Ἔξεστ· τ' σῶν δ' οὕνεκ', ὡς μάθῃ, λόγων,
Δώσω τόδ' αὐτῇ, τῆσδε δ' ὐ δώσω χάριν.
Ἑλέ. Ἴσως με, κἂν εὖ κἂν κακῶς δόξω λέγειν,
Οὐκ ἀνταμείψῃ, πολεμίαν ἡγούμενος.
Ἐγὼ δ', ἃ σ' οἶδα πρὸς λόγων ἰόντ' ἐμοῦ
Κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι
Τοῖς σοῖσι τἀμά, κ τὰ σ' αἰτιάματα.
Πρῶτον μὲν, Ἑλλὰς ἔτεκεν ἥδε τὴν κακῶν,
Πάριν τεκοῦσα· δεύτερον δ', ἀπώλεσεν
Τροίαν τε, κἀμὲ, πρέσβις, ὐ κτανὼν βρέφος,

Δαλῶ

Δαλῶ πυρὸν μίμημ', Ἀλέξανδρόν ποτε.
Ἔνθεν ἦ τὰ πίλνιτ' ἄκουσαν, ὡς ἔχῃ.
Ἔκρινε τριοτὸν ζεῦγος ὧδε τριοτῶν θεῶν.
Καὶ Παλλάδος μὲν ἦν Ἀλεξάνδρου δόσις,
Φευξὶ σφαπηλοῦσ' Ἑλλάδ' ἐξανισώσαι.
Ἥρα δ' ὑπέσχετ' Ἀσίᾳ, Εὐρώπης δ' ὄρος,
Τυραννίδ' ἕξειν, εἰ σφε κρίνειεν Πάρις.
Κύπρις δ', τέρπων ὄσσε σὺν παγκλειδίᾳ,
Δώσειν ὑπέσχετ', εἰ θεὰς ὑπερβάλοι
Καλλεῖ τ' ὀνήσῃ, ὡς ἔχῃς σπέρμα λόγου.
Νικᾷ Κύπρις θεάς· ἓ πασιν δυμὸς γάμος
Ὤνησεν Ἑλλάδ'· οὐ κραναΐδ' ὀκ βαρβάρων,
Οὔτ' εἰς δόρυ σταθέντες, ἀ τυραννίδι.
Ἃ δ' εὐτύχησεν Ἑλλάς, ὠλόμην ἐγὼ,
Εὐμορφίᾳ πεσθεῖσα, κἀνειδίζομαι,
Ἐξ ὧν ἐκείνῳ με στέφανον ὑπὸ χέρα λαβεῖν.
Οὔπω με φήσεις αὐτὰ τἀν ποσὶν λέξειν,
Ὅπως ἀφώρμησ' ἐκ δόμων τ' σῶν λάθρα.
Ἦλθ', ὐχὶ μιαρὰν θεὸν ἔχων αὐτοῦ μέτα,
Ὃ τῆσδ' ἀλάστως, εἴτ' Ἀλέξανδρον θέλεις
Ὀνόματι προσφωνεῖν νιν, εἴτε Πάριν·
Ὃν, ὦ χάμισε, σοῖσιν ἐν δόμοις λιπὼν,
Σπάρτης ἀπῆρας νηὶ Κρησίαν χθόνα.
Εἶεν·
Οὔ σ', ἀλλ' ἐμαυτὴν, τἀπὶ τῷδ' ἐρήσομαι·
Τί δὴ φρενῶσά γ' ἐκ δόμων ἁμὲ ἐσπόμην,
Ξένῳ προδοῦσα πατρίδα, ᾧ δόμος ἐμός;

Τὼ

Τὴν θεὸν κόλαζε, Διὸς κρείσσων γυνή,
Ὅς τῇ μὲν ἄλλων δαιμόνων ἔχει κράτος,
Κέκτης δ' δοῦλός ἐστι· συγγνώμη δ' ἐμοί.
Ἔνθεν δ' ἔχοις ἂν εἰς ἐμ' εὐπρεπῆ λόγον·
Ἐπεὶ θανὼν γῆς ἦλθ' Ἀλέξανδρος μυχούς,
Χρεὼν μ', ἡνίκ' οὐκ ἦν θεοπόντα μοι λέχη,
Λιπόσαν οἴκους, ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν.
Ἔπευδον αὐτὸ τοῦτο· μάρτυρες δέ μοι
Πύργων πυλωροὶ, κἀπὸ τειχέων σκοποί·
Οἱ πολλάκις μ' ἐφεύρον ἐξ ἐπάλξεων
Πλεκταῖσιν εἰς γῆν σῶμα κλέπτουσ' τόδε.
Βίᾳ δ' ὁ καινός μ' ὅστος ἁρπάσας πόσις
Δηΐφοβος ἄλοχον εἶχεν ἀκόντων Φρυγῶν.
Πῶς οὖν ἔτ' ἂν θάνοιμ' ἂν εὐδίκως, πόσι,
Πρὸς σοῦ δικαίως, ἢν ὁ μὲ βίᾳ γαμῇ,
Τὰ δ' οἴκοθεν κεῖν', ἀντὶ νικητηρίων,
Πικρῶς ἐδούλευσ'; εἰ γὰ τῇ θεῶν κρατεῖν
Βάλῃ, τὸ χρήζειν ἁμαθὲς ἔστι γὰ τόδε.
Χο. Βασίλειά, ἄμεινον σοῖς τέκνοισι, κἀτρὶ,
Πειθὼ λαφθεῖσα τῇσδ', ἐπεὶ λέγῃ
Καλῶς, καὶ οὖργος ἔσται· δεινὸν οὖν τόδε.
Ἑκά. Ταῖς θεαῖσι σοφὴ σύμμαχος γενήσομαι,
Καὶ τῇδε δείξω μὴ λέγουσ' ἔνδικα.
Ἐγὼ γὰ Ἥραν, παρθένον τε Παλλάδα,
Οὐκ εἰς τοσοῦτον ἁμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ,
Ὥστ' ἡ μὲ Ἄργος βαρβάροις αἰσχυμπόλα,
Παλλὰς δ' Ἀθήνας Φρυξὶ δουλεύειν ποτὲ,

Αἳ

Αἰ παιδιαῖσι, κὴ χλιδῇ μορφῆς πέρι,
Ἦλθον πρὸς Ἴδην· ἦ γὰ οὕνεκ' ἦν θεὰ
Ἥρα τοσῦτον ἔχ' ἔρωτα καλλονῆς;
Πότερον ἀμείνων ὡς λάβῃ Διὸς πόσιν;
Ἢ γάμων Ἀθηνᾶ θεῶν τινος πειρωμένη,
Ἢ παρθενείαν πατρὸς ἐξῃτήσατο,
Φεύγουσα λέκτρα· μὴ μαθεῖς ποίᾳ θεὰς,
Τὸ σὸν κακὸν κοσμῇσαι· μὴ πείσῃς σοφός.
Κύπριν δ' ἔλεξας, ταῦτα γὰρ γέλως πολύς,
Ἐλθεῖν ἐμῷ ξυνὼ παιδὶ Μενέλεω δόμους.
Οὐκ ἂν μόλοιτ' ἂν ὕστερος γ' ἐν οὐρανῷ
Αἰτεῖς Ἀμύκλας ἔγαλε πρὸς Ἴλιον;
Ἦν δ' ὁμὸς υἱὸς κάλλει διαπρεπέστατος,
Ὃν σὺς δ' ἰδοῦσ' νιν νεῦς ἐπιήλθ' Κύπρις·
Τὰ μῶρα γὰ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς,
Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς·
Ὃν εἰσιδοῦσα βαρβάροις ἐθήμασι
Χρυσῷ τε λαμπρὸν, ἐξεμαργώθης φρένας.
Ἐν ᾗ γὰ Ἑλλὰς μίκρ' ἔχουσ' ἀνεστέφη·
Σπάρτης δ' ἀπαλλαχθεῖσα, τὴν Φρυγῶν πόλιν,
Χρυσῷ ῥέουσ', ἤλπισας καταλύσειν
Δαπάναισιν· ἐξὸν ἦν ἱκανά σοι τὰ Μενέλεω
Μέλαθρα, ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς.
Εἶεν· βίᾳ γὰρ παῖδα φὴς ἄγειν ἐμὸν·
Τίς Σπαρτιατῶν ἤνδετ', ἢ ποίαν βολὴν
Ἀνωλόλυξας Κάστορος πεμπάμου,
Τῷ συζύγου τ' ἔτ' ὄντος, ἢ κατ' ἄστρα πω.

Ἐπεὶ δ' Τροίαν ἦλθες, Ἀργεῖοι τέ σε
Κατ' ἴχνος, ἦν δ' δορίπετὴς ἀγωνία,
Εἰ μὲ τὰ τῶδε χρείσσον' ἀγγέλοιτό σοι,
Μενέλαον ἤνεις, παῖς ὅπως λυποῖτ' ἐμοὺς,
Ἔχων ἔρωτος ἀνταγωνισὴν μέγαν·
Εἰ δ' εὐτυχοῖεν Τρῶες, οὐδὲν ἦν ὅδε.
Εἰς τ' τύχην δ' ὁρῶσα, τῦτ' ἤσκεις, ὅπως
Ἔποι' ἄμ' αὐτῇ, τῇ ῥετῇ δ' οὐκ ἔθελες.
Κἄπειτα πλεκταῖς σῶμα σὸν κλέπτειν λέγεις,
Πύργων καθεῖσ', ὡς μὴ σ' ἀκουσίως.
Πῦ δῆτ' ἐλήφθης, ἢ βρόχας ἀρτωμένη,
Ἢ φάσγανον δήουσ'; ἃ γενναία γυνὴ
Δράσειεν ἄν, ποθοῦσα τ' πάρος πόσιν.
Καίτοι γ' ἐνθέτην σὲ πολλὰ πολλάκις·
Ὦ θύγατερ, ἔξελθ'· οἴδ' ἐμοὶ παῖδες γάμοις
Ἄλλοις γαμοῦσι· σὲ δ' ὅπῃ ναῦς Ἀχαϊκὰς
Πέμψω σωκκλέψασα· κῆ παῦσον μάχης
Ἕλλωας, ἡμᾶς τ'· ἀλλά σοι τόδ' ἦν πικρόν.
Ἐν τοῖς Ἀλεξάνδρου γὰρ ὤδευες δόμοις,
Καὶ προσκυνεῖαις βαρβάρων ἐσ' ἤθελες.
Μεγάλα γὰρ ἦν σοι κἀπὶ τοῖσδε σὸν δέμας
Ἐξῆλθες ἀσκήσασα, κἄβλεψας πόσει
Τὸν αὐτὸν αἰθέρ'· ὦ κατάπτυστον κάρα.
Ἦν χρῆν ταπεινοῦν σὸν πέπλων ἐρείπιοις,
Φεῦ τῆ, τέμουσ', κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένη,
Ἐλθεῖν, τὸ σῶφρον τ' ἀναιδείας πλέον
Ἔχουσ' ὅπου τοῖς πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

Μενέλα',

Μενέλαε, ἵν' εἰδῇς οἷ τελευτήσω λόγον,
Στεφάνωσον Ἑλλάδ' ἀξίως τήνδε κτανὼν
Σαυτῷ· νόμον γὰ τόνδε ταῖς ἄλλαισι θὲς
Γυναιξὶ, θνήσκειν, ἥτις ἂν προδῷ πόσιν.
Χο. Μενέλαε, προγόνων ἀξίως τε, δόμων τε σῶν,
Τίσαι δύμαρτα, καὶ φέλου πρὸς Ἑλλάδος
Ψόγον, τὸ θῆλύ τ', εὐγενὴς ἐχθροῖς φανείς.
Με. Ἐμοὶ σὺ συμπέπλωκας εἰς ταυτὸν λόγου,
Ἑκουσίως τήνδ' ἐκ δόμων ἐλθεῖν ἐμῶν,
Ξένας ἐς εὐνάς· χ' ἡ Κύπρις κόμπου χάριν
Λόγοις ἐνέπαγ· βαῖνε λῃστήρων πέλας.
Πόνους δ' Ἀχαιῶν ἀπόδος ἐν μικρῷ μακρούς
Θοἰνᾶσ', ἵν' εἰδῇς μὴ καταισχύνειν ἐμέ.
Ἑλέ. Μὴ, πρὸς σὲ γονάτων, τὸ νόσον τὸ τῆς θεῶν
Προδοὺς ἐμοὶ, κτάνῃς με· συγγίνωσκε δέ.
Ἑκά. Μήδ', οὓς ἀπέκτειν' ἥδε, συμμάχους προδοὺς·
Ἐγὼ πρὸ κείνων κἀτέκνων σε λίσσομαι.
Με. Παῦσαι, γεραιά· τῆσδε δ' οὐκ ἐφρόντισα.
Λέγω γὰ προδότοισι, πρὸς πρύμνας νεῶν
Τήνδ' ἐκκομίζειν, ἔνθα ναυστολήσεται.
Ἑκά. Μὴ νεῶ νεώς σοι ταυτὸν εἰσβήτω σκάφος.
Με. Τί δ' ἔστι; μεῖζον βρῖθος, ἢ πάρος γ' ἔχει;
Ἑκά. Οὐκ ἔσ' ἐραστὴς, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ;
Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῆς ἐρωμένου ὁ νοῦς.
Με. Ἔσαι γ' ἃ βούλει· ναῦν γὰ οὐκ εἰσβήσεται;
Εἰς ἥπερ ἡμεῖς· ἢ γὰρ ὀρθῶς λέξεις.
Ἐλθόντι δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς.

Κακὴν

Κακὴ θανεῖται· καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν
Πάσαισι θήσει ῥᾴδιον μᾶλλον τόδε.
Ὅμως δ' ὁ τῆσδ' ἄλεκτρος, εἰς φόβον βαλὼν
Τὸ μῶρον αὐτῶν, κἂν ἔτ' ὢν ἐχθίονες.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Οὕτω δὴ τ' ἐν Ἰλίῳ
2 Ναὸν, ἵν θυόεντα βωμὸν
3 Περὶδωκας Ἀχαιοῖς,
4 Ὦ Ζεῦ, ὃς πελάνων φλόγα,
5 Σμύρνης αἰθερίας τε καπνὸν,
6 Καὶ Πέργαμον ἱεράν,
7 Ἰδαῖά τ', Ἰδαῖα χιονοφόρα κάπη,
8 Χιόνι καταῤῥυτα ποταμεία,
9 Τέρμονά τε πρωτόβολον αὐλίῳ
10 Τὸν καταλαμπομένων
11 Ζαθέων θερέκτυπα.

Ἀντιστροφὴ α'.

1 Φερέσβιά σοι θυσίαν, χορῶν
2 Τ' εὔφημοι κέλαδοι κατ' ὄρφναν,
3 Καὶ παννυχίδες θεῶν,
4 Χρυσέων τε ξοάνων τύποι,
5 Φρυγῶν τε ζάθεοι σελᾶναι,

6 Σοὶ

6 Σιὼ δώδεκα πλήθη.
7 Μέλη, μέλη μοι, τάδ' εἰ φρενῆς, ἄναξ,
8 Οὐράνιον ἔδραν ἐπιβεβηκώς,
9 Αἰθέρα τε, πώλεως ὀλυμπίας,
10 Ἂν πυρὸς αἰθομένων
11 Κατέλυσεν ὁρμά.

Στροφὴ β'.

1 Ὦ φίλος, ὦ πόσι μοι,
2 Σὺ μὲν φθίμενος ἁλαίνεις
3 Ἄθαπτος, ἄνυδρος·
4 Ἐμὲ δ' ὀπίσω σκάφος
5 Ἀΐσσων πλεροῖσι πορθμίοις
6 Ἱππόβοτον Ἄργος, ἵνα τείχεα
7 Λάϊνα, Κυκλώπειά, θεάσια νέμονται.
8 Τέκνων δ' ὅπλιτος ἐν πύλαις
9 Δάκρυσι κατάορα σέθεν.
10 Βοᾷ, βοᾷ, μᾶτερ· ὤμοι
11 Μόναν δή μ' Ἀχαιοὶ
12 Κομίζουσι σέθεν ἀπ' ὀμμάτων,
13 Κυδωνέαν ὑπὸ νυκτῶν
14 Εἰναλίαισι πλάταις,
15 Ἢ Σαλαμῖν' ἱερὰν,
16 Ἢ δίπορον κορυφὰν
17 Ἰσθμιον, ἔνθα πύλαις
18 Πέλοπος ἔχουσιν ἕδραι.

Ἀντιστροφη β'.

Εἴθ' ἀκάτᾳ Μενέλαε
Μέσον πέλαγος ἰθύσας,
Δίπαλτον ἱερὸν
Ἀνὰ μέσον πλάταν πέσοι
Αἰγαίᾳ κεραυνοφαὴς πῦρ,
Ἰλίοθεν ὅπι με πολύδακρυν
Ἑλλάδι λάτρευμα γᾶθεν ἐξορίζῃ.
Χρύσεα δ' ἔνοπλα, πρόθεναν
Χάριτας, ἔχουσα τυχάν
Διὸς κόρα· μὴ ᾖ γαῖάν
Ποτ' ἔλθοι Λάκαιναν,
Πατρῴων τε θάλαμον ἑστίας,
Μηδὲ πόλιν Πιτάνας,
Χαλκόπυλόν τε θεᾶς,
Δύσγαμον αἶσχος ἑλὼν
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ,
Ταῖς Σιμοεντίσι τ' αὖ
Μέλεα πάθεα Τρωῇσιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἰὼ, ἰώ·
Καιναὶ καινῶν μεταβάλλουσαι
Χθονὶ συντυχίαι· λύουσιν Τρῴων
Τόνδ' Ἀχαιάνακτ' ἄλοχοι μέλεαι

Νεκρὸν

Νεκρὸν, ὃν, πύργων δίσκημα πικρὸν,
Δαναοὶ κτείνοντες ἔχουσιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ταλ. Ἐκάβη, νεὼς μὲ πίτυλος ἐς λελειμμένην
Λάφυρα τἀπίλοιπ' Ἀχιλλείου τόκου
Μέλλει πρὸς ἀκτὰς ναυστολεῖν Φθιώτιδας.
Αὐτὸς δ' ἀνὴκ Νεοπτόλεμος, καινὰς πινας
Πηλέως ἀκούσας συμφορὰς, ὡς νιν χθονὸς
Ἀχαιὸς ἐκβέβληκεν ὁ Πελίου γόνος.
Οὗ ῥᾷστον οὕνεκ', ἢ χαίρειν μονῆς ἔχων,
Φρῦδος, μετ' αὐτοῦ τ' Ἀνδρομάχης, πολλῶν ἐμοὶ
Δαναΐδων ἀγωγὸς, ἡνίκ' ὄξώρμα χθονος,
Πάτραν ἀνασέσωσαι, κἠκ Ἕκτορος
Τύμβον προσεννέπουσα· καὶ σφ' ἠτήσατο
Θάψαι νεκρὸν τόνδ', ὃς, πεσὼν ἐκ τειχέων,
Ψυχὴν ἀφῆκεν, Ἕκτορος δ' οὗ γόνος·
Φόβον τ' Ἀχαιῶν, χαλκόνωτον ἀσπίδα
Τιύσδ', ἣν πατὴρ τοῦδ' ἀμφὶ πλευρᾷ ἐβάλλετο,
Μή νιν πορεῦσαι Πηλέως ἐφ' ἑστίαν,
Μήδ' εἰς τ' αὐτὸν θάλαμον, οὗ νυμφεύσεται
Μήτηρ νεκροῦ τοῦδ' Ἀνδρομάχη, λύπας ὁρᾶν·
Ἀλλ', ἀντὶ κέδρου προβόλων τε λαΐνων,
Ἐν τῇδε θάψαι παῖδα· σὰς δ' ἐς ὠλένας
Δοῦναι, πέπλοισιν ὡς προσειλῆς νεκρὸν,
Στεφανοῖς θ', ὅσπ σοι δυνάμεις, ὡς ἔχῃ τὰ σά·
Ἐπεὶ βέβηκε, κἠ τὸ δεσπότου τάχος

Ἀφεῖλετ'

Ἀφέλετ' αὐτιὼ παῖδα μὴ δοῦναι τάφῳ.
Ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν,
Γῆ τῷδ' ἐπαμπίσχοντες, αἰρῶμεν δόρυ.
Σὺ δ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν τὰ πεσσαλμένα.
Ἑνὸς μὲν οὖν μόχθου σ' ἀπαλλάξας ἔχω·
Σκαμανδρίους γὰρ τάσδε λαμπρῶν ῥοὰς,
Ἕλκουσα νεκρὸν, κἀπένιψα τραύματα.
Ἀλλ' εἶμ', ὀρυκτὸν τῷδ' ἀναρρήξων τάφον,
Ὡς σιώτομ' ἡμῖν, τἀπ' ἐμοῦ τε, κἀπὸ σοῦ,
Εἰς ἓν ξυνελθόντ', οἴκαδ' ὀρμίσῃ πολίτην.
Ἑκά. Θέσθ' ἀμφίτορνον ἀσπίδ' Ἕκτορος πέδῳ,
Λυπρὸν θέαμα, κοὐ φίλον λύσσειν ἐμοί.
Ὦ μείζον' ὄγκον δορὸς ἔχοντες, ἢ φρενῶν,
Τί τόνδ', Ἀχαιοὶ, παῖδα δείσαντες, φόνον
Καινὸν διεργάσασθε; μὴ Τροίαν ποτε
Πεσοῦσαν ὀρθώσειεν; ὡδὲν ἦτ' ἄρα,
Ὅθ' Ἕκτορος μὲν εὐτυχοῦντος εἰς δόρυ
Διωλλύμεσθα, μυρίας τ' ἄλλης χερός.
Πόλεως δ' ἁλούσης, καὶ φυγῶν ἐφθαρμένων,
Βρέφος τοσόνδ' ἐδείσατ'; οὐκ αἰνῶ φόβον,
Ὅστις φοβεῖται, μὴ διεξελθὼν λόγῳ.
Ὦ φίλταθ', ὡς σοι θάνατος ἦλθε δυσχερής.
Εἰ μὲν γὰρ ἔθανες περὶ πόλεως ἥβης τυχὼν,
Γάμων τε, κἠν τῷδε τυραννίδος,
Μακάριον ἂν σ' ἔφασκον εἶναι τοῦτο δὴ μακάριον.
Νῦν αὖτ' ἰδὼν μὲν, γνούς τε σῇ ψυχῇ, τέκνον,
Οὐκ οἶδ', ἐλεήσω δ' ὡδὲν ὢν ἐν δόμοις ἔχων.

Δύστη

Δύσπνε, κρατὸς ὥς σ' ἔκειρεν ἀθλίως
Τείχη πατρῷα, λοξίου πυργώματα·
Ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον,
Φιλήμασίν τ' ἔδωκεν· ἔνθεν ἐκγελᾷ,
Ὀσέων ῥαγέντων, φόνῳ, ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω.
Ὦ χεῖρες, ὡς εἰκοῦς μ' ἡδείας πατρὸς
Κέκτησθ' ἐν ἄρθροις, ἔκλυτοι προσκείσθέ μοι;
Ὦ πόλλα κόμπους ἐκβαλὼν φίλων στόμα,
Ὄλωλας; ἐψεύσω μ', ὅτ', εἰσπίπτων πέπλοις,
Ὦ μῆτερ, ὕδρας, ἢ πολύν σοι βοστρύχων
Πλόκαμον χερεῖμαι, προς τάφον δ' ὁμιλίκων
Κώμοις ἀπάξω, φίλα διδοὺς προσφθέγματα.
Σὺ δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ἐγώ σε τ' νεώτερον,
Γεραῦς, ἄπολις, ἄτεκνος, ἄθλιον θάπτω νεκρόν.
Οἴμοι· τὰ πόλλ' ἀπάσμαθ', αἱ τ' ἐμαὶ τροφαί,
Ὕπνοι τ' ἐκεῖνοι, φρεῦδά μοι· τί καί ποτε
Γρύψειεν δύ σε μυσοποιὸς ἐν τάφῳ;
Τὸν παῖδα τόνδ' ἔκτεινάν Ἀργεῖοι ποτὲ,
Δείσαντες; αἰσχρὸν τὐπίγραμμά γ' Ἑλλάδι.
Ἀλλ', ὦ πατρῴων ὐ λαχὼν, ἔξεις ὅμως,
Ἐν ᾗ ταφήσῃ, χαλκόνωτον ἰτέαν.
Ὦ καλλίπηχυν Ἕκτορος βραχίονα
Σώζουσ', ἄρισον φύλαξ' ἀπώλεσας σέθεν·
Ὡς ἡδὺς ἐν πέπλοισι σοῖς κεῖται τύπος,
Ἰτυός τ' ἐν εὐτόρνοισι προσδρόμοις ἰδρώς,
Ὃν ἐκ μετώπου πολλάκις, πόνους ἔχων,
Ἔσταζεν Ἕκτωρ, προσπεσὼν γλυκάδι.

Φέρετε, κομίζετ' ἀθλίῳ κόσμον νεκρῷ
Ἐκ τῶν πρόντων· ἐς γὰρ ἀλλοδαπὰς τύχας
Δαίμων δίδωσιν· ὧν δ' ἔχω, λήψῃ πάρα.
Θνητῶν ὁ μῶρος, ὅστις εὖ πεφύσεται δοκῶν
Βέβαια χαίρειν· πῆς τρόπους γὰρ αἱ τύχαι,
Ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Πηδῶσι, κοὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτέ.

Χο. Καὶ μὴν σὺν χερσὶν οἵδε σοι στολισμάτων
Φρυγίων φέρουσι κόσμον ἐξάπτειν νεκρῷ.

Ἑκά. Ὦ τέκνον, οὐχ ἵπποισι νικήσαντά σε
Οὐδ' ἡλίκοις τόξοισιν, οἷς Φρύγες νόμοις
Τιμῶσιν, ὄψει εἰς πλησμονὰς θηράμασι,
Μήτηρ πατρός σοι σῆς ἐπίσπορ' ἀγάλματα,
Τῶν σῶν ποτ' ὄντων, νεῶν δέ σ' ἡ θεσπιῳδὸς
Ἀφείλετ' Ἑλένη· σοὶ δ' ἐς ψυχλὸν σθένος
Ἔκτεινε, κοὐ πάντ' οἶκον ἐξαπώλεσεν.

Χο. Ἔ, ἔ· φρενῶν ἔθιγες, ἔθιγες·
Ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὢν ἀνάκτωρ πόλεως.

Ἑκά. Ἃ δ' ὠνάμαις ἐχεῖν σε πρεπόντως χρεών,
Ἀσπαστίδων γήμασπα τ' ὑφαντάτων,
Φρύγια πέπλων ἀγάλματ' ἐξάπτω χροός.
Σύ τ', ὦ ποτ' οὖσα καλλίνικε μυρίων
Μῆτερ τροπαίων, Ἕκτορος φίλον κάρα
Στεφανῶ· θανὴν γὰρ, ἃ θανοῦσα, σοὶ νεκρῷ.
Ἐπεί σε πολλῷ μᾶλλον, ἢ τὰ δ' σοφοῦ
Κακοῦ τ' Ὀδυσσέως, ἄξιον πρὸς ὅπλα.

Χο.

Χο. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ·
Πικρὸν ὄδυρμα, γαῖά σ', ὦ τέκνον,
Δέξεταί· σέναζε, μῆτερ —
Ἑκά. Αἰ, αἰ. Χο. Νεκρῶν ἔκλυον.
Ἑκά. Ἰώ μοι, μοι.
Χο. Οἴμοι δῆτα σῶν ἀλγίστων κακῶν.
Ἑκά. Τελαμῶσιν ἕλκη, τὰ μὲ ἐγώ σ' ἰάσομαι;
Τλήμων ἰατρὸς ὄνομ' ἔχουσα, πᾶσα δ' οὖν
Τὰ δ' ἐν νεκροῖσι φροντίσ' πατὴρ σέθεν.
Χο. Ἄερσον, ἄερσον χειρὶ κρᾶτα, πτύλοις
Διδοῦσα χειρός· ἰώ μοι, μοι.
Ἑκά. Ὦ φίλται γυναῖκες.
Χο. Ἑκάβη, σὰς ἔννεπε·
Τίνα θροεῖς αὐδάν;
Ἑκά. Οὐκ ἦν ἄρ' ἐν θεοῖσι, πλὴν ἐμοὶ πόνοις,
Τέγος τε, πόλεων ἔκπεδον μισουμένη.
Μάτην δ' ἐβακχεύομεν· εἰ δ' ὑμὴ θεὰς
Ἔστρεψ', ἄνωθεν πεδία λαὸν κάτω χθονός,
Ἀφανεῖς δ' ὄντες, οὐκ ἂν ὑμνήσθημεν ἄν,
Μούσαις ἀοιδὰς δόντες ὑστέρας βροτῶν.
Χωρεῖτε, θάπτετ' ἀθλίῳ τύμβῳ νεκρόν·
Ἔχει γὰρ, οἷα δεῖ γε, νεκρέων σέφη.
Δοκῶ δ' ἐγὼ τοῖς θανοῦσι μηδὲν εἶναι βροτῶν,
Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων·
Κενὸν δ' ἄθυρμα καὶ τὰ ζώντων τάδε.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΣ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἰὼ, ἰώ·
Μελέα μάτηρ γ', ἣ τὰς μεγάλας
Ἐλπίδας ὅτι σοὶ κατέγναψε βίᾳ.
Μέγα δ' ὀλβιοδεὶς, ὡς ἐκ πατέρων
Ἀγαθῶν ἐβλάστας,
Δεινῷ θανάτῳ διόλωλας.
Ἑκά. Ἔα, ἔα·
Τίνας Ἰλιάσιν παῖσδ' ἐν χορυφαῖς
Λεύσσω, φλογέας δαλοῖσι χέρας
Διεξέοντας· μέλλει Τροίᾳ
Καινόν τι κακὸν προσέσεσθαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ταλ. Αὐδῶ λοχαγοῖς, οἱ τέταχθε πιμπράναι
Περιάμου τόδ' ἄστυ, μηκέτ' ἀργοῦσαν φλόγα
Ἐν χειρὶ σώζειν, ἀλλὰ πῦρ ἐπιέναι·
Ὡς ἂν, καπασκάψαντες Ἰλίου πόλιν,
Στελλώμεθ' οἴκαδ' ἄσμυροι Τροίας ἄπο.
Ὑμεῖς δ', ἵν' αὐτὸς λόγος ἔχῃ μορφὰς δύο,
Χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅταν
Σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ,
Πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν, ὡς ἀποστέλλησθε γῆς.
Σύ τ', ὦ γεραιὰ δυσυχεστάτη γυναί,
Ἕπου· μεθήκουσίν σ' Ὀδυσσέως πάρα
Οἵδ', ᾧ σε δούλιον κλῆρον ἐκπέμπει πάτρας.

Ἑκά.

Ἑκά. Οἰ ἰὼ τάλαινα· τῦτο δὴ τὸ λοίσθιον,
Καὶ τέρμα πάντων τ' ἐμοὶ ἤδη κακῶν·
Ἔξειμι πατρίδος, πόλις ὑφάπτεται πυρί.
Ἀλλ', ὦ γεραιὰ πούς, ἐπίσπευσον μόλις, 1285
Ὡς ἀσπάσωμαι τ' ταλαίπωρον πόλιν.
Ὦ, μεγάλα δή ποτ' ἀμπνέυσ' ἐν βαρβάροις,
Τροία, τὰ κλεινὸν ὄνομ' ἀφαιρήσῃ τάχα.
Πιμπρᾷ σὺ, χ' ἡμᾶς ἐξάίσσ' ἤδη χθονὸς
Δῄλας· ἰὼ θεοί· τί σὺ θεὸς καλῶ; 1290
Καὶ πῶλον γὰρ οὐκ ἔχουσ' ἀναβαλλόμβοι.
Φέρ'· εἰς πυρὸν δράμωμεν, ὡς κάλλιστά μοι
Σιὼ τῇδε πατρίδι κατθανεῖν πυρουμένῃ.
Ταλ. Ἐνθουσιᾷς, δύστηνε, τοῖς σαυτῆς κακοῖς;
Ἀλλ' ἄγετε, μὴ φείδεσθ'· Ὀδυσσέως γὰρ χρὴ 1295
Εἰς χεῖρας δοῦναι τήνδε, κἠμπέμπειν γέρας.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἑκά. Ὀπο το το το ποῖ·
Κρήνις πρύτανι, Φεύγει γυῖα,
Πάτερ, ἀνάξια τ' Δαρδάνου
Γονᾶς τάδ', οἷα πάσχομεν, δέδορκας. 1300
Χο. Δέδορκεν, αἰ γὰ μεγαλόπολις
Ἄπολις ὄλωλεν,
Οὔδ' ἔτ' ἐστὶ Τροία.
Ἑκά. Ὀπο το το το ποῖ.
Λέλαμπεν Ἰλιω· Περ- 1305
γάμων πυρὶ καταίθεται

Τέρεμνα δ' πόλις, ἄκρα τε τειχέων.
Χο. Πτέρυγι ᾗ καπνὸς ὥς τις, ὑ-
ερανία πεσοῦσα δορὶ καταφθίνῃ γᾶ,
Μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα,
Δαΐα τε λόγχα.
Ἑκά. Ἰὼ γᾶ τρόφιμε τῶ ἐμῷ τέκνων. Χο. Ἔ, ἔ.
Ἑκά. Ὦ τέκνα, κλύετε, μάθετε ματρὸς αὐδάν.
Χο. Ἰαλέμω τὰς θανόντας ἀπύεις,
Γέραιά τ' εἰς πέδον πιθεῖσα μέλεα,
Καὶ χερσὶ γαῖαν κρύπτουσα δουσαΐς·
Διάδοχόν σοι γόνυ τίθημι.
Γαία, σὺ ἐμοὺς
Καλοῦσα νέρθεν ἀθλίους ἀκοίτας.
Ἑκά. Ἀγόμεθα, φερόμεθα. Χο. Ἄλγος, ἄλγος βοᾷς.
Ἑκά. Δύλειον ὦ μέλαθρον. Χο. Ἐκ πάτρας γ' ἐμᾶς.
Ἑκά. Ἰὼ Πρίαμε, Πρίαμε, σὺ μὲν γὰρ ὀλόμενος,
Ἄταφος, ἄφιλος, ἄδας ἐμᾶς ἄϊσος εἶ.
Μέλας γὰρ σ' ὄσε καλυκαλύπτῃ
Θάνατος, ὅσιον δυόσιαις σφαγαῖς.
Ἰὼ θεῶν μέλαθρα, καὶ πόλις φίλα.
Χο. Ἔ, ἔ· τὰν φόνιον ἔχετε
Φλόγα, δορός τε λόγχαν.
Τάχ' εἰς φίλαν γᾶν ἐμπεσεῖσθ' ἀνώνυμοι·
Κόνις δέ, ἴσα καπνῷ πτέρυγι ποδὸς αἰθέρα,
Ἄϊσον οἴκων ἐμῶν μεθήσει.
Ὄνομα δὲ γᾶς ἀφανὲς εἶσιν·
Ἄλλα δὲ ἄλλο φροῦδον·

Οὐδ'

Οὐδ' ἔτ' ἐστὶν αἳ πάλαιναι Τροίαι.
Ἑκά. Ἐμάθετ', ἐκλύετε
Περγάμων κτύπον.
Ἔνοσις, ἄπασαν ἔνοσις
Ἐπικλύσει πόλιν.
Ἰώ· τρομερᾷ, τρομερᾷ μέλεα,
Φέρετ' ἐμὸν ἴχνος.
Ταλ. Ἴτ' ὦ πάλαιναν
Δύλειον ἀμέραν βίᾳ.
Ἰὼ πάλαινα πόλις· ὅμως δὲ
Πρόφερε πόδα σὸν
Ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν.

Τέλος τῶν Τρωάδων.

NOTÆ

IN

ANDROMACHEN.

1. ΣΧΗΜΑ *decus*. Sic in fragmento Licymnii apud Stephanum Byzant. v. Τευθρανία: Τευθρανία δὲ χῆμα Μυσίας χθονός. Paſſim hoc ſenſu occurrit compoſitum πρόχημα, rariùs χῆμα. *Faſtum* quidem ſive *majeſtatem* indicare videtur Soph. Antig. v. 1183. Noſtri Hecub. v. 619. ubi vide citata.

6. δυσχεσίᾳ. Ita optimè Ed. Laſc. nec aliter legiſſe videtur Scholiaſtes. Ed. Ald. δυσχεσίᾳ. MSS. A, B, D, Fl. νῦν δ' ἅ τις ἄλλη δυσχεσίᾳ γένη, quod ferri poſſet, proximo verſu deleto. Sed præſtat quod in Contextu dedi.

14. νησιώτῃ. In contemptu a Græcis habiti ſunt inſulares Homines. vid. D'orvill. ad Chariton. p. 558.

25. πλαθῶσι'. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Vulgò πλαδῶσι'. Utroque modo rectè dicitur.

27. πρωῆνα. Eleganter Pierſonus πρωῆνα *adblandiebatur*. Veriſim. p. 72. ubi inter alia citat Oppian. Halieut. I. v. 36.

ἐλπίς σ' ὑ πιθήσῃ παλινῆ φρενὸς, ἤν' ὑπάρᾳ.

Non diſpliceret tamen παρῆνα. Plutarch. in Galbâ. Op. Mor. p. 1502. ὁ ἄρχῃ μὲν ἔλπις παρῆνα.

44. ἂν. Pariſienſ. omn. Ed. Laſc. et Schol. ἄν. Sed ferri poteſt ἂν. vid. Soph. Oed. Tyr. v. 1081.

52. ποτ', ut dederat etiam Barneſius, exhibent Lib. P. et Ed. Laſc. Legendum præterea ἦ ποτ'. Ed. Ald. ἦν τοτ'.

53. Retineo τίνων, licet nullâ, quod ſciam, auctoritate a Barneſio receptum. Ed. Ald. τίνῃ, nec variat MS. A, aut Lib. P. MSS. B, D, E, et Ed. Laſc. ὑ κτείνει. Corrector in MSo B, ὑ κτίνῃ. MS. Fl. ὑ τείνῃ.

56. ἰγώ τοι. Ita Edd. Ald. Laſc. et MSS omnes. Dederant Editores γὼ pro τοὶ, quod in Hervagianâ omiſſum erat.

61. ἅ τις. Ita Ed. Ald. Hervagiana, neſcio an ex Scholiaſte, μή τις, quod deinde per reliquas Editiones pro ἅ τις propagatum eſt.

62. βυλεύσῃ. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Vulgò τοὶ βύλῃ.

66. πλέκειν νῦν. MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. πλέκειν αὖ.

75. γῦπες. In hac voce ineſt non modo crudelitatis ſed et ignaviæ ſignificatio. Q. Calaber Lib. 3.

—— ὑπέτρεσσαν, ἅδ' ἴσκε μέμονες
ἀπλητοῖς γυπέσσιν ἐοικότες, ὅς τε φοβῆται
αἰεὶ τοὺς οἰωνῶν πρόφρις ἐξεπάτᾳ. ——

82. μᾶν ἴν. Ita Parisiensis omn. et Ed Lasc. Estque apud Platonem phrasis p. 829. D. Ed. Ficin. Ed. Ald. μᾶν ἀ. Pro σοὶ omnino legendum σῦ cum Ed. Lasc. et præterea δεκεῖς pro δοκεῖ:

μᾶν ἴν δοκᾶς σῦ φροντίσαι τιν' ἀγγέλων;

90. πάλιν κακὸν. MS. Fl. κακὸν πάλη.

108. ἀβὶ τάχη. Nihil tale tradit Homerus. Cum Nostro tamen facit Virgilius Æneid. I. v. 487. Acutè Barnesius errorem inde ortum suspicatur, quod Hector, Achillem fugiens, ter Trojæ mœnia circuiverit, Homero teste Il. χ'. v. 165.

121. τύρσιν. MSS. A, B, D, Ed. Lasc. et Scholiastes πυμάν, quod verum videtur. Æschyl. Agam. v. 17.

ὕπνῳ τόθ' αὐτίμολπον εὐτίμων ἄκος.

vid. ibi Stanleium. Noster Alcest. v. 992.

φάρμακον, πολυπόνοις
ἀνυστὸν μὸν βροτοῖσι.

MS. Fl. τιμᾶν πόνων. Metrum quoque conveniet, si vel in Antistrophâ legatur τί σοι, vel hìc τίμιον.

122. ἐρίδι συπελῆσαν. Homericum est eodem sensu ἐρίδι ξυείκας Iliad. α'. v. 8.

134. μοχθον. MS. Fl. μάχαι, pro μάχας ut videtur.

146. ἴδη. Lege ob metrum ἄδη.

147. Ante hunc versum deesse videntur complura; Chori saltem ἴαχις cui Hermione se respondere testatur infra v. 154.

ὑμᾶς μὸν ἴν τυιῶσθ' ἁμοίσομαι λόγοις.

Hesychius ἀχεύματα, σκῦλα. Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ. quod cum alibi in hac fabulâ non compareat, hinc fortasse desumptum est.

148. τόνδι. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. üdemque in initio versus τόλον. Vulgò τῶνδι.

154. τυιῶσθ' ἁμοίσομαι. Parisienses omn. et Ed. Lasc. τοῖσθ' ἀντιμοίσομαι. MS. Fl. τυιῶσθ' ἀντιμοίσομαι.

159. Ἠπειρῶτις. *Asiatica* et sic infra v. 653. Ἠπειρώτας pro *Asianis* Isocrates in Panegyrico bis. Aristides Tom. I. p. 271. ἀσσυρίων Ἀσίαν, ἀσσυρίους δὲ τὴν Ἤπειρον ἀλφιφείντας τ' τρίων. Hinc Molossia Epirus vocata, quod ibi Helenus et Andromache Asiâ oriundi regnabant.

163. βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν. Ita MSS. A, B, et Ed. Lasc. Ed. Ald. cum Fl. et Lib. P. θεῶν τίς σ' ἢ βροτῶν.

167. χερὶ κατάρυσαν. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ἀβλαστήσαν. Ponitur Achelous pro aquâ cujuslibet fluvii vid. Bacch. v. 625. Athen. *Deipnos.* p. 427. C. Macrob. Saturn. Lib. V. c. 18.

168. ἰὼ ἃ γᾶς. Vide quæ dicemus ad Bacch. v. 506.

169. χρυσὸς. Amarè Andromachen illudit, opulentiam Trojæ adhuc superstitis commemorans. De eâ Noster Troad. v. 1001. φρύγων πόλιν Χρυσῷ ῥεῦσαν. Paris Helenæ in Epistolâ Ovidianâ v. 185.

O quoties dices, quam pauper Achaïa nostra est?
Una domus quævis Urbis habebit opes.

Dicitur autem χρυσὸς simpliciter, pro χρυσῦ ἀφθονίας ut Plutarcho. Vit. p. 1867. χρυσὸν καὶ τρυφὴν καὶ γυναῖκας. Barnesius legendum putabat Χρύση *Urbs Chrysa:* vel quia hæc, quæ differuimus, non cogitabat, vel quia nomen Urbis ante Ἑλλὰς πόλις defiderari existimabat. Sed si oppositio inter χρυσὸς et Ἑλλὰς πόλις parum rectè instituitur, nonne idem vitium est in Ἕκτωρ, et Πρίαμος, quæ nomina virorum esse, non Urbium, neminem latet?

174—6. Persarum mores hæc respiciunt, quibus amant Poetæ Attici infamiæ notam inurere vid. Æschyl. Eumen. v. 186—190.

195. ὑπερθῆ. Legendum cum Hardiono (Memoires de l'Academie des Belles Lettres) ὑπίρθῃ, *supero.*

203. A præcedentibus separandum putavi Ἑκτορός τ' ἄπο, ut constructio sit Ἑκτορός τ' ἄπο ἀμαυρὰ ἴν: Sensus autem, *Et propter Hectorem et ipsa per me ignobilis eram.* Quæ, ut reliqua in hac Periodo, ironicè dicuntur.

215. De hac Thracum consuetudine locus insignis est Menandri apud Strabonem Lib. I. p. 297. Ed. Paris.

229. χρύσιον. MS. Fl. Lib. P. Ed. Lasc. et Schol. ἀνθρώπων. MSS. D, E, ἄνων.

220. σχοῦσαμεν. *administramus.* Diod. Sic. p. 106. l. 79. ὕτω σωφρόνησι τῆς τυραννίδος. Plutarch. Vit. p. 1584. ὁ κηλὰς σχοίσθαι τ' ὄρας. vel *epitalamur.* Soph. Ajac. v. 819. προσῆν ἀναγκαίας τύχης.

225. εὐδίαν. Ita edi debuit ex MSS. B, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò εὐδίαν.

229. Doctè Barnesius: "φιλανδρία in malam partem sumitur pro μοιχεία *Amor Virorum* in genere. Ità Plato in Sympos. φιλανδρὸς γύνη καὶ μοιχευτρία.

231. τίκτ' ὄντις. Ita Lib. P. Ed. Ald. τίκτ' εἰς.

232. πυρίσπαστ. MSS. A, B, Lib. P. et Ed. Lasc. προσίσπαστ.

240. οὐκ ἂν. MS. Fl. ὐκ αὖ. Sed legendum cum Scaligero οὐκᾶν.

ibid. ἀλγήσεις. MS. B, ἀλγήσῃς.

241. πυγοχῇ. MSS. B, D, E, Fl. πυγμαχῇ, quod, ut melius, recepi.

242. ὁ κηλά. MSS, B, D, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ὁ κηλᾶς. In priore parte versûs subaudiendum videtur κηλὰ, quasi esset κηλᾶς γε χαμαίπαιστον κηλὰ. Præmittitur huic versui γαῖ in MSS. A, et Fl.

254. ἃ δὶ μὴ. Supplet Barnesius non male ἃ δὶ μὴ βιῶσιάσεις. *Si hoc non polliceberis.* Alioqui sic interpungi potest:

—— ἃ δί, μὴ ὁ λείψω πίστ.

ut fit μὴ ὁ, idem quod ὁ μὴ.

256. μὰν. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò μὰν.

257. Confer monente Barnesio Herc. Fur. v. 242. Plautum in Mostellariâ Act. V. Scen. 1. Rudente Act. III. Scen. 4. Pro τὸ σὸν omnino legendum, κ' ὁ τόπον προσκύψομαι *nec loci rationem habebo.*

260. αἰρεστῆ.

260. αἱμωτῦ. Ita Parisiensis. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius edidit. Ed. Ald. αἵματ⊕.

267. Audiendus ad hunc versum Turnebus Adversar. Lib. IX. c. 14. "Vitruvius: *ansis ferreis "et plumbo frontes vinctæ sunt:* nam ad nexûs firmitatem sæpenumero ferreos uncos plumbo illique "facto ad perpetuitatem hæsuros tenaciter operibus "et fabricis adjiciunt. De illo plumbo scripsit Euri"pides" quæ in contextu habes.

268. ᾧ πίτνοῃς. Ita MSS. A, B, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò ὃν πίτνοῃς.

ibid. μολᾶν. MS. Fl. μαθᾶν.

270. βρετοῖς. MSS. A, B, D, E, βρετοῖσιν. nec aliter Ed. Lasc. quæ et θεᾶν omittit. MS. Fl. βρέλοῖσι. Legendum puto:

ἄκη βρετοῖσι θεᾶν κατασπάσαί τινα.

275. ἦλθ' ὁ. MS. A. ἦλθεν. MSS. B, et Fl. ἦλθεν ὁ. Legendum:

Ἰδαίαν ἐς νάπαν ἐτ' ἦλθ' ὁ
Μαίας τε καὶ Διὸς γόν⊕.

Quibus in Antistrophâ respondebunt:

ἐρείαν πεδάκων ἴτυψάν τ'
αἰγλᾶντα σώματ' ἐὸ ἰσαῖς.

276. Valdè incommodum est τ' ante Μαίας, quod habet Ed. Ald. Omisi igitur auctoribus MSS. B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Nec metrum retineri jubet. Vide notam præcedentem et quæ dicemus ad v. 286.

ibid. γόν⊕. MSS. A, B, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. τόκ⊕.

286. παῖδ'. Lego τάσδ' ut regatur ab ἅλις v. 290.

ibid. ἦλθον. Parisiensis. omn. Fl. et Ed. Lasc. ἔλυθεν.

285. ἐρείαν. MSS. A, B, Fl. ἐρέαν. MS. D. ἐὐρεῖαν. Mox MSS. B, D, Fl. ἴτυψαν MS. A, ἴτυψαν τ'. Quomodo emendandus sit versus, docui supra ad v. 275.

286. αἰγλάεντα. Legendum metri gratiâ αἰγλᾶεῖσα. Pind. Pythi II. v. 19. αἰγλᾶεντα τίθησι κόσμον. vid. et Etymolog. M. in αἰγλᾶεντα.

287. ἔσαν τε. Parisiensis. omn. Ed. Lasc. et Schol. ἔσαν δὲ.

288. δυσφρόνων. MS. E, σωφρόνων male. λόγοι δύσφρονες sunt *convicia quibus se invicem lacessebant.* Confer v. 491.

289. Ed. Ald. ἀμφιπαλαμένην. MSS. B, D, παραπαλαμένην δὲ superscripto ον. Iidem in margine Ἄθλιον. Parisiensis. reliqui cum Ed. Lasc. et Schol. παραπαλαμένην, quod verum videtur. Interpretor *vexantes* ex Apollon. Rhod. Lib. 2.

ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ ὁ γ' ὅτι παρακοίτιδι ἐλεδέκτην.

Confer et Hom. Iliad. IV. v. 6.

290. ἅλις. Interpretor: *vicit*; sc. Deas. Sic Aristides ex Eupolide ἦρεν τὰς ῥήτορας ἐν τοῖς λόγοις. Tom. II. p. 129. Pro λόγοισι δολίοις metrum postulare videtur λόγοις αἰμυλοῖς. Quanquam propiùs quidem ad ductus literarum accesseris legendo λόγοις αἰόλοις. Et sic Solon. Eleg. III. καὶ οἱς ἕπος αἰόλον ἀνδρὸς. Pind. Nem. VIII. Antistr. 2. αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέτασαν.

290. Desideratur verbum a quo regatur πικρὸν συλλχόσιν. Lego:

——λόγοισι δολίοις
τέρψεις μὲν ἄγυσε,
πικρὸν δὲ συγχύσει βίᾳ Φεύγων πόλ⊕.

294. Docet Turnebus Adversar. XIX. c. 22. morem veterum fuisse februa et purgamenta supra caput rejicere: quod Æschyli testimonio probat, Choeph. v. 96.

κρυπέρμῳθ' ὡς τις ἐκπίμψας, πάλιν
δίκαιον τεῦχ⊕, ἀερόφοισιν ὄμμασιν.

vid. etiam Virgil. Eclog. VIII. v. 101.

295. Parisiensis. omn. Fl. et Ed. Lasc. ἃ πατὴρ νιν Πάρις.

297. Φαιτσίῳ δάφνᾳ. Meminit laurûs quæ in Priami regiâ erat. Virgil. Æneid. II. v. 512.

Ædibus in mediis, nudoque sub ætheris axe,
Ingens ara fuit, juxtaque veterrima laurus
Incumbens aræ, atque umbrâ complexa Penates.

Potest tamen et laurum respicere, quæ juxta Apollinis templum erat. Q. Calaber Lib. XX.

——ἀπαυαίνοντο δὲ δάφναι
πὰρ νηὸν Φοίβοιο, παρὸς ῥικνίῃσι πυρ ἰούσαις.

302. ζυγὸς. MSS. B, D, Fl. ζυγὸν.

303. Pro δύλι⊕ MSS. B, D. δύλιον. MS. Fl. δύλιον οὔτ' ἂν σὺ. MS. E, et Ed. Lasc. δύλι⊕ γ' οὔτ' ἂν σὺ. MSS. A, B, σ' οὔτ' ἂν σὺ.

304. ἴδῃσιν. Parisiensis. omn. Fl. et Schol. ἴδῃς. MS. E, et Lib. P. τυράννων τάσδ' ἴχνις. Ed. Lasc. τυράννων τάσδ' ἴχνης.

308. οὔποτ'. Ita MS. B, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò οὔπω ἂν. MS. A, ὁ πώποτ' MS. E alio ordine οὔποτ' ἂν ἔρημ⊕.

312. σὺ. Ita Parisiensis. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. σὺν.

313. τῦτον δὲ τὸν κρύψαντας. Ita Parisiensis. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. τῦτον τί καὶ κρύψαντας.

327. ἀντίπαιδ⊕. Ita MSS. conjunctim. Glossographus in MSS. B, D, νεωτέρας, παιδικὴν ἡλικίαν ἐχούσης. Vulgò ἀντὶ παιδὸς.

337. Legendum, ni fallor,

ἐν τοῖς δὲ πόλεως τῷ σὺ τάσδ' ἀγωνίᾳ
φόνῳ, τὸ συνδρᾶν γὰρ σ' ἀναγκαίως, κλέ⊕.

Dicitur autem ἀγωνίζεσθαι τὸ κλέος ut Plutarcho ἀγωνίζεσθαι τὴν περὶ Ὠρείτυιαν κρίσιν Vit. p. 1554. Philostrato Heroicis ἀγωνισμένος τὴν κρίσιν et mox ἠγωνίζετο τὴν πρὸς τιφάνη νίκην. Tit. Protesilao.

343. Παλίους γάρ. Ita Ed. Lasc. et Parisiensis. præter Lib. P. Vulgò Παλίους τί γάρ. MS. Fl. Παλίῳ γάρ.

347. ἀπὸ

347. ἀλλὰ ψεύσεται. An legendum ἀλλὰ ψευσεῖται. *Sed mentiendum.*

352. ἢ πεσθεῖν. Subauditur μᾶλλον ut Hom. Il. α'. Soph. Ajac. v. 986.

356. ἀ. Interpretor *an*, vel *utrum*. ſc. *utrum veneficiis lædamur necne.* Qui ſenſus particulæ ἀ, neque Lexicis vulgaribus ignotus eſt.

359. δίκην ὑφίξομεν. Male Interpretes: *pœnam ſuſtinebimus.* Vertendum erat: *in judicium veniemus.* Sic. Oreſt. v. 1682. δίκῃ ὑποχεῖς. Plato ἐν τοῖς νομίμοις τὸ γένεσιν ὁπωσοῦν ἐκοῦσις δίκης. p. 862. B. Ed. Ficin. vid. et p. 913. F.

363. ἵνα σε δέδοικα. Lego, ἐν ᾧ δέδοικα.

366. ἐξεπτέλσει. Ed. Laſc. in margine ἐκπτύξει). An legendum ἐξεπτύξασα φρένας. φρένας interpretantur *contemptui* ad Hom. Odyſſ. δ'. v. 285. vid. et γ'. v. 244. ἐξέπτελσεν longè, tanquam ſagittam, abjecit prudentiam. φρένας habetur et Lycophron. v. 1456. Oppian. Hal. I. 653.

373. πάχοι. MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Laſc. πάχῃ. Legi poteſt, δύστε' ἀ'ν πάχῃ. i. e. δύστεμα, ἃ ἂν πάχῃ.

383. κτενῶ. Ita MS. A, et Ed. Laſc. Vulgò κτανῶ.

398. Ex Scholiaſtæ annotatione, licet non leviter circa initia vel corruptâ vel etiam interpolatâ, hoc ſaltem rectè videor collegiſſe, eum verſus 398, 9. item v. 405, 6. iiſdem in locis collocatos, ubi nunc in hac Editione exhibentur, in ſuo exemplari inveniſſe, cum in Editis et MSS. etiam omnibus ſedes eorum intermutentur. Primò id ex ordine citandi veriſimile eſt: poſtquam enim, recitato ut fit in initio annotationis, τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν, in eo diutiùs commoratus eſſet, explicandum ſuſcipit tum demùm ἅπαξ τί ταῦτ' ὀδύρομαι. Deinde cum verſus 400 —— 404. explicationem ſummatim peregiſſet, hæc continuò adjungit, τὰ δὲ πλησίον ὅτι κρυπτὸν ἐν δικρύοις τῇ ἀναζήτησι: quæ quo referenda ſint vix opus eſt dicere. Poſtremò hæc ejus verba diſertiſſima ſunt ἄρχειν δὲ πειθῶσιν τοῦ θρήνου, τό, τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν. Hanc autem verſuum collocationem, ſi vel Scholiaſtæ auctoritas abeſſet, ſenſus, credo, ipſe, et ordo ſententiæ ſatis commendarent. Neque enim veriſimile eſt Andromachen, quæ tantum quod a præteritorum malorum contemplatione ſeſe revocavit (a) ad ea mox regredi, atque ordine, uti quæque fere acciderant, recenſere: (b) Neque poſtea, cum dubitare ſe dixiſſet, ad utrum potiſſimùm mentem referret, præſentia ſc. an præterita infortunia (c) de præteritis nihil dicere, præſentia duntaxat perſequi. Sed ut hæc clariùs appareant, proponendi ſunt ipſi verſus, quo ordine hactenùs in Editis ſcripti ſunt:

ἅπαξ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν πόσει
οὐκ ἐξεπαίζω τῇ λαχίζομαι κακῇ; (a)
ἥτις σφάγας μὲν Ἕκτορὸς τροχηλάτους
κατεῖδον (b) οἴκτῳ τ' Ἰλιον πυρούμενον. (b)
αὖτη δὲ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβαν
πόλιν ἐπισπασθεῖσ' (b) ἐπὶ σ' ἀφικόμην
Φθίαν, φορεῖσα Ἑκτορὸς νυμφεύσιμα. (b)
τί δῆτ' ἔμοιγε ζῆν ἔδει; ὡς τι χρὴ βλέπειν;
ὡς τοὺς πεφῦσας, ἢ 'περιλθόντας τύχας; (c)

403. ἐπισπασθεῖσ'. Ita MSS. A, B, D, ut eruditè conjecerat Pierſonus, conferens v. 711. Troad. v. 888. Helen. v. 116. Ed. Ald. ἀπεσπασθεῖσ'.

404. φορεῖσα. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. φορεῖσ' ἐ'.

406. ἐξιπμάζω *exſicco* minimè hìc convenire nemo ſemel monitus dubitabit. Optimam ſententiam faceret ἐξιτάζω ſi corruptelæ ratio reddi poſſet. Æquè commodum eſſet, ſi bonus Auctor præberet, ἐξοπμάζω *inveſtigo* ab ἴπμα *veſtigium.* Analogia certè bona eſt, quippe eâdem quâ θαυμάζω, χαμάζω, ὀνομάζω a θαῦμα, χάμα, ὄνομα fluunt.

408. κτενῶ. MS. Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. κτάνω.

409. ἥντιν'. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò ἥντιν'.

424. χρὴ σε — σὴν παῖδ' ἐξάραι præbent hìc MSS. B, D, Fl. et Ed. Laſc. MS. A, χρὴ σε σὴν γὰ παῖδ' ἄραι. Retineri poteſt vulgata, ſi ε in τε mutaveris. Lib. P. ἐχρὴν σε.

441. εἴσομεν. Ita Edd. Ald. et Laſc. cum MSS. omnibus. Barneſius doctis quibuſdam Viris auctoribus ἔσομεν, quod jure Reiſkio diſplicet. MSS. A, B, D, Fl. τόδ' ἦ, τάδ' εἴσομεν.

442. ὑπὸ πλειόν. Duportus et Barneſius ὑπόπλεον, quod ſignificare exiſtimabant *tenellum, et ſub alis fovendum.* Contra docuit Pierſonus (Veriſim. p. 73.) ὑποπλεῳ ſemper eſſe *alatus, qui alis ſubvebitur.* Legit igitur ὑπὸ πλειῶν *ab alis* quod veriſſimum.

447. βυλδυτίεται. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. ut edidit jam Barneſius, citatum ita a Scholiaſte ad Oreſt. v. 371. et Jo. Tzetze ad Lycophron. Ed. Ald. βυλεύματα.

449. πῶν πέπλ. Ita MSS. A, B, D, et Scholiaſtes, ut dederat etiam Barneſius. Ed. Ald. πάντα πέπλ.

465. Conjugium unius cum unâ, quod hac Odâ laudandum ſibi ſumit Poeta, ſolis Græcis in morem tranſiit. Univerſæ Barbaræ gentes aliquid ſibi hac in parte indulgebant, ſed aliæ plus, aliæ minus. Thraces teſte Herodoto et Strabone plures uxores ducebant. Idem in uſu erat Macedoniæ ſaltem Regibus. Plut. Vit. p. 1730. Perſæ teſte Strabone Lib. XV. multas et uxores et Pellices habebant. Græcorum inſtituta nec plus unâ uxore nec ullas Pellices concedebant. Athenæus Lib. XIII. in initio. Eſt igitur Ode tanquam comparatio morum Græcorum cum Barbaris, et horum præ illis vituperatio. Quod de Ægyptiorum nonnullis habet Lib. II. c. 92. Herodotus: γυναικὶ μιῇ ἕκαστος αὐτέων συνοικέει, κατάπερ Ἕλληνες: ad totam Gentem transferri vetat Diod. Sic. I. c. 80.

ibid. ὅδ' ἦ ποτ' ἂν. MSS. A, B, D, et Fl. ὅδ' ἦ ποτε. Sed ἂν omitti non finit metrum. Nec ſine exemplo eſt futuro indicativo conjunctum. Homerus Odyſſ. IV. v. 240.

πάντα μὲν οὖκ ἂν ἔγω μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω.

471. ἀνδρὸς εὐνὰν. Ita Parisiensis. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. εὐνὰν ἀνδρὸς. Cæterùm abundare videtur ἀνδρὸς ut apud Aristoph. Avibus v. 719.

——— ὅτῳ σοὶς ἄπασιν τρίπτοδι
σοὶς τ' ἰμπορίαις, καὶ σοὶς βιότου κτήσιν, οὐ πρὸς
γαμῶν ἀνδρὸς.

vid. et Oreſt. v. 559.

477. Hunc locum non expedio, niſi figuræ Colophoniæ ope, de quâ vid. Valck. ad Phœn. 88. Hac autem in ſubſidium vocatâ, ſic emendari poteſt locus:

τικτόνοιν θ', ὕμνοισι τ' ἐργάταιν δυοῖν.

i. e. τικτόνοιν τε, ὕμνων τε ἐργάταιν. ὕμνων ἐργάτης Juliani loco confirmatur: πιστοῦται τῷ λόγῳ σεμνῶς ἁρμοσμένῳ· ἐργάτης γὰρ ἦσι τούτων ἄγαθός. Sic et Antipater Antholog. H. Steph. p. 91. ἀοιδὰν ἐργατίδας σελίδων.

Manuſcriptorum varietates hæ ſunt. Pro ὕμνοισιν Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ὕμνοιν. Omittunt θ' MSS. B, D. Pro τικτόνοιν θ', MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. τικτόνων θ'. Porro MS. E ἐργάταις.

484. δύνασις. Ita Ed. Ald. et Schol. nec ullo, quantum invenire potui, auctore in δυώσεις mutatum eſt.

488. Ἀχὼ πυρὸς. Citat hìc Barneſius Electr. v. 1191.

Ἀχὼ πυρὸς ἴμολον ἃ πάλαισμα ματρὶ τᾷδ'.

492. φόνῳ. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Iidem, Florentino excepto, γ' poſt ἀδελφῷ omittunt. Ed. Ald. φθόνῳ.

493. σὲ. Ita MSS. B, D, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò σὺ.

494. μιστατροπὰ. Ed. Lasc. μιστερόπαν.

495. σύλλεγον. Ita MSS. B, D, Fl. Rectè. συγκέκραδαι eſt *arctiſſimis Amoris et Amicitiæ vinculis conjungi*. Xenophon: τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκραδο. Cyropæd. Lib. I. vid. etiam Polluc. Lib. V. ſ. 113. Lib. VIII. ſ. 151. Ed. Ald. σύγκρουον, et in initio ἐσεῤῥῶ, non ut vulgò εἰσεῤῥῶ.

502. κεκλαμένα. Scholiaſtes κεκλασμένα.

506. Ἐ θῦμα. Deeſt κῆ in Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Legendum ni fallor: συλλαλᾶσάνω — μαῖ θῦμῳ δοῦον. Schol. Pind. ad Pyth. VIII. Epod. 4. κατακᾶσάνω, ἀντὶ τοῦ, κατακᾶσάνειν ποιεῖ.

511. κεῖσε δὴ. Ita MSS. B, D, E. MSS. A, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. κάσ' ἴδη. Ed. Ald. κεῖσε δ' ἴδη. Sed nec modus imperativus nec vox ἴδη huic loco conveniunt.

521. Ex conjecturâ eſt λείπων, nam Ed. Ald. et MSS. λιπεῖν. Ed. Lasc. λυπεῖν et verſu ſequenti ἴχθρας ἴχθρον.

528. μίλῳ νύῳ. MS. A. τίλος νύῳμ' ἂν.

529. λίσσε σὺ γύναι. MS. A. λίσσει γύναι. Ed. Ald. λίσσε δὴ γύναι. MS. E. λίσσε γύναι.

533. δακρύοις. Ita Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò δακρύοισιν. MS. A. δάκρυσιν.

537. ἐξανύσαιμ' ἂν. Parisiens. omn, et Ed. Lasc. ἐξανύσαιμαι. MS. Fl. ἐξανύσαιμαι.

540. γίγαν'. Ita Parisiens. quatuor, MS. Fl. et Ed. Lasc. Rectè etiam in MSo B per ὑπάρχω explicatur. Eſt enim pro γίγονα. Ed. Ald. γίγονεν.

549. τί ταῦτα, Ἐ πῶς, κἀκ τίνος λόγου. Ita MSS. B, D, Fl. MS, A, τὶ ταῦτα κῆ πῶς τ' ἐκ τίνος λόγου. Vulgò τὶ ταῦτα, πῶς ταῦτ', ὦ τίνος λόγου.

554. Ad ſententiam deſiderari videtur νῦν. Quid ſi ſcripſerit Auctor ἐμὲν περὶ νῦν λαμβάνειν. MS. A, ἐμὲν μ'.

555. πρῶτον μὲν ὅν. Ita MSS. B, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò πρῶτον γὰ μὲν.

599. γυμνοῖσι μηροῖς. Hinc virgines Lacænas Ibyco φαινομηρίδας dictas fuiſſe auctor eſt Plutarchus in Lycurgi et Numæ comparatione, qui locus, plura deſiderantì, conſulendus. Adde et Pollucem Lib. VII. ſect. 55.

604. τὸν σὸν —— Φίλιον. Ellipticè dicitur. Plena enim locutio fuiſſet τὸν σὸν Φίλιον Δία. ut Hecub. v. 345. τὸν ἐμὸν Ἰκέσιον Δία. Solet autem Δία in hujuſmodi locutionibus, ſaltem poſt Φίλιον, reticeri, ut in illo Μᾶ τὸν Φίλιον, τὸν ἐμόν τι κῆ σὸν, ὃν ἔγωγ' ἥκιστ' ἂν ἐπομόσαιμι. Plato Op. p. 433. C. Ed. Ficin. Sic et Lucianus in Icaro-Menippo: μηδὲ πρὸς Φιλίου με πείθῃς. λέγουσι θεοὺς dicuntur, qui, ſolum mutantes, tutelæ eorum ſe ſubducunt, ut Ægyptii, quos Pſammetichus θεοὺς πατρῴους ἀπολιπόντας ἔφυγε. Herod. p. 116. Ed. Weſſ. Valdè appoſitum eſt quod de Helenâ habet Ovidius. Epiſtol. Oenon. v. 126.

Deſeruit ſocios, hoſpite capta, Deos.

611. οὔτε. Ita MSS. A, E, et Ed. Lasc. Vulgò οὔτι.

617. τρωθὰς. *cominùs vulneratus*, ut rectè Scholiaſtes.

618. σύγμασι. *Involucris*. Pollux. Lib. VII. ſect. 157. σύγμα τὸ ἕλυτρον τὸ ἐπ' ἀσπίδος, quod et repetit Lib. X. ſect. 142.

620. Recepi ᾄδων ex MSS. B, D, Fl. pro vulgato ᾠδὰν. ᾄδειν eſt *iterum atque iterum repetere*. Latini *decantare* vocant. Soph. Ajac. v. 294. βοᾷ' ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. Oed. Tyr. v. 1298. τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ. Noſter Phœniſſ. v. 452. πολλὰ μὲν ὄν ὕμνηθεν. Inter alios *canere* vel *cantare* dicuntur qui eandem rem ſæpiùs admonendo inculcant. Plautus Trinummo Act. 2. Scen. 2. *Hæc dies noctesque tibi canto ut caveas*. Perſ. Sat. 3. v. 20. *Quid iſtas Succinis ambages?* Tit. Liv. XL. c. 8. *quæ vereor ne vana ſurdis auribus cecinerim*.

637. κ' ἃ τρὶς νόθος. Ita MSS. B, D, Fl. et Ed. Lasc. Idem etiam in MSS. A, E ſuperſcribitur. Notum eſt τρὶς emphaticè in aliis etiam rebus adhiberi, at in τρὶς νόθος videtur aliquid reconditæ alluſionis eſſe. Soph. Oed. Tyr. v. 1082. ὦ τρὶς ὦν σὺ τριπλῆς ἐγὼ Μητρὸς φανῶ τρίδυλλος. Philo Jud. p. 594. Ed. Turneb. τοῖς τ' ἐκ τριζυγίας εὐμαστίας. Ariſtid. Vol. II. p. 169. ἐκ τριγονίας ἐδάλησαν. Indicant hæc ultimam apud Græcos ignobilitatis notam fuiſſe, ſi quis a tribus retrò ætatibus ignobilis eſſet.

647. κῆδος συνάψας frigidum et ineptum est, nisi quale vel quibuscum addideris. Lego;

ὅτ' ὢν σὺ Πηλεὺς, ἢ πατρὸς κλεινῆ, θεᾶς
Κῆδος συνάψας ——

651. τίνα'. Fruſtra eſt Barneſius ex conjecturâ reponens τῆδ'. Solent enim Græci, etiam poſt relativum, iterum Antecedens vel ſynonymum aliquid ponere. Animadvertit hanc licentiam, et duo ejus exempla dedit Bentleius, Vir Summus, ad Callimach. Epigr. 44. Aliud ſuppeditat Homerus Il. V. v. 424.

ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιΐδων ἐνίησιν —
τῶν τινα προφρίζουσα Ἀχαιΐδων ἐυκτιμένων.

654. διεξιτῆ. Scholiaſtes δεσποτῆ. MS. Fl. δεσποτῆ.

660. De conſtructione vide quæ diximus ad Phœniſſ. v. 906.

666. τέκνας. MSS. B, D in margine χρ. θύγας.

681. ἰμάχλου'. Legendum ἰμάχλου' *impudica fuit.* Heſychius μαχλῶντες, πορνεύοντες. vid. et Clem. Alex. p. 10. et p. 20. Barneſio placebat ἰμείχλου' quod eſt Viri, non fœminæ.

688. Φῶκαν. Phocum quomodo et quam ob cauſam interfecerint Telamon et Peleus docent Apollodorus Lib. III. c. 12. ſect. 6. Pauſan. p. 72. l. 6. Antonimus Liberalis c. 38.

700. ἤμενον. Ita MSS. ut jam editum eſt. Ed. Ald. mendosè ἤμμενον.

702. μυρίῳ. Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò μυρίων. Barneſius μορίῳ.

708. μάζῃ. MSS. A, B, D, E, Fl. Ed. Laſc. et Scholiaſtes ὄσσα.

711. τίνα'. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Ed. Ald. τῶνδ'. MS. Fl. τίνα' ὑπασπίσαι χέρας. Legendum forte τῶνδ'. Non enim præſens erat Hermione.

724. σὺ Φθίαν σ' ἐγὼ. MS. E, et Ed. Laſc. ἐγὼ σ' ἐς τὴν Φθίαν, quod metro ſatisfacit. Præſtat tamen legere in initio verſûs δέσποιν' ἀπ' οἴκων.

728. προσθυτῶν γίνου. Eleganter MSS. A, B, Fl. προσθυτῶν ἴσθι.

730. ἀσπωτὰς. Phot. Lex. MS. πρεσπὰς (πρεσπὰς) ἱκέτιδας, ἀσπάζεσθαι. Eadem habet cum aliis tamen interpretamentis Heſychius. vid. ad Alceſt. v. 141.

736. τίνα' ἐπιξίλθοιν θέλω. MSS. B, D, Fl. τίνα' ἐπιλθοῖν ἂν θέλω, quod melius videtur.

737. χὐπεχέρων λαθών. Ita MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Laſc. ut rectè Daweſius Miſcell. Crit. p. 309. MSS. B, D, ἐ λαθὼν ὑπεχέρων. MS. Fl. ὡς λαθὼν ὑπεχέρων. Ed. Ald. ὡδ' ὑπεχέρων λαθεῖν unde Pierſonus Veriſim. p. 64. ὡς χειρὶν λαθεῖν.

746. ἀντίσιχος. Docet Jul. Pollux Lib. IV. ſ. 106. σίχους dici ordines Chori ſecundùm latitudinem, ζῶναι verò ſeries. Hinc colligo ἀνισοίχους eſſe in diſtributione Chori, qui in eodem ordine, diverſâ tamen ſeriè conſtituti erant. Pro ὃς malim ὧν.

753. νῦν. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. νῷν.

760. νῷν. MSS. A, B, Fl. νῶν.

773. κερουσομένων δ' ἄπ' ἰσθμῶν, δυμάτων
πρὸ καὶ πλέθρων.

Ita interpungo, non ut Barneſius poſt δυμάτων.

778. νῷν θανεῖσι. Emendant Reiſkius et Valckenaerius ad Phœniſſas κἄν θανοῦσι.

784. ξηρὸν. Plut. Op. Mor. p. 85. πρόγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις.

785. ἀνείδεον. Barneſius, auctore Cantero, ἄναιδες: quod non improbo, ſi ſimul legatur ἀγκῶνας, eo ſenſu, quo Æſchines, citatus in Lexicis, ἀναιδῶς ὑπομνήματα. Alioqui metrò æquè conſuletur, legendo ἀνείδεα'.

789. κράτος. MSS. A, E, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. κράτας.

792. Ed. Ald. καὶ Κενταύρων, ſed καὶ delevi auctore MSo A. MS. Fl. delet οἱ et retinet καὶ. MSS. A, B, Fl. κενταύρους, non male.

794. καὶ ἐπ'. Ita Pariſienſ. omn. Fl. Ed. Laſc. et Schol. Vulgò καὶ γὰρ ἐπ'.

802. Εὐρώπαν. Ita MS. E et Ed. Laſc. Vulgò Εὐρώταν, quod Barneſius retinet, et interpretatur de fluvio Theſſaliæ, ſic dicto, cujus memoriam ſervarunt Strabo p. 440 D. Ed. 1620. et Plinius Hiſt. Nat. IV. c. 8. Verùm tantò celebrior erat Lacedæmonius Eurotas, ut planè ineptus fuiſſet Euripides Theſſaliam tali notâ deſignans, quæ Laconiam potiùs quam Theſſaliam lectori in animum revocâſſet.

803. κρηνὸν καπῷ. Ita MSS. A, B, Fl. et Ed. Laſc. Vulgò κρηνὸν κρηπῖδ'.

811. πτείνασα. Ita Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò πτείνουσα. De phraſi confer Phœniſſ. v. 1436.

ibid. κτανεῖν. Ita MSS. A, B, et margo Ed. Laſc. Vulgò θανεῖν.

823. τίνι. Ita cum Scaligero MSS. A, B, Fl. Vulgò δίνῃ.

829. Δίᾳ huic verſui præfigit Lib. P. quod valet χοράσιμον. Ed. Ald. Choro tribuit. Sed rectè judicat Barneſius et hunc verſum, et quæ mox famulæ aſſignantur, Nutrici melius convenire. Neque enim famulæ decorum eſſet Dominam ſuam παῖδα et τέκνον appellare, quod ſolenne eſt Nutricibus. vid. Hippol. v. 204. 214. 225. 290. 318. 342. et alibi. Sed et Nutrici hæc tribuiſſe Scholiaſten non male idem colligit ex annotatione ejus ad v. 852.

849. πάτρας. Ita Pariſien. omn. et Ed. Laſc. Vulgò πόρους.

850. Durum mihi videtur ὕλαν ἰρίων. Lego igitur:

κατὰ πόντον, ἢ κατ' ὕλαν, ἢ ἰρίων
ἵνα θανοῦσα πετρίοισι μέλω;

ἵνα ἰρίων ut ſupra v. 168. χθονὸς δ' ἵν' ἔ χρῆ.

853. Legendum arbitror;

—— ἐπ' ἀκτᾷ μ'
Ὡσεὶ μονάδ' ἐρημον ἔσσειν.

Aliud eſt ἐπακτίαν μονάδα deſtitui, aliud et quidem multò triſtius, ἐπ' ἀκτᾷ μονάδ' *in deſerto litore.*

862. Φθιάδες.

862. Φθιάδες. Legendum, ni fallor, Ἀτιάδες.

867. τὸ λίαν. Ita MSS. A, B, D, Fl. Vulgò τό τι λίαν. λίαν penultimâ productâ videas apud Homerum paſſim.

881. δμιάτων. Legendum puto ὁμιμάτων.

884. τίς ἂν γα. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. δὴ τίς ἂν, unde Barneſius τίς ἂν σν.

890. δικᾶ. Ita MSS, A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. δικᾶν.

899. κόρη. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. γύνη.

911. ἵν' ἄνδρα. MS. A. ἄνδρα omiſſo ἵν'. MS. E et Ed. Laſc. ἄνδρ' ἵνα. Legendum puto δίκαν' ἵν' ἄνδρ' ἔχειν λέχη.

915. συμφορὰ σ'. Ita MSS. A, E. Ed. Ald. συμφοραῖς.

939. λαλημάτων. Sirenes ipſæ ſunt λαλήματα. Sic Ulyſſes Sophocli vocatur κερδισπίστατον ἄλημα φάτου Ajac. v. 384. ubi ἄλημα eſt pro ἀλήτης. Quin et λάλημα eidem Sophocli *Garrulum* ſignificat Antigon. v. 326. λάλημα δῆλον ὀπαφυγὴς ἔσ.

950. συννοσῶν. Repetendum λὰξ πρίν, λέχος. Ἡλί λέχῳ αὐτῇ συννοσῶν.

958. νόσος. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. φόνος.

960. σοφιστὰν. Legendum puto, σοφὸν i. e. παρόντων. unde oritur ſententia optimè cum vicinis conveniens: *Sapiens fuit, qui mortales docuit coram præſentium ſermones audire, non per literas et nuncios conſilia conferre.* Quibus conſentanea ſunt quæ infra dicit v. 963. (qui nunc tamen mendosè legitur) et v. 966. εὐπρεπῶ extat eodem ſenſu Theocrit. Idyll. XXII. v. 152. Oppoſitum ἐξόπιν Med. v. 629. Alceſt. v. 557. et Supplic. v. 1041. πρόσωπος autem Bacch. v. 645.

963. ἔμιμνον. Legendum haud dubiè, οὐ μίμνων *non manentem obſervans.*

965. Legendum λόγοις non ut nunc λόγους. *Si ſermonibus meis cederes, quemadmodum cedis.*

966. πῶς σοὶς ὐ μίνων. MSS. A, D, E. Ed. Laſc. et Schol. σοὶς μὲν οὐ σίσων. MS. Fl. πῶς σοὶς οὐ σίσων.

968. πέμψω σ'. Legendum cum Heathio πέμψων σ', ut conſtructio ſit ἄλλον πέμψων σ'. Mox MSS. ἐμὴ ut vulgò. Ed. Ald. ἐμοὶ.

971. ἐμοὶ δῆς, ἔβ' ὑπέρβ'. MSS. A, D, E, Lib. P. et Ed. Laſc. ἐμοί σε δῆς ὑπέρβ'.

972. πέρσαι. MSS. A, et Fl. πέρσῃ quod melius.

979. Eleganter emendat Heathius;

ὃς' ἐμῆς μητρὸς φόνον
πρὸς θ' αἱματόπους θρὰς ἐκεκλίζει ἐμοί.

982. ἐνεχόμην. *ſuſtinui*, ab ἀνέχομαι. vid. Pierſon. ad Mœridem v. ἠνίχετο. συμφορᾶς interpretor *propter mala.* ut δυσμενείᾳ σῇ *propter odium tui.* Hippol. v. 978. vid. etiam ſupra v. 921.

984. ἀξεπιτεῖς. i. e. ἀξεπιτόνους, *contrario prorſus modo, quam antea, recidentes.*

994. μετέλθῃ. Ita MSS. A, D. Ed. Ald. μεταλλᾶσι.

995. θάρσει tranſitivè hìc uſurpatur, ut in exemplo allato ad Hecub. v. 875. Adde θάρσειν ἐδὴν Philoſtrat. Vit. Apoll. Tyan. IV. c. 12.

1015. ἐργάνων. Idem eſt quod ἐρέτων. Hoc verò Heſychius per ἐρετὰς exponit. Hinc ἐργάνων χέρα ſimul ſumpta interpretor *manum operatricem* ſive *laborem, qui manibus toleratur.* πικτοσύνας ab ἐργάνων χέρα regi poteſt; ſed ſimplicius foret legere πικτοσύνας τ' accuſativo plurali. *Cur et laborem et artificium veſtrum Marti addicentes miſeram Trojam deſeruiſtis?*

1017. προσθέντες. *addicentes.* Heſychius: πρόσθεσιν, τὸ παραδοῦναι τῷ δανειστῇ ὑπὸ κηρύκι. Inde προσθετὸς *addictus* qui creditori in ſervitutem addicitur. Plutarchus in Lucullo; αὐτοῖς δὲ τῷ μὲν ἦν προσθετοῖς γενομένοις δύλοις. Idem Vit. p. 1818. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκι προσθεμένων. Athenæus p. 607. ᾧ τὴν πωλοῦντι ἄλλῳ τινὶ θάττον προσθέντι. Pariſienſ. quatuor (nam in MSo B. hiatus eſt a v. 958. ad v. 1215.) Fl. et Ed. Laſc. προθέντες.

1018. πάλαιον πάλαιον μισθοῦτε. Ita Ed. Ald. et MSS. Recentiores Editi, errore Typothetæ, πάλαιον μισθοῦτε πάλαιον.

1026. κρατεῖ θυόδ. Ita Ed. Ald. et MSS. Barneſius θυόδ κρατεῖ.

1027. Vulgata etſi explicari forte poteſt, malim γόνου, et proximo verſu ἀπῆρα. γόνου *genituram* ut Odyſſ. ε'. 216.

1028. Emendabat Canterus;

ἰδίας ἀλόχου παλάμαις.

Anſam huic ſuſpicioni dedit vox ſuperflua in ἀντιστόχου, quam, Barneſium imitati, MSo etiam auctore, reſecuimus.

1033. ὅ τι. Editi conjunctim ὅτι *quando.* Omnino male. Verbum enim ſequi debuit, non ut nunc participium.

ibid. νιν. Legendum haud dubiè νῦν. Cum enim versùs matrem profectus eſt, non ab Argis iter fecit, ſed ad Argos a Phocide.

Heathius Vir Doctiſſimus, in alia omnia hìc abit. Retinet enim ὅτι *quando* et νιν: deinde in proximo verſu pro Ἀργεῖον legit Ἀγρεῖον ab *agro*: "In Noſtri enim Electrâ" (Heathii hæc verba ſunt) "a prædio hujus mariti ruſtico ad matris cædem profectus inducitur Oreſtes." Fateor: ſed ἀγρεῖον πρεσβεὺς ſignificaret, ni fallor, eum a rure in Urbem profectum eſſe; quod longè aliter ſe habet. Clytæmneſtra enim Urbe ad filiam vifendam exceſſerat, et ruri in tugurio ejus agebat, cum ab Oreſte interfecta eſt. Electr. v. 1139 et ſeq. Retinendum igitur Ἀργεῖον.

1036. Grave in hoc verſu vitium Heathium non fefellit, qui pro κτανὼν legendum putat ἔκτανεν.

ἀδύτων ἐπεὶς, ἔκτανεν μητρὸς φονεύς.

adyta ingreſſus, occidit, matris exiſtens interfector. ἄδυτα ſcilicet Heathio ſunt *penetralia*, i. e. interiores ædium partes, in quas Viris non licebat penetrare. Ut concedamus Græcos ædium privatarum receſſus ἄδυτα dixiſſe, quod nondam mihi compertum eſt, ecquid

quid frigidius quam ſequentia, *occidit, matris exiſtens interfector?* Legendum, ni fallor;

ἀδύτων ἱπτῶσ᾽ ἰδρύσων, ματρὸς φονεύς.

ἴδρυσιν, *templum* ut Troad. v. 543. Jam antiquorum opinione, quod gravius piaculum quam parricidam in ſanctiſſimo Phœbi templo verſari? Confer Æſchyl. Eumen. v. 162. et ſeq. Atque hac lectione poſitâ, magnam vim habet quod ſequitur:

ὦ δυῖμοι, ὦ Φοῖβε, πῶς πεύθομαι;

1037. Elegantiſſimus hic verſus optimè totam Oden clauderet; ut pene ſuſpicer Strophen eſſe quam nunc Antiſtrophen dicimus.

1039. MSS. D, E, Fl. Lib. P. cum Edd. Ald. et Laſc. ἀγόρευ᾽ ἀχόρευς γυναιχὸς. In MSo A deeſt ἀχόρευς. Verum puto ἀγόρευς, quod variè poſtea depravatum eſt, aliis ἀγορὰς legentibus, aliis verò ἀχόρευς, donec proceſſu temporis utraque ſcriptura a librariis recepta eſt. Fœminas coram populo lugere ſummi doloris ubique indicium eſſet; nuſpiam verò magis quam in Græciâ, ubi fœminæ coram cætu etiam cognatorum per verecundiam vix loqui audebant. Vide quæ diximus ad Phœniſſ. v. 1609. Extat vox ἀχόρευς Iph. in Taur. v. 1103. Herc. Fur. v. 411. Cæterùm ἀλόχοι abſolutè hìc *mulieres* notat, non relativè *conjuges:* quod rarum quidem, ſed non ſine exemplo eſt. Hom. Odyſſ. I. v. 41. οὐ πολίῳ γ᾽ ἀλόχῳ τε κτήματα πάντα λάσσεται Δυσσῆος. Soph. Oed. Tyr. v. 191. σὺ δ᾽ ἀλόχοι Πολίᾳ τ᾽ ἐπὶ μητρὶ. Pro τιλίων Heathius λεχίων. Quanquam neque incommodum foret, imo omnium forte commodiſſimum, τιλίων. γυναιχὸς δυσπότνων τιλίων *gemitus ob infelicia ſacra* vel *infelices nuptias*, quando τίλος Veteribus Grammaticis valet γάμος.

1040. ὡσὸς ἄνδρα ξυνάπτῃ. Mirum ſi hoc inter triſtia numeratum fuit, quod infamiæ potiùs notam inurere debuit, apud Græcos utique, quibus toties decantata eſt Evadnæ, Laodamiæ, Penelopæ pietas. An igitur legendum ὡσὸς αὖον ξυνάπτοι *ad mortuum maritum* quem ſc. fœminæ hæ apud inferos agentem, morte ſibi ultro conſcitâ, quæſiverint. Heſychius: Αὖον — νεκρόν. ubi vide Interpretes.

1041. ἐχὶ στὶ μόνα. Nec Andromachen hìc nec Hermionem intelligere licet, quarum nullum per totam Oden veſtigium. Facile credo Phthioticas mulieres, ex quibus Chorus conſtat, ſe invicem hìc alloqui. Confer Hippol. 365.

1048. Conſtructio eſt: σκηπτοὺς αἰδὰ γαλάσσων φόνον. niſi forte legendum, γαλάσσων αἷμ᾽ ἔφθιτον.

1075. προσδικᾷ. Ita MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò προσδικᾶν.

1087. ἀκυδ᾽. Ita MS. A. Ed. Ald. ἀκυσ᾽.

1092. οἰκήτωρ θεῦ. ἕδος οἰκήτορας habet Soph. Ajac. 517.

1100. ἀρχαί τ᾽ ἐκλεῆσιτ᾽ *Et magiſtratus congregabantur.* Sic πλεῆσι ἐγίνετ᾽ ὀχλος Oreſt. v. 882. Cæterùm ordo conſtructionis eſt ἀρχαί τ᾽ (i. e. ἄρχοντες) ὅσοι θεῶν χρημῴτων ἐφίστασαν, ἐπληῦντο, ἃς τι βουλεύσειαν, ἴδια θ᾽.

1102. φευγὰν ἐπάξειτ᾽. Deſideratur copula. Legendum vel φευγὰν ἔπαξέν τ᾽ vel, quod meliùs, φευγὼν τ᾽ ἔπαξεν,

1108. τίνος ἥκεις χάριν. Ita Pariſienſ. quatuor Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. τίνος ἥκεις μίτα.

1118. δάφνῃ σκιαθεὶς. Hoc ſi verum ſit, intelligi debet de lauro arbore, cujus umbrâ occultabantur inſidiatores. Talem enim fuiſſe tripodi vicinam docet Scholiaſtes in Plutum Ariſtophanis ad verſum:

ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθίκλῳ σώσας δάφνῃ.

Lucretius I. v. 740.

Pythia quæ tripode ex Phœbi lauroque profatur.

Nemus, quod notabile, non *arborem* vocare videtur Lucanus V. v. 156. Non ſpernendum interea quod habent MS. Fl. et Ed. Laſc. δάφνῃ πυκασθεὶς *lauro obtectus* i. e. coronatus.

1116. Negat Hardionus (Memoires de l'Academie des Belles Lettres) Oreſtem præſentem fuiſſe, et hunc locum interpretatur: *quarum omnium rerum unus Oreſtes machinator erat.* Non diffiteor verba, per licentiam, quam ſupra ad v. 651. vindicavimus, hanc interpretationem pati poſſe. Verùm Oreſten præſentem fuiſſe luculenter oſtendunt v. 999. v. 1067. v. 1078. Neque obſtat quod v. 887. profiteatur ſe ad oraculum Jovis Dodonæum proficiſci. Hoc enim veteratorìè dictum eſt, ut reliqua ejus ἦθος, cum mentem Hermionæ adhuc ignoraret. Confer modo v. 961. et ſeq. Neque majorem vim habet, quod v. 986. promittat ſe Hermionem in patris manus traditurum. Non enim dicit ſe illicò hoc, aliis omnibus poſthabitis, facturum. Fidem igitur liberâſſet, poſt Pyrrhi cædem faciens.

1123. χωρεῖ πρόμαν. Subauditur ἀς ut paſſim. Convenit huc etiam Heſychii interpretatio: πρόμνα, τὸ ἐπίπλουν. Scaligero placet, κρῦβδ᾽ δὲ πρόμνα. 1124. ἐξέλαυε ϝ. Lego, ἐξέβη ϝ *excurrebat autem.*

1135. MS. D ἦνυν χρ. ἤνυτν.

1142. τὸ τροϊκὸν πήδημα. Celebrem illum ſaltum ſignificat, quo Achilles ſe e navi in terram Trojanam conjecit. Hiſtoria eſt in Tzetzis Commentario in Lycophronem. Poteſt etiam huc pertinere, quod paſſim de Achille tradit Homerus, eum in hoſtem quemcunque obvium ſaltu ſe projeciſſe: ἅλτ᾽ ἐπὶ οἱ μεμαῶτα.

1149. κραυγὴ-δύσφημος. Gemitus ſc. morientium.

1148. MSS. D, E, et Lib. P. ἰὼδίαι δὲ πᾶσι. Ed. Laſc. ἰὼδίᾳ ϝ πᾶσι. Conſtructio videtur eſſe τίλων ὅπως ἰὼδίαι.

1152. Ab Editoribus eſt πίψας. Ed. Ald. ut edidi, πίψας.

1153. τυπὰς. MS. Fl. δαμοὺς.

1175. συνίκυρσας. Invenuſtè repetitur κύρσας. Forte συνίδυσας.

1176. ὦ μοι. Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Laſc. Vulgò ἰὼ μοι.

1177. δύμικοί θ᾽ ἁμοῖς. Ita MSS. D, Fl. MSS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. δύμησιν ἁμοῖς. MSS. A, δύμασιν ἰμοῖς. Vulgò δύμασ᾽ ἰμοῖς.

1182, 3. Horum verſuum metrum, voculâ adjectâ, ſic reſtitui poteſt:

ὦ χίτλιαι παῖδων ἐγὼ, ἃς τίνα δὴ
φίλον ἀὐγὰς ἐπ βάλδων τίρψομαι;

1186. Lego,

1186. Lego, metri gratiâ:

Σιμοεντίδ', ἄμπτα, παῖ' ἀκταῖν.

1190. ὡς. MS. D, ὡς.

1193. Hæc, ut nunc leguntur, nullo modo expediri poſſunt. Repono:

ὄφελ' ἱμὸν γίνος ἀΐσσειν, ἢ δόμοις.

Sic ἀϊσσόντες γίνι Æſchyl. Prom. v. 232. ἐξαϊσσόντα γίνος ibid. v. 669.

1198, 9. Horum verſuum metrum unâ voce mutilum eſt. Lego:

αἷμα τὸ διογενὲς πόντι Φοίου
βροτοὺς ἂς θεὸν αὐτὸς ἀνάψαι.

Deſiderari videtur, etiam ad ſenſûs perſpicuitatem, vox αὐτὸς. Conſtructio eſt: μηδὲ αὐτὸς πότε ἐπὶ τοξονύαις φονίῳ πατρὸς τὸ διογενὲς αἷμα ἂς Φοίου ἀνάψαι, βροτοὺς ἂς θεὸν. αἷμα ἀνάψαι dicitur ut μῶμον ἀνάψαι Odyſſ. II. v. 86.

1204. Ἀχάδχα πύλας. MSS. A, D, δ' ἃ πύλας.

1205. διαρρύσω. MS. E, et Ed. Laſc. διαρύσων.

1207. ἴλιπες. Ita MSS. A, E, et Ed. Laſc. Vulgò ἴλειπες.

1208. γέροντα πεῖθε. Ita optimè MS. D. Ed. Ald. et MSS. reliqui γέροντ' ἔπειθε.

1211. MS. A. ut edidi. Ed. Ald. θυγᾶτερ, σφίσ᾽ου, χρὴ πυρὸς ἕ σῶν τέκνων. Sed τῶν σῶν neque in MSo E aut Lib. P. legitur. Ejus loco Flor. Πύλιν habet.

1214. χρεὸς. Ed Laſc. χρεὸς.

1220. Ἀχιλλέως. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. MS. Fl. διατλήσω. Vulgò Ἀχιλλήσομαι.

1222. φρῦδα κᾶτα. Legendum, ni fallor, φρεῦδ' ἀνῶτα.

1223. κόμπῳ μιτραρσίῳ. Eleganter et verè Reiſkius κόμπων μιταρσίων. Senſus eſt: *longè a ſuperbis jactationibus diſtantia.*

1230. κικίννημαι? An κικλήμαι?

1238. λίαν δυσφορᾶν. Ita MSS. B, D, E, Fl. et Lib. P. MS. A λίαν συμφορᾶν. Ed. Ald. λίαν γε δυσφορᾶν.

1241. Ἀχιλλέα. Ultimam producit ut βασιλέα mox v. 1251. Vide Etymologicon. M. voce βασιλεῦς, ubi Atticos ultimam horum accuſativorum ſyllabam ſemper produxiſſe docet. Exempla, quorum bene multa hìc congeſſit Barneſius, paſſim legenti ſe offerent.

1245. ἀπαγγέλλῃ. Ita MS. A, et Ed. Laſc. Vulgò ἀπαγγέλλῃς.

1248. χρὴ. Ita MSS. A, D, Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. χρὴν.

ibid. κατοικῶσαι. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. κατοικίσαι.

1251. βασιλέα δ' ὦ τᾶδε. Ita MSS. A, D, Fl. Vulgò βασιλέα· κἀκ τᾶδε.

1256. πρόθυμίᾳ. Ita MSS. A, B, Fl. Vulgò πρόμηθίᾳ.

1263. ξυνὸν ὦν πόντου. Rectè Scholiaſtes hoc tanquam θεοτῆτος indicium a Poetâ poſitum eſſe exiſtimat. Sic Nonno ἅρμα Neptuni ἄφρακτον dicitur Lib. XI. v. 275. ex XX. v. 158. ἀδμήτιον XXI. v. 196. Bacchi ipſius ἄξων ἄφρικτος XXIV. v. 111. Pantheræ, Bacchi ſatellites Hydraſpem trajiciunt ἀδμήτῳ ὕδατι XXIII. v. 127. Exercitus ejus ἀφρίκτοις πεδίλοις. ibid. v. 169. Mænades denique ἀκλύστοις πεδίλοις. ibid. v. 187.

1266. λάϊνον ἐπ' ἄκτῇ. Sacram Achilli inſulam, Leuce dictam, paullò copioſiùs illuſtravimus ad Iph. Taur. v. 436. Eam ne a Veteribus λάϊνον ἄκτον dictam putem facit ab eo nomine oritura ambiguitas. Duæ a Strabone commemorantur λευκαὶ ἄκραι: una inter Sunium et Auſtrale Eubœæ promontorium p. 399. C. juxta Libyam altera Lib. X. in fine. Ab utrâque diverſa eſt Herodotea illa VII. c. 25. Eam utique in Propontide collocandam eſſe ſuadet partim opportunitas loci, partim Suidæ annotatio: Λευκὴ ἀκτή. πλησίον ἐστὶν Λευκῶν Λυσίας τῆς ἐν Προποντίδι μεμφθείς. Hæc ni fallor ſatis loculples cauſa erat, cur Euripides de Achillis Inſulâ loquens, vocem ἀκτὴν, alioqui non incommodam, vitaret. Suſpicionem quoque mendi movet præpoſitio ἐπ', nullum hìc probabilem ſenſum efficiens. Legendum equidem arbitror:

Λευκὴν ἐπαύλιν ἔστης.

De litore Ἀκτὴ Σηπιὰς dicto vide Herodot. VII. 184. et 192.

NOTÆ IN SUPPLICES.

1. MALE Marklandus interpungit poſt Ἐλευσῖνος. Conjungenda ſunt Ἐλευσῖνος χθονὸς ut Ῥόμης πολίως et ſimilia.

2. εἴ τι ναὸς. Æthra hìc ſacerdotes monet quid pro eâ precari deberent. Ex Marklando.

3. εὐδαιμονῶν. Similem Ellipſin vocis εὔχομαι vid. Electr. v. 805. Æſchyl. Sept. c. Theb. v. 259.

17. μάτηρες. Ed. Ald. μητέρων, ut habet, μάτηρες tamen ſuperſcripto, Lib. P.

20. χρείας ἐμῆς. Interpretor, *negotii*, vel *officii mei*. Id erat teſte ipſâ v. 29. ἀρότου σοφόν. φέρειν χρείας hinc erit *gravamen* ſive *incommodum officio adjunctum*. Gravabatur autem cùm Matronarum lugentium tùm Adraſti præſentiâ. Χρεία *officium* vel *actio* ut Soph. Ajac. v. 756. Oed. Tyr. v. 1195. Diod. Sic. Lib. XVI. c. 2. πίστεως ἐπὶ τὴν χρείαν. Id. Lib. XIV. c. 48. αἱ γὰρ ἀπεῖσαι χρείαι — λυπηρὰς γίνον). In his omnibus χρεία idem valet quod πρᾶξις. Nec aliter eſt Soph. Ajac. v. 983. Oed. Tyr. v. 744.

22. ἔγχος. Intelligo non *bellum*, ut vertit Marklandus, ſed *exercitum*. *Haſta* pro *haſtatis*. vid. ad Iphig. in Tauris v. 141.

27. μόνον. Optimè Reiſkius et Marklandus, μόρῳ.

29. ἀρότου προθύσω. Confer Suidam v. Προηροσία.

30. σωθῆναι. Uterque MS. et P. σωθῆνα. "Fruges primùm apparuerunt in Rhario, campo Eleuſinio." Marklandus ex Pauſaniâ p. 36. Ed. Sylburg.

32. δεσμὸν δ' ἄδεσμον. Aſſentior Heathio metaphoricè accipienti pro *vinculo, obligatione, neceſſitate*. Metaphoram eſſe vel ex ipſâ locutione colligo, duo contraria conjungenti. Verum enim vinculum, quomodo ſimul et δέσμος et ἄδεσμος eſſe poteſt? Deinde quid Æthræ cum ramis, quos Supplices geſtabant? Quomobrem rectè, ut dixi, Heathius de circulo matronarum interpretatur. quæ Æthram cingentes religionis quodam vinculo in templo retinebant. Simillimum eſt illud Noſtri de Theſeo:

οἷδεν ἀχαλινώτοισιν ἴζουσαν πώλοις.

vid. fragm. Pirithoi.

33. μένω. Ita rectè Marklandus in notis, Vulgo μενῶ,

38. ἐξέλῃ χθονὸς interpretatur Marklandus, *auferat de terrâ Thebanâ*. Mihi χθονὸς a λυτηρίου regi videtur, non, ab ἐξέλῃ. Verto autem, *ut vel tollat horum terræ ægrimoniam* ſive *gravamen*.

41. σοφοὶ. MSS. ambo σοφοῖ.

42. Duæ priores Strophæ cum Antiſtrophis in Editis omnibus Anapæſtorum titulo ſignantur. Neque negari ſanè poteſt pauciſſimos in iis pedes eſſe, quos Anapæſticum Syſtema non recipiat. Sunt tamen nihilominùs unus et alter, ut intelligere licet ex v. 63. Itaque non dubitavi in Strophas et Antiſtrophas, præeunte Libro Put. diſtribuere.

Ibid. Optimè Marklandus: "Pro γεραιῶν bene legi "poſſe γεραιῶν, quæ vox ſæpe Anapæſtum facit:— "vid. Hecub. 63. Med. 133. Hippolyt. 177. Herc. "Fur. 447. nam γεραιῶν (*honorabili, venerando ore*) "videri poteſt non adeo bene convenire miſerabili "huic Choro de ſe prædicanti."

45. In hoc loco expediendo fruſtra laborant Interpretes. Lego:

ἄνα μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
νεάνων ———

Redime mihi cohortem mortuorum adoleſcentium. τέκνα *cohortem* ut apud Homerum Iliad. π. v. 173.

τῆς μὲν ἴσας τέκνα ἧγε Μυρμιδόνων ——

Hinc Dionyſius Periegetes inſularum numerum τέκνα νήσων vocat. v. 514. Nonnuſque Niobes liberos τέκνα παίδων Lib. XII. quod noſtræ emendationi planè geminum eſt. Sed et multa ſimilia præbet idem Nonnus. νεάνων a νεᾶξ *adoleſcens*. Photius Lex. MS. νεάνας, τοὺς νέους. Κτησίφων Παυσανίᾳ. Pollux Lib. II. ſect. 11. νεάνισκος, νεανίας. ὁ δὲ νεᾶξ, ἃ χδ τῷ ἀρσενίνων ἴσον, ἄλλα κωμικώτερον ἂν εἴη. Grave Pollucis judicium, nec tamen ſine cautione audiendum. Sic enim Idem vocem ἀντίπους, Æſchylo et Euripidi uſurpatam, (Eumenid. v. 38. Androm. v. 327) novis Comicis tribuit.

63. λαΐων τάφον. Marklandus, poſt Brodæum et Barneſium, legit, voculâ interpoſitâ, λαΐνων ἐς τάφους. Mihi nullo modo placent ſupplementa, quæ oratio-

nem

nem perſpicuam et venuſtam non reddunt. Satius enim puto relinquere, quæ penitùs ſanare non poſſis. Reiskius plura deeſſe arbitratur; cui aſſentiri vetat Strophes et Antiſtrophes æqualitas. Legendum, ni fallor;

νεκύων ψυχὰς σώματα, γαῖον βάρος.

Senſum finiri his verbis, utcunque ſcriptis, luculenter oſtendit initium Antiſtrophes. Jam quid elegantius quam cadavera, animâ deſtituta, γαῖον βάρος. i. e. *terrenum pondus*, dici. βάρος in ſimili re vide hujus fab. v. 1159. Soph. Electr. v. 1146.

64. Sequor interpunctionem Canteri, ſecundùm quam dicunt ſe ἐκ ὀρίων ad aras acceſſiſſe de quo vid. infra v. 97. Qui aliter legunt locum, ex perſpicuo et eleganti invenuſtum et obſcurum reddunt..

64. προσπίτνουσι. Ita Soph. Electrâ v. 1396. αὖτω, προσπίτνω, λίσσομαι. MSS. ambo et P. προσαπίτνουσι.

67. ἰύτυνία. Ita optimè Æm. Portus. Ed. Ald. ἰύπτυνία.

70. Superfluum eſt hoc verſu τὴν ἐμὴν παῖδα, cum in ſequenti ſit μίλη παιδὸς ἐμοῦ. Legendum haud dubiè:

——— ἱκετεύω
σὸν ἐμοὶ παῖδα πέλασον' ἐς χερὶ θῆναι.

71. Legendum videtur, ut hic verſus ἀντιστίχῳ reſpondeat;

νίκυ' ἀμφιβαλεῖν παιδὸς ἐμῷ μίλῃ λυγρᾷ.

72. Optimè Marklandus hunc et ſequentem verſum Æthræ tribuit. Mendo utrumque laborare arbitror, quod ſic ſuſtulerim;

ἀγὼν ὅδ' ἄθλῳ ἔρχεται· γόον γόων
Ἀῴδοχον ἀχῶσι προπόλων χέρες.

Quòd dant vulgatæ minùs venuſtè inter ſe connexum eſt. προπόλων pro προαιτίλων Heathii commentarius ſuppeditavit.

74. κρατοῖς. Ita ambo MSS. Vulgò male κρατεῖ.

85. ἐπίκτονον. Non male Marklandus ἐπίμοχθον. Quanquam legi etiam poteſt ἐπίκτονον, ἐπικτόνως, adverbium inde deductum, eſt apud Æſchylum Eumenid. v. 358. Ed. Turneb. ubi vulgatæ ἐπὶ τὸν, ὃν.

96. οὐκ ἔστ' ἰυθμὸν. Ita optime Marklandus ex MSo G. Vulgò ὃ ἰυθμὸν γ' ἔστ', quod mentem Auctoris non exprimit. Voluit enim dicere, Argivas iſtas non unam doloris notam, ſed plures, geſſiſſe ἰυθμὸς an notam ſignificet, dubitari poſſet, niſi Suidas v. ῥῖθμὸν doceret ἰυθμὸν et τύπον ſynonyma eſſe. Confer Noſtrum Electrâ v. 772. Theocrit. Idyll. XXVI. v. 23.

99. κερᾳὶ δ'. Optimè Marklandus κερᾳί τ'.

108. τύτω. MS. G. τύτων.

112. κρατῆρα. Heſychius: κρατηρυτὸν (lege κρατήρα, τὸν) κεκραμμένον.

ibid. χλανιδίοις. Genus veſtimenti virile erat vel potiùs militare. Suidas: χλανὶς, ἱμάτιον στρατιωτικὸν. Theſeus quoque ut aliter, quam fœminæ veſtitum, ſeorſim compellat. Vid. Oreſt. v. 42.

114. Aſſentior Marklando legenti πρᾶς et ἴων. Citat idem duo Æſchyli loca, ubi πρᾶος idem eſt quod πρεμνὸν: nempe Eumenid. v. 492 et v. 636. Ἀῴδ' γλώσσᾳ ἴων confirmat ex Troad. v. 916 et Med. v. 872. denique Herodot in vit. Homeri c. 24.

129. Recepi ὑμῖν ex Lib. P. pro veteri ἡμῖν. Mox MSS. et P. κόμποι quod recepit Marklandus. Mihi præplacet vulgata.

133. ἔχους. Optime Pierſonus et Marklandus λέχους.

147. ἢ τοῖς. Verum videtur ἢ τοῖσδ' ut legit, præter Marklandum, Valckenaer. ad Phœn. v. 423.

156. διηκίζων. Ita ambo MSS. pro veteri διδάξων. Verti poteſt vel *ulciſcens* vel *accuſans*. Exempla vide apud Marklandum.

160. τί δὲ πλέον. An legendum: τὸ δὲ πλέον. *At, quod amplius eſt*. Nonnus Lib. XXXI. v. 126.

——— ἐς χθόνα Κύπρου
ἄπλανες ἵμμα τίταινε, τὸ δὲ πλέον, ὕψοθι Βύβλου
Ἀσσυρίη σκοπιάζει ———

vid. etiam Lib. XVI. v. 334. Lib. XLI. v. 335. Reiskio placet ἔτι δὲ πλέον. Marklandus vulgatam ſic explicat: *Quid verò* dicis me non iviſſe Diis faventibus? Imo, quod *majus* eſt, *ivi Amphiarao invito et repugnante*.

Ibid. MS. G. et P. poſt Ἀμφιάρεω addunt γε.

161. ἡδέως σ' ἀπεφάνω. Legendum ἡδέως ἀπεφάνω, Reiskio, Tyrwhitto, Marklando auctoribus.

163. εὐψυχίαν ἴστωσας. Legendum, ni fallor, εὐψυχίαν ἰσχύσας.

164. Hunc verſum Valckenaerius Theſeo cum præcedenti tribuit ad Phœniſſ. v. 161.

168. εὐδαιμονῶν ἴσως πάρα. Uterque MS. et P. τύραννος εὐδαίμων πάρα.

176. Abundat ὡς, ut ſæpe ante ὄφελον et ſimilia. Hom. Il. χ'. v. 481.

ὡς μὴ ἄφρασι πίσυζ.

Odyſſ. α'. v. 127.

ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μνηστῆρας γε πάντ' ἴμμεναι εἴσω.

180. χρησίμων. Legendum puto χρησίμων. *ut illum capiat amor utilium* i. e. laboris et parſimoniæ, non otii et nequitiæ.

181. διδαχίναις. Optimè Tyrwhittus et Marklandus διδορχίναις. citantes v. 190.

182. Hunc et tres ſequentes verſus delet Tyrwhittus; ex aliâ fabulâ in hanc migraſſe putat Reiſkius. Audiendus tamen Plutarchus: ὁ γὰρ Εὐριπίδης
——— φορτικωτάτῃ κέχρηται μιχαλαυχίᾳ, ᾗ τοῖς συγκρατικλείοις τοῖς τραγῳδουμένοις πάθεσι καὶ πράγμασι μάλιστα προσήκοντα τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον. vid. initium Libri περὶ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν. Neque imitatore caruit Euripides: ſiquidem Lyco, coram Alexandro comœdiam docens, εἶχον αἰσχρὸν eodem Plutarcho teſte, inſerui. Op. Mor. p. 596. Ed. Steph.

184. ἀτόμους. Malim ἀτόμῳ *triſtis*.

189. Emendationem Tyrwhitti, Heathii, Marklandi non dubitavi recipere. Ed. Ald. Σπάρτη μὲν ὁ μὰ.

195. ἄθλοις

195. ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλλήθεις. Legendum forte: Ἀλλ' ἢ σὺ δὴ 'πόνεις ὁμιλήθεις λόγῳ τοιῷδ' *An ergo tu erraſti, tali oratione* (qualem ſc. mox exponit) *ſeductus.* ὁμιλήθεις λόγῳ ut φιλοσοφίᾳ ὁμιλήκως Lucian. de Saltat. Ἡρακλειτείᾳ δέξῃς ὁπαίρῳ habet Philo Jud. Allegor.

197. Quod ait Marklandus, eandem ſummam fuiſſe orationis a Theomiſtocle ante pugnam Salaminiam habitæ, de quâ Herodotus Lib. 8. c. 83. nec clarè docent Herodoti verba, nec ullo modo veriſimile eſt.

203. MS. E. ἐκπεφυρμένον et mox θηριώδη. In priori conſentit MS. G.

205. ᾠζῶτον. Ita MS. uterque et P. ut jam rectè Barneſius. Olim, ᾠζῶτα.

207. τεθράπται κηρῷ, τῇ τριφῇ τ'. Non diſpliceret τεφήν τε κηρῷ, τῇ τιφῇ τ' ut ſementis non ineleganti ſchemate ſepultura frumenti audiat. Plutarcho teſte Ægyptii Διόνυσον τὸν Ὄσιριν dicunt ὑπὸ κρύπτεσθαι τῇ γῇ σπειρόμενον ὑὸ καρπός. Op. Mor. p. 671. Qui locus aliam quoque emendationem ſuggerit, nempe ut legatur κρυφὴν et κρυφῇ. Κατακρυφὰν habet Sophocles Oed. Col. 217.

209. ἄρδῃ metaphoricè *recreet, reficiat.* Ariſtides Monod. de Smyrnâ: αὔξοι καὶ τρέφοι καὶ ἄρδοι [πᾶς ὄψις] Plut. Op. Mor. τὸ χαῖρον ἄρδεται καὶ τέθηλε. p. 848. Ed. H. Steph.

210. αἶθον. Rectè T. Faber αἴθον τ'. Extat vox Rheſ. v. 990.

213. σαφῶς. Ita MSS. ambo et P. Vulgò σαφὲς, cum diſtinctione inter σαφὲς et γιγνόμεν.

219. Ed. Ald. χέρσιν pro quo Editores, præeunte Cantero, χρεῖν. MS. uterque et P. φρεσὶν, ut feliciſſimè emendaverat Reiskius.

223. ὡς ζώντων θεῶν. Marklandus, ὡς δόντων θεῶν. Malim ὡς χρώντων i. e. *tanquam Diis ipſis oracula edentibus.*

224. δῶμα. MS. uterque σῶμα.

227. φεύγους interpretor κινδύνους ſive tempora timoris et periculi plena, ut ξυναμυνοῦντας cum φίλους conjungatur. MSS. ambo et P. δόμους, quod, licet a Marklando receptum, non expedio.

228. ἡγεμόνα. Vertendum puto: *regens, gubernans:* non, ut Marklandus, *exiſtimans.* Quis enim unquam dixit, Deum *exiſtimare* communes eſſe fortunas, ſive populi ſive domûs. Mecum facit Philoctet. v. 100.

230. ἐ νοσοῦντα. Ita optimè Marklandus, ex Pierſoni conjecturâ, Ed. Ald. et MSS. σωσοῦντα.

232. Ex voce ἀτ' mihi probabile fit Euripidem ſcripſiſſe:

μάτην ἱερῶν θίσθαι', ἢν' ἀτίμαστος.

244. ἀφιᾶσιν. Legendum puto ἀφίναι, ut conſtructio ſit δεῖται ἀφίναι. Exempla vel in Lexicis habes.

245. φιλέρμους. Ita MS. E. et P. Ed. Ald, et MS. G. φιλέρμους.

246. Stobæus Tit. 43. ἐ μίαν legit, et verſu ſequenti δέξῃ πολύ.

247. Legendum puto, de quo et Marklandus cogitavit, ἵν' πῦ' ἂν τάξῃ νόμος. Κόσμος eſt forma et ſtatus reipublicæ, quem incolæ urbium, ſaltem vetuſtarum, non definiunt ipſi, ſed a majoribus traditum accipiunt.

250. Sequor cum Marklando MSS. et P. Ed. Ald. χαίρων ἴθι μὴ ἐ γὰρ βεβούλευσαι. Locus tamen nondum integer eſt, quem ſic fortaſſe ſanaveris:

χαίρων ἴθ' ἀλλ', ἐ μὴ βεβούλευσαι καλῶς,
αὐτὸς, πίζων τλὼ τύχην ἐμ' ἀξίαν.

Bonis avibus abi; neque, ſi malum ipſe conſilium ceperis, æquum puta ut ego infortunio macter.

252. νέοισι. "Quam abſurdum hoc," inquit Reiſkius, "de ſene Adraſto, qui ipſe ſe πάλαιον appellavit v. 168?" Si hìc ſubſtitiſſet Vir Doctiſſimus, laudarem: ſed pergit Euripidem propter hanc unam vocem ſtuporis incuſare, quaſi ignoraret, quam lubrica res ſit MSSorum ſcriptura, quamque prodigiosè nonnunquam a Librariis erratum ſit. Quanquam neque illud neſcire debuit, quo abſurdius aliquid eſt, eo minùs probato Auctori imputandum eſſe, niſi invictis argumentis conſtet ejus, non Librarii, culpam eſſe. Quod ad hunc locum attinet, aerem proculdubio pulſat Criticus, cum in promptu ſit non inelegans emendatio;

ἥμαρτεν· οὐσίαισι δ' ἀνθρώπων τόδε
ἔνεστ'

Emendabat jam olim S. Petitus σὺ νέοισι, non male, ſi conſtaret νεῦς in plurali uſurpatum fuiſſe. Denique pro ἔνεστι legendum forte σύνεστι i. e. *peccatum eſt ἁμαρτήμη.* Confer v. 162.

254. Hunc locum ſic non male conſtitui poſſe puto:

ἀλλ' ὡς ἑαυτὸν τῶνδ', ἄναξ, σ' ἀφίγμεθα,
ὅστις δικαστὴν ἀλόμβροις σ' ἐμοῖς κρανῶν,
εἰδ' ἄ τι πράξας μὴ καλῶς ὑφίσκομαι,
τούτων κολαστὴν καὶπιτιμητὴν, ἄναξ,
ἀλλ' ὡς ὀναίμην.

Non rarum eſt ἵνα a voce ἀλλὰ inchoari. Exempla habes Hippolyt. v. 932. Platon. Criton. c. 17. ejuſdem Phædon. c. 2. σ' ἀφίγμεθα ſine præpoſitione ut apud Homerum μνησῆας ἀφίκετο Odyſſ. α'. v. 332. et tribus præterea locis. Adde Odyſſ. φ'. v. 25.

ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο κερτομέουσα.

Connexio autem clara et venuſta eſt: σὲ, ὡς ἑαυτὸν, ἀφίγμεθα, ὃς δικαστὴν σὲ ἀλόμβροις ἐμοῖς κρανῶν. Videamus nunc, quomodo Scaligero et Barneſio ſucceſſerit, qui ordinem verſuum immutârunt. Secundùm illos ita ſcripſerit Euripides;

ὅστις δικάστην σ' ἀλόμβροις ἐμοῖς κρανῶν,
ἀλλ' ὡς ἑαυτὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα·
εἰδ', ἄ τι πράξας μὴ καλῶς ὑφίσκομαι,
τούτων κολάστην καὶπιτιμήτην, ἄναξ,
ἀλλ' ὡς ὀναίμην.

In his dubitari non poteſt, quin δικαστὴν, κολαστὴν, ἐπιτιμήτην in appoſitione ſint, et ab eodem verbo ἀλόμενον regantur. Sed hæc, ſi verſus ex mente Scaligeri ordinentur, interpoſito verbo ἀφίγμεθα, a ſe invicem divelluntur.

divelluntur. Deinde et negativa particula οὐ oſtendit aliam negativam præceſſiſſe, non diverſativam ἀλλα. Videntur igitur hujus emendationis Auctores nihil aliud egiſſe, niſi ut locum non admodùm planum, qualem exhibent MSSi, valdè impeditum et ſalebroſum redderent. Non eſt omittendum Adraſti ϕῆσιν, quam a v. 254. inchoavi, in MSS. non niſi a verſu ſequenti incipere.

259. τί γὰρ πάθω. De hac locutione remittit Marklandus ad Gatakeri Comment. in M. Antonin. Lib. 12. c. 16.

261. Pro κατασφῇ emendat Scaliger κατασίφῃ, probatum etiam ab Heathio et Marklando. Mihi ſuſpicio incidit, nullo ſanè adhuc teſtimonio comprobata, Veteres, quoties ſpreta eſſet θεῶν ἱκτηρία religio, non modo illum relinquentes abiiſſe, ſed frondes quoque deorſum, tanquam contumeliæ acceptæ indicium, vertiſſe. Hæc ſi probaveris, facilis emendatio eſt:

αὐτῆ λιπῆσαι, φυλλάδες κάτω τροφῇ ——
Δήμητρα θεμίναι μόρσιμ', ἡλίῳ τε φῶς,
ὡς οὐδὲν ἡμῖν ἥρκεσαν λιταὶ θεῶν.

Favet conjecturæ, quod in luctu certè funebri mos erat arma aliaque inſignia deorſum verſa tenere. vid. Æneid. XI. 92. Stat. Thebaid. VI. 214. Pedo Albinov. ad Liviam 142. Tacit. Annal. III. 2. Aliter Tydeus, utpote bellum denuncians, Thebaid. II. 478.

263. μόρσιμ'. Ita MSS. ambo et P. Vulgò μόρσιμος.

264. Poſt hunc verſum interciderunt complura; nèc damnum reparat ſupplementum hoc, a Philippo Melanchthone olim ſcriptum, et in Editione Brubachianâ ex ejus verſione repetitum;

τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυα σὲ χρεών,
οἷς ἐκ πάθεσιν ἄξι' ἀμύνειν ὑποπτοῖς.
ἢ γὰρ πεσοῦσα σ' ἵκτο θυγάτηρ Πιτθέως.

Putabat ſcilicet Vir Doctiſſimus nihil hìc deeſſe niſi initium argumenti a ſanguinis conjunctione deducti. At ſi quis ſuperiora cum ſequentibus conferat, videbit, ni fallor, illa dignitatem et nobilem ut in malis ferociam ſpirare, hæc autem ſupplicum planè verba eſſe, obnixè humiliterque orantium; nec proinde dubitabit ad Chori vel Semichori ϕῆσιν referre, quæ hunc hiatum ſequuntur. Cum autem prolixus eſſe ſoleat in hujuſmodi precibus Euripides, ſubit ſuſpicari, perorationem tantùm eſſe, quæ nunc ex eâ ſuperſunt.

270. δοῦλο. Ita ambo MSS. et P. Ed. Ald. δοῦλοι.

275. τὶ θνητῶν. Reiskius et Marklandus πθνητόν-των. Malim, quod propiùs ad vulgatam accedit, πθνατόν-των.

277. πίμπλη, Κρῆτι. Legendum puto:

πίμπτ', ἱκ-
τήριστι ταλαίνας χέρας γεραιάς.

ἱκτηρίαν χέρα adeo ſolenne eſt ſupplicantibus, ut velut ſynonymum ſupplicationis habitum ſit. Polybius. ὡσεὶ ἱκέτης ἐκτεινόντες χεῖρας p. 133. B.

279. Emendat Marklandus propter metrum:

ὡσ' ὅτ' ἐγενάσθ', ὦ φίλος, ὦ δυσμόρου Ἑλλάδ'.

282. ἱκέτευε. Marklandus non malè ἱκέτην. Sed neque deſunt exempla, ubi Chorus, licet ex fœminis conſtans, maſculino genere de ſe ipſo loquitur. vide modo Hippol. v. 1105 et 1107.

283. ἤ τιν' ἀλάταν. Legendum puto: ἤ πιν' ἀλάταν *velut erronem aliquem*. Nobiles Argivæ, ex quibus Chorus conſtat, quanquam ſupplices, non erant errones.

286. Cum ἐπιδίκοιον alibi non occurrat, disjunctim legunt Interpretes recentiores, ἐπὶ δίκοιον. Diſſentiunt tamen de præpoſitione ἐπὶ, quam Reiskius et Heathius ad βλεφάρων referunt, Marklandus ad δίκοιον, ut conſtructio ſit βλέψον ἐπὶ δίκοιον: quod et ego melius puto.

292. ἐχάρης. Male Ed. Ald. et MSS. ἐχαίρης. Præclarè hìc Marklandus: "Vetat Theſeus matrem "flere dum aſſideret aris Cereris, quia nihil triſte "conveniebat ſacrificantibus" —— Sed præcipuè in Cereris ſacris hoc cavebatur: Livius XXXIV, c. 6. *quia Cereris ſacrificium lugentibus omnibus matronis intermiſſum erat, Senatus finiri luctum triginta dictus juſſit.* et XXII, c. 56. *adeoque totam urbem opplevit luctus, ut ſacrum anniverſarium Cereris intermiſſum ſit, quia nec lugentibus id facere eſt fas, nec ulla in illâ tempeſtate matrona expers luctûs fuerat.*

297. ὡς ὄκνον φέρῃ. Herodotus Lib. I. c. 10. ὡς αἰσχύνην φέρῃ. Plura videas. III, 133. IV, 90. VI, 19 et alibi. Ex Marklando.

298. φίλοις. Legendum cum Barneſio et Marklando φίλως. vid. Hippol. v. 927.

299. ἀχρεῖον. Per μειώσιν vult damnoſum, perniciоſum, ut rectè Marklandus.

306. μὴ δικαίοις. Bene Marklandus: videri poteſt ſignificare *ob res injuſtè factas*: nempe a Creonte et Thebanis, ut τοῖσιν ἡμαρτημένοις Oreſt. v. 461.

308. τὴν πρὶν φέρῃ. Non de nihilo eſt τὴν. Legendum enim ἢ πρὶν ἀρεῖ. *honorem augebit*. Soph. Ajac. v. 193. κρηνὼν φάτιν ἄρῃς. in quem locum Sch. ἄρῃ τὴν εὐκοσμίαν, ἤτοι ἐπαίρῃς, αὐξήσῃς, ubi duo poſtrema verba τῷ, ἄρῃς explicatio ſunt, εὐκοσμίαν autem alius lectionis, nempe ἀρῇ. Cæterùm, ἀρεῖ hìc in Euripide reponentes, repetitionem etiam vitamus.

312. κρατεῖναι. Legendum cum Reiskio, κρατεῖσαι.

323. Temeritatis Athenienſes arguebant, qui gloriæ eorum minùs favebant, quod plerumque infirmiori parti ſe adjungerent. Iſocrates in Panegyrico: διὸ ἐκ κατηγόρων τινὸς ἡμῶν, ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων, ὅτι τὰς ἀδυνατίσας ἀδίκως θεραπεύομεν. vid. infra v. 578. Heraclid. v. 177. Ad eandem calumniam pertinet ἄδουλο ὡς κακοτομημένη, quod inverſo ordine conſtruendum κακοτομημένη ὡς ἄδουλο. Sequentia, ut nunc quidem ſcribuntur, difficultate non carent; ſed legendum χερσὸν ab adjectivo χερσὸς terribilis. ἀρᾷς, inquit illa

—— χερσὸν ὡς ἀναυλίαν
σὴ παῖς; σὺ γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.

Vides, patria tua quam terribilem aſpectum habeat? nempe in ipſis laboribus augeſcit. Hemſterhuſius ſtructuram ſic inſtituit, ὀρᾷς, ὡς γοργὸν ἀναβλέπει τοῖς πέρυσιν, et vertit; *vides, quam torvos attollat oculos adversùm irriſores.*

326. πρόσουσιν. Ita uterque MS. et P. Vulgò πρόσεισιν.

328. σὺν δίκῃ σ' ἐμώμφθην. Nihil mutandum. Cognata phraſis eſt χαίρω δέ σ' ἐλαλύξαντα in Siſypho: et χαίρω δέ σ' ἐντυχοῦντα Rheſ. v. 391. vid. et Hippol. v. 1339. Gemella verò; πέρσαντ τὸν ἐν πρόσουσιν, μὴ σφάλῃ πότε Soph. Trachin. v. 301.

333. πάντ'. Superſcribitur in MSo G, πᾶν'.

332. Aſſentior Marklando legenti σοὶ, ſervata tamen, quæ ab illo mutatur, vulgari interpunctione. δικαῖν de tribus forte poſſet dici, quemadmodum ἀμφοτέρα Phalar. Epiſt. 18. Vel quia potuit dicere, "Et vobis pulchrè locuta es, et nobis" ideo proximam ſententiam eâdem formâ enunciat, quaſi revera ita dixiſſet.

338. ἰσφάλη. Ita MS. G. et P. Ed. Ald. ἰσφάλην.

346. Meliùs decurret verſus, ſi ſcripſeris ὦ δ' ἥ τοιᾶσδε σὺ —— τοιᾶσδε *mater* ut Hippol. 564.

350. κ' ἀχὶ σὺν φθόνῳ. Marklandus μὴ ἀχὶ. Malim:

ἤδη τόδ' ἴσμεν γ', ἀχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν.

353. πρόδδις. Mixle Scaliger et Canterus πρόσδις.

370. Πελασγία. Legendum Πελασγίᾳ: *Pia erga Deos et magni æſtimanda in Pelaſgiâ et ad Argos.*

372. μητρὸς ἀγάλματα *matris deliciæ* ſolenni Poetarum uſu dicuntur liberi. vid. infra v. 1164. et citante Marklando, Iph. in Taur. v. 273. Æſchyl. Agamem. v. 216. Soph. Antigon. v. 1127. Sequitur φόνιον μητρὸς ἄγαλμα eſſe *mortui filii cadaver ſanguinolentum.*

374. Ἰνάχου. Marklandus propter metrum τὸν Ἰνάχου.

376. τὸν ἰσωνὸν. Ita rectè Marklandus, metro jubente. Vulgò τὸν ἀσωνὸν.

377, 8. Hos verſus unâ literulâ mutatâ ſic refingo:

πρωτῶν πάντ' ἄρα φίλια Μοῖρ'
Ἐμοὶ, ἐ τίκτουσιν ταφὰς λιψίμους;

379. μητρὶ interpretantur omnes de matribus Argivis. Nec ſanè inauditum eſt ad multitudinem ſignificandam ſingularem numerum adhiberi. Ovid. de Triſtibus. Lib. V. Eleg. II. v. 26.

Quot tenerum pennis aera pulſat Avis.

Sic plerique explicant πτυχὴν Hippol. v. 1268. Malim nihilominus ἄμυνε δμῶσιν *ſuccurre mortuis.* Sic τὸ νεόδμητον τέκνον habetur Rheſ. v. 890.

380. μὴ μιαίνειν *ne viola.* Infinitivus eſt pro Imperativo, cujus Enallages exempla paſſim apud Heſiodum occurrunt.

382. νίμειν. Rectè Canterus νίμειν'. τὸ ἧσσον νίμειν eſt *minoris facere*, ut τὸ πλέον νίμειν *pluris.* vid. Hecub. v. 868. Helen. v. 926. Theocrit. Epigram. 15. indicata a Marklando omnia.

385. Recte ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ. Uterque enim fluvius ad Auſtrum erat Thebas incolentibus. Statius de Argivo exercitu Thebas proficiſcenti;

Jam ripas, Aſope, tuas, Bœotaque ventum
Flumina.

Pauſan. p. 285. l. 12. Ed. Sylb. ἀπωκίσθαι δὲ τὴν νῦν ἴσα ἄπο τῆς Θηβαίων τὴν Πλαταιίδα ὁ Ἀσωπός. Et hìc quidem ab urbe pluſquam decem ſtadia aberat. Pauſan. p. 281. l. 10. Διαῤῥεῖ δὲ ἤδη τὸν Δεσπόν, ἢ δὲ πολίως ἐπὶ μάλιστα ἀφεστήκασι πεδίων. Iſmeni autem curſus juxta Portas Electras (de quibus vide ad v. 661.) erat. Pauſan. p. 989. l. 24.

388. Lego ἀξίαν τυχὼν *dignam quæ hoc conſequatur.*

391. ἀπιεῖσ'. Æmilius Portus ἀπιεῖσ'.

394. ὑπροπὴς. Rectè Marklandus ὑποπτὴς. De Callichoro, puteo in Eleuſinis vicinià, conſulendi Callimachi Interpretes ad Cerer. v. 16.

401. τίς γῆς τύραννος; Præconum genus non amavit Euripides. Hunc abſurdum et abruptè ingredientem facit. Ex Marklando.

413. ἴσχλῳ. Uterque MS. et P. ἴσχλων. Non malè: vide loca a Marklando indicata.

416. ὁ δ' αὐτίχ' ἥδης. Marklandus ὁδ' αὐτίχ' ἥδης. omninò male. Dicendum enim erat, ὁδ' ὡς αὐτίχ' ἥδης.

419. διορθώσειν credo eſſe ad normam vel canonem veritatis exigere. λόγοι ſunt argumenta utrinque in diſceptando allata. Perſius Sat. 4. v. 11.

Rectum diſcernis, ubi inter
Curva ſubit, vel cum fallit pede regula varo.

422. γηπόνῳ. Ita uterque MS. et P. Ed. Ald. γᾷ· πόνῳ. pro quo Canterus γαπόνῳ.

423. πένητα. Legendum puto πενίᾳ. πενὴς ὁ παρὰ πονοῦν. *Pauper etiamſi laboret.*

425. Emendat Marklandus:

ἤδη νοσοῦσι, τ' αὐτὸ τοῖς ἀμαίνουσιν
ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ.

Ego vulgatam retineo, et νοσοῦσι pro *odioſum* accipio.

428. ἢ παρέργασις λόγων. Optimè Marklandus: "id eſt, qui præter ἔργον (miniſterium ſuum ſeu officium Præconis) etiam Oratoriam et Facundiam ὡς παρέργῳ obiter, et poſt res magis ſerias, coluit et exercuit. Irriſoriè: apud Thebanos enim nullus honor eloquentiæ. vid. Vellei. Patercul. I. c. 18.

434. σὺπείτ' ἴσα σοι. Legendum cum Marklando σὺπείτ' ἐς' ἴσον. Emendat tamen Toupius ὁ μίστα σοι. Vix potuit magis contra mentem Auctoris.

435. Citatur hic locus a Stobæo Tit. 44. omiſſis, additis, immutatis etiam nonnullis. Locum non exſcribo, quia in omnibus longè præſtat vulgata Lectio.

438. κλύῃ. Supplendum eſt ex ſenſu loci τις. ἔστιν κλύῃ τις κακῶς. vid. infra v. 453.

440. Exprimit formulam Præconum, τίς ἀγορεύειν βούλεται, ut vidit etiam Barneſius.

442. λαμπρὸς. Ed. Ald. λαμπρὸν, quod rectè emendavit Canterus.

443. ἐὰν

443. ἰσὶν ἰσπίτεων. Assentior Duporto legenti ἴσ' ἰσπίτεον.

444. αὐθέντης. Legendum cum Marklando τιθέντης. Alterum eo sensu veteribus Græcis ignotum erat. Vide loca ab ipso citata.

445. ὑπῶσιν. Lego, unâ literâ adjecta, ὑπόφυσιν *succrescentibus*.

447. ὃς. Marklandus, non male, ὅς τ'.

451. τόλμας. Pro τολμηρὰς. Abstractum, quod aiunt, pro Concreto.

453. Offendisse Marklandum videtur repetitio vocis βίου. Emendat igitur βίαν, illectus, credo, levitate mutationis; interpretatur autem *majorem facultatem violentiæ*. Verùm neque verba, quod voluit Marklandus, exprimunt, nec, si vel maximè exprimerent, eam mentem Auctoris fuisse puto. Magis placeret, si MSS. præberent:

ὡς τῷ τυράννῳ πίον' ἐκμόχθη βίον.

Pro ὡς, quod est in utroque MS. et P. Ed. Ald. ὃς.

455. τυράννοις. Marklandus τύραννον.

458. πάσ'. Legendum cum Marklando πά σ' i. e. πάντα. vid. Sophocl. Oed. Tyr. v. 413. Nostrum Troad. v. 924.

462. πάλιν. Legendum cum Viris Doctis, quotquot Euripidem nuper illustrarunt, πάλιν.

468. ἐμοὶ δὲ τἀναντία. Lego cum Marklando ἐμοὶ δ' ἐναντία.

471. ἐν τῇ. Marklandus ἐν γῇ. Sed ferri potest τῇ pro αὐτῇ, ut non rarò est apud Æschylum.

479. Optimè Marklandus: "irrisoriè alludit ad istud Thesei v. 407. ἀλλ' ἐλαθόμεθα πάλιν. patet hoc ex particulâ δὴ *scilicet*.

480. ἐκ βραχιόνων. *ex brachiis*. Interpretor *ex vitium fiduciâ*. Marklandus hæc cum sequentibus connectit, quod non imiter.

481. Legendum puto: ἐλπὶς γὰρ ἦν κάκιστον i. e. ἦν τὸ κακίστον.

483. πολίους. Stobæus Tit. 53. λεω. Alterum in fine versûs vid. Soph. Antigon. v. 293. indicante Marklando.

487. ἀπώλετο. Bene ambo MSS. P. et Stobæus supra, ἀπώλοντο, quod et Marklandus.

486. καὶ τοι pro veteri καὶ τοῖν recepi ex Stobæo, qui et γὰρ legit pro γε.

492. πενεῖσι. Stobæus ubi supra γένοιτ', quod melius. Vel sic tamen malim, φενεῖσι.

496. ἐχθροὺς καὶ. Lego cum Marklando ἐχθροὺς θεοῖς quod sequentia mirè confirmant. Frequentatum est a multis, præcipuè verò a Demosthene, ἐχθρὸς θεοῖς.

497. ὃς ὑβρις ἀπώλεσεν. Metro succurrit Barnesius legendo ὕβρις ὃς. Marklando placet ὃς ὑβρις ἀπώλεσεν ut Bacch. v. 247. Herc. Fur. v. 743. Malim, οὓς ὕβρισεν ἀπώλεσεν. vid. Herc. Fur. v. 179.

498. ὅτ' ἂν γ' ἔτ'. MS. E. ὅτ' ἂν ἔτ'. Sensus verò nec ἂν nec ἔτι pati potest. Legendum puto:

ὅτ' ἆρ' ἔτ' ἐχθρὸς Καπανέως κεραύνιος
δίμορφ' ἀκοντῶτ' ἐκ κλιμάκων ὀρθοστάτου.

Ubi ἆρ' pro ἂν et κοντῶτ' ἐκ pro κοντοῦντ' Marklando debeo.

504. Ἄλλα τε κοῦδέν. Repete ἐκ ἐχθρᾶς ex v. 498. Ex Marklando.

506. ἢ νῦν φρονεῖν. Videtur deesse pronomen ἢ νῦν φρονεῖν σ'. Ex Marklando.

507. Vertunt: *aut Deos justè perdere malos* fateaeris. Suppleverunt *fatearis*, quia ἐξαύχει non potuit repeti commodè ante θεοὺς ἀπολλύναι. Non damno: et ita fieri solet: vid. v. 347. Sed forte propius erat remedium ἢ θεοὺς δικαίως. *aut æquum censeto* (concede) *Deos perdere malos homines*. Sic v. 528. θάψαι δικαίως *justum censeo sepelire*. Herodot. I. 89. Ex Marklando. Herodoti verba sunt: δίκαιόν, ἄν τι σοὶ ἐς πλέον, σημαίνειν σοί.

511. Distinguit non male Marklandus:

σφαλεῖσ', ἡμεῖς θρασύς,
Νίκης τι ναύτης. ἦσυχος καιρῷ σοφός.

513. Ab hoc versu inchoatur Adrasti ῥῆσις in Pusquem sequor. In vulgatis Præconi tribuitur cum sequenti etiam versu. Verum viderant Tyrwhittus et Heathius.

528. θάψαι. Ita MS. uterque et P. ut rectè Barnesius pro veteri θάψας.

530. πατόσθατ'. Uterque MS. et P. πάποθ' γ' minùs rectè.

532. Distinguo:

αἰχρᾶς τ' ἐκοίνεις· χ' ἡ δίκη διέχρεπεν·

Turpiter verò illis: adeoque vestrum jus ultionis perit. i. e. satis jam ulti estis, nullum ultra jus habetis.

534. Emendat Marklandus ἔκφυσις, et, licet cunctanter, τὰ ζῶντ' pro τὸ σῶμ'. Malim cum Toupio, qui feliciter hìc, si uspiam, versatus est: vid. Emend. in Suidam. Vol. 2. p. 6.

ὅθεν δ' ἔκαστον εἰς τὸ ζῆν ἀφίκετο,
ἐκεῖσ' ἀπέλθοι.

Ubi ἀπέλθοι, Stobæo debetur, qui ita citat Tit. CXXII. Marklandus tamen, ἀπέλθῃ.

537. ἐκοινώσαν βίον est ἐκοινώσαν τὸν χρόνον τοῦ βίου. Non male tamen Toupius loco citato ἐκοινώσαν μόνον.

441. Recepi feliciſſimam Marklandi emendationem. Ed. Ald. et MSS. σοφίσεις, ἃν δὴ λαχεῖν. Pro δὴ Lib. P. χρῆν.

544. ἀπειλήσων. Ita MS. uterque et P. Vulgò ἀπειλήσας.

547. ἐκ μυχῶ. Emendat Marklandus μυχοῖς. Atque ita quidem Veteres loqui amant. Vide loca ab ipso citata.

549. Rectè repudiat Marklandus γλώσσης, quod nullum hìc locum habet. Sed nec multò commodius est, quod substituit γνώμης. γνώμη vel est *mens ipsa* vel *sententia de re aliquâ ad deliberandum propositâ*. Horum autem sensuum neuter huic loco accommodari potest. Nam quod Marklandus Euripidi imputat, *lævum dispendium mentis*, quo stultitiam utique significari vult, paucis, credo, placebit. Legendum fortasse:

σκαιόν γε τ' ἀπάλωμα τ' χλιδῆς τόδε.

χλιδὴ hìc valebit *effœminata mollities*.

552. παλαίσμαθ'.

552. πολαίσμασθ'. Ita rectè Marklandus, conferens Hecub. v. 265. Hippol. v. 11. Ed. Ald. πάλαισμα θ'.

553. οἱ μὲν πάλ'. Optimè Marklandus οἱ μὲν τόθ', citans τότε *olim* ex Soph. Electr. v. 280 et 678.

555. ὡς ἐυτυχὴς ἦ. Disjunxi quod est in MSS. et P. ὡς ἐυτυχὴς quia præsens subjunctivum postulari videbatur. Ed. Ald. ὃς ἐυτυχήσ.

561. ἀσίδιμον. Felicissimè Marklandus ἐυστόνῳ.

566. σώζων. *servans.* Puto quemadmodum Latini dicunt *servare fidera.* Virg. Georg. 1. 335.

568. σωσάψω μῦθον εἰδέναι quid sit, neque cum Marklandi illustrationibus, intelligo. Forte βάλει σὺ κόψω μῦθον ——

575. κρατίστους ἄλλους meritò Marklando displicet. Legendum utique καρτίστους *fortes, duros.* Sic καρτερὸν οἶνον Q. Calaber Lib. VII.

580. λόγχα σαυρωτὸς. Ita rectè Brodæus pro veteri λόγχῃ. Mox Editi recentiores, præter Marklandum, βλαύῃ pro λαΐῃ, quod tuetur Ed. Ald. et sensus. Legendum forte :

ἴλθ', ὡς σε λόγχα σαυρωτὸς ἐπὶ πόλῃ λαΐῃ,

ἐπὶ πόλῃ *ad* vel *prope urbem* ut ἐπὶ Θήβαις. Quanquam et ἐν πόλῃ interpretari potes *in agro* ut in locis citatis ad Cyclop. 99.

581. Recepi cum Marklando τὰς ex MSS. Vulgò τὰ.

583. θυμώσαν. Legendum θυμῶσθαι.

588. Ordo ni fallor est : μεταμπύκων τι φῶμα κισσοῦσθαι φάλαρα.

590. Lego, mutato versuum ordine :

χωρήσομαι γὰρ ἐπὶ σὲ πρὸς Κάδμου πύλας,
αὐτὸς σίδηρον ἐξὸν ἐν χεροῖν ἔχων,
αὐτὸς γε κηρῦξ.

Versum αὐτὸς σίδηρον Reiskius inter v. 594 et 595. inserit, quæ et major transpositio est, et minùs venusta.

595. καινὸς ἐν καινῷ δορί. Ita superscribitur in utroque MS. et P. Marklando placet vulgata κλονὸς ἐν κλονῷ : in quo judicium ejus desidero. Adrastum Eleusine relinquit Theseus, ne malum auspicium expeditioni esset Ducis præsentia, jam antea a Thebanis devicti ; *Ipse,* inquit, *cum proprio Genio exercitum ducam, illibatus in illibato agmine.*

600. Eximiè Tyrwhittus : " Hìc et in sequenti- " bus per totam scenam pro Æthrâ reponenda est " Adrasti Persona. Æthra scilicet cum Theseo abi- " erat post v. 364."

601. δῖμα χλοηρὸν. Ambo MSS. et P. χλωρὸν δῖμα.

602. σοφίσεις. Ita Lib. P. confirmatque Marklandus pluribus exemplis. Vulgò σοφίσεις.

603. φράτορας Παλλάδος est *populus Minervæ,* non ut Marklandus interpretatur, *cœtus.* Sunt quidem loca nonnulla in quibus φράτωρ interpretari possis *cœtum* ut Andromach. v. 1151. Soph. Trachin. v. 808. Æschyl. Eumenid. v. 569 et v. 572. Verùm hæc ipsa æquè commodum erit per *populus* interpretari. Contra, vix pauciora sunt, in quibus vox φράτορες pro *populo* necessariò sumenda est, ubi *cœtum* significare non potest. vid. Æschyl. Eumenid. v. 671, v. 686 et v. 765.

605. γένοιτ' ἂν κἀρδὼ i. e. *optimum quidem foret, si verbis transigi res posset.*

ibid. οἱ δ' ἀρείφατοι φόνοι — φωνήσουσιν. Hac sententiâ nihil, si me audias, frigidius esse potest. Sed neque metrum convenit. Quid si legamus :

—— οἱ δ' ἀρείφατοι
φόνοι μάχαις, τερατύποισί τ' ἀνατολαῖς
πάλιν κτύπους φάσιν' ἀοι.

At martiæ cædes semper iterum prælii planctibusque pectorum originem præbent.

610. Rectè Marklandus ex mensurâ Strophes στοιχίᾳ reponit pro εὐτυχῆ. Idem αἴρει legendum putat pro αἰρῇ *conficiat, pessundet :* quod mihi non æque placet. Sensus videtur esse : *Sed quid si fors aliqua eum, qui rebus lætis jam superbit, de statu iterum dejiciat : hæc me fiducia circumdat.*

611. τόδε μοί τι. Ita ex Ed. Ald. edi debuit. Vera, ni fallor, lectio est :

τόδε μοί τι φάσος ἀμφιβαίνῃ.

De phrasi φάσος ἀμφιβαίνῃ confer, citante Marklando, Aristoph. Vesp. v. 968.

617. κωκυτὸν δ' ἀπὸ ψυχᾶς. Optimè Canterus κωκυτῶν δ' ἀπαψυχὰς.

624. ψυχᾶς. Legendum τύχας, Heathio, Tyrwhitto, Marklando auctoribus.

625. ἴτι πόθ' αἵσει. Legendum puto ἄ, τί πόθ' αἵσει.

629. Optimè Tyrwhittus : " Hic versus, opi- " nor, tribuendus est Adrasto. In sequentibus invo- " cationem peragit Chorus."

633. Nulla hìc difficultas, quæ Marklandum, tantæ eruditionis Virum, morari debuit. Per τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεως metaphoricè designat Chorus Duces hos ipsos, quorum corpora a Thebanis sepulturâ privata erant. Hi, ex consuetudine Poetarum, ἄγαλμα πόλεως poterant dici ; hìc, paullò audaciori figurâ, ἀγάλματα vocantur ejus Dei, qui generis Argivi auctor erat. ἵδρυμα πόλεως est urbis firmamentum sive fundamentum. Sed neque hoc novum est, de Ducibus vel Principibus per translationem dici. Sic Lycophron Hectorem ἵδρυμα πύργου vocat v. 281. Theronem Pindarus ἵδρυμ' Ἀκράγαντος Olymp. 2. v. 12. vid. et Olymp. 2. Stroph. 5.

Jam ἀναμίζομαι πρὸς πυρὰν explicari potest : *studeo ad regum* i. e. ad comburendum *recuperare.* ut fit κῆμα effectûs pro conatu, de quo Valckenaerius ad Phœniss. v. 1407. Malim tamen, cum præcedentia formam supplicandi habeant, ἀνάμιζόν μοι πρὸς πυρὰν *recupera mihi ad regum.* Restat vox ὑφιδεῖν, quæ simplicissimam interpretationem habet *contumelioseè habitum,* sc. a Thebanis, qui jura sepulturæ iis denegaverant.

638. Manifestum in hoc versu vitium corrigunt Heathius et Marklandus legendo θανόντων. Malim ;

ἰὼ οἱ θανόντες, ἐπὶ δυστάτῳ λόχῳ.

644. πάξιν. Emendat Marklandus πράξιν vel βάξιν. Mihi verum videtur βάξιν, nam πράξιν cum ἀμφὶ consistere vix potest.

646. πτερογμὸν.

646. πιπραγμέν'. Legerim cum Pierſono πίπρωγεν. vid. ad Mœrin v. πίπρωγῶς.

647. ὃς ἀπ' Ἰναχ. Legendum puto ὧς, de quo et Reiſkius cogitavit.

651. τὰς λόντας. Non imiter Marklandum ex MSS. legentem τὰς περόντας, quod interpretatur, *nos quæ hìc ſumus.*

654. ἴσλω. Ita ambo MSS. et P. ut rectè Barneſius. Ed. Ald. ἴστω.

ibid. εὐαγῆ. Verè Arnaldus Lect. Gr. p. 58. *a quo longe latéque proſpici poteſt.* Æſch. Perſ. v. 466. ἕδραν γὰρ ἄχα παντὸς εὐαγῆ φατεῖ. Heſychius εὐαγὲς — εὔσκοπον. Sed de his audiendus Hemſterhuſius: "Euripidis loco aptè convenit interpretatio: ipſi voci convenire fuerat oſtendendum. Εὐαγὴς ſi ducatur ab ἄγος, quid ſit notum eſt, quemadmodum ἀναγὴς, δυσαγὴς. ſi ab ἄγω *duco* erit *agilis, flexibilis*, quâ poteſtate capitur in Hippocr. περὶ ἀγκών. II. p. 363, 34. neque aliter Henr. Stephan. intellexit Anth. I. c. 60. Ep. 8. Χαίρουσ' εὐαγὲς (μελίσσαι) in Th. L. Gr. Tom. I. p. 126. C. *agiles apes, quod per aerem ferantur citò et facile:* vel *mobilis, volubilis*, ut in Aretæo p. 19. v. 33. ὀφθαλμοὶ, εὐαγέες, λαμπροὶ, exponi poſſunt, licet *puros* dederit Craſſus, Wiganus *lucentes*, quod vix perſpicias unde pendeat, niſi legiſſe vel legi voluiſſe ſtatuas εὐαγέες: junguntur tamen itidem ab Adamantio I. c. 9. ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ λαμπροὶ καὶ εὐαγεῖς, cujus vice admodùm vitioſè εὐλαβεῖς Polemo præfert. Porrò ſi ab ἄγω, ἄγνυμι *frango*, ſignificabit *fragilem, quique facile comminui poſſit*; quo pertinet Suidæ locus ita ſcribendus: εὐαγὴς, εὐκόλως κινούμενος, et τεῖχος εὐαγὲς, idem qui εὔκλαστος, εὐθρανστος, apud Etym. in v. Δημήτηρ. In his, ſicuti linguæ norma poſtulat, penultima corripitur: aliis in locis eadem vox ſyllabam iſtam habet productam: Leonid. Anth. VI. 27. Ep. 6. καὶ πάλιν ἰνωάσαι τ' εὐαγέα καὶ ἀξιαγὲς Τρίπτυον — Parmen. ap. Clem. Al. Str. V. p. 732. — κραδίαις εὐαγέος ἠελίοιο Λαμπάδος ἴργ' ἀίδηλα — nimirum formâ Doricâ naſcuntur ex εὐηγὴς et ἀξιηγὴς: quorum illud rariſſimum, alterum frequentatur pro *circumacto, circumjecto, rotundo:* ſæpe tamen quam propriè vim habeat obſcurum eſt, quâ de re nunc nihil amplius dicam. Singulare eſt quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerman. mecum communicavit Præſtantiſſimus Noſter Ruhnkenius: ἀγὸς· τοῦτο δὲ σωθέντως κατελέξατο τοῦ εὐαγὴς ἢ πανταγὴς. Ἐμπεδοκλῆς· ἄψῖδι μὲν γὰρ ἄνακτος ὑπαυτίου ἀγὰς κύκλου· pro πανταγὴς, quod longè diverſum eſt, meliùs ſcripſiſſet ἀξιαγὴς, ut in illo verſu proverbiali, quem ſuggerit Philopon. ἀδ. Κοσμογ. p. 179. μιᾷ δ' ὅσον ὀφθαλμῷ ἀξιηγὲς κύκλον ἰλίξαι. vid. Suid. in εὐαγὴς. Nunc inveſtiga quantum libet, harum, quas notavi in εὐαγὴς, ſignificationum, quænam vel Æſchyli verbis vel Euripidis accommodari poſſit, nullam invenies: at ſcripſeris inſertâ literâ, εὐαυγῆ, omnis difficultas fuerit ſublata: nam εὐαυγὴς, *locus illuſtris*, vel *qui undique conſpici poteſt*, vel *unde proſpectus in vicina latè patet*. Ratio ſtructuræ in ἕδρα παντὸς εὐαυγὴς φατεῖ itidem expedita, quæ fruſtra quæratur in εὐαγὴς. Enimvero jam dudum vereor, ne εὐαυγὴς per culpam librariorum pluribus locis abierit in εὐαγὴς: in Jamblichi certe Protr. p. 152. vſ. 23. vice vulgati, λαμπροτάτη τίς εὐαγία, Cod. Reineſ. quem ipſe cum Edito contuli, præfert εὐαυγία, quod utique longè meliùs congruit cum λαμπροτάτη et τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα, quam εὐαγία. Perinde ſe res habet in Platone de LL. XII, p. 989. C. ἃ μαθοῦσι μὲν εὐαγέστερα γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ ἀκοσμότερα — καὶ ἀσαφῆ. Tim. p. 1065. E. ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλιλον αἰθὴρ κεκλήμενον, ὁ δὲ θολερώτατος, ὁμίχλη τε καὶ σκότος: unde ſumptum Jamblichi de Myſt. p. 80. vſ. 21. τὸ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος. Si tum junctæ propinquæ, tum oppoſita contrariæ poteſtatis adtentè ſpectes, quid priùs in mentem veniat, quam opportuniſſimum εὐαυγὴς. Accedat Ariſtoteles, vel quicunque nomen ejus mentitus Auctor, de Mund. p. 14. vſ. 12. κόσμος — λαμπρότητι ἢ εὐαγέστητος: vertit Appuleius: *ſplendore perlucidus:* quin clariùs etiam cauſſam noſtram ſuffulcit diverſa, quam Stobæus ſuppeditat Ecl. Phyſ. p. 78. vſ. 9. lectio, λαμπρότητι ἢ τηλαυγέστητος. In Parmenide quoque εὐαυγέος ἠελίοιο non ſprevero. Pythagoreis autem in primis αὔγη et voces inde natæ placuerunt; unico Theagis exemplo defungar apud Stob. p. 11. vſ. 46. ὁ νόος — ἔχων ἀξιαυγίαν καὶ διαυγίαν τὴν ἔποψιν. Jam neminem opinor fore, qui contendat, pro εὐαυγὴς Græcos vitandæ κακοφωνίας ergo ſolenni more pronunciâſſe εὐαγὴς.

655. φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων.

Tria hæc agmina, Marklando Interprete, ſunt 1. Pedites 2. Equites 3. παραιβάται, ſive ii qui ex curribus pugnabant. Mihi a Viro Doctiſſimo neceſſariò et hic diſſentiendum eſt. Primò, παραιβάται, pauci admodum numero, στρατεύματος nomine deſignari vix poterant. Deinde etiam Equitatus, duo Exercitûs latera muniens, duo Agmina, non unum conſtituebat. Quænam igitur tria ſunt Agmina, hìc a Nuncio memorata? Nempe tres Peditum cohortes, quorum una versùs collem Iſmenium tendebat, alia, Theſeo duce, dextrum cornu obtinebat, tertia, ex Paralis conſtans, ad Fontem Martis conſtituta erat. Situs locorum, ut a Pauſaniâ traditur, ita ſe habet:

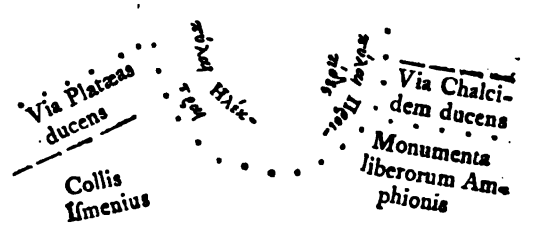

Fons	Dextrum
○	
Martis	Cornu

Hinc ſequitur, niſi Euripides præ negligentiâ topographiam confudit, dextrum cornu, cui præerat Theſeus, diverſum fuiſſe ab eo, quod collem Iſmenium occupatum ibat: Paralos verò non in lævo cornu, quod putabat Marklandus, ſed in mediâ aciè collocatos fuiſſe.

His positis, pro φύλαι τρία τριῶν τετραμμένων legendum arbitror:

—— φύλαι τρία τριῶν τετυγμένα.

Tres legiones (vel *cohortes*) *ex tribus gentibus* (φύλοις) *conscriptas*: dextrum cornu sc. ex Cecropiæ incolis, mediam aciem ex Paralis, sinistrum cornu ex alio quodam populo, cujus nomen temporum, ni fallor, injuria delevit.] Ad eum quippe pertinere videtur clausula, ὡς μὲν ἦν λόγος, nondum satis ab interpretibus declarata, clara admodum foret, si versus, Ἀμφικτίων nomen continens, sequeretur. Talem certe intercidisse suspicor. De divisione Atticorum in Παράλους, Πεδίεις, Διακρίους vide Herodotum Lib. I. c. 59. Plutarchum in Solone. Eundem Op. Mor. p. 1359 et p. 1441. Ed. H. Steph. Aristoph. Vesp.

661. αὐτὸν δὲ Πάραλον. Emendat Marklandus λαὸν δὲ Πάραλον. Frustra omnino. Vide quæ diximus ad v. 655. Mihi extra dubium fere est scripsisse Euripidem, τρίτον δὲ Πάραλον.

662. ἱππότην ὄχον. Legendum, Scaligero auctore, ἵππον. Exempla vide apud Marklandum. Malim verò, ἱππότην τ' ὄχον, quam cum illo ἱππότην δ' ὄχον, propter δ' bis in vicinia occurrens.

674. τέναγ. Interpretes legisse videtur τενῶν vel τίναγ. Utrumvis facile vulgatæ antepono. *ulciscî eadem* Argivorum sc. qui priore prælio occubuerant.

678. Suspiceris forte huc Suidæ glossam pertinere: ἀκμάλαν, ἄντι τοῦ, ἑαυτὸν ὅπως βοηθήσῃ. Nec aliter vocem ἀκμάλων interpretatur Marklandus. Heathius pro πρὸν legendum fundet πρὸς, ut ἀκμάλων usitatum sensum obtineat. Mihi vitium in ἀκμάλων esse videtur, legendumque vel ἐκλίτων *gravis armaturæ militum*, vel quod propriùs ad vulgatæ vestigia accedit, ἑλκτήρων i. e. ἑταίρων *sociorum*. Mens Auctoris haud dubiè est, prælii initium a curribus factum: eos ultra peditum ordines procurrisse, et perturbatis hosti admovisse; ibi verò nonnullos ferro dimicantes substitisse, alios verò equos retro flexisse, auxilii causâ, ad gravis armaturæ milites; ἐς ἄλλων κύτος ἐς φυγαλλίδας. Sic enim legendum puto pro παρεσσύτας, quod nec distinctione post ἄλλων posità, prout voluit Marklandus, locum tueri potest. Nec absurdum foret ἐς ἀστροπάδην *versùs primum ordinem*. Currus sic ad pedestrem Aciem confugientes ab Homero exhibentur Iliad. E. v. 502. ad 505. Vox φυγάλης extat in Epigrammate Leontii, Anthol. H. Steph. p. 238. Æschyl. Pers. v. 240. Agam. 702. Currum in pugnis usum vel præcipuum vel non minimum fuisse in protegendo ab equitum incursionibus peditatu clarè liquet ex Phœniss. 739, 40. Plutarch. Timoleon. p. 453. Ed. Steph.

679. Levi mendo laborat versus: ni fallor enim, pro πάξις δορὸς, quod nullum hìc commodum sensum habet, legendum πάσσι δορὸς *hastæ protentionem*. Hesychius, πάσις, ἀθρόισις, συσμὸς, ex hoc forte vel simili loco.

683. ἀρμάτων ὄχον. MS. E. ὄχων, quod superscriptum habent MS. aker et P. Legendum puto ἁρμάτων μέθον i. e. μεταβολὴν. Marklando placet ἁρμάτων τ' ὄχλον, ut constructio sit ἴδον ἐς παρασσύτους, ἁρμάτων τ' ὄχλον.

686. οἶδ' οὗ γὰρ ἦν. Hìc Euripidis vel memoriam desidero, vel curam. Currus bellici, ut ex Schemate patet, juxta Prœtidas portas constituti erant; Nuncius, ut ipse testatur v. 653. in turre vel speculâ juxta portas Electras, et tamen hìc affirmat se in eâ parte fuisse, ubi currus et curruum milites pugnabant.

691. Legendum, quod etiam Heathius et Marklandus viderunt;

ἃ τὰς ἄνω τε κἀτὰ φερομένας
ἱμάσιν, ἄμματός τε φοινίᾳ χλοῇ.

Similes casus vide Hippol. p. 1236. Soph. Electr. v. 748.

696. πειθὼν. Rectè judicat Marklandus hanc vocem mendosam esse. Patet enim ex sequentibus, nominatim ex commate, περὶ ἅρμασιν ξυμφορᾷ τινὶ δυσπραξίαν, aut fractum fuisse aut turbatum Creontis equitatum. Quod substituit *thuanus*, suspicam, credo, invenitur. Legendum, νοοῦντα δ' ἵππους ὡς ἀτάκτως τροχοὺς αὐτὸν *vidit exercitum suum equitatu labantem*. vid. Phœniss. v. 1114. et v. 1188. Hæc olim: nunc magis placet Valckenaerii ὄμματα.

697. Κρέων γε τοὐνδίκου'. Uterque MS. Κρέων τὸ τοὐνδίκου'. Legendum haud dubiè cum Marklando Κρέων, τό γ' εὐδίκου'.

ibid. ἰτέαν. Hesychius ἰτέαν (l. ἰτέαν) αἰ ἀκανθίδες, ἀλλ' οὐ κυρίως οὐ πᾶσαι δ' ὅλως ἀκανθοειδεῖαι. ἴστε propriè *salix*.

701. καὶ συμπαναίτιους. "Hæc," inquit Marklandus, "de Thebanis clarè dicuntur." Id verò adeo non clarum est, ut omnino falsum sit. Dicuntur enim de Thebanis et Athenienſibus simul, qui Theseo et Creonte utrinque incitantibus, prælium conserere incipiebant. Creon scilicet, cum videret equitatum suum turbari, statim ne metum inde conciperent milites, reliquum exercitum contra Athenienses ducit; Theseus contra, ne hostium metu mora ducere videretur, pari alacritate adversùs Creontem progreditur, *milites rapiens armis fulgentes*, λαμπρὰ ἀναρπάσας ὅπλα: quod male interpretatur Marklandus, *corruptis armis splendidis*. Plutarchus μεθίστατο ἐς τοὺς τὰ ὅπλα Parallel. p. 1712. et mox p. 1713. μετὰ τῶν ὅπλων ἦσαν. His autem positis, nemini, opinor, dubium erit, quin v. 699, 700, quos Marklandus post v. 708. collocandos censet, verum nunc locum obtineant.

704. MS. uterque et P. θοῦ, ἀντίφθογγ', pro quo edidi θοῦν' a θόω ferio. vid. Rhes. v. 675. Vulgò, θοῦ, ἀντίφθογγ'.

707. δίκᾳ. Ita felicissimè Marklandus, cujus emendationem non dubitavi recipere. Ed. Ald. δίκαν secundùm quod lævum cornu Athenienſium, dextrum verò Thebanorum, eodem tempore terga vertisse dicerentur.

710. ἀναίδωνις. Lego ἀναίδωνις *curabat*. Hesychius: ναδωνεῖ, μεριμνᾷ.

715. πατρὶ Δανᾳΐδᾳ τροχῷ. Pro Δανᾳΐδᾳ, quod manifestè vitiosum est, reponit Marklandus Παρᾳλίῳ.

Credebat

Credebat enim lævum cornu exercitûs Athenienſis, quod Thebani loco cedere coegerant, ex Paraliis ſolis conſtitiſſe; id quod ſitus locorum refutat, ut ad v. 655. ex Pauſaniâ docui. Legendum cenſeo Κεκροπιδῶν *Athenienſium* a Cranao, qui poſt Cecropem Atticæ imperium tenuit. Licet enim vox Κραναΐδαι nuſquam alibi, quod ſciam, legatur, nihil tamen vetat ita dictos fuiſſe, quemadmodum Cecropidæ a Cecrope, Erichthonidæ (Euſtath. ad Il. α') ab Erichthonio, Erechthidæ ab Erechtheo, Theſidæ a Theſeo, Codridæ (Euſtath. ad Il. β') a Codro dicti ſunt. Cranai, quod antiquis temporibus etiam vulgare Athenienſium nomen erat, patronymicum videtur ab eodem Cranao deductum. Ita enim Troes a Troe, Teucri a Teucro, Hellenes ab Hellene, Iones ab Ione, Achæi ab Achæo, Leleges a Lelege, Cilices a Cilice, gentile nomen adepti ſunt; adeo ut eam antiquiſſimam patronymicorum formam crediderim, priuſquam terminatio in ιδης inventa eſſet. Quod ſi Athenienſes a Cranao Cranai dicti ſunt, quis dubitet etiam Cranaidas dici potuiſſe, quemadmodum Argivi a Danao Danai et Danaidæ nullo diſcrimine appellantur? Aeſchylus porrò Athenienſes παῖδας Κραναοῦ diſertè vocat Eumenid. v. 1041. Sic et Epigrammatis apud Laertium auctor Κραναὰ Κέκροπός τε πολίτας. De Patronymicis vide, ſi vacat, Pauſan. p. 429. l. 45. Ed. Hanov. 714.

716. τἀπιδαύριον. Spolium nempe Periphetæ Epidaurii. Plutarch. in Theſeo p. 8. Ed. Steph.

717. Optimè Marklandus; "κυνέας eſt Accuſativus pluralis a recto κυνή, et κάρα ἐπικάμιτον (Singularis pro Plurali) κυνέας eſt, *capita quæ galeas impoſitas habent*, locutione elegantiſſimâ. Sic τραγῳδὸς ἐπικάμιτος κρᾶτα *Tragœdi qui impoſitas habent* (geſtant) *largas* apud Lucian. de Gymnaſ. p. 285. Idem Navig. p. 493. ἡ πρύμνα χρυσῆν χήνειον ἐπικαθῆσθαι *puppis quæ anſerculum aureum impoſitum habebat*. et ita adv. Indoct. p. 384.

719. καταδαυλίζων. Rectè Canterus καπνοκαυλίζων. Erotian. p. 17. ἀπεκαυλίσθη, οἷον καυλὸν πλοίου. Procop. Bell. Goth. Lib. 4. c. 29. τοῖς ξίφεσι πολλοὺς ἀπεκαύλιζον τῶν δεομένων τὰς αὐχμάς. Thucyd. citatus à Marklando, ἀπεκαυλίζει τὸ σῶμα τοῦ ἱμονιῶτος. Lib. 2. c. 76.

722. ἔτεινον ἀς πόλας. Sic Xenophon: ἔτεινον ἅμα πρὸς τὸ ὄρος. Cyr. Exped. Lib. 4. p. 324. Ed. Pariſ. 1625.

730. ὃς στέφεται κλιτῦς. Legendum forte ὃ πρέσβυς κλιτῦς.

731. ἀς ἄκρας. Addit copulam Marklandus ἀς τ' ἄκρας.

739. Ἄργος. Ita MS. uterque et P. Vulgò Ἄλγος.

742. μέτρια θέλοντος. Optimè Marklandus, μέτρια τε θέλοντος, propter vocem λαοῦσσι.

747. ἐστείνοντες. Ita MS. uterque. Vulgò ἐστένοντες. vid. v. 888.

749. τίς δὲ πράγμασιν. Idem eſt, quod aliis verbis Heſiodus dixit, παλὸν δέ τι νήπιος ἔγνω. Op. et D. v. 218.

750. κάμψαι κῆρ̣ declinare *mala* metaphoricum eſt vel a navigantibus κάμψαι τὸν ἄκρον, Herodot. VII, 193. vel a ſtadio κάμψαι τὸν νύσσαν. Ex Marklando.

751. πολιαρχοῦσ'. Malim cum Marklando πολιαρχοῦσι. De locutione πολιαρχῶ πράγμασι confer Phœniſſ. v. 529. et quæ ibi afferuntur.

756. Ab hoc verſu ad v. 767. omnes verſus, qui hìc Adraſti nomen præfixum gerunt, in Aldinâ Choro tribuuntur. Perſonas mutandas eſſe vidit Miltonus, cui deinde in Editione ſuâ obtemperavit Barneſius. Sed et priùs ita impreſſum fuerat in Petri Brubachii Editione, quo ſuaſore aut quâ auctoritate neſcio. Confirmat clauſula, quâ φησὶ Adraſti terminatur ἔπη τ' ἐλθεῖν ἐρέσσειν v. 753.

Ibid. κομίζετε. Ed. Brubach. κομίζειν. Reiskius κομίζεται, nempe ut ad Theſeum referatur.

754. Vulgatam in interpretatione ſecutus ſum. Malim tamen;

Ἐπεὶ πραγμοῖς πόλιν σαίνοντ' ἄγαν.

Poſtquam pugna urbem perturbatione commovit.

757. ὅστις γε. Ita ambo MSS. et P. ut emendaverat etiam Reiskius. Idem eleganter λόχοις pro ἄγραις quod nullum commodum ſenſum habet. Scrupulum movet Marklandus quomodo conciliari poſſit hæc narratio de *ſeptem repertatis* cum Amphiarai in Tartara deſcenſu. Idemque optimè ſolvit, dicendo, numerum integrum pro imperfecto poni, ut Apoſtoli vocantur duodecim i Corinth. XV, 5, cum eo tempore non niſi undecim eſſent. Vid. et infra v. 1207. Pind. Nem. IX. v. 56.

761. Ἐλαθρηΐς. vide, citante Barneſio, Pauſaniam in initio Bœoticorum. Meminit etiam Plutarchus in Theſeo p. 25. Ed. Steph.

762. ἄμα. Legendum cum Marklando ἅμας.

763. Vertit Marklandus: *Hìc prope: prope enim eſt omne id ob quod tantum laborem ſuſcepiſtis.* Quæ aut tautologica, aut propinqua certè tautologiæ ſunt. Non incommodè legi poteſt;

Ἄγχ' ὑγιαλὶς γὰρ πᾶν ὅ, τι σπουδάζεται.

In propinquo: leve enim eſt, quicquid ſtudiosè agitur. Ἄγχι *prope* vox Poetica eſt, quam Lexicographi per ἐγγὺς, πλάς interpretantur: quod interpretamentum et hìc ſuperſcriptum, originem errori dediſſe videtur.

767. Annotat Marklandus; "Lego αὐτὸς *ipſe* "Theſeus. et ita Reiskius. Sed talis quæſtio ab A- "draſto non poteſt commodè ſupponi. Quamobrem "omnino delendas cenſeo Perſonarum notas Ἀδ. et "Αγ. et uni Nuncio narranti aſſignandos eſſe qua- "tuor iſtos continuos Iambos" (vſ. 765, 6, 7, 8.)

Minimè hic convenire αὐτῶν veriſſimè judicant Viri Docti. An legendum ἀντῶν *invenions*, σὺν τύχῃ. De verbo ἀντᾶν vid. Iph. Aul. 150. Troad. 212.

768. De voce ὑμὴν torum funebrem ſignificanti vid. Dorvill. ad Chariton. p. 97.

769. Hic verſus Adraſto tribuendus, proximus verò Nuncio. Atqui ita exhibet Brubachiana quo auctore

auctore, neſcio. Nec aliter ex conjecturâ Marklandus.

771. οἴμοι. Verſum hunc Adraſto veriſſimè reſtituit Barneſius, Choro in Aldinâ aſſignatum.

772. ἄκραντ'. Choro tribuit Aldina. Nuncio verè Barneſius.

773. Poſt δικᾶ μὲν quod obſcurum Marklando videbatur, non incommodè ſuppleri poteſt ἐξάγειν. Pro αὐταί γ' Reiskius et Marklandus αὐταί δ', quod verum videtur.

774. ἄν. Mœris Atticiſta ἄν, Ἀττικῶς, ἄγε δή, Ἑλληνικῶς. Quod ſi mendo careat, hìc quoque retinendum erit ἄν. Puto tamen ſcribendum eſſe ἄν, Ἀττικῶς, ἄγε δή, Ἑλλαϊκῶς. ἄν enim longè diverſum ſenſum habet, quem Latinorum *Eſto* exprimit. vid. Med. v.386. Iph. in Aul. v.1194. collat. cum Phœniſſ. v. 1007. Med. v. 820. Iph. in Taur. v. 1432. Jam, ut ἄν locum habere poſſit, legendum putem cum Marklando:

ἀλλ' ἄ, ἀναίρων χεῖρ', ἀπαντήσω τινὶ
ᾄδου τι μηλπὰς σὰχίσι δακρυβρύτους.

Hanc certè ex pluribus ejus conjecturis veriſimillimam arbitror. Notandum autem, σὰχίσι hìc futuri indicativi eſſe. De actione manus in luctu levandi vid. Alceſt. v. 768. indicatum a Marklando. Philoſtratus in Heroicis de Ajace Locrenſi πάντας δὴ, ὡς ἔπι ἀνδρὶ ἀγαθῷ, χεῖρας ἀράξῃ.

779. Hìc Adraſtus e ſcenâ exiens, obviàm cadaveribus procedit.

789. δορὸς. Interpretor *belli*. MS. E. χθόνος adſcripto etiam δορὸς.

786. τὸν ἄλαστον ἡμέραν. Intelligo *diem ſepulturæ*.

790. Vox ἀμέρᾳ contextum, ut nunc ſe habet, non parùm turbat. Emendat Marklandus:

ὄφελ' ἄμμορον κτίσαι
(τί γάρ μ' ἐδεῖ;) παίδων.

Heathio placet ἀμέραν pro ἀμέρᾳ legere, ut μ' pro μοι accipiatur: quod quidem ſi Græcorum uſus pateretur, nihil aliud quærendum eſſet. Nunc aut verum aut reliquis commodius videtur;

ἀγαμῷ μ' ἔτι δῦσ' ἀεὶ
χρόνῳ, παλαιὸς πατὴρ,
ὤφελ' ἀμέρᾳ κτίσαι.

ἀγαμὸς ἡμέρα eſt *cœlibatus* ut ἐλεύθερον ἦμαρ *libertas*. δοῦλιον ἦμαρ *ſervitus* vid. ad Phœniſſ. v.553. ἀγαμῷ ἡμέρᾳ κτίσαι erit proinde *conſtituere, defigere in cœlibatu*. Non diſſimilis apud Sophoclem metaphora eſt: Oedip. Colon. v. 744.

—— σὺ γὰρ νιν εἰς
τόδ' ἔσπες ἀῶχμὰ, ἄναξ Ποσειδάν.

795. πρεῖσθαι. Omnino legendum cum Marklando πρεῖσαι.

799. ἐς ᾅδην. MSS. ambo ἐς ᾅδου, quod in contextum recepit Marklandus.

800. Deſideratam in Aldinâ Adraſti perſonam rectè præfigunt MS. E, et Lib. P

808. Monet MS. E, deeſſe aliquod poſt αἰ, αἰ. Supplevit ex ingenio Barneſius, δῦναι πάχομεν φίλαι. Præſtitiſſet locum, ut feci, vacuum relinquere.

810. ὦ πόλις Ἀργείων. Hinc colligit Reiskius pro ſolitâ ſuâ feſtinantiâ, ſcenam hujus fabulæ Argis deinceps eſſe. Geminum eſt ἱππόδοτον Ἄργος ſupra v. 367. Pro πότμου MS. E. πόνου, quod alteri non poſtpoſuerim.

813. προσαίξατ'. Metro ſubveniri poteſt legendo προσαίξαι'. δυσπότμων, quod dedi pro vulgato δυσπότμῳ, MSo E debetur. Perſonæ, quæ per magnam hujus Antiſtrophes partem confunduntur, ſic fortaſſe conſtitui poſſunt;

Ἀδρ. προσαίξατ', ὦ δυσπότμων
σὺν αἱματοσταγῆ,
σφαγέντα τ' ὄντα ἄξι', ἐδὶ' οὐκ ἄξιον,
ὃν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη.

Adraſtum hæc loqui colligo ex ultimo verſu, ὃν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη, qui ipſi meliùs quam fœminis quibuſcunque convenit. Quippe belli ipſe rector fuerat, horumque heroum facta propriis oculis contemplatus erat. Hoc autem ſi verum ſit, προσαίξατ' ὦ interpretari oportebit, *matribus eorum admovete*; quod ipſum Adraſto non male conveniet, qui paullò antea e ſcenâ digreſſus, nunc cadavera rediens comitatur. Sequentia Choro tribuenda eſſe liquet cùm ex aliis, tum præcipuè ex voce τίνυσι:

ΔΔ' ὡς προσπλυχαῖσι δὴ
χέρας προσαμμόσας, ἐμοῖς
ὃν ἀγκῶσι τίνυσι γόμας.

A choro hæc enunciari vidit Barneſius, confirmatque MS. E. Adraſti nomen præfigit, ut et priori ῥῆσι, Aldina.

Reſponſum ἴσχω, ἴσχω non niſi ab Adraſto proficiſci poteſt.

Subjungit Chorus πημάτων γ' ἄλις βάρος i. e. *habeo quidem: nempe ſatis magnum doloris onus.*

Huic querelæ nihil præter gemitum reponit Adraſtus: αἰ, αἰ.

Sequenti clauſulæ τοῖς τεκοῦσι θ' ὑ λίγως ſuperſcribitur in MSS. E, G. πρέσσον. Iidem MSS. ad v. 808, cujus hic ἀντίστιχος eſt, defectum notarunt. Animadverterat ſcilicet Grammaticus aliquis horum verſuum menſuram non convenire, adeoque alteri defectus notam, alteri redundantiæ adſcripſit. Utrum autem horum verius ſit, cum anceps teſtimonium ſit, ex orationis nexu et indole inveſtigandum eſt. Jam dubitare non poſſum, quin inter αἰ, αἰ, quod ab Adraſto enunciari dixi, et ἄϊστί μοι, quod certiſſimè ab eodem proficiſcitur, ῥῆσις aliqua Chori interceſſerit, cum alioqui nulla ſententiæ connexio ſit. Qualis enim, obſecro, ῥῆσις eſſet, αἰ, αἰ, ἄϊστί μοι. Itaque ſuſpectam hanc clauſulam [τοῖς τεκοῦσι θ' ὑ λίγως] fine ullâ hæſitatione Euripidi aſſero; mendo tamen levi, quo laborabat, ſublato:

Ἀδρ. αἰ, αἰ. Χο. τοῖς πεκοῦσι πῶ λίγως. Ἀδρ. ἄϊστί μοι.

Chori

Chori lamentis ingemuerat Adraſtus. Reſpondet Chorus, *ſcilicet parentibus eorum heu, heu, dicis*, quaſi exprobrans ipſum nihil aut parùm dolere, ſaltem inmuens leviſſimam partem mali eſſe, quæ ad ipſum pertineret. Cujus dicti quaſi morſiunculam ſentiens Adraſtus, exclamat illicò ἄϊττέ μοι. Reponit Chorus τίν', ὡς ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη. Sic enim lego, non ut MSSi exhibent, τίνες ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη. Senſus eſt: *Geme, nam uterque noſtrûm cauſam doloris habet.* Confirmat emendationem non abſimilis clauſula. Herc. Fur. v. 915.

στενάζωθ', ὡς στένακτὰ ——
οὐκ ἄν τις ἄπαις μᾶλλον ἢ πεπόηκεν.

836. Poſt φάτιν diſtinctionem plenam ponendam cenſeo. Sequitur ἴχνημα, ἃ πολύστονα i. e. ἴχνημα τῶν πολύστονον Ἐρινύν, ἃ ἦλθε λιπᾶσ' Οἰδιπόδα δώματα. Nempe allegoricè hìc affert, quod ſupra verbis diſertis v. 224. vid. etiam Hippolyt. v. 553. Marklando placet, ἴχνημα δ' ἃ πολύστονα, ut ἴχνημα ad Οἰδιπόδα δώματα referatur. Judicet Lector.

840. Priuſquam ad hujus loci emendationem me accingam, conſtituendus eſt ſenſus clauſulæ, ἵνα' ἐξήντλεις φρατῷ γόους. Eam Marklandus refert ad v. 279. et ſequentia, ubi Chorus auxilium Theſei obnixè implorat. Verum, ni fallor, aliud eſt γόος *luctus*, aliud ἱκέτευμα *ſupplicatio*. Deinde ratio cur Theſeus de virtute eorum quæreret, erat, ipſo profitente v. 846, tentamina eorum quæ Thebis agens viderat. Quare fieri non poteſt, quin eâ clauſulâ indicatum ſit tempus aliquod poſt Theſei a Thebis reditum. Id autem neceſſariò erit intervallum a Theſei introitu in ſcenam v. 796. ad hujus ῥήσεως initium v. 840. quod partim Adraſti partim Chori lamentis impletur. Jam tempore, quò reſpicit Theſeus, definito, ipſam clauſulam interpretor; *quando lamenta ob exercitum Argivum profudiſti.* Hanc enim vim Dativus, verbis lugendi aut conquerendi ſubjectus, nonnunquam habet. Alcæus Antholog. H. Steph. p. 282.

πᾶσί σοι οἰχομένῳ, Πυλάδη, κακὸν Ἑλλὰς.

Nonnus p. 283. Ed. Falkenb.

βαῖον ἐμοὶ χέε δάκρυ ——

Tibullus Lib. 1. Eleg. 8. v. 53.

Vel miſer abſenti mœſtas quam ſæpe querelas
Conjicit ———

Idem Lib. 3. Eleg. 2. v. 14.

Mœreat hæc genero, mœreat illa viro.

Hoc igitur poſito, locum ſic emendari poſſe putem:

μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἵνα' ἐξήντλεις φρατῷ
γόους, ἃ φήσω, τίνος, ἀπαρξίαν βλέπων,
ἐσίγασα μύθους· νῦν δ' Ἄδραστον ἱκετῶ.

Cupiens te interrogare ea, quæ mox dicturus ſum, quo tempore in exercitu lugendo occupata eras, haſtenùs, intempeſtivum eſſe videns, compreſſi ſermonem; nunc verò Adraſtum ipſum interrogo. Pro ἱκετῶ MS. uterque P. ἀκουτῶ, ſuperſcripto tamen ἱκετῶ.

843. Ἀριστέας θνητῶν. Interpretor: *egregii præ reliquis mortalibus*; totam autem quæſtionem ſic: *unde factum eſt ut hi fortitudine præ reliquis mortalibus egregii extiterint?*

845. ἄρων τῶνδ', ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Legendum forte;

Νέοισιν ἀρῶν, ἂν γ' ἐπίστωσιν πάρεξ.

Animadvertendum eſt ſequentem Adraſti orationem, ad imaginem λόγων ἐπιτάφιων, quales ſunt Lyſiæ et Periclis apud Thucydidem, a Poetâ conformatam eſſe. Hi autem cum a principibus civitatis nunquam non dicerentur, meliorem rationem reddere non potuit Theſeus, cur idem munus Adraſto deferret, quàm quòd is propriæ civitatis inter principes eſſet. Propriè ἐπιστῶν non μαντεύων. Argivi enim, teſte Pauſaniâ, tres eodem tempore Reges agnoſcebant; quod quidem imperii genus per plura ſecula apud eos duravit. Pauſan. p. 60. l. 19. Ed. Sylb.

846. εἶδον. Vertunt Heathius et Marklandus *intelligo*, quia Theſeus priorem ad Thebas expeditionem non comitatus erat, adeoque facinorum, quæ a Ducibus Argivis patrata erant, teſtis oculatus non fuerat. Mihi hæc ratio non ſatis idonea videtur, cur εἶδον, contra uſum Græcorum, ad intelligendi facultatem a viſu transferamus. Tradit Pauſanias p. 289. Ed. Sylb. Peloponneſios, cum mœnium oppugnandorum rationem non tenerent, irâ potiùs quam conſilio urbem impugnaſſe. Potuit igitur Theſeus, dum Thebis eſſet, muros circuire, et locis, ubi impetum feceramt, indicatis, tentamina eorum contemplari.

849. Bene Marklandus: "Euripides hoc loco "videtur tangere Æſchylum in Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. ubi "multus eſt in deſcribendo quis cui opponeretur in "prælio."

850. τραῦμα. Ita ambo MSS. et P. Ed. Ald. τρῶμα.

851. κενοὶ. Malim cum Reiskio κτενοῖ. Locum ad verbum interpretari vix poſſis. Senſus eſt: *hi enim ſermones ſtultitiam monſtrant et auſcultantis et narrantis.*

852. ὅστις σὺ μάχῃ βεβώς. Nihil video hìc quod Marklandum offendere debuerit. Corrigit tamen:

τίς γὰρ σὺ μάχῃ βεβώς.

Mihi tamen emendatio iſta parum Græca videtur. Ni fallor enim, dicendum erat, τίς σαφῶς ἀπαγγέλει' ἄν, ut in loco quem citat, τίς μᾶλλον γνοίη' ἄν. Electr. v. 381.

856. ὅτ' ἄν. Legendum cum Reiskio et Marklando ὅτ' αὖ.

860. Dixi ſupra ad v. 845. hanc orationem ad λόγων ἐπιτάφιων imaginem adumbratam eſſe. Confirmat vox ἔπαινον, quam rectè Marklandus interpretatur *laudationem*, ſive quod vulgo dicimus, *eulogium*. Omnem autem dubitationem eximit Dionyſ. Halicarnaſſ. Tom. I. p. 279. l. 40. Ed. Hudſon. ubi id ipſum diſertis verbis teſtatur.

862. αὐξὲν, quod plerumque *mollem et luxu diffluentem*, nonnunquam verò *lætum*, notat, hìc convenire non poteſt. Legendum cum Marklando ἀδὲν *gran-*

dem, proserum, qualis revera erat Capaneus. vide indicata ab eodem Æschyl. Sept. cont. Theb. v. 430. cum Scholiaste. Stat. Thebaid. Lib. 3. vs. 604, 5. Pro βίλος, quod fulmen significare non potest, legerim σέλας *fax ætherea*. Hæc enim vocis seorsim positæ vis est. Aristid. Vol. 1. p. 361. Ed. Jebb. δῆξε σέλας ἐκ δεξίας. vid. et Senec. Quæstion. Natural. Lib. 1. c. 15. Stobæi Eclog. Physic. p. 75. Hoc autem ideo monendum duxi, quia plerumque apud Poetas cum genitivo occurrit, ut λαμπάδων σέλας Iph. in Taur. v. 1232. πεύκης σέλας Troad. v. 300. λαμπτῆρων σέλας Helen. v. 874. quæ omnia per translationem dicta sunt.

Toup. Emendat. in Suidam Vol. 3. p. 124, ex Polyb. Lib. 3. p. 499, Sami cujusdam Parodiam affert, unde appareat versum ita olim scriptum fuisse:

ἰρᾷς, τὸ δὲν ἔ βίλο διέπλετο.

Ac fuit forte ea διπλογραφία, ab ipsis Poetæ temporibus derivata. Nihilominùs Euripidis MSSos hac in parte saniores judico, quippe quorum lectio, eo, quo dixi, modo emendata, multò concinnior est varietate Polybianâ. Inter alia vox ἀφὸν nullo modo dimittenda est. Quid enim aptius quam Capanei cadaver qualitate designari, quæ sub oculorum judicium cadit, et vel in cadavere spectari potest?

865. ἀλλ' τι μᾶζον. Non convenit notæ Capanei superbiæ, ut rectè animadvertit Marklandus. Sed puto Poetam in Ducibus Argivis laudandis nobilium quorundam Athenienſium vitam et mores effinxisse. Quare non est adeo mirandum, si receptam de Veteribus illis opinionem non anxiè ubique secutus est.

866. Athenæus p. 159. hoc modo citat:

τὴν τραπέζας ἔσις ἐξογκῶν' ἄγαν
τ' ἀρχαῖον' ἐπαίνων.

Ubi ψίχων probo, ut convenientius Capaneo, quam φείδων, quæ laus pauperis esset, non divitis. In sequenti contra ἀτίζων retineo, cum minimâ post ἄγαν distinctione.

876. Teles apud Stobæum Serm. XCIII, p. 516. pro Ἀργείας χθονὶ, citat Ἀργείων πόλει. Ex Marklando.

879. ζεύχθης. Stobæus Tit. 46. πειθῆς.

881. ἐπά τοι γ' ἐδόν. Ita MS. uterque et P. Vulgò ἐπεί τοι κ' ἐδόν.

882. κλύουσι. Stobæus, ubi supra, ἀκούει, non male, modò simul legatur ἀξία pro αἰτία.

887. ἴσχεις. Lego ἰξῇς, ut sensus sit: *laborum usu naturam suam ad fortitudinem extulit*. Plutarch. in Pericle: συνεξῆρε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἤθους. p. 280. Ed. Steph.

900. ἴφρεις. Ed. Ald. ἴφρι', quod primus mutavit Barnesius. Pro δυσχεῖ syntaxis postulare videtur δυσχεῖ, quod et Heathio placuit. Æquè commodum esset ἰδυσχᾷ, si metrum pateretur. Aliter tamen sentit Marklandus.

901. ὅσας. Canterus ἴσας, quod rejicit cum Barnesio Marklandus; et hic quidem dici putat cum admiratione ὅσας, quasi ἀνύμεναν ὅσας vel πλᾶσας ὅσας *quas putas inter fœminas!* Mihi nullus hìc locus exclamationibus videtur; quare verum puto Canteri ἴσας.

905. Lenis, nec prorsus incommoda, emendatio fuerit, si quis cum Toupio σοφὸς legerit pro σοφὰ. Nam quòd idem τ' in δ' mutare voluit, contra loci indolem feciſſe videtur. Diversativam enim adhibet ad ea connectenda, quæ minimè diversa sunt. Sed ut verum fatear, σοφὸς post σοφιστὴς sine ulla emphasi aut venustate positum meas aures offendit. Videndum, an ferri possit;

δεινὸς σοφιστὴς, πόλλ' γ' ἐξεύρων σοφὰ.

Quod idem est, ac si dixisset, δεινὸς σοφιστὴς, ὃ μέντοι λίγων σοφὰ, ἄλλα ἐξευρεῖν.

909. πόν πλέον non immerito Interpretes offendit, licet ψύχειν πλοῦτον dicat Menander apud Stobæum c. 93. Legi potest non incommode:

φιλοτιμὸν ἦθος πλέκειν·

i. e. πλέκειν τὴν φιλοτιμίαν, vel, quæ usitatior constructio est, τὸ φιλοτιμίας. Deinde reliqua sic:

——— φρόνημα δὲ
οὐ τοῖσιν ἔργοις, ἀλλὰ τοῖς λόγοις, ἴσον.

Ubi postrema per μάσσειν dicta sunt, significantque eum multo majorem elationem animi factis, quam verbis, demonstrasse.

918. τὶς. Assentior Valckenaerio V. Cl. legenti πᾶς. vid. ad Phœniss. v. 1553.

920. δυσχῆ σ' ἔτεφον. Malit Jortinus V. Cl. δυσχῆ σ' ἔφερον.

927. Ratio non una est, cur hanc ῥῆσιν non Adrasto sed Theseo tribuendam existimem. Primò quæ præcesserat Adrasti oratio, quasi quâdam peroratione terminata est. Deinde videtur vocis ἡμεῖς v. 931. ea vis et emphasis esse, quæ indicet aliam hìc personam loqui non eum a quo reliqui laudati sunt. Postremo in iis locis ubi Polynicis ad Adrasti regiam commemoratur adventus, nullum indicium est necessitudinis cujuscunque inter eos intercedentis vid. supra v. 144. et seq. Phœniss. v. 418, 19. Stat. Thebaid. Lib. 1. v. 670. et seq. Pausaniam tamen excipio, cujus narratio cum hoc Euripidis loco, utcunque intellecto, vix conciliari potest. p. 286. l. 22. Ed. Sylb. Hoc autem si verè conjecerim, intermutanda erunt nomina personarum usque ad v. 941. tribuendus autem Theseo versus qui sequitur v. 942. Nec dubito, quin idonei judices hanc personarum distributionem loquentium conditioni meliùs convenire existimaturi sint.

940. πὰρ' οἰκτρὸς. Optimè Tyrwhittus: "At "Capaneus seorsim a cæteris Ducibus sepeliendus "erat. Et illi quidem ad funus e scenâ efferuntur. "Capanei autem bustum in conspectu Chori erigitur, "ut patet ex v. 984. et seq. Lege igitur:

Αὐτῷ πὰρ' οἴκοις τύσδε·

"Vide et v. 991." Verum viderat et Reiskius.

947. κ'

947. χ' ἅμα τῷ τάλ. Interpretatur Marklandus *etiam ſtatim poſt mortem*. Corrigebat Tyrwhittus: χ' ἅμ' ἀνοφιλᾶς. Paullò magis placet Toupii emendatio ad Suidam v. ἀτάλη propoſita:

πικρὰ γὰρ ὄψεις αἵματ' ἀτάλλων νεκρῶν.

Sanguis et vulnera mortuorum viſu ſunt acerba. Verum non ſic Euripides ratiocinari ſolet: *Perierint, quia ſpectaculum hoc acerbum foret.* An legendum:

Θη. τί δῆτα λύπην ταῖσδε σωφρόνων φίλεις;
Αδ. πικρὰ γὰρ ὄψεις χάσμα τῷ τάλᾳ νεκρῶν.
Θη. ἕλουτ', ἰδοῦσαι τοῦτ' ἂν ἠλοιμώξετον.
Αδ. νεκρῶν· ———

τῷ τάλᾳ νεκρῶν valet *principi mortuorum*. Sic τῷδε Καδμείων τάλᾳ Æſchyl. Sept. c. Theb. v. 1033. σωιδὲξι Κύρῳ τε καὶ τοῖς Πέρσων τέλεσι. Xenoph. Cyrop. Lib. VIII. Regem Inferorum triſtibus ſpectaculis ex opinione Veterum delectatum eſſe docebit v. 75. Steſichorus apud Plut. Op. Mor. p. 701. κάδδακε τε σίναχες τ' Ἀΐδας ἕλκος. Epigramma in Diogenem: Ἀΐδα δ' ὑπὸ πυμῆλα, κεχαρμένα δώκρυσι πάντων. Anthолog. H. Steph. p. 284. Appoſitè Varro citatus Luctatio ad Statii Theb. VI. 219. *Ideo mulieres ſolitas in luctu ora lacerare, ut ſanguine oſtenſo Inferis ſatisfiat.* Magnam huic emendationi ſpeciem dat vox νεκρῶν, oſtendens utique Adraſtum non ſtatim, nec niſi re pauliſper diſceptatâ in Theſei ſententiam tranſiiſſe.

951. βροτοὶ. Lib. P. βροτῶν, unde Marklandus,

——— ὦ παλαίπυροι βροτῶν,
οἱ κτῆσθε λόγχας, ἢ κατ' ἀκμὴν φόνος
τέθηθε, παύσασθ', ἀλλὰ λήξαντες. ———

960. ἀσφοδόγκαυτ'. Eruditè illuſtrat Marklandus ex Hippol. v. 85. Æſchyl. Sept. c. Thebas v. 673. Sophocl. init. Ajacis. (ſc. a. v. 14. ad v. 18.) Iph. in Taur. v. 1447. Plutarch. in Numâ. Juvenal. Sat. 6. v. 530. Verum quia hoc rariſſimum, nec niſi egregiis quibuſdam contigit, malim, ſi MSSi præberent, προσδέξαντ'.

969. δυσηνίστοις. Placet Reiſkii et Marklandi δυσηνιστάτοις.

971. ζῶσιν. Uterque MS. et P. ζώουσιν. Pro ἀμβρωμένην, quod metro non convenit, legendum, ni fallor, πρωμένην. Sic Apollon. Rhod. Lib. I. μίμνον ὠκεανοῖο ἐπὶ χθόνα ἠμένω.

972. χαρὶς. Legere poſſunt, quibus metrum non ſatis convenire videtur, χαρὶ. Vide Etymologicum M. Loci explicationem petendam arbitror ex Sophocl. Antigonâ. v. 1179 et ſeq.

976. Plutarcho debentur, Op. Mor. p. 701. tres voces quibus locum hunc amplificavit Marklandus. Idem pro ἓ σίφωνι κόμας, quod manifeſtè mendoſum eſt, reſcribit, καὶ σίφωνι κόμᾳ. Non improbo, ſed malim καὶ σίφωνι κόμας Λοιβᾷ, partim quia minor mutatio eſt, partim quia ſic Aſyndeton vitatur. Λοιβᾷ κόμας ἀσίφωνι *libationes comas non coronatæ*, quia in luctu coronas ponebant. Plato p. 888. A. Ed. Ficin. φίλη γε πᾶσι ταῖς ἐπαινδύοις ᾠδαῖς, ὡ σίφωνα σχίσασιν ἄν, ἀσὶ ἐπίχρυσοι κόμαι. Athenæus p. 675. A. citatus a Marklando ὁμοιοπαθὴς δ' καμμάκρων, κολοῦμεν ἥμας αὐτὰς τῇ τὸ καρᾷ τῶν τρίχων, καὶ τῇ τῶν σιφάνων ἀφαιρέσει.

978. ἀοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας. Plutarchus, ubi ſupra, ἀοιδαὶ, ἃς ὁ χρυσοκόμας. Legendum vel ἀοιδαὶ δ' ἃς χρυσοκόμας vel cum Marklando ἀοιδαὶ δ' ἃς ὁ χρυσοκόμας.

980. ἐξηδόμην. Ita MSS. E, G. Ed. Ald. ἐξεδόμην.

982. τύγξω. Uterque MS. et P. τάξω. ſub quo latere poteſt τεύξω, ut rectè obſervat Marklandus, qui tamen vulgatam probat.

986. ἀναθήματα νεκροῖς ſunt veſtimenta et alia quæ cum mortuis comburi mos erat. vid. Rheſ. 963. Chariton. Aphrod. Lib. I. c. 6.

993. Metrum hujus Odes valdè corruptum eſt, nec niſi meliorum Codicum ope reſtitui poteſt. Aliqua tamen, in quibus leviùs erratum eſt, in tranſcurſu emendabo.

994. πέλας. Barneſius Cantero auctore γ' ἅλις. Propriùs abeſt a MSSorum lectione conjectura Duporti πέλας. Heſychius πέλας, ὁ ἥλιος. Marklando placet activa potius quam media vox; legitque adeo, Canteri conjecturâ paululùm immutatâ, ἐκφράζειν ὁ τ' ἀείλιος. Sed hoc ab Antiſtrophæ lectione pendebit.

996. Euripidem ſcripſiſſe puto:

λαμπὰ ἵν' ἀκυδόαν.

ubi lumina velociter-currentia. Extat vox λαμπὴ apud Æſchylum Eumenid. v. 390. νύμφαν variam lectionem eſſe puto, ex λαμπαὰ non intellecto ortam, quæ in contextu cum verâ voce, primò integrâ, deinde in λαμπάδ' corruptâ, permanſit.

1000. ἀοιδοὺς ἐπύρωσε. Sic. Ariſtophan. Ran. v. 1036. πυρχάσας ῥήματα σεμνὰ. Legi etiam poſſet ἀοιδαῖς (vel ᾠδαῖς) et tum conſtructio eſſet ἐπύρωσεν εὐθυμησίας *amplificavit gaudia*, ut Heraclid. v. 294. δὶς τόσα πυρσῶν τῶν χιονίων.

1002. χαλκηρυχῶς τι Καπανέως. Senſus poſtulare videtur, χαλκηρυχῶς τῶδε Καπανέως.

1003. Nulla connexio erit inter hæc et præcedentia niſi legas ᾧ πρεσβεῖον.

1006. βατεύουσι. Ita cùm Edd. recent. P. Ed. Ald. βατεύουσα. Rectè notat Marklandus Chorum mox i. e. v. 1012, 13, Evadnæ, ut rogum quærenti, reſpondere: quare legendum eſſe μαντεύουσα.

1012. πύλας. Canterus πέλας, quod probarem, ſi præcederet ἵστημι, non compoſitum ἐφίστημι. πύλας etſi rogo nullæ erunt, theſauris quin fuerint dubitari vix poteſt. Itaque huc reſpexiſſe Poetam puto, cum introitum rogi πύλας dixit. Vel poteſt πύλας ἐφίστασθαι proverbialis locutio eſſe, pro *prope adſtare*. Dio. Caſſ. p. 710. C. Ed. Rhodom. ἐν πύλαις ἤδη γήρως ἦν.

1013. Διὸς ἡσαυρὸν. Lego δύης ἡσαυρὸν *doloris* vel *luctûs theſaurum*.

ibid. ἐν' ἔστι. Ita lego cum Cantero et Barneſio. Ed. Ald. ἔνδον ἔστι.

1016. ἦν ἔστακε. Ita ſupra ἔστακε πάτρας v. 990. vid. et Oreſt. v. 1257. Ex Marklando.

ibid.

Ibid. τύχα δ' μοι ξυνάπτει πολὺς. Si verba tantùm ſpectanda eſſent, non incommodè verteres: *caſus autem et fortuna viæ me huc detulit.* Verùm id de Evadnâ falſiſſimum erat, quæ certa moriendi Capanei rogum fortitudini ſuæ velut theatrum deſtinaverat. Itaque ſenſu monſtrante reponendum;

τύχα δ' μοι ὡ
ξυνάπτει πολὺς, ἀλλὰ ——

Neque ad eam (ſc. metam) *fortuna viæ me appulit, ſed* —

1018. εὐκλείας. Cum notis diæreſeos ſcripſi, ut ἀντιπίχω meliùs reſponderet verſus. Callim. in Lavacr. Palladis v. 28.

ἢ ῥοδὸν, ἢ σίδας κόκκος ἴχει χεοίαν.

Ibid. χάρας, ἰὼ. Ita disjunctim propter ſenſum lego. Ed. Ald. χάρασιν. Uterque MS. χάρι.

1019. ὕθεν ὀρμάσω. Legendum metri gratiâ;

σοῦνεκ' οὖν ὅθεν ὀρμάσω.

Sed præſtat locum, ut emendandus videtur, deſcribere:

ἦν ἴσχῃς, τύχα δ' μοι ὡ
ξυνάπτει πολὺς, ἀλλὰ τᾷ
εὐκλείας χάρας, ἰὼ
σοῦνεκ' οὖν ὅθεν ὀρμάσω.

1022. σῶμά τ' αὖθις φλογμῷ. Marklandus propter metrum σῶμα τ' ὸ αὖθις φλογμῷ. Quod et ſenſus videtur poſtulare.

1029. ἆρ' εἰσί τινες. Conferendum Alceſtidis morientis votum v. 163, 4. δικαίων ὑμεναίων interpretor, *honeſtis nuptiis oriundæ.* Non diſſimile eſt γυναῖκα πλυκλήρων ἀνδρῶν. Hom. Odyſſ. ξ'. 211.

1031. ὅσας σ'. Vulgò male, ὅ σος δ'.

1032. σωτηχθὲς. Legendum σωτηχθῶσ', ut paullò ante φανῶσι.

1033. Uterque MS. et P. χθονίαις ψυχὰς ἀλόχῳ. quod recepit Marklandus, licet alterum metro convenientius eſſet.

1037. ὦ δυστάλαινα. Evadnen nondum viſam alloquitur, ut Hecuba Polyxenam Hecub. v. 585. Hippolytus Matrem Hippol. v. 1096. Hercules Admetum Alceſt. v. 836. Itaque minimè neceſſarium eſt cum Marklando legere, ὦ δυστάλαινα.

1038. Legendum ni fallor;

—— διπλᾶν κίντρον γε δαιμόνων ἔχων.

Duplex incitamentum (profectionis ſc.) *a Diis injectum habens.* δαιμόνων κίντρον ut τὸ θεῖον κίντρον Soph. Philoct. 1072.

1045. τοῖς παρεισοῦσι κακοῖς. Conſer citata a Marklando Oreſt. v. 462. Andromach. v. 921.

1051. τίς αὔρα; τίς στόλος; Ellipticè pro τίς ἥδε ἡ αὔρα; τίς ὅδε ὁ στόλος; Vocem αὔρα illuſtrabunt quæ citabimus ad Helen. v. 1149.

1052. δόμων γ' ὑπερβᾶσ'. MS. E, δόμων ὑπερβᾶσ' quod recepit Marklandus, confirmatque ex Jon. v. 224. Sed ibi ὑπερβαίνων eſt *ingredi*, hìc autem *egredi*. Vulgatam ſtabilit Oreſt. v. 1377.

1053. ὀρμὴν. Legendum cum Reiskio ὄργιον. Nec aliter emendat Marklandus, ſed βυλευμάτων ab ὄργια λαοῖς regi facit, quod non imiter.

1059. πρίν σ' ὀφθῆν, quod hìc exhibent MSSi, ſenſum incommodum et menti Auctoris planè contrarium efficit. Legendum igitur πρίν σ' ὀφᾶν quod Poetarum uſus pro ſimplici *videris* vel *conſpiceris* accipiendum docet. Soph. Electr. v. 665. πρὶν γὰρ, ὡς τύχῃνδ', ἀσφαλῶν. vid. et Æſchyl. Supplic. v. 727, 8. Reſtat vitium in πυθέμεν quod, ni fallor, in πυθέμενς mutandum;

ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πυθέμενς πρέπεις ὁρᾶν.

Quam alienam a luctu propter maritum ſpeciem habes!

1067. σημαίνεις. Legendum cum Marklando σημαίνῃ.

1069. Rectè confert Marklandus Hippolyt. v. 215. ἐπὶ πόλεις, ut ἐπ' ἀνθρώπους citatum in Lexicis ex Hom. Odyſſ. ξ', v. 403. Reiskio et Valckenaerio V. Clariſſ. magis placet ἐπὶ πόλεων.

1072. ὃ γὰρ μὴ κίχῃς. Ita MS. uterque et P. Vulgò ὃ γὰρ ἂν κίχῃς.

1078. ὄψῃ. Rectè notat Marklandus hìc non convenire futurum verbi ἐκλομαι. Itaque ὄψῃ illi dativum eſt ab ὄψις viſus, regitur verò a παθῶν, ex verſu ſuperiori repetito. Mihi magis placeret: ὄψει ταλᾶς viſu pateris.

1079. τύχας Οἰδιπόδα. Intelligo Oedipi infortunia generatim, non ſpeciatim quod liberi ejus mutuâ cæde (voluntariam vocat Marklandus) perierint. Hujus enim mali quomodo in ſocietatem venire potuit civitas Argiva, de quâ mox?

1089. ἐξορθύμιθ' ἂν. Ita MS. uterque et P. Vulgò ἐξορθύμιθ' ἄν.

1092. τίκτων. Canterus τικὼν, quod mihi quidem, ut antea Marklando, ſatisfacit. Toupiùs verò, qui paullò hìc faſtidioſior eſt, emendat;

ἃ σ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπαιρόθην, τίκτων
οἷον σίφωθεν παῖδα γαγίτας κακὸν,
οὐκ ἂν πόθ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὁ νῦν, κακῶ.

1097. χερὶ. Ita Lib. P. Ed. Ald. χερὶν.

1099. ποδῶν. Optimè Reiskius ποδοῖν probante Marklando. Plato p. 804. D. Ed. Ficin. μυρίαν δέ τινα καὶ φοβέραν ἐρημίαν. Lycophr. v. 957. δυσφιλὴς ἐρημία. Plut. Op. Mor. p. 539. ποδῶν ἐρημίαν κατασχύσης. Philo Judæus in Flaccum: κατασεῦσι ποδοῖν ἐρημίαν.

1101. ἥδιστα. Pierſonus ἥκιστα. Meliùs meo judicio Canterus, ἥδιστ' ὠρίν γε δὴ· ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. *Jucundiſſimè; antea ſcilicet, dum mihi filia adhuc ſuperſtes erat.*

1104. χερεὶ. Ita Ed. Ald. et MSS. omnes. Edd. Aldinam ſubſecutæ χερὶ, unde Barneſius χερσὶ.

ibid. ἥδιον. penultimâ correptâ. Sic γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον in fine Senarii Comici apud Athen. VIII, 3. Ex Marklando.

1105. ἀρσίνων δὲ. Bene Marklandus ἀρσίνων γε vel δὴ.

1113. νέφους

1113. *νέοισι καὶ θερμαῖσι*. Insignis apud Plutarchum lectionis diversitas est: Op. Mor, p. 191. Ed. Steph.

βρωτοῖσι τῷ ποτοῖσι ——

Hæc in loco apertè mendoso multis placuisse, cum nova quærendi necessitatem adimerent, minimè mirandum est. Videbit tamen, si quis scopum sententiæ diligentiùs paullò expenderit, desiderari hìc, non quæ vitæ necessaria, sed quæ senectuti fovendæ aut excogitata, aut vulgò certè adhibita sunt. Cui et illud addi potest, lectionem quæ Euripidis MSSos obtinet, non ejusmodi esse, quam verisimile sit ex *βρωτοῖσι τῷ ποτοῖσι* derivatam esse, aut a Librariis Grammaticisve suffectam. Unde nata mihi suspicio est, pro *νέοισι* reponendum esse *λυτροῖσι*:

λυτροῖσι δ' θερμαῖσι ——

Frequentior Senibus apud Veteres balnei, nempe tepidi, usus. Plato p. 861. F. *μείονας θερμῷ λοῦτρα παρέχοντας*. Plutarch. Op. Mor. p. 1414. Ed. Steph. *ὡς ὅτι θερμολουτοῦσι (οἱ γέροντες) τῷ κρυόδυσι μαλακώτερον*. Macrianus apud Trebellium Pollionem: *Senex sum,* —— *lavandum est mihi frequentiùs. θερμαῖς* confirmat et illustrat locus modo ex Plutarcho citatus. Neque nullam vim habet, quod *λοῦτρα* et *θερμαὶ* sæpissimè a Græcis Scriptoribus conjunguntur vid. Æschyl. Choeph. v. 668, 9. Diodor. Sic. p. 83. Ed. Wess. Athenæum Lib. XII. p. 512. F.

Idem Plutarchus eodem in loco pro *μυττυόμενοι* legit *μαλύμενοι*, quod et mihi præstare videtur. Quanquam enim ex Hippocrate *ἐπὶ παχυσίαν* apparet, Veteres in remediis morborum quærendis etiam *μυττωτῆς* qualecunque subsidium adhibuisse, tamen inest in *μαλύμενοι* contemptûs significatio, instituto et menti Iphios quam maximè opportuna; favetque etiam, quod in libro *ἐπὶ ἱερῆς νούσου* verbum *μαγδῶν*, unde *μάγνηρες*, de iis non semel usurpetur, qui artes superstitiosas procurant ad ægrotos sanandos, dicam, an decipiendos. Non est omittendum, a Plutarcho non minùs quum a Vulgatis abire M. Antoninum, qui Lib. VII. c. 51. ita exhibet:

σιτοῖσι τῷ ποτοῖς τῷ μυγματούμενοι.

Sed de his eadem fere dici possunt, quæ de Plutarcheis. Marklando placet, *βρώμασι τῷ ποτοῖσι μυγματούμενοι* intelligens *coquinariæ artificia et lenocinia*. Sed hæc senum vitæ sustentandæ non novi utilia esse.

1115. *ὠφίλων πάλιν*. In utroque MSo adscribitur *χρ. πάλιν*; secundùm quod sic constitui posset locus;

ἐπειδὴ μηδὲν' ὠφίλων, πάλιν
γένοντας ἥβην ——

Plutarchus ubi supra *ὠφελῶσι γὰρ*. Atqui in universum quidem animadverti Veterum ex hac fabulâ citationes insigniter ab Editis variare. Vide quæ annotavimus ad vs. 435, 487, 492, 862, 866, 879, 882, 976, 1113.

1114. Locus nullo modo duplicatum δὴ, imò ne simplex quidem, pati videtur. Legi potest;

τάδ', ἴδε, παίδων ἥδη φθιμένων.

1118. Conjecturam Scaligeri cum Barnesio recepi. Ed. Ald. et MSS. *φέρετε*.

ibid. *λάβετ' prehendite* sc. ossa mortuorum, vel, ut Marklandus interpretatur, *λάβετε χαίας ἀμένους*.

1121. *σώζους*. MS. uterque et P. *ζώσας*, ut bene Marklandus qui *ζώσας μέτα πολλῶ χρόνου* interpretatur *viventis per longum tempus*. Malim legere:

πολλ' ἄδε χρόνου ζώσας μέτρα δή.

Adeo multas temporis periodos viventis.

Sic *ἐτέων μέτρα μυριάδας* in Antholog. H. Steph. p. 211.

1126. Canterus, qui Odas Choricas per totum Euripidem primus in Strophas et Antistrophas divisit, cum in hac Odâ carminum rationem expedire non posset, nihil nisi Monostrophica adscripsit. Post eum Scaliger duas Strophas totidemque Antistrophas detexit, reliquas, i. e. duas posteriores confusas reliquit, quæ à Tyrwhitto Viro Clarissimo nuperrimè demùm indicatæ sunt.

1129. *ἀλγέων ὕπερ*. Usitatius *ὑπὸ*. Sed *ὕπερ παθῶν ob mala* Hippol. v. 159. *ἐριδὸς ὕπερ ob discordiam* Androm. v. 491. *βραδύτητος ὕπερ ob tarditatem* Soph. Antig. v. 944. Ex Marklando.

1132. *πῶς δάκρυα*. Supervacuum est *πῶς* et sententiam deformat, unde Reiskius emendat *πῦ, δάκρυα*, sine interrogatione. Sed neque hoc multò elegantius est. Verum puto: *ναὶ δάκρυα φέρεις φίλα. Ita est; lacrymas adfers charas.*

1136. *παπαῖ, παπαῖ*. Ex conjecturâ dedi pro *ἀπαῖς, ἀπαῖς* quod habent hoc in loco MSS. E, G. Tale aliquid desiderari viderant Heathius et Marklandus.

1142. *πῦ νυχιυμάτων*. MS. G. et P. *πολυχρυμάτων* superscripto tamen *πῦ νυ*. Legendum *πῦ λοχρυμάτων ubi puerperii gratia?* Νυχεύματα si *nocturnas vigilias* significant, ineptum est eas et hìc et in sequenti versu commemorari: sin, ut Marklandus interpretatur, *nocturna gaudia*, ea quidem lecti sociis, ut beneficia, imputari possent, vid. Hecub. v. 829. minimè verò, ni fallor, liberis inde natis. Quid quod *νύχευμα* alibi non legitur?

1143. Assentior Marklando legenti *τροφαί τε μαστῶν*.

1145. Hunc et tres sequentes versus Tyrwhittus Adrasto tribuit. Nec dubitari potest quin sententia Sene, quam Puero, dignior sit; præcipuè verò illud *αἰθὴρ ἔχει νιν ἥδη*, quod philosophiam quodammodo spirat. *φάτις* videtur esse communis salutatio vetularum, quas amore quis prosequitur, ut *φυγάτις* juniorum. vid. Jon. v. 943. MS. E. *ἆσι μοι παῖδες, τέκνα*. MS. G, *ἆσι μοι παῖδες πάτις*.

1147. *πυρὸς*. Probabiliter Marklandus *πύρας*.

1149. Præfigitur *ἰὼ*. in Aldinâ. Sed *ἰὼ ἰὼ* Puero cum Tyrwhitto tribuenda est.

ibid. *τῶν σῶν*. Ed. Ad. *τ' σῶν*. Sed a vulgatâ non dissentiunt MSS. aut P.

ibid. λόγους. MS. uterque et P. γόους, quod recepit Marklandus.

1150. ἀντιτίσομαι. Edd. et MSS. ἀντιτάσσομαι, quod mutavit Marklandus ex Canteri conjecturâ. Vide, ipso indicante, Med. v. 261. Æschyl. Agam, v. 1272. Lycophron. Alex. p. 1367.

1151. Ἀδ. Ita MS. G. et P. ut emendaverat etiam Tyrwhittus. Ed. Ald. Iphios personam præfigit, qui scenam reliquisse videtur post p. 1116.

ibid. Post τίκτειν plenè interpungendum puto, ut proximè sequens versus Puero tribuatur. Alioqui caudam trahere videtur ἀ γὰρ γένοιτο ὅταν ἴλθοι μοὶ (vel σοὶ) δίκη πατρῴας, quod tantò venustius fuisset uno commate dicere εἰ γὰρ ἴλθοι μοι δίκη πατρῷα. Quanquam, si Adrasti persona hìc retinetur, pro μοὶ legendum erit σοὶ. Sed, ut dixi, Puero tribuenda arbitror sequentia, hoc modo emendata;

Παῖς. Ἐτ' ἆρ, θεῶν θέλοντος, ἴλθοι μοι δίκη
Πατρῷα, κοὐκ ὄπωπε τόνδ' ἰὼν δόμους;

Unquamne, Deo volente, veniet Justitia Patris ultrix, an nondum quievit hoc malum? i. e. Deorum in nos inclementia. Sic ὐδὲν φίλον Electr. v. 41. ὐδὲν πρόγμασιν Hecub. v. 662. Utrumque Marklando indicante. Pro ἴλθοι MS. G. ἴλθη, idemque ὅταν versûs sequenti pro οὔπω.

1154. Αἰ, αἰ. Hæc μητρὶ Matribus danda est, quæ audito filiorum voto, quasi belli mala præcipientes, sibi jam satis esse doloris et gemituum exclamant. χόων τύχας rectè explicat Marklandus χόων οἷα τύχαις citatque Iphigen. in Aul. v. 1279.

1156. Feliciſſimè emendat Tyrwhittus, Pueris tribuens;

Ἆρ' ὦδ' ὅτ' Ἀσώπου με δίξηται γόος.

ὦδ' ὅτ' *aliquando* ut Alcest. v. 1109. Ἀσώπου γόος *Asopi liquor*. Sic κρήνιον γόος apud Æschylum Pers. v. 483. et Lycophron. Alex. p. 49. Ed. P. Steph. γόος Ἡρδάνιος Callimach. citat. a Strabone Lib. 9. p. 397. Κηφίσιος γόος Lycophr. p. 53. Κυλικήριος γόος id. p. 152. Ῥωδάκιος ποτῶν γόος id. p. 199. Pro δίξηται malit Marklandus διέξηται: sed vide Virg. Æneid. III, 96. et VIII, 73.

1157. χάλκεα ὅπλα sunt ipsi *milites ære armati*. vid. supra v. 700. et quæ citavimus ad Iph. in Taur. v. 141. In fine versûs legendum cum Heathio στατὰ λαπὰν. Constructio est: στρατηλατὰν χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναΐδαν, quod dicitur ut Θηβαῖοισι ξυίπποις ἄναξ Phœniss. v. 17.

1158. ἀδικησοῦν. Ita MS. uterque et P. Vulgò ἀδικήσειν.

1159. Iterum hìc ἴνα. præfigit Aldina. Editi Puero tribuunt, quod vetat credere, cùm dissimilitudo a reliquis ejus interlocutionibus, quæ omnes ultionem spirant, tùm quod est in proximo γένυν σὸν. Sed nec matribus convenire potest, cùm una ex iis μητρὶ sequentem eloquatur. Quare nihil restat nisi ut Adrasto cum Tyrwhitto tribuamus, qui et πατέρ' accusativo legit pro πάτερ. Sensus est; *crediderim te patrem jam ante oculos videre.*

1160. πλέκτα. MS. E. ῥίπτα.

1161. πεμπάλωσμα. Ita MS. uterque et P. ut edidit Barnesius. Ed. Ald. πεμπάλωμα. λόγοι hi sunt voces quas cupiditas ultionis paullo antè expressêrat vs. 1149, 1152, 1156.

1163, 4. Choro male tribuuntur in P. Nimis enim tranquilla sunt, quam ut ei convenire possint. Quare Adrasto danda sunt, legendumque ἴλαθι, utrumque ex mente Tyrwhitti.

1164. λάψα. Ita MS. E. Vulgò λάψῃ.

1165, 6. Huic Districho Iphios persona præfigitur in Aldinâ. Choro tribuit Tyrwhittus, sed an verè dubito. Pueros certè, non Chorum, Ducum crematorum cineres portasse docet infra Theseus v. 1172. Pueris igitur tribuo.

1166. ἐπεύαλα. MSS. E. ἐπεύαλλα. Male. vid. Hippol. v. 865. Cyclop. v. 8.

1167. Hoc Distichon Evadnæ tribuit Aldina; Puero Editi recentiores cum MSS. et P. Sed rectè judicat Tyrwhittus ab Adrasto enunciatum esse, quasi in memoriam revocanti, se neci eorum occasionem dedisse. confer v. 771, et 823.

1169. Hoc iterum Iphios est, si Aldinam sequimur. Sed non dubitavi Choro cum Tyrwhitto assignare, accedente præsertim Lib. P. auctoritate.

ibid. φίλον. Assentior Marklando φίλιον propter metrum legenti.

1167. φίλας. Ita lego ex conjecturâ. Ed. Ald. φίλον. Lib. P. φίλῳ. MS. G. φιλίας, quod probat Marklandus.

ibid. σ'. MSo. E debetur, qui et μητρὸς habet pro μητρὶ. Ed. Ald. σῆς.

1171. Ἀργᾶας. MS. E, Ἀργᾶιος.

1177. Reiskio placet, παῖσιν δ' ὑπάτοις τοῖσδε: Tyrwhitto, παῖσιν δ' ὑπάτοις τοῖσδε. Ego verò Marklando accedo, legenti, παῖσιν δ' ὑπάτοιν τοῖσδε. ὑπάτοιν, ut rectè notat Vir Doctissimus, idem est quod præsens, more solito Euripidis vid. Orest. v. 644. Androm. v. 786.

1184. ἀγῶσιν. Ita ambo MSS. et P. Vulgò ἀγῶνα γ'.

1190. ἀφιλῶν τάδε. Emendat Reiskius ἀφιλῶν πάλιν. Nec satisfacit Marklandi defensio. Forte verum fuerit, ἀφιλεῖν τά σε.

1191. ἐς Ἀρχαΐαν χθόνα. Tradunt Plutarchus et Pausanias sepulchra eorum juxta Eleusinem monstrata esse. Sed ex hoc versu collato cum v. 1216. verisimile fit Euripidem in aliâ opinione fuisse, quæque vulgò πίφοι dicerentur, pro τυμβίοις tantùm habuisse.

1196. ἐκαμόντοῦ. Ambo MSS. et P. ἐκαμόντων. Lego cum Reiskio, Heathio, Tyrwhitto, ἐκαμόντοιν.

1197. ἴσω. Ita MS. E. Vulgò ἴσῃ.

1206. σῶσαί γ' ἐφῶτο. Lego cum Marklando σῶσαι σ' ἐφῶτο.

1208. πέπλοδε — κόπτ. Sic λιτῆρε κόρε Cyclop. v. 398. Plura etiam congessit Marklandus.

1210. μαστύρομαί δ'. Sic lego cum Barnesio et Marklando. Lib. P. Ed. Ald. μαρτύρομαί δ'.

1211. τέκνης φόνον. Sic πτερωμένης σφαγὰς Phœniss. v. 1469. vide etiam Sophocl. Ajac. v. 55. citatum a Marklando. Male igitur Toupius, φόνης φόνον.

1217. ἀμφιθῇς.

1217. ἀγχιδῆ. Legendum cum Heathio et Marklando ἀγχίδυ: non, ut olim putavi, σήμαδ' ἀγχιδῆ. vid. ſupra ad v. 1191. Locutio eſt in Oreſt. v. 39.

1218. Ἰσθμίας θεᾶς. Inſs ſive Leucotheæ, cui locus in Iſthmo unde in mare ſe præcipitavit, ſacer poſtea habitus eſt. vid. Pauſan. in Atticis circa finem, et Philoſtrati Icones. Quod negat Marklandus ſe videre, quid Eleuſine faciat Iſthmiæ Deæ trivium, non ſatis intelligo. Num enim ſequitur quia Leucothea, nullum templum, nullum peculiarem cultum Eleuſine habuerit, idcirco trivium ibi non fuiſſe ab eâ denominatum? An verò putat Vir Cl. ejuſmodi denominationem, niſi ratio ejus reddi poſſit, pro mendoſâ habendam eſſe? Primò iniquum eſſet hoc ſtatuere, cum conſtet ex Pauſaniâ plura in Peloponneſo loca Inûs nomen geſſiſſe, quæ tamen ipſa nec viva, nec fato functa attigiſſe narratur: deinde vel ſic tamen vulgata lectio probabiliter defendi poſſit. Ino enim, verſus Iſthmum fugiens, per Geraniam montem Megaricam tranſiiſſe dicitur. (Argument. in Iſthm. Pindar. Schol. in Lycophron. v. 229.) Gerania autem mons erat mari imminens inter Eleuſinem et Iſthmon. (Antholog. Reisk. Epigr. 703.) Duces porrò Argivi ſepulti erant juxta viam inter Eleuſinem et Megara. (Pauſan. p. 37. l. 18. Ed. Sylb.) Megara denique ſub Geraniâ ſita fuiſſe videntur. (confer Pauſan. p. 42. l. 9. cum Strabon. p. 394. D. Ed. Caſaub.) Quamobrem neceſſariò ei per Eleuſinem vel Eleuſinis viciniam tranſeundum erat. Quid igitur vetat eam, cum ibi eſſet, in trivio aliquo vel incertam viæ conſtitiſſe, vel fatigatam conſediſſe, aut tale aliquid fictum et a populo creditum eſſe, unde nomen poſtea loco, ex rei veræ falſæve memoriâ, adhæſit. Imo ne quis hoc temere dictum putet, Plutarchi teſtimonio conſtat locum fuiſſe Megaris ab Inûs curſu denominatum. vid. Sympoſ. V. Prob. 3.

1220. προβήσεθ'. Lib. P. προβήσεσθ'.

1225. φθονῶν. Brodæus φθωνῶν. Legendum cum Marklando φθάσαν. Senſus eſt, non, ut Brodæus, *priuſquam* ſed *quamprimùm barba genas veſtiverit*. Iſocratea Panegyr. σὺν ἴφθησαν πυθόμενοι καὶ ἧκον. Idem Euagorâ σὺν ἴφθησαν πλησιάσαντες. καὶ σᾶς πλάστας ἐποιήσαντο.

1227. ἐπλάσθλοι. Optimè Valckenaerius ἐπλάσμοι ex Phœniſſ. v. 298.

1230. ἔκγονοι. Legendum cum Cantero Ἔπίγονοι, quod et Interpres Latinus viderat. vid. Apollodor. Biblioth. III, 7. indicatum a Marklando.

1234. ἀνορθοῖς. "Forte κἀνορθοῖς, ut Sophocl. An-"tig. v. 646. Qui ἀνορθῶσαι *jam* lapſus eſt vel *pec-*"*cavit*; qui κἀνορθῶσαι, prævenitur ne labatur vel "peccet." Ex Marklando.

Heſychius: ἀνωδόμαι, αὐξάνομαι, βλαστάνω. Εὐριπίδης Ἰωνίσσιν. Forte in verſibus dependitis poſt v. 264.

NOTÆ

NOTÆ

IN

IPHIGENIAM

IN AULIDE.

EX hac fabulâ Ælianus (De Animal. VII. c. 29.) duos verſus cum dimidio citat, quos tantum abeſt, ut inter ea quæ ſuperſunt invenias, ut ne locum quidem, ubi commodè extare potuerunt. Ii ſic ſe habent;

> ἔλαφοι δ' Ἀχαιῶν χέρσιν εὐθύσω φίλαις
> κερᾶσαι, ἢν σφάζοντες αὐχένας τὰν
> σφάζειν δυνατέρα.

Hæc dubitari non poteſt, quin a Dianâ enunciata ſint; cujus Perſona cum Prologo in hâc præſertim Tragœdiâ convenientiſſima ſit, verſenturque hi verſus, ut et multi apud Euripidem Prologi, in prædictione rerum futurarum, magna exinde oritur ſuſpicio, fragmentum hoc ex verò Prologo, quem proinde nunc deſideramus, deſumptum eſſe. Accedit etiam quod ſyſtema Anapæſticum nuſquam alibi ab Euripide in initio Tragœdiæ poſitum ſit: nam Rheſi quidem Prologus itidem intercidit, teſtante fabulæ Argumento, prout in MSS. exhibetur. Obſtat tamen, quòd Diana, cujus perſonæ unicè accommodata eſt oratio, et Agamemnonem alloqui videatur, et eo ſermone utatur, qui de ſummo rei exitu omnem et curam et dubitationem ſuſtuliſſet. Verùm iſti ſcrupulo non magnam vim tribuo. Fieri enim poteſt, ut quæ citat Ælianus, ad Agamemnonem vel abſentem vel non audientem dicta ſint; cujus rei cùm multa exempla apud alios auctores, tùm nonnulla apud Euripidem habemus. vid. Hecub. v. 55. Androm. v. 222. Iph. in Taur. v. 379. Habet porro aliquid in hanc partem momenti, quòd vox ἄθρωστα, quam ex hac fabulâ citat Heſychius, nuſpiam inter ea quæ ſuperſunt, compareat. Neque enim Hemſterhuſio, Viro Summo, aſſentiri poſſum, pro ἄειστα v. 57. ex hac Heſychii gloſſâ reponenti ἄθρωστα. Sed de hoc ſuo loco.

4. Frigere mihi videtur μάλα τοι, quin et πάρεστιν quoque verſu proximo. An legendum;

> Μελίτη γᾶρας τὰμὸν ἄνστον
> Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ παρίστων.

παρίστων i. e. ἀπέδειξα *effeci*.

7. Sirii conſtellatio in vicinià Leporis, non Pleiadum, ſita eſt. Aratus:

> πόσσιν δ' Ὠριῶνος ὑπ' ἀμφοτέροισι λαγῶο
> ἵεμενος ἅμα πάντα διώκεται, αὖτις ὁ γ' αὖ
> Σείριος ἐξοπίθεν φέρεται μετόπιν ἰσιχέας.

Hyginus. Poet. Aſtron. *Canis Leporem fugientem perſequens.* quod plane idem eſt ac Noſtri ἰσχὸς ἄεστον. Lego igitur

> Σείριος ἐγγὺς τ' ἐπιθρώσκει
> Πτωκάδος ἆστον.

πτὼξ, πλῶκος, de Animali quovis trepido dicitur, ut *Corniger* Latinorum de Animali quovis cornuto. Heſychius: Πτῶκες, δειλοὶ, λαφοὶ, δρακάδες, ἔλαφοι, πτόρθοι. Idem paullò poſt πλὼξ, λαγωὸς, ut interpretatur etiam Scholiaſtes ad Theocrit. Idyll. I. v. 109. πλῶκες, πλωκάδος a πλὼξ non videtur differre. Conſtellationi huic ſeptem ſtellas tribuit Eratoſthenes, Hyginus tantùm ſex.

16. στέχομεν ἄσω; *Num intus imus?* Quod verecundius eſt, quam ſi intus ire aut monuiſſet aut etiam rogaſſet. Sic Virgil. Æneid. II. v. 322.

> Quo res ſumma loco, Pantheu? quam prendimus arcem?

MSS. duo et Lib. P. πίχωμεν ἴσω.

22. τὸ φιλόπμον. Poni videtur pro τὸ ἔντιμον, ut infra v. 342. Metrum porrò poſtulat τὸ τι φιλόπμον, quod nec Marklando diſplicet.

33. τὰ γᾶν ἴστω βυλόμενον ἴσχειν. Ita Ed. Ald. MS. E, τὰ τᾶν γᾶν. Plutarchus in Conſolat. ad Apollon. p. 179.

p. 179. Ed. Steph. τ' ἀεὶ ὧν ὕστω βελομένων ἴσχυ. Stobæus omnium planissimè τὰ θεῖν ὕστω νενόμισχυ. Tit. 105. Ed. Grot.

39. πεύκην. Non *tædam*, ut Interpres, sed *lariceam tabellam*, cerâ oblitam, cui Epistola pro more ejus ævi inscripta erat. Lariceam dico, auctore Euripide Hippol. 1268. nam Theophrastus, si rectè verba ejus capio. Hist. Plant. Lib. III. c. 13. *abjetem* ἐλάτην potiùs quam *laricem* πεύκην huic usui inserviisse tradit. Cera oblitas fuisse has tabellas liquidò patet ex v. 37. cui adde Herodotum in fine Polyhymniæ.

41. τῶν λόγων. i. e. *eorum, quæ homines in* λόγοις *constituti, facere solent.*

46. τότε. Optimè Barnesius in margine πότε.

57. ἄψαυ' ἄθραυ. Huc refert Hemsterhusius, Vir Incomparabilis, Hesychii Glossam: ἄθραυε, ἀπροσκόπτως. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι: legitque adeo ἄψαυ' ἄθραυ uteretur *fortunâ inoffense*. Ego verò, fateor, nondum concoquere possum ἄθραυε de aliquo dictum, qui cautè res administrando offensas hominum vitat. Commodiùs usurpari potuit de corporibus solidis, quæ alia solida sine collisione transeunt, ut cum navigia scopulos, aut currus offendicula quævis prætervehuntur. Hæc enim nihil prohibet et ἄθραυστα dici et ἀπρόσκοπτα. vid. Lycophron. v. 890. ubi locus talis planè est, qualem fingimus. Quare existimo glossam Hesychianam ex hujusmodi loco desumptam esse, qui ad Prologum fortasse pertinebat, cum in reliquâ fabulâ non compareat. vid. supra ad harum Notarum initium.

ibid. τάδε. Barnesius in margine τόδε, quod melius.

63. ἀπωθῆι. Ita MS. uterque et Lib. P. Ed. Ald. ἀπώσαιο.

64. κἀπισχεθίσουσιν. Marklandi emendatio est. Ed. Ald. κἀπισχεσιτεύσουσιν.

ibid. κἀπισκήψωσιν. Ita MS. G. et Lib. P. Ed. Ald. κἀπισκήπτουσιν.

72. κρίνας. Clem. Alexandr. qui hunc locum citat Pædagog. Lib. III. c. 2. κρίνων pro κρίνας habet, et Ἀργείων pro ἀνδρῶπων.

77. Μενέλαον. Ita MS. uterque et Lib. P. nec aliter habet Clemens loco citato. Ed. Ald. Μενέλεω.

ibid. ὃ δὲ. Ita MS. uterque et P. Ed. Ald. ὃν.

ibid. μόνῳ. MS. uterque et P. μόχῳ. Legendum ni fallor μόχῳ.

80. ἀίξαντες ποτὲ. Ita citatur ab Aristotele Rhetoric. III. c. 11. Ed. Ald. et MS. ἀίξαντὶς δορί. Legendum ni fallor: ἄρσαντες δόρυ *apparantes* vel *instruentes navigia*. Sic νῆ' ἄρσας ἱστίοισιν Hom. Odyss. v. α'. 280. ἄρσῃς νῆα Apollon. Rhod. II. 1064. δόρυ pro δόρατα ut Rhes. 274. δόρυ autem *navim* significare ostendet Cyclop. 15. 19.

84. Turbat sententiam vox κεἶτα. Lego:

κρίμα στρατηλᾶν πᾶσιν, Μενέλεω χάριν,
ἄλοντο.

Et me ad summam Belli administrandam elegerunt. στρατηγεῖν τὰ ἄκρα ut συνεστρατήγει τοῖς πάσι τὴν κεφαλὴν Strabo p. 259. D. στρατηλᾶν τὸν ἐν χέρσι πόλεμον Id. p. 291. C. στρατήγησαι τὸν πόλεμον τοῖς Λακεδαιμονίοις Id. p. 362. B.

87. δὲ. Marklando placet γὰρ.

89. κεχρημένῳ. Emendat Hemsterhusius, Vir Summus, κεχρημένον. Not. ad Callimach. Hymn. in Dian. v. 69. Lenius et, ni fallor, melius quoque Heathius, κεχρημένοις sc. Græcis. confer v. 93.

92. κρατοσκοφὰς. Ambo MSS. κρατοσφαγὰς.

102. τἄνεκ': Barnesius in margine ἕνεκ', quod proculdubiò verum.

105. ἀντὶ παρθένου. Reiskius ἀνυπαρθένου, quod esset *propemodum virginis*. Lego ἀμφὶ παρθένῳ, ut sic in constructione ordinentur: πειθὼ δ' ἄχου τλωΐδι σὺς δάμαρτ' ἐμὴν ἀμφὶ παρθένου, ψεύδῃ σωφρονοῦσαν γάμου.

115—118. Assentior Reiskio, Viro Clarissimo, hos versus sic ordinanti:

Πρ. λίγα τὸ σῖγαν', ἵνα τὸ γλῶσσῃ
σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδᾷ.
Αγ. σίγα σοι σὺς τοῖς τοῖδε
λέκτροις, ὦ Λήδας ἔρνος,
μὴ φθέγου ——

120. πλέκων' Εὐβοίας *curvaturam Eubœæ*. Strabo: συνάπτει δὲ [Εὐβοία] τῇ Ἠπείρῳ πᾶσα Χαλκὶς μάλιστα, κύρτη προσαπτομένη σὺς τὴν πρὸς τῷ Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας τόπους, καὶ ποιοῦσα τὸν Εὔριπον p. 445. Ed. Par. Rectè docet Marklandus *alam Eubœæ* de Aulide non dici; quare copulam in proximo versu deesse. Legit igitur Κεἶνλιν ἀκλύστων. Malim Αὔλιν ἀκλύστων τ'. ἀκλύστων. interpretor: *tranquillam, non agitatam*. Incertus in Antholog. p. 123. ἀκλύστων ἴκτῳ ἄξου λιμένων. Plutarchus λῶον δὲ ὃ ἄκλυστον ῥεῖθρον de ostio fluvii. vit. Mar. p. 756. Ed. Steph. Idem Op. Mor. p. 2071. ποτίμοις τίνες ἀκλαύστοις τὸ λῶον. ubi legendum pariter ἀκλύστοις.

123. δολόμιτον ὑμεναίους. Sic ἴδιοτον γάμους v. 711. δολίους γάμους v. 725.

124. λίκτρ' ἀμπλακὼν. Legendum λίκτρων ἄμπλακὼν. Primam enim corripere potest ἀμπλακὼν. Æschyl. Eumen. v. 937.

τὰ γὰρ ὀπ πρεσβίων ἀμπλακήματα νίν.

vid. etiam Alcest. v. 241. Neque hoc unicum est exemplum vocalis ante μπ correptæ. Leonidas Antholog. p. 412. Lib. VI.

ἐυκομπὶς ἄγκιστρον τὸ δέρβιλ δελιχόεντα —

Noster Hecub. v. 464.

φασὶν Ἀπιδανὸν Stroph.
Χρυσέαν ἄμπυκα. Antistr.

Idem ante μφ obtinet. Aristoph. Equit. v. 803.

καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθημήσῃ, καὶ στεμφύλων ἂς λόγον ἴλθῃ.

125. Caret auctore φυσῶν, quod habet Aldina. Rescripsi igitur φυσῶν.

127. Hujus versûs initium Agamemnoni tribuendum est, finis verò Seni:

Αγ. τόδε γ᾽ δεινόν. Πρ. σήμαιν᾽ ὅ, τι φῄς.

Agam. *Hoc quoque dirum eſt.* Senec. *Clariùs quod dicis explica.*

130. ἐπίφθονος. Legendum ἐπιφήμους. Sic infra v. 1366.

ἢν ἐφήμιον πατρὶ μοὶ ——

Polyb. παίδιον τοῦ βασιλέως κατατομαιοφόνον. p. 388. B. vid. etiam v. 134.

132 Nimis vicina ſunt ſenſu ὑπὸς et λίκτρους. An legendum:

νυμφεύσας ἀς ἀγκάλαις
ζεύγλας ὑποδύναι λίκτρους.

Oppian. Halieut. IV. 156. ζευγλῆσιν ὑπ᾽ ὑπαίγε᾽ Ἀφροδίτης.

134. ὃς τοῦ. Ita Lib. P. ut jam auctore Cantero editum eſt. Ed. Ald. ὅτου.

145. μή τι. Legendum cum margine Barneſianæ μή του. Marklando placet μή πως.

149. ἴσχε πόδα. Ita MS. G. et Lib. P. Vulgò deeſt πόδα.

150. ἀντίσῃς. Ita ambo MSS. et Lib. P. Vulgò ἀντίσαις. Accuſativum verbo huic ſubjectum vide. Soph. Antig. v. 992.

151. Legenduin puto, ut conſtet metrum:

πάλιν ἐξορμάσεις τι χαλινὸς.

Retro flectes illicò fræna. δὲ et τὲ a Poetis nonnunquam pro αὖτως *illico*, nonnunquam etiam pro τότε δὴ *tum verò* uſurpantur. Hom. Il. XII. v. 713.

ἀλλ᾽ ὅτε πὰρ πύλαι μετεπάλοθον ἄμμι Δ᾽ Ἀθήνη
ἄρχιλοχ᾽ ὦλθε ——

XX. v. 448.

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ πέμπτον ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δεινὰ Δ᾽ ὀμβλήσας ὄπασε σθεναρίζων περιπύδα.

Odyſſ. XVII. v. 274.

ὃ δέ μ᾽ ἀπημύνασι δόμου πάσης, ὃν ΔΕ φίλον κῆρ
τίτλασκω ——

Heſiod. Theogon. v. 784.

καὶ ῥ᾽ ὅτις ψεύδηι ἀλύμασιν ὅρκιον ἐλθών,
Ζεὺς ΔΕ᾽ ΤΕ Ἶριν ἐπιμνῆι ——

Orpheus Argonaut. v. 648.

ἀλλ᾽ ὅτε πρὸς μεσάτην ἴον φέρεν ἄκεας ἵππους
ἠέλιος, κραιπνὸς Δ᾽ ἐξ οὔρεος ἵπτατο ἄρδην.

Soph. Trachin. v. 780.

ὅπως δὲ σιμῶν ἐγγὺς ἰδιώτου
φλὲξ αἰμωπὸς, πρίν πιοῦσα φόνον
ἰδρῶτ᾽ ἀνίκ᾽ ἀρῆι, ΚΑΙ προσπτύσσοιτο
χίτων ἀπὸν κάτ᾽ ἄρθρον ——

Addo Virgilium Georg. I. v. 203.

—— *Si brachia forte remiſit,*
Atque *illum in præceps prono rapit alveus amni.*

De quo loco vide A. Gellium X. c. 29.

152. Κυκλώπων. Architecti hi fuere, qui Prætum ex Aſiâ reducem comitati ſunt: vid. Strabon. p. 373. Ed. Paris. Inter alia opera, quibus Græciam ornarunt, Mycenarum mœnia fuere, prout teſtantur Pauſanias p. 232. l. 39. et Heſychius in Κυκλώπων ἔδος.

Ibid. Θυμέλας. *Atria.* vid. ad Electr. v. 713.

156. τῆδ᾽. MS. G. τόνδ᾽, quod defendi poteſt ex licentiâ, de quâ diſſeruimus ad Androm. v. 650.

158. λάμπῶσ᾽. Activè exponi poteſt ut Helen. v. 1148. ἄλλον ἄστρα λάμψαντα.

167. ξυνέπορθμον. Legendum metri gratiâ ξυνόπτορα ut infra v. 1505. Vitioſa porro interpunctio, et ſic emendanda eſt:

Κίλισσαν, ξυνάορον
Χαλκίδι πόλιν ἱμὰν ἐσβαλοῦσ᾽ ——

170. Ἀρεθούσης. Meminit hujus Arethuſæ Scholiaſtes Homeri ad Odyſſ. XIV. v. 408. et Proclus, his verbis: ἡ γοῦν ποιήτρια πηγὴν μὲν ὕδατος εἶναι, ποταμὸν δὲ, ὡς ὁ Χαλκιδεὺς Πλούταρχος ἱστορεῖ τὸν τῆς Ἀρεθούσης. Ex Brodæo.

171. ὡς ἴδιμ᾽ ἂν. MS. E. ὡς καὶ ἴδομ᾽ ἂν. unde lego, metro favente, ὡς κατίδοιμ᾽ ἄν.

173. ἱμαῖον. Malim cum Marklando ἡδύν.

ibid. ὡς. Legendum cum Barneſianâ ἃς.

186. ἐρεμίαν. Canterus, metri, ut videtur, cauſſâ, ἐρεθίαν. Sed concitatus hic paſſus matronali verecundiæ vix conveniſſet. Retineo igitur ἐρεμίαν, et metro conſulendum puto, legendo ἦλθον. Poteſt enim εὐαλίας in Strophâ Amphimacri locum occupare.

191. ἵππων ὄχλον τ᾽. Optimè Heathius, metri cauſſâ ἵππων τ᾽ ὄχλον.

194. τῆς Σαλαμῖνος. Ita ex Brodæi emendatione lego. Ed. Ald. τοῖς Σαλαμῖνος. Uterque MS. et Lib. P. τοῖς Σαλαμινίοις.

206. Plures et quidem diſſimiles in eodem ἄπαιδες Epodos fuiſſe docet Scholiaſtes Pindari in initio.

211. κραυγάλας. Heſychius: κραυάλας, ψῆφοι, ἄκλαι, ἄμμος.

215. ἐβὰ νίκης. Annon legendum potiùs ἐβὰ πόσις *circa metam.* vid. Hom. Il. Ψ. v. 309.

224. ἀσπίδεσσι. Alibi apud Euripidem ſignificat res, quarum frontes oppoſitæ ſunt. vid. Phœniſſ. v. 782, Troad. v. 223. Hìc interpreter: *qui in contrarias partes nituntur.*

227. ποικιλοδίφρους. Ed. Ald. ποικιλοδίφρους.

234. μείλινον *mellem* a μίλι contra Analogiam peccat. μιλὶ enim adjectivum format μιλτώδης a genitivo μίλιτος, ut ὀμφαξ, ὀμφακώδης a genitivo ὄμφακος. Legendum igitur μιλιχὸν. Vitium porrò eſt in præcedenti verſu, quod ſic ſuſtulerim:

τὰν γυναικείαν τίρψιν, ὀμμάτων
ὡς πλήσαιμι μιλιχὸν ἐδέων.

τίρψιν hìc non regitur a πλήσαιμι, ſed eſt accuſativus pendens, ut *miniſterium* in illo Virgilii Æneid. VI. v. 223.

Pars ingenti ſubiere feretro,

Triſte miniſterium.

Valet autem τὰν γυναικείαν τίρψιν, idem quod ὅπερ γυναικεία τίρψις ἐστί.

235. κίρκος

235. *κίρας δξιὸν.* Subauditur hìc *κρατὶ*, non inusitatâ licentiâ. Supplic. v. 659. *δξιὸν πεπαγμένους κίρως.* Vide etiam Rhes. v. 486. Heraclid. v. 672.

236. *πλάτας ἔχων.* Pro virtute Achillis non satis honorificè dictum videtur. Is enim, si Homero fides, extimum classis locum non casu aut sorte occupabat, sed virtute fidens ultrò delegerat. An ergo legendum *πλάτας σέων rates protegens.*

240. *ἔστασιν.* MS. E. *ἔστασιν* et in margine *χρ.* *ἔστασαν.* Verum est *ἔστασαν.* Nam *ἔστασιν* penultimam producit, quod metro minùs convenit. Cæterùm versum hunc cum sequenti felicitèr emendat Piersonus Verisim. p. 26.

κρατ' ἄκρας Νυμφᾶς ἔστασαν θοαὶ
πεύμνας, σῆμ' Ἀχαιϊάδι φρατρῖ.

242. *ἰσόρεπτοι.* An exprimit Homeri *νῆας ἴσας*, quod Scholiastes interpretatur *ἰσοπλίχους?* An *ἰσόρεπτοι* sunt pares magnitudine Phthioticis?

244. *ὁ Μηκιστίως* sc. Euryalus de quo Homerus Il. II. v. 565.

τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἀνδρὶ θοῷ φώς,
Μηκιστίως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.

245. *πατὴρ.* i.e. tanquam Pater. fuit enim Avus Euryali. vid. Not. præcedent. Metri gratiâ voces sic transponit Marklandus;

Παῖς ἦν, ὃν τρίφι Τάλαος πατὴρ.

248. *ἑξήκοντα.* Quinquaginta tantùm Athenienfibus tribuit Homerus: ut notat Brodæus.

250. *μονύχοις.* Rectè Interpres, *equestribus.* Palladem curru vectam effingere mos erat, quia in Gigantomachiâ, *ἐπίλασεν Ἐγκελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα.* Pausan. p. 275. l. 34.

251. *ἠϊθέων* quid sit hoc loco, nemo dixerit. Lego: *ἠϊθεωπῖσιν ἅρμασ',* *εὐῆτον* — ut constructio sit *εὐῆτον φύσημα, εὐσημότατα καυδάσεις. εὐῆτον pulchrè, venustè concinnatum* vel *compositum.*

255. *τὸ ἐπλισμένας.* i.e. *τὸ ἐσπλισμένας.* Ed. Ald. *ἐσπλισμένας* unde Scaliger *ἐσπλισμένας.* Non displiceret:

σημεῖ' ὧδ' ἐσπλισμένας·
ὡς γε Κάδμος ἦν,
χρύσεον δράκοντ' ἔχων,
ἀμφὶ ναῶν ——

σημεῖα ὄδια signa fausta. vid. ad Ion. 101. *σημεῖα ἐσπλισμένας* ut *σκευὴ ἐσπλισμένη* Herodot. VII. 62.

261. Leitus, Boeotorum Dux, nullum in Phocenses imperium habuisse traditur. Plenè igitur distinguendum post *φρατρῖ.* De Phocensibus et Locris auctor est Homerus, utramque gentem quadraginta naves impleviſſe. Numerum non videtur diserte memorasse Euripides; tantùm pares numero dixisse. Scribendum forte;

φωκίδος δ' ἡσσᾶτ' ὄχλος·
Λοκροῖς τ' ἴσας ἴσας ἄγων
Ναῦς Οἰλίως τύραννος ——

Phocidis verò deinceps erat turba: Locrisque Oilei filius pares numero naves ducens ordinabat. *ἡσσᾶτ' deinceps* ut Hom. Iliad. *ι'*. 511.

268. *Ἄδραστος.* Facile intelligitur Poetam de Adrasto, Polynicis socero, non loqui, utpote qui brevi post captas ab Epigonis Thebas mortem obierit. Pausan. p. 41. l. 14. Ed. Sylb. Verba *ὡς φίλῳ φίλῳ* indicare videntur aliquem, qui caussas inimicitiæ cum Agamemnone habebat, quas tamen publicò bono posthabuerat. Id ego ad Adrastum refero, Polynicis filium, cujus meminit Pausan. p. 62. Ed. Sylb. quippe ad quem regnum Argivorum a Pelopidis jam occupatum hæreditario jure pertinebat. De Historiâ Adrasti et Argivorum, deque Argis civitate ab Agamemnone subactâ multa et scitu digna habet Eustathius Vol. I. p. 288. Ed. Rom. Vide etiam Schol. Pindar. ad Nem. IX. *δυοδ'. γ'.* denique Strabon. Lib. X. p. 426. A.

272. *πρᾶξιν.* Hesychius, *πρᾶξις, ἀπιστήσις.*

275, 6. Hi versus metro jubente sic refingendi videntur:

σῆμα πεύμνας πυρσίπτου ὁρᾶν,
τὸν πάροικον Ἄλφιον.

Ubi *τὸν* quod in Aldinâ deest, MSS. ambo et Lib. P. suppeditarunt. Fluviorum imagines taurinâ specie factas esse pervulgatum est. Videri possunt de eo Strabo p. 458. D. Ælianus Var. Hist. II. c. 33.

277. *πρῷραι* hìc rostra navium sunt, ut Iph. in Taur. v. 1142.

282. Homerus non Eurytum, sed filium ejus Thalpium cum Amphimacho Cteati filio Elidensibus præficit. vid. Il. II. v. 260. collat. cum Pausan. p. 149. l. 34. Ed. Sylb.

284. Negat Strabo Taphios, Trojani belli tempore, sub eodem duce, ac reliquos Echinadum incolas fuisse: dubitare etiam videtur utrùm Taphos insula inter Echinadas recenseri debeat. Primum adstruit ex Homero, qui Mentem, Anchiali filium, Taphiis imperasse affirmat Odyss. I. v. 105. et 180. Non meminerat sc. hoc ad decimum a Trojæ excidio annum pertinere: Megetem verò ad scopulos Capharios, statim post captum Ilium, naufragio periisse. Tzetzes ad Lycophron. ex Apollodoro. p. 146. Ed. P. Steph. Nihil igitur prohibet et Mentem et Megetem omnibus Echinadum incolis, quippe diverso tempore, imperasse. Verùm dubitat, ut dixi, utrum Taphos inter Echinadas referenda sit. Sed hoc facile ex pluribus Veterum locis diluitur. Apollodor. II. c. 4. *ταύτην ἀρπάσας Ποσειδῶν, τῷ κομίσαι ὑπὸ τὰς Ἐχινάδας νήσους μίγνυται, καὶ γίνεται Τάφιον, ὃς ἔκτισε Τάφον, καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐκάλεσε.* Scholiastes in Odyss. I. v. 105. *Τάφος ἡ νῆσος ἡ Ἐχινάδων, ἣν κατοικοῦν Τηλεβοῖαι.* Interpres Apollon. Rhod. ad Lib. I. *ἡ Τάφος νῆσος ἐστὶ μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν ᾤκησαν Τηλεβοῖαι* —— *ἄνδρες λῃστρικώτατοι τὸν τρόπον.* Restat scrupulus ab Heathio nuper motus, Megetem, scilicet Euryti auspiciis, Taphios ad Ilium duxisse, sed summum eorum imperium penes Eurytum fuisse. Sed neque hoc historiæ consentaneum est. Phyleus enim, Megetis Pater, qui ante eum in Taphios regnabat, ex Elide illuc profugerat, Patri Augeæ, Elidensium regi, iratus. Hom. Il. II. v. 629. Strabo p. 459. A. Pausan. p. 148. l. 24.

l. 24. et p. 149. l. 30. Nullum igitur Elidenſibus in Taphios jus, falſumque eſt, quod dicit hìc vulgata lectio, Eurytum Taphios duxiſſe. Lego:

λευκήρετμον δ' Ἄρη
Τάφιον ἄγων, ᾧ Μέγης
ἄνασσε, Φυλέως λέχεσιν.

Admirabar Martem Taphium, nitidis remis inſignem, cui Meges imperabat Phylei ſoboles. ἄγων *admirabar* a verbo antiquo ἀγάω cui paſſivam formam ἄγαμαι Græcorum conſuetudo ſubſtituit. Taphios, credo, admirabatur, quia Piraticam eo tempore exercentes, rei nauticæ præ reliquis Græcis periti erant. Verbum ἀγῶ *miror* nuſquam inveni præterquam apud Etymologum, qui pluribus locis habet ut v. ἀγανός v. ἄγη, v. ἄγω. v. ἀγώμενος.

286. Ἐχίδνας. Ita præter Euripidem nemo vocat, ſed vel Ἔχινας vel Ἐχινάδας. Eligat Lector.

287. ναυβάτας ἀπειροφόρους. Piraticam enim exercebant Taphii, ut diſertè teſtatur Strabo p. 459. A. Suidas: Τάφιοι, Ἴθυμος, ὁ λῃστής.

290. Ajax, ſi mentem loci rectè capio, in extremitate cornu ſiniſtri collocatus (τῷ ἄκρον ὠμῷ) idcirco dicitur dextrum cornu ad ſiniſtrum adduxiſſe, quia navibus tantùm non in orbem circumactis, extremitates cornuum ſeſe invicem fere contingebant.

296. ἀσπιδήρεσι. Ita MS. E. Vulgò ἀσπιδήροις. Melius tamen foret ἀσπιδείοις.

297. Βάρβαρος. Barbarum navigii genus eſt, cujus deſcriptionem vide apud Herodot. II. c. 96.

298. Poſt hunc verſum deſideratur verſus vel unus vel plures, quorum ſententia erat, ni fallor: *Salve mihi Aulis:* cui probè cohæreret, quod ſequitur: *ubi vidi bellicam navalemque expeditionem.*

299. δαΐου. i. e. *bellicam.* Sic δαΐα δίκτυα *naves bellicæ* infra v. 1504. δαΐοις μάχαις *bellicis prœliis.* Soph. Ajac. v. 368. Ed. Ald. δ' αἴου.

304. λίαν διαπύσαιο. Ita ambo MSS. ut jam Barneſius. Ed. Ald. λίαν γε διαπύσαιο, ubi γε ſuperfluum eſt, cum λίαν non raro penultimam producat.

307. Φίρεν. Ita MS. uterque et Lib. P. Vulgò φίρειν.

309. ἀμιλλᾶν. Ita MS. uterque et Lib. P. ut jam eleganter Barneſius. Ed. Ald. ἀμιλλᾶς.

317. τίς δῆτ' ἐν πύλαισιν. Delendum δῆτ', quod metrum corrumpit.

323. ἀπαλλάξειν. Reiskius ἀπαλλάξω: ſed præſtat vulgata.

324. δέξω Δαναΐοις ἅπασι. MS. G. δέξω γε Δαναΐοις πᾶσι.

330. Herodotus I. 42. οὔτε τὸ βύλιος πάρα.

333. ἐκκενώμψουσιν. Malim cum Ruhnkenio meo Εὐ κενώμψουσιν. Quanquam et alterum defendi poteſt. ἐκ enim in compoſitione nonnunquam abundat ut in ἐξολωλεῖν Androm. v. 644.

ibid. ἐπὶ φόνον. Vulgò conjunctim legunt, ἐπίφθονον.

336. οὗτος κρατεῖν. Ita Ed. Ald. ubi neſcias metrum an ſententia pejùs ſe habeat. Lego:

ἤτ' ἐκ κρείσσων λίαν σ' ἐγὼ.

Tu verò veritatem ne averſeris, etiamſi tibi valdè moleſtus fuero. κρατεῖν a lexicis abeſt, ſed extat apud Themiſtium p. 362. Ed. Harduin.

345. ἴσον τι. Haud dubiè legendum, cum Æmilio Porto ἴξω τι. Alioqui ἀπρίστῳ, non δυσρίστῳ fuiſſet.

ibid. πλῆθον. Ita MS. G. Vulgò πλείθρων.

349. ταῦτα μέν σε. Ita optimè Lib. P. Ed. Ald. ταῦτα μέν σοι.

ibid. ἵνα σε σῴζῃ. Malim: ἵνα σ' ἐς σῴζῃ. Reiſkio placet ἵνα σε σῴζῃ· ἔχεσθαι κρεών.

354. ὄμμα. Ita ambo MSS. et Lib. P. planè ut emendaverant Reiskius et Tyrwhittus. Ed. Ald. ἴνωμα. Totum locum ſic cōnſtituo: Ὡς δ' ἄνολβον ἄχεις ὄμμα σύγχυσίν τ', ἃ μὴ πάλαι Χιλίων ἄρχων τὸ πρόμαιον πέδιλον ἐμπλήσας δορὸς. Apponam modo duo loca, quorum ſimilis forma eſt. Dio. Chryſoſt. p. 183. B. ἢν ἐν ἀθυμίᾳ παρὰ τοῖς Τρῶσιν, ἃ μηδέπω πώποτε. Noſter Heraclid. v. 645.

τῶν ἀφνεμένων,
ψύχην ἐτάκη νόσος ἃ γενέσθαι.

356. περικάλεις. *arceſſebas.* Sequitur deinde ἧσις exigua ex perſonâ Agamemnonis.

357. στρέπτε σ'. Lego: στρέπτας, ſubaudito ἡμᾶς. De ſe enim in plurali loqui ſolebant Veteres. Androm. v. 356. et ſeq.

363. λίλιψαι. Ita MS. uterque et Lib. P. Vulgò λίλησαι.

364. μαλιστά γε. Præ cæteris ſc. Argivis.

367. εὐπόνως ἔχοντες. Interpretor: εὐπόνησιν ὥστε ἔχειν. Gemina planè locutio eſt, δίδασκε σοφὸς, pro δίδασκε σοφὸς εἶναι. Heraclid. v. 575. ubi vide quæ annotavimus. Sic et Dionyſ. Halicar. φεύγειν ἀπολυόμενον pro φεύγειν ἀπολύεσθαι p. 443. l. 32. Ed. Hudſon. Participium quoque infinitivi vice poſuiſſe videtur Herodotus VIII. 139. ubi ἐπαρῶντο ἀτιμώσειν iterumque IX. 26. ἐπαρώντο κρατήσαντες. ἔχειν τὰ πράγματα Græcis valet *ſummâ rerum potiri.* Thucyd. III. 72. οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα. Scholiaſtes ibi interpretatus, οἱ δυνατοὶ, οἱ πλούσιοι, mihi quidem non penitùs ſatisfacit. Confer ejuſd. Libr. c. 27. Canterus εὐπόνως ἔχοντες, quod nec vim, nec venuſtatem habet.

373. χρέος ἔχῃ. Interpretantur: *propter opes.* Sed quis χρέος hoc ſenſu dixit? Lego:

Μηδὲν' ἐν πόλει ἔχῃ τι.

Neminem propter generis conjunctionem principem civitatis facerem.

375. ἄρχων ἀνὴρ πᾶς. Comparandum Plutarcheum illud, φύσει μὲν ἐν ἄρχων ὁ πολιτικὸς. Op. Mor. p. 1455. Mihi nihilominus legendum videtur:

Πόλεις ὡς ἤρτηνε ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἢν ἔχων τύχῃ.

Nam civitates ordinaverit quivis vir modo prudentiam habeat.

376. Hæc ſi quis attentiùs perpenderit, parum accuratè dicta eſſe videbit. *Acerbum eſt,* inquit, *fratribus, cum in contentionem venerint, verba inciderе et pugnas.*

pugnas. Quasi verò fratrum contentiones eo nomine metuendæ sint, quod verborum disceptationibus occasionem dare soleant. Legendum quippe ψόγους pro λόγους. Est enim ψόγος non simplex reprehensio, sed aliquando, Hesychio teste, ὕβρις.

378. εἰ βραχία. Legendum ἐς βραχία, vel quod Marklando placet αἰ βραχία.

ibid. ἄνω. Ita Lib. P. et in margine ambo MSS. Ed. Ald. ἂν ὦ.

379. σωφρονισίους. Ita Marklandus ex Stobæo. Tit. XXXI. Ed. Ald. σωφρονίσιος.

380. αἰσχρὸν αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ. Stobæus ubi supra χρεὼν χρεὼν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. unde Marklandus ἀνὴρ γὰρ χρεὼν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. An legendum ἀνὴρ γὰρ χρεὼν αἰδεῖσθ', ὃν φιλῶ. i. e. αἰδεῖται.

382. ἐᾷς γε χρεών. Lego, metri gratiâ, ἐᾷς χρεών γε.

383. ἦ γὰρ ἀνίαν. *Nempe idcirco conjugem pudicam habere cupis, quia quam bubwisti male regebas.* Fingit Menelaum ita ratiocinari.

384. ἆρ' ἐγὼ δίκλω δῶ τῶν κακῶν. *An igitur ego pœnas dabo malorum* tuorum. Ita Interpretes. Viderunt scilicet *tuorum* ad necessariam sententiæ emphasin desiderari. Nec verò σῶν in Græcâ oratione subaudiri patitur alterum istud ἐγὼ. Porrò autem peccat lectio recepta adversùs communem Trochaicorum rationem, quæ exigebat scilicet,

finis ut quarti pedis
Nominis verbive fine comma primum clauderet.

Utrique malo uno negotio sic subveniendum est:

Ἥρχις· ἆρ' ἐγὼ δίκλω δῶ τῶν κακῶν, ὁ μὴ σφαλάς.

Aristoph. Equit. v. 703.

ὡς ἐξυθνιμῶ· φέρε, τί σοι δῶ κατιφαγεῖν.

Ex Dawesio Miscell. p. 341.

391. Hæc et sequentia mendis scatent. Proponam sine ambagibus, quomodo corrigenda esse arbitrer;

Ὦμοσαν τὸ Τυνδάρειον ἕρκος· ὦ ἀπανθρώπους
Φιλόγαμους μνηστῆρας, ἦλθ' γ' ἐλπὶς, οἵμοι μὲν,
θεοὺς,
Καξίστρακτε τ' ἀνδάμιτον, ὃ σὺ, τῷ τὸ σὸν δίνῳ·
Οὓς λαοῦν φάσθαί γ', οἱ μόλιστα μορίαι φρενῶν·
Οὐ γὰρ ἀσύνετον ——

Proci, præsertim φιλόγαμοι, haud dubiè dicendi erant ἀπανθρώπους *minimè dolosi aut suspicaces* non πανόφρονες *malitiosi*.

ἐλπὶς θεοὺς ἦλθ *spes cecinit juramenti formulam*, i. e. spe illecti juraverunt. *Carmen* de formulâ jurisjurandi habet Livius I. 24. et alibi.

καξίστρακτε τ' ἀνδάμιτον i. e. τῷ τὸ ἀνδάμιτον ἐξίστρακτε τοὺς θεοὺς vel τὸν ἄρχοντ *et æmulatio principum, non tu, aut tua potestas, juri jurando stare adegit.*

οἱ μάλιστα μορίαι. *quo eos insanos agunt deliria.* Sic alibi Græcorum amentiam accusat v. 1274. μορίαν autem, utpote rarius, elegantius mihi visum est quam singulare μορία.

398. πέρα δίκης. Ultimam hìc corripit πέρα, sed producit Æschyl. Prometh. v. 30.

ibid. μορίᾳ. Lego μορίᾳ cum iotâ subscripto.

400. ἐγειράμην. Ita MS. G. et Lib. P. Ed. Ald. ἐγείναμην.

402. εἰ. Marklandus non male σὺ.

413. αὐχῆς. Oratio magis animosa erit, si legamus Σκίπτρῳ νῦν αὐχοῦ, modo imperandi. Tyrwhittus.

417. ἀνίμασας. Lib. P. ἀνίμαξας. Uterque MS. ἀνίμαξας σὺ δόμων omisso πόντ.

421. εὔροτον. *bene fluentem*, ut Polluc. Lib. II. sect. 50.

423. Lego αὐτοί γε, πᾶλοί τ'. Marklando placet αὐτοί γε πᾶλοις ut Equorum gressus ἡλίκτης βάσις dicatur, cujus licentiæ exemplum desidero.

424. An legendum πρόλιπον πόδ' *dimittimus hasce*, sc. Equas.

431. πρόσοιτας. MS. E. πρόσοιτε, quod superscriptum habent MS. alter et P.

436. πόσι τοῖσδ' non connectendum est cum κυνᾶ, sed est Accusativus pendens. Sensus est: *auspicare Canistra, id quod proximum est.*

442. ἄρξομαι σέθεν. Lego: ἄρχομαι σέθεν *regor a te, sub tuo imperio sum.* Marklando placet ἄρξομαι πόθεν; *unde incipiam?*

450. Meritò Interpretes ad ἅπαντα ταῦτα hæserunt. Legendum videtur:

ἅπαντα τ' ἄπαν· τῇ δὲ γενείᾳ φέσει
ἄνολβα ταῦτα.

ἅπαντα ἅπαν, *quidvis dicere.* Plato Apolog. Socr. c. 29. ἅπαντα ποιῶν καὶ λέγων et postea πᾶν ποιῶν καὶ λέγων. Diphilus apud Athen. L. IV. p. 223. B.

—— οἷς ἐξουσία
ἔστιν λέγειν ἅπαντ' ἃ ποιοῦσι μόνοις.

457. πάρα. MS. uterque et Lib. P. πάρεσ.

468. Metrum laborat, cui succurrendum legendo ὁ μ' ἄρασσε τάδε. *quæ res me hoc modo affecit.*

490. τὰ παράγγελτα. Nescio quis in margine Barnesianæ τὸ παράγγελμ.

499. μίσει σου. Eleganter Marklandus μίσει μου. Neque enim dubitandum erat, an ad Agamemnonem spectaret vaticinium de cæde Iphigeniæ. Legerim porro: μή τι μισεῖν.

501. ἀς. Legendum videtur ἃ 'ς i. e. ἃ ἐς.

503, 4. Superscribitur in utroque MS. et Lib. P. τέκνων τοιοῖδε.

507. Μενέλαε. Legendum videtur, metri gratiâ, Μενέλα'.

509. Marklandus Anapæstum in quartâ sede esse monet, quem et vitari posse legendo, δι' ἔρον ἐγίγνετο. Mihi hæc medicina parum necessaria videtur. Sed aliud malum supereſt, quod sic sustulerim:

τυραννὶ γ' ἀδελφῶν αἷς δ' ἔρασα γίγνεται
πλοκαῖσί τι δόμοισιν, ἀνοίκτως
τοιάδε συγγένεσιν, ἀπάλαιν πατρός.

516. ἀς Ἄργος γ'. Argos præ aliis urbibus commemorat, quia maximæ ejus hac expeditione partes erant; unde totus exercitus Argivi sæpe audiunt. vide mox v. 519. Hesychius Ἀργείων, Ἑλλήνων.

517. λήσομεν. Ita MS. G. Ed. Ald. λήσομαι.

522. κ'ὐδὲν γ' ἄχρηστον. Cantero placet κ'ὐδὲν γε χρηστὸν. Sed et vulgata lectio, distinctione mutatâ, tueri se potest:

κ'ὐδὲν γ'· ἄχρηστον ἀδὲ χρήσιμον πατρί.

523. ὅ, π μ'. Ita ambo MSS. et Lib. P. ut jam Barnesius. Ed. Ald. ὁ μ'.

524. πῶς ὑπολαΐδοιμεν. Legendum, ni fallor, πῶς ὑπολαΐδοιμ' ἄν. Rationes vide apud Dawesium Miscell. Crit. p. 207.

529. δοκεῖ. Significare potest, *crede, existima*: Sed notio, quam hic locus postulat, est, *finge tibi in animo*. Legendum, ni fallor, interrogativè:

ἦκεν δόκεις νιν σάντ' ἐν Ἀργείοις μίσοις
λίξειν ἃ Κελχὰς θέσφατ' ἐξηγήσαλο,
κἄμ', ὡς ὑπέρτα θῦμα, κρύπτα ψυδέμαν,
Ἀρτέμιδι θυσειν;

539. ὃς ξυναρπάσας. Optimè Tyrwhittus, οἷς ξυναρπάσας. Quanquam legi etiam posset ὃ ξυναρπάσας interrogativè ut præcedentia.

540. Μαινόμεν' εἴσω. Hoc nullam sententiam efficit, manifestéque adeo corruptum est. Cantero placet μίλομεν, in quo nihil admodum reprehendas, præter verbi μίλομεν exilitatem et languorem. Neque enim dignè de Amoris potentiâ loquitur, qui profitetur *æstrum cjus sibi curæ esse*. Legerim paullò majore mutatione γίμομεν εἴσω *pleni sumus æstris*. γίμοιτις ἀμαρτημάτων ex Isocrate citatur: γίμω κακῶν habet Noster Herc. Fur. v. 1248. Idem denique quoad sensum est μίσω εἴσω apud Platon. p. 875. D. Ed. Ficin.

549. MS. G. ὁ χρυσοκόμας ἵππος. Inde articulum supplevi, qui in Aldinâ deest.

560. πρόποις. Nescio quis apud Barnesium πρόπους, quod, nisi sequeretur vocalis, probandum esset.

561. ἰσθλὸν σοφὶς. Simile est σοφίσιλον κακὸν Supplic. v. 794.

564. Pro σοφίᾳ emendavit Scaliger σοφία. Sed in loco tam graviter corrupto (nescio enim an alius in toto Euripide mendosior sit) lubricum parumque tutum est de unâ quacunque voce sententiam ferre, cum reliqua expedire non possis. Mihi verisimillimum fit Euripidem hìc dixisse, Verecundiam non planè idem quod Sapientiam, sed ejus quodammodo vicariam esse, animos utique hominum perinde emollire; quoscunque autem honesti speciem mente intueri et contemplari docuit, iis sempiternam laudem, virtutis præmium, conciliare. Hæc si mens Auctoris fuit, quod puto, sic non ineptè enunciari potuit;

τό τε γὰρ αἰδεῖσθ' σοφίᾳ τ'
ἀντιμεμαθηκέναι ἴχνη
χάριν, ὑπὸ γνώμας τ' ἀσφαλῆ
τὸ θεῖον ἴσθ' ἰδεῖν, φίλ'
κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ.

ὑπὸ γνώμας ἀσφαλῆ τὸ θεῖον idem fere est ac Platonis illud αὐτῷ τῷ καλῷ φύσιν ἴδιον τὸ μὴ ἀπαλλάττεσθαι p. 667. C. Ed. Ficin. ἴσθι idem valet quod ἴσθ' ἐκεῖνο ut Æschyl. Prometh. v. 481. similisque loquendi ratio in omnibus fere linguis obtinet.

571. κρυπτὰν. Malim κρυφδὸν *in occulto*. Mulierum virtus, inquit, quia Venerem præcipuè spectat, delitescere solet; Viris contra populus coram aspiciens incrementum virtutis parit. Græcè:

—— τὸ ἀνδράσι δ' αὖ
ἰσμὸς ἴδιον ὁ μυρίοπλαθὴς
μᾶζω πάλιν αὖξῃ.

574. ἴμολες, ὦ Πάρις. Malim: ἄμιλλες ὤν, Πάρις, ἦπερ σύ γε. *Quorum negligens, Paris tu certè*——

575. Ὀλύμπου. Tibicen fuit, Marsyæ discipulus (Pausan. p. 347. l. 35. Ed. Sylb.) natione autem Mysus (Suid. in voce) quod memoro, quia exinde colligi potest Epithetum Φρυσίων, quod et alioqui perfrigidum est, minùs convenire tibiis Olympi. Lego igitur Φρυγίους. Phrygem non fuisse Olympum etiam Ovidius indicare videtur. de Ponto Lib. 3. Eleg. 3. v. 42.

In Phryga nec Satyrum talis Olympus erat.

579. αὐλίζων. Non significat fistulas compingere, quæ formam et vim tibiarum Olympi haberent, sed sonos a fistulâ editos modulari. Nonnus, non spernendus quoad linguam auctor, p. 21. θῆλυ μέλος αὐλίζουσιν. p. 26. αὐλίζας πένθιμον ὕμνον p. 92. αὐλίζας κῶμον ἵμερτι. p. 182. ἀ μέλος ἴσπλιξι κύρσας. Critias apud Athenæum p. 600. D. αὐλίζοντα πρὸ' ὦδας. MSS. ambo et Lib. P. πτίων, quod etiam usu Poetarum defendi posset. vid. Epigramma Alcæi de Dorotheo Antholog. H. Steph. p. 14. et aliud ejusdem de Hesiodo p. 271.

584. ὃς. Legendum haud dubiè ὡ *ubi*.

588. ἔρις, ἔριν. Ita Editi Recentiores, non dissentiente MSo E. Ed. Ald. ἔρις, ἔριν, quod retinent MS. G. et Lib. P.

597. εὐμήκεις τύχας. Sic ὅσσα μήκη ἄλλα in hexametro apud Plutarchum de Exilio in fine.

598, 9. Interpretor: *qui opibus et potentiâ excellunt Deorum loco a tenuioribus habentur*.

602. Interpungo post χρεών, ut μαλακῇ γνώμῃ ad sequentia referatur.

604, 5. Assentior Heathio propter metrum reponenti;

μὴ παρδόσῃ μοι νεανὶ μολὸν
τὸ κλεινὸν τέκνον γ' Ἀγαμέμνονος.

Ἀγαμέμνων penultimâ correptâ vide infra v. 1582.

606. μή δὲ θέρσος. Emendat Heathius μὴ δὴ θέρσος. Sed locus copulam desiderat. Forte verum fuerit:

διὸ μὴ θέρσος——

609. τόνδ'. Optimè Valckenaerius τοῦδ'. vid. not. ad Phœniss. p. 325.

614. ὑλαεούμενος. Ita Ed. Ald. et MSS. Vulgò ὑλαοῦμένας.

617. πανίδιον.

617. παιδίοιν. Ita ambo MSS. ut jam ex conjecturâ Toupius V. Cl. Emend. in Suid. II, p. 153. citans παιδίοις ὄμμασι, ex Helen. v. 1582. Addo παιδὸς ἥβας Jon. v. 489. παιδὸς ὄψεις Phœniſſ. v. 814. Ed. Ald, παιδίοισιν, unde Pierſonus παιδὸς νιν quod minimè ſpernendum.

620. ἐκλείπω. Ita MS. E. Vulgò ἐκλίπω.

625. κηδεύσας. Uterque MS. et Lib. P. θανεῖσις.

628. τὸ νηρῇδος παῖδος. Ita Ed. Ald. In Lib. P. deeſt παῖδος. Emendat Æm. Portus τὸ τῆς Νηρῇδος, omittens et hic quoque παῖδος. Mihi potior videtur conjectura Miltoni, legentis, τὸ Νήρεως παῖδος.

629. καθήσω. Rectè Marklandus καθίσω propter vocem vicinam σαθέσω.

636. ἀπεσῶσαι. An legendum cum Reiskio ἀπασῶσαι.

640. χρῶ. MS. uterque et Lib. P. χρὴ.

641. τίκτοι. MS. E. τίκτοιτ, unde emendari poſſet ὅστις ἔχει, τίκτοιτ. Mihi tamen ſatisfacit vulgata.

647. Legendum forte;

ὡς ἀ βλέπουσα ὐκπλοτ, ἄσμεν' ὡς μ' ἰδὼν.

ἄσμενος adverbialiter pro ἀσμένως *lubenter*. *Quam non tranquillum intuerit, ut libenter me videns.*

649. παρ' ἐμοὶ. Ita ambo MSS. et Lib. P. Vulgò ἐμοὶ ἐμῶ. Mox Ed. Ald. ἢ μὴ 'σι ubi rectè delet ἢ Barneſius.

652. Ἰδὲ γέγηθ' ὡς γέγηθα σ' ὁρῶν, τέκνον. Ita Ed. Ald. nec verſus, quanquam ſcaber et inelegans, contra metri leges peccat. Minùs tamen convenit ὡς *quamdiu*. Lego igitur;

Ἰδὲ, γέγηθα σ', ὡς γέγηθ', ὁρῶν, τέκνον.

γέγηθα, ὡς γέγηθα. *guadeo qualequale iſtud gaudium ſit*. Similia ſunt ἤγγειλας, οἳ' ἠγγέλλας Med. v. 1018. et δίδωμι νιν, ὡς δίδωμ' Electr. v. 1129. Edidit ex ex conjecturâ Barneſius;

Ἰδὲ, γέγηθ' ὡς γέγηθ' σ' αὐτοῦν, τέκνον.

657. μέν γ' ἐμοῦμεν. Uterque MS. et Lib. P. νῦν ἐμοῦμεν.

660. τὸ θέλειν. Propriè eſſet *ipſe cupiendi actus*. Sed videndum annon ſignificare poſſit, *rem expetitam* i. e. ut cum Scholaſticis loquar, *objectum appetionis*. Vide quæ citabimus infra ad v. 1270. Conſer etiam v. 330. Marklando placet τὸ τέλειν.

665. ἐκεῖσθαι. Vide ad v. 710.

667. μικρόν γ'. Ita MSS. tres. Vulgo deeſt γ'.

671. Non uno mendo laborat hic verſus, quem ſic reſtituo:

ἀλλ' ἔστι καί σοι πλοῦς, ἵν' ἀ μενοῦν πατρὸς.

678. τὸ γ' ἱστοῖς. Ita MS. G. Vulgò τοὶ ἱστοῖς. οἱ ἱεροὶ ſunt *ſacrorum miniſtri*. vid. Ion. v. 1224.

686. ἡμῖν. Legendum haud dubiè ὑμῖν.

688. μ'. Intellige μοι. Et vide ad Med. 57. διὰ *feſtinat* intranſitivè. vid. Interpretes Heſychii ad v. διάκαν.

696. διὰ τάδ'. Legendum, ni fallor, δι' ὧν τάδ'.

698. συνεχάν. Malim, συνεχάν. *Sed tempus et modus ægritudinem iſtam mitigabunt*. ἐχεπλοιαν *mitigandi* ſenſu tuetur Æſchyl. Prometh. v. 380.

ἴσαν τις ὐπ καιρὸν γε μαλθάσσοι χέρα,
ἢ μὴ σφριγῶντα θύμον ἐχεπλοιαν βίᾳ.

Callimachus quoque Epigr. 49, juxta Apographum Meermannianum et Ruhnkenianum:

αἰ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα κατηχαίνουσι, φίλιππε.

vide etiam Oreſt. v. 298.

700. Male Barneſius Poetam incogitantiæ arguit, quòd Clytæmneſtram de genere et Proſapiâ Achillis quærentem fingit. Potuit enim hoc ignorare, licet Matrem ejus Nereidem et nomen ipſi Achillem eſſe ſciret. Unde poſtea, cum de majoribus ejus comperiſſet, non quærit, quâ matre natus ſit, ſed utrum Mater eum an Pater educaverit; in quo non modo incogitantia nulla, ſed etiam cautela quædam animadverti poteſt.

701. ἐγένετ'. Ita MS. uterque et Lib. P. ut rectè jam editum eſt. Ed. Ald. ἐγάνατ'.

703. Οἰνώνης. Scholiaſtes in Hom. Il. II. v. 562. citatus etiam a Barneſio: Αἰγίναν. νῆσον ᾠδή τ' Ἀτθίδος. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Οἰνώνη· ὕστερον δὲ Αἰγίνα.

710. οἰκεῖσθαι. Ne quis malit ᾤκισθαι monendum eſt Herodotum paſſim οἰκεῖσθαι pro οἰκεῖν adhibere. Apud Thucydidem quoque Atticum κατοικίζειν legitur V. 83.

713. μάθῃ. Legendum μάθοι, propter præcedens ἤρεψεν.

715. σοφώτερος. Quid audio? Sapientiorem eſſe qui filium alii erudiendum tradit, quam qui ipſe erudire potis eſt. Legendum ſcilicet σοφωτέροις. *Sapiens profectò et qui educavit, et qui ſapientioribus educandum tradidit.*

721. εὐτυχοίτην. Ita rectè Ed. Barneſ. Ed. Ald. et MSS. εὐτυχοίτων.

722. εὐτυχὴς — κύκλος. Malim: εὐτελὴς — κύκλος *integer* ſive *plenus orbis*. Sic Pelei et Thetidis nuptias plenilunio celebrari jubet Themis apud Pindarum Iſthm. ult.

723. ᾠδοτίλεια. vid. Suidam et Heſychium v. ᾠδοτίλεια. Pollucem. Lib. III. ſect. 38. ubi etiam tradit τέλος *nuptias* ſignificare, de quo conſer Sophoclis Antig. v. 1255.

724. μίαν 'πι ταύτῃ. Ita MS. uterque et Lib. P. Ed. Ald. μίαν, γ' ἐπὶ ταύτῃ.

726. μ' ἐχρῆν. Ita Ed. Ald. Sed μ' metri cauſſâ delendum.

729. De hujus verſûs lectione nullum judicium ferre poteſt, qui non priùs perſpectum habeat, quid Clytæmneſtra de convivio fœmineo Aulide celebrando ſenſerit. Et mihi quidem ex ſequentibus verisimile fit, primò eam non penitus neque præfractè quod a marito propoſitum erat repudiaſſe; gratiſſimum enim Agamemnoni fuiſſet, nec ulla deinceps inter eos diſceptatio extitiſſet. Hoc primum. Secundum eſt eam de loci incommoditate aliquid ſignificaſſe: alioqui non ſatis apta eſt Agamemnonis reſponſio: *Fac igitur noſtin' quid?* i. e. Quoniam hoc tibi non usquequaque arridet, vide an melius foret

quod

quod dicturus sum. Jam his præmissis sic legendum arbitror:

φαύλως, ἀναξίως τε· συνίσγκαν δ' ὅμως.

Male quidem, nec satis pro dignitate nostrâ. Nihilominùs bene vertat. Favet huic conjecturæ quod δ' post καλῶς in utroque MSo deest. συνίσγκαν in formulâ optandi vide apud Plutarchum Parallel. p. 1475. Ed. H. Steph. συνίσγκαν πᾶσι τῇ Σπάρτῃ. Sic et τὰ κυρωθέντα συνίσγκαν τῇ πόλει apud Diod. Sic. Lib. XIII. c. 102. Denique non nolim ἀκλεῶς γ' ἀναξίως τε ——

739. Deleo δὲ et lego καὶν σὺ φαῦλ' ἡγῇ τάδε. *etiamsi Tu hæc nihili facias.* Simile est quod ex Synesio citant Lexica πρὸς φαῦλον ἡγᾶσθαι *nihili facere.* Valckenaerio placet, ἢ σὺ φαῦλ' ἡγῇ τάδε, quod, fateor, non intelligo.

740. ἐξομιλῆσθαι. Extat verbum Cyclop. v. 518. Plutarch. Parallel. p. 352. et p. 881. Op. Mor. p. 1475. Ed. H. Steph. Confer Soph. Trachin. v. 981.

753. Hic forte interciderunt nonnulla. Alioqui pro ἐξευρέσιν legendum ἐξικτερέσιν, *deprecaturus.* Hesychius corruptè habet ἱκετηρεύσομεν et ἱκτηρεύσομεν.

758. Emendat Marklandus, metri gratiâ Ἑλλάνων ἄγορας τρατιᾶς, vel Ἑλλάνων τραπᾶς ἄγορις.

759. ἀνὰ ναυσὶν. Doricè pro σὺν ναυσὶν. Gregorius Corinth. de Dor. XVIII. νὴν, ἄνα, ἄντι τοῦ, σύν, λαμβάνουσιν. Ὅμηρος·

Χρυσείῃ ἄνα κυπέλλῳ.

Καὶ Πίνδαρος·

Χρυσείαις ἀν' ἵπποις.

Commode ibi citat Koenius, Vir Doctissimus, Nostri Electram v. 466.

766. μιστύουσιν. Ita uterque MS. et Lib. P. Vulgò πιστύουσι. κἀλέσουσι μιστύουσιν habes Androm. v. 1032.

770. ἐπεσόμενοι πλάται. Ita ambo MSS. et Lib. P. Dicitur autem ut ἐπερόμενοι πλάται supra v. 728. Sed hìc a proris potiùs quam a puppibus Epithetum desumit, quòd illæ, Proræ sc. Trojanis e muro spectantibus primæ in conspectum venirent. Ed. Ald. ἐπείρουσι.

773. ὦ. Lege ob metrum ὦ φ'.

780. Hæc et sequentia, si rectè capio, sic distinguenda et legenda sunt:

Λαΐνας αἷμ' ὠργυς
Κυκλώσας, Ἄρει φοινίῳ
Λαμπτόμενος κεφαλὰς
Ὀπάσας, πόλισμα Τροίας
Πέρσας κοπίμους πάλιν.

Minimè ineptum est, qui bello pereunt, victimas Marti immolatas vocari. Dicitur enim Deus ille cadaveribus et cæde contemplandâ delectari et quodammodo pasci. Æschyl. Sept. c. Theb. v. 250.

τύτῳ γὰς Ἄρης βίοτος ἐν φόνῳ βροτῶν.

Horatius Lib. I.

Dant alios Furiæ torvo spectacula Marti.

ἐπάζειν de rebus Deo oblatis non rarò adhibetur vid. Phœniss. v. 1579. Philippum in Antholog. H. Steph. p. 447. Euphorion. in Anthol. Reisk. p. 43. Archiam ibid. p. 45. πάλιν pro πόλιν a Barnesio est; respicitque priorem Trojæ ab Hercule eversionem, de quâ passim Antiqui.

787. ἐνοῦτος. Legendum haud dubiè ἐδοῦτος *sedebit.*

794. τύσσει. Speciosè Tyrwhittus: "Legerem "χύσσει. Sic in Bacchis v. 1337. τύσσει — χύσσει. "Ἐλπὶς autem, ut satis notum est, apud Veteres pro "exspectatione futuri, sive boni sive mali, ἀδιαφόρως "ponitur." τύσσει tamen tuetur μᾶσσι τύσσις Soph. Oed. Tyr. 709.

796. Legendum, ni fallor;

τίς ἆρα μ' εὐπλοκάμου κόμας
ἕρμα, δακρύοντ' ἀχῦσαι,
πατρίδ' ἁλομένας, ἀπλωτᾶ;

i. e. *Quis mihi, patriâ eversâ, bene compta comæ velamentum, flebiliter ejulanti, auferet?* ἕρμα Hesychius inter alia per πάλυμμα exponit, sive hunc locum sive alium similem respiciens. ἀχῦσαι illustrare poterunt, quæ citavi ad Phœniss. v. 1543. ἁλομένας non rarò *detestabilem* significat, sed hìc *eversâ* interpretor ex Iph. in Taur. v. 1110. ἀπλωτίζω proba vox est, extatque in Nostri Supplic. v. 451. ubi significat *excellentissima quæque eligentem demetere.* confer Æschyl. Supplic. v. 970. ubi legendum πάσης λαστίας τε. Huic autem notioni nullus hìc locus. ἀπλωτᾶς citat ex Sophocle Jul. Pollux VII. sect. 44. et cum ἀποδύτας ut synonymum connectit. De re hìc depictâ confer Sept. c. Theb. v. 332.

797. ἀκύπους. Uterque MS. et Lib. P. ἀνύπους.

801. ὃς ἔτυχε λάβ'. Legendum, ni fallor, ὃς σ' ἔπιε λάβ'.

809. Εὐρίπου πύλας. Legendum Εὐρίπου πύλας ut habet in margine Barnesiana. Quanquam nisi præcederet εἰ πύλαις, Εὐρίπου πύλας defendi posset ex Ἀσωπὸς πύλας Herc. Fur. v. 390.

810. Nulla ratio reddi potest, cur Poeta eulibi Juventuti matrimonio junctos sed liberis destitutos opponeret. Si enim hi sine magno incommodo abesse domo non poterant, multò minùs, quibus liberi præterea educandi et protegendi erant. Lego igitur, ut undequaque perfecta fit oppositio;

—— οἳ δ' ἔχοντες εὐνίδας,
καὶ παῖδας· ὧν δεινὸς ——

814. Ἑλλάδι γ'. Scaliger Ἑλλάδ', quod iis placere debet, qui Anapæstos in quartâ sede non ferunt.

817. Φαρσάλου. Uterque MS. et Lib. P. Φαρσαλίου. Legendum Φάρσαλι. Antipater Sidon. in Antholog. H. Steph. p. 268.

ἢ τ' Ἀχιλλέως Φαρσάλιον Ἕκτορα πύλας.

818. λιπλᾶς

818. λιπλαῖς — πνοαῖς. Intellige reciprocationes crebras, et venti in modum incertas. vid. Iphigen. in Taur. v. 6. et quæ ibi citantur. Contrario modo Theophraſtus τρόπας (genus id Ventorum eſt) Euripis comparat. ὦ τρόπη, καθαπὲρ πάλαι ποθ' τὶς ἦν πνεύμασιν, ὥσπερ ὁ τοῖς Εὐρίπους, τῶν ὑγρῶν. Confer et Ariſtot. Problem. c. 26. ſect. 4.

821. ὡς Ἴλιον. Lego: ὡς Αὐλίδ.

823. μιλήμασιν. Ita ambo MSS. et Lib. P. ut rectè jam Barneſius. Ed. Ald. μιλήματα.

829. κρατῆς. Ambo MSS. et Lib. P. σωσῖσαι ἂν.

836. δεινὸν· τὶ φεύγας. Optime Valckenaerius V. Cl. μεῖνον· τί φεύγεις. ad Phœniſſ. v. 925.

838. αἰδέμαθ' ἅν. Ita uterque MS. Vulgò αἰδούμαθ' ἅν.

842. πῶς γάμους ἴφθ'; Ita Ed. Ald. Optime Marklandus πῶν γάμων ἴφθ';

843. συγγνοῦσι. Marklando placet ὠφελοῦσι *commiſcens*. Alterum enim inurbanum eſſe. Favet vox κακουργεῖς.

845. μεμνημένοις. Ita ambo MSS. Vulgo μεμνημένους.

851. ἄμφω γὰρ ἀ ψευδόμεθα. Interpretor: *Ambo enim verum dicimus*. Habet enim inurbani aliquid vulgata interpretatio; *non ambo mentimur*.

853. ὡς ἄξεται. Hujus temporis, quod ex Analogiæ legibus non formatur, duo exempla præbet Ariſtophanes; unum Nub. v. 340.

ἅπερ Νεφέλαι γ' ἅσιν ἀληθῶς, θνητὰς ἄξασι γύναιξι.

Alterum Avibus v. 94.

—— αἱ δ' ἄλλαι θεαὶ
ἄξασιν ἱππεύσᾳ σὲ ——

Utrumque locum indicaverat Barneſius.

860. Hunc, qui Achillem et Clytæmneſtram hìc inclamat, et deinceps cum iis colloquitur, literis Θτ. i. e. primâ ſyllabâ vocis Θτρατὸν deſignat Aldina. Verùm, cum ex v. 896. hunc eundem eſſe conſtet, qui initio fabulæ cum Agamemnone collocutus eſt, literaſque ab eo ad Clytæmneſtram perferendas acceperat, præſtat cum Libro P. στίν'. i. e. πρέσβυς præfigere. Sic enim appellat ipſo primo verſu Agamemnon. confer v. 873.

ibid. ὡς σί τοι. Emendat Marklandus ὦ σί τοι. Malim: μεῖνον ὦ, σί τοι ——

862. παρέλξας. MS. E. ἀνέλξας, ſuperſcripto tamen altero. Præſtat παρέλξας quod valet *paullulùm aperiens*. Patet ex v. 868. eum intra portam ſubſtitiſſe, nec ſe Clytæmneſtræ ſpectandum adhuc præbuiſſe.

867. τῶνδε τ' πάροιθεν. Ita MS. E. Ed. Ald. τῶνδε τ' πάροιθεν.

867. πεῖσθ'. Ita Lib. P. et Editi recentiores non diſſentientibus MSS. Ed. Ald. πεῖθ'.

868. μόνοις. Placet Marklando μόνοιν *duobus ſolis*.

869. σῶσον. MS. G. σώσω'. MS. E. σώσω, undè nonnulli forte emendent σώσωθ'.

870. ἂν ἄνη. Legendum videtur ἀνοιστέ. Plut. Op. Mor. p. 694. Ed. Steph. ἀλλ' ἀνοιστέον ὁ λόγος, ὡς φήσιν Εὐριπίδης. Idem p. 765. ἀλλ' ἀνοιστέον ὁ λόγος (ὡς αὐτὸς ἀνὴρ φήσιν.) Reſponſio hæc Achillis anceps neceſſariò et indefinita eſt, utpote rem et perſonam ignorantis: *ad temporis futuri arbitrium pertinere, quæ dixerat Senex, nec aliter dijudicari poſſe; gravia tamen eſſe, et rem non exigui momenti indicare*. Scaligero placet, εἰς μέλλοντ' ἂν ἅπ χρόνον.

871. Ed. Ald. μέλ'. MS. G. μέλ', ut cum Barneſio edidi. Optimè porro monet Marklandus Clytæmneſtram non dicere δέξαι ἱκάν tanquam ſupplicem, ſed ut favorem ſuum Servo pollicentem; ad quod ſignificandum dextram porrigere ſolent Magnates. vid. Alceſt. v. 191. Hinc periphraſticè vertas: *Si dextram meam porrigi tibi cupis, ecce eam tibi; ne igitur morare*.

874. μ' ἐν ταῖς σαῖσι. Ita MS. uterque et Lib. P. Vulgò δὴ μὲ ταῖς σαῖς quod metro adverſatur.

880. τὸ πελασπάρυ. Ita ambo MSS. Ed. Ald. τὸν πελασπάρυ.

889. ἄχε σοφίαιν. Ita MS. G. Vulgò ἄχε τὸν σοφίαιν. Sed præterea legendum ᾗ μ' ἐκόμισεν ἐκ δόμων. Sententia eſt; *Quæ cauſa fuit nuptiarum, quibus me domo eduxit, ſimulandarum?* Heſychius σοφίαις, αἰτίαις, ἀφορμαῖς.

906. γεγῶτα. Superſcribitur in utroque MS. et Lib. P. γεγῶτος.

914. Laborat metrum, cui ſic proſpiciendum exiſtimo:

σοὶ γλωσσάδος εἰ, σοὶ τῆς δεξιᾶς, σοὶ μηλίδος.

917. γελᾷ μοι. Eleganter Marklandus πέλας μοι conferens Alceſt. v. 79.

924. ἄρσεσιν σοῖσιν. Legendum, ni fallor, ἄλλοισιν σοῖσιν. Sic γάσσης ἐξέπιστο Callimach. Hymn. in Cererem v. 89. σοὶ τὸ σῶλον ἐξέπλησεν Plutarch. Op. Mor. p. 681. vide et Maxim. Tyr. Diſſertat. VIII. Poeta Incertus apud Plutarchum de Serâ Numinis vindictâ;

Παιδῶν ὁ θυμὸς ἐς φρενῶν ἀνιστέον.

Vel ſi nimia hæc mutatio videtur, legi poteſt ἄλλοισιν ut Soph. Oed. Col. 1257. Homerus quoque ἄλλῃ habet.

925. Imitatur Archilochum qui ſic apud Stobæum Tit. XX.

θυμὲ, θυμ' ——
ἄλλας χαρτοῖσιν τε χαίρε, τῇ κακῇσιν ἀχάλκευ
μὴ λίαν ——

Pro ἐπίσασον malim ἐπίσαμαι.

929. μὴ λίαν φρενῶν. i. e. *non callidum aut ſubtilem eſſe*.

934. ὁ πείσομαι. Ita ambo MSS. ut bene Scaliger. Ed. Ald. ὁ πισόμεθ'.

936. Ἄρ'. MS. E. Ἄρα ut ſuperſcriptum habent MS. alter et Lib. P. Brodæo placet, Ἄρα τὸ κάτ' ἴμε κρεμάσου δορί. Mihi ſic potiùs legendum et diſtinguendum videtur;

ἆρ' οὐδαὶ' ὁ Τρωὸς τ' ἰλιοχίαιν φόσιν
παρίχων Ἄρ', τὸ κάτ' ἴμε κρεμάσου δορί.

ἀλιυθέως φύσιν παρέχων Ἄρει *indolem ingenuam Marti præbens.* Sic Troad. v. 655.

γλώσσης τ᾽ οἴγνι, ὄμμα θ᾽ ἡσυχον πόσει
παρεῖχον· ———

952. ἄπιρ. Lib. P. ἴστε. Lego:

ἄπιρ φονεύσ᾽ τὰμὸν ὄναμα σοὶ πόρις.

πόρις *juvenca* de *Puellâ* legitur Noſtri Suppl. v. 631. Lycophron. v. 1298. vid. etiam v. 184. et v. 496.

957. ἵμας πόλις. Sipyli nomine montem plerumque intelligunt. Sed urbem quoque ita dictam memorant Plinius Nat. Hiſt. Lib. II. c. 41. Stephanus Byzantius in voce. Ariſtides Tom. I. p. 229, 260 et 270. Ed. Jebb. et poſtremo quidem loco a Pelope conditam fuiſſe docet, unde certiſſimè colligitur vulgatum ἵμας πόλις vitioſum eſſe. Sed nec e longinquo petenda eſt medicina. Legendum enim ἵμας πολὸς, ut πολὸς eandem vim habeat, quam Marklandi μίγας. Sic τὸ αὐτὸν ἦν πολὸς παρὰ Oreſt. v. 1206. ἐρῶν τὸν Πομπήϊον πολὺν μᾶ σὺ γᾶ, πολὺν ζ᾽ ἐν ἡμέρᾳ. Plutarch. Op. Mor. p. 568. πολλὴν ἄγνοιαν τοῦ θεῖον [οὐ] δυσφατόσεις τι καὶ θεοῖς πρόσαρμοσεν. Philoſtratus de Vitâ Apoll. Lib. VI. c. 2. emendatus a Valckenaerio V. Cl. ad Hippolytum v. 1. Aratus: ἴσασι πολὺν ἰσίλα Πλειόνης ἀστέρας. de Orione. Sipylum urbem fuiſſe oſtendi, unde, quod eam Achilles ὄρεσμα vocat, deprimendi Agamemnonis ſtudio tribuendum eſt. Crederes enim, quod ὄρεσμα tantùm dicitur, aut montem horridum et incultum eſſe, aut ſaltem ſupra pagi ruſticani conditionem non aſſurgere. Colorem autem huic contumeliæ præbuit quod Sipylus revera in confinio Lydiæ et Phrygiæ ſitus erat. vide Heſychium in voce. Pro πόλις ὄρεσμα MS. E, πόλισμα.

958. πατρώοις —— γόνοις ſignificare videtur non Atridas ipſos, ſed proſapiam eorum Sipylo oriundam eſſe.

959. τὰμὸν ἀδαμοῦ κλεινὸν). Lego: τίμιον ἀδαμοῦ κλεινὸν πατρίαν *honorem conſequatur.* Sic Iph. in Taur. v. 682. δικαίαν δ᾽ ἐς ἐμὲ κοινὴν κλεινόσαμεν. MSS. ambo et Lib. P. τὰμὸν τ᾽.

960. ἀναξέσται. Reponenda vox in ſacris faciendis ſolennis, εὐαρξέσται. Sic κἀνὸς σὺ ἐναρχέσθω τις v. 1480. Nec abludit ἐξάρχει κανᾶ ſupra v. 436.

964. ἃ τῶν γαμούντων ἵκνοι. Emendat Canterus τῶν γάμων, quod, licet Heimſio et Scaligero probatum, mihi, nec diſſimulo, perfrigidum videtur. Lego: ἃ τ᾽ γάμοισιν ἵκνοι — *An verò cognatorum meorum cauſſâ innumeræ Puellæ conjugium meum ambiunt?* Apprimè huc conveniunt quæ de voce γάμος differit Pollux Lib. III. ſect. 31. γαμοῦσι οἱ ἀπὸ τῆ γάμου· αἰσίως, οἷον πατὴρ, καὶ μήτηρ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες κοινὰ ταυτὰ, οἱ ἀπὸς γένους τῆ ἀνδρὸς. De proſodiâ vide ad Phœniſſ. v. 442.

965. ἄρη) τόδε. Legendum, ἀ ἀρῆται τόδε *etiamſi hoc fiat* i. e. etiamſi Iphigenia mactatur.

970. ἤδικα τ᾽ ἂν Ἕλλησιν. Laborat metrum, cui ut ſuccurratur, legendum, ſententiâ etiam poſtulante, ἤδικα γὰρ ἂν Ἕλλησιν. Barneſius edidit ἤδικα τ᾽ ἂν γ᾽ Ἕλλησιν.

974. ἐν ὠμοφαῖ valet hìc ὠμογερὶς, ut Helen. v. 1247. Sic ἐν ἴσῳ pro ἴσον hujus fab. v. 1209. ἐν εὐσεβῶ pro εὐσεβὲς Helen. v. 1297. Senſus eſt: *Res nullius momenti ipſis videtur.* ἐν ὠμαρῶ enim hìc, ut Helen. v. 1247. idem ſonat quod ἐν κάρᾳ.

976. φόνα κελῖσαι cum αἵμασι nullo modo conſiſtere poteſt. Lego:

ἦν, πρὶν ἂς Φρύγας
ἁλῶσιν φόνα κύκλωσι, αἵματι χρανῶ.

Quem ſanguine inficiam, priuſquam cædis gyrus ad Phryges perveniat. φόνα κύκλωσις ut πῦρα κυκλοῦσι. Hom. Il. XVIII. v. 99. πῦρα κυκλόσασι XII. v. 347.

978. Marklandus, plena diſtinctione poſt σοὶ poſitâ, emendat;

μίγισος ἀ γὰρ᾽ ἀλλ᾽ ὅμως χθονὸς.

ἀ γὰν pro ἀ ἀγὰν. confer v. 1089. Helen. 1099. Mihi non abſurdum videtur:

—— θεὸς ἴχω πίφυγα σοὶ
μίγισος, οὐκ ἂν ἄλλο ἂν γαίσιμος.

Sophocles Oed. Col. 1081. κἀκ ἄλλου ἔξεις ἐς τόδ᾽.

983. μήτ᾽ ἐνδίκως, μήτ᾽ ἀπολίσσομαι. Lego: μετ᾽ ἐνδίκως μήτ᾽ ἀπολίσσομαι i. e. μήτε ὡς ἀπολίσσομαι ut ſit Ellipſis adverbii ὡς. MSS. ambo et Lib. P. μήτ᾽ ἐνδίκως, μὴ τῶδ᾽ ἀπολίσσομαι: ſuperſcripto ἐνδίκ. Marklandus emendat;

μήτ᾽ ἐνδίκως τῶδ᾽; ἀπολίσσομαι τὸν χρόνον.

989. ἔχει τι χάριτος. i. e. *habet ſpeciem* vel *gratiam.* ibid. κεἰ ἄπωθεν ἦ. Interpretor: *etiamſi genere propinquus non ſit.*

990. ἀφιλῶν. Canterus ἀφιλῶν quod verum videtur.

1000. ἥξει δ᾽ αἰδῶς. Hæc interpunctio ſi vera eſt, idem eſt, ac ſi diceret, ἀ σὺ δίκαι᾽ ἔκαν αὐτὸν δ᾽ αἰδῶς, ἥξει. Sed num verendum erat ne Achilles, quod ſummæ inhumanitatis eſſet, ipſam pudore confuſam venire poſtularet? Legendum ſcilicet, diſtinctione mutatâ;

ἥξει· δ᾽ αἰδῶς δ᾽, ὅμως᾽ ἔχων᾽ ἀλιώδερον.

Veniet, ſed cum pudore, utpote vultum habens ingenuum. δ᾽ αἰδῶς iterum habetur Bacch. v. 441.

1002. σμικρὰ bonam in partem hìc accipiendum eſt, vide ad Med. v. 220. Nec aliter interpres.

1003. αἰδεῖσθαι. Legendum cum Marklando αἰτεῖσθαι, niſi malis ἀντιάζ.

1009. ἄτ᾽ ἀνικέτευτος ἦν. Lego: ἄτ᾽ ἀνικετεύτου ἦν. *Idem conſequemini, ac ſi non oratus fuero.* Marklando ἀνικέτευτος eſt *non ſupplicans* ut ἄνικτος in Epigrammate τὴ ἀκλαύτους τὴ ἀκλάυτους.

1011. ὡς ἴν γ᾽. Malit Marklandus ὡδ᾽ ἴν γ᾽.

1012. μόχλω. Emendat Marklandus μόχλον σ᾽.

1013. μὴ θάνωμι. Vertendum non ſimpliciter *mortem effugiam*, ſed *ita mortem effugiam ſi pudlam ſalvam præſtitero.* Subauditur ſcilicet, ὥστε.

1017. πεύσεσθαι. Ita MS. E, Lib. P. et inter lineas, MS. G. Vulgò πεύσεσθ᾽.

1019 λόγους.

1019. λόγως. An legendum φίλως.

1020. τί δὲ χρὴ. Legendum, metro postulante, ὅ, τι δὴ χρὴ.

1023. ἐπίθοιτ'. Legendum, ni fallor, ἔπηλθεν. Sensus est: *si preces ipsum persuaserint.*

1028. Interpungo:

κηλῖς ἦ, κρυφθέντων σῶν ἰδοὺν, φίλως
σοὶ τ' ἂν γένοιτο ——

Re autem impetratâ, Amicis Tuis (i. e. Agamemnoni) *et tibi honestum foret hæc sine meâ ope consecutum esse.* Hanc mentem Auctoris fuisse puto, cui ut verba respondeant, legendum:

στὶ τ' ἂν γένοιτο χῶν ἐμοῦ χωρὶς τάδε.

In vulgatâ dicit Achilles, *pulchrè vobis evenerit, etiam sine meâ ope:* quasi verò pulchrius aut utilius Clytæmnestræ fuisset mortem Iphigeniæ ipsius operâ impedire, aut quasi non ipse in præcedentibus alia omnia dicat. Pro κρὶν legi etiam potest δρᾶν. Hesychius δράσας — κρατήσας.

1034. ἐμοῖς σε. MS. E, ἐμοῖς γε. Sed præstat vulgata.

ibid. φυλάσσομεν. Legendum, cum de re futurâ loquatur, φυλάξομεν.

1042. Legendum et distinguendum:

τίν' ἔρ ὑμέναιον Λιβὺν λαοτῦ λίθου,
μιτρά τε φιλοχόρου κιθάρας,
συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοσοτᾶν,
ἔπεσεν ἰαχάν; ——

Qualem O! sonum edi fecit Hymenæus per lotum Libycam, et citharam choreas amantem, et fistulas calamis compactas? Qualem verò cum dicit, intelligi vult, *quam excellentem, quam admirabilem.*

1043. ἰαχὰν. Metri causâ legendum ἴαχεν. vid. notata ad Cyclop. v. 69. Helen. v. 1506.

1050. Deest ὡς in MSo G. unde facias Πυλῶν γάμων.

1053. πλάσσουσι. Ita jam Editi recentiores, non dissentientibus MSS. Ed. Ald. πλώσουσι.

1056. φίλον. MSS. ambo et Lib. P. φίλιον. Metrum porro mancum est, cui subvenias tamen legendo: ὁ τρόφιμος.

1064. ἀνὰ. Vide supra ad v. 759.

1068. In hoc et proximè sequentibus versibus Canticum Thessalidum, Phœbi et Chironis, cum verbis Chori confusum est. Ex personâ Chori sunt ὦ ἀνίκλαγχον — Παῖδες αἰ Θεσσαλᾶ — Μάντις ὁ Φοίβου, ὁ Μυσῶν τ' Εἰδὼς —— Χείρων ἐξονόμηνεν. Reliqua simul sumpta carmen nuptiale efficiunt: Μίσγε — ὦ Νηρεῖ κόρα — μίσγε φῶς — γενέσεις (i. e. *in lucem edes*) —— ὃς ἵξεῖ χθόνα et quæ sequuntur usque ad Μακάρων. Quod ut clariùs inter legendum cognoscatur, literas unciales in carmine hoc imprimendo adhiberi velim:

ΜΕΓΑ θ' ἀνίκλαγχον, Ω ΝΗΡΗΙ ΚΟΡΑ,
Παῖδες αἰ Θεσσαλᾶ, ΜΕΓΑ ΦΩΣ,
Μάντις ὁ Φοίβου, ὁ Μυσῶν τ'
Εἰδὼς, ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ,
Χείρων ἐξονόμηνεν,
ὍΣ ἽΞΕΙ ΧΘΟΝΑ ——

Εἰδὼς cum genitivo construi apud Homerum passim videas. ἐξονόμηνεν hìc non significat *nomine vocavit*, sed *profatus est*. Confer Hom. Il. XV. v. 218. XXIV. v. 286. Soph. Oed. Col. v. 298. Hesychius ὠνόμηνε τ' ἀνόμαζε. καὶ ἔλεγεν. Venustissimam hanc emendationem Tyrwhitto debeo, a quo inter sermones familiares didici.

1069. αἰ Θεσσαλαὶ. Metrum sanaverit ἅμα Θεσσαλαὶ, modo in versu ἀντιστίχῳ legeris ἵν γε δαιτὶ.

1070. μισῶν δ' ἀιδὶς. Rectè sic. Statius Achill. Lib. I. v. 118 et v. 186. Marklando placet μοῖσαν τ'.

1077. αἰεὶ κόμαν. Cantero placet αἰειζώμαν. Sed αἰειζῶμαι, Suidâ auctore, τὸ ἀεὶ τὴν αἰδῶ σκίπωσμαι significat. Plutarch. τὸ αἰειζόμενον γοργοὶ. Parall. p. 56. Ed. H. Steph. iterumque Op. Mor. p. 499. Confer etiam Polybium p. 471. B.

1078. ἔπλευ. Regitur a κεκρυφθέν. Sic λελουθὼς Ὠκεάνου Hom. Il. V. v. 6. Philostratus, περιενέγκαι τὸ ἀνθὲν p. 694. Amasse hanc syntaxin videtur Aratus, apud quem habes: πρίν τιλυμείνου, ὅτε κεκρυμμένος, πρίν πεπεισμένος.

Heathius et Marklandus Viri Clariss. emendandum censent Νηρεΐδων ut Thetis Νηρεΐδων σεμνὰ. *Nertidum prima* dicitur. Nec de phrasi, quin elegans sit, dubitare sinunt exempla à Marklando allata. Verum non Thetis sed Amphitrite potiùs, utpote sponsa Neptuni, prima Nereidum dicenda erat; unde Pindarus de Peleo satis habet dicere ἔγημεν — μίαν Νηρεΐδων Nem. IV. Epod. 3. Parum abest quin emendem:

—— ἔθυσεν·
Πλωτᾶς, Πηλέως θ' ἁρμαίους.

Πλωτὰς Poetis Græcis sunt quæcunque in mari degunt: unde Oppianus Halieut. l. 2. πλωτοὺς γίνους Ἀμφιτρίτης. Nondum tamen πλωτοὺς δαίμονας inveni.

1084. ἔθυσεν. Canterus ἔδωκεν. vid. supra v. 711. κόρην in v. 1062. facile mutatur in χόρευμ. Præstat forte ἔθυσεν. Exempla dabimus ad Electr. v. 1139.

1087. σὺ δ' ὑπὲρ κόρα. Malim: σί δὲ τι, Κόρα. *At quid te, O Virgo* —— ?

1087. γ' ἀλιᾶν. Emendat Scaliger βλιᾶν. Sed quid ad πάθος faciat color juvencæ non intelligo. Legendum forte:

πλάσσουσι Ἀργᾶν γ' ἀθλίαν.

Ubi ἀθλίαν cum ἐς non cum μόχον constructio est.

1093. νυμφοκόμου. Interpretantur vulgò: *quæ sponsam adornat.* Sed non rarum est de ipsâ sponsâ vel sponso dici. Noster Med. v. 990. περίπλοις δ' ἅδε πικρὰ νυμφοκομοῦσ' : Nonnus p. 6. νυμφοκόμου ταύρου de tauro Europæ raptore. Id. p. 36. νυμφοκόμῳ τυφῶνι. Verùm νυμφοκόμου, hunc sensum habens, cum γάμου conjungi putidum est. Lego igitur:

νυμφοκόμου
Ἰναχίδαις γ' ἄθλον.

νυμφοκόμου ἄθλον. *certaminis præmium nuptiale.*

1104. σθένεσκεμένην

1104. προσκοπευμένη. Lib. P. προσκοπευμένη.

1118. καθάρσιον. Optimè Pierſonus Veriſim. p. 65. "Euripides reliquerat: σῦς καθάρσιον. vid. v. "1481. Iph. Taur. 1233. Helen. 878. Hercul. "v. 925. 939." In MSo deeſt σὺ, unde facias σῦ καθάρσιον χέρσιν.

1123. πατρὸς. Canterus πάρ', nullâ neceſſitate. Ellipſis eſt præpoſitionis ἐξ, cujus pluſcula exempla dedit Lambertus Bos ad vocem.

1124. πάντως ἃ μέλλει γε. Hæc cum metri legibus apertiſſimè pugnant. Lego igitur: πάντ' ἴσως γε μέλλ.

1127. σὺ τῆσδε. Ita optimè Barneſius. Ed. Ald. et MSS. σοὶ τῆσδε.

1133. κἀν μέσοισι πυκτικοῖ. Emendat Marklandus κἀν μέσοις καὶ πυκτικοῦ conferens Iph. Taur. v. 568.

1137. δεῖ γ'. Emendat Marklandus δεῖ μ'. vid. Phœniſſ. v. 949. Hippol. v. 496. Æſchyl. Prometh. v. 86.

1141. MSS. ambo et Lib. P. diiambum hunc exhibebant.

1143. εἰκότ' ἂν κλύοις. Optimè Marklandus εἰκότ' ἂν κλύοις.

1145. μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός. MSS. ambo et Lib. P. μοῖρα, δαίμων τ' ἐμός. Tranſponantur jam μοῖρα et τύχη, verſus omnibus numeris integer erit:

ὦ ποτνία μοῖρα, τύχη, δαίμων τ' ἐμός.

1158. ἴγημας. Ita rectè Marklandus. Vulgò ἡγήμεις.

1159. Τάνταλον. Thyeſtæ filius fuit. vid. Pauſan. p. 60. l. 9. et p. 94. l. 24.

1160. σῷ προσθέμενος πάλῳ. Manifeſta hujus loci depravatio, et nemini non Interpretum animadverſa eſt. Pro προσθέμενος ſatis aptè Scaliger προσθύσας, quod genus crudelitatis non rarò apud Veteres exercebant, quibus inhumanior natura erat. vide Suidam in voce. et Pſalm. CXXXVII. Non tamen temere προσθέμενος ejecerim quod ſignificare certè poteſt: *vehementer versùs aliquid, inſtar venti, impellens.* Pro πάλῳ alii πάτῳ *ſemitæ* legendum putant, alii πόδῳ *ſolo.* Utrique haud cunctanter prætulerim πύλῃ *portæ.* Heſychius: πύλαι, πύλαις. Idem: πύλῃ, ἄντῃ ἢ πύλῃ, τῇ ἢ ᾗδε.

1169. ὥστ' ἐστίντα τι. Ita Canterus certiſſimâ conjecturâ. Ed. Ald. ὡς τ' ἐστίντα τι.

1177. καλόν γε νῷ. Ita jam Editi recentiores, quâ auctoritate, neſcio. Ed. Ald. καλὸν χρεών. Præſtiterit fortaſſe νῷν in dativo.

1179. τἄχθιστα. Ita optimè Brodæus. Confer Troad. v. 374. Ed. Ald. et MSS. ταχθέντα.

ibid. ἀνυμέναν. Legendum vel ἀνυμέναν vel ἀνυμέναν pro diverſâ v. 1177. lectione.

1188. τοιόνδε μισθὸν. Legebam aliquando τοιόνδε μίσθ: ſed magis nunc arridet τοιόνδε μόμφον pro μόμφην. Heſychius: μόμψις, δύσκλεια, ἢ μόμφος. Quoad conſtructionem comparari poteſt τῷδ' αἰσχύνῃ τῷδ' ὀδὸς τοὺς πολίτας Herodot. Vit. Hom. c. 2. vel τὸν ὀδὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον Lyſiæ p. 17. denique τὴν τίμιον ὀδὸς τοὺς ἄνδρας Plutarchi in vitâ Numæ: p. 140. Ed. H. Steph.

1189. ἴδῃ. Optimè Reiſkius ἰδεῖν. vide ſupra v. 41. Troad. v. 798.

1198. οὔτ' ἄρ'. Legendum haud dubiè ἦ τ' ἄρ'. vide ad Bacch. v. 1254.

1200. εὐφρονήσομεν. Hæc lectio ſi vera ſit, dicet Clytæmneſtra: *Neceſſe eſt ut Deos ſtultos putemus, ſiquidem Parricidis bene volumus.* Hoc ego quid ad ſtultitiam Deorum faciat, non video. Neque jam de benevolentiâ Clytæmneſtræ ſermo erat, ſed utrùm bene Agamemnoni precari aut deberet, aut poſſet. Lego igitur:

ἦ τ' ἀρ' ἀσυνίτους τοὺς θεοὺς ᾓγημεθ' ἂν
εἰ τοῖσιν αὐθέντασιν εὔφρον' ἕσομεν.

εὔφρον' ἕσομεν ut εὔφρον' ἀρᾶν *bene precari* Æſchyl. Choeph. v. 86. ἕσομεν autem dicit, quia Preces, pro Regibus populiſque nuncupatas, in templis cantari mos erat; quod teſtantur Hymni Callimachi, et Carmina Secularia Catulli et Horatii. Plato p. 888. C. Ed. Ficin. ποιήσεις ἂν δή που τὰς ποιήτας· ῥήμασιν, ἢ τῷ κατὰ μέλος τοῦτο ἠμαρτημένον, ἰσχὺς ἐν ὀρθῇ ἡμῖν τὰς πολίτας, ἐπὶ τὸ μεγίστων εὔχεσθαι πάντων ποιήσ. vid. et p. 319. Seneca Thyeſtâ v. 690.

Ipſe eſt Sacerdos, ipſe funeſtâ prece
Lethale carmen ore violento canit.

Imo ἀρᾶσθαι de privatorum precibus habet Homerus Odyſſ. X. v. 348. ἴσασι δή τοι παρεόντα — ὥστε θεῷ. Erunt fortaſſe qui exiſtiment, futurum ἕσω Atticis ignotum fuiſſe propter Mæridis obſervationem: ἕσται, Ἀττικῶς, ἔσῃ, Ἑλληνικῶς. Sed aliud eſt quod voluit Grammaticus, nimirum, Atticos ſolos dixiſſe ἕσται, alterum vero, ſcil. ἔσῃ et Atticis et reliquis Græcis commune eſſe. vid. Pierſoni V. Cl. præfationem p. 27.

1201. προσπίσοις. Uterque MS. προσπίσῃς, unde legendum, προσπίσῃ, ſecundâ perſona futuri medii προσπισοῦμαι.

1205. Duplex de hoc loco in mentem mihi venit conjectura. Legi poteſt;

ταῦτ' ἦλθον, ἢ μή, λόγῳ; ἢ σκῆπτρά σοι
Μόνον διαφέρει, τῷ φρενήλατον μέδειν —

Hæc tibi, necne, in cogitationem venerunt? An ſceptra tantùm curas, et Ducibus imperare, quem oportebat —— λόγῳ ἀφικόμην ſenſu fere ſimili habes Med. 877. Altera emendatio ſecundum comma ſic conſtituit;

—— ἢ σκῆπτρά σοι
Μόνον διαφέρειν, τῷ φρενήλατον μέλ.

An curæ tibi tantùm eſt ſceptra geſtare et exercitui imperare ——? Hoc ſi malis, διαφέρειν interpretandum *ferre.* Confer Herodot. III. 40. Thucyd. VI. 55.

1218. σὺ μητρὸς. Ita rectè Barneſius Scaligero auctore. Confer Alceſt. v. 476. Ed. Ald. πρὸς μητρὸς.

1213. παιδὸς.

1213. παιδὸς ὑστερήσομαι. Legendum forte παῖδα σὺ περίσομαι. De ſyntaxi confer Bacch. 1371.

1214. ὑπότροφον. Ita MS. uterque et Lib. P. Ed. Ald. ἀπότροφον. Tyrwhitto placet λάπτροφον *procul* (a matre) *nutritam*. Heſychius: λάπτροφος, μακρὰν τεθραμμένος. Herodot. Lib. II. p. 71. Ed. H. Steph. τὴν Ἄρειαν λάπτροφον γεγενῆσθαι. Credo hoc Viro Acutiſſimo inde in mentem veniſſe, quia revera λάπτροφος erat Hermione, decem continuos annos a matre ſejuncta. Verùm nihil tale ſperabat Clytæmneſtra, ſed contra, eam illicò domum redituram, et filiæ educandæ iterum adfuturam. Præſtat igitur, meo judicio, ὑπότροφον.

1217. νᾶϊ. Syntaxis loci Dativum poſtulat i. e. νᾷϊν. Sed neque hoc admodum conveniret, quandoquidem de unius Clytæmneſtræ argumentis hìc agitur. An legendum:

ἃ σ' εὐ λέλεκται, γνῶθι· μὴ, μὴ δὲ πείσῃς.

1222. Conſtructio eſt: ὥστε πείθειν ἐπῴδῇσιν πίστεως ὁμοίως μοι.

1234. εὐδαίμονος. Emendat Pierſonus, ne Anapæſtus in ſecundo loco ſit, εὐδαίμων'. Nec quidquam melius novi, ſi ejiciendi ſunt Anapæſti: quæ tamen alia quæſtio eſt.

1240. ἀποδιδοῦσα πόνων valet hìc ἀποδιδοῦσα ἀντὶ πόνων. Sic χρύσεον φίλῳ ἀνδρὸς ἐδέξατο Hom. Odyſſ. XII. v. 326. in quo eadem Ellipſis eſt. πόνοι ſunt labores liberorum cauſâ et ad dignitatem familiæ tuendam ſuſcepti.

1243. σῷσε γε. Eleganter Marklandus σῴσει σε.

1244. τῆσδε. Ita Lib. P. Ed. Ald. τῆς γε.

1245. σοὶ δάκρυσιν ἐκίτης γίνε παῖδος. Ambo MSS. et L. συνδάκρυσον, ἐκίτδου παιδὸς. Mihi elegantius videtur:

ἅμως δὲ δάκρυσι συνικίτης γίνε πατρὸς.

1259. πάντα λόγον non regitur a νικήσω, quod Canterus putabat, ſed a συντιμῶσα. Hecub. v. 1180.

ἅπαντα ταῦτα συντίμων ἐγὼ φράσω.

Neque dicere ſolent Græci ἂν σε συντίμησον, ſed πολλά τινα συντίμησον. Pro νικήσω forte verum fuerit κινήσω. *ἂν κινήσω unam adhuc experiar: συντιμῶσα πάντα λόγον totum ſermonem contrahens.*

1266. φίλων. Malim cum Marklando φιλῶ τ' *et diligo.*

1273. καινὸν βάθρον. Optimè Reiſkius et Valckenaerius Viri Clariſſ. κλεινὸν βάθρον. Monet inſuper Marklandus verſum hunc commodiùs ante præcedentem (ὦ μή σε —) collocari poſſe.

1277. κτανῶσι. Ita cum Barneſio edendum putavi. Ed. Ald. κτάνωσι.

1278. ἡσθαντο. Ed. Barnes. ἥσθητ', quod verſum ſuaviorem efficit.

1280. τὸ βουλόμενον. Plutarchus in Artaxerxe p. 1875. Ed. Steph. λᾶας γάρ τις ἡ περσία καὶ κρατύντης ἀντὶ τοῦ βουλόμενον. Lucian. in Ἔρωτες: ἀκρίτῳ φορεῖ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων.

1281. ἀλλ' Ἑλλὰς. Repetendum ex præcedentibus κατακλύζεται με.

1284. βαρβάροις ὑπὸ. Uſitatior conſtructio eſt βαρβάρων ὑπὸ.

1287. θανάτου σοῦ. Ut metrum rectè ſe habeat, legendum θανάτῳ τῷ σοῦ.

1289. τάνδε γὰρ. Legendum τόδε γὰρ. Eſt enim ſyſtema Anapæſticum uſque ad φίλτρον v. 1292.

1303. οἰκίσαι. Legendum οἰκῆσαι. Alioqui dicet Poeta Priamum Paridi Idam tanquam domicilium tribuiſſe. Conſtructio eadem eſt quæ in his Pſeudo-Luciani: ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτι σέ πω ἔτλη, μήτε ἐμὲ ἰδοῦσα ἄφιλε. De Deâ Syrâ.

1308. μολόντ' ἄνθρα. Legendum, repetitionis vitandæ cauſâ ἄνθρα' i. e. ἄνθρωπε. Pind. Olymp. II. Antiſtr. 4.

1319. In oppoſitionibus nunquam non præcedit ea pars, quæ μὲν conjunctum habet. Legendum igitur:

Δαναΐδαισιν ὄνειρα μὲν
Φέρουσ', ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὦ κόραι.

1334. πομπὰν idem valet quod ἄνιμον vid. ſupra v. 352.

1335. μαλίστων. Legendum ἁλίστων ut rectè Tyrwhittus, cujus reliquas in hunc locum conjecturas mox exponemus.

1326. χαίρων. Si vera eſt lectio, ponitur pro χαιρόντων; eſtque conſtructio, ἁλίστων αὔρων, ἅμα θνατῶν λαίφεσι χαιρόντων, τοῖς δὲ λύπαν, τοῖς δὲ ἀνάγκαν. Tyrwhittus locum ſic conſtituit:

Μήτ' ἀνταίαν
Εὐρίπου πτοῦσαν πνοὰν.
Ζεὺς μαλίστων (vel ἁλίστων) αὔρων ἅμα
Ἅμα θνατῶν λαίφεσι χαίρῃ,
Τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι σ' ἀνάγκαν.
Τοῖς σ' ἐξορμᾶν, τοῖς δὲ σίγαν,
Τοῖσι δὲ μίμνειν.

1343. ἀνταρεῖν. Sententiam æquè ac metrum juveris legendo ἀνταίρειν *ferre, tolerare.*

1349. Metrum laborat, cui fortaſſe hoc modo ſuccurrendum:

τὸν σὸν τᾶς θείας παῖδα, τέκνον, φ γε δοῦς' ἀλάβαν.

Clytæmneſtræ reſponſum a voce demum τέκνον inchoat Marklandus, minus commodè, quando Achillem nondum viderat, aut cognoſcere poterat Iphigenia.

1351. Priùs τὸν in utroque MSo deeſt. Legendum videtur:

Κλυ. τίνα δὲ φεύγεις, τέκνον; Γφι. Ἀχιλλέα
τόνδ' ἰδεῖν ——

1353. Senſus eſt: *non in eo ſtatu es, qui pudorem hunc delicatum poſtulat.*

ibid. πεπλωκότα. Ita ambo MSS. Ed. Ald. πεπραγμένα. Sed præstat alterum. Plato p. 755. A. Ed. Ficin. ὥσπερ οὖ πλοῦν κύσαν ἀφῖκε τὰ πεπλωκότα νῦν. Noster Hippol. v. 725. αὐτὴ τ' ὀναίσθαι κἀξ τὰ νῦν πεπλωκότα.

1357. λόγῳ. Bene Marklandus λόγῳ vel λόγων, conferens Phœniss. v. 1375. Jon. v. 766. Herc. Fur. v. 539.

1358. Legendum vel σφάξαι σφὶ, vel pro κἀδῆς, ἀδῆς.

1359. ἰγὼ τὸ. Contra metrum peccat τὸ. An legendum τί aliquantùm.

1360. σώζων. Optimè Canterus σώζων.

1373. ἴδιον. Ita ex conjecturâ dedi. Vulgò ἰδίᾳ cum iotâ subscripto.

1378. ἀς τοῦτό τ' ἐξῆλ. Malim ἀς ταυτὸ γ' ἐξῆλ eadem res recidet. Sic ἀς πυνθῶ ἔξας Hippol. v. 275. ubi Scholiastes ἥκει. Quod si retinetur τοῦτο, de cæde Iphigeniæ explicandum erit. Barnesio tamen judice, vel manum supra capulum ponens hæc ait, vel socios milites respectans.

1380. ἀδύνατα, si a χαρτερᾶν regatur, quem sensum habere possit, non video. Mallm igitur legere ἡμῶν pro ἡμῖν ut τὰ ἀδύνατα ἡμῶν valeat τῶν ἡμῶν ἀδυνατούντων vel ἡμᾶς ἀδυνᾶς ὄντας. Sensus est: *fieri vix potest ut nostra imbecillitas resistendo par sit.*

1383. ὅδε δε. Ita MS. E. Ed. Ald. ὅς δε.

1386. δυσμενὶς. MS. G. et Lib. P. δυσχερὲς. Legendum δυσχερὲς *id quod res molesti habet.*

1388. ἡ μεγίστη. Pro ἡ μεγάλη. Superlativus pro Positivo. Hesychius μεγίστην, μεγάλην.

1392. Non satis commodè Helenæ ablatio Ἑλένης ὄλεθρος dicitur. Caudam deinde trahit sequens comma ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις. Utrique vitio medebimur, legendo:

τὰ γ' Ἑλένης τίσουσας, ὄλεθρ' ὅτου'
ἥρπασεν Πάρις.

ὄλεθρ' pro ὀλέθρου ut sæpe apud Demosthenem.

1399. Delendum τι, ut rectè monet Reiskius.

1401. τῦτο γ'. Ita MS. E, ut jam Barnesius. Ed. Ald. τοῦ γ', ut et Lib. P. superscripto tamen τοῦτο γ'.

1406. χθόνα μ' ἰγὼ. Legendum, metro postulante, χθόνα μ' ἐγὼ.

1410. οἰκὸς ἄρχειν. Legendum, ne in impari sede spondeus sit, ἄρχειν οἰκὸς.

1418. ὅ σε πρατεῖ. ὅ pro antecedente habet τὸ θεῖον, in voce θεομαχεῖν occultè significatum.

1425. ἄθρησον. Ita Edd. recent. non dissentientibus MSS. Ed. Ald. ἄθρησον.

1427. ἄρχει. Legendum cum Harduino V. Cl. ἀρκεῖ. Vid. Memoires de l'Academie des Belles Lettres. Tom. IV. p. 296.

1446. ἀδικίαν. Probabiliter Canterus ἀτυχήσας. Sic ἀτυχῆσαι est *voto excidere* Herodot. IX. 110.

1449. δῆτα. Barnesius in margine δὴ.

1450. Ex hoc versu nullum facile sensum elicias. Lego:

τί δαί, τὸ θνῆσον ὁ πόθ' ἡμίζεται;

Quid, obsecro, nonne sepulchrum, quod mortem olim recipit? Nec deterius foret: τὸ θνήσκον ὁ πάθος ἡμιείας;

1458. ἐξάψῃ. Reiskius ἐξάψῃς, nempe quia aliam vestienti vox activa meliùs conveniat.

1463. κατ' Ἄργος. Bene Marklandus κατ' Ἄργος.

1464. πατέρα γε. Ita Lib. P. ut jam Barnesius. Ed. Ald. omittit γε.

1487. ὀλόμεθ' ὦδε κατασφάγεν. Lego:

—— ὀλόμεθ' ὁδὶ ἄλκιτον φάσγανον
χερὶν τε παιδείαν.

Crinis hic trahitur vel *attrahitur*, ut quæ magicè attrahuntur. Pindarus Nem. IV. Antistroph. 2. Ἰύγξε δ' ἕλκεται ἄτερ. Theocrit. Idyll. II. Ἴυγξ, ἕλκε τὸν τῶνον. vid. et Toup. ad Suidam v. Ἴυγξ.

1489. ἑλίσσων Ἄρτεμιν est choreis circuire Dianæ simulachrum. Dicitur autem ut ἑλίξειν Λατῶς γόνον Herc. Fur. v. 691. et ἑλίξαι βῶμον Callim. Hymn. in Delum. v. 321. Petronius Arbiter: — *ter ovantem circa delubrum gessum feret ebria Pubes.*

5180. Pro Μυκηνᾶν uterque MS. et P. Μυκηναίαν. Lego:

Μυκηναίαν τ' ἰμὰν θεράπναν.

Hesychius θεράπναν, αὐλῶνες, περίδρομοι. Nicander in Theriacis: Κελαινὰ θεράπναισιν, ubi Scholiastes, τὰ δὲ θεράπναι, ἤγουν θεραπεῖαι, ἢ τόποι ἀφ' ὧν ξυλίνων ἐπιπεδίων. Confer Orph. Argon. 204. 948. 1206. Nostrum Troad. v. 213. Baceh. v. 1043. Herc. Fur. v. 369. Cantero quoque et Scaligero placet θεράπνας.

1511. ἴδρυψας. Ultimæ syllabæ superscribitur in Libro P. ὑμε.

1521. ἐπὶ κάρᾳ τίφη βαλόμενον. Corollas sibi dari poposcerat Iphigenia v. 1486. sed eas præstò ipsi fuisse, quamdiu ante fores paternarum ædium versabatur, parum credibile est. Ulque inveteratum sic forte fanandum:

—— ὅπου κάρᾳ τίφη-
σ' ἰλομένην, χερσὶν τε παιδὸς
βωμός γε δαμείσας θεᾶς
μανίαν αἱμασσομένους
ἀνθῶσιν, ὑφυῆ τε ῥώμαν
δέρᾳ σφαλεῖσαν ——

ἰλομένην, *cinctam, inclusam.* Sic ἰλόμενος ἰμὰς Apollon. Rhod. Lib. II. Idem Lib. I. δεσμοῖς ἰλόμενος.

ἀνθῶσιν. Sic ἀνθῦν πικροῖς Æschyl. Agam. v. 668. αἱμασσηὸν πλοκὸν ἐξανθᾶν Iph. in Taur. v. 301.

ῥώμα, ῥώμαν idem quod ῥώμη. Hesychium v. ῥῶμα, cui adstipulatur Photius ibidem citatus. ῥώμαν σφαλεῖσαν *viribus defectam, destitutam.* Ovid. de Hyacintho Metam. Lib. X. v. 194.

—— *defessa vigore*
Ipsa sibi est oneri cervix, humeroque recumbit.

ἀνδρὸς

ἀνδρὸς σφαλήσεται Soph. Trachin. 1129. Σφαλῶσι χρημάτων in fragm. Antiopæ habetur.

1527. ῥῴωσί σε. Elegantius foret μίνωσί σ' ἄν.

1532. ὡς ἐπ' εὐτυχῶ πότμῳ. Legendum, ni fallor, ὅσ' i. e. ὅσα, quæcunque fausta sunt et ad felicem eventum spectant.

1539. Pro πὸν uterque MS. ἰὸν, ut et Scaliger legendum conjecerat. Mihi locus sic constituendus videtur:

Ἀγαμέμνονά τε λίγχεως
Ἑλλάδι κλεινότατον κίφανον
δὸς, ἀμφὶ κάρᾳ θ' ἰὸν
κλέος ἀείμνηστον ἀμφιθεῖναι.

Da etiam Agamemnoni, ut inclytam Græciæ coronam, suo autem capiti decus sempiternum armis circumdet. Epigramma apud Herodotum IV. c. 88. Αὐτῷ μὲν κίφανον εὐδόξους, Σαμίοισι δὲ κῦδος.

1542. κλύης. Ita ambo MSS. Vulgò κλύοις.

1545. ἥκεις. Scaliger ἵκοις, ut sine controversiâ scribendum statuit Valckenaerius V. Cl. not. ad Phœniss. p. 35. Sed non assentior. vid. ad Phœniss. v. 93.

1553. ἀνηφόρους. Legendum, ni fallor, ἀνθεφόρους.

1565. ἄγνωτος. Barnesio placebat ἄγωσιν, dictum ut χαίρωσιν Hecub. 427. Ed. King. Sed firmat vulgatum Apoll. Rhod. Lib. I.

ὑμῖν μὲν δὴ μοῖραν θεῶν χρεώ τε πεπῶσαι
σὺν δὲ κᾶσαι ἄγνωτας ——

Ubi Scholiastes: ἴδῃ ἄγνωσιν ἀπᾶν ὡσὲ τὸ ὑμῖν. καὶ ἀ ποιήτης δὲ, Αἰὰ τοὶ φίλον ἐσὶν ἰμεῦ λὰδ νόσφιν ἑόντα. Il. α. v. 541. vid. et ad Troad. v. 119.

1567. δόμε. Optimè Piersonus δρὸς conferens Herc. Fur. v. 49. Verisim. p. 79.

1576. κολεῶν ἴσωθεν. Ita Ed. Ald. et MSS. Emendat Piersonus ἴξωθε κολεῶν, quod et nimis a MSSorum vestigiis recedit, et præterea nihil sententiæ adjicit. Legendum, ni fallor, ὅλων ἴσωθεν *intra molam saltam.* In canistris enim tenebatur mola salsa. Hom. Odyss. III. 441.

Χέρνιβα δὲ σφ' Ἄρητος ἐυθυμίσιτι λέσπε
Ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρη δ' ἔχεν ὅλας
Ἐν κανέῳ ——

Aristophanes Pac. v. 948.

τὸ κρεῖον πάρεστι ὅλας ἔχον καὶ σίμμυς καὶ μαχαίρας.

In quem locum Scholiastes: ὅλας ἀντὶ περιθὰς. ὅτι ἐκ ἐπερπὲς ἐν τῇ κανῷ ἡ μάχαιρα ταῖς ὅλαις καὶ ταῖς σίμμυσι. Si Grammatico fides, solenniter hoc in omni sacrificio fiebat: Lucretius tamen aliter cepisse videtur, quasi gladius præter morem, et Agamemnonis causâ, occultatus fuerit I. v. 91.

Et mœstum simul ante aras adstare parentem
Sensit, et hunc propter ferrum celare ministros.

ἴσωθεν idem hìc valet quod ἴσον. nec alia ejus vis est Iph. in Taur. v. 41. Sic ἴνδοθεν pro ἔνδον Orest. v. 1128.

1577. βωμὸν θεᾶς. Emendat Heathius βωμῷ conferens Herc. Fur. v. 929. et v. 979.

1589. ἄλγος. Legendum metri causâ, ἄχθος.

ibid. φρενὶ. Legendum cum Barnesio φρένα.

1590. κάρᾳ. Valckenaerius κάρᾳ legendum putat, versu superiori deleto. Sed rectè vulgatum retinet Heathius. Fieri enim vix potest, ut Sacerdos in ipso feriendi actu capite versus terram inclinato steterit.

1598. Pro ἐμβαίνει' Barnesius βαίνει', Augmento, ut ipse profitetur, sublato. Sed vereor ne Critici et Augmentum abjici et Anapæstum secundam sedem obtinere in eodem versu minùs patienter ferant. Malim igitur cum Piersono βαίνει' pro βαίνειν accipere, reliqua autem sic legere:

ὃς αἵματος βωμοῖς βαίνει' ἄρδην σ' θεῦ.

Eleganter dicitur αἵματα βωμοῖς βαίνειν pro βωμὸς αἵματι βαίνειν. Vide ad Iph. in Taur. v. 227.

1601. Laborat hujus versûs metrum, cui succurrendum forte legendo:

ὀρᾶτε τλῶδε βωμίαν, ἣν ἡ θεὸς
πρόθηκε θυσίαν, ἵλαον ὑφισταμένη.

1603. μᾶλιστα. Poni videtur pro μᾶλλον, ut Apollon. Rhod. III. v. 91.

πηδῆτο κὲν ὕμμι μᾶλιστα
Ἢ ἐμοὶ.

1605. Piersonus, ne Anapæstus in quartâ sede sit, emendandum putat, ἐδέξατο, πλεῖν τ' ἄμεινον. Potuit etiam ἐδέχατο, κἠ πλεῖν — monente Marklando.

1607. Rectè judicat Tyrwhittus αἶρε et χώρει modi imperativi esse. "Calchas scilicet" Viri Doctissimi verba sunt, "cum principes priùs allocutus esset, "his verbis ad vulgus Græcorum orationem con-"vertit."

Addo nominativum ταλθύβιος huic interpretationi non obstare. Virg. Æneid. XI. v. 464.

Equites Messapus in armis.
Et cum fratre Coras latis diffundite campis.

1599. ὡς ἐμίας τῆδε δεῖ. Metro succurrendum legendo: ἐμίας ὡς τῆσδε δεῖ. Ad tempus definiendum Græci fere semper genitivo utuntur vid. Orest. 1217. Soph. Ajac. 287. ejusd. Electr. 700. Nostri Electr. 90.

1625. Legendum puto:

πῶς δ' ἐ φῶ
παρημυθῆσθαι τόνδε μόχθου μύθους.

1634. Forte delendum γε.

NOTÆ

NOTÆ

IN

IPHIGENIAM

IN TAURIS.

6. ΠΥΚΝΑΙΣ *αὔραις.* Egregiè hoc illuſtrat Livius Lib 28. c. 6. *Fretum ipſum Euripi non ſepties die, ſicut fama fert, temporibus certis reciprocat, ſed temere in modum venti nunc huc nunc illuc verſo mari velut monte præcipiti devolutus torrens rapitur. Ita nec nocte nec die quies navibus datur.*

11. ἐλληνικὴν. Ita MSS. E, G. Ed. Ald. ἐλληνικῶν, quod minùs Poeticum.

15. δεινῆς τ' ἀπλοίας. Marklandus ſupplendum putat εὔπλοις. Mihi ſimilis uſquequaque Ellipſis nondum obvia fuit: Lego:

Λίμνης τ' ἀπλοίᾳ, πτόμάτων τ' ——

Et ob pelagus minimè navigabile, ventoſque non nactus. Λίμνη *mare* vid. Hec. 446. Troad. 446.

21. φωσφόρῳ θεᾷ. i. e. Dianæ, ſic dictæ Callimacho Hymn. in Dian. v. 204. Diotimo in Epigrammate apud Reiskium p. 51.

35. ἄθεν νόμισι. Locus, ut vulgo legitur, omnium conſenſu mendoſus, nec a Marklando quidem feliciter conſtitui videtur. Legendum forte;

Ὅθ' ὁσίμοις ἰδίοισιν ἤδεται θεὰ
Ἄρτεμις, ἑορτῆς τ', οὔνομ' εἰς καλὸν μόνον.

ἔντομα Herodoto videntur eſſe *victimæ proſectæ* II. 119. VII. 191. Scholiaſtes Apollon. Rhod. ἔντομα, τὰ σφάγια κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα Ad. I. 587. Minùs igitur κυρίως Herodotus. ἑορτᾶς malui potiùs quam ſingulare ἑορτῆ, quia non ſtato die ſacra hæc fiebant, ſed incertis temporibus, quoties Vir, natu Græcus, in manus barbarorum incidiſſet. Addit οὔνομ' εἰς καλὸν μόνον quia ipſum ἑορτᾶς nomen læta et fauſta omnia Græcis complectebatur. vide omnino Plutarch. Op. Mor. p. 2020 Ed. Steph.

37. τὸ — ἄγαν. i. e. *modum ſacri peragendi.* ibid. Marklando, hunc verſum poſt v. Ἄρτεμιν ἔστιν — collocanti, omnino aſſentiendum.

43. λέξω σοὶ αὐθίς'. Fuit ea Græcorum Conſuetudo. Unde in Sophoclis Electrâ tanquam res uſitata a Chryſothemide commemoratur v. 426, 7. Male igitur nonnulli Euripidem reprehendunt, tanquam hanc ſomnii enarrandi rationem ex propriò ingenio fabricatus eſſet, ineptam haud dubiè, niſi ex Veterum ſuperſtitione penderet.

45. Bene Marklandus, παρθενῶσι δ' ἐν μέσοις.

48. ἱμάψιμον. Reponunt Viri Docti ἐρίψιμον.

52. κρηθέντας. Ita rectè Edd. recent. Ed. Ald. et MSS. κρηθείσας.

53. λαοῦσιν. vel λαικῶν, inquit Marklandus.

58. Canterus, ὃς ἂν χέρνιβος βάλωσ' ἐμοί. quod proculdubiò verum eſt. Conſer v. 444, 626, et 649, 50. Sic Ovidius de Ponto Lib. 3. Ep. 2. v. 73.

Spargit aquâ captos luſtrali Graia Sacerdos.

Dederat Ed. Ald. ὡς ἂν χέρνιβος βάλωσί μι.

62. πυρὸς' λάβῃ. Ita rectè Barneſius ex Canteri conjecturâ. Olim πυρὸν πατεῖ.

73. τελχάμασι. Emendat Ruhnkenius meus θελκάμασι. cui quod opponam habeo. θελκηνὸς utique, teſte Scholiaſtâ, ad Oreſt. v. 1602. idem eſt quod χάσσον *ſuggrundium*, neque adeo aræ humilitati convenire poteſt. Lego igitur nulla fere mutatione τοιχάμασι *parietes, latera.*

74. θελκηνοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς. *Sub ipſis murorum pinnis* i. e. ſublimiùs quam aliàs fieri ſolet. hanc utique emphaſin habet vox αὐτοῖς modo ab Auctore fit. Sed mihi videtur manca oratio eſſe, et vocem deſiderare, indicantem cujus ædis ſint θελκηνοί. Lego igitur θελκη-

νοῖς

πρῶις δ' αὐλῆς. Sic infra πρὸς σὰς αὐλὰς v. 128. αὐλὰς ἥκων. Ion. v. 187.

79. Δηλιάδος δ' Ἐρινύων. Rectè judicat Marklandus incommodum hoc loco esse δ'. An legendum Δηλιάδος δὴ Ἐρινύων.

85. ἔπας. ἵπω pro πιλνάω. Ita Hecub. v. 554. Iph. in Aul. v. 95. Barnes.

91. πέρας. Optimè Brodæus πέρα.

97. Scribendum ἀσφαμῶσαις unâ voce ut Bacch. 1213. Phœniss. 1208. utque imprimi debuit Phœniss. 503. Proximo versu non invitus legerim ἐμηχάνησθε *excogitabimus*. Simplex μήδομαι occurrit Hippol. 598. Soph. Trachin. 900.

98. πῶς ἄρ' ἦν. Ita MS. E. Vulgò πῶς ἦν. Mox pro μηθοίμαν rectè Reiskius λάθοιμεν.

105. ὃ κακιστόν. κακίζειν est vel *vituperare* (vid. ad Rhes. v. 327.) vel *timidum reddere* Iph. in Aul. v. 1445. Neuter sensus cum huic loco conveniat, legerim ὃ λακτιστόν. Confer Rhes. 412.

108. Ratio Orestis cur latebræ in vicinâ navi non quærendæ essent, perabsurda est. Quippe ibi hærentibus multò facilius erat evadere, quam si longiùs ab eâ abessent. Emendandum haud dubiè;

πόλεως ἄπωθεν, μή τις, ἱστηθὲν σκοπὸς.

Scythiæ urbes (ut et aliæ, ni fallor) ne subito Scytharum vagantium incursu vastarentur, speculatores in vicinâ statuebant: vid. Dion. Chrysostomum in Borystenitâ. Confer etiam Ovid. Trist. Lib. 4. Eleg. 1. v. 75 et seq.

110. ὄμμα. Forte ἄρμα.

112. προσφιλοῦντα. Ita uterque MS. et P. Vulgò σοφιλοῦντα.

113. ὄρη. MS. E. ὄρος. Sed mendi sedes in aliâ voce est. Lego:

ὄρη δή γ' ἄστυ τραγλύφων, ἄπτε κιὸν
δίμας καθεῖναι.

116. Lego:

ἴτω· μακρὸν μὲν ἤλθομεν κώπῃ πόρον.

De usu vocis ἴτω vide quæ congessit Hemsterhusius ad Callimach. Hymn. in Del. v. 128.

117. ἄρωμεν. Ambo MSS. et P. ἄρμεν.

118. χωρῶν χερῶν. Scaligeri emendatio est. Ed. Ald. χώρα νεκρῶν.

120. Percommodum habet sensum, quod reponit Heathius αὔπνον ἡδυσμαι. Malim tamen minore mutatione ἄρτιον ἡδύσται. *Nunquam fiet, ut perfectum Dei oraculum infructuosum cadat.* Oraculorum alia perfecta erant, alia imperfecta. Phineus apud Apollon. Rhod. Lib. 2.

ἀστράμπω γὰρ πρόφρα Διὸν νόον ἀφραδίῃσι
χρείων ἐξάγῃς τι καὶ ἐς τέλος, ἤδε καὶ αὐτὸς
βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν.

Ubi Scholiastes ἐπιδευέα, μὴ τέλεια, ἀλλὰ ἔτι ὀφείλοντα λέγειν.

123. Totam hanc ῥῆσιν usque ad v. 142, Choro rectè tribuit Tyrwhittus vid. v. 131, 2.

128. εὐστόλων νεῶν. Audiendus Ovidius, testis forte oculatus: de Ponto Lib. 3. Ep. 2. v. 49.

Templa manent hodie vastis innixa Columnis,
Perque quater denos itur ad illa Gradus.

Confer etiam Periplos maris Euxini.

134. χρέτων τ' εὐδίνδρων. Græciæ hæc laus, non Scythiæ. Herodotus Melpomene: τῆς γῆς Σκυθικὴς αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης. Ovid. Trist. Lib. 3. Eleg. 12. v. 16.

Nam procul a Geticis finibus Arbor abest.

Legendum igitur, ni fallor;

χρέτων τ' εὐδίνδρων
ἐξαμάξασ' εὐζωίαν,
πατρώων τ' οἴκων ἕδρας.

Εὐρώπην ne retinendum censeam, facit inter alia v. 179. unde colligo Poetam has servas Ioniâ oriundas fingere. Vastatam antiquitùs a Cimmeriis Asiam docet ex Vetustissimo auctore Callino Strabo Lib. XIV. Hanc forte calamitatem in animo habuit Euripides et hìc et infra v. 1106 et seq.

148. Vox μυριοτρόχοις nec Græca est, nec quidquam habet quo referatur. Lego:

ὦ πῆ ϑ' πῆς Τροίας πύργους
Κίλισσιν᾽ κλειτᾶς σὺν κώπᾳ
χιλιοκύτᾳ μυρίον ἄγχος ——

μυρίον ἄγχος ut μυρίαν ἄγαν λόγχην Phœniss. v. 455. Sic et Hesychius πολλὰ φαρέτρας, πολλοὶ τοξόται.

142. Pro τῶν Ἀτρειδῶν legendum fortasse Πῶλ' Ἀτρειδῶν. πῶλον de adolescentulâ vid. Hecub. 144.

144. Excidisse videtur vox ἵπω. Lego enim:

ὦ δμωαὶ, δυσθρηνήτοις,
ὡς ἵπω, θρήνοις ἴσχημαι.

145. Locus difficillimus expediri fortasse potest sic legendo et distinguendo:

Στᾶσ' οὖν ὑμέναιον μολπᾶς βοᾶν·
Ἀλύρεις ἰλίγγις
Ἔα, ἰώ, σὺ κηδείοις τ' οἰκτισον
(Αἴ μοι συμφοίνιον ἄτας)
Σύριγγον ἀμὸν κοπε-
κλαυσμένα ——

Στᾶσα βοᾶν ut infra 1318. Heraclid. 655. Æschyl. Choeph. 885. vid. et Orest. 1555. Iph. Aul. 1039.

176. α' ἰμᾶς. Legendum, ni fallor, κ' ἀμᾶς *et meæ*. κιμὰς *binnula*, quod Brodæo et aliis placet, minimè convenire censeo. Græci enim ex hujus Fabulæ œconomiâ, nihil omnino de cervâ a Dianâ suppositâ suspicati erant, sed ipsam Iphigeniam mactatam esse credebant. vid. infra v. 563, 4.

179. Confer Orest. v. 1403, 4. Vide etiam quæ annotavimus ad hujus Fabulæ v. 134.

182. νίκησι μέλειν. Lego: νίκαισι μελομένοις. vid. Phœniſſ. v. 1312.

183. ὑμνεῖ. Lego αἰνεῖ *quam inter cantilenas maximè laudat Pluto.* Sic Supplic. v. 75. χθονὸς, τὸν ἀείδας σέθεν. Vox αἰνεῖ primò in MNEI tranſiiſſe videtur, cui deinde adjecta eſt initio litera υ.

186. Pro εἶπον quod invenuſtam repetitionem efficit, legendum forte εἶτον.

189. τίν' οἶκ τῶν. Emendabam olim φθίνῃ τ'. Sed lenior emendatio eſt, multóque convenientior:

ἄτλω οἰκητῆντ' ἰυόλων
Ἄργη βασιλέων
ἀρχάν ———

O Paternas domos! *Aten naſtæ ſunt principatum beatorum Argis imperantium Regum.* Sic ἀείρῃ θεᾶς οἰκήσαντ' ἄγγελω Soph. Ajac. v. 787.

192. ἀίσσῃ. Emendo, nullâ fere mutatione, ἰλίσσει *circuit, circumdat*, cui optimè mox reſpondet ἀνδύσαις *in orbem currentibus.*

194. αὐγᾶς. Legendum puto λύγας ut conſtructio ſit ἀπαίδευς λύγας *mutans caligine* ἱερὸν ἄμμα *ſacrum ut.*

199. τᾷ σφάγιν δμῳδίταν. Mirum ni ſcripſerit Auctor: τᾷ σφᾶς θοίνας τμῳδίταν *eorum qui ad convivium concifi ſunt*, ut intelligantur decantatæ illæ dapes Thyeſteæ. τμηνομένων pro σφαζομένων vid. in Epigr. Agathiæ Schol. apud H. Steph. p. 89.

202. ἀσεύδας' ἐπὶ σοί. Barneſius, ἐπὶ τοῖς reponens, veræ lectionis veſtigia, quantum in ipſo erat, obſcurabit. Legendum utique ἄσπονδ' ἀντιτίσων *ſœdus infidum ulciſci.* Atreum, ſtatim poſt fidem datam, liberos ejus mactaſſe docent Hygînus fab. 258. et Seneca in Thyeſtâ.

203. δυσδαίμων. Falſum eſt Iphigeniæ Genium ipſi ab initio infelicem fuiſſe. Multos enim annos ſine ullo infortunio tranſegit. Legendum, ni fallor, βασκαίνων *invidens, odium occultum gerens.* Hoc autem, ſi ex opinione Veterum rem æſtimes, verè dici poterat, ſiquidem Iphigenia, jam inde a natalibus, Dianæ victima deſtinabatur. vid. v. 20 et ſeq.

204. πὰς μητρὸς ζώνας. Vertendum: *uteri matris*; modo rectè interpretetur Heſychius, ζώνη, ἡ ὑπὸ τὸν γαστέρα τόπος. Confer Æſchyl. Eumen. v. 611. Leonidas in Epigrammate apud Reiskium 455.

Διοσὸν ἀπὸ ζώνης κῦμ' ἐλόχευσε τέκνων.

205. νυκτὸς κείνας. Lego: νυκτὸς κοίτας, ut intelligatur nocturnum tori conſortium.

Ibid. καὶ. Lego ᾧ *cui*, ut antecedens ſit μητρὸς.

206. λοχείαν plerumque pro puerperio i. e. pro ſtatu puerperii ſumitur. Hìc λόχευμα indicare videtur, ſive fœtum, qui in lucem editur. Et ſic planè eſt in Epigrammate Theodoridæ. Anthol. H. Steph. p. 316. παιδείαν adjectivum eſt, a recto παιδεία. παιδείας ὕμνους habet Pindarus Iſthm. 2. Strophe 1. παιδείῳ ἔρνη Epigrammatarius apud Dorvillium ad Charitom. p. 555.

208, 9. Horum verſuum ſedes intermutanda eſſe videtur. ἀ μιαιφόνοις ἐξ Ἑλλάνων non intelligo quo referri poſſit niſi ad Clytæmneſtram, Iphigeniæ matrem, licet de ejus Procis taceat Hiſtoria. Verum, ut credibile eſt filiam Reguli potentis Tyndarei a non paucis ambitam eſſe, ita digna videtur res quam Iphigenia cæteris querimoniis immiſceret, quo luculentiùs acerbitatem fortunæ ſuæ et indignitatem oſtenderet. Confer Oreſt. v. 21.

Ibid. ἄν. Pro antecedente habet λοχείαν v. 206.

212. καὶ θῦμ'. Epitheton οὐκ εὐσέβητον, cum θῦμα conjunctum, frigidum et ſale omnino deſtitutum eſt. Quid enim mirum, ſi tale θῦμα non fuerit εὐσεβητὸν? Lego: κἀθυμ' οὐκ εὐγάβητον. Heſychius ἀθύμησα, παίζησα.

213. εὐκταίων. Legendum εὐκταίων δή, ut cum ſequentibus connectatur. Eſt autem εὐκταῖον *votale* ut Soph. Trachin. v. 243, 4. Voti Hiſtoriam vid. hujus Fabulæ v. 21.

215. ἐπέβαινον *admoverunt, adire fecerunt*, ſubaudito *Græci* ut v. 25. Tempus hoc activè ſumptum videas Hom. Il. I. v. 438, ſed et alibi paſſim.

216. Νύμφιον. Scaliger non male νύμφαν: malim tamen, quæ magis Poetica vox eſt, νυμφεῖον. Soph. Antigon. v. 574.

ἀλλὰ κτενοῦς νυμφᾶς Ἅιδου τάχιν.

224. Τενέδιον. Legendum haud dubiè cum Tyrwhitto ἐς Τένεδον. vide, ipſo citante, locum ſimillimum in Hecubâ v. 466 et ſeq. De Peplo Minervæ oblato vid. Virgilium in Ciri v. 21. et ſeq.

225. Hunc et ſequentes ſic conſtituit Tyrwhittus:

δυσφάμοις ξένων
αἱμάσσων' ἄτας βωμούς,
εἰκτρόν τ' ἀλαλάζοντα αὐδάν,
εἰκτρόν τ' ὀπαδόντων δάκρυον.

Hæc ille: quorum poſtrema valdè probo, priorem partem ſic potiùs emendandam putem;

δυσφόρμιγξι ξένων
αἱμάσσων' ἄταις βωμοῖς.

Leonidas in Epigrammate apud Reiskium p. 115.

οἳ δ' ἐκατὸν βυκλωγὶς ἐκέσιον αὐχένα ταύρων
ἡμάξαν βωμοῖς ἀγρονόμοις ΔΙΘ.

Athenæus p. 593. ἔῤῥανεν τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς.

241. Non male emendat Marklandus; τὸ μὲ παρόντος ἐκπλῆσσον λύπης; *Quid verò eſt quod me deturbat ex præſenti ſermone?* i. e. luctuoſâ Monoſtrophe. Malim tamen, ut magis perſpicuum, μόγις: *quid eſt quod me ex luctu præſenti deturbat?*

242. συμπλαγάδα. Ita ambo MSS. et P. ut rectè Pierſonus. Vulgò συμπληγάδων.

253. καὶ τυχόντες. Reiskio placet κἀντυχόντες i. e. ᾗ ἐντυχόντες. ut Helen. v. 1237.

254. Ex Plutarcho (Op. Mor. p. 1068. Ed. Steph.) recipiendum putavi ἀκραῖς indicatum et probatum a Viro Clariſſimo Joanne Pierſono Veriſim. p. 16. Vulgò ἀκταῖσιν.

256. Morem

256. Morem fuiſſe pecudes quaſcunque, ſi ſcabræ eſſent, in mari lavare docet Cato de Re Ruſticâ c. 96. Adde Oppian. Halieut. IV. 313.

259. ἦκεν'. Ed. Ald. ἦκεν, quod omnes deinde Editi ſervaverunt.

260. ἐξιφωνίχθη *penitus cruentata fuit.* ἡ γὰρ ἐξ ἀρότου ἐπίπτουσι δηλοῖ, teſte Suidâ in ἐξωμμένοι.

262. ὑλοφοῇσι. Ita ambo MSS. et P. Vulgò ὑλοφοεῦσι. Varro de Re Ruſt. Lib. II. c. 5. *Paſcuntur armenta commodiſſimè in nemoribus, ubi virgulta et frons multa.*

264. ἀγμὸς. Ita uterque MS. et P. ut rectè Brodæus. Vulgò ἀερμὸς.

ibid. περφυρεύτιναι σύραι. Quibus ſc. opperiebantur purpurarum piſcatores (περφυρευταὶ) dum tempus eſſet ſportulas, purpuris captandis in mare demiſſas, extrahere. vid. Polluc. Lib. I. ſect. 48.

282. πίτρων. Ita uterque MS. et P. Ed. Ald. πίτρους unde Brodæus πίτρας. Mox cum eodem Brodæo ξίνον lego pro ξίνλον, licet ex MSS. nihil notatum habens.

289. ὠὰ χιτώνων. An legendum ὠὰ χαλίνων *ex labiis.* Pollux Lib. II. ſect. 90. τὰ δὲ ἐκτὸς ἀὐτῶν ἐπὶ τοῖς χαίθυσι κρεμάμενα, χαλινοί. Extat apud Nicandrum pluribus locis.

291. πίτρινον. Lego: πίτρινόν τ'.

293. μορφῆς. Meritò Marklando diſplicet. Lego: ὃ πᾶσιν μορμῶς χάμασιν' *non unam terriculamenti formam.*

295. ὦ φίλ'. Ita jam auctore Brodæo Editi recent. MSSis non diſſentientibus. Diſertè etiam exhibet P. Ed. Ald. ὡς φίλ'.

297. ἐξιστάσας. Veriſſimè Pierſonus χρὴ στάσας. Veriſim. p. 17. conferens v. 323. Oreſt. v. 1471. Iph. in Aul. v. 1575.

299. λαγόνας ἐς πλάγιας ἰὰς. Vox πλάγιας locum occupare videtur adjectivi, quale eſſet λιπαρᾶς vel λευκᾶς, vel ταρᾶς, de quo vid. ad Rheſ. v. 794. denique λευρᾶς i. e. πλατείας. Sic πλατείαν λαγόνα Antholog. p. 199. λίπρας λαγόνος βέλος ibid. p. 435.

301. πίλαιον. MS. uterque et P. πίλαγος.

403. κόχλος. De concharum, ante tubam inventam, uſu, vid. Heſych. v. κόχλος. Nonnum Lib. XVII. v. 93.

313. εὐκήνους ὀφρῦς. Ita uterque MS. et P. Vulgò εὐκαμπεῖς ὀφρῦς, pro quo Pierſonus, proximè vero, εὐκήνους ὀφρῦς.

317. ἴγνω. Recepi cum Barneſio Scaligeri emendationem. Ed. Ald. ἴχνους.

322. ὅπως θανούμεθα *ut moriamur.* vid. Valckenaer. ad Phœniſſ. p. 34.

328. αὖτις. Ita uterque MS. et P. ut eximie conjecerat Pierſonus. Vulgò οὔτις. Mox in MSS. et P. ἤρεσεν.

330. βελὸν. Ita ambo MSS. et P. Vulgò λαιὸν. Innuit Paſtor non ſine numine divino eveniſſe, ut nemo victimas Deæ addictas lapide attingeret, ſed integræ illibataeque aris reſervarentur. Statius Theb. VII. 696. —— *ne quid mortalia bello Lædere tela queant.*

336. Pierſonus, ut Anapæſtus in quarto loco vitetur, reponendum cenſet σφάγια τ' pro καὶ σφάγι'. Malim;

ἐς χέρνιβάς τε τὰς σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι.

Lycophron. v. 196. neſcio an huc reſpiciens;

σφαγῶν ἥδε χερνίβων πίλας.

Suidas σφαγεῖον explicat τὸ τῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ ἔστιν ὁ Ποιητὴς, ἄμνιον. Locus Homeri eſt Odyſſ. III. v. 444. ubi Scholiaſtes ἄμνιον ab Atticis σφάγιον (l. σφαγεῖον) dici teſtatur. ἐς in ις mutavi, inductus obſervatione Valckenaerii V. Cl. ad Phœniſſ. 1409. ὡς pro ἐς non adhiberi, niſi nomine proprio ſequente. Qui ἐξέπεμπε retinent, interpretari debent, ne præpoſitio ἐξ otioſa ſit, *ex urbe tibi miſit.*

242. Ἕλλην' ὠὰ γῆς. Sic Heraclid. v. 131. φίλλω γ' Ἕλληνα.

244. οἷα φρονοῦμεν. Heſychius οἷα, τὰ δοκεῖ, Αἰολεῖς: quod, quo tempore Exercitationes in Euripidem ſcripſi, huic loco convenire exiſtimavi. Nunc mutatâ ſententiâ conjecturam Reiſkii, ibi a me repudiatam, amplector, legendum ſcilicet ὅσια pro οἷα. Neque obeſt quod ad alia omnia mox orationem deflectat. Non enim hoc deſtinato propoſito feciſſe putanda eſt, ſed vi doloris abrepta. Quamobrem prædici in reſponſo ad Nuncium nec potuit nec debuit. Aliam conjecturam eodem loco proponit Reiskius, et poſt eum Toupius, in Notis ad Suidam, Euripidem ſcripſiſſe non οἷα ſed οἴδε. Sed ea minùs elegans, meo judicio, eſt, ſimulque longiùs a MSSorum veſtigiis recedit.

347. τὐμόφυλον. Barneſius 9' ὁμόφυλον.

352. Verſus impediteſſimus vide an ſic reſtituendus ſit:

Καὶ τῦτας ἦν ἀληθὲς ᾖ, χἠμᾶ' ἦν, φίλαι.

Et ſomnium quidem ſi verum ſit, ſpecies fuerit, & amicæ.

353. Αὐτοὶ κρανῶς σφάξαντες. Meritò hoc tautologiæ arguit Reiskius. Poetam tamen immunem culpæ præſtabit non magna ſanè mutatio;

Ἂν τ' ἦ κακῶς πράξας τις ——

Etiamſi aliquis (felicium) *benefecerit olim* (infelici) κακῶς πράττων *benefacere.* Sic εὖ πράττων Soph. Trach. 92. forte etiam Hippolyt. 1032. Heſychius: εὐπραγία, εὐπονία.

358. Μενέλαόν 9'. Marklandus Μενέλαόν 9'. Malim Μενέλαν 9'. Vid. Troad. v. 214.

ibid. ἵν — ἀντιτιμωρησόμεθα. vid. ad Phœniſſ. v. 218.

360. οἵ μ' ὤιξε. Legendum cum Pierſon. ὅ μ' ὤιξε *ubi me ut* ——

363. ὅσας — χεῖρας. Callimach. Hymn. in Dian. v. 27. πολλὰς δὲ μάτηρ ἐπενίσσατο χεῖρας, quæ hujus loci manifeſta imitatio eſt.

366. Fingit

366. Fingit Euripides per totam hanc fabulam Clytæmneſtram Argis relictam eſſe quo tempore Aulide immolata eſt Iphigenia. *a matre me abduxerunt*, inquit ipſa, v. 24, 5.

καὶ μ' Ὀδυσσέως τέχναις
Μητρὸς παρέλαβε' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.

Optimè igitur emendat Tyrwhittus:

Μητρὸς δ' ἐμὲ
σίδηρα κατακτάνοντος, Ἀργείαί τε ναῦ
ὑμνῦσαι ὑμεναίοισιν.

Præceperat Reiskius ἐμέ. Idem pro νὶν minùs rectè legit σὲ. De re conſer Helen. v. 1450.

373. MS. uterque λιπτὸν, ſed in MS. G. a primâ manu λειπῶν. De conſtructione vide ad Phœniſſ. v. 383. κρηδέμνοις ſunt *amicula* quibus, ex more Veterum, nova Nupta obtecta erat. Lucianus in Sympoſ. τὸ δὲ αὐταῖς ἡ νύμφη πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη. Hinc ἀνακαλυπτήρια vocabatur Dies in quâ Sponſus ἀνακαλύπτει τὴν νύμφην. Polluc. Lib. III. ſect. 36. vid. et Æſchyl. Agam. v. 1188.

374. Eleganter et verè Tyrwhittus,

ἀδελφὸν οὔτ' ἀνειλόμην χεροῖν,
ὃς νεῷ ὤλλυεν, ὁ κρυπτηρίτης πόμπ
σωτῆρ' ὑπ' αἰθὴς.

Videndum tamen præterea, annon hæc omnia, uſque ad finem v. 378, oratio ſint Iphigeniæ quo tempore ad aram ducebatur, unâ nihilominùs clauſulâ exceptâ, ὃς νεῷ ὤλλυεν, quam propterea uncis includendam cenſeo.

379. ἐξ οἵων κακῶν. Legendum haud dubie cum Reiskio κρυπτῶν.

387. τοσοῦτον ἁμαθίαν. Geminam locutionem vid. infra v. 609. Sic Homerus ὁμηλικίη pro ὁμηλιξ. Odyſſ. γ. 49. ζ. 23.

391. τὸν θεὸν. Ita bene Marklandi amicus. Ed. Ald. τῶν θεῶν.

ibid. τὸ φαῦλον. Ita Edd. recent. et P. non diſſentientibus MSS. Ed. Ald. τὸν φαῦλον.

395. Οἰστρ. Ita uterque MS. et P. ut jam, auctore Brodæo, Barneſius. Ed. Ald. Ἴστρ., quod nullum hîc locum habet. οἶστρ. rectè interpretatur Barneſius ἡ οἰστρηδοῦσα Ἰώ. Sic ſolent Græcè abſtractum pro concreto uſurpare. ut δηλαίους pro δήλους Bacch. v. 803. παιδαγωγίαν pro παιδαγωγὸν Soph. Oed. Tyr. v. 1271. vid. et ſupra v. 295 et ad v. 387.

ibid. πετάμενος. *ocyſſimè feſtinans.* Homerus: de equis Diomedis Il. Ψ. v. 381.

— ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταδύντε πετέσθην.

Vid. et Cyclop. 8. 71.

400. Legendum, adjectâ interrogationis notâ,

τίνες ποτ'; ἆρα τὸν ἰοῦδρον.

401. δυσκύχλοις. Sic Nicander ἴσχλοις φλοιὸν Ther. 676. ἴσχλοις ῥίζαν ibid. 885.

405. βωμὸς. Regitur non a ἀλητύσεις ſed a πρὸ, ex ſequentibus repetendo.

408. ἦ. Male Interpretes, *An.* Vertendum, *haud dubie*. Alterum enim ſcopo loci non convenit. vid. ad v. 412.

ibid. ῥοθίοις — κώπαις. Sic ῥοθίοις πλατταῖς infra v. 1140. ῥοθίῳ νηΐ in Epigr. Antipatri. Anthol. H. Steph. p. 75. κώπης ῥοθιάδος. Æſchyl. Perſ. v. 396.

410. ἔπλευσαν. Lego ἤνεγκαν *urſerunt*.

412. Legendum adjectâ copulâ, λινοπόροις τ' αὔραις. *Et remis ſtrepentibus et ventis navem huc urſerunt.* Quaſi diceret; *miſeros eſſe, qui tam pertinaci labore ire contenderunt, ubi ipſis moriendum eſt.* Pro λινοπόροις *vela intrantibus* quod vix intelligo, annon legendum λινοφόροις.

414. Αὔξοντες. *Avarum certamen augentes* fuerit *avaritiam augentes*; quod etſi faciunt quodammodo mercatores a terris longinquis luxuriæ inſtrumenta reportantes, non videtur hîc in animo habuiſſe Poeta. Malim igitur αἴξαντες i. e. ὁρμαθίζοντες, ἁμιλληζόμενοι.

415. ἐπὶ πήμασι βροτῶν. Legendum metro et ſenſu jubente, βιότων.

417. ὄλβια βάρη. οἳ φέροντες. *qui divitiarum onus reportant.* Idem uſus vocis φέρειν apud Nicandrum in initio Theriacorum:

τὴν ἄπο Θρηϊκίης νόμιες ποτιμήσιο φέροντες.

ὄλβια βάρη illuſtrari poſſet ex Electr. v. 1287. Soph. Ajac. v. 130.

420. κενοὶ δόξας. Ita ex Canteri conjecturâ Edd. recent. non diſſentiente MS. E. Superſcribitur etiam in P. et Ed. Ald. κενοὶ δόξας. Lego, ut hæc cum præcedentibus connectantur;

κενοδόξοι γνώμας
οἷς μέγα κλῆρος ὄλβος·
θεοῖς δ' ὡς μικρ' ἀνήκε.

Vani mentem, quibus magnum aliquid divitiæ: Diis enim inter res mediæ naturæ numerantur. Stobæus in Epigraphe Tit. XCIV. ὅτι τῶν μέσων ὁ πλοῦτος.

423. Metrum poſtulat Πῶς πίτνας πὰς σταδραμάδας.

424. ἀῦπνους. *Nunquam tranquillas, nunquam maris agitatione et fremitu carentes.* Tales neceſſario erant oræ, quæ Boſphoro adjacebant.

426. Παράλιον αἰγιαλὸν. Lego: πὰρ' ἄξεινον αἰγιαλὸν *juxta litus ferum et immane.* Sic homines quidam in vicinîâ Caucaſi degentes ἄξεινοι Philoſtrato dicuntur. Vit. Apollon. Tyan. Lib. 2. c. 3. Idem Lib. 5. c. 1. μετὰ γὰρ τὸν πόντιμον τοῦτον ἄξεινος ἡ Λιβύη, καὶ σὺν ἀνθρώποις. De immanitate autem hujus regionis vid. Ammian. Marcellin. Valer. Flacc. Lib. 2. v. 216.

Aſiamque prementem
Effugit abruptis Europa *immanior* oris.

Phineum vero in Europâ regnâſſe docet præter Sophoclem idem Flaccus Lib. 4. v. 463.

nam rex ego divitis Hebri.

425. ἐπ'

427. ἐπ' Ἀμφιτρίτης ῥοθίῳ. Non de nihilo eſt. Boſphori enim agitationem æſtuoſam ſæpe commemorant Poetæ. Horat. Lib. 2. Od. 20. v. 14.

Viſam gementis litora Boſphori.

et alibi;

Inſanientem navita Boſphorum
Tentabo:

ῥόθιον *propriè* eſt curſus maris versùs certum aliquem locum, non agitatio ex tempeſtate. Plutarch. Sympoſ. Lib. II. Probl. 10. ὥσπερ τὸ ῥοθίῳ πλοιαστέοντες τρικύμους. Ariſtoph. Equit. v. 543. αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον.

430. Μίλητον ἰγκυκλίοις. Verbum μίλητον non ſemper *cantare* ſignificat, nonnunquam enim *ludere*. Sic μίλητος Ἄρει Hom. Il. ν'. 242. ubi Scholiaſtes: κυρίως μὲν παίζειν ἢ τέρπεσθαι. Idem μιλήσεται interpretatur ἐμπαιγμοῦται, παίγμασι ad Iliad. υ'. 233. ρ'. 255. Athenæus de Odyſſ. δ'. 19. μολπῆς, ἀντὶ τοῦ, παιδιᾶς. Heſychius: μίλητ' — παίζει. Ludendi notionem meliùs alterâ hic convenire arbitror, ſiquidem de cantibus Nereidum non multum apud Poetas invenio, uno, quantum memini, Virgilio unius Clymenes cantum quendam memorante Georg. IV. 345:

Quod ad loci ſcripturam attinet, minimè dubium eſt quin mendoſum ſit ἰγκυκλίοις, cui ἰγκύκλιος ego potiùs certè quam vel ἰγκύκλια vel ἰγκυκλίως ſuffecerim. Μίλητον nemini niſi ob metrum diſpliceret. Marklandus mallet μιλητοῦν genitivo plurali. Mihi inter complura ultro ſe offerentia maximè placet μίλητον' αἰὲν κύκλιοι *ludunt in orbem ſemper*.

431. Legendum: κρὴν πλησίοισι πνοιῇς. Senſus eſt: quamvis ventis ſecundis fortiter flantibus. Ubi quæri poteſt, cur tam difficile Choro viſum ſit, etiam vento ſecundo in Pontum et ad templum Dianæ navigare. Reſpondeo, quia perpetuus et inſtar fluvii vehemens maris Euxini curſus eſt, Byzantium versùs, ut teſtatur Procopius de Bello Gothico Lib. 4. Hunc autem haud dubiè augebat anguſtior inter Europam et Aſiam tranſitus, quem *fauces Abydi* Virgilius vocat. Itaque Ovidius navi Boſphorum tranſituræ non quemvis Auſtrum ſed fortem optat:

adjutaque *fortibus* Auſtris
Tranſeat inſtabiles *ſtrenua* Cyaneas.

433. νηυσίων. Legendum νηυσείων. Vox νῆϊον ter apud Homerum ſubſtantivi poteſtatem habet Iliad. γ'. v. 62. v. 392. π'. v. 484. Hinc Heſychius νῆϊον per ναυπηγήσιμον ξύλον explicat, cui conſentit Suidas v. νῆα. Sed veriùs meo judicio Apollonii Rhodii Scholiaſtes νῆϊον partem quandam navis, eo nomine dictam, intelligit. Locus eſt Lib. I. non longè a fine:

πρῴρῃ ἐπαρήξατο χειρὶ
νηΐδι ἰλλομένοιο ——

Ubi Grammaticus: νῆϊον, μέρος λίγα τῆς νεὸς ὑπερ ἐυρεῖαν κατὰ τὸ ὕδωρ. Hinc νηυσίων πηδάλιον erit *gubernaculum bono* νηΐῳ (quodcunque id demum fuerit) *inſtructum*. Confer etiam Nonnum Lib. XXXVIII. v. 708.

434. αὔρῃσι ξυνοπίῃσι. Emendat Marklandus, et me quidem conſentiente, αὔρῃσιν νοτίοις.

436. πολυόρμιθον — αἶαν. Haud dubiè reſpicit Leucen inſulam de quâ Arrianus in Periplo maris Euxini: ὄρνιθες δὲ πολλοὶ αὐλίζονται ἐν τῇ νήσῳ. Philoſtratus quoque in Heroicis: οἰκᾶν μὲν δὴ λευκὰς ὄρνιθας ἐν τῇ αὐτῇ φάσιν. Adde Dionyſium Perieget. v. 544. ibique Euſtathium.

437. λάϊνον ἀκτὴν. Et hoc quoque ad Leucen inſulam pertinere putatur. Cui opinioni calculum ne adjiciam, facit Λάϊνη ἀκτὴ Herodoto memorata VII. c. 25. quam in Propontide ſitam fuiſſe docet Suidas. Quo nomine ſi Euripides λάϊνον νῆσον in fundo maris Euxini ſitam deſignaſſet, turpem ambiguitatis culpam, ne Poeticâ quidem licentiâ excuſabilem, admiſiſſet. Nec movet me Androm. v. 1262. utpote alio modo vitioſus. Hoc autem ſi verè ſtatuimus, concidet omnino Valeſii criminatio, qui ad Ammian. Marcellinum Lib. XXII. c. 9. acerbè caſtigat Euripidem, tanquam Λάϊνον νῆσον, cum re longè diverſâ, Ἀχιλλείως δρόμον, confuderit. Multis ea notis inter ſe diſtinguuntur. Λευκὴ νῆσος, teſte Strabone, oſtio fluvii Tyræ oppoſita erat; Ἀχιλλέως δρόμος eodem teſte Boryſthenis oſtium et ſinum Carcinitem interjacet. Illa, ſi Philoſtratum audias, triginta ſtadia longitudinis habet, latitudinis quatuor; ſi Pauſaniam p. 192. l. 32. toto Perimetro ultra viginti ſtadia non efficit: hic ad mille circiter ſtadia longitudinis porrigitur. Strabo p. 307. Tzetzes ad Lycophron. v. 192. Denique Λάϊνη νῆσος inſula erat in alto ſita; alter contra, peninſula μιλτίνης i. e. Caſaubono interprete, *ſupra maris altitudinem non multum eminens*. Hæc tam diverſa a Poeta tam erudito confuſa eſſe vix credibile eſt. Neque tamen λάϊνη ἀκτὴ Herodoti et Suidæ locum hìc habere poteſt. Sed quid multa? Legendum, ni fallor:

λευρὴν τ' ἀκτὴν, Ἀχιλλῆος
δρόμους παλαισιμόλους ——

λευρὴν ἀκτὴν *planum littus*. Heſychius λευρᾷ, ὁμαλῇ. Conf. Hecub. v. 700. Phœniſſ. v. 864.

440. διανοσίνας. *Filiam herilem* ex Plutarcho interpretantur Lexica. Marklandus emendat διανοσίνοις.

443. Τριτάδα. Primam corripit: vid. ad Electr. 497.

445. ἐλιχθῆσα. Lege ob metrum ἑλιχθεῖσ' ἄν.

446. χερὶ ῥιπὴ. Lege ob metrum ῥιπὴ χερί.

448. Legendum, metro jubente, tenui non repugnante;

ἠδίστην δ' ἂν ἀγγελίαν.

452, 3. Legendum omninò?

—— καὶ
γὰρ ὀνείρων ἴσον φύσιν.

Somniorum felicitas in proverbium fere apud Antiquos abiit: Theocrit. Idyll. 9. v. 16.

——ἴχω δὲ τὶ ὄας' ἐν ὀνείρῳ
φαίνοντας ——

Sic et Phineus apud Apollon. Rhod. Lib. 2. convivio assedisse dicitur;

εἶον τ' ἐν ὀνείρασι θύμον ἰαίνων.

454. Lege ob metrum εἴκοσι.

455. πρητῶν ὕμνων. Malim πρητῶν μύθων *jucundis sermonibus frui.*

457. διδύμοις. Bene Marklandus ἀδύμοις.

461. ἐν ναοῖσι. Scholiastes Apollon. Rhod. ad Lib. II. ἐνιάσιον —— Κλεινίας δέ φησι τὸν τὸν ναὸν πότε ἔτους ἀρξῆς ἵνασιν, ἀφ' οὗ τὸ ἐνιαύσιον ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς. Quæ si verè dicta sunt, sic non incommodè locum hunc emendes:

—— ἀκροθίνια δῆτ'
ἐνιαύσιον τόδε βαίνῃ πέλας.

462. ἵλασκον. Ita uterque MS. et P. Ed. Ald. λάσκει.

476. πυχάνει. Ita uterque MS. et P. Vulgò τυχάνει. Eleganter Marklandus interrogationis notam post πατήρ τ' collocat, sequentia cum proximo versu connectens.

477. πρῶτα. Ita rectè Barnesius auctore Scaligero. Ed. Ald. et MSS. πρόθυμα.

478. ὅτῳ. Ita MS. G. et P. Vulgò ὅπ.

480. κακὸν. Forte ἀπὸν.

481. δυσμοθὶς. Legendum δυσπαθὶς. *Fortuna enim furtim in calamitatem deduxit.* Extat vox Æschyl. Agam. v. 1264.

486. λυπᾶς. Emendat Marklandus λυπᾷ γ' secundùm Veterum Atticorum orthographiam, de quâ vide Valckenaer. Virum Clariss. in Phœniss. 576. Non deterius esset Κακοῖς ἀλυπᾶς. Etymol. M. ἀλυπᾶν, κλαίειν, λυπᾶζ.

488. Non dubito quin eadem hìc oppositio fuerit, quæ apud Tacitum in Vitâ Agricolæ c. 28. *Quem casum neque ut plerique fortium virorum ambitiosè, neque per lamenta rursus ac mœrorem muliebriter tulit.* Legendum igitur pro ὄγκῳ vel κόμπῳ ut in Epigrammate apud Reiskium,

ὄφρ' ἄπνους ὁ κόμπος ὁ πάλαι ὁ ζωὸν ὁ πάλαι
ἄσκυτο ——

vel hoc, inquam, reponendum est, vel quod propriùs ad MSSorum scripturam accedit ὄλκῳ *fastu, superbiâ, gravitate.*

497. ἄ τι. Ita uterque MS. et P. Ed. Ald. ἴτι unde Pierſonus ἐς τὸ.

501. φιλόπτολί γ', ἐσμὲν δ' ἀ κασιγνήτω.

Ita uterque MS. et P. Ed. Ald. omittit δ'.

506. φθονᾶς. Ita uterque MS. et P. ut optimè Tyrwhittus. Ed. Ald. φρονᾶς.

512. ἃ κἄθην. Ita uterque MS. et P. ut rectè Canterus. Ed. Ald. ἀκἄθην.

514. φυγὰς. Rectè, ut videtur, Barnesius auctore Scaligero φυγὰς δ'.

517. ὡς ἐν πυρίργῳ. Malim ὅσ' ἐν πυρίργῳ.

519. σὺ τῦτ' ἴρα. Emendat Reiskius et Marklandus σὺ τῦδ' ἴρα *tu hoc ama* quod mihi frigidiusculum videtur. Poetâ, ut opinor, non indignum esset τόδε ἐρᾷς *rem detestabilem amas.*

525. τῶν ἐμῶν τινι. Pro ἐμοὶ ænigmaticè. Barnes.

536. ὡς ἔστι γὰρ. Canterus σὰς ἔστι γὰρ. Neque sanè improbarem, nisi levissima mutatio elegantius aliquid suppeditaret;

ὦ ποτνι' ὡς εὖ· τὶ γὰρ ὁ Λοίστρου γόνος;

In priori membro reticetur verbum, ut Aristoph. Equit. v. 101.

ὡς εὐτυχῶς, ὅτ' οὐκ ἀληθῶς ἐδεδίττο
κλίπτων τ' ὄϊνον ——

Posterius autem per πράσσει supplendum est: τί γὰρ ὁ Λοίστρου γόνος πράσσει; Sic infra v. 546.

τὶ δ' ὁ τράπεζ, ὃν λίγυς' εὐδαιμονῶν;

555. δεινᾶς. Ita uterque MS. et P. Vulgò δεινὰς.

556. θανὼν. Ita jam Edd. recent. non dissentientibus MSS. Distinctè confirmat P. Ed. Ald. πανὼν.

559. πᾶς. Ita distinctè P. Sic etiam Edd. recent. non dissentientibus MSS. Ed. Ald. πᾶς.

570. Legendum puto:

πρὸς γυναικὸς χάριν ἀχάριτ' ἀπώλετο.

ἀχάριτ' i. e. ἀχάριτα adverbialiter pro ἀχαρίτως. vid. v. 638.

574. Rectè Heathius hunc et sequentes versus Oresti tribuit. Iphigenia enim nullam rationem habuit, cur Deorum vaniloquentiam accusaret, Orestes contra, satis magnam. Male igitur MSSi personam Orestis non nisi v. 576. præfigunt. Sed et ii meliùs quam Vulgatæ.

Ibid. θεοῖς. Barnesius θείοις, sed nihil necesse est.

577. λάπτας. MS. G. et P. λυπᾶτας. Dolebat haud dubiè Orestem, quod fidem Vatibus ipse, meliora doctus, habuerit; sed hoc unum ei dolori fuisse meritò aliquis miretur. Malim igitur: ἵνα δὴ λάπτας μόνον *unam duntaxat ob rem causâ cadit.*

579. τοῖσιν ἐδόκει. An legendum, τοῖς συνειδόσι. Orest. v. 395, 6.

τίς σ' ἀπώλυσεν νόσου;
Ορ. ἡ συνείδησις, ὅτι συνειδὼς δεινὰ δεινὰ δρᾶσαι μήτηρ.

583. αὐδᾶς ἄρα. MS. G. et P. αὐδᾷς superscripto tamen αὐδᾶς. Legendum omnino, αὐδᾶσ' ἄρα ut fit transitio a plurali numero ad singularem ut supra v. 349. Cyclop. 471. Herc. Fur. 860. Nisi malis ἐκόμιλω legere pro ἤκομεν.

585. ἴχει. MS. G. et P. ἴχεί.

591. πῶν δίκαι'. Pierſonus, ut videtur, Anapæstus, πᾶν δίκαι'.

592. ὅπως

592. ὅπως ἀγγεῖλαι μολὼν. Legendum, ni fallor, ὅπως Ἀργείοις μολὼν. Nam id vel maximè Iphigeniam impulisse videtur, ut Epistolam Oresti confideret. vid. infra v. 594.

595. δυσγενὴς. Ita uterque MS. et P. Vulgò δυσμενὴς.

596. Ed. Ald. ἦθα, sed cum recentioribus facit P. nec dissentiunt MSS. Pro κεἰγω Marklandus ἴγω. Addo et φιλᾶ legendum esse pro θίλω.

597. καὶ σὺ. Canterus κἀγὼ ζῶ. Malim σώζετ' ἴσως. vid. Phœniss. v. 742. Sic τῆς οἰκείᾶς σωτηρίας apud Platonem in Epist.

ibid. σὸν κάρᾶ. Annon præstiterit σὸν ἴχνος.

607. χθονίᾶς. Uterque MS. et P. χθονίᾱ. vid. Hecub. v. 888. Troad. v. 727.

614. ἀρθᾶς. Ita superscriptum habent MS. G. et P. Sic ἀρθᾶς πατρὸς Hippolyt. v. 1183. Alcest. v. 647. Vulgò ἀρθὰς.

630. πῦρ ἱερὸν. Diodorus Siculus Lib. 20. c. 14. hæc a Carthaginiensium sacrificiis desumpsisse putat Euripidem; cui calculum non adjecerim. Confer Orphei Argon. v. 1047. ubi κρύπτῃς idem videtur esse, quod hìc χάσμᾳ ἱερωσύν. Pro πίτνας Diodorus loco cit. habet χθονὸς.

637. πόσμον εὐθύνω τάφῳ. Hoc est quod in Rheso v. 963. vocat συμπυρώσᾳ μυρίον πίπλων χλιδᾶν. vid. et Hecub. v. 578.

638. Hunc versum, in Editis desideratum, exhibent ambo MSS. et P. nec dubitavi, licet corruptum, recipere. Emendandum autem, ni fallor:

ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κηπεύσαι.

Et flavo oleo corpus tuum componam i. e. inungam. Hoc enim semper factum ab antiquis, antequam rogo cadaver imponeretur. Hom. Il. XXIV. v. 587. Odyss. XXIV. v. 44. κηπεύσω *curabo* vid. Iph. in Aul. v. 939.

640. πορὰν βαλᾶ. Ita Canterus conjecturâ certissimâ. Editi et MSS. πῦρ ἐμβαλᾶ.

647. λίσσου πιστὰ. Legerim fere ut voluit Æmil. Portus, λίγυσ' ἀπίστους.

649. τὸν. Ita Ed. Ald. Male vulgò τῶν.

650. μελέμενον. vid. Helen. v. 199. Sic Nonnus Lib. XIII. μεμιλημένον ἀείτι μάζῳ iterumque Lib. XV. οὐδὲ μύρῳ μεμίλητο.

651. μὲν. Ita optime Marklandus ex MSS. Ed. Ald. γὰρ.

658. Nihil melius invenio, quam quod Marklando placet, nempe ut legatur διάπυρος, fit autem constructio, πάντρῳ ὁ διάπυρος μίσων. Quam dubitationem Choro suboriri non absurdum erat Pyladis tristitiam, Orestæ gaudium spectanti.

661. ἀμφίλογα. Ita Edd. recent. nescio quo Auctore. Ed. Ald. cum MSS. et P. ἀμφίφλογα. Brodæus ἀμφίδολα.

662. μίμνει. MS. G. et P. μίμνῃ superscripto tamen μίμνει.

675. φθάσας. Ita uterque MS. et P. Vulgò φράσας.

678. δίλῃ. Tan. Faber, in libro quem Parisiis evolvi, δίλᾳ, proculdubiò rectè.

683. πολυπλόκῳ. Hesychius: πολυπλόκῳ, πολλὰς ἐξοχὰς ἴχοντι &c. vid. et Eustath. p. 1193.

688. χαμᾶ. Eleganter Reiskius χαμᾷ.

698. λύσειν. MS. G. et P. λήσειν superscripto λάθῃ. MS. alter λήσειν. λήσειν defendit Marklandus ex Supplic. v. 1087. Anthol. Reisk. Epigram. 650.

701. παῖδας ἐξ. Legendum, adjectâ copulâ παῖδας τ' ἐξ.

713. ἀρᾶν. Itaque uterque MS. et P. Vulgò πρὸ δούς.

716. ὦ πόλι. Ita uterque MS. et P. Vulgò ὡς πόλι.

725. σὲ. Ita uterque MS. et P. Vulgò μέ.

726. ἵστασας. Ita uterque MS. et P. Vulgò ἵστασα.

731. ὑμᾶς. Quærit Marklandus, quosnam hìc alloquatur Iphigenia. Mihi videntur esse satellites quidam Scythæ, quos Iphigeniæ cum captivis colloquio interesse Fabulæ oeconomia vetabat.

733. πολύθρους. Ita legi testatur Sylburgius in duabus vetustis Editionibus Rhetoricorum Aristotelis Lib. 3. Vulgò πολύθρονος. Barnesius, Scaligero auctore, πολύθροος. Sed verum omnino est πολύθρους, licet ab Atticorum consuetudine nonnihil recedens. De eâ sic Pollux Lib. IV. sect. 18. οἱ δὲ Ἀττικοὶ χαμευνοῦντων δίθρους, καὶ θύρας τὰς πλύχας ἄχει δύο, ἅτις πλύχας, καὶ περίπλυχον καὶ πολύπλυχον. vid. Hesych. v. δίθρους, et v. θυρίδας. Suidam v. παρέσπασεν. Sed his legibus Poetam teneri quis putet?

734. ξίνοις. Proculdubiò legendum cum Piersono ξίνοις.

736. ὅταν π. Ita uterque MS. et P. ut rectè Reiskius.

739. πλώδε. Ita MS. E, et P. Vulgò πόδε.

746. Bene Iphigenia πῶς γὰρ ἀσφάλειαν ἕν: nec tamen Oreste nullâ ratione sacramentum ab eâ exegit, ne forte postea, improvisâ aliquâ difficultate absterrita, sententiam mutaret.

751. In vulgatis hic versus ita distribuitur:

Πυλ. δίκαιον. Ιφ. λέγειν χρὴ, πλώδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.

Sed nobiscum faciunt ambo MSS. et P.

754. τοῖσιν. Magis ex more Atticorum esset τοῖσι δ' et sic quidem legendum puto. Pyladæ porro hunc Iambum tribuunt omnes MSS.

761. ναυτὰς. Piersonus ναυβὰς reponit, Marklandus κωπὰς. Mihi legendum videtur: ἀλλ' ἐσθὸς ἴσως κῦμα —— ἀρθὸς ἴσως *non irritus erit, recto stabit talo:* vid. Soph. Oed. Tyr. v. 39. 50, 51. 88. 714. Mox Scaliger ναυᾶς pro ναυβᾶς, hoc forte sensu;

Corrigitur sermo hic tuus, si male se habeat.

763. χειμάτων. Optimè Marklandus χειμμάτων.

764. εὐσεβῶν. Ita Brodæo auctore Edd. recent. nec dissentiunt MSS. Ed. Ald. εὐδίων.

766. πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ. Marklandus mentem loci hoc fere modo se habere suspicatur; *multa enim navigantibus accidunt.* Quæ conjectura si vera sit; quidni

quidni legamus: πολλὰ γὰρ πλοίῳ κυρεῖ. *multa enim navi accidunt.*

776. τ' ἀχαμίμονος. Veriùs puto τὴν ἀχαμίμονος, ut habet Lib. P.

780. λόγοις. Eleganter et verè Marklandus λόγου δ' *ne mihi ſermonem interpella.* vid. Oreſt. v. 549.

785. ἀχαία. vid. ad Hippol. v. 1433.

789. Vide annon emendari poſſit verſus legendo:

τάχ', εἰδ' ἱρωτῶν σ', εἰς τὰ πιθ' ἁφίξομαι.

Statim, etiamſi te non interrogam, ad certitudinem perveniam. i. e. certò intelligam quid rei ſit.

794. ἴσι τῶν διλτοισιν. Ita Plutarchus Op. Mor. p. 319. Ed. Steph. qui præterea ταῦτ' legit pro τόδ'. Vulgò ἴσιν οὐ διλτοισιν.

802. ἐκπλησθῆι. Ed. Ald. ἐκπλησθέος. Malim tamen ἐκπλησσομένῳ ut ſit ἐκπλησσομένῳ σέθεν λέγειν.

803. ἀπίσω. Ed. Ald. ὀπίσω.

809. δικῶν. Legendum vel δικᾶν' a δικάω, minùs uſitato verbo, vel δικᾶν' ut ſupra v. 351. Barneſius δικᾶν quod abſolutè capi vult ut δίκαιον, δικᾶσαι et ſimilia, citatque Supplic. v. 131.

811. μισὸν. Legendum, ni fallor, γᾶστον *vicinum.*

818. Cum in Editis omnibus legeretur Ἠλίκτρᾳ, nec Interpretes multa ultro citroque diſputando quidquam de eo nomine expedirent, tandem Pierſoni V. Cl. ingenio tota difficultas ſublata eſt. Is utique primus animadvertit agi hìc de rebus ſolummodo iis, quas Oreſtes olim ex ore Electræ, quippe natu grandioris, didicerat, quas et in Oratione apud Libanium commemorat Op. Sophiſt. Tom. 1. Declam. 5. p. 283. his verbis: εἰπὲ φίλος Διὸς, Ἠλίκτρα, τὺς λόγους οὐκίνους, ὡς μοι παιδικὰς ἀπήγγειλας. οὕτω γὰρ τότε τὸ φρονήμης ἠλικίας ἐτύγχανον &c. Dubitari igitur non poteſt quin loci ſententiam viderit Vir Eruditiſſimus, rectéque Ἠλίκτρας pro Ἠλίκτρα emendaverit, ita præſertim exhibentibus Pariſienſium duobus. In reliquis a vero aberraſſe videtur. Legi autem vult vel,

λέγοιμ' ἀκούσαι πρῶτον Ἠλίκτρας πάρι·
Ἀτρίως θυέστ τ' οἶδα γλωσσίνλω ἔριν.

vel, quod rotundius multò eſt,

λέγοιμ' ἀκούσαι πρῶτον Ἠλίκτρας πάρι,
Ἀτρίως θυέστ τ' οἶδα γλωσσίνλω ἔριν.

Hæc ille; quibus non contentus Reiskius, ſic potiùs legendum ſtatuit:

λέγοιμ' ἄν' ἀκοῇ πρῶτον, Ἠλίκτρας παρὰ,
Ἀτρίως θυέστ τ' οἶδα γλωσσίνλω ἔριν.

Mihi res, minori mutatione tranſigi poſſe videtur. Lego, priori verſu:

λέγοιμ' ἄν, ἀκοὴν πρῶτον Ἠλίκτρας πάρι.

Dicam, et primùm, quidem hæc, rem ab Electrâ traditam. Vocis ἀκοὴ idem fere uſus eſt Phœniſſ. v. 847. ubi Paraphraſtes ἀκοὴν rectè per λόγον exponit. Themiſtius: Orat. X. ἐμὲ δὲ τὸν ἀκοαῖον ἀκοὴν. Poſteriori verſu legerim cum Barneſio:

Ἀτρίως θυέστ τ' οἶδα γλωσσίνλω ἔριν.

Ridiculum, meo judicio, eſt οἶδα, quod dat cum MSS. Aldina. Quid enim vetabat alienigenam quemvis Atrei et Thyeſtæ contentionem reſcire, quæ lippis et tonſoribus, quod aiunt, nota erat. Quamobrem aut valde fallor, aut Oreſtes hoc, vice argumenti, non utitur, quo ſe revera Oreſtem eſſe probet, ſed vice procœmii argumento mox proponendo præmittit. Confer. Supplic. v. 116. Argumentum ipſum eſt, quæ de Peplo ab Iphigeniâ contexto, mutuiſque ejus et Clytemneſtræ donis inaudiverat.

820. ἀνὴρ ἦν. Barneſius ἀνὴρ ἦν. Potuit melius ἦν ἔχον.

825. τὸ λοῦσ'. De lavatione nuptiali conferri poſſunt Phœniſſ. v. 361. Herc. Fur. v. 482. Mihi nihilominus mentio ejus hoc in loco incommoda et aliena videtur. Nam ſi Græcorum conſuetudo fuit, (fuiſſe autem videtur) ut Sponſa ante nuptias a matribus lavaretur, falſus Oreſtes, æquè ac verus, hoc argumento uti potuiſſet. Si de Peplo adhuc loquitur, quod puto, ſic emendare poteris;

Κάλλος τ' ἐς Αὐλιν μητρὸς ἀνιδίξω πάρα.

Ad Aulidem vero proficiſcens veſtimenti loco a matre accepiſti. κάλλος de nitidâ veſte habet Æſchyl. Agam. v. 934.

ὦ ποικίλοις δὲ θηρσὶν ὄντως κάλλεσιν.

ad quem locum reſpiciens Suidas τὸ κάλλος interpretatur περιφορὰ ἱμάτια minùs rectè, ut vel Epithetum ποικίλοις docet. Eupolis etiam *pictam* veſtem, non *purpuream* intelligere videtur: Etymol. M. citat. a Pierſono ad Mœridem v. κάλλεα.

βάπτειν τὸ κάλλος τὸ σῶμα τῇ θεῷ.

Confer Polluc. VII. ſect. 63.

828. Vox τρόφῳ quid hìc faciat non aſſequor. Legendum, ni fallor, τροφῷ *nutrici.* quo nomine hìc matrem intelligit. Sic enim Soph. Ajac. v. 865. Lycophr. v. 1284. Nec aliter Medea πολλάκις μὲν ἐν λάμπῃ μητρὶ Κάλλεσι παρθενίης. Apollon. Rhod. Lib. IV. Confer etiam Æſchyl. Sept. c. Theb. v. 49. Statius Thebaid. IX. 901. *hunc toto capies pro corpore crinem.*

833. Lego: ἐν παρθενῶν' αὐτοῖσι σοῖς. *in ipſo tuo cubiculo.* non igitur omnibus videndam, ſed κατακρυπτομένῳ.

839. δάκρυ' ἀδάκρυτα. Ita legendum ſuadent quæ ſequuntur. Vulgò δάκρυα, δάκρυα.

841. τόδ' ἔστι. Ita rectè Barneſius in margine. Vulgò τόδε τι.

844. κρῆσσον ἢ λόγοισιν. Videtur Ellipſis eſſe pro κρῆσσον ἢ λόγοισιν εἰπεῖν. Sic Supplic. v. 846. κρεῖσσον ἢ λέξαι λόγῳ. Niſi legere malis κρῆσσον ἢ λόγοισ' ἄν.

Ibid.

ibid. εὐτυχῶν. Masculinum pro Fœminino. Sic Nicander ψολόεντος ἰχθύος et κρυπτοψυχθέντος ἀκάνθης. Theriac. v. 129. et v. 329. Suam animam alloquitur Iphigenia, ut rectè Heathius, non Oreſtem.

845. ψυχὴ. Exc. Put. ψυχῇ.

864. λύσων. Uterque MS. et P. λίτεσθαι. Satis commodum eſſet ἀς εὐλογίαν λίτεσθαι, modo literarum veſtigia paullò magis faverent. Preces utique ad aram factæ, quibus fauſta omnia Sponſo et Sponſæ petebant, non ineptè εὐλογίαι λίτεσθαι vocari poſſent. Efficitur autem non invenuſtum pathos, ex eo quod apud aram, ubi læta omnia audire ſperaverat, ſubita ei calamitas gemitus lacrymaſque expreſſit.

865. ἄλλαν. Edd. recent. ἀλλήν ex errore, ut videtur, Typographico.

866. Optimè Tyrwhittus ſequentia perſonis confuſa eſſe judicat; quas et ſic reſtituit;

πικρὸν δὲ βωμὸν ἦν
δάκρυσι καὶ γόοις.
φεῦ, φεῦ χαρίτων σῶν.
Ὀρέ. ἔμυξα κἄγω τέλεον, ἢν ἴτλῃ πατήρ.
Ἰφι. ἀπάτορ' ἀπάτορ
πότμον ἴλαχον.

878. ἀμφίφυγες habet Ed. Ald. Editi recentiores, neſcio quâ Auctoritate, ἀμπίφυγες. Verum videtur ἀπίφυγες.

884. λὸς πόλεως. Defendi poteſt, inquit Marklandus, ex v. 38. 595 et tamen — putarem ἐκ' ἀπαλλάξας, ſi vox alibi, quam in S. S. inveniatur. Malim ego quidem interpretari *a terrâ* vid. ad Cyclop. 99.

891. et ſeq. Hos verſus, ſic refingunt Reiskius et Tyrwhittus.

πότερον κρατὸς χέρσον, ἢ κατὰ ναῦ,
ἀπὸ ποδῶν ῥιπᾷ,
θανάτῳ πελάσεις, πρὸς
βαίοπτερον φῦλα
καὶ δι' ὄδους ἀνέδους στείχων.

θανάτῳ πελάσας *mortem obibis*, non, quod ad literam ſonat locutio, *morti appropinquabis*. Sic Apollon. Lib. IV. ἄτῃ ἀσπερχὲς πέλασσεν.

897. φυσπόρῳ. Ita MS. uterque, ut legi voluit Pierſonus. Vulgò φυσπόρους.

905. τοῖν μόνοιν. Notat Pierſonus, Oreſtem et Iphigeniam non rectè τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν poſſe dici, cum præter hos in vivis adhuc eſſet Electra. Itaque reponit τοῖν γόνοιν Ἀτρείδᾳ, quod mihi cum Reiskio diſplicet. Legebam:

δυοῖν τανυμόρων Ἀτρείδαιν.

τανυμόνων *ad anguſtias redactis*: cui probè mox reſpondet oppoſitum κακῶν ἴκλυον. Quanquam ne emendare feſtinemus monet ſimile peccatum a Sophocle admiſſum. Antigon. 953.

907. Fruſtra hæc, ad v. 915 Choro tribuuntur. Pyladi unicè conveniunt Oreſtis et Iphigeniæ molli-

tiem caſtiganti. Similes ſunt Pædagogi apud Sophoclem partes, Electr. v. 1340. Marklandus pro τὸ μὲ non male reponit Εἶν. conferens Electr. v. 596.

911. λίξασθε. Malit Marklandus λίξασθε.

912. ὄνομα. MS. E ὄμμα. Sed ὄνομα non ab ὄμμα corruptum puto, ſed a πνεῦμα. πνεῦμα σωτηρίας ut πνεῦμα συμφορᾶς infra v. 1328.

914. σεσῶντας τύχας *deſerentes fortunam*. Sic Plato: ἵνα σμικρὸν σεσῶσι τῆς παιγμένης λήθης p. 621. A. Ed. Ficin.

915. ἄλλας. Scaliger non male ἄλλως.

919. MS. uterque et P. ἐπίχῃ et λάτσιον. Ed. Ald. ἀπιτίσῃ, unde rectè Edd. recent. λάτσιος.

921. φίλα γὰ ἴσῃ. Legendum cenſeo: φίλα γὰρ ἥσῃ πάντ' ἐμοί. *Illa enim* i. e. Electra *omnia mihi grata ſtudioſè egit*.

925. ἐμοὶ. MS. uterque et P. ἐμὸς.

941. μητρὸς ἄτας. Marklandus pronomine addito legit μητρὸς σ' ἄτας, ut v. 978.

946. πόνων. Omnino legendum cum Marklando λόγων.

950. δή γ'. Scaliger δῆτ'.

954. ἐλθόντα δ' οἰκεῖσι. Exc. Put. ἔλθων δ' οἰκεῖσε, quod videtur verum eſſe. Confer Hippolyt. v. 23. Phœniſſ. v. 294. Mox Barneſius rectè inſeruit μ'.

958. ἐπιτήνωτ'. Ita ambo MSS. ut rectè jam editum eſt. Ed. Ald. ἐπιτήνατ'. Pro σιγῇ male Editi σιγὴ nominativo.

959. Interpretes hunc verſum ſic conſtruxiſſe videntur. ὅπως ζηλουμένω δίχα δυοῖν πόμπιμος τ' αὐτῶν, vel ut Scaliger elegantiùs legit πόμπιμός τ' αὐτῶν. Heathius contra, ſive hoc minùs perſpecto, ſive aliis rationibus motus, δίχα cum αὐτῶν conjungit, et ζηλουμένω pro ζηλουμένην legit, hac, ut videtur, conſtructione: ὅπως ζηλουμένω δυοῖν πόμπιμός τι, δίχα αὐτῶν. Nullum exemplum attulit diphthongi ευ correpti, neque ullum, credo, ſuppeditant Græcorum monumenta. Quamobrem, niſi mendum altiùs inſidet, ſic potiùs corrigendum erat;

ὅπως
δυοῖν ζηλουμένη πόμπιμός τ', αὐτῶν δίχα.

Verùm, ne quid diſſimilem, aliud eſt, quod mendi gravioris ſuſpicionem facit. Etenim λάτσιον nec propter ſententiam commodè ab ἐπιτήνατο regi, nec, vulgatâ manente, aliò referri poteſt. Videndum igitur, an ſic emendari poſſit:

σιγῇ δ' ἐπιτήνατ', ἀπίφθιγκτόν μ' ὅπως
δυοῖν ζώντοιν πόμπιμός τ', ἄτης δίχα.

γόοιν δυοῖν ut γάνυμαι δυοῖν Cyclop. v. 503. οὐδὲ ζανύσθαι Ἕλικα ἀκτερισίοισιν ἐείσαις. Apollon. Rhod. Lib. II. ζαναμείρῳ Ἀναίῃ Anacreon. Od. VIII. δοίοις μέθυ γανάσσας Id. Od. XXXIX. λὸς δόκτιον ἴκρια ζαναμείνον. Plut. Op. Mor. p. 1163. τί ἂν φυγὼν ἢ τί μᾶλλον ζανωθείης apud Philon. Jud. de mercede Scorti &c. Genitivo ſubjecto legitur apud Philonem Jud. de Agriculturâ p. 142. Ed. Turneb.

ubi μισθὸν ἀκέρτα γαναῖξι. Pro αἰτῶ δίκα legi quoque potest non absurdè αἶνα δίκα *fine pernicie*.

962. κἀγὼ ξυλίγξαι. Sequor Marklandum. Ed. Ald. κἀγὼ γ' ἐξυλίγξαι unde Barnesius κἀγὼ γ' ὑλίγξαι.

967. ἄγγε. Ita ambo MSS. et P. ut rectè jam Barnesius. Ed. Ald. ἄγης. De re videndi Athenæus Lib. X. c. 10. Suidas v. Χίτις. Plut. Sympos. Lib. II. c. 10.

969. Hæc βάθρα Pausanias satis obscuro nomine ἐγχώρους λίθους vocat. vide citatum Barnesio p. 27. l. 2. Ed. Sylburg.

973. διηρίθμησε. Ita discrtè P. et Edd. recent. non dissentientibus MSS. Ed. Ald. διηρίθμιζε.

976. ψῆφον κατ' αὐτὴν i. e. *Juxta ipsum locum ubi suffragia lata sunt*, ut rectè explicat Pierſonus ad Mœrid. p. 351. vid. et v. 952.

ibid. ἱερὸν ἀφίσασιν ἴσχειν. *templum habere pactæ sunt*. Totam rem enarrat Æschylus Eumenid.

983. λαοῖσιν. Canterus βουλὴν cui favet Ion. v. 959. Præstat tamen Scaligeri λαοὶν. Aristophan. Pluti injtio;

τί δῆτ' ὁ φοῖβος ἤλασεν σε τῶν ἐμμάτων.

990. φίλη γ'. MS. uterque et P. φιλήσω. Malim tamen cum Tyrwhitto φίλη σύ γ'.

993. λιψόμεσθα. Ita Ed. Ald. MS. — et P. λιψόμεθα.

995. ἀπ. Rectè, ut videtur, Canterus ἄγη.

998. θέλω θ'. Legendum, ut videtur repetitio, quin et sensu postulante, ἔλεως θ' *et alioqui* nisi malis ἐλέῳ θ' *et præ miseratione*.

ibid. τὸ τε μιπτάζεσθαι πόνον. Ita primùm editum est in Edit. Canteri Ann. 1571. quo auctore nescio. Ed. Ald. τὸ τε μιπτάζεσθαι πόνῳ minùs rectè.

1005. τίς γ'. MS. G. τίς θ'.

1013. γυναικῶν habent ambo MSS. et P. quod Vulgatæ γυναικὸς cum Marklando antepono.

1015. κοινόφρων σοὶ ζῆν an significare possit *communiter tecum vivere*, quæ Marklandi interpretatio est, valdè dubito. κοινόφρων enim, si originem vocis spectes, debet esse *paria sentiens*, *pariter affectus*. Et sic forte interpretandum, Ion. 577. Mihi post σοὶ minima distinctio ponenda videtur, sequenti autem versu legendum:

Καὶ ζῶν θέλοιμ' ἄν, ἢ θανὼν λαχεῖν ἴσον.

1017. Mendum esse in hoc et sequenti versu neminem Interpretum fefellit. Ed. Ald. ita exhibet.

ἥξω δή γ' ὅπῃ κἀγὼ σὸ σταθμοῖ πόσιν
ὡσεὶ εἶναι, ἢ σῦ κατθανὼν μόλῃς μέτα.

Emendat Canterus ἄξω δέ σ' et in sequenti versu ἢ σύ: utrumque rectè, nisi simul reliquisset ὅπῃ κἀγὼ σὸ σταθμοῖ πόσιν, quod hanc sententiam efficit: *Domum te deducam, etiam si hìc priùs perero*. Marklandus, haud paullò felicior, pro ὅπῃ κἀγὼ reponit ὅπῃ μὴ ὑγὼ. i. e. μὴ αὐτὸς, in qua lectione nihil sanè reprehendas nisi quod in posteriori commate, ἢ σῦ κατθανὼν μόλῃς μέτα, idem planè sensus fit. Legendum arbitror:

ἄξω ἔ σ', ὅπῃ τὸ γ' σὸ σταθμοῖ πόσιν,
ὡσεὶ εἶναι, ἢ σῦ κατθανὼν μόλῃς μέτα.

ὅπῃ τὸ γ' σὸ σταθμοῖ πόσιν *si res rectè hìc cecidisset*. Sic τὸ πιπλεῖν pro τὸ συμβαίνον. Electr. 643. vid. et hujus Fabulæ v. 1229. ἢ σῦ pro ἀ σὺ confirmant, MS. E et Lib. P.

1022. ἢ σὺ ὠθοῦσά νιν δόλοις. Pendet ab Φοίβου. Verùm an Apollo Orestæ vaticinatus erat ipsum in Taurica sororem Iphigeniam visurum? At hoc ei ne per somnium quidem in mentem venisse tota Fabulæ œconomia declarat. An legendum; ἢ σὺ ὠθοῦσά νιν ἐγὼ ἰδεῖν *et adduxisset ad suam faciem intuendum*.

1024. χωρεῖ. Ed. Ald. κιχάνει: sed cum recentioribus facit P. nec dissentiunt MSS.

1025. τῷδε δ' ἐστὶ νόσος. Parenthesis est, quare uncinis inclusi. Marklandus tamen non male conjicit νόσῳ ἐδορᾶτ sc. νόσος.

1026. νόσου. Ita ambo MSS. et P. Vulgò νόσον.

1032. σταθεῖμεν. Ita rectè, Brodæo auctore, Edd. recent. nec dissentiunt MSS. Ed. Ald. ἑδρασθῶμεν.

1034. περὶ φύλακες. Legendum, ni fallor, πρόφυλακες, ut emendat nimis dubitanter Marklandus.

1038. ἀναίμους. Ita uterque MS. et P. Vulgò ἀναίους.

1044. MSS. ambo πόθ' ὅσιον et mox φόνῳ: quibus in ultimâ voce consentit P. Legendum puto:

ὃ κηδεμὸν ὄντα σ', οὐδὲ σ' ἀναίνομαι, φόνῳ.

Impurum existentem, (hoc tibi exprobrabo) cædi. Confer Iph. in Aul. v. 1157. ἀναίνομαι cum duplici accusativo vid. Oed. Col. v. 996. Tyrwhitto placet:

ὃ κηδεμὸν ὄντα σ', ἀνόσιον δέ, σῷ φόνῳ.

1047. ἵν' εἰ. Ita MS. E. et P. Vulgò. ἵν' εἰ.

1048. ἰῷ. Ita ambo MSS. et P. Vulgò ἰᾷ. ὡς ἰῷ *ut dicam*. sc. te tetigisse. Marklando placet ἰᾷ *cupio*.

1049. ἅπαις. Ita ambo MSS. et P. Ed. Ald. ἅπαν. Legendum, εἰ πρὸς ἑλλοπίαν. *ad illapsum maris ibis*: nisi malis, ἢ πρὸς ἑλλοπίαν *tum ad illapsum?*

1053. φόνῳ. Brodæus πόνῳ. Sed legendum haud dubiè δόλῳ.

1056. χὠ. Ita uterque MS. et P. Ed. Ald. σὺ unde Barnesius σφὼ.

1066. φίλης τ' ἀδίλφης. Ita optimè Marklandus. Vulgò φίλω τ' ἀδέλφῳ.

1073. νόσον. Legendum haud dubiè νόσος.

1076. σὺ κἀμέ σ'. Jason apud Apollon. Rhod. Lib. II. ——— ἀμφὶ δὲ τοῖο

καὶ σῷ ὄμῳ καὶ σεῖο τῷ ἄλλων ἀΐδηλ' ἑταίρων.

1079. Legendum puto:

τί φατέ; τίς ὑμῶν φωνεῖ, ἢ τίς ὁ θέλων,
φθέγξασθε, σαφῶς; ———

1087. κλέους. Ita ambo MSS. et P. ut rectè Canterus. Ed. Ald. πόνου.

1098. ἔλιγον εἶπον. Lego: ἔλιγον εἶδον *solos elegos*. Confer v. 1093.

1099. Non

1099. Non admodum cohærere hæc videntur; Εὐξύνιτον — ὅτι πόσιν κιλαδεῖς. Cur enim magis εὐξύνιτον quia Maritum, quam si ad exemplum Philomelæ, filium lugeret. Suspicor Auctorem dedisse *Εὐγένιτον generosum* quæ vox licet nunc quod sciam non extet, rectè saltem formatur ab εὖ et γενετή. εὐγένιτος habet Nostor Androm. 771. Ion. 1060.

1103. Lego ob metrum Ἑλλάδες ἀγύρεις. ἄγυρις forte primam producit ut πανήγυρις. vid. Iph. Aul. 758.

1104. λοχάων. Lege ob metrum λοχέων.

1108. Olivæ hujus Deliæ meminit Callimachus Hymn. in Delum v. 262. et Catullus Carm. 32. v. 8. et Callimachus quidem γενέθλιον ἔρνος vocans indicat tum primùm e Solo editam esse Olivam illam: quod de Lauro testatur palmâque Eurip. Hecub. v. 458. Hinc lego κλάνις ὠδῖνος *collis* vel *clivi partum*. κλάστα Παλλάνιον habet Apollonius Lib. I. χθὶς ὠδῖνος Callimach. in Jov. v. 29.

1110. λίμναν. vid. Barnesio citatum Herodot. II. c. 170. Theognid. v. 7. Callimach. in Del. v. 261.

1119. νότου βάξαν. Legendum, ni fallor, νόμον βάξαμον. Sic νόμον τὸν Ἑλλάδα Rhes. v. 478. νόμον ἀμφιδάκτυλον. Pind. Olymp. 7. Epod. 2. νόμον Εὐρυνόμου. Callimach. Hymn. in Dian. v. 246.

1121. Metrum postulare videtur, ἁμᾶς πόρων ἀμφίπολον.

1122. Suidas: λαφυσίου, τὸ, τόμου· πάπυρος. vid. et Electr. v. 132. Vita Gregor. Nazianz. ψευδὴς ἀπορρίπτων ἔθος· Ἡσυχίος. Theognis v. 918.

ἀλωχύει δὲ φίλυς πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.

1123. βωμούς τε μηλοθύτας. Minimè convenit aræ, ubi homines dumtaxat immolari mos erat. In propinquo tamen emendatio. Quidni enim legamus:

βωμούς τ' ἐ μηλοθύτας:

Et aras, ubi non immolantur pecudes. In Strophâ, ne metrum discrepet, legi potest; φοίνικ' ἀμφ' ἀοξομένῳ.

1124. ζηλῶν' ὅπαν. Ita uterque MS. et P. Vulgò ζητῶν' ἄταν, unde Scaliger ζητοῦσα πάν.

1126. κάμνεις. Ita Ed. Ald. Sed legendum κάμνει, et interpungendum:

——— σὺ γὰρ ἀναύγαιος,
Οὐ κάμνῃ σωφρονοῦσ', ὢν.

i. e. σὺ γὰρ ἀναύγαιος ὢν, ὁ σωφρονῶν ἐ κάμνῃ.

1127. Legendum; μετακόλλειν δ', ὑδαμοῦθεν.

1130. Distinguendum:

Καί σε μᾶ, Πότνι', Ἀργείαν
πεντηκόντορον ———

Et te quidem, Domina, navis Argiva quinquaginta remis instructa.

1136. Κίλαδον ἐπλατύνω. Transponit has voces Marklandus met. gr.

1138. Legendum videtur ἐς τ' Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν. *usque ad Athenienſium terram.* Sic ἐς τ' ἐπὶ Ῥοῦκλα σκῆπας Apoll. Rhod. II.

1140. πλάταις. Legendum metri causâ, ἐλάταις, quod et magis Poeticum est.

1142. πόλον hìc est rostrum navis. Hesychius πόλον, ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος, τὸ ἀπὸ ὄξυ συνηρεμβόλιον. Scholiastes in Lib. I. Apollon. Rhod. πόλον δὲ λέγουσι τὸ ἔξοχον ἀπὸ τῆς πλώχης, ᾗ διήκων ἄχρι τῆς πρῴρας ξύλον. vid. et Polluc. Lib. I. sect. 86. Hinc si πρῴρας retinetur, tautologia erit, adeoque legendum κοίλα πρύμνας, ὕπερ πόλον τ' i. e. *tam in puppi quam in prorâ.* Favet vox πρύτονοι quam sic Apollonii Interpres exponit: πρύτονος δὲ τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστοῦ ἐπὶ πλὼ πρῴρας καὶ πλὼ πρύμνας ἀπατενόμενα σχοινία. in Lib. I.

1143. πόδας navis, qui vela dixerit neminem novi. Non displiceret πλέα ut Hesiod. Op. et Div. v. 628, si per metrum liceret. Forte ita constituendus locus:

ἀέρι δ' αἴσια πρύτονοι
κραὶ πρύμναι, ὑπὲρ πόλον τ'
ἐκπετάσουσιν ὄπλα ———

αἴσια ὄπλα *fortunata vela.* ὅπλον nomen etiam *velæ* complecti docebit collatus Oppian. Cyneget. I. v. 121. IV. v. 61.

1145. ἱππόδρομον. Rectè interpretatur Barnesius; Cœli amplum spatium, in quo Sol equis suis invectus, et Aurora Stellæque quasi suis cursibus exercentur, ut in magno quodam circo.

1148. σὺ νόστοις ἁμοῖς. Avis an rectè dicatur alas in tergo agitare, valdè dubito. Legendum, ni fallor, ἐν γνοίοις *inter familiares et amicos.* deinde pro ἁμοῖς, ἀμφὶς, quod cum ῥιπίζουσα connectendum. ἀμφὶς ῥιπίζουσα *utrinque agitans.*

1151. παρθένῳ νυμφικὸν γάμον. Intricatissimus sanè locus, quem vide, Lector, an satis commodè expediverim. Lego:

——— ὅθι καὶ
Παρθένῳ νυμφικὸν, γάμῳ
Παρὰ πόδ' ἁλίσσουσι φίλας
Μητρὸς ἁλίκων δάσσας,
Ἐς ἀμίλλας χαρίτων
Χλιδᾶς ἀοπλόκτοιο
Ἐς ἴριν ἁρμᾶν, πολυποίκιλα
Φάρεα κᾀ πλοκά-
μων ἐξιοκλωμένα
Γίνυσιν ὑσκίασιν.

γάμῳ *in festo nuptiali.*
παρὰ πόδ' φίλας μητρὸς *juxta pedem caræ matris.*
Sic construenda esse hæc ostendit versus Q. Calabri ex Lib. V.

Ἐν δὲ χορὸν ἵσταντο νέαν, παρὰ ποσσὶ γυναικῶν.

Χλιδᾶς pro χαίτας Marklandi emendatio est, probabilis quidem, sed ut vulgata tamen non spernenda sit. Confer Ovid. Epist. Cydip. ad Acontium 88, 89.

ἁρμᾶν metri causâ pro ἁρμονίαν. Extat Soph. Oed. Tyr. 187.

πλοκάμους fine Epitheto positum v. 1150. exile et frigidum videbatur, in loco utique ubi ornatus virginis, qualis festis diebus solebat esse, depingendus erat,

erat. Denique, ſi *ἰσπλαζον* retinetur, commemorabitur obumbratio genarum, tanquam res cognitu per ſe digna: ſi *ἰσπλασιν* reponas, commemorabitur quidem, ſed ut rei alius acceſſio. Vox *ἰσπλασσω* extat Soph. Oed. Col. 1779.
Si major in metris *ἀκριβοῦται* deſideratur, legi poteſt *περὶ πόδ'* v. 1145. et Strophâ *ἀοιδῶν* a verbo *ἀοιδάω*.

1166. *ἀλίνους* habent ambo MSS. et P. cui Vulgata *ἀλίνη* locum facere debuit.

1167. *πυρσεύσιν*. Ita ambo MSS. et P. Vulgò *πυρσεύσει*.

1169. *ἀπόπλους*. Parum mihi credibile videtur, quod perhibet Marklandus, vocem *κακὸν* pro infauſta habitam eſſe, idque eſſe quod hìc Iphigenia deteſtetur. An legendum:

Ἄπωπόθ' (ὁσία γὰρ) δόλιμ' ἔπος τόδε.

E longinquo (ſic enim religio eſt) ſermonem hunc habeo. Heſychius: *ἄπωπόν, πόῤῥωθεν ἐρόμβου.* Extatque eo ſenſu apud Plutarchum vit. Camill. in fine.

1173. *πόλιν ἴδρις ἀντεφάψη*. Paria prodigia vide Ovid. Metam. X. 696. Senecæ Thyeſt. 264. quin ſcribò relata Jul. Cæſar. de Bello Civili III. 86. *ἀνωφροφὰς δ' κατακλύσους ξοάνων* memorat Plutarch. in Camillo. vid. et Lycophron. 988. Q. Calaber. Lib. XIII.

1196. *τοῖν ξένοιν* habent MS. G. et P. ut rectè Barneſius. Ed. Ald. *τοῖς ξένοις*, quod hìc repetitum nollem.

1201. *θάλασσα κλύζει*. Veterum hanc, non unius Euripidis, opinionem fuiſſe ex Apollon. Rhod. colligas, apud quem Circe, ſomniis nocturnis perterrefactæ, caput et veſtes primo mane aquâ marinâ humectat. Confer etiam Soph. Ajac. v. 663. Hinc etiam Telemachus Odyſſ. *β'*. v. 261.

χεῖρας νιψάμενοι πολιὰς ἅλὸς ἴσχετ' Ἀθήνη.

1208. *ἴσπλει*. Alii, teſte Brodæo, *ἵλαος*. Sed bene Marklandus vulgatam defendit ex Herc. Fur. v. 1222.

1209. MSS. *πότ' ἄν νιν*, quod verum videtur, ut ſimul legatur *ἡμᾶς*.

1215. *κατακρύψαντες*. Barneſius *κἄτα κρύψαντες*. Lege *κρᾶτα κρύψαντες capita obnubentes* vid. Herc. Fur. v. 1234.

1220. *ἱλάζου*. Legendum cum Cantero *πιλάζου*.

1221. *κὴ φίλων δ' ἐδῶς*. Legendum *Καὶ φιλᾶν δοκῶς μάλιστα. Et magnopere diligere videris.* *μάλιστα* ſuperlativum poſitivi vim hìc habet. Heſychius: *μάλιστα, λίαν, πάνυ.*
ibid. *τῦτ' ἴλιξας*. Ad hujus loci emendationem una tantùm vox deſiderari videtur:

τῦτ' ἴλιξας ὡς ἐμὲ
εὐσέβειν' ὡς ἀκήρατος σε πᾶσα θυμάζει πόλις.

Optimè de me conjeciſti, neque adeò immeritò tota Te civitas miratur. Fatuum haud dubiè reſponſum; ſed quid ſi Euripides barbarum hunc regulum fatuum depingere voluerit?

1224. *χερσῖν*. Legendum vel *δρόσῳ*, vel cum Reiſkio, quod prætulerim, *νάσσῳ*.

ibid. *μόλης*. Ita MS. E. Ed. Ald. *μόλις* unde Edd. recent. *μόλοις*.

1225. *ἰσίν' ἂν σ'*. Ita ambo MSS. Vulgò *ἰσίμην σ' ἄν*.

1231. *ἄρσενας*. Pierſonus Veriſim. p. 172. *ἄρρενας*, quod ſine dubio verum eſt.

1241. *Θεᾷ*. Legendum cum Marklando *Θεὰ O Dea.*

1242. Diu eſt, ex quo monuit me Tyrwhittus hanc Oden non Monoſtrophicam eſſe, ſed ex Strophâ et Antiſtrophâ conſtare, Antiſtrophen autem a v. 1259. incipere. Canterum hoc fefelliſſe minimè mirum eſt, cum ex viginti ſeptem verſibus, qui Strophen abſolvunt, non ultra duodecim ſint, qui Antiſtrophicis perfectè reſpondeant; nempe IV. V. VI. XII. XIII. XVIII. XIX. XXII. XXIII. XXV. quanquam hic quidem in Antiſtrophâ mancus: XXVI. XXVII. Nihilominùs vel ex horum convenientiâ perſpicias ingenioſam Viri Clariſſimi obſervationem non magis ingenioſam quam veram eſſe.

1248. Videtur in initio hujus Odæ deeſſe aliquid; quod ſi verum ſit, nihil neceſſe erit de Scaligeri conjecturâ dicere, qui pro *νιν λάβῃ, θεὸν ἐπὶ* legit.

1250. *ἀχάλκευτον*. Heſychius *ἄχαλκον, ὁ κατασκάζω ἀλλὰ ῥάδιον*. Pro *ὑδάτων* legendum forte *ὑθάτων*. Mammas, etiam hominum, *ὑθάτα* aliquando dictas, auctor eſt Caſaubonus ad Athenæum Lib. IX. c. 14. Hinc *ἄχαλκα ὑθατα* poſſunt eſſe *mammæ affatim lac fundentes.*

1256. *ὑφόδῳ*. Ita diſertè P. et Edd. recent. non diſſentientibus MSS. Ed. Ald. *ὑφόδων*.

1265. Adytum, quod interiorem templi partem plerumque ſignificat, de terræ etiam ſpiraculis, quale Delphis fuiſſe produnt, nonnunquam uſurpatur. Homerid. Hymn. in Apollon. v. 443.

ὃς δ' ἄδυτον κατὰ νῆσον ἐλᾷ τριπόδων ἐρατίμων,

Virg. Æneid. Lib. V. v. 84.

—— adytis cum lubricus anguis ab imis.

Lucian Micyllo. c. 25. *ἐς τὸ ἄδυτα κατιλθὸν*. Inde et hunc locum non incommodè refingas;

θέσφατα νίμων ἀδύτων ὑπὸ.

Super biatum terræ oracula edens. Νίμων θέσφατα ut Oreſt. v. 592. *βροτοῖσι φῶτα σωφέστατον νίμει.*

1269. *ἐπὶ*. Canterus *ἐπὰ*. Sed in tam depravato loco difficilis electio eſt.

1271. Uterque MS. et P. *χθὸν πανύσσιλο φάσγανον ὑνάων*. Poſtremam vocem, quæ in Aldinâ deeſt, metro jubente, recepi.

1280. *ἴλιξ'*. Uterque MS. et P. *ἵλιξ'*. Quin MS. G. *ψευδῆν* pro *ψιθῆν*. Scaliger *παιδὸν ἰλιξ'*. ubi *παιδὸν* quidem placet, ut *παιδὰς χερὰς* Anthолog. H. Steph. p. 222.

1289. *μαντεύεται*. Ita ambo MSS. idemque in meo Aldinæ exemplari annotatum eſt. Vulgò *λαθεσύνην*.

1299. Interpungendum:

τί δ' ἐστὶν, οἱ χρὴ, μὴ πιλάσθῆσαι, λέγειν;

Quidnam

Quidnam eſt, modo liceat rogare, quæ non juſſa ſum rogare? Poſt λέγων enim ſubaudiendum τῦτο: οἱ χρὴ τῦτο λέγειν. MS. G. ἢ χρὴ.

1311. τῦ. Exc. Put. τῶν.

1312. Male huic verſui Nuncii perſona præfigitur, cujus ῥῆσις non niſi a proximo verſu incipit, continet autem quinque continuos verſus.

1313. ἑρμηνεὺς i. e. κῆρυξ, *præconum regiorum aliquis.* κήρυκες, quibus officii pars erat diverſas linguas callere, inde a Veteribus ἑρμηνεῖς nonnunquam dicti ſunt. vid. Polluc. Lib. IV. ſect. 94. Noſtri Electr. v. 333. Sic Virgilio *Interpres Divûm* eſt *Præco* vel *Nuncius Divûm.*

1319. φίσσον. Lib. P. ψίφον.

1320. ψαθδὸς ἵλιγγι αὖδι. Legendum puto ψυδ' ἵλιγγι αὖδι. Heſychius: ψυδρὰ, ψαθδῆ. ψυδρὸν, ψιυδῆς.

1321. ἧς. Rectè Canterus ἄης.

1330. τὸν πεῖον. Ita MS. E. et P. Ed. Ald. τὸ πεῖον.

1332. μεῖζον. Marklando placet μᾶον.

1348. κωπῆδι. Ita Liber P. ut rectè Barneſius. Ed. Ald. κωπᾶδι.

1349. μωτύου'. Optimè Reiskius μωλύου'.

1356. Ἐπαίδες πὰς σκάφη. Etiam ſequente πίτυλον defendi poteſt. vid. Heraclid. v. 489. Helen. v. 1. Alioqui legi poſſet σκάφῃ. Mihi tamen neutra ratio ſatis placet. Lego igitur, verſibus tranſpoſitis:

ναύπας τε πιτνήκοντ' ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας,
πυρσῷ κωπήρει πίτυλον ἐκπεμφθέντα,
ἥκοντας ———

πλοῖον κωπῆρες legitur Herodot. VIII. 21.

1360. πρύμνηθεν ἑστῶτες πὰς. Interpretantur: *in puppi navis ſtantes*; contra mentem proculdubiò Auctoris; quidni enim Iphigenia ſimul intraſſet? Vel unde factum dicemus, ut paullò poſt Oreſtes cum ſatellitibus Thoantis pugnis, et proinde in litore, decertet? Vera interpretatio eſt *a puppe navis*, id quod Anglicè diceremus, *a-ſtern of the ſhip.* Eodem ſenſu Arrianus κατὰ πρύμναν τῆ πᾶς. de Exped. Alex. p. 39. Ed. Gronov. Polybius: κᾶσθαι δὲ τ' πόλεως κατὰ χειμερίνας ἀναπλάς p. 369. E. Ed. Caſ. ubi τ' πόλεως eſt prò λὸ τ' πόλεως. Confirmat hoc res ipſa. Puppis ſcilicet Litori, ex more Antiquorum, obverſa erat. Conſentaneum igitur ab hac parte ſtetiſſe qui mox aſcenſuri erant.

1361. Ed. Ald. πρόμνας, quod libenter in πρύμνας MSS. auctoribus mutavi. Videtur perverſa hujus clauſulæ interpretatio tenebras toti huic narrationi offudiſſe, pleriſque ſcilicet nominativum verbo ἄγει ex præcedenti commate arceſſentibus, ut intelligatur Pyladen et Oreſtem fuiſſe, qui proram contis ſuſtentarent. Verùm id neque dignitati eorum conveniebat, neque omnino facere potuerunt, in litore adhuc ſtantes. Enimvero ſubaudiendum eſt οἱ μέν, cui deinde opponitur notiſſimo more οἱ δέ. Hujus Ellipſeos, quæ nec valde inuſitata eſt, nec a multis tamen animadverſa, inſigne apud Homerum exemplum eſt. Il. χ'. v. 157.

τῇ μὲν πρυμνήσι πέλεμιζε, φεύγων, ὁ δ' ὄπιθε διώκων.

Sic et Epigrammatarius. Anthолog. Steph. p. 327.

ἀμφότεροι Θόωνθε, νὺ ἀμφότεροι πολεμίζοι,
κἠπὶ Ζηνὸς· θύρσῳ δοιὼς, ὁ δὲ ῥοπάλῳ.

Conſer Oreſt. v. 1489. Helen. v. 1620, 1, 2.

Ibid. ἐπωτίδων. Scholiaſtes Thucydidis ad Lib. VII. c. 34. ἐπώτιδες εἶναι τὰ ἐπωτίζοντα τῆς πρῴρας ἐξέχοντα ξύλα. Conſer et Diod. Sic. Vol. II. p. 251. Ed. Weſſel.

1362. ἀγκύρων. Ita rectè Barneſius, auctore Scaligero. Ed. Ald. ἀγκύρας. Quia autem verendum erat, ne navis, anchorâ ſublatâ, fluctibus ultrò citroque impelleretur, ideo proram contis ſuſtinere properarunt, de quo in commate præcedenti dictum eſt.

1364. Magna inter interpretes de hoc verſu diſſenſio eſt. Pro ξίφη alii corrigendum putant ζιὰν, quia conſtat Iphigeniam non niſi modico poſt temporis ſpatio in navem receptam fuiſſe. Aliis ita interpretari placet, quaſi ex crepidine rupis in mare demitteretur. Utrumque facile refellitur, eo præcipue, quod in navem non deſcendendo, ſed aſcendendo, perventum eſt. Videndum, an ſic reſtitui poſſit locus;

οἱ δὲ κλιμακτὰς
κατέβαινον ἔχον ἀφ' χρεῶν, πρύμνης τ' ἀπὸ,
κώπαις δίδυτθ', τῇ ξίφη κυθίσσων.

Alii verò feſtinantes ſcalas in manibus apportabant, et a puppi, ponto tùm concedente, hoſpiti demittebant. πρυμνήσια, quod olim in Exercitationibus defendi, nunc mutatâ ſententiâ repudio, quia, ſi de ſcalis ſimul et rudentibus loqui voluiſſet Auctor, conjunctionem haud dubiè adjeciſſet. Origo mendi referenda eſt ad finem vocis ἀπὸ cum initio vocis κώπαις confuſum, quod fieri facile potuit, verſibus continuo ductu ſcriptis, ut in MSo 2712. Bibliothecæ Reg. Pariſienſis.

1367. διδυμωτῆρας (conjunctim enim ſcribendum, non, ut in Editis, δι' εὐθυωτηρίας) de toto gubernaculo interpretor, cujus pars ſunt οἴακες, de quibus vide Heſychium. διδυμωτηρία per Analogiam ſubſtantivum eſſe poteſt, quemadmodum et μονωτηρία apud Polluc. Lib. I. ſect. 86. De ademptione gubernaculi conſer Herodot. p. 267. Ed. Weſſ. Quod ſi quis οἴακε legere malit, et διδυμωτῆρας accuſativo pro *loris* ſive *funibus* gubernaculi ſumere, ſententiam ſuam utcunque tueri poteſt ex Orph. Argon. v. 275.

1369. πρὸμνήσετ'. MS. G. et P. πρὸθύσετ'.

1370. Pro ξίφεσι, quod metro adverſatur, reponendum fortaſſe ξίφεσφι. Heſychius ξίφεσφι, ξίφεσι. et ſic planè eſt in Epigrammate Damoſtrati apud Reiſkium p. 172. Maxime tamen placet ξίφεσι καὶ θυπτόλαις: quæ uſitata eſt Enallage vid. Herc. Fur. 455. miréque hìc convenit.

1371. Legendum, metro jubente;

τίνος τίς ἂν σὺ πλεῖ' ἀπιμπολᾶς χθονὸς;

1372. μαθὼς. Ita MSS. Ed. Ald. μόλις.

1378. Contradicit sibi, si Reiskium audimus, Euripides, Orestem modo inermem fingens, modo contra armatum. Inermem, fateor; armatum nullibi invenio nisi v. 296. cum nondum captivus esset. Arripuit ergo hanc discrepantiam homo argutulus, rationem discrepantiæ nec vidit nec quæsivit. Credo, cum hæc scriberet, non tanti putabat locum intelligere, ut digitum propterea extenderet, quod de seipso testatur ad Bacch. v. 112.

1382. Versus mendosissimus sic mihi corrigendus videtur:

Ὡς τ' ἐξὸ γ' ᾤτειρ', ἐ σὺ δ' ἀσθμαῖς μέλη.

Ita ut velociter procurrerent, et salva abirent membra.

1391. πόγῳ πέδα. Rectè Jo. Scapula *naufragium facere* interpretatur. Antiqui funem, quo ima pars veli deligatur, πέδα vocabant, unde πόγῳ πέδα idem fere ipsis est ac *aquâ submergi*. Confer Orest. v. 707. ibique Scholiasten.

1394. ἐκπέλασον. Ita MS. G. ut rectè Piersonus. Vulgò ἐκπέμψω.

1395. τό θ'. Rene Marklandus τώ τ', hæc cum præcedentibus connectens.

1397. βοᾶ τις. Ita uterque MS. et P. ut jam Marklandus, addens σ' post τὸς. Ed. Ald. βοᾷ τι'.

ibid. τὸς λάσιόν τι. Nautæ remis non navem sed mare prehendunt; ἅλα, ὁ τὸς, πόντιος λαμβάνοντες. Omnino existimo τὸς corruptum esse a λίας, sic autem ab Auctore initio scriptum esse:

ὦ γῆς Ἑλλὰς λίας, ἅλα
λαβοῦσ' κόπτις, μέλη τ' ἀναδησαμένη.

Mendi originem puto esse vocem κόπτις tanquam interpretamentum a Grammatico superscriptum, quod deinde in contextum migrans vocem ἅλα ejecit. Ne quis autem miretur λίας de unius navis vectoribus dici, simili tropo usus est duobus locis Ovidius. Sic de quinquaginta sororibus Ep. Deianir. v. 52.

Quarum de populo nulla relicta tibi.

Pariterque de quinquaginta Ægypti filiis. Ep. Hypermanestr. v. 115.

De quorum populo pars exiguissima restas.

1399. ὅσσις ἔστι — ἀσπλεύσιμος. Hinc patet hæc a Dianâ non enunciari.

1404. ἐκπέπτωτο: jactata, vexata est. Hom. Odyss. ψ'. v. 234.

—— γαῖ' ἐπὶ πόντου
μάλα πεπλαγχθείσαν ἀνέμῳ τε κύμασι τε —

ut non necessarium fit cum Piersono legere ἐκπέπτωκε.

1407. Uterque MS. et P. ἀ γᾶν δὲ πάλιν. Lego, ἃς γᾶν δ' ἐμπάλιν.

1415. ἰνωμὶς alibi vestimentum muliebre est, alibi pars corporis circa claviculæ et scapulæ commissuram. Posteriori sensu ab Euripide adhibetur Hecub. v. 558. et a Plutarcho in Eumene p. 1071. ἀφειμένης τὰς ἰνωμίδας τὰς χεῖρας. Legendum haud dubiè, γύμνας ἐξ ἰνωμίδων χείρας *nudas usque ab humeris manus*: quemadmodum et Reiskius legit, quanquam alio sensu.

1419. ἀγκύρας mendosum esse ostendit et metrum, et epithetum πλατεῖς, postremò etiam tempus, quod demitti potiùs anchoram, quàm suspendi poscebat. Conspirant hæc omnia ut verum putem ἀγκύλας unâ tantùm literâ ab ἀγκύρας discretum. ἀγκύλη non est propriè funis, sed laqueus sive ansa a fune facta, cujus extremitates nodo colliguntur: hìc significare videtur ambitum funis, quo vela collecta constringuntur. Sensus adeo versûs erit, *nautæ vela collecta laris constrinxisse*: quod in naufragii discrimine, si quid aliud, necessarium. πλατεῖς ἀγκύλας illustrat plane gemella in Andromachâ locutio v. 715.

πλατεῖς ἱμάντων φροῦδας ἐξανύσομαι.

Liber P. ἅλα et mox cum MS. E. ἐξάντλει.

1429. Legendum puto λαοῦσιν, ἀδελφὼ δ'. Piersonus λαοῦσιν' ἀδελφὼ. cujus rationes mihi minùs perspectæ sunt.

1432. πάλιν. Ita discrtè P. et Edd. recent. non dissentientibus MSS. Ed. Ald. πάλιν.

1440. κατὰ στόλον. Ita scribendum, non, ut vulgò, κατασπόλον.

1444. τὼν σφαγείων. Ita Ed. Ald. cum MSS. et P. Edd. plerique τῶν σφαγείων, unde Barnesius τῶν σφαγείων.

1450. τῶν τ'. Marklando placet τὼ τ'.

1453. Hunc versum hactenus in Editis desideratum exhibent uterque MS. et P.

1457. πεφθμένον. Tyrwhitto placet πεφθμένων. Porrò dubium mihi erat in MSo E, utrum πλάτην scriberetur an πλάτη.

1464. Ἄλαι. Pagi hujus meminit, ut et Dianæ simulacri eo translati, Callimach. Hymn. Dian. v. 173. vid. et Strabon. p. 399. A. Ἄλαι πωμὶ δ' Ἀλαιαῖαι habet Plutarch. Anton. p. 1936. Ed. Steph.

1465. πίδας. Reliquent Euripides πώλους. Homerid. Hymn. in Apoll. v. 80. πώλων αἰολοπάλων τάων, et sæpiùs in eodem Hymno. Pierson.

1470. ἥδομαι. Ita MS. E. Vulgo ἥδει.

1472. ἐξανύτει. Legendum ἐξανύσει. Simile mendum est Herc. Fur. v. 625.

1473. Optimè Marklandus: ἰσθμὸν ἔναυτ', ἐπὶ δ' ὄκριν πεζὸς ἔβη.

1474. πλίνθους. Emendaverat Piersonus λείμωνας, teste Eruditissimo Valckenaerio ad Hippol. v. 73. Malim, si quid mutandum, πλάκωσι *collibus, tumulos*. Lycophron. v. 853. Hom. Il. β'. v. 729. ἠδ' Ἐφύρην πλαγιηγέτιν. ubi Scholiastes πλαγιηγέτιν, τραχείαν, ἐρημίαν, ἃ πλίνθους, λοφαλίμνην. πλίνθους, πλίνθους, βάσις γεωλόφου ἐχούσης. Montibus potiùs quam pratis convenit Epithetum στρατὸς. Sic στρατὸς πλάκας ἱερὰς Bacch. v. 718. στρατὸν πάγων Heraclid. v. 852. Hesychius (v. Δάσκιος) ἢ χῶρα Δασκίης, ἢ λόφος Παρνασσοῦ ἐν Βοιωτίᾳ. Nec tamen spernendam πλίνθους, quo nomine plures montes ob difficilem ascensum vocatas notat Wesselingius ad Diod. Sic. Lib. XIX. c. 22.

1475. Βοιωτίας.

1475. Βραυρωνίας. Ita P. et Edd. recent. non dissentientibus MSS. Ed. Ald. Βαυρωνίας.

ibid. τῇδε — Θεᾶς. Verum videtur, quod suggerit, nec probat Marklandus, nempe τῇδ' — Θεᾶ.

1481. ἐκσώσουσι. Canterus ἐξίσωσι omnino male. ἔντιμα enim cum γνώμας δικαίας connectendum est. Jubet autem Orestem Pallas, ut captivas has domum reducat, cùm propter ipsarum fidelitatem, tum quia Orestem ipsa bis jam leto eripuerat.

1483. κρίνασ'. vid. ad Rhes. v. 655.

ibid. τῷ νόμισμ'. Scaliger κατανύσιμ'. quâ mente, nescio. εἰς νόμισμα valet κατὰ νόμισμα. Sic Lucianus: ὑπέσυρας ἐς τὸ Περσικὸν εὐσυνόδ σι. Navigium aut Vota. Athenæus Lib. XV. c. 16. γίγραφε κομῳδίαν ἐς τὸν ἀρχαῖον τρόπον.

1488. ἄπτους. Reiskius, ἄπτους.

1498. Hic versus in MSo G. Minervæ tribuitur, proximus verò Apollini. Et hic quidem Minervæ satis convenit; sequentia Apollini abjudicat participium fœmininum σώζουσα. In vulgatis Minervæ ῥῆσις a v. 1499. inchoatur.

1499. ναυδλῶσι. Ita optimè Canterus. Ed. Ald. ναυδλώσας. Lib. P. ναυδλῶδι.

1503. ὑδυμνοῦσι. Lib. P. ὑδυμνοῦσ. Legerim, εὖ δυμνοῦ' ἵκοντες. *Deo benedicentes, Deum laudantes.* Hujus verbi nullum exemplum invenio, præterquam apud Nicandrum; qui quater habet: Theriac. v. 508 et 738. Alexiph. v. 429 et 490.

NOTÆ

NOTÆ IN RHESUM.

2. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Sic MS. G. rectè, ut intelligatur Hector, qui vocatur βασιλεὺς, planè ut Polyxena βασιλὶς Hecub. 552. et Hesione βασιλᾶς Soph. Ajac. 1320. Vulgò βασιλέων.

3. νέων. Cum μύθων conjungendum est, non cum τοξηφόρων. Confer v. 46.

5. πιτρέμουσον. Rectè notat Brodæus hunc morem ad Romanos transiisse, usus testimonio Vegetii Lib. 3. *Et quia impossibile videbatur in speculis per totam noctem vigilantes singulos permanere, ideo in quatuor partes ad clepsydram divisæ sunt vigiliæ, ut non amplius quam tribus horis necesse sit vigilare.* Propertii quoque Lib. IV. Eleg. 4.

Et jam quarta canit venturam buccina lucem.

6, 7. Habent vulgatæ πώλους φρατρὰς πωλίοις Τρωϊκαῖσιν. Pro πωλίοις MS. G. βασιλείοις. Sed voces πωλίοις Τρωϊκαῖς rectiùs omittit MS. Flor.

7. Post hunc versum addo, quod præbent MSS. G. et Fl. ὄρθιον κιφαλὴν, πῦχον ἐρείσας.

8. Hesychius γοργὸν· εὐειδῆ habet: sed confer v. 554.

11. τίς ὅδ', ἢ φίλος φθίγγος; τίς ἀνὴρ; Sic MS. Flor. quem sequor, suadente Valckenaerio. Ed. Ald. τίς ὅδ', ὦ φίλος ἆ; φθίγγου, τίς ἀνὴρ. MS. citatus Andreæ Schotto Observat. Poetic. Lib. 11. c. 24. τίς ὅδ' ἢ φίλος φθίγγος τίς ἀνὴρ. MS. E. φθίγγος τίς. MS. G. φθίγγ' ὅπως ἀνὴρ. in cæteris ii cum Aldinâ convenientes. Denique MS. Harleianus τίς ὅδ' ἆ φίλος φθίγμ' ὅπως ἀνὴρ.

12. τί τὸ σῆμα; θρόα. Rectè sic distinguit cum Flor. Valckenaerius. In Aldinâ erat τί τὸ σῆμα θρεῖ.

17. δλος. MS. Flor. λόχος.

23. Hæc Antistrophica sunt, non Anapæstica. Metrum sic non male restitui potest:

Strophe.

1 ὁπλίζω χέρα σύμμαχον, Ἕκτορ.
2 βᾶθι πρὸς ναῦς.
3 ὄτρυνον ἔγχος ἀείρων· ἀφύκτιον.
4 πέμπει φίλας ἵππους πρὸ σὸν λέχος.
5 ἁρμόσατε ψαλίους τὰς ἵππους.
6 τίς ἐσ' ἐπὶ Πανθοΐδαν, ἢ τὸν
7 Εὐρύπυλ', Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν;
8 πᾶ σφαγίων ἄφορος,
9 πᾶ ϝ γυμνητῶν μάσσεχος
10 τοξοφόρος τε φρουρῶν; ἀ
11 ζυγγυτὶ κιρόδτπε τάξα τινρωῖς;

Antistrophe v. 41.

1 πῦρ αἴθε φρατὰς Ἀργόλας, Ἕκτορ,
2 πάσσει ἀν' ὄρφναν,
3 θέπτῃ ϝ νεῶν πύρσισι φαιδρὸν.
4 πᾶς δ' Ἀχαμεμνονείαν ἀστοῖσα φρατὰς
5 ἐνύχιος σὺν θορύβῳ σκηνὰν,
6 νίαν πὶ' ἀφιέμεναι βάξιν.
7 ἀ γάρ πω πάρος ἦδ' ἐφοβήθη
8 ναυστρόφος φρατία.
9 σὺ δ' ἀπτερίων τὸ μέλαθρον
10 ἴλυθον ἄγγελος, ὡς ἂν
11 μηκέτ' ἐς ἦμα τινα μίμψιν ἄπῃς.

Addidi ἀ, v. 32. ut clausula interrogationis formam, quemadmodum et præcedentia, haberet.

25. ὄτρυνον. Ita MS. Flor. Vulgò ὄτρυν'.

27. ἁρμόσατε. Legendum potiùs, ἁρμοσάτω i. e. λόχος.

30. σφαγίων.

30. σφαγίων. Veteres, antequam manum cum hoſtibus conſererent, victimarum exta de eventu conſuluiſſe, notius eſt, quam ut probatione indigeat. Mirum nihilominùs mihi ſemper viſum eſt, Vigiles, in hac nocturnâ trepidatione, Extiſpicum mentionem injicere. Unde Poetam σφαγίων potiùs quam σφαγίων ſcripſiſſe exiſtimo. σφάγιοι idem quod ὁπλῖται *gravis maturæ milites*, qui cum σφαγὴ ὑσμίνη, ut vocat Homerus, mererentur, quo potiùs nomine quam σφαγίων inſigniri debebant?

31. μάντεχοι. Ita MS. Fl. Vulgò μάντεχοι.

37. μάντις φοβῇ. Vigiles metu perculſos fuiſſe, nihil indicat. Lege igitur σοβῇ *agitaris*. Antipater in Antholog. H. Steph. p. 426.

εἰ πότε τις φρικτοῖο θοῆς σεσοβημένος ἵππου.

40. Ed. Ald. ὑδὲν γε τρομᾶς. Sed γὶ rectè omittunt omnes MSS.

43. διϊκτῆ. Rectè Etymologicon M. διϊκτὰς per διαφανὰς explicat. Bacch. v. 1268.

λαμπρόπρῳ ἢ πρὶν, ἢ διϊκτίσιρῳ.

Plutarchus in Mario p. 763. Ed. Steph. ἅτε δαιμονίῳ τινος τὴν γῆν καθαροῖς καὶ διϊκτίοισιν ἀγγίζοντος ὕδωσι καὶ κατακλύζοντος. πυρσοῖς quod in Exercitationibus pro πυρσοὶ dedi, confirmat MS. Flor. πυρσοῖσι exhibens, quod metro convenientius eſt.

44. MS. E. Ἀγαμεμνονίων. πᾶς quod jamdudum Editiones occupat, MSS. H. Steph. debetur; Aldina enim πᾶις habet.

46. An legendum ἰφιμένοι πρᾶξιν vel πᾶξιν *novum aliquod negotium* vel *officium demandatum habentes*, ut ἀφιμένοι paſſivè accipiatur.

48. φατὶς. Ita MS. Flor. Vulgò φατὸς.

49. σοὶ δ' ὑπνηνύων τὸ μίκρον. Ita MSS. Harl. et Flor. Vulgò, σοὶ γὰρ ὑπνηνύων γε τὸ μίκρον.

51. Pro ἀς ἥμας MSS. Harl. et Flor. εἰς ἐμ'.

52. Quomodo ἀγχίμων φόβου? Quia incertum erat, annon hi motus Argivorum ad nocturnam Trojani exercitus invaſionem ſpectarent.

54. φυγὴν. Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et tres MSS. φυγῇ.

59. Verba compoſita ab ἴχω non rarò intranſitiva ſunt ut ἐξίχω in ἔξιχ', ὦ φίλ' ἥλιε Ariſtoph. Veſp. v. 768. ἀνίχω in formulâ uſitatâ ἄμα τῇ ἀνίχοντι ἡλίῳ. παρίχω Troad. v. 310. Cyclop. 203. Ariſtoph. Veſp. v. 1317. κατίχω Cyclop. v. 349. ὑπίχω Bacch. v. 1131. ubi plura. ξυνίχω igitur intranſitivum eſſe nihil vetat, quo poſito ſenſus loci erit; *ſi lucentes radii ſolis non condidiſſent* vel *occultaſſent ſe*, ut ξυνίχοιν ſit quaſi ξυνίμενον vel ξυνοκρύπτοντο.

60. λαμπῆρες. *Radii*. Nonnus. Lib. 11. v. 189. ἢ νύχιοι λαμπῆρις ἀκοιμήτοιο σελήνης.

73. χαραχθὲς. MS. E. παραχθὲς.

74. λειηρμένοι. Si ſic legas erit a λειΐζω. Alioqui legendum cum Valckenaerio λελημμένοι. vid. Diatrib. in Euripid. Fragm. p. 102.

79. ἐμῇ φρενὶ. Ita MSS. Harl. et Flor. Vulgò ἐμοὶ φρενὶ.

83. Satis frigidus, me quidem judice, verſiculus. Legendum forte:

Εὖ ταῦτα πράξας, ἢ τὸ λοιπὸν εὖ σκόπει.

85. Αἰνίας. Ed. Ald. Αἰνέας, nec diſſentiunt MSS. Eadem Aldina ad v. 90. habet Αἰνέα.

88. πὰς σὰς σοῦς ὑπνους. Legendum, ni fallor, Πάσας σοῦς ὑπνους.

89. Νυκτηγορῶσι. Ita ſupra v. 20. Νυκτηγορίαν. Neutri loco convenit notio, quam his vocibus tribuunt Lexicographi. V. 20. ſententia poſtulat vocem cujus vis fuerit, *delirium, perturbationem mentis*. Hìc optimum ſenſum efficeret quodcunque verbum τοῦ, παραφρονεῖν vel ληραίνειν æquipolleret. An igitur νυκτηγορεῖν eſt *delira loqui*, ut cum aliquis in ſomniis loquitur? An aliud latet, eruditis adhuc quærendum?

90. Pro Νέμας τὸ σὸν, MS. Flor. Νέμας σέθεν.

92. δόλῳ κρυφαίου. Auctor Chriſti Patientis habet λόχος κρυφαίος, quod probat Valckenaerius, Diatrib. in fragm. Euripid. p. 102.

97. ἀκαίσαντες. Ita tres MSS. Ed. Ald. ἀκαιάσαντες. Pro πύρ' MS. Flor. πῦρ, quod ſenſui minùs convenit.

98. ἀφεμένοισιν. Ita tres MSS. Ed. Ald. ἀφεμένοισι.

99. ὁπλίζῃ χέρα. Male MS. G. ὁπλίζοις χέρας, conſentiente tamen in ultimâ voce Harleiano.

105. Stobæus c. 54. Ed. Grot. σύμβουλον habet pro εὔβουλον, et proximo verſu ἀνὴρ pro βροτῶν.

108. Malit Stephanus σοὶ μέ, et πίσυνδε, quod concinnius eſſe nemo negaverit.

110. φεύγειν. Nondum inaudierat Hector Græcos fugam capeſſere vid. v. 77. tantùm faces in caſtris accendiſſe v. 41. Legendum igitur:

ὅσας πυρὸς λαμπῆρας ἐξάρῃς κλύων
φλέγειν Ἀχαιοὺς ——

φλέγειν λαμπῆρας ut Troad. v. 324. ἀναφλέγω πυρὸς φῶς.

115. Non diſplicet Reiskii πάλιν pro πέλαν, modo ſimul legatur τῇδε.

116. σὺ τροπῇ δορὸς. Ita MS. G. quod verum. vid. Soph. Ajac. v. 1297. Sic μάχης τροπῇ Æſchyl. Agamem. v. 1246. Ed. Ald. φατὸς, et in initio verſus πιράσῃ pro quo πειράσας dedi ex MSS. E, G.

126. φυγὴν. Debetur conjecturæ H. Steph. nam MSS. φυγῇ. vide citante Stephano v. 54. et Soph. Ajac. v. 248.

128. εἰ δ' οἷς. MSS. E, G, et Harl. εἰ δ' ὡς.

129. μαθόντες. Pierſonus μαθόντε, ſed et ferri poteſt, vel ipſo judice, vulgata.

131. μεταθέμενον. Lege ob metrum μεταθέμενε.

Ibid. Pro νῶν. Magis placeret νῶϊ *cenſeo*.

133. ἄμεινον. An legendum κρεῖσσον ob metrum.

138. κόσμει. *compone, ſuo quemque ordini et loco remitte*. Sic κόσμον *imperium in aliquem exercere* Soph. Ajac. v. 1127. Argonautæ apud Apollon. Rhod. vela σάλαντες εὐκόσμουν *ſuis locis componebant*. Lib. I. Hinc non videtur neceſſarium legere cum Pierſono κρεμᾶ.

141. σὺ πανν'. MS. Flor. σύμπανν'.

144. ϖϑοδικᾶν κραδίκᾳ. Hæc, si ad idem comma referantur, perfrigida sunt. Legendum arbitror;

Σάλπιγϛ· αὐδᾷ ϖϑοδικᾶν κραδίκᾳ δ'
Ὡς ἐ μινῦνϑα μ' ——

ϖϑοδικᾶν pro imperativo πρυδίκα ut centies apud Hesiodum.

146. ὁλκοὶ νεῶν videntur esse canales navibus in ναύσταθμα trahendis, licet Hesychius ὁλκοὺς per ναύσταθμους interpretetur, tanquam synonymæ essent voces. Quomodo enim, si synonymæ sunt, Noster infra v. 675. ὁλκὰς ναυσταθμους, ut adjunctum, attribuit? ὁλκοὶ νεῶν habentur et apud Herodotum Lib. II. c. 154. Apollon. Rhod. Lib. I.

—— σὺ δ' ὁλκῷ ξέσας περίσυρτο φελάγϛας.

149. λόγῳ. Male MSS. σὺ λόχῳ. Aristoph. Acharn. v. 512. φίλοι γδ οἱ παρόντες σὺ λόγῳ. Avibus v. 30. ὑμεις γδ, ὦ νεφέλαι οἱ παρόντες σὺ λόγῳ. Quid quod λόχος nullum hìc locum habet sive *cohortem*, sive *insidias* interpreteris?

151. ϑυγάτης. Trahit huc Barnesius morem Persarum, ϑυγατέρα Regis appellantium, quicunque utilem ei operam præstitisset. Sed et idem apud Græcos obtinuit. vid. Diod. Sic. XI. c. 26. et quæ ibi dat Wesselingius.

160. πόσις. Ita MSS. G. Flor. et Harl. Vulgò δὲς ποσῖ'.

166. πολυίχλυ. Elegantissimam Reiskii et Valckenarii conjecturam recepi. Vulgò πολυίχνυ, nec variant MSS. E, G. nam Harl. πολιίχνυ. πολυίχλυϊ valet *populosæ*, ut πολυοχλυμένη πόλις apud Diod. Sic. Lib. XIV. c. 95. est *Urbs populosa*.

169. πάρεσιν. Ita MS. Flor. ut jam emendaverat Scaliger. Vulgò γδ ἐσιν.

180. ϖϑὸς δόμους. MS. Flor. ϖϑὸς δόμυς.

187. δίδωσι. De dono hoc citat Barnesius hujus fab. v. 240. Ptolemæi Hephæstion. lib. 6. Apollodorum Lib. III. c. 12. sect. 5. Eustathium in Iliad. p. 1190.

199. ἐπιδέτω. Malit H. Steph. ἐπιδέτω. Sed metrum postulat potiùs ἐπιδὲ ὦ.

204. ἐπεὶ. Solent et alibi Poetæ interrogationes ab hac voce ordiri. vid. Orest. v. 526. Æschyl. Choeph. v. 212. Minime igitur necessarium est cum Pierſono legere ἔπ' ἀ. Duo tamen MSS. εἶπ' ἄ.

205. κλωπησῖς. Ita MS. Flor. Vulgò κλεπτησῖς.

207. σύγε. Ita tres MSS. Ed. Ald. σφάγε. MSS. Steph. σφὲ.

208. ἀμφὶ νῶτα ἄψομαι. Ita MS. Flor. Vulgò ἀμφὶ νῶτα θήσομαι. Commentum Dolonis irridet Valckenaerius, quod tamen non soli Doloni placuit. Tradit enim Josephus de Bell. Jud. Lib. 3. c. 7. sect. 14. fuisse revera, qui ad excubitores fallendos pellibus ferarum sese vestirent.

209. χάσμα. Ita MS. Flor. et inter lineas Harl. Vulgò χῆμα.

220. ἴχνη. Ita MSS. E, G. Vulgò ἴχνο.

224. Θυμβρησίου. Epithetum Apollinis, ductum a Thymbrâ, ubi templum celebre ei dicatum. Meminit Auctor infra v. 509. Strabo Lib. XIII. Scholiast. ad Iliad. κ'. v. 430. Virg. Æneid. III. v. 85.

225. ἰμῶσπίουσι. Appositè Hesychius: ἰμῶσπιοῦσαι, τὰ κρατίχαι ἢ καρπῶδες χόρτον. ubi vide Interpretes. Adde Æschyl. Pers. 449.

226. ἄ δία. Malim ἄπια *mitis, placida*. Eundem usum vocis ἀφαλὰ vide Pindar. Olymp. VII. Antistr. 4. Pyth. IX. Strophen 2. Pyth. XI. Stroph. 3. MSS tres ὦ δία.

229. πομπᾶς. Legebat Scaliger πομπὸς. Sed πομπὴ *viam* vel *iter* sonat Æschyl. Sept. c. Theb. v. 619.

238. ἄντυγε. Ita MS. Flor. estque tmesis pro ἐπισὰν ἄντυγε. Vulgo male ἄντυγα.

239. Hectora διοτίσιν dicit barbarorum more. conf. v. 267. Negat contra famulus Hippolyti, utpote Græcus, quenquam præter Deos διοτίσιν vocandum esse. Hipp. 88.

ibid. Ἄρη. MSS. E, Harl. et Flor. Vulgò ἄρα. Sed et Ἀχαιὸν metri gratiâ legendum pro Ἀχαιῶν, et sic Flor.

247. δυσάλιο. Vox ignota est, nec metro conveniens, nec sententiæ. Lego: δυσάνιο i. e. δυσάνιο *immorigera*. Sic dici solent naves tempestatum vi abreptæ. vid. Pollux Lib. I. sect. 112.

249. ἴσα. Ut hæc cum præcedentibus cohærent, legendum videtur ἴσσα *quandoquidem*. Rem ipsam sic concipio: Chorus ex indigenis Trojæ constabat; Phryges verò nomen genericum est gentis, cujus Trojani pars tantùm erant. Dicit igitur Chorus, esse aliquem e natione Phrygum fortem habitum (quod tamen ipsum mox per calumniam diluit, *nam et Musos aliquando fortes esse*) esse igitur Phrygem quendam, qui in tantâ mole et discrimine belli societatem suam detrectet. Illustrat hoc locus Dictys Cretensis, nescio annon ex vetustioribus Trojani Belli scriptoribus depromptus: *Per idem tempus apud Trojam exercitus sociorum quique auxiliares copias adduxerant, tempore multo frustra trito, tædione an recordatione suorum domitionem cupiebant.* p. 50. Lib. 1. c. 35.

251. ποτὶ. Ita MSS. Steph. nec dissentiunt reliqui. Ed. Ald. πρὸ.

256, 7. ἐπὶ χαίτας. Ita MS. G. et Harl. retinentes tamen ϑῆρο, quod præbet Aldina pro χαίτας. MS. Flor. χαίρ et χαίτων. ϑῆρο haud dubiè natum est ex glossemate, quod margini aliquis adjecerat ad explicandum πτερώσεσι μίμοις.

259. σύνοχοι. Lege ob metrum ἰσόχοιδ'.

261. πῶλον. MS. Flor. πῶλοι et πώλοις. Scaliger non male μῶλον.

262. Lege ob metrum: Ὃς τρόλιας ἐπὶ πὰν χ —

270. χιτωνᾶς σ'. Ita MS. G. Vulgò deest σ'. MS. Harl. χιτωνᾶς. In initio versûs habet MS. Flor. οἳ χρὴ, in fine ποιμένων, utrumque probante Valckenaerio.

271. λίγω. MSS. E, G. Harl. et Flor. λίγως, confer Helen. v. 1115.

277. τῷδε

277. τῇδε γῇ. Ita MSS. quatuor. Ed. Ald. τῇ σῇ γῇ.

280. ἐν Τροίᾳ. MS. Flor. ἐς Τροίαν.

281. δὶς τόσον. Ita MSS. quatuor. Ed. Ald. τόσον.

283. MS. Harl. πλατέαις πεδιάδος ἀμαξιτοῖς.

288. αὐτόχθονα ἰσίαν χθονός. Respicere videtur, quod tradit Homerus Iliad. Υ. 216. Idam sc. priùs habitatam fuisse, quam Troja in planitie condita esset. αὐτόχθονα igitur vocat, quod radix esset gentis, nec incolæ ejus aliunde aut ab aliâ radice advenissent. ἰσίαν χθονὸς habet et Æschyl. Supplic. 377. in quo titulo sanctimoniam maximè spectatam puto, prout in domo sanctissimum est Ἑστία.

290. ῥίον. Vox elegans et de exercitu non inusitata vid. Iph. in Taur. v. 1448. Æschyl. Sept. c. Theb. v. 80. Nihilominus cum Ruhnkenio verum puto βρίμον. MS. Harl. λέχων.

296. τάχων δ' ἀναντος. Legendum τάχων δ' ἀν' ἄγκος *euns in vallem*. Pastores, strepitu exercitûs perterrefacti, greges in montium summitates abegerant. Dum ibi essent ex militum vocibus quas clariùs utpote ex valli percipiebant, intelligunt non Argivum exercitum esse, sed Thracium. Descendit igitur hic quisquis est *in vallem* ut cum militibus consabularetur. ἀνὰ pro εἰς paullò rarius est, neque desunt tamen exempla, ut ostendemus ad Helen. v. 1530.

301. ἔστην. Pierisonus ἦλθον nullâ necessitate. Subtitit Nuncius ut exercitum transeuntem, saltem Rhesum, videret.

302. ἐσῶν' ἐν ἱππόποις Θρηκίοις ὄχοις. Ita optimè MS. Flor. Vulgò ἐσῶν' ἐν ἵπποις Θρηκίοις τ' ὀχήμασι.

303. πλάσιγξ. Vel hunc vel simile locum respexit Hesychius, qui inter alias notiones, τὸ ζύσιμον, velut synonymum, affert.

ibid. ζυγήφορον. Sic eleganter MS. Flor. Vulgò ζυγηφόρων.

310. ἄπλαστον. MSS. tres ἄπλατον.

311. πιλωτῶν. Thracum ea ab initio armatura fuit. Herodot. VII. c. 75. Hinc Xenophon Anabas. initio. ἔχων ὁπλίτας χιλίους καὶ πελτας Θρᾷκας ὀκτακοσίους. Postea eodem more a Græcis recepto, in desuetudinem abiit ὁπλίτων nomen. Diod. Sic. Lib. XV. c. 44. Cornelius Nepos in Iphicrate.

312. MS. Flor. πομποί τ' ἀτράκτων πτερά.

322. ξυμπνεύσιν. Ita MSS. E, G. Vulgò ξυμπνεύσειν.

ibid. ἐξώστης Ἄρης. Metaphora a vento ducta, qui, cum vehementior solito est, ἐξώστης dicitur. vid. Suidam. v. ἐξώστης. Eurip. Cyclop. v. 279. Æschin. Epist. 1.

323. ἔθρωσε. Sic optimè MS. Flor. ἔφυσε, quod in vulgatis est, Viros eruditos frustra exercuit.

324. Τροίᾳ. Sic optimè MS. Flor. Vulgò Τροίας.

327. ἀτίζων. Legendum, ni fallor, κακίζων. ἀτίζων est contumeliosè aliquem tractare: κακίζειν non item. κακίζομεν nonnunquam quos magni facimus, ut Alexander Macedonas Arrian. p. 279. Ed. Gronov. alii Alexandrum et facta ejus p. 311 et 312. MS. Flor. ὄλιξας, quod Correctori imputandum.

329. πτολιᾷ. Ita optimè MS. Flor. Vulgò πόλιν.

342. De Adrasteâ videndi Interpretes Hesychii et Suidæ v. Ἀδράστεια.

343. φθόνον φθόνου. i. e. invidiam Deorum propter arrogantes sermones.

347. ἁπλάδης. Ita MSS. tres. Vulgò ἁπλόης. Mox pro φιλίᾳ Vir Doctus in margine Aldinæ Editionis apud me φιλίαν: id autem ex MSo excerptum esse fidem facit, quod alia nonnulla ibidem notata ipse in MSS. inveni. MS. Flor. φευγίαν, quod non dubitavi recipere.

355. Ζεὺς ὁ φανεύς. Quam hìc emphasin habeat φανεύς, nemo interpretum docet, nec quidquam suppeditant Veteres Grammatici. Videtur vox a φάος fluere, quo nomine Auctor infra v. 946. mysteria designat.

356. δίφρεύων. Ita MS. Flor. Vulgò δίφρεύσων.

359. εἰκεῖν. Ferri posset εἰκεῖν Ζῆνα de aliquo qui hymnum vel ἔπος in Jovem *pangeret*. Hìc intellgitur hymnis *canendis* celebrare, quod verbùm diversum postulat:

—— νῦν σοι τὸ Ἐλευθέριον
Ζῆνα πάρεσι μέλπειν.

Jupiter Eleutherius quanto honore a Græcis cultus fuerit, passim docent Auctores antiqui.

363. ψαλμοῖσι. Ita rectè Barnesius ex Canteri conjecturâ. Ed. Ald. ψάλμασι.

ibid. εἰσπλαυτοὺς. An legendum δισπλαυτοὺς *in orbem redeuntibus*.

364. ὑποδέξιας. Omnino legendum ἐπιδέξιας. Hom. Odyss. φ'. v. 141.

ὄρνυθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἴασιν
ἀρξάμενοι Διὸς ὄρνις, ὅθι τις πλεῖ οἰνοχοεύων.

Eupolis apud Pollucem Lib. II. sect. 159. ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξιαν. Adde Critiam in Eleg. apud Athen. Lib. X. c. 9.

372. Lego et interpungo:

δαχμίαν πεδιάρων
ξυσσὺν πλεῖ' ἄντυγα, πώλας ἰριζίζων.

ξυσσὺν ἄντυγα ut ξυσσὺν δίφρον Pindar. Pyth. II. Antistroph. 1. ξυσσᾶ ἅπτηα Pyth. IV. Stroph. 5. πώλας ἰριζίζων elegans Reiskii et Tyrwhitti emendatio est. conf. Bacc. v. 148.

378. κατασφάλμενον. An ob metrum κατασφάλμενον, vid. Supplic. 984.

382. πολίαρχον. Ita Ed. Ald. et MSS. Vulgò πολύαρχον. Præstiterit, si quid mutandum, πολίμαρχον. Extat vox Æschyl. Choeph. v. 1072.

384. κλύε καὶ. Editi recentiores, errore typographico, κλύε δὲ. καδυνοκρότους quid sit docet Æschyl. Sept. c. Theb. v. 391. Tintinnabula hujusmodi a Trojanis præcipuè gestata esse colligas licet ex fragmento Sophoclis apud Plutarch. Symp. Problm. Lib. II. c. 5.

402. γερουσία *legatio*, ut infra v. 939. Plerumque Græci πρεσβεία hac notione dicunt, vocem a πρέσβυς derivatam, ut γερουσία a γέρων.

405. βαρβάρους. MS. Flor. non malè βαρβάρου.

406. πρυτάνις

406. πρῶπις *prodidiſti*. Citat Gaſp. Stiblinus ex Demoſthene de Cor. τὴν ἐλαφηρίαν ἀσπιπομπήτις — Φιλίππῳ. Alia vide in Lexicis.

413. ὕστερ⊕. MS. G. ὕστερον. vid. v. 444.

416. πίπις. Malim θλίψις, vel, ſi exſtet, πλαίσις a πλαίω.

419. De amyſtide Thraciâ videri poſſunt loca citata ab Interpretibus Heſychii v. ἄμυστις.

428. νόστον. non *reditum*, ut plerumque, ſed ſimpliciter *profectionem*. Idem de verbo νοστέω obtinet. vid. Helen. v. 436, 482, 900. Odyſſ. δ'. v. 119.

432. φόν⊕. Ita optimè MS. Flor. Ed. Ald. et reliqui MSS. φόνῳ,

437. τὰς ἐμὰς. Deſiderari videtur verbum. An legendum ἐλεύσας ut Cyclop. 417.

442. Ed. Ald. et MSS. ἐπιζάτῳ, quod Gloſſographus in MSo Harleiano per ἐπιθάρῥει explicat, Barneſii conjecturam, hìc etiam receptam, egregiè confirmans. Sic utique explicari ſolet ἐπιζάφῳ. vide Heſychium in voce et Schol. ad Phœniſſ. v. 45, denique Euſtathium ibi a Valckenaerio citatum.

443. ἀσπλοις. MS. Vaticanus, Schotto citatus (Obſervat. Poetic. Lib. 2. c. 23) et duo Florentini ἄϋπν⊕, quod verum non puto cum deſideretur Epithetum vocis πυρπάμοσι, et tale quidem, quod ea frigori arcendo parùm idonea fuiſſe indicet. Ad hunc enim quaſi ſcopum dirigitur Rheſi oratio, ut miſeriis, quas cum exercitu paſſus erat, depingendis Hectoris criminationes redarguat. Toupius V. Cl. ad Suidam v. ἀπλοΐδας, reponendum ſtatuit ἄπλοισιν (potuit minori mutatione ξὺν τοῖσδ' ἄπλοις) quod non diſpliceret, ſi aliunde conſtaret ἀπλοΐδας (ſic vocat Homerus Il. ω'. 230. Odyſſ. ω'. 275) Thracum geſtamen fuiſſe. Sine dubitatione legerem ἀύλοις, *minimè mollibus, tepidis*, ſi certò conſtaret Græcos ut ἄλην χλαίναν, αὔλας ἕλμα dixerunt, ita contrario ſenſu ἄυλ⊕ dixiſſe, quòd credere nihil vetat. Eſſet enim hoc Hiſtoriæ conveniens. Docet utique Herodotus IV. c. 74. Thracas veſtimenta ex cannabe facta geſtaſſe, quæ minùs tepida haud dubiè erant, quam lanea. De Thracum veſtitu alia habet Herod. VII. 75, 76. Xenoph. de Cyr. Exped. Lib. VII.

ibid. οἶα. Sic Ed. Ald. et tres MSS. Heſychius οἶαι, τὰ δεινὰ, Αἰολεῖς, quod huc non incommodè tranſferri poteſt. Neque obſtat quod vox Æolica ſit, cum multa ejus gentis vocabula in Scenâ Atticâ occurrant, ut τάλις, Soph. Antigon. v. 640. πέδιλον Herc. Fur. 821, et 874. ἱστὶς Electr. v. 629. Toupium equidem ſcio hanc gloſſam in ſuſpicionem vocare; cur tamen ſuſpecta eſſe debeat, nec is, nec quiſquam adhuc alius oſtendit. MS. Vaticanus, Schotto, ubi ſupra, citatus, et unus ex Florentinis οἶδα habent, quod poſt tam longam participiorum ſeriem, ſententiam invenuſtè claudit.

447. πίπλοις. Legunt ῥίπλοις uno conſenſu Viri Docti, quæ quidem vox de Aleæ jactu ſolenniter adhibetur. Notum eſt Cæſaris ἰῤῥίφθω κύβος. Poteſt tamen hoc loco defendi πίπλοις *adverſâ fortunâ uteris*, quo ſenſu non rarò occurrit.

453. ἔξω *cohibebo*. Sic Il. ε'. v. 51.

ἔξουσι γὰρ ἅπαντας ἰυκνημίδες Ἀχαιοὶ.

456. Optimè Tyrwhittus: "Lego et diſtinguo,

——φίλαι θρῃᾶς
φίλος Διόθεν ἄρ' μόνου
φθόνου ἄμοιχος ὕπατος Ζεὺς
φίλοι ἀμφὶ σοῖς λόγοισιν
ἄρχοι ——

Modo Jupiter invidiam arceat &c. Deorum ſcilicet invidia quædam ſive Nemeſis mortalium inſolentiam inſequi credebatur: unde hæ paſſim deprecationum formulæ, ξὺν θεῷ ſupra 358, ξὺν Ἀθηναίᾳ infra 469. ἄνευ φθόνου Soph. Electr. 1463. quem locum peſſimè corruptum ſic emendo. Ægiſthus Oreſtem, ut credebat, mortuum ſpectans exclamat;

ὦ Ζεῦ, δίδαχθε φῶτα, ἄνευ φθόνου μέν, Ἔκ
πτωτὸν ὄντα, τὰ σ' ἔπεστι Νέμεσις, ὡς λέγω.

Vulgo legitur, ἄνευ φθόνου μὲν ὤν.
Age verò, quoniam in hanc Sophoclis Tragœdiam incidimus, ignoſces mihi, credo, ſi verſui etiam 1506 miſerè, ut videtur, laboranti medelam afferre coner. Oreſtes loquitur;

——ἡ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶν τοῖς θανοῦσιν ὥστε ἀντωδὰς ἴσα;

Fruſtra eſt Interpres, dum ſenſum ex his elicere tentat. Tu mecum ſic reſcribe:

——ἡ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν ὥστε ἀντωδὰς ἴσα;

Non enim ſentis quod dudum VIVOS, quaſi mortuus, alloqueris? Si totam ſcenam attentè perlegas, conjecturam noſtram, ni fallor, veriſſimam putabis." μόνου pro μόνος præbet Flor. unde ſine ullâ dubitatione recepi.

466, 7. Fruſtra in his ſenſum quæras. Legendum:

——ὅτῳ πλευρόνῳ
χειρὸς ἀπονάσσειν λόγχα.

in quo haſta manûs cædibus imbutæ ab his regionibus amoveatur.

469. πρᾶξαι. Legi poteſt πρᾶξιν i. e. πολίτου compenſationem. Sic Iph. in Aul. v. 272.

τᾶς φυγᾶσας μέλεσθαι——
πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι.

477. πολλὴν. Ita MS. Flor. ut recte Æm. Portus. Vulgò πολλοῖς.

478. τὸν Ἑλλάδος. Ita MSS. G, Harl. et Flor. Vulgò τ' Ἑλλάδος. νόμῳ illuſtratum vid. ad Iph. in Taur. v. 1119.

481. ὑ μεμφόμεσθα γ', ἀλλ' ἄδην ἐλαύνομεν. Ita optimè MS. Flor. Vulgo κ'ὐ μεμφόμεσθα γ' ἀλλὰ δὴν. Homerum hic ob oculos habuit Auctor. Iliad. τ'. 423.

——πρὶν Τρῶας ἄδην ἔλασσαι πολέμοιο.

482. ὀργάσμεθα.

482. *αἰγαόσμιθμα*. MS. G. *αἰγαόσμιθ' ἂν*.

493. *σύντεξαι δέρη*. Legendum forte, *ἀντάρσαι δέρη basiam contra attollere*. Sic *ὅπλα* et *χεῖρας ἀνίσαμένους*. Thucyd. I. 53. III. 32.

494. *λέγω γ' ἴσ*. Ita MSS. G. et Harl. In Aldinâ deeſt *γ'*.

500. Heſychius: *πρότιμα, ἐπὶ τῶν δηλίων τάσσεται*.

502. *ἴσσχω*. Ita MSS. quatuor. Ed. Ald. *ἴσαγκω*.

513. *κλωπικὰς ἴδρας*. Ita optimè MS. Flor. Vulgò *κλωπικαῖς ἴδρας*.

515. *ἀμπώμας*. Ita MS. Flor. Vulgò *ἰμπώρας*. Heſychius: *ἀμπώρας, δίχασας*.

516. *τόσσ*. MS. Flor. *ϑόσσ*.

524. *ϖόστασι*. Vox rariſſima, et vix alibi extans.

529. Diſtinguo, Tyrwhitto jubente, poſt *ἰμὰν*. Vulgò interrogationis nota poſt *ϖόδα* ponitur.

531. *αἰθέριαι*. Summus Poeta et Philoſophus J. Miltonus *matutinæ* interpretatur; "quo ſenſu Homerus *ἠῶιος* habet Il. *σ'*. v. 497.

Ἠῶιος δ' ἀνίων μέσον οὐρανὸν ——

Scholiaſtes: *ἐαρινὴ, ἐϑερινὴ*." Additque rationem: "Tum enim vernum tempus. Vergiliis enim mane "ſurgentibus, Aquila cœli media tenet, quod fit Sole "in Tauro exiſtente."

Mihi *αἰθέριαι* ſunt, quæ in æthere i. e. ſupra horizontem ſeſe conſpiciendas præbent, plane ut *πελάσιαι νῆες* ſunt quæ in pelago verſantur. conf. Med. v. 446.

535. *μανάδες*. Rariſſima vox, et vix alibi lecta. Sed et ſic Matrem Mercurii promiſcuè vocant *Μαῖαν* et *Μανάδα*.

538. *ἀνὴρ*. MSS. G. et Harl. *ἄστρ*, unde facilis reliquorum emendatio;

—— *ἢ τίς ϖοϑουμένη*
ὅδε ϖάρεστιν (vel met. gr. *γ' ἔπι*) *ἄστρ*.

540. *φασὶ Κόρωβον*. Ita Barneſius ex Virgil. Æneid. II. v. 341. Meminit et Pauſanias p. 344. l. 3. Ed. Sylburg. Ed. Ald. *φασὶν Κόρυβον*. MSS. G, et Harl. *φασὶ Κόρυβον*. Videtur hic Coræbus Pæonum ductor fuiſſe. Alioqui non conſtat excubiarum numerus.

542. Rectè ex Ed. Ald. *Παίων* reſtituit Barneſius pro *Παίονας*, Typothetarum errore hìc relicto.

547. Diſtinguo:

*Καὶ μὴν ἄϊω· Σιμόεντ*ος
ἀμίνει πρίτας ——

ἀμίνει præbet Ed. Ald. fruſtra ab Editoribus in *ἀμύνων* mutatum.

551. *μερίμνας*. Lego *μεριμνᾶς* accuſativo plurali. *μέριμνα* de dolore, quantumvis acerbo, dici poſſe oſtendit Hecub. v. 897.

ibid. *ϖατιδερόμαν*. Optime Pierſonus *ϖατροδερόμαν*.

553. *πείμνια*. Non convenit metro. An ſcripſerunt Græci *ϖοιμνῆα*, et *ϖοίμνια*, ut *ἵππος* et *ἵκκος*. Sic Homerus *συβόσια* plus ſemel pro *συβόσια*.

554. *ἰὰν*. Vox rara, ſed quæ legatur tamen Æſchyl. Perſ. v. 940. Herodot. I. c. 85.

555. *ἴδρας*. confer v. 8.

556. *ἄδιτος*. Moſchus Idyll. II.

—— *ἰαχήσῃ δ' ἠΰς*,
Ὕπνος ὅτι γλυκίων μειλίσσει βλεφάροισιν ἐφίζων.

Proximo verſu legendum forte ob metrum *βλεφάρων*, et in Strophâ *ὦδὴ γ' ἔστιν ὑπνος*.

ibid. *ϖῶς ἀῶς*. *versùs Auroram*.

561, 2. Pro *ἀλλ' ἀ* MSS. G. et Harl. *ἀλλ' ἤ*. MS. Flor. inſigniter variat; habet enim ſic:

ἰμπεσὼν ἀλλ' ἢ κρυπτὸν λόχον εἰσαναίσας
διάλωλε τυχᾷ, ϕοῦσιόν μοι.

Harleianus quoque *μοι* in fine agnoſcit. Quid ſi legamus;

ἀλλ' οἱ κρυπτὸν λόχον εἰσαναίσας
διάλωλε τυχᾷ, ϕοῦσιόν μοι.

ut *ἂν ἄν* ſupplementum ſit Grammatici. *εἰσπαίσας* idem quod *εἰσπηδήσας*. vide ad Ariſtoph. Plut. v. 805.

563. *αἰδῶ jubeo*. vid. Bacch. v. 504.

566. *ἢ κυνὸς ψόφος*. Ita rectè ex Aldinâ Barneſius. Ante eum ediderant *καυνὸς ψόφος*.

569. *σιδήρου*. Legendum *σιδηροῦν* ferreum. *σιδήρεος δ' ἐρυμαγδὸς* eſt apud Hom. Iliad. *ρ'*. 424. vid. et Suid. v. *σιδήρεος ἦχος*.

572. *κἀν σκότῳ*. *Etiam in tenebris*. Quaſi verò luce cautè incedendum eſſet, ſecus aliquando in tenebris. An legendum;

φυλάξομαί τοι ϖᾶν, σκότῳ ϖοδὸς ϖόδα.

579. *τί δῆτ'*. MSS. E, G. *ϖοῖ δῆτ'*. Pro *ϖῇ* MS. Flor. *ϖοῖ*. Dein legendum forte, *μᾶν λόχον βίᾳ τινὶ ϖῇ; An cohortem* (ſc. prætoriam) *aliquo duxit? vel transtulit?* In MSo Harl. Ulyſſi tribuuntur vv. 579, 80, 81.

581. *ϑρασὺς* repetitum quam Emphaſin habeat non video. An legendum, *Δρόμιος γὰρ Ἕκτορ* — Atque hoc quidem in verſione ſecutus ſum. Æquè tamen placeret, *Γαῦρος γὰρ Ἕκτορ· τῶν ἐπεὶ κρατεῖ, ϑρασύς*.

584. *ναυσάθμων*. MS. Flor. *ναυσιάθμων*.

588. *μηλόντι*. Ita Edd. recentiores, nec variant MSS. præter Fl. qui *μηλόντις* cum Aldinâ habet.

ibid. *χρὴ*. Ita MS. Flor. Vulgò *χρῆν*.

597. *λιπόντι*. Meritò hæc vox Reiskio diſplicet. Legerim *λιπόντι vitii, fruſtranei*, ſi participium *λιπὼν* ullibi invenire poſſem. MSS. E, G. *λιπόντες*. Videndum tamen annon *λιπόντι* ſit *diſcedentes, abeuntes*. Thucyd. V. 4. *ἀπολιπόντες οἰκ Σοφαγενοῦν*. Xenophon. de Cyri Exped. Lib. I. *τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ οἰκοῦντες — ἃς χωρίον ἔχουσι*. Noſter Androm. 1039. *Ἐκ δ' ἴλιπον οἴκους Ἕκτορος — σὺν πάτρᾳ*. Conſer Æſchyl. Sept. Theb. 224. Perſ. 128.

602. *τὸν*. Legendum, ni fallor, *νόστον τόνδ'*.

614. Vox *πόδα* rei non ſatis quadrat. Legendum *ϖόδ'* (i. e. *ϖόδε*) *σύστημα*.

625. *πάρος γε*. Ita rectè reſtituit Barneſius ex Aldinâ. Ante eum dederant *πάρεστι*.

627. *τρίβων*.

627. τρίσσων. Extat et cum accusativo Med. v. 691. vid. et Bacch. v. 717. Aristoph. Nub. v. 867.

629. κατ' ἡμᾶς. Superscribitur in MS°. Harleiano ἐφ ὑμᾶς. Sed videtur legendum κατ' ὑμᾶς.

634. ἥκειν. Ita MS. E. Ed. Ald. ἥκει. Post σημανῶν interpolavit Barnesius σὴν.

639. πέχων'. *Propera.* Intransitivè. Nec aliter est Æschyl. Pers. v. 694. Sic θάρσυνε pro θάρσει Soph. Electr. v. 922.

643. λόγῳ. Non absurdè reponas μόχῳ. Quanquam nihil forte opus mutatione, si λόγῳ ad ἥκουσιν referas, hac distinctione:

Οὐκ οἶδα, ἀλλ' ἥκουσιν, ἡγοῦς ὢν, λόγῳ.

657. κρίνας σε. Xenophon: τὰς δὲ μὴ ἑαυτὸν κρίνοντας ἱμείρει p. 212. E. Polybius: κριθέσης δὲ ἐπὶ τοῦ Ζευξίδος γάμης p. 396. B.

664. κατασίσων. Piersonus καταισίσων. vide supra ad v. 138.

665. Obvia emendatio est σοῖς τε πιστεύω λόγοις, sed et sic tautologia relinquitur, quam non nisi hoc modo sustuleris;

σύ τοι μὲν πάθοις, σοῖς τε πιστεύων λόγοις
τάξιν φυλάξων ἅμ', ἀλεύθερῳ φόνῳ.

667. τάδε. MSS. E, G. τὰ σά.

670. ἁρμένους. MSS. E, G. ἐρρωμένους, quod vulgatâ non deterius. Valckenaerius legendum suadet ἁρμαθέντας, sed non persuadet.

672. ἡμῖν. Emendat Valckenaerius ὑμῖν, cui hic quidem planissimè assentior.

674. ἐφ' ὑμᾶς. Ita MS. Harl. Vulgò ἐφ' ἡμᾶς.

675. ὀλκὰς ναυστάθμων. vid. supra ad v. 146.

678. τίς σ' ἀνὴρ; Concinnius esset τίς ἐσ' ἀνήρ.

680. κλῶπες. Interpretor: *fures sunt, ii, qui nocte exercitum turbant.*

683. τάσδ' ἴχω. Legendum puto:

τάσδ' ἐγὼ κἀτάσδ' ἁμφέψω.

684. τίς ὁ λόγος; *Quis sermo?* i. e. quid dicitis?

ibid. πόθεν ἴσας; πόδαπος ἄ; Ita MS. Vatican. teste Andreâ Schotto. (Observ. Poet. l. 2. c. 43) Ed. Ald. πόθεν ἴσας πόδα; τίς εἶ; MS. E. πόθεν σὺ φέρεις πόδα; τίς εἶ; MS. G. πόθεν σὺ φέρεις πόδα; πῶς τί; MS. Harl. πῶς εἶ; in reliquis non discrepans ab Aldinâ.

685. οὔ σε χρὴ. Ita MS. Harl. Vulgò ἃ χρὴ σ'.

687. Hujus versûs quod Choro tribuitur MS. Harl. ita legit πίλας ἴθι, παῖ παῖ, et omittit τίς ἄν. Totum sic refingendum puto:

Οδ. Οἰκτ' ὁ δρωσείας; Χο. πίλας ἴθι, παῖ, παῖ, πῶς ἀνὴρ.

Ul. *Nostin' quid factum eas?* Cho. *Propiùs ito, ferito, ferito omnis Vir.*

688. Ημ. ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας; Ex scenâ præcedenti apparet Rhesum a Poetâ occisum fingi eo ipso tempore quo Minerva cum Paride colloquitur. Nihilominùs Chorum de morte ejus nondum quidquam suspicatum esse, nedum cognovisse ex sequentibus æquè certum est. Quomodo igitur Ulyssem hìc, an Rhesum interfecisset, interrogat? An visis Rhesi equis, quod Petito et Heathio placet, statim mortem ejus subodoratur? Primò, quid vetabat equos, vivo Domino, abduci? Deinde quam frivolum est id, quo Ulysses, si Viros Doctos audimus, Chori suspiciones sedavit: *Ego verò interfeci aliquem qui te alioquì interfecisset* i. e. hostem? Persuasit scilicet Choro se Rhesi equos, quos vel in tenebris propter candorem agnovisses, in Græcorum castris invenisse et inde abegisse, domino interempto. Astutum profectò commentum! Ego verò rem sic concipio. Ulysses et Diomedes, dum Rheso occiso ad castra Græcorum contendunt, in excubitores Trojanos incidunt, a quibus circumfusi transitu prohibentur. Impetum in eos facere non audent, ne totus exercitus clamore et tumultu excitatus ipsis spem reditûs intercluderet. Invenienda igitur aliqua fallacia est, qua se ex hoc tanto periculo extricent. Jam quid probabilius i. e. ad decipiendum accommodatius erat, quam ut Ulysses, equis Rhesi vectus, ipse se Rhesum esse simularet? Hoc si quis non ineptum judicat, versum sic emendare potest;

Οδ. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον γ' ἀτασκτεῖς; Χο. ἀλλὰ τὸν κτανόντα σὸν,

Ulyss. *An tu ergo Rhesum insolenter te geris?*
Cho. *at tu ergo aliquem, qui te interficiet.*

ἀτασκτεῖν transitivè ut ἀστοῦσθαι, de quo vide ad Phœniss. v. 136c. Herodotus: λαμπίσαντα τὴν ἴλαιαν III. 5. vid. et IV. 197. Thucydides: ἀθυμοῦμεν τὴν πλεῦσιν V. 91. Pro ἦ σὺ in MS°. G. superscribitur ὃ σύ.

689. Omittit τις MS. Harl. Idem pro φίλων, φίλιον. Legendum:

Οδ. Ἴσχε πᾶς τις. Χο. ὑμεναῖον. Οδ. ἆ, φίλιον ἄνδρα μὴ θίγῃς.

691. ὅπου. MS. Harl. ὅπῃ. Mox eodem auctore Οδ. pro Ημ. id est, personam Ulyssis pro Semichoro, restituimus. Pro τῇδε πῇ quod dedi ex MSS. E, G. Ed. Ald. οὐδὲ πῇ. MSS. Harl. τί δὲ πῇ.

692. In MS°. Harl. finis hujus versûs sc. ἢ βοὴν ἰαχεῖον Choro (i. e. Choro universo) tribuitur, una cum versu proximè sequenti.

693. ὦ νυκτῶν. MS. Harl. ὁ νυκτῶν, ut legi voluit Æm. Portus. sed vide supra v. 13, et 17. Theogn. Gnom. v. 460. Hesiod. Op. et D. v. 724.

696. χείρα. Metrum postulat χέρα.

713. ὑπαφρον. De hac voce, quæ et Veteribus obscura visa est, nonnulla habet Hesychius, plura et luculentiora Erotianus, explicans Hippocratis illud; τάτων οὐδὲν ὑ, τ ὐχ ὑπαφρέν ἐστι, τῷ ἴχνει ἐοικὸς αὐτὸ θαλάμαις. Ex Libro ἐοικὸς τίχνης.

718. πυλωπίνης τ'. Ita MS. G. ut rectè Barnesius, Scaligero auctore. Ed. Ald. πυλωπίνητ'.

723. πρὶν

723. πρὶν ἐπὶ. metrum poſtulat πρὶν ἢ ἐπ.

730. Duplicatur ἰὼ in MS°. Harl.

732. ἀῤῥιξ. Ita MS. Steph. Ed. Ald. ἄῤῥιζ'. MS. Vatic. teſte Andreâ Schotto (Obſerv. Poet. Lib. II. c. 43.) ὄφιν⊕ ἰνδάλλει γὰρ ἴσως τις ἔρχεται: in quibus veſtigia vulgatæ Lectionis facile agnoſcas.

ibid. MSS. E, G. βάλῃ, ſuperſcripto βάλοι. Legi poſſet ἀνδάλῃ, ſed præſtat vulgata.

740. πρῶς. Ita MS. G. Superſcribitur etiam in MS°. Harleiano. Vulgò γ' ὅλως.

745. Præponit huic verſui MS. Harl. ἄ, ἄ, ἄ. Idem etiam in MS°. E. inveni, ſed cum notâ in margine, ἄδικον.

753. Poſt hunc verſum addit Aldina τοῖς Θρῃξὶν πίνθ⊕ τολύσωσας, quod rectè ejicit Tyrwhittus, quippe ex v. 747. manifeſtò natum. Deeſt etiam in Harleiano, et in MS°. G. margini tantùm adſcribitur.

768. πλῆκτρα. Non explicant Grammatici Veteres. Interpres quidem *ſcuticam* intelligit, ſed fruſtra. Parum enim intererat, utrum *ſcutica* jugo appoſita eſſet, necne. Ex verſu 303. colligi poteſt colla jugalium ſibi invicem ſerâ connexa eſſe:

χρυσῆ δ' πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων
πώλων ἔκλῃε ——

Nota hic vocem ἔκλῃσι, ut et in loco, qui nunc præ manibus eſt, κατήρμοσθ', et eam quoque de rebus obſeratis adhibitam vid. Phœniſſ. v. 117. Hinc fine ullâ dubitatione corrigo:

—— κλῆθρά τ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς
ἵππων κατήρμοσθ' ——

Nonnus Lib. XXVIII. v. 77. πολυκλήϊσιν ὑπὸ ζυγὸν. Non ſine cauſâ hoc commemorat Auriga, neque enim adeo facile abduci potuiſſent equi, ſi colla eorum, ſive inter ſe, ſive currûs forte temoni, ſerâ connexa fuiſſent.

771. *Φοίβῳ temere, ſine curâ aut conſilio.* Adverbium hoc adhiberi teſtatur Scholiaſtes Ariſtoph. de omni re quæ συντόμως i. e. feſtinanter fit.

777. κἀνεχωρήσαμεν. MS. E. κἀνεχωρεῖτον.

783. ἵππους. Legendum videtur ἵππους.

787. ἀνταρίδων. Suidas ἀνταρίδα *feneſtram* interpretatur; alii *poſtem*, vel denique *tibicen ædem labantem ſuffulciens:* quæ omnia ab hoc loco alieniſſima ſunt. Legendum ſcilicet ἀρτηρίων *ex gutture.* Guttur enim ſeu aſperam Arteriam plurali enunciabant Veteres teſte Polluce Lib. II. ſect. 114, 218. fidemque facit Soph. Trachin. v. 1071.

791. μυχθισμὸν. Ita MSS. E, G. Vulgò μυχθισμῶν.

792. σφαγαῖς. Lego σφαγῆς genitivo ſingulari.

796. νεάρων. Ita Ed. Ald. quod deinde Editores in νεαίρων mutaverunt, quæ forma eſt Homero uſurpata. Apud Suidam ſcribitur νέαρα, ab Heſychio νεῖρα et νῆρ⊕. Auctor Chriſti Patientis, citatus Pierſono ad Mœridem, ita hunc verſum πεμφθῆ:

νύσσ' πατρικὰς νεάτην πλευρὰν ξίφει.

Unde V. Cl. apud Euripidem reponendum putat νεάτην πλευρὰν, quod etſi magnam ſpeciem habet, nondum penitùs admitto. Quod dicit νεαίρων cum πλευρὰν nunquam conjungi, tantùm cum χαστέρα, id minimè mirandum eſt, cum pancis admodum in locis occurrat. Deinde hoc argumentum labefactat, quod apud Homerum vox νείατος adjectivi locum occupet, et a Scholiaſte per νειοτάτω exponatur. Legendum puto:

νειρὰν ἀς πλευρὰν ξίφει.

vide Heſychium in voce. νειρεῖς μυχοῖς apud Lycophronem habemus eadem formâ. Caſſandr. v. 896. Pro πλαγῶν MSS. G. et Harl. πλευρῶν.

798. πλαγῆς. Legendum πλαγῇ. *Senſi Virum re- buſtum eſſe ex ictu gladii, quippe profundo vulneris ſulco accepto.*

808. μηδὲν ὑποίζω. Legendum:

μηδὲν δόσοις' ὑ πολεμίους δῆσαι τάδε.

Ne ſuſpiceris alios quam hoſtes hoc feciſſe. Rectè judicabat Valckenaerius vulgatam ferri non poſſe; nam rectè verbum ὑποπτεύω in ſuſpicionem vocavit. Agnoſcit enim præter Euripidem et Heſychium locuples Auctor Æſchylus Agam. v. 1325.

819. ὑμάρτωσι. Ita MSS. G. et Harl. Ed. Ald. ὁμάρτωσι.

820. κραιπνὸς μόρ⊕. Idem quod κραιπνοῦσα δίκη Æſchylo Eumen. v. 186. μαρπάγιμ ſatis explicatum dabunt Veteres Grammatici.

823. μίγας ἀγὼν. Vox ἀγὼν abeſt ab Aldinâ et MSS. In recentiores Edd. tranſiit ex Plantinianâ Anni 1571. quo autem Auctore in eam recepta ſit, neſcimus. Conf. Helen. v. 1096.

825. ἔμολον. Ita MS. Harl. Vulgò ἤμολ'.

828. ἐπορίξω. Ita MSS. E, G. Vulgò ἐπορίξειν.

839. βλαπτῆς. Magis mihi arridet MSi Harleiani lectio μολόντες, ut ſenſus ſit; *nec qui audiunt, nec qui vulnerati ſunt.* MSS. Steph. πεμφθέντες.

857. ὑπ' ἀφιγμένον. Ita MSS. tres, ut elegantiſſimè reſtituit Pierſonus. Toupius tamen aliquanto melius: ἔφραζε τοῖς κτανοῦσ', ὃν ὑπ' ἀφιγμένον — ad Suidam v. ἥκων. Nam quod idem Pierſon quoque legi vult, non aſſentior. Conſtructio eſt: τίς δ' ἂν πολιμίων χειρ' ὑπὸ φοίνιον μολὼν χαμαίνικας Ῥήσῳ ἐξάρειεν.

858. ἦσαν. Ita rectè idem Pierſonus. Ed. Ald. et MS. Harl. ἦκεν. MSS. E, G. ἴσαν et in margine ἦσαν, ἐπίσαντο. In fine verſûs legendum ἀλλὰ μηχανὴ τάδ' (non μαχαιρᾷ) *ſed hæc omnia fabulæ ſunt.*

864. παῦτ' Ὀδυσσεῖ. confer Helen. v. 714.

880. λάζυσθ'. Ita MS. E. Vulgò λάζεσθ'.

882. ὦ τάχος. Quia mox addit Περάμῳ τὸ γήρασ, legendum videtur τοῖσιν ὦ τέλ(i. e. *magiſtratibus.*

884. λαοφόρῳ. Ita MSS. E, et Harl. Vulgò λαοφόρους. Ed. Ald. λαοφόρους. Alteram tamen formam λαοφ. —— cum Valckenaerio præfero.

886. ἄγει. Lego κατάγῃ *deprimit.* Sic τὰς μεγάλας κατάγῃ. Anthol. H. Steph. p. 114.

887. ἄλλο. Optimè Tyrwhittus:

δείμαν ἄλλ⊕, τί φυτεύων;

890. πεδήσῃσθ'

890. νεόβριλον νεκρόν. Ita Ed. Ald. et MSS. Vulgò deeſt νεκρόν.

892. πῆμα. Legendum σῆμα *oſtentum*, ut Hom. Il. β'. v. 308. δ'. v. 381.

903. ἀποπεμψαμένας. Ita MSS. et Harl. Vulgò ἀπομεμψαμένας, quod vix Græcum eſt. ἀποπέμπεσθαι eſt *abominari* ut Hecub. v. 72. Q. Calabro Lib. VII.

904. λόγ' ἀντομένω. Lego metri cauſâ, ἀπαντομένω δέ, et in Antiſtrophâ Τροίας vel Τροίᾳ, pro κατὰ Τροίας.

910. Λαιρτίδας. Lege ob metrum Λαερτίδας.

914. πλαθῆσ'. Frequentiùs Dativum adſciſcit, interdum tamen et Genitivum: vid. Soph. Tyr. v. 1120. Trachin. v. 17. Philoct. v. 1374.

923. ἐπλάθη. Ita MS. G. Vulgò ἐπλάσθη.

927. σοφιστῇ. *Muſices perito*. vid. Athen. p. 632. Pro καίνῳ multa non incommoda occurrunt ut δεινῷ, κινῷ, καινῷ, et alia. Præ omnibus tamen placet Χαόνῳ.

928. ἐδίνασεν. Extat verbum Soph. Ajac. v. 244. Antigon. v. 770, monente etiam Barneſio.

931. τρίφαν δ' ἐς ὃ βρέλαιον ἐχάραν δίδυσιν. Electr. v. 18. Στροφίῳ τ' ἔδωκε Φωκέων ἐς γῆν τρίφαν, ubi cave legendum putes φίραν. Non enim in Phocidem detulit Strophius, opibus quippe et natalibus clarus, ſed delatum a Pædagogo (Electr. v. 286.) nutrivit. MS. Harl. τρίφαν δέ γ' ὦ.

932. πηγαίους τόφους. De iis vide Heſiod. Theog. 346 et ſeq.

939. αἴ τι μυρίαν γαμετάν. Ita tres MSS. Vulgò in ſingulari hæc efferuntur.

940. ἵκεσθαι ἰλῆτιν. Ita MSS. E, G. Vulgò ἵκεσθ' ἀτιμᾶσαι.

941 — 942. Impedita eſt in Vulgatis horum verſuum conſtructio, quam Parentheſeos Notæ hic adjectæ dilucidam reddunt.

944. πόλιν σὴν i. e. Athenas. Minervam enim alloquitur.

947. ἔδειξεν. Subaudi, αὐτοῖς. Oſtendit Athenienſibus.

948. τῶνδ' ἕνεκα κτείνασα. Rectè, ut videtur, Reiſkius, τῶνδ', ὃν γαλᾶς κτείνασα.

949. σὸν — πολίταν. Muſæum Strabo Thracem fuiſſe tradit. Alii, Suidâ teſte, Eleuſinium. Athenis certè habitaſſe patet ex Pauſaniâ p. 24. Hinc Minervæ haud dubiè concivis erat.

952. ἐπάξομαι. *naeniæ lanuendæ cauſâ adducam* vel *conducam*. Non intellexit Interpres. De voce σοφιστὴς vid. ad v. 927. Lucianus de Luctu: μετακαλέμενος τίνας θρήνων σοφιστάς.

953. φατηλάτης. Legendum vel cum Æm. Porto διφυηλάτης, vel cum Valckenaerio, quæ minor mutatio eſt, τροχηλάτης.

961. σωιδόμαν. Valckenaerius legiſſe videtur ἰφιδόμαν.

965. μιλάγχμων. Ita rectè Barneſius. Ed. Ald. μιλάγχιμων. Extat vox Æſchyl. Choeph. v. 9.

971. ἐς πάντα. Ita MSS. Steph. et E. Ed. Ald. ἔτ' αὐτόν.

973. ὑπερβύριον χθονὸς. Celebris metallis erat Thracia. De aurifodinis in vicinia Philipporum urbis, quæ non longè a Pangæo aberat, vide Diod. Sic. Lib. XVI. c. 8. ante omnes verò Epitomatorem Strabonis in fine Lib. VII. Legendum tamen ἐ ὑπερβύριον non τῆσδ'.

975. Ex σαφὴς τοῖσιν εἰδόσιν intelligitur hujus quiſquis erat Dei vulgò non agnitum adoratumque fuiſſe numen. Retulerim igitur non ad Bacchum, qui tamen Thracum vates Euripidi audit Hecub. v. 1267. ubi vide Scholiaſten: ſed ad Lycurgum Edonum, qui in antro montis Pangæi, teſte Apollodoro, incarceratus, nihilominùs à Thracibus, et quidem conjunctis cum Baccho ſacris, colebatur. vid. Strabon. p. 471. A. Ed. Par. Similia fere de Lycurgo, quem tamen Arabem facit, Nonnus p. 369. Ed. Falken. Non eſt prætereundum Lycurgum inter mortuos ab Æſculapio reſuſcitatos ab eodem Apollodoro numerari.

977. βαιὸν. Lege ἰῆιον. Quantus quamque aſſiduus Thetidis luctus fuerit, indicat non obſcurè Callimachus Hymn. Apoll. v. 20. qui tantam Pæanis ἐυίερσιν fuiſſe prædicat, ut hoc audito etiam Thetis a dolore interquieſceret.

981. ἀπίσσων. Ita MSS. tres. Ed. Ald. ἀπίδων.

989. πίχας pro τάχα ut Æſchyl. Sept. c. Theb. v. 58. Eumenid. 124 et 179.

990. Legi poteſt vel πλαγᾶν τ' ἄντυγας ξυναρίδων, ubi ἄντυγας ξυναρίδων rectè dici oſtendit geminum planè ἄντυγε ἵππων φυλάδων v. 238. Vel πλαγᾶν τ' αὐχένας *obſerare colla*, de quo more diximus ad v. 768. πλαιδία habent Lexica, quo auctore neſcio: ſed inde formatum πλαιδίμῳ habet Suidas in πλαθῆναι, πλαιδίους verò in γομφίους.

991. πανὺς. Ita legendum ex optimâ et certiſſimâ Reiſkii conjecturâ. Vulgò πάνυς.

NOTÆ

IN

TROADAS.

2. ΧΟΡΟΣ. Excerpta Cotton. et Flor. habent χορὸι. Sed et proximum versum citans Aristides *πυρὶ* habet pro *πυθὶ*: cui lectioni favet certè Nonnus Lib. XLVI. v. 142. *ἐς πυθὶ λιασθὶν χορὸν ἔχρθ· ἱλίκων.* Potest et *κάλλιστον* adverbialiter accipi, *κάλλιστον ἑλίσσουσι pulcherrimè evolvunt*, ut *αἰνότατον ἀδεδάκτε.* Hom. H. ϛ', v. 52.

13. *πλαθίστοις.* Exc. Cotton. et Flor. *κυκλάσιοις.*

15. *ἀνάκτορος.* MS. Flor. *ἀγάλματα.* Sed præstat vulgata. Plus est enim, templa cæde deturpare, quam Deorum simulachra cæde aspersa esse.

16. *κρηπίδων.* Obscurè de hac voce Hesychius: *Κρηπίδων τὸ βάθρων βώμων.* Mihi Glossographus voluisse videtur, *κρηπὶς* nonnunquam per synecdochen pro *βώμῳ* dici, ut est sane Lycophron. v. 1191. Orph. Argon. v. 790. cum plerumque *βώμων* vel *βωμίων* ad sensum definiendum adjiciatur. Soph. Trachin. 1010. Nostri Herc. Fur. v. 986. De templo interpretatur Æm. Portus, contra Virgilii auctoritatem.

ibid. *βάθρους.* Si de templo loqueretur, non ineptum esset *βάθρα* cum Æm. Porto interpretari *gradus*: quam quidem vim habet Phœniss. v. 1214. Aræ nimis humiles fuisse videntur, quam ut ad eas graduum ope adscenderetur. vid. Androm. v. 1126. Ion. v. 1274. Vertendum igitur *ad aræ pedem.*

17. *Ἑρκάν.* De Jove Herceo consulendus præ cæteris Suidas v. *Ἕρκιος Ζεύς.*

27. *νοσεῖ πὶ τῶν θεῶν.* Pariter Æschylus Sept. c. Theb. v. 223.

——ἀλλ' ὦ θεὸς
τοὺς δ' ἐλθόντας πόλεως ὀκλάσειεν λόγος.

vide porro, Brodæo citatos, Macrobium Saturnal. Lib. III. cap. 9. et Lib. V. cap. 22. Tit. Livium Lib. V. cap. 15 et 21. Plin. Hist. Natur. Lib. XXVIII. cap. 2.

35. *νομισθῆν'.* Ita MSS. Harl. Flor. et Cott. Vulgo *κομισθῆν'.* Sed alterum postulare videtur vox *δοθῆναι.* vid. et v. 877, 8.

38. *δίκρυα χέουσα.* Ita optimè Barnesius ex Scaligeri conjecturâ. Ed. Ald. *δικρυόχουσα.* MS. Flor. *δάκρυσι χέουσι.*

39. *μνῆμα — τάφου.* Promiscuè adhibentur nonnunquam *μνῆμα* et *τάφος*: interdum, ut hìc, distinguuntur. Distinxisse videtur Leonidas Anthol. H. Steph. 215.

Μνῆμα δὲ τὸ τάφου σεῖο — περιχέετε.

Apertius noster *τύμβου* et *μνημεῖα* distinguit Iph. Taur. 708. Nempe *τάφος* et *τύμβος* de humo aggestâ dicuntur, *μνήματα* de columnâ vel symbolis superimpositis. Hesychius *Μνῆμα — ἀνάθημα.*

40. *εἰσορᾷς.* MS. Flor. *λάβῃς*, quod, quid sibi velit, nescio.

41. *ἢν δὲ παρθένον.* Ita jam Barnesius ex Canteri conjecturâ. Ed. Ald. *ἢν δὲ παρθένος.* Exc. Cott. *ἢν ϑ' ἣν παρθένον.*

43. *θεᾶς τε.* Ita MS. Harl. ut jam emendaverat Barnesius. In Ed. Ald. deest *τε.*

55. *κἀκεῖ.* Ita Exc. MSS Cotton. et Flor. Ed. Ald. *κἀκεῖ.*

59. *ἦτοι νιν — ὀκλάσειεν δέ.* Contrario modo Aldina *ἦτοι δὲ — ὀκλάσειεν νιν.* nec variat in fine versûs MS. Harl. in initio enim habet *ἦτοι νιν.*

62. *συμπνίουσι.* MSS. Cott. et Flor. *συνηλάσουσι*, minùs rectè.

72. Ejiciendam puto literam *τ'*, nam neque *Ἴλιον* articulum postulat, neque verbi *πίμπω* vocem mediam uspiam legisse me memini.

83. τριακμαίας. Credebatur ſc. tertius quiſque in mari fluctus reliquis vehementior eſſe: Plato de Rep. Lib. V. οὐκ οἶσθα ὅτι μόγις μοὶ τὸν δύο κύμασι ὑπερβάντι τὸν μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τὸν τριακμίαν ὑπάγεις. Plutarchus Op. Mor. p. 975. Ed. H. Steph. ἡ γὰρ δεῖ τὸ τρίτον ἐπανίσχειν κῦμα, καὶ σφοδροπάλαστος ὁ λόγος, ἂν τὰ πρότερα μὴ δυνατὸς ᾖ διασεῖσαι.

85. Conjunctim ſcribendum ἰὼ στοναῖν, alioqui invenuſta erit repetitio vocis στόνων. vid. ad Phœniſſ. v. 1360.

96. ἱερὰ κτεμάτων. vid citatum Barneſio, Kirchmannum de Funeribus Romanorum Lib. III. c. 21.

98. Sequor MSS. Harl. et Flor. qui hanc ῥῆσιν Hecubæ tribuunt. Præiverat autem Tyrwhittus ex conjecturâ. Ed. Ald. Chori perſonam præfigit uſque ad v. 105.

ibid. ἄνα pro ἀνάστηθι ut Soph. Ajac. v. 194. et apud Homerum pluribus locis, quod et Barneſius monet.

99. δίκην. Legendum, copulâ adjectâ, δίκην τ'.

100. βασιλᾶς ἰσμὸν. Vel hinc patet male hanc ῥῆσιν in Vulgatis Choro tribui. Sed iſtum errorem peperiſſe videtur, quod ſeipſam, ut diverſam, alloquatur: quaſi hujus Schematis exempla non ubique occurrerent. Vide, ne alios nominem, Virg. Eclog. II. v. 64 et 69.

102. κατὰ πρῳρὰν ſecundùm freti curſum. πρὸς κῦμα contra fluctus. Pari modo Plutarchus πρὸς κῦμα καὶ ῥῦν Op. Mor. p. 1802. Ed. H. Steph. et mox eâdem paginâ κατὰ ἄνεμον καὶ ῥῦν.

106. μελίᾳ. Ed. Ald. μιλίᾳ.

108. συστέλλει eſt coarctare, in anguſtum cogere: quâ notione nihil a ſenſu loci alienius excogitari poteſt. An legendum στελλομένην. Heſychius: Στελλύει, στέλλει. Στελλομένης — στελλομένης. Reſpicere videtur στοναχύνησιν illam, quæ Barbaris in uſu erat vid. infra v. 1028. Oreſt. 1533.

109. ἄρ' ἴσθα. Ita MS. Harl. quod recepi, ut metro convenientius quam vulgatum ἦθ' ἄρα.

113. κλίσῳ. Legendum, metro jubente, κλίσιος.

114. νῶτ'. Ita MS. Harl. Ed. Ald. νυν τ'.

ibid. πτόροις. Ita MSS. Steph. nec diſſentit Harl. Ed. Ald. πτέροις.

119. ἰλίγγους. Ita MS. Harl. ut recte Tyrwhittus ex conjecturâ. Conf. Iph. in Taur. v. 146. Ed. Ald. ἰλίγγους. Totum verſum ſic legendum putem:

ἐπιῶσιν ἀεὶ δακρύων ἰλίγγους.

ἐπιῶσιν aggredientem. Ariſtoph. Acharn. v. 627. τὰς ἀναπαίσους ἐπιώμεν. Eurip. Helen. v. 164. τίνα μῶσιν ἐπέλθω; Tranſitio a Dativo μοι (v. 116.) ad accuſativum ἐπιῶσιν Æſchyli exemplo defenditur Eumenid. v. 870 — 872. Sed et Sophoclis Electr. v. 965. Vel et legi poteſt, minore mutatione ἐπιὼν' αἰὰ, ut ἐπιῶσα caſus rectus ſit, cum παθεῖσα connectendus, reliquis per Parentheſin interpoſitis.

121. κελαδεῖν. Fruſtra eſt H. Steph. reponens κελαδεῖ. Meliùs intellexit Barneſius, qui vertit: *Muſa verò eſt et hæc quædam infelicibus, clades reſonare triſtes.* Valet enim Μοῦσα δὲ χ' αὐτὴ idem quod μουσικόν τι ἴσχι.

122. σφῷν γαῶν. Intelligit Barneſius claſſem Trojanam, quâ Paris in Græciam, Helenæ rapiendæ cauſâ, trajecit. Mihi ſecùs videtur. Naves Ilium petentes Ἴλιον ἱερὰν βαίνουσαι, ſimulque Helenam μιαιφονίαν, non aliæ eſſe poſſunt, quam claſſis Græcorum, Ilium ad Helenam repetendam contendens. His autem poſitis, nemo dubitaverit quin pro ἀκάμας legendum ſit ὦ κτεὰς ὁ ſtultæ, ut Supplic. v. 746. ſtultæ ſcilicet, quod Helenam tot malorum cauſam, tot flagitiis infamem, tanto labore recuperatum irent.

125. λιμβάδας. Regitur a præpoſitione διά, δι' ἄλας καὶ διὰ λιμένας. Cur autem διὰ λιμένας? Quia Veteres multò ſæpiùs quam nunc fit portu ſe condebant, nec unquam fere pelagus, vento adverſo, tenebant.

127. ὑφόγγου. MS. Harl. ὑφόγγων.

128. πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν. Interpretes: *tortam Ægypti diſciplinam.* Sed legendum πλεκτὰς, Αἰγύπτου παιδείαν, *funes, artem ab Ægypto traditam.* πλεκταὶ *funes* habentur infra v. 965 et v. 1017. Funes ab Ægyptiis inventos non memini qui diſertè, præter Noſtrum, tradiderit. Plinius tamen auctor eſt Hiſt. Natur. Lib. XIII. c. 11. eos ex papyri *libro vela tegeteſque nectnon et veſtem atque ſtragula ac funes* confeciſſe. Hyginus Fab. 277. *Velificia primùm invenit Iſis: nam dum quærit Harpocratem filium ſuum, velificavit.* Hermippus apud Athenæum p. 27. ὃν δ' Αἰγύπτου τὰ πρόμματα Ἶσις καὶ βύβλους.

129. ἐξαρτίσασθε arctiſſimè conjungendum eſt cum Τροίας ὸν κόλπους *in Trojæ ſinu deligaſtis:* cui geminum eſt Μυκήνας δ' ἐκ' ἀκταῖς ὑακίσατο Πλειστοῦς πισμάτων ἀρχὰς Hippol. v. 770. Male igitur Scaliger ἐξαρτύσασθε.

145. καὶ κόραν, καὶ δύσνυμφον. Ita Ed. Ald. ſed MSS. Harl. et Flor. omittunt καὶ ante δύσνυμφον. Optimè Tyrwhittus: "inſerenda eſt vox quæ intercidit " ante δύσνυμφον, ita ut totus locus ſic legatur;

ἄλοχον μέλεαν καὶ κόραν
καὶ νύμφαν δύσνυμφον.

" Sic Iph. in Taur. v. 216.

νύμφαν, οἴμοι, δύσνυμφον.

" Ut Scaligerum rectè emendaſſe video pro illo quod " in vulgatis legitur, νύμφευσον.

147. Hæc ſic conſtituenda videntur:

μάτηρ δ' ἃς τᾶς πτανὸς πλαγγὰν
ὄρνιθ' ἑξάρξω 'γὼ μολπᾶν
ἃ τὰν αὐταὶν, οἷαν ποτὶ δὴ
σκήπτρῳ Πριάμου διαπεπτόμενον
πόλιν δεχθεῖσ' πλαγαῖς φρυγίαις
σὺν δόμοις ἐξῆρεν πατρὸς θεούς.

πλανὰς μάτηρ *aligera mater*, non πλανᾶς ὄρνιθ' *aligeris avibus* quod ineptum eſt. πατρὸς θεούς, ultimo verſu, *ad Deorum ædes.* Sic μολόντων πατρὸς μαντεῖα Pindar. Pyth. VIII. Stroph. 5. vid. et Pyth. XI. Stroph. I. Huc referendum illud Xenophontis: τῷ χρῷ ὑγιόντα Πέρσας κατὰ τὰ πάτρια. p. 233. D.

151. Senec. Troad. 781. *Non — Barbarica priſco templa ſaltatu colet.* Aſtyanactem alloquitur Andromache.

153. Ἐκάβη.

153. Ἑκάβη, τί θρεῖς, τί δὲ θυόσεις; Ita Ed. Ald. cum MSS. Harl. et Flor. In recentioribus Edd. male duplicatur τί θρεῖς; Cæterùm cum Hecubâ hìc colloquitur non Chorus ſed Semichorus: et eam quidem perſonam præfigit MS. Harl. ad v. 166. Tyrwhittus Choro integro hæc tribuit, minùs rectè.

154. ποῖ λόγος ἥκει; Hemiſtichium hoc, in Aldinâ deſideratum, conſervârunt MS. Harl. et duo Florentini, unus, cujus Variantes, ab Iſaaco Voſſio excerptas, Leidenſis Bibliotheca exhibet; alter vero, ab hoc diverſus, cujus Variantes aliquot utcunque comparatas Barnefius exemplari Editionis propriæ, in Bibliothecâ Bodleianâ conſpiciendo, adlevit. Senſum habet quæſtio non adeo perſpicuum: putem tamen idem valere quod πῆς ὁ λόγος, ut in Helenâ v. 765, 6. ἀς τοῦτό μοι δόξα χώρει nihil aliud ſonat quam *eadem mihi eſt opinio.* Confer Æſchyl. Choeph. v. 526. Noſtri Ion. v. 408.

ibid. Ἀλλ' γὰρ μελάθρων. MS. Flor. Voſſ. Ἀλλ' τῶν μελάθρων. MS. Flor. Barnes. Ἀλλ' τ μελάθρων Ἀλλ' γδ μελάθρων.

155. ἄϊον οἴκτους, ὡς οἰκτίζῃ. Ita MS. Harl. In Ed. Ald. deeſt ἄϊον οἴκτους. MSS. Steph. ὡς οἰκτίζῃ ἄϊον οἴκτους. MS. Flor. Voſſ. ἄϊον οἴκτους τοὺς οὓς οἰκτίζῃ.

162. οἵ 'γω τλάμων. Perſonam Chori hìc præfigit MS. Harl. pro quo Semichorum repoſui, cui favet, quod idem ille Harleianus v. 166. Semichoro tribuit. Ed. Ald. hæc cum præcedentibus continuat.

165. Hecubæ hunc verſum tribuo, tres proximè ſequentes Semichoro. Et his quidem perſona Semichori etiam in MS'. Harleiano præfixa eſt. Ed. Ald. univerſos Chori φῆσιν facit.

166. ἐπακουσόμεσθα. Ita optimè MS. Flor. Ed. Ald. ἐπακουσόμεθα. MS. Harl. ἐπακούσομαι.

170. ἰὼ, ἰὼ. μὴ νῦν. Hic verſus cum tribus ſequentibus ab Hecubâ enunciatur. Nec aliter MSS. quorum tamen levis eſt in perſonis conſtituendis auctoritas, niſi loci ſententia ſuffragetur.

174. Ἰὼ. Τρόαι. Hunc verſum, qui a Caſſandræ mentione ad aliam doloris materiam deflectit, Hecubæ propterea non tribuerim, ſed Semichoro, cum duobus ſequentibus.

176. Nova hìc perſona prodit, quæ forte alter Semichorus eſt, niſi quis hìc Chori perſonam prætulerit, quæ vel hìc, vel certè verſui 186 et deinceps omnibus, quæ ab Hecubæ conſervis enunciantur, præfigenda eſt.

183. ὦ τέκνον. Hic verſus cum duobus ſequentibus Hecubæ me judice aſſignandus eſt. Videtur MS. Flor. ὦ τέκν' dediſſe, cum in margine Plantinianæ, quæ ſic habet, nulla ejus variatio notetur.

ibid. ἀφρτύσασα. *vigilem, ſomni præ dolore expertem.* Sic γόοισι δ' ἀφρτυομένοις. Supplic. v. 980.

184. ἄλγων. Legendum ἄλγους ab ἀλύω.

186. Hæc ſic conſtituenda ſunt:

Χο. τῷ, φθόγγημα δύλα τλάμων;
Ἑκ. ἐγγὺς πᾶς κεῖσαι κλύων.

Χο. ἰὼ, ἰὼ.
τις μ' Ἀργάων ——

188. ἄξει. Ita MS. H. Stephano collatus. Ed. Ald. et MS. Harl. ἴξει.

195, 6, 7. Hos verſus ex MSS. ſupplevit H. Stephanus. In Aldinâ ſic mutili exhibentur;

νεκύων ἀμετρήτα πάρεδρα θεοθύτοις
ἢ παίδων θρεπτήρια.

199, 200. Hos verſus ſic diſtribuo:

Χο. αἰ, αἰ. Ἐκ. πίσιν δ' οἴκτοις
τὰν σὰν λύμαν ——

200. ἐξιπίσεις. MS. Harl. ἐξιπίζεις. Cujus Scripturæ veſtigia ſi in corrigendo ſequaris, nihil citiùs occurret quam ἐξαστράπτουσις vid. Med. v. 79. Alceſt. v. 361. Supplic. v. 840. Ion. v. 945. Sed MSS. Cotton. et Flor. diverſam lectionem præbent nempe ἐξαπάζεις, unde ſi unius literulæ mutatione ἐξαπάξεις feceris, nihil eſt quod ultra deſideres.

201. σὸν Ἰδαίοις. Tota hæc φῆσις, novem verſibus conſtans, Choro, ni fallor, tribuenda eſt. Vix enim Hecubæ convenit, jam vetulæ, de texendi labore, tanquam negotio ſuo vel quotidiano vel certè uſitato loqui. Nequeo igitur Tyrwhitto aſſentiri, qui hunc et proximum verſum Hecubæ tribuit; nam de reliquis ſeptem, quin Choro aſſignandi ſunt, nulla dubitatio eſſe poteſt.

202. Locus admodum corruptus, cui ſic medelam facio:

—— ἐξαπάξω
νέα τοι πικίων ζάμασι χρυσῷ
νήματ' μόχθους ἐξω κρείσσους ——

Queritur Chorus ſe ſuavi negotio, quo tempus terere conſueverat, in poſterum non vacaturam: *Non ampliùs radium in textrinis Idæis agitans variegabo novas tunicas liberorum aureis filis.* ἔξαπα Heſychius interpretatur λάβροχα, λαμπρὰ: ubi Sopingius adfert (ex Euſebio Hiſtor. Eccleſ. f. 151. ni fallor) ἔξαπαλὴ. ζάματα valet *tunicas.* vid. Polluc. Lib. VII. ſect. 51. Heſych. v. ζῶμα et v. ποικιλόφρους. Commemorantur autem ut propriæ Phrygum veſtes auro intextæ, Ovid. Metam. Lib. VI. v. 166.

204. κρείσσους. *graviores, deteriores* ut κρεῖσσον ἀγγελῆς Oed. Tyr. v. 1387. vid. et Hippolyt. v. 1231. Hecub. v. 639.

206. Hic verſus per Parentheſin interponitur, ut rectè ſtatuit Tyrwhittus, qui et pari felicitate ἵμερος, conſentiente etiam MSto. Harleiano pro ἵμερον reponit.

210. Hunc et quinque ſequentes verſus Hecubæ tribuit Tyrwhittus.

212. μὴ γὰρ δὴ δίναν χ' Εὑρώπας. Ita optimè MS. Flor. Ed. Ald. μήθ' εἰ δίνας χ' Ε. MS. Harl. μὴ γὰρ εἰ δίνας χ' Ε.

214. Lego et diſtinguo:

τὰν τ' ἰχθῦσιν Θεράπναν, Ἑλένας
ἀθ' ἁγνὰς, Μενέλα δύλας ——

Et inviſam illam Therapnam, ubi Helenæ obviam ero, Menelao ſerva. Therapne, vicus Laconiæ erat, cujus meminere Herodot. VI. c. 61. Iſocrates de laude Helenæ. Pauſanias p. 102. l. 21. Ed. Sylburg.

Verbum ἀντάω genitivo ſubjecto, habetur Hom. Odyſſ. III. v. 44. Æſchyl. Supplic. v. 37. Soph. Oed. Col. v. 1515. Pindar. Olymp. X. Epod. 2. Oppian. Cyneg. IV. v. 224. Pro δύλα MS. Flor. δυλῶν.

216. τὰν Πηνεῦ. Hunc et tres ſequentes verſus Choro tribuit Tyrwhittus.

217. κρηπῖδ' i. e. baſin, ὑπωρεῖαν. Nimirum ad pedem montis Olympi ſita erant Tempe Theſſalica, quæ hìc reſpicit Poeta.

218. ἰλλᾷ. Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et MS. Harl. ἰλλᾶν.

220. πόδι δινήτᾳ. Hunc et ſequentem verſum Hecubæ tribuit admodum probabiliter Tyrwhittus.

221. ζαθέαν χέρνιβ'. MS. Flor. ζαθέαν ἴλλαν χέρνιβ'.

222. καὶ τὸν. Reliqua hujus ſcenæ i. e. ab hoc verſu ad finem verſûs 236 Choro aſſignat Tyrwhittus.

ibid. Ἡφαίστου. "Solinus: Eminent montibus "Ætna et Eryx. Vulcano Ætna ſacer eſt, Eryx "Veneri. Theocriti Interpres: [ad Idyll. 1. 65.] "Σιμιχίδης δὲ ὁ τοῦ ἐξῆς Σικελίας Αἴτνην φησὶ κεῖσθαι "Ἡφαίστῳ τῷ Δήμητρος ἐξῆς δ' χώρας ἱδρυντας." Brodæus.

Idem tradit Corn. Severus Ætnâ v. 30. nec in obſcuro ratio eſt. Cui enim potiùs dicetur mons ardens, quam Vulcano ignis Deo?

223. ἀντίπεν. *adverſarium*, ἀντιπαλὸν, propter frequentia cum Carthagienſibus bella, quorum meminit et Pindarus Pyth. I. Antiſtroph. 4. et Epod. ſequent. Nem. IX. Dodecad. 6. Vel, ſi malis, *ſitæ oppoſitam*. Pro Φοινίκων monet Barneſius Miltonum legiſſe Φοίνικος, quod minimè neceſſarium puto. Cum enim Carthaginienſes, utpote ortu Phœnices, non rarò Phœnices audiant, quid vetat et regionem quoque Carthaginienſium Phœnicen, a Poetâ præſertim, dictam fuiſſe.

224 ματρὶ. Intelligè: *omnium excellentiſſimam. Principem* dicerent Latini. Heſychius: Μάτηρ, ἡ σεμνοτάτη πᾶσι. Pindarus, Olymp. VIII. v. 1. Μᾶτερ ἃ χρυσεοφάνου ἀέθλων Οὐλομπίων. Dionyſius Perieg. v. 356. de Româ:

Μητέρα πασάων πολίων ——

225. σφάνοις τ' ἀρετᾶς. Ætnæorum virtutem ob res bello geſtas non immeritò celebrat Poeta vid. quæ dedi ad v. 223. et Diod. Sic. Lib. XI. Interea quia non miretur decantatam illam ſoli Ætnæi fertilitatem ſilentio penitus tranſmiſſam eſſe? Vel potiùs non ſuſpicetur Librariorum culpâ hanc ejus laudem obſcuratam eſſe, cum præſertim particula τ', ut nunc locum legimus, vim ſuam non obtineat? Reponendum forte:

Κλιτὺν τ' Αἰτναίαν Ἡφαίστου
Φοινίκης ἀυσάμᾳ χάρᾳ
Σικελᾶν ἰρὸν μητρὶ ἀκμᾶν
περίστιθαι, σφάνοις τ' ἀρετᾶς.

Clivum quoque Ætnæum Vulcani, Carthagini ex adverſo poſitum, Celebrari audio Siculorum montium principem, et ſolo, et virtutis laude. Κλιτὺν ut κλιτὺν Διώνυσα. Dionyſ. Perieg. v. 954.

226. Verſum hunc et ſequentem ſic emendo:

τὸν τ' ἄγνωτ' ὦ φύσαν ζεῦν
Ἰονίᾳ πελάσθαι πόντῳ.

Terram verò, quæ proximè (ad Siciliam) *ſali benitate accedit, Ionio pelago pulſari.* De voce πελάσθαι, vide ad Hecub. v. 118. πελᾷ, quod habent Edd. recent. MSS. Steph. debetur. Ed. Ald. MSS. Flor. et Harl. πελῶν.

228. ὑδρώσαν *lavat*. MS. Flor. ὑγράσαν, quod eſſet *humectat*.

229. De Crathi fluvio capillos flavos reddente videndi Auctores Brodæo et Barneſio citati ſc. Theocriti Scholiaſtes ad Idyll. V. v. 16. Tzetzes ad Lycophron. v. 1021. Plin. Hiſt. Natural. XXXI. c. 2. Ovid. Metamorph. XV. v. 315. Quibus adde Strabonem p. 263. D. Pro ξανθύνει MS. Flor. ξανθαίνει. Sed alterum tuetur Pollux Lib. I. ſect. 49. καὶ ὁ ἀκὴς αὐτὴν ἀναπυρσαίνει καὶ πλέον ποιεῖ ἐ φοινίσσοντος τὴν αὐγήν.

230. Κρᾶθις. Ita, ut quidem videtur, MSS. Steph. Ed. Ald. et MS. Harl. Κράνθις.

234, 5, 6. Hos tres verſus ex MSS. reſtituit H. Stephanus. Ed. Ald. initio mutilos exhibet hoc modo:

ἐξανύσαν
δίλαν χαῖρε δὴ
χθονὸς ἄκραν.

241. πελᾷ. Ita rectè Ed. Ald. Recentiores jam inde a Commelinianâ πέλᾳ. Pro Τρωάδες MS. Flor. non male γυναῖκες.

246. τὶν' ἄρα τὶν' ἔλαχεν, *Ecquem igitur ecquæ ſortita eſt*; Ita optimè MS. Flor. Ed. Ald. τὶν' ἄρα, τὶν' ἔλαχον; *Ecquem igitur, ecquem ſortita ſum?* Sed magis decorum eſt Hecubam de reliquarum ſorte, priùs quam de ſuâ, Talthybium interrogare.

259. πλαθεῖσ'. Sic Ceres, Sacerdotem mentita, ἐμμανομένοις ἴσχι πλάθει Callimach. Hymn. in Cerer. v. 44. ubi vide Spanhemium. Caſſandram utique, non vatem duntaxat, ſed et Sacerdotem fuiſſe Apollinis, colligas licet ex v. 330.

ibid. σὺν τῶν στεφέων. Circa collum geſtabantur teſtæ Æſchylo Agam. v. 1274. An verò ita dicuntur ad diſtinctionem eorum, quæ manibus geſtari mos erat, vid. Hom. Il. α'. 14. Sophocl. Oed. Tyr. 3.

262. τί δ' ὃ πομπεύει. Ita MS. Harl. et Tyrwhittus. Ed. Ald. τί δὲ πομπεύει.

272. κρατῶν. MSS. Cott. et Flor. πόνων.

273. χαλκεμβολεῖ. Legendum ex Analogiæ regulis χαλκεμβολεῖν. Occurrit vox Pindar. X. Nem. v. ult. Lycophron. v. 997. Confer Dionyſ. Halicar. p. 124. l. 36. Ed. Hudſon. Plutarchi Parall. p. 325. Ed. H. Steph.

277. ἁ πεντηκόμπους. Ita Ed. Ald. MSS. Cott. et Flor. ἁ τριηκόμπους. MSS. Steph. (et Harl.) ἁτριτοκόμπους, unde efficiunt ἁ τριτοκόμπους ut dixerit Euripides

ripides baculum inſtar tertii pedis eſſe, planè ut in Anthologiâ aliquis *βάκτρον τριποδὶ πόδι* dixit. Verum *τριποδάμων* vel *τριποδάμων* deberet ex Analogiæ regulis Epitheton eſſe hominis baculo utentis, non ipſius baculi. Lego, ex Aldinæ veſtigiis, *ἀ πιστοδάμων* i. e. *fideliter incedentis*. Non abſurde H. Stephanus *ἀτροποδάμων indefeſſè incedentis*. *Φαυλοδάμονος* quod male hìc retinet Contextus, nullâ MSSorum auctoritate nititur.

280. *δίκλω σ'*. Ita MS. Harl. et Tzetzes ad Lycophron. v. 1183. citatus hìc a Barneſio. In Ed. Ald. deeſt *σ'*, quod et hìc male omiſſum eſt.

285. Interpungo poſt *δίκης*, ut ſit *πολιοῦχε δίκη Juſtitiæ hoſti*.

287. Conſtructionem hujus loci non expedio, niſi *αὖδης τ'* legatur pro *αὖδῆς* et poſt *γλώσσᾳ* ſuppleatur *φίφθ*, quod, vel ſimile aliquid, excidiſſe videtur. Pro *'κεῖσ'* MS. Flor. *κεῖθι*. Quærendum nihilominus an verbum fuerit *γλωσσύω*, ut certe eſt *ἐπιγλωσσάω*. Vide Heſychium ejuſque Interpretes. Tum utique legendum *διπλοχῶς γλωσσῇ*.

293. *ἀσσύπνους*. MSS. Cotton. et Flor. *ἀσσύπνους*. Nec certum eſt Græcos dixiſſe *ὕπνος* vel *ἀσσύπνος*: ſed inde formatum *πίονας* extat Alceſtid. v. 471. *ἀσσυπόνους* Plut. Parall. p. 1732. Ed. H. Steph.

294. *τύχας* nullum hìc ſenſum habet, legendumque ni fallor *λόχας*. Heſychius, *λόχη, λῆξις, λοχαλίζουσι*, extatque etiamnum vox Æſchyl. Sept. c. Theb. v. 920.

295. Diſtinguit hìc Poeta inter *Ἀχαιὺς* et *Ἑλλῆνας*. Nimirum *Ἀχαιοὶ* erant, Trojani belli tempore, qui Lacedæmona incolebant, teſte Strabone p. 383. B. Pauſaniâ initio *Ἀχαιῶν*: *Ἕλληνες* verò qui Theſſaliam. Pauſan. p. 103. l. 26. Fuit etiam tempus cùm Theſſali quoque Achæorum nomen obtinerent, cujus rationem colligere licet ex Pauſan. p. 205. l. 33.

299. *αἰχμαλωτίδων*. Ita rectè MS. Flor. Sic Homerus *Ἀθήνῃσι δ' ἴσαμεν θυγατέρων*. Iliad. ξ'. v. 121. vid. et Med. v. 1118. Iph. in Taur. v. 1208. Plutarchus: *τῶ ὑπατικῶν Φιλίππου ἀπειράσαντι*. Parallel. p. 472. Ed. H. Steph. MSS. Steph. *αἰχμαλώτιδας ἄγω*, ut legit, interpolato *γ'* propter metrum, Barneſius. Ed. Ald. *αἰχμαλώτιδας λέγω*. Ideo meliùs hìc convenit Genitivus pluralis, quod Captivarum aliæ *ἐξαίρετοι* erant, ut Caſſandra et Andromache, aliæ *ἀλλοτονοι*, ut Hecuba.

310. *ἄπεχε, πάρεχε*. Confer Cyclop. p. 203. Ariſtoph. Veſp. v. 1317. ibique Berglerum.

312. *ἱερὸν*. Male Interpres *hoc ſacellum*. Conſtat enim Caſſandram in eo laborare, ut verarum nuptiarum imaginem quoquomodo effingat. Quamobrem, cum nuptiarum ritus in templis non celebrati fiat, ſequitur et hìc quoque templorum mentionem alienam eſſe. Pro adjectivo igitur accipi, et ad *πῦρ* referri debet *ἱερὸν*. *Sanctum hoc lumen in tædis fero, quaſſo, accendo*. Lego utique *σάω* pro *σῶσω*.

—— *φῶς*
φέρω, σάω, φλέγω
λαμπάσι τάσδ' ἱερὸν.

313. *ὦ ὑμὴν ὑμέναι' ἄναξ*. Ita optimè MS. Flor. nec aliter formulam effert Catullus in Carmine Nuptiali. Ed. Ald. *ὑμὴν* omittit.

314. *ἰὼ, ἰὼ*. Mirum ni ſcripſerit Auctor *ἰοὺ, ἰού*, quæ nonnunquam exultantium vox eſt ut Cyclop. v. 464.

315. *μακρηρέτα δ' ἐγὼ*
βασιλικῆς λίκτροις
κατ' Ἄργος ἀ γαμηλία.

Medius horum verſiculorum MSº. Flor. debetur, in Ed. Ald. et reliquis MSS. deſideratus.

320. *ἐπὶ σὺ*. Huic loco, ubi nullus ratiocinii nexus, vix convenire videtur conjunctio *ἐπεὶ*. Legendum forte, *ἄνω σὺ, μᾶτερ*.

325. *ἐς αὐγὰν, ἐς αὔγλαν*. Interpretor: *in ipſo lucis diurnæ fulgore*. Plerumque enim ſub veſperam ad tædarum lumen deducebatur nova Nupta.

322. Conturbat hunc locum duplex Vocativus, duplexque in eodem Commate, ut videtur, Apoſtrophe. An legendum:

ὦ Ὑμέναι', ὦ σὺ παρθένων ἐπὶ λίκτροις
δίδυ', ὦ Ἐλένα, φάος.

Cui (Hymenæo) *dans lucem*. Sic *νύμφην τὴν ἐμὴν ἡλίου λαμπάσιν* Helen. v. 880. confer etiam Callimachi Fragm. apud Suidam voce *Ἑλένη*. Sunt quibus ſatis videtur interpungere plenâ diſtinctione poſt *σὺ*: probaremque, niſi ſequentis Periodi initium nimis abruptum evaderet.

327. *ὦ Ἑκάτα*. Legendum *ὦ Ἑκάτα*. Sequitur enim *ᾧ νύμφας ἴσχει*. Atqui Hecate in ſacris nuptialibus nullas partes habuit. Multa contra officia erant quæ ad matrem et quidem ſponſæ pertinebant. vide Iph. in Aul. v. 737. et ſeq. Mecum quoque ſacit Tyrwhittus.

ibid. *φάος*. In MSS. Steph. Ed. Ald. *φάους*.

332. *ὁ χορὸς ἵστω*. Vertendum; *Sanctus eſt Chorus hìc noſter*. niſi malis legere *ἱστὸς*, quod hujuſmodi ſenſum dat, *Sancta res* vel *ſanctum quiddam eſt Chorus*.

Sequentia ſic vertunt; *age tu Phœbe, nunc in laureto, in Tuo templo ſacra facio*. Ubi primum vitium eſt, nullam rationem apparere, cur ſe in templo Apollinis verſari, et ſacris operari dicat: nihil enim hoc ad nuptias Agamemnonis, quarum imaginem quoquomodo effingere cupiebat. Deinde, *ἄγε* hortatorium comitem adſciſcere ſolet verbum et modi quidem imperativi. Poſtremò *θυηπολῶν* quod eſt *ſacrificiis operam dare* et a vaticinatione et a *δαδουχίᾳ* valdè diverſum eſt. Ineptum igitur Caſſandram dicere, ſe nunc cum maximè *θυηπολῶν*. Legendum, ni fallor;

—— *ἄγε σὺ, Φοῖβε, νιν*
κατὰ σὸν ὦ Δελφικὸν
ἀνάκτορον θυηπόλῳ.

Tu eum, Phœbe, in laurigero Tuo templo celebra in Sacerdotis Tui honorem. Solenne erat Veteribus abſentium Amicorum nuptias choreis, honoris cauſâ, celebrare. Hinc Demades ad filium: *ἐμοῦ τὸν σὸν μητέρα γαμοῦντος οὐδὲ ὁ γάμος ἤρεσκε, σοῖς δὲ σοῖς γάμοις τῇ βασιλέως τῇ δωκούσῃ συγχορηγοῦσιν*. apud Plutarchum

in Phocione p. 1386. Ed. H. Steph. Pariterque Clytæmneſtra abſentis filiæ nuptias celebraſſe dicitur Iph. in Taur. v. 365. confer Helen. v. 1450. Hanc conſuetudinem reſpiciens Caſſandra Apollinem admonet, ut ipſe etiam in adyto ſuo laurigero choreas in ſui honorem ducat. Proprium utique Apollini choros ducere, ut teſtatur Ariſtoph. Av. v. 218. Non potuit autem clariùs ſignificare Caſſandra, quantum his nuptiis delectetur, quamque magnificè de iis ſentiat, quam teſtando, dignas ſibi videri, quas Apollo etiam in templo et inter laurus, choreis celebraret. confer Theocrit. Idyll. VII. v. 100. ἄγειν χορὸν τίνι *in alicujus honorem choreas agere* multis exemplis defenditur. Sic Plato de Legibus: αὐτῷ χορεύειν. p. 795. C. Ed. Ficin. Apollon. Rhod. Lib. I. v. 536.

οἱ δ' ὡς εἰσῆλθον Φοίβῳ χορὸν ἱστάσαντο.

Nonnus p. 340. Ed. Falkenburg.

Καὶ Σπιφύλῃ μετὰ πότμον, ἅτε ζώοντι χορεύων ——
Σοὶ, Σπίφυλε, ζώοντι τὸ πρίν περ χορεύω.

De Laureto juxta templum Apollinis, quod Trojæ erat vid. citata ad Androm. 296.

336. ἄναγε πόδα σὸν. MSS. Cott. et Flor. ἀναγίλασον, unde facias non ineptè ἄναγε κίλαδον. Sic ἀνάγιτε κωκυτὸν Phœniſſ. v. 1388. ἄναγε πολύδακρυν ἀοιδάν. (Bene ſic Soping.) Electr. v. 126.

339. Conſtructio non rectè hìc procedit. Deeſt enim verbum, a quo pendeat vox νύμφαν. Lego igitur:

βοάσατ' ἰὼ Τ' Ἰμέναιον, ὦ,
μακαρίσατ' ἀοιδαῖς
ἰαχαῖς τε νύμφαν.

344. Legendum, copulâ adjectâ: τὸν πυρφορῶν τ' ἰὼν —— Niſi malis πυρφορῶν. Confer Hippol. 397.

348. πυρὰν γε. MS. Flor. λυχνὰν γε.

350. Laborat conſtructio, quam una literula adjecta in integrum reſtituet;

ὡς ἐχ ὑπ' αἰχμῆς Σ', ὑδ' ὑπ' ——

354. σωφρονίσασιν. Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἐσωφρονίσασιν.

359. Delevi τε poſt πέμπε, omiſſum in Florentino.

360. ἃ γὰρ. Ita Tyrwhittus, præeunte tamen Reiſkio, quorum emendationem confirmant MSS. Harl. Flor. et Exc. cujuſdam MSi, in margine Aldinæ apud me. Ed. Ald. ἃ χαῖρ.

361. δυσχείμερον. MS. Flor. δυχειρείστερον.

365. ἄλλά τ' ἐάσω. Locum manifeſtè corruptum emendat Canterus legendo τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω, non male, modò minus a receptâ lectione recederet. Barneſio placet, ἀλλὰ τὰδ' ἐάσω. Mihi non deterius videtur, ἀλλ' αὖτ' ἐάσω. vid. Ion. v. 1009 et v. 1546.

ibid. ὑμνήσομαι. MSS. Cott. et Flor. ὑμνήσομεν.

370, 1. Horum verſuum integritas MSS. Steph. debetur. Mutilos ſic dederat Aldina;

ἢ τὰς Ἀχαιὰς· τίσεται βαρυχθόνιος.

372. Κύπριν. Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et MSS. Harl. πόλιν. In proximo legerim Ἐλένης, ut conſtructio ſit ἡρῶντες μέλαν Κύπριν Ἐλένης *venantes unum Helenæ concubitum. Κύπρις concubitus* Hec. v. 825. Andromach. v. 179. et v. 240.

381. πρὶν δῆς. Ita rectè MS. Flor. *non viderunt liberos* i. e. antequam animam efflarent. Ed. Ald. πρὶν δῇς.

385. ἄλλως. Legendum cum Tyrwhitto ἄλλως *fruſtra*. Eos enim hìc reſpicit, quorum liberos bellum ſuſtulerat. Alioqui rectè ſe haberet vulgata: vid. v. 490.

387. Verſus mendoſus, quem ſic forte reſtituas;

ἦ τῶν' ἐπαίνου τῇδε πρέπουσ' ἐπάξιον;

num hæc expeditio quantulacunque laude digna eſt?

397. ἀπῆραν. Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ὑπῆραν.

402. Interpungendum poſt δέ, ut μὴ cum σιγώμενον cohæreat. *Habuit in ædibus connubium non incelebre.* MS. Flor. pro κῆδος ἄχαν habet κῆδος ἄδαν.

418. ἴρωτα — ὑπίστα. Sic ὑποστῶσαι βίλος. Herc. Fur. v. 1353.

426. ἴσθαι. Ita MSS. Steph. eſtque infinitivus pro imperativo, ut apud Heſiodum paſſim. Ed. Ald. et MS. Harl. φέρεσθ'.

428. ἦ δουλὸς. Lego: Ἦ δουλὸς ὁ λάτρις; *An ergò maledicus eſt ſervulus?* Niſi malis ſine interrogatione; *Scilicet maledicus eſt ſervulus.* Heſychius: Δειλὸν, κακολόγον. Inde verbum δειλάζω. Talthybium porrò per contemptum λάτριν vocat Caſſandra, indignaturque id genus hominum magis honorifico nomine κήρυκας vocari. Neque tamen contumeliæ multùm habet vox λάτρις, contra quam ſuſpicatur Brodæus, cum ſic appelletur etiam Mercurius, Ion. v. 4.

433. ἑρμηνευμένοι. Male Interpres: *explicata.* Vertendum ſimpliciter: *edita.* Confer Phœniſſ. v. 484.

436. χρυσὸς. Imitatur Plutarchus Vit. p. 438. Ed. H. Steph. χρυσὸν ἴδωλον τὰς συμφορὰς.

438. πίτνας. Ita MS. Steph. et Harl. Ed. Ald. πίμπας. Tyrwhitto placet πτερὸν, ut στυὸς δίαυλος fit *Locus, in quo Cyclops ſpatiari ſolebat.* Mihi Verſus duplici mendo laborare videtur. Lego:

Οἶδ', ἣ στυὸν δίαυλον ἄκυσαν πόρον.

Οἶδε *Novit* i. e. teſtis erit, *illa quæ anguſtum et reciprocans fretum incolit, ſæva Charybdis.* ἄκυσαν πόρον ut πόρον οἰκεύμενα. Heraclid. 46. δίαυλος, quod in Lexicis ſubſtantivum eſt, adjectivum eſſe oſtendit δίαυλος ὕλη δρόμος apud Nonnum p. 207. Ed. Falk.

440. ὀμοσπόρους τ' ἐρεσσάτης. Ita optimè Reiskius ex conjecturâ. Ed. Ald. ὀμοσπορεσσάτης, nec diſſentit MS. Harl. MSS. Steph. ὀμοσπόρους τ' ἐρεσσάτης ſed præſtat altera forma ὀμοσπόρους, ut σιδηροῦρος. Soph. Ajac. v. 836.

v. 836. Commemoratur etiam alia lectio in MSS. Steph. et Harl. ſc. ἀμοφὼν τ' ἐπιστατὴς.

441. μορφώτειμα. Ita MS. Steph. Ed. Ald. μορφάτειμα.

442. ϑαλάσσης δ'. Legendum videtur ϑαλάσσης θ'. Pro ἁλμυρὰ MS. Flor. minùs rectè ἁλμυρᾶς. Habuit hoc rariuſculi naufragium Ulyſſis, quod navis ejus non rupi alliſa, ſed ipſa vi maris diffracta erat. vid. Odyſſ. ε'. v. 313.

444. σάρκας φονήσασαν durior locutio eſt quam pro ſolitâ Euripidis ſuavitate. Legendum igitur σάρκας *carne:* niſi et φονήσασαν quoque loco movendum ſit, utpote otioſum, ubi ſequatur γῆρων. Malim equidem:

αἳ σάρκας φονήσασαν ἥτησιν ποτὲ,
πτερὸν Ὀδυσσεῖ, γῆρων.

γῆρων φονήσασαν *vocem truculentam.* Sic φονήσαι σιδήρῳ apud Nonnum Lib. XXVIII. v. 107. ἔγχει φονήσαι Lib. XXX. v. 46. χάσματι φονήσαι Lib. XXXII. v. 109. de rictu Leonis.

446. λίμνης. Interpretor, *pelagi,* ut Hom. Odyſſ. γ'. v. 1. ubi Scholiaſtes λίμνην, τὴν τ' ἀπέρατον. Pro ἐς ἕδρα in initio verſûs MS. Flor. ἐς ἕδραν.

448. ἐξανστίζω. MS. Flor. ἐξανϑίζω. Quod non magis metro quam ſenſui adverſatur. Vulgatam tuetur. Hecub. v. 603. Supplic. v. 456. Menander apud Stob. Tit. XXXVI.

451. σμυόν τε. Ita MSS. Harl. et Flor. Ed. Ald. τε σμυόν. Pro φασηλίτης MS. Flor. ἀρχηγέτης.

452. γυμνάν δ'. MS. Harl. γυμνά δ'. Utrumque mendoſum. Forte verum fuerit, γυμνὸν.

453. νυμφίε — πάφε. Offendit meas Aures hoc duorum Subſtantivorum, quorum alterum alteri in conſtructione ſubjicitur, Homœoteleuton, libentiúſque ideo legerim, νυμφίε φίλας ταφῆς *juxta Sponſi funus*: quod non modo locum, ſed et tempus, quo cadaver ejus projecturi erant, oſtenderet.

455. ἴυγας. Confer v. 504. ubi Caſſandram σύμβακχον ϑεοῖς vocat.

456. ὀλλίλοφ' ἑορτὰς. Rationem hìc reddit cur ſerta abjiciat. *Non ampliùs interero feſtis ſolennibus.* Herodot. V. 91. ὡς ἐς ἑορτὴν ἥκοντα κόσμῳ τῷ κρατίστῳ χρεώμενοι. Cæterùm Caſſandræ ſerta abjicienti comparari poteſt Amphiarai apud Statium vox. Theb. VII. 784.

Accipe commiſſum capiti decus, accipe laurus,
Quas Erebo deferre nefas. ——

457. ὡς ἴτ' ἔσ' ἀγνὰ χρόα. Caſſandra, ab Ajace conſtuprata, vid. v. 69, 70, mentem quidem caſta eſſe potuit, corpus verò minimè. Hanc enim caſtitatem etiam quæ vi compreſſa eſt, perdidit. Itaque humani aliquid hìc paſſus eſt Euripides. Simile fere negligentiæ exemplum notavimus ad Phœniſſ. v. 803, 4.

459. τὸ τοῦ φαπηγῶς. Apud Ciceronem eſt τὸ τῶν Ἀτρειδῶν citantem Ep. ad Att. VII, 3.

460. ἐκεῖ' ἂν φθάνοις — κρεμαδνῶν. *Nimis citò non expectes.* i. e. Illico expectes.

467. ὡς πέδον. Ita MSS. Cott. et Flor. quod cur repudiandum ſit non video. Ed. Ald. ὡς ἕδραν. MS. Harl. οἷς ἕδρα unde etiam facias ὡς οὐδὲς.

468. σὺν ἀνταλύψεσϑ' ἢ μεϑήσετ'; Habet hìc Ed. Ald. σὺν ἀνταλύψεσϑ' ἢ μεϑήσετϑ'; MS. Flor. ὦν ἀνταλύψετ', ἢ μεϑήσετ'; Ex quibus lectionibus tertiam utrâque commodiorem feci.

470. οὗτοι φίλα τὰ μοὶ φίλα. *Non ſunt grata mihi, quæ quis amico animo fecerit.*

476. ἐξᾶσαι. Videtur vox eſſe lugubri cantilenæ quam lætæ convenientior. Plato Phædone c. 35. ϑρηνοῦντας τὸν ϑάνατον ὡσὺ λύπης ἐξᾴδειν. Plutarchus de Arione: ἐξᾶσαι δὲ τὸ τῆ βίῳ τελευτῶν ἐς μὲ γόπας καὶ τῶν τὸ κύκνων ἀγανίστερος. Op. Mor. p. 280. Ed. H. Steph.

478. ὡς τύραννε. Pro ὡς τυράννους. Sic τὰ ἰσχύϊ Soph. Antig. v. 670. τὰ ἀσυχᾷ Theocrit. Idyll. XX. v. 31.

480. Pro ἅπλως vide an legendum ſit ἁπλᾶς.

481. ὦς Τροίᾳς. Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et MS. Harl. ὦ Τροίᾳς. Sed ὦ ſubaudiri poteſt, aliis negativis ſequentibus. Sic Ariſtoph. γῆ δ' οὐδ' ἄνϑ, οὐδ' ὕδωρ ἦν. Aves. v. 659.

488. ϑ' ἁλῶσαν. Ita recentiores ex conjecturâ. H. Steph. Ed. Ald. ϑανοῦσαν.

494. Ἑλλάδ' ἀσυφίξομαι. Ita MS. Flor. Ed. Ald. οἷς δόμοις ἀφίξομαι. MS. Harl. nec δόμους agnoſcit, nec Ἑλλάδ'.

495. τῷδε' ἀσυμφορώτατα. Ita MS. Steph. Ed. Ald. τῷδὲ συμφορώτατα.

496. τυγχάνον. Ita pro τυγχάνων Edd. recent. auctore Brodæo, nec diſſentit MS. Harl. aut Flor.

ibid. ἀμείνων. Ita rectè Edd. recent. ex conjecturâ H. Steph. Ed. Ald. et MS. Harl. ἀμείνω.

504. σύμβακχα. Ita MSS. Steph. Ed. Ald. σὺ βάκχα. Conſtructio eſt: σύμβακχα ϑεοῖς, *comes Deorum.*

511. πεσοῦσ'. Interpretor: *humi me projiciens,* non, quod verba tamen pati poſſent, *a rupis crepidine decidens.*

516. καινῶν ὕμνων. Vide an defendi poſſit ex Hippol. v. 1192. Iph. in Aul. v. 1290. Alioqui legerim καινῶν λόμων *novarum cærumnarum.*

517. σὸ δικαίους. Lege ob metrum σὸ δίκαιος'.

518. ἱππηδόσιον. Optimè Barneſius ἱππιάδιον.

521. ὀλοίμαν. Legendum ὀλόμαν metro et ſenſu poſtulante.

544. ἔνοπλον. Interpretantur: *armis refertam,* quod ſi verum ſit eadem hìc Analogia erit quæ in ἐνήμου Rheſ. v. 289. ἔναυτος, ἐγχερσῶ Oed. Tyr. v. 25. ἔμμηλος, et ἔνδενδρος apud Theophraſtum, aliiſque non paucis.

527. ἀπὸ πέτρας ϛαϑὰς. Sic Homerus: ϛᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίον. Iliad. ξ'. v. 154. Noſter Phœniſſ. v. 1257. πρὸ πήρᾳ' ἀπ' ὀρϑίου ϛαϑὰς πύργου. Helen. v. 1611. σὺ δὲ ταυρέου φόνου Ἀτρέως ϛαϑεὶς πατῆς. Plutarchus: ὁ Λαμπρίας σὺ παρασύντα κραδάμενον — ἀρότρῳ p. 1097. Ed. H. Steph.

538. λόχον Ἀργείων. Sic Herodotus ξύλινον λόχον III. 58. Tryphiodorus v. 2.

Καὶ λόχον Ἀργείης ἱππήλατον ἤρυγον Ἀθήνης.

540. ἀμφιστιπόλω. (nisi scribendum potiùs ἀμφεστιπόλω) valet ἀμφίστιν πόλιν ut verè statuit Barnesius. Coalescit utique abjectivum cum substantivo ut in αἰνοπάτρα Thecrit. XXV. 168. αἰνοχιτώνων Nonn. Lib. IV. αἰπόλιος Anthol. H. Steph. p. 250. αἰνοτόκοιο ibid. p. 401. Hæc igitur ἄζυξ ἀμφιπόλου πώλου Minerva utique erit. Quippe πῶλος Poetarum sermone est *Virgo* ut Hecub. 144. Hippol. 551.

χάριν πώλου interpretor *donum Virgini*. Nec quisquam putet genitivum huic sententiæ adversari. Sic enim τύμβων δωρήματα sunt *dona mortuis oblata* Orest. 123. Nec multùm abludit τοῖς τῶν θεῶν δώμασι apud Platon. de Legibus Lib. VII. p. 886. Ed. Fic.

Reliqua his constitutis, non multum difficultatis habent. Metro tantùm subveniendum γ' ante ὦ v. 537. adjiciendo.

541. ἀμφιθοίλοις. Ita MS. Harl. Ed. Ald. ἀμφιθείλοισι.

542. λίνοισι. Ita MSS. Steph. Flor. et Harl. Ed. Ald. λαΐνοισι. λινόεσσι quod habent vulgatæ, erratum Typographicum est. Mox Harl. et Flor. ναὶς pro veteri νεὸς. Locus sic constituendus videtur:

κλυστῆ δ' ἀμφιθοίλοις
λίνοισι ναὶς ὅτε
σκάφος πελαγίαν ——

κλυστῆ ναὶς *navis pelagi allisum perpessa* i. e. quæ in ficcum, utpote cursu peracto, non in mare deducitur. ἀμφιθολὰς λίνα sunt *funes navim circumeuntes, quorum ope trahitur*.

544, 5. ἕδραισι Δαΐοις. Metro convenientius foret: ἕδραν τὸ — λαΐγγος. Sic τὸ λαΐγγος τραπέζης Antholog. p. 377. στερὸν τὸ λαΐγγος ibid. p. 240.

550. ἀνὰ κράτος. Elliptice pro ἀνὰ κράτος ἦσαν vel ἐφέροντο.

552. δόμος δε. Ita Ed. Ald. et MS. Harl. Vulgò δόμοις τε.

554. πυρ' ὄψιν. Legendum, ni fallor, πυρ' ὄρφνᾳ. *inter tenebras*. Ignis enim noctu collucens μέλαιναν quam vocat αἴγλαν efficere solet. Sed et metrum postulare videtur ἀντὶ δὲ pro ἠδ' ἀντὶ. Præpositio utique a præcedenti syllabâ, absorpta erat.

566. ἀμφιθόμιον. Ita MS. Flor. Ed. Ald. ἀμφὶ βώμοισι quod alterius interpretatio est.

566. Syntaxis videtur esse: ἵν' τι ναυβλὰν δόμιος πυρσώπους ἐρημίᾳ.

572. αἰσιᾳ μοίρᾳ. Audax locutio, cujus vim non ceperunt Interpretes. Dictum erat Andromachen in curru πεδομοίσθαι: in quâ voce manifesta ad navim allusio est. Currum pedes sequitur Astyanax, navim ἐφολκὶς (Herc. Fur. v. 1428.) non ille quidem remigio tractus, ut ἐφολκίδες, sed, quod remigii vim habet, mammarum desiderio. Sic utique solent Infantes. Archias Anthol. H. Steph. p. 19.

ἃ δὲ μιθυδίγγοισιν ἀνὰ στέρνων ἐσφίρωσε
μᾶζον ——

579. Φθιώτας. Interpres cum πατὶς connectit. Mihi potius videtur accusativo plurali accipere, et cum ναὸς connectere. Φθιώτας ναὸς *Templa Phthiotica*.

587. ἡμῶν. Hoc pronomen si ad παίδων referamus, absonum planè erit quod reponit Andromache, γαμῶν. Lego igitur γενῶν, *nuptiarum*, quod hujusmodi sensum efficit;

Hec. *Ebeu nuptiarum.* Androm. *Nempe malarum.*

591. λόμα. Ita Ed. Ald. et MS. Harl. Edd. reliquæ λῆμ' errore Typographico. Legendum ni fallor;

—— σύ τοι, δῦμ' Ἀχαιῶν,
τίκτουσ' δὴ ποθ' ἁμῶν πρισσοτόκεις, Περάμᾳ
πόμπους' μ' εἰς ᾅδαν.

Hectorem liberorum Hecubæ natu maximum fuisse disertè docent Theocrit. Idyll. XV. v. 139. Herodot. p. 158. Ed. Wesseling.

592. δὴ ποθ'. MS. Harl. δέσποθ'.

594. Hunc et quinque sequentes versus Choro tribuit Harleianus, quocum facio. Ed. Ald. duos priores Hexametros dividit, priorem partem Choro assignans, alteram Hecubæ; deinde quatuor sequentes manifesto errore ab Hecubâ enuntiari facit. Primum Hexametrum, qui nunc subobscurus est, sic forte emendes:

Χο. Οἵδε πόθοι μεγάλοι, χίτλι' αὖ πάλιν πίσχομεν
ἄλγη.

596. δυσφρονήσασ. Ita MS. Harl. et Exc. in orâ Libri mei. Ed. Ald. εὐφρονήσασ. Pro ἔφυγεν MS. Harl. ἔφυγον. Legendum cum Florentino;

—— ὅτε σὸς γόνος ἔκφυγεν ᾅδαν.

Tum cum filius tuus mortem effugit. vid. Androm. v. 297.

599. ζυγὰ—ἄτερα. Sophocles. ἐξατέρου πτεροῦ μέρος. Ajac. v. 944. ἀτέρου ᾅδου ibid. v. 614. Eurip. ἄτερας τ' ᾅδου Supplic. v. 1148.

601. δόμων. An legendum δόμοι *et ipsa finem videt domûs*. Suspicor etiam personam Hecubæ et hìc et versu præcedenti male appositam esse; utrumque enim a Choro enuntiari, continuamque cum præcedentibus ῥῆσιν efficere. Nova certè ῥῆσις a v. 602. inchoatur, quam Hecubæ assignandam esse mox docebimus.

602. Choro, Hecubam et Andromacham alloquenti, non convenit vox τίνα, forte nec πόλις, μήτηρ—ὑμῶν. Andromacha certe aliunde originem traxit; de Hecubâ minùs certùm est. confer v. 478.

603. ἀπολέπτ'. An legendum ob metrum ἀπολεῖ', i. e. ἀπολεῖται.

604. Hunc et tres sequentes versus Choro tribuerim. Pro οἷος *qualis* lego cum leni οἷος solus et mox οἷα: quasi dicas, *nihil præter nænias lugubres, dolorem et lacrymas nostris domubus relinquitur*.

605. καπιλάπτεται. Ita MS. Steph. Ed. Ald. καπιλείπεται.

608. Hecubæ tribuenda erit hæc ῥῆσις, siquidem rectè priorem Choro assignavimus.

ibid. πτερυγόεσσ. Ita MSS. Cott. et Flor. Ed. Ald. πτανοῖσι.

613. πᾶ

613. τὰ—δικῦντ'. Sic κἀκ τ' δικηύντων Hecub. v. 295.

615. τοσόσδ'. MS. Harl. τοιόσδ'.

622. κακῷ κακὸν. Ita MS. Harl. et Auctor Chriſti Patientis, ut rectè emendaverat Tyrwhittus. Ed. Ald, κακῶν κακῶν.

633. τῷ βλίπειν τὸ κατθανεῖν. Ita MS. Harl. Ed. Ald. τὸ βλίπειν τῷ κατθανεῖν.

635. Hujus ῥήσεως initium MSS. Harl. et Flor. uno verſu locupletant, qui ſic ſe habet:

ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα κἀλλιστον λέχη
ἄκουσον ——

Hunc verſum ideo ab Euripide eſſe arbitror, quia alioqui Andromache, Hecubam multò ſeniorem alloquens, minùs decorè orationem ab ἄκουσον orditur. Non tamen mendi expers eſt, quod ſic tollo:

ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα, κἀλλιστον λέχη
ἄκουσον ——

Confer Ion. v. 1344.

641. ἀλᾶται. Elegantius, ni fallor, et commodius eſſet ἀσᾷ) *dolet*. Extat vox Polluc. Lib. III. ſect. 98. Conferendum tamen Pindari εὐφροσύνας ἀλᾶ) Olymp. I. Epod. 2.

646. γυναιξὶ. Auctor Chriſti Patientis γυναικὶ, quod Pierſono præ vulgatâ placet.

654. ἐξήκουον. MS. Steph. in margine ἐξήκουεν.

675. Interpungendum ut ξωσίσῃ, γένοι, πλεύτῳ ab ἀμπνεύσαι regantur, ſolum ἀνδρὸς a μίγαν.

692. ἄντλον ἔχων ναὸς *prohibens a navi* ſubmergendâ *aquam ſentinæ*, id eſt, ſentinam exhauriens. Confer Scholiaſt. Æſchyl. ad Sept. c. Theb. v. 802.

704. Τρῳὰς. Ita Ed. Ald. MS. Harl. Τροίᾳς et mox ἀ ποτ'.

705. σὰ σῷ. Ita MSS. Steph. Flor. et Harl. Ed. Ald. ἐξ ἑ.

719. λέγης κρελὰ. MS. Harl. λέγειν κρικὰ. Legendum cenſeo: λέγῃς πάλα. *Laudo verecundiam, ſed hac conditione ut dicas ſtatim.*

720. κτενῶσι. Ita MSS. Harl. Cott. et Flor. Ed. Ald. κτάνωσι.

727. ἀλλ' ὡς γενέσθαι. De hac phraſi nihil certi ſtatuere licet. Extat quidem Hecub. v. 888. Iph. in Taur. v. 607. ſed ita ut vis ejus neutro in loco perſpicua ſit. Mihi videtur eſſe vox cunctanter et verecundè precantis, quale eſt Latinorum *quæſo*. MS. Harl. γενέσθω, quod forte verum.

ibid. τῇ σωφρονέσαι φανῇ. Conſultò hìc ordinem ſenſuum turbat Poeta. Alioqui hæc clauſula poſt v. 729. collocanda eſſet.

733. ἐρᾶν cum accuſativo vix extat niſi Hippol. v. 350, quod ipſum cum Reiſkio mendoſum puto. MSS. duo pro σὲ χρὴ, σὲ δρᾶν quod non juvat. Legendum fortaſſe:

——τούτων ὕπερ σ' ὑμᾶς ἐρᾶν,
ἀσθ' αἰσχρὸν ἀδὲν, ἀδ' ἐπίφθονόν σε χρὴ.

ἐρᾶν *meditari, propendere in aliquid animo*. Sic ἐρῶντ' ἄλκαν Pindar. Olymp. IX. Epod. 4. τὸ δίκαιον ἰσχυρᾶς ἐρᾶν. Xenoph. p. 205. βίᾳ τυραννίδα βλέπουσι. Lucian. in Ἔρωτες.

736. ᾧ. Ita MS. Harl. Ed. Ald. ὃν.

737. πεφοίη. Ita Edd. recent. MS. Harl. τεφοίη. Ed. Ald. πεφοίη. Pro τύχοι Pierſonus τύχοις. Male: Dicendum erat ἐτ' αὐτὴ οἴκτου τύχοις. *neque ipſa miſerationem conſequereris*. In vulgatâ lectione οἴκτου non eſt *miſeratio* ſed *ejulatus* θρῆνος, ut explicat Heſychius. Et ſic ſupra v. 198.

743. ἀποκτενεῖ. MSS. Cott. et Flor. ἀπώλεσεν.

744. ἃ τοῖσιν. Lego: ἅ τοῖσιν ſc. *quæ res*.

748. σφαγεῖον. Ita Edd. recent. pro σφάγιον, quod habet Aldina. Et metrum quidem rectè ſic ſe habet; vox σφαγεῖον an victimam ſignificare poſſit, in dubio eſt. Veteres certè uno ore interpretantur *vas ſanguinem recipiens*, quam vim obtinere poteſt, ubicunque apud Veteres occurrit, uno hoc loco excepto. Pro ἐμὸν legendum haud dubiè ἐμὸ. τίξω futurum verbi τίκτω extat Æſchyl. Prom. v. 850 et 868.

757. ἀποῤῥήξας. *effabis* vel *effundes*. Sic ῥήξασα πάμφυτα *effundens latices*. Soph. Trachin. v. 936.

762. ἃ ποτ'. Legendum cum H. Steph. οὓ ποτ'.

770. ὅσα π. Ita MSS. Cott. et Flor. MS. Harl. ὅστα. Ed. Ald. ὅστα.

771. σκῦσαι. Ita MS. Harl. Ed. Ald. σκῦλα.

775. ἄγετε, φίλοι, τὴν ῥίπτετ', εἰ βίᾳ δοκεῖ. Ita MS. Harl. In Ed. Ald. deeſt καὶ.

783. Qui ſequuntur Anapæſti [ad v. 790.] Andromachæ perperam tribuuntur, quæ ſcilicet ſcenam poſt v. 780. reliquerat. Quin etiam Talthybii perſonæ multò meliùs, imo unicè, conveniunt. Tyrwhitt.

787. τοιάδ'. Ita MSS. Harl. et Cott. Ed. Ald. τοιαῦτα.

789. "Pro ὑμετέρας reſcribo ἡμετέρας, et totum locum ſic verto: *Talium autem præconem eſſe oportet, qui immiſericors eſt, et impudentiæ magis quam noſtræ ſententiæ amicus*. Tyrwhitt.

792. ἀδίκως. MS. Harl. ἀδίκως, ut ex conjecturâ etiam reponit Tyrwhittus. Mihi potior videtur vulgata. ἀδίκως adverbium et ἄδικος adjectivum olim extitiſſe videntur Helen. v. 289, nunc in ἀδίκως et ἄδικος mutata. Radix utriuſque eſt δίκη vel δίκα *opinio* (Eurip. Electr. v. 752. Xenophanes ap. Sext. Empir. adv. Mathem. VII. 50, 110) cum α privativo. Hinc apud Heſychium ἀδικᾶ, ἀπροσδοκήτως.

795. ῥίψαν τι κτύπως. Legendum ῥίψαν τε τυπὰς, ut rectè monet Marklandus ad Supplices. Suidas τυπᾶσι, πληγῆσι.

803. τᾶς ἐπικυκλιμίνας. In initio hujus verſûs interpolarunt Editores ἅ, ſummo et metri et ſententiæ detrimento. Sic enim ἐπικυκλιμίνας, quod ad νάσον referri debuit, ad ἰλαίας refertur. Legendum:

τᾶς ἐπικυκλιμίνας
ὀχθοις ἱερεῖς, ἵν' ἐλαίας
ἄρρητον ἐδειξε κλάδον, γλαυκᾶς Ἀθήνας
ἐρεθίσιον σέφανον,
λιπαρεῖσι κόσμον Ἀθήνας.

ἐπιπεπλωμένους νεφέλαις, ut λίμνῃ πεπλωμένῳ Καφισίδι Hom. Il. ε'. v. 709. πόντῳ πεπλωμένην Apollon. Rhod. Lib. I. Debetur hæc vox H. Steph. nec diſcrepat MS. Harl. In Aldinâ erat ἐπιπεπλωμένας.

γλαυκᾶς idem eſt quod γλαυκοειδῶ. Ariſtotel. διὰ τί οἱ λάκκοι ἄνθρωποι καὶ αἱ ἵπποι ὑπὸ γλαυκοὶ. Problem. ſect. 10.

808. MS. Harl. ἴσας, ἴσος τῇ τεκοφίᾳ. Lego propter metrum:

ἴσος ὦ, τεκοφίᾳ.

vid. Phœniſſ. v. 306. Hippol. v. 365.

820, 1. Ed. Ald. particulam ϳ poſt πυρὸς exhibet, non poſt κυνέων. MSS. Steph. et Harl. κυνέων δὲ πυρίκμητος θοώκου, omiſſo δὲ in verſu ſequenti, quod propiùs ad veram Lectionem accedit. Reponendum tantum πυρίκμητος ex MS°. Flor. pro πυρίκμητα. Idem MS. βοᾷ habet pro πυκᾷ.

825. αἰχμᾷ. Metro maliùs conveniret ἐμῇσι. vid. Æſch. Sept. c. Theb. 552.

831. Delendum forte Τρωὰς ob metrum, et ſubaudiendum χῶ, ut alibi ſæpe.

833. ἴσως σϳ'. Ita MS. Harl. In Ed. Ald. deeſt σϳ'.

834. ἴκχει. Ita MS. Steph. Ed. Ald. ἴκχει. Locus ſic conſtituendus videtur:

ἄλλους δ' ἄλλαι
ἄναρχοι, οἷα οἰκ-
τρῶς ἐπὶς πτεῖσιν βοᾷ,
αἱ μὲν τὸν ἀπόντα,
αἱ δὲ παῖδας, αἱ δὲ
ῥιπτίους χερμάδας.

Hæc litora conjuges reſonant, illa liberos, alia denique matres.

835. πατέρ. Ita jamdudum ex conjecturâ Stephani ediderunt. Ed. Ald. πατέρ. MS. Harl. τέκνα.

842. χάρεσι. Explicari utcunque poteſt. Sed malim:

—— σὺν πατρὶ ἀ-
μφίπολον πατρὸς Διὸς θρέπεις.

ἀμφίπολον θρέπεις. *ingrato ſolio.*

853. σὺν τ' ἐκεῖθ' ἐμοῦ. Ita MS. Harl. Ed. Ald. ἐκεῖθ' σὺν τ' ἐμοῦ. Edd. recent. ἔμ' pro ἐμοῦ, caſu an conſilio, neſcio.

854. Pro τὸ malim τ' cum diſtinctione: σὺν τ' ἐκεῖθ' ἐμοῦ π. Deinde pro λιπαρεῖμι, legendum forte, metri gratiâ λιπαρῶλω. vid. Soph. Ajac. 687.

855. Ἀμίσεια. Idem quod Ἀΐδης. Tzetzes ad Lycophron. v. 18. Τάφρον τῶν ἀνδρῶν συνελὼν ἔχει ὁ Ἀμίσεος. iterumque ὁ Ἀμίσεος — σύλλογον τῶν ἐκεῖ ἔχει. Adde Pauſan. p. 101. l. 9.

ibid. φίλων. Ita MSS. Steph. et Harl. Ed. Ald. et MS. Flor. φίλας.

856. ἰλεὼν. Legendum ni fallor ἐγκλιμένην, quod metrum æquè ac ſententiam juvat. Primùm vexatam vidit terram, deinde Trojæ ipſius excidium.

859. πόθι γᾶς. *Ex hac terrâ.* Sic nonnunquam Tragici. Sophocles Ajac. v. 427. αἰὼν ἥτις φανεῖ. Antig. v. 295. ἄνδρις πόλεως. Oed. Colon. v. 726. γᾶς Ἀσίας. Confer etiam Ajac. v. 1068 et v. 1199.

862. χρύσεο metro adverſatur. Legerim χάλκεο. Virg. Æneid. VII. v. 26.

Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.

Nec ſpernendum tamen Barneſii χρύσεο. quæ vox extat Hecub. v. 468.

869. καὶ. Legendum, ni fallor, κοινὰ.

885. ὕσεις. Ita Edd. recent. non male. Ed. Ald. ὕσει. MSS. Harl. Cott. Flor. ὕσειν. Mox Ed. Ald. πιθήσειν.

892. πῶς βροτῶν. Non ineptè emendat Cl. Bouhierius in Notis ad Ciceronem πῶς κρατῶν. Sic Plutarchus habet αὐτοῦ πῶς κρατεῖσθαι Op. Mor. p. 657. Ed. H. Steph. iterumque ἂς ἴσθι ὁ κρατῶν λόγῳ p. 658. Verum cum Anima humana fuerit ſecundùm veteres *divinæ particula auræ*, ab æthere, quo omnia gubernantur, in corpus derivata, illuc autem corpore diſſoluto rediens, Supplic. v. 533. Helen. v. 1020. non auſim dicere Euripidem, ſubtilia non rarò ſectantem, aliter quam vulgò leginius ſcripſiſſe.

893. σεσωφρόνικα σε. *Venator Te* i. e. nunc demùm Deum Te agnoſco, rebus humanis invigilantem. Ita utique ſolent, quibus læti aliquid in magno infortunio accidit. Æſchyl. Perſ. v. 497.

—— θεὸς δ' ὅτις
τὸ πρὶν τερπέζων ἐλάμπε, τόθ' ὑπέρσκοπος·

898. ἀνάλιον ἴσμεν'. Ed. Ald. et MSS. ἴσμεν' ἀνάλιον, unde faciat etiam ἴσμεν' ἀνάλιον'.

902. σὸς γάρ. MS. Flor. σὸ γάρ.

904. μανυρὸν. MSS. Flor. et Harl. σαφὲς, quod vehementius atque ideo melius.

911. πατρῶν. Ita vulgò edunt, ex H. Steph. conjecturâ. Ed. Ald. κτανῶν. MS. Harl. κτανὼν.

922. ἔ σ' εἶδα. Ita Ed. Ald. MS. Flor. ἐ σ' εἶδεν, quod haud dubiè melius.

925. Superfluum eſt in hoc verſu vel πῶς σὺν vel τῷ τὸ σ'. An legendum:

—— ἀντιδᾶσ' ἀμείψομαι
τοιοῦσι πάμφ τῷ τὸ σ' ἀπαίρεσθαι.

Quod ſic ordino: ἀμείψομαι τοιοῦσι, ἀντιδοῦσα πᾶμφ τὸ σὸ ἀπαίρεσθαι.

936. ἐπιφθέγμα. Ex Canteri conjecturâ eſt. Ed. Ald. et MS. Harl. ὑπωδεγμα.

968. Legere poſſiant, quos duplex ἂν offendit, πῶς ἂν ἐν θνήσκειμ' ἄν.

ibid. εὐδίκως. Legendum videtur ἴσθ' ὡς. vide ſupra v. 884.

970. Locum hunc, inſigniter corruptum, ſic reſtituo:

τὸ δ' εἴκοθεν κεῖν', ἀντὶ νυκτερίου
σεσηπὸς, ἐδύλου· ἃ δὲ τῶν θεῶν κρατεῖ
βούλ' τὸ χρήσιμ', ἀμφιθὶς ἐς' ἄχαν πόδα.

ἀντὶ νυκτερίου est *pro palmâ pulchritudinis* quam Venus a Paride Helenæ nuptiis emit. Idem eſt ὑπὲρ σφίσι σεσηπὸς

πρεσβῖον supra v. 942. τὰ χρέσφερα sunt *honesta* sive *quæ optimum fuisset facere.*

972. ἴσι γὰρ. MSS. Harl. Flor. et Cott. ἴστι σοὶ.

981. δυλιδιον pendet ab altero verbo ἀπημπόλα. ἀπημπόλα ὥστε δυλιδιον.

984. ἴχ'. Ita MS. Harl. Ed. Ald. ἴχειν.

986. πεφευμένη. Accusativo subjecto non memini me legisse. An ergo legendum θεραμένην. Sic θεᾷ χαμαὶ μι. Helen. 63. θεσπέσιον χάρμα. ibid. 321.

997. Citat hunc versum Aristoteles Rhetor. Lib. II. ubi duæ Editiones Sylburgio citatæ habent ἄρχου θεὰ: unde sic libenter emendem:

τὴ τοῦτο' ἐρῶσ' ἀφροσύνης ἄρχει θεᾷ.

θεᾷ potiùs quam θεῶν, ut evitetur duorum Genitivorum concursus.

998. ὃν αἰνεῖτε. MS. Harl. ὃν σὺ γ' αἰνεῖτε.

1038. Interpungendum cum Pierſono poſt σωστῆ, non poſt κτανὼν.

1042. Φύγον, τὸ θῆλύ τ'. Vocem φύγον in Aldinâ deſideratam exhibent MSS. Harl. et Flor. Eandem in orâ libri mei adſcripſerat Vir Doctus.

1046. εὐῶσιν. Ita MSS. Harl. et Flor. Ed. Ald. εἰῶσιν, unde faciunt ἀνῶσιν.

1057. ἢ πόρ' γ'. MS. Flor. ἢ πόρσω'.

1059. ὅσοι ἂν. Sequor MS. Harl. qui hunc verſum Hecubæ cum præcedenti tribuit. Ed. Ald. Menelai ἥνον hinc oritur.

1060. ἴσμ' οἶ' ἀ. MS. Harl. ἴσμ' γ' ἀ. Rectè, niſi deeſt verſus, quod ſuſpicor.

1074. Ut metrum recte ſe habeat, χθὼν primam producere debet. Et ſic Nicander Alexipharm. v. 512.

——τόσα δωΐτας συνάρσας χρονίσασαν.

Theætetus etiam: Χθονίλω μὲ λίθον Anthol. p. 334. Dionyſius ibid. p. 479. σῆμα χρονίσω. Oppian. Cyneg. II. v. 86. III. v. 188.

ibid. πυπμάχῳ. Metri gratiâ pro πυπμάχῃ. Sic Nonnus πυπμάχιος VI. v. 224. XI. v. 309 et alibi ſæpe. Cæterùm rectè Brodæus χθὼν πυπμάχῳ interpretatur *aquâ frigidiſſimâ.* Reſpicit enim Poeta fontem illum Scamandri, de quo ſic Homerus: Il. χ'. 151.

ἢ οἵ' ἐπὶ θῆρι σεσηώς, ἀπαῦρε χαλίζῃ
ἢ χιόνι ψυχρῇ——

1075. Metrum non male reſarcias, legendo hìc quidem;

Τίμμορε σεμνόβολον τ' ἀκόλμῳ.

In Antiſtrophâ autem;

Αἰθέρα τε, πόλεως ἀλομένων.

1077. θεράπναν. Ita omnino legendum cum MSo H. Stephani, et intelligendum σεθμὸν, ut interpretatur Heſychius. vide loca quæ citavimus ad Iph. in Aul. v. 1499. Ed. Ald. θεσπεσίαν. De Miraculo hìc loquitur Poeta, quod ſic deſcribit Pomponius Mela Lib. II. c. 18. *Ipſe mons* (Ida) *orientem ſolem, aliter quam in aliis terris ſolet aſpici, oſtentat. Namque ex ſummo vertice ejus ſpeculantibus,* pæne a mediâ nocte *ſpargi ignes paſſimque micare, et, ut lux appropinquat, ita coire ac ſe conjungere videntur* &c. Conſer Diod. Sic. Lib. XVII. c. 7. Lucret. de Rer. Nat. V. 662. Melæ conſonantia tradet Euripides ſi pro ineptiſſimo Epitheto πετελαμπτομένην repoſueris νύχα λαμπτομένην *noctu illuſtratam.* Heſychius νύχα, νύκτωρ.

1080. καὶ πεντοχλὶς θεῶν. Verſum hunc in Ed. Ald. deſideratum adſcripſit Barneſius Editionis ſuæ exmplari, quod eſt in Bibliothecâ Bodleianâ. Exhibet eum et MS. Harl. niſi quod τὴ habet pro καὶ. Quin et oræ Libri mei, ſed loco alieno. MS. Flor. ἡ πεντοχλὶς θεῶν.

1082. στελλάναι. Malim plenitunia intelligere, quam cum Brodæo γεμανίας. vid. Alceſtid. 458.

1083. σὺν δυοδέκα πλείθει. Lego σὺν δεκαπλείθει *cœtu* vel *conventu decem populorum.* Novem populos Trojanæ ditioni ſubjectos fuiſſe docet Strabo Lib. XIII. Decimus ex ipſis Trojæ indigenis conſtabat.

1084. μίλτῳ, μίλτου μᾶλλον. Ecquid unquam frigidiùs dictum eſt? An legendum, μίλτῳ μίλτου σοὶ *pœnitebit te olim.* Deinde, metri cauſâ; ὦ σὺ φρενῶν.

1085. ἴδρων. MS. Flor. ἴδρωσον.

1087. αἰθομένων. MS. Harl. αἰθομένας.

1088. κατέλυσεν ὁρμῆ. Ita MS. Harl. Ed. Ald. κατέλυσε τὴς ὁρμῆ.

1093. ἀίσσων. MS. Flor. ἄϊσσω, ut ex conjecturâ emendaverat H. Steph. Mihi ſatisfacit vulgata.

1095. ἐφέσιαι νέμονται. Legendum forte ἐφέσι' ἀνίσχουσι, vel ἀνίσχονται, ſi Græci ita pro ἀνίσχουσι dixerunt. Conſer Apoll. Rhod. II. 731.

1097. κατάδρομα. Ita MS. Harl. Sed præterea legendum κάτω. *Gemens lacrymis conſentanea.* Vox κατήφης extat Apollon. Rhod. Lib. II.

λυπήμασι πλησθεῖσα κατήφορον——

Quin et in Epigrammate Pauli Silentiarii Anthologi H. Steph. p. 457.

——κατήφορα βέφρυχα παίθων;

Phraſis κατήφορα δάκρυα ab Homero deſumpta eſt:

φόρμιγγός θ', ἣ δῶκε συνήφεός ἐσθλὰ θαλάσσῃ.

1098. κρατῆς'. Ita legendum, caſu accuſativo, non, ut vulgò accipiunt, utque hìc editum eſt, vocativo.

1099. μόνον. Ed. Barneſ. μόνας, errore Typographico.

1102. ἐναυλίσαιτ. Malim ἐΐθ' ἁλίαιτ. *Primò ad navim deducunt, deinde remis marinis Salaminem.*

1105. πύλας. MS. Harl. πύλαις, quod ferri poteſt. Mihi gravius mendum latere videtur. Lego:

——ἵνθα πύλαις
Πίλοπ῾ ἐχάλκευεν ἕδρας.

Ubi (Ἴδης κορυφὰ) *portis referat ſedes Pelopis.*

1107. ἴσθ'. MS. Steph. ἔσθ'. Mihi alterum ſatisfacit.

ibid. Μυσίαν. Ita MSS. Harl. et Cott. Ed. Ald. μυλίας.

1111. Αἰγαίᾳ.

1111. *Αἰγαίῳ.* Lego *Ἰδαίῳ Jovis Idæi*, de quo vide Homerum Iliad. ω'. Eadem vocum confusio est ad Arat. v. 32.

1116. *κόρας.* Malim *κόρας*, ut navim duplici causâ devoveat, partim quod se a Trojâ dimotura, partim verò quod Helenæ specula portatura erat.

1119. *Πιτάνας.* De hac urbe innumera congessit Spanhemius ad Callim. Dian. v. 172.

1120. *Θεᾶς.* Lego *Θεὸν Deam.* In MS°. Flor. est *Θεᾶς θαλάμων.* vid. ad Helen. v. 232.

1121. *ἰλὸν.* Legendum puto *ἰλαὸν* ab *ἰλάω.* Æschyl. v. 710. *Ἰλίῳ δὲ κἄδε ἰλᾶσι.* Hesiodus apud Plutarch. Op. Mor. p. 1911. Ed. H. Steph. *μίγ' ἐπηλᾶσι πᾶμα Κρονίων* pro quo in Hesiodo nunc legunt *ἐπήγαγε πᾶμα.* Op. et Dies v. 242.

1124. *Τρωῇσιν.* Annon potiùs *ῥοῇσιν fluentis.* vid. Helen. v. 259.

1132. *τοκα.* Ita MSS. Harl. et Flor. Ed. Ald. *τάφα.*

1137. *χαρὶν μενῆς.* Lego: *χρόνον μενῆς. Citiùs abiit quam si tempus moræ haberet. χρόνον μενῆς* extat Herc. Fur. v. 959. *χρόνον ἴσχων* Plutarch. Op. Mor. p. 826. Ed. H. Steph.

1141. *σφ'.* i. e. Pyrrhum.

1142. *Θάψαι* i.e. ut jus et potestas sepeliendi eum concederetur. Non enim orasse videtur ut ipsa sepeliret, multóque minùs, ut Neoptolemus sepulturam ejus procuraret, quod verba primâ facie videntur indicare.

1156. *αἰρῦμεν δέρυ.* Lego *αἴρομεν δορὶ solvimus navi.*

1168. *καινὸν.* Malim *κενὸν stultam.*

1180. Legendum: *Ἕκτορ (ἰσχέσω δ' ἀδὲν) σὸ δόμοις ἴσχων.* Constructio enim est, *ἕκτορ σὸ δόμοις ἴσχων.*

1181. Interpungendum: *Δύστην, κρατὸς ὃς* — ut constructio sit *βέστευχεν ἴκαρις σοὶ λαὸν κρατὸς.* Ponitur enim *σ'* i. e. *σι* pro *σοὶ.*

1182. *τείχη.* Ita optimè H. Steph. Ed. Ald. et MS. Harl. *τύχη.*

1185. *φόνῳ, ἰὼ αἰχμὰ μὴ λίχω.* Hinc colligebat Apollodorus, teste Athenæo Lib. II. c. 24. Veteres nomen *ἰγκίφαλος* ut obscœnum repudiasse: quod temere dici ostendunt multa apud Homerum loca. Rectiùs igitur Athenæus non vocem *ἰγκίφαλος* ab Euripide vitatam putat, sed fœdum et turpe spectaculum, quod ea vox animo contemplandum offerret.

1187. *ἄρθροις.* Ita MS. Harl. ut olim emendaverat H. Stephanus. Ed. Ald. *ἄθροις.* Mox post *μοὶ*, iterumque v. 1189 post *ὀλωλας* interrogationis notam pono.

1196. *ὕπνοι τ'.* Forte *ὕμνοι τ'. Et næniæ.* eæ sc. quas paullo ante commemorat v. 1188, 9, 90.

ibid. *τί καὶ.* MS. Harl. *τί δὲ.* unde lego *τί δαὶ. quid, quæso?*

1199. *τὸ πίτυραμμά γ'.* Ita MS. Harl. Ed. Ald. *τὸ πίτυραμμ' ἐν.*

1204. *σὸς.* Legendum cum Reiskio *σοὶ.* Malè Canterus *σῶς.*

1212, 13. Sequor MS. Harl. versum *Βίσσαις* — alteri præficientem. In Vulgatis ordine contrario leguntur, quod vitiosum esse viderunt Reiskius et Tyrwhittus. Quanquam ne sic quidem rectè se habent omnia: Legendum enim;

——*παῖς πρόπαις γὸ αἰ τύχαι*
ἴμπληκλος ὡς ἄνθρωπ⊙ ——

Plutarchus: *αἰ λὸν τὸ τύχας πρόπαι.* Op. Mor. p. 1081. Ed. Hen. Steph.

1215. *ϖὸ χειρῶν in manibus.* vid. Rhes. v. 274. Male Barnesius post *χειρῶν* interpungit.

1217. *νικήσαντά σε.* Accusativus pendens. de quo vide Cl. Forsterum Indice ad Platonem. Confer Hom. Odyss. λ'. v. 275, 6.

1219. *θρέμμενοι.* Male Scaliger *θρέμμενον.*

1235. *πικρὸν ὄδυρμα.* Accusativus pendens atque ejus quidem generis quod illustravimus ad Helen. v. 76.

1244. Invenuste recurrit *χειρὸς* post *χαρὶ.* Legendum forte:

—— *πιτύλως*
δίδῦσ' ἀχαρεῖς.

Hesychius: *ἀχαρεῖς, λυπηρὸν.*

1246. *σὰς ἔννεπε.* Nullum hìc sensum habet *σὰς.* Legendum *σάφ' ἔννεπε clarè dic.* Sic *σάφα εἴπω* Odyss. β'. v. 31. *σάφα εἴπω* ibid. v. 43.

1248. *πλὴν ὑμοὶ πόνοι.* Lego: *πλὴν θυμοὶ μόνοι nisi iræ tantùm. θυμοὶ* plurali ut Soph. Ajac. 729.

1250. *οἱ δὲ μὴ.* Ita MS. Steph. Ed. Ald. *οἱ δ' ἡμᾶς.*

1251. Lego et distinguo:

ἔφρι' ἄνωθεν ἐξελοῦσαι, κάτω χθονὸς
ἀφανεῖς ἄγοντες, οὓς ἀνυμάθημεν ἂν
μόσιες, ἀοιδὰς δόντες ——

ἄνωθεν suppeditavit MS. Steph. Ed. Ald. et MS. Harl. *ἄνω.*

1254. *ἀθλίῳ τύμβῳ νεκρὸν.* Ita MS. Harl. ut emendaverat Piersonus. Ed. Ald. *τύμβον νέκρ.*

1260. *μόρης γ'.* Ed. Ald. *μῶρ γ'.* MS. Harl. *μόρης* sine *γ'.*

1261. *κατέγναψε.* Radix est *γνάπτω carmino*, verbum lanificio proprium, quod nullum hìc commodum sensum habere potest. Lego igitur *κατέγναμψε circa te deligavit spes vitæ magnificas. γνάμπλαν* vocant Græci *extremitatem funis subter cuspidem inflectendo firmare*, ne loco postea moveatur: Homerus Iliad. ω'. v. 275.

τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἴδησιν ἐπ' ὀμφαλὸν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν.

Hinc *ἀναγνάμπλειν* eidem Homero est *nodum solvere.* Odyss. ξ'. v. 348.

Αὐτὰς ἐμοὶ δῆσμον μὲ ἀνέγναμψαν θεοὶ αὖτοι.

1281. *πάτρας.* MS. Cott. et Flor. *χθονὸς.*

1283. *τῶν ἐμῶν ἥδη.* Ita lego, metro jubente. Ed. Ald. et MS. Harl. *ἤδη τ' ἐμῶν.*

1289. *πιμπρᾷ σὺ, χ' ἡμᾶς.* MS. Harl. *πίμπρασί σ', ἡμᾶς δ'* ——

1290. *π.* MS. Harl. *καί τι.*

1294. *τοῖς*

1294. τοῖς σοισιν. MS. Harl. τοῖς αὐτοῖς.

1298. Vox γοῦπα e ſede ſuâ migraſſe mihi videtur. Lego:

Κρόνια γοῦπα, Πρύτανι Φρύγιε.

Γοῦπας Euripidi et Sophocli *filium* nonnunquam ſonat. Vide Ion. v. 934. Oed. Tyr. v. 478. Contrario ſenſu extat Oreſt. v. 1016. et in Archiæ Epigr. Anthol. H. Steph. p. 239.

1299. Δαρδάνου. Ita MS. Harl. Ed. Ald. Δαρδανίου.

1305. MS. Harl. Περγάμων π.

1308. Legendum videtur;

Πτέρυγι δὲ κωφὸς ὡς ἀρθεὶς ἀ-
ερίᾳ, πεσοῦσα δορὶ ——

In nihilum abit terra, Marte debellata ut fumus ſublatus pennâ ſublimia petenti. Empedocles de hominum interitu; Sext. Empir. p. 396. Ed. Fabric.

ἀνύμφους κωφοῖο δίκαιον ἀρθέντες ἀπίσω.

Rectè ἀρθέντες ἀπίσω, quia fumus tum diſſipari incipit, cum in altum effertur. Quod mihi quoque fiduciam dedit, ut in Euripide ἀρθὲς reponerem pro τις.

1313. ματρὸς. MS. Harl. μητρὸς. Ed. Ald. πατρὸς.

1315. Γέρασί τ'. MS. Harl. huic et ſequenti verſui perſonam Hecubæ præfigit, mox a verſu Διάδοχον aliam Chori ῥῆσιν inchoat. Hoc ſi quis probat, Interrogationis notam poſt ἀπύεις collocare debet: quæ nota, ſi vulgatam tenemus, poſt διοτρεφῆς ponenda erit.

1316. κρύπλωσε. MS. Steph. γλύπλωσε. Legendum κτυπῶσα vel κροτῶσα *tundens*. Heſychius: κτυπεῖ, τῇ χαρᾷ κρούει. Philoſtratus: κτυπεῖται τις ὑπαυλῶν ἄκμων. Vit. Apollon. V. c. 6. Vox κροτεῖν, contra quam nonnulli putant, de lugubri planctu, non minùs quam de læto plauſu, dicitur. Æſchines Socraticus Axiocho: ξυναγμὸς ἐὼν σὺν δακρύοις τῇ κροτήσει χειρῶν. De re ipſa videndi Homerus Iliad. 10. v. 564. Hymn. in Apollin. v. 332, 3, 4, 5. Statius Theb. Lib. I. v. 54, 5. Ad horum exemplum Scedaſus quidam apud Plutarchum τλὼ γᾶν τύπτων, ἀνεκαλεῖτο τὰς Ἐρινύας. Op. Mor. p. 1378. Ed. H. Steph.

1324. σ'. Ita rectè H. Steph. Ed. Ald. δ'.

ibid. κατακαλύπτῃ. Ita MS. Harl. Ed. Ald. κατακαλύψῃ.

1326. Ἰὼ, θεῶν. Ab hoc verſu, non a ſequenti, Chori ῥῆσις inchoanda eſſe videtur.

1330. Ἴσα κατηῦ. Mirum ni ſcripſerit Auctor ἰσοπρήνη, ad quam formam multa adjectiva Græcorum uſus finxit. Mox pro πρὸς legendum πρῶσ' *trajiciens, penetrans*; alioqui deeſt participium, cui ſubjungi poſſit πρὸς αἰθέρα. Cur autem dicit, *pennâ tanquam fumi?* Quia fumus, utpote multò levior quam pulvis quicunque, et citiùs et altiùs in æthera aſcendit. Lucan. Pharſal. IX. v. 461.

—— quantúmque licet conſurgere fumo
Et violare diem, tantùm tenet æthera pulvis.

Senec. Theb. 395. *Fumoque ſimiles — Nebulas.*

1331. ἄϊσσον. An ἀΐσσῃ, ut Androm. 683.

1332. ἀφανὴς ἔσσι. Legi poteſt; ἀφανὴς εἶσσι vel quod malim ἀφανὴς, αἷ, αἷ.

1338. ἐπίκλυσεν. Legendum ἐπέκλυσεν. Hoc enim dicit, audito urbis concidentis fragore.
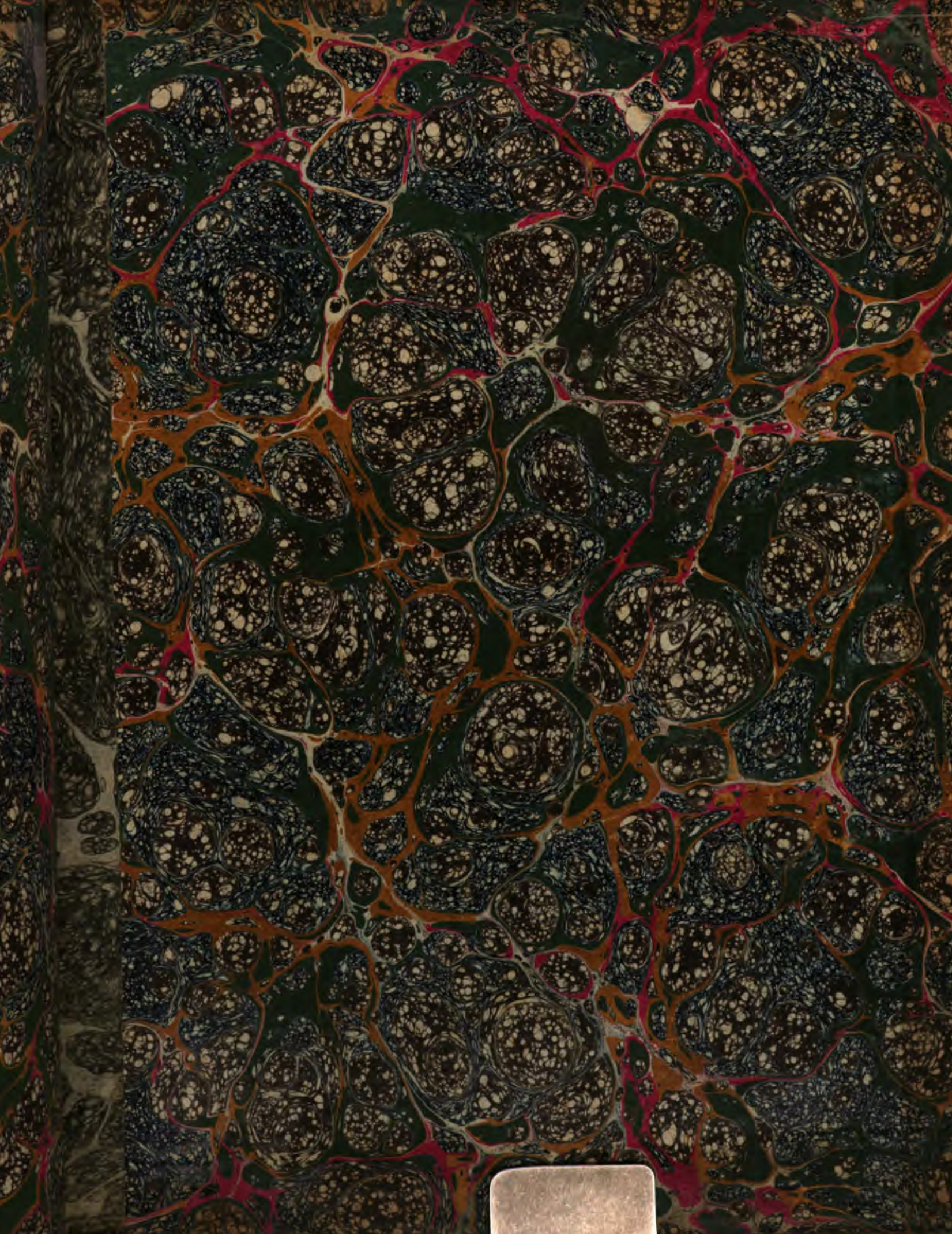
Finis Voluminis Secundi.